

Cuồng Tà Tuyệt Đản

Contents

Cuồng Tà Tuyệt Đản	1
1. Hồi 1 Mê Cung Hóa Giải Hận Cừu	2
2. Hồi 2 Kỳ Tài Làng Bạc	20
3. Hồi 3 Lư Hỏa Thuần Thanh	33
4. Hồi 4 Phong Trần Hiệp Nữ	45
5. Hồi 5 Tuyệt Kỹ Gia Truyền	60
6. Hồi 6	76
7. Hồi 7 Diễm Ni Thâu Tình	91
8. Hồi 8 Thiếu Niên Nghi Về Cha	107
9. Hồi 9 Tái Đồ Thắng Thua	118
10. Hồi 10 Thiên Kiều Bát Quái	133
11. Hồi 11 Lưỡng Bại Câu Thương	146
12. Hồi 12 Trận Đấu Sinh Tử	161
13. Hồi 13 Khủng Bó Nơi Rừng Sâu	166
14. Hồi 14 Truy Tầm Hung Phạm	175
15. Hồi 15 Tân Hoàng Đăng Quang	189
16. Hồi 16 Thân Vương Nữ Tử	204
17. Hồi 17 Kiếm Khí Ngút Trời	218
18. Hồi 18 Ngạo Cốt Du Tình	231
19. Hồi 19 Hoành Dao Đoạt Ái	243
20. Hồi 20 Thu Phong Tảo Diệp	256
21. Hồi 21 Bắc Dao - Đông Dịch	269
22. Hồi 22 Quần Hùng Hiệp Nghĩa	282
23. Hồi 23 Tình Nghĩa Thâm Sâu	297
24. Hồi 24	308
25. Hồi 25 Phong Cái Lấy Mạng	316
26. Hồi 26	326
27. Hồi 27 Báo Đáp Ân Sư	334
28. Hồi 28 Lưu Tinh Xạ Nguyệt	348
29. Hồi 29 Khắc Chế Dịch Nhân	361
30. Hồi 30 Tái Thế Nhân	374
31. Hồi 31 Hiệp Cốt Cương Thi	386
32. Hồi 32 Liều Chết Quyết Đấu	400
33. Hồi 33 Quét Sạch Quần Ma	412
34. Hồi 34 Xuân Hùng Hiệp Nghĩa	427
35. Hồi 35 Phong Tỏa Lạc Diệp	439
36. Hồi 36 Chính Đạo Công Minh	453

Cuồng Tà Tuyệt Đản



Giới thiệu

Thể loại: Kiếm hiệp Nguồn: Sưu tầm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-ta-tuyet-dan>

1. Hồi 1 Mê Cung Hóa Giải Hận Cừu

Đó là một vùng đất chu vi ước độ hơn trăm dặm cao thấp nhấp nhô không bằng phẳng. Thoạt nhìn nó tựa như những ngọn núi nhấp nhô nhưng nhìn kỹ hoàn toàn không phải.

Kỳ thực đó chỉ là những đồi cát cao, nó rải rác suốt ba bốn chục dặm nơi vùng hoang dại.

Hình thù dị kỳ, nó uốn khúc thành hình vòng cung, từ bề ngoài nhìn vào giống nhau như đúc.

Nó giống như một nửa vầng trăng bị một tay quái thú khổng lồ móc xuống đặt vào nơi sa mạc hoang vắng thê lương này.

Điều kỳ quái là những đồi cát cao hơn trăm thước này cách nhau rất đều đặn, cao thấp lớn nhỏ cũng y hệt nhau.

Kể nào không chú ý cẩn thận một khi bước vào đám núi cát này sẽ bị lạc đường mất phương hướng không cách nào tìm được lối ra. Do vậy dân vùng này gọi nó là Mê Cung sơn.

Gió cát mù trời, nắng tựa lửa thiêu.

Nắng đốt diên đầu, lửa hận ngút tim.

Dưới ánh nắng chói chang như thiêu như đốt thấu tận tim gan như thế, hỏi chi đến người, ngay cả tấm thép cứng rắn nhất cũng như muốn tan ra thành nước. Thế mà có kẻ vẫn đứng sừng sững bất động ở đó.

Sức nóng chói chang của trời trưa đã vậy, mà gió thổi cũng tựa như lửa tấp, ngay cả những hạt cát vàng óng lặn tròn cũng tỏa ra hơi nóng kinh người. Cả thế gian tựa như lò lửa khổng lồ thiêu cháy mọi vật.

Thế nhưng toàn thân người ấy lại lạnh buốt như giá như băng. Bởi vì huyết dịch của hắn như đông cứng lại từ rất lâu đã không còn sôi sục trong huyết quản, tình cảm cũng chai cứng đi, không còn bị kích động nữa. Trong lòng hắn giờ đây chỉ còn khắc sâu hai chữ “Hận Thù”.

Hai mắt hắn tròn xoe, đen như hai cục than, râu tóc khô cứng mặt không huyết sắc.

Y phục trên thân mình gĩa rách rưới còn hơn lão hóa tử dơ bẩn, đến độ chẳng ai còn biết nó là màu gì. Trên thân hắn cũng chẳng mang theo một thứ vũ khí sắc bén lợi hại nào cả, dĩ nhiên đối với hắn cơ hồ chẳng có tương lai, tiền đồ nào. Trong khoảnh khắc này tựa hồ như giây phút cuối cùng của đời hắn.

Cái duy nhất chất chứa trong lòng hắn là thù và hận, một biển lửa hận bùng cháy trong lòng hắn. Chính nhờ niềm hận không nguôi này mới giúp được hắn sống đến ngày nay. Thử hỏi người ta chỉ sống bằng thù hận, nỗi hận không nguôi sẽ biến kẻ ấy thành một quái vật đáng sợ phi thường biết bao?

Hắn đích thực là kẻ đáng sợ phi thường nơi biên ải xa xôi vùng quan ngoại. Chấn thâm sơn cùng cốc, khắp hang cùng ngõ hẻm chỉ nghe nhắc đến mấy chữ Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu, trẻ nhỏ như bị nhát ma, người lớn thì rét run cầm cập, táng đờm kinh tâm, hồn phi phách tán.

Hắn đứng đó đã bao lâu chẳng ai biết được. Hắn đứng đó để làm gì, dĩ nhiên càng không thể biết được.

Trời mỗi lúc một nắng hơn, lửa hận trong tim càng lúc càng bốc cao mà hắn lại càng lúc càng cảm thấy lạnh hơn.

Đột nhiên từ phía sau đồi cát xuất hiện một bóng người.

Ở nơi đồi cát hoang vắng như vậy lại thêm lửa nắng cháy da, nên bất kỳ một vật gì cử động cũng gây ra sự chú ý cả, nhưng kỳ lạ thay Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu chẳng mảy may phản ứng cứ đứng trơ trơ bất động ở đó.

Kẻ lạ mặt đi đến càng lúc càng gần, bởi hắn dùng một chiếc khăn đen bịt mặt nên chẳng rõ hắn bao nhiêu tuổi lại cũng chẳng biết diện mạo hắn ra sao.

Người này mặc một chiếc áo vải thô cực kỳ tầm thường, ngang hông đeo một thanh trường đao mỏng và cong vò đao nạm vàng khảm ngọc, kim quang lấp lánh chỉ nhìn sơ cũng đủ biết đó là một bảo bối.

Toàn thân người này mồ hôi đầm đìa, tính từ thị trấn gần nhất đến đây ít nhất cũng phải vượt qua bốn, năm chục dặm đường.

Tại sao hắn lại đến đây, thần lực nào giúp hắn đến được đây, điều gì đã dẫn dụ hắn đến nơi này? Quả là quái lạ.

Người này dường như xông thẳng về hướng Quỷ Ảnh Tử tựa như chẳng hề sợ sệt lão ma đầu danh chấn giang hồ, rồi từ từ đi đến đối diện Quỷ Ảnh Tử. Khi sắp đến gần Quỷ Ảnh Tử, người này thận trọng tiến đến, cuối cùng dừng lại cách Quỷ Ảnh Tử một khoảng rồi thở một hơi dài.

Quỷ Ảnh Tử vẫn chẳng di động, đôi mày chẳng hề nhướng lên chút nào, đôi nhãn châu nhìn chăm chú không chớp vào bóng của đối thủ lia trên mặt cát vàng lóa mắt.

Một thoáng yên lặng nặng nề.

Ngoài tiếng gió thổi vi vu, tuyệt nhiên không còn nghe thấy một thanh âm nào khác.

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu lạnh lùng nói :

- Cuối cùng thì ngươi cũng đã đến đây.
- Hừ, ngươi còn chưa chết à? - Kẻ mới đến gật nhẹ đầu nói.

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu đôi mắt chất chứa bao thù hận nhìn thẳng vào kẻ cừu địch thấp giọng nói :

- Để có ngày hẹn hôm nay, làm sao ta có thể chết được.

Người bịt mặt nói :

- Đã mười lăm năm trôi qua ngươi vẫn chưa quên được ư?

Quỷ Ảnh Tử lạnh lùng cười nói :

- Quên à! Ha ha ha, đừng nói đến mười lăm năm, mà cả đời ta cũng không thể nào quên được.

Quỷ Ảnh Tử đã động thủ.

Rẹt một tiếng, chiếc áo gã đang mặc bị xé toạc ra để lộ ra một thân hình trên dưới đều có những vết sẹo chẳng chịt, bấp thịch vằn vện, da chẳng có chỗ nào lành lặn cả.

Quỷ Ảnh Tử dùng tay sờ lên từng vết sẹo vừa khóc vừa cười như điên dại, một hồi lâu mới tiếp tục nói :

- Bấy bấy bốn chín vết sẹo đều do thanh trường loan đao của ngươi, Thần Đao Trịnh Chính Nhân gây ra, lúc đó ngươi đã từng nói với ta “Chính Nhân ta chưa từng gặp kẻ nào ác độc như ngươi, nhưng ta vẫn lưu lại cho ngươi một đường sống để cho mà sửa mình cải tà quy chánh, còn như ngươi muốn báo thù thì mười lăm năm sau đến phía tây nam Mê Cung sơn đợi ta ở đó”.

Thanh âm Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu khan đặc nghe tựa ma kêu quỷ gào, mắt lộ hung quang, chỉ vào mặt người bịt mặt oán hận nói :

- Những điều người nói như lấy dao khắc sâu vào tim ta, người nghĩ xem làm sao ta có thể quên được.
- Người... thật là cái đồ quái vật.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân vừa nói vừa trợn tròn mắt nhìn kỹ những vết sẹo trên người gã kia, bất giác thối lui mấy bước không dám tin và mắt mình kinh ngạc nói :

- Người lãnh bốn mươi chín nhát dao của ta, có sao chẳng chết quách đi cho rảnh nợ?

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu cười lạnh lùng nói :

- Té ra người tưởng ta lại có thể chết dễ dàng như vậy, nên mới dám hẹn ta hôm nay ư?

Thần Dao Trịnh Chính Nhân chỉ đứng im không nói, cười lạt một tiếng.

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu mỉm cười một cách châm chọc, chế giễu :

- Các hạ đang hối hận tại sao lúc đó lại để cho ta sống hả?

Thần Dao Trịnh Chính Nhân cười nhẹ nói :

- Cho dù ta có hối tiếc cách chi thì cũng đã quá muộn rồi, đúng không nào?

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu trầm giọng quát :

- Chẳng sai.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân từ tốn nói :

- Oán thù nên giải chứ không nên kết hống hồ đã mười lăm năm trôi qua...
- Cảm ơn!

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu nộ khí hét lớn :

- Người có biết mười lăm năm qua ta sống thế nào không? Ăn không một bữa ngon, ngủ không một bữa yên, chỉ mong đến ngày rửa hận hôm nay.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân cười nhạt nói :

- À té ra là vậy, người còn đợi gì mà chưa động thủ.

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu lạnh lùng quát :

- Được hãy rút dao của người ra mau.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân chậm chạp nói :

- Với người cần gì phải dùng đến dao cho mệt.

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu ngậy người tức giận hét lớn :

- Người...

Thần Dao Trịnh Chính Nhân mỉm cười nói :

- Mười lăm năm trước ta có thể giết người dễ dàng nhưng đã không làm thế mà vẫn để lại cho người một con đường sống. Hôm nay ta mong người đừng ép ta làm việc đó.

Nói xong đưa mắt nhìn quanh nhận thấy địa thế hiển nhiên là bất lợi cho mình. Chuyển này coi bộ chẳng hay ho gì, song cước của Thần Dao bắt đầu chuyển động.

Chỗ mà Thần Dao nhắm tới nằm quay lưng lại với ánh dương đỏ rực, đó là nơi tốt nhất của vùng đồi cát hoang vu này. Đứng đây có thể tránh ánh nắng trực tiếp của mặt trời và có thể chiếm thượng phong dễ dàng, xuất thủ vừa nhanh chóng vừa tiện lợi.

Bỗng nhiên...

Bóng người nhanh như điện xẹt, chỉ thấy Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu khoa chân nhẹ bước, thân mình đã vọt ra xa ngoài một trượng vọt đến sát bên Thần Dao Trịnh Chính Nhân.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân tròn mắt, nhìn không chớp vào đối phương, nhưng chẳng thể nhận biết hẳn dùng thân pháp quái dị gì mà trong chớp mắt đã ở bên cạnh mình cách nhau chưa đầy một thước.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân tâm thần chấn động trong khoảnh khắc, nhưng kịp trấn tĩnh, hai cánh tay vung lên, song chưởng cùng lúc phát ra hộ vệ châu thân.

Tay trái Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu phát lên lập tức một luồng kinh lực vô cùng mạnh mẽ tràn đến bức bách chưởng thể đối phương, tay phải hẳn giơ lên nhanh như điện chớp, chụp thẳng vào trước ngực Thần Dao Trịnh Chính Nhân.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân hoảng kinh nghiêng người ra sau, song cước nhẹ nhàng trở bộ thoảng cái đã bay ra xa vài trượng. Nào ngờ Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu thoát ẩn thoát hiện nhanh lẹ phi thường. Vọt mình đuổi theo sau, thân pháp nhẹ nhàng như cành liễu phát phơ theo gió.

Chỉ nghe...

Bình một tiếng, hữu chưởng của Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu vươn thẳng ra, chụp trúng giữa ngực Thần Dao Trịnh Chính Nhân.

Liền nghe Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu cười lạnh một tiếng, sau đó nói :

- Còn chưa rút đao ra à?

Thần Dao Trịnh Chính Nhân cười nhạt :

- Ta đã nói rồi, với ngươi có cần phải dùng đao không?

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu trầm giọng quát lớn :

- Thì ngươi cứ thử xem.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân chỉ cảm thấy hữu chưởng của đối phương nhanh như điện xẹt, lẹ tựa sao băng, thủ pháp vô cùng quái dị, vội nghiêng mình tránh nhưng tránh không nổi. Một tiếng “Bình!” vang lên, trước ngực lại lãnh trọn thêm một chưởng nữa. Hai chưởng vừa rồi của Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu vô cùng mãnh liệt, chưởng lực ít nhất cũng nặng hơn ngàn cân.

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu thấy Thần Dao Trịnh Chính Nhân chẳng hề dao động vẫn đứng sừng sững tại chỗ, trong lòng hẳn không khỏi ngạc nhiên, nghĩ thầm trong bụng:

“Hai chưởng vừa rồi mình đã sử dụng hết mười thành công lực, sức mạnh của nó có thể khai sơn phá thạch, kẻ trúng phải không chết cũng trọng thương, lạ thay, xem hắn vẫn an nhiên tự tại như chẳng có việc gì. Phải chăng hắn đã luyện được Kim Cương Bất Hoại?”

Trên mặt Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu thoáng chút nghi ngờ, tay chân luống cuống, chẳng biết xử sự ra sao cho phải.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân liên tiếp trúng liền hai chưởng, trong lòng không khỏi kinh sợ, vội ngậm vận khí thấy huyết đạo thông suốt, lực phủ ngũ tạng nguyên vẹn chẳng có chút thương tích nào, trong lòng không khỏi vui lòng nghĩ thầm:

“Chẳng (...) ngày đánh có lợi ghê, nếu không bây giờ mình bò dưới đất rồi”.

Nghĩ vậy hắn trở nên lì lợm phi thường cười lớn tiếng nói :

- Thế nào? Sao không đánh nữa? Sợ rồi hả?

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu cười một tràng dài :

- Sợ à, nếu vậy ta đã chẳng đến đây. Mau rút binh khí ra.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân cười nhạt nói :

- Ta đã bảo với ngươi, không phải dùng đến đao cho mệt.

Quý Ảnh Tử Sở Bưu cười lạnh lùng nói :

- Được rồi, ta tự nhiên sẽ làm cho ngươi tự rút đao ra.

Quý Ảnh Tử Sở Bưu bình sinh tính tình vô cùng cuồng ngạo, lúc này lòng kiêu ngạo như bị chạm nọc. Hai vai rung lên, tức thì thân hình lướt tới, song chưởng nhanh như điện chớp, nháy mắt công liền ba chiêu nhắm ba yếu huyệt Huyền Cơ, Khí Môn, Tương Đài của Thần Dao Trịnh Chính Nhân.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân thất kinh, muốn né cũng chẳng được, bèn uốn ngược ra chuẩn bị hứng trọn ba chưởng kinh thiên động địa.

Quý Ảnh Tử thấy vậy không khỏi ngấm ngầm kinh sợ, tay phải vội rút về, tay kia đang định ấn xuống yếu huyệt Tương Đài của Thần Dao cũng thu lại nốt.

Tiếp đó, Quý Ảnh Tử nhanh nhẹn tháo lui, trầm giọng hét lớn :

- Ngươi, ngươi chẳng phải Thần Dao Trịnh Chính Nhân.

Đây quả thật là một phát hiện vô cùng bất ngờ, nhưng lại do chính miệng Quý Ảnh Tử Sở Bưu thoát ra, tuy rất ngạc nhiên nhưng hẳn lại trấn tĩnh phi thường.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân tuy sắp chết đến nơi, nhưng lại càng bình tĩnh hơn, chăm chăm nhìn Quý Ảnh Tử nói :

- Ai nói ta không phải Thần Dao Trịnh Chính Nhân.

Quý Ảnh Tử Sở Bưu lạnh lùng nói :

- Khí phách ngang tàng năm xưa, anh hùng khí khái của ngươi biến đâu hết rồi.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân cười nhạt, nói :

- Sự nhanh lẹ, cùng hung cực ác của ngươi cũng vất ở xó nào rồi.

Quý Ảnh Tử Sở Bưu lặng im giây lát rồi ngập ngừng đáp :

- Cái này...

Thần Dao Trịnh Chính Nhân tiếp lời :

- Thời gian có thể làm thay đổi tất cả, cứ theo như lời ngươi, mười năm cũng chỉ như một ngày. Bởi vì thù hận đã khiến ngươi quên đi tất cả mọi thứ, cũng theo lời ngươi, nhưng năm tháng của mười lăm năm dài biết bao nhiêu. Hừ, đời người sống được mấy cái mười lăm năm kia chứ.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân vuốt nhẹ bảo đao đeo bên hông, nói tiếp :

- Nơi biên ải xa xăm ngoài sa mạc này, ngoài ta ra có ai còn dùng thanh loan đao này nữa.

Quý Ảnh Tử lạnh lùng nói :

- Ta đã quá quen với nó.

- Ngươi phải nhận ra nó chứ.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân nheo mắt nhìn đối thủ rồi tiếp tục nói :

- Ngươi hoàn toàn đến đây chẳng phải để báo thù phục hận mà để giữ một điều hay duy nhất trong suốt cuộc đời là để cho người ta biết Quý Ảnh Tử Sở Bưu chẳng phải là người thất tín, đã hứa cái gì thì làm cái đó, hoàn toàn không phải là kẻ dễ nuốt lời hứa.

Quý Ảnh Tử cười ha hả nói :

- Đa tạ các hạ quá khen, tại hạ vô cùng cảm kích.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân thản nhiên nói :

- Người cũng nên biết, ta đến đây chẳng phải để giết người đâu.

- Người quá nhân từ.

Quý Ảnh Tử vừa nói vừa cất giọng cười cuồng ngạo, tiếp đó cất giọng đùa cợt châm chọc nói tiếp :

- Mười lăm năm trước người đã nhân từ một lần, song lẽ người đã nhanh chóng biết rằng đó là sai lầm lớn nhất suốt đời mà Thần Dao Trịnh Chính Nhân người đã phạm phải.

- Sở Bưu người vẫn còn sống vậy thì hãy sống sao cho được một chút chứ. Nửa đời đã qua chuyên dựa vào võ công siêu phàm nhập thánh để làm ác, thì nửa đời còn lại nên dùng võ công siêu phàm ấy để chuộc tội mình đã gây ra.

- Cảm mến!

Quý Ảnh Tử Sở Bưu nghiêng giọng thét lớn :

- Trịnh Chính Nhân!

Quý Ảnh Tử gần từng tiếng một, nói tiếp :

- Mười lăm năm trước ta chỉ nung nấu một chuyện giết người báo thù, lấy máu rửa hận. Mười lăm năm qua ta chỉ hy vọng sống để đối mặt với người một lần nữa, trời quả có mắt. Người đã đến và ta cũng đã lại. Còn đợi gì nữa. Mười lăm năm trước người không giết ta là sai lầm của người, giờ đây ta không lấy mạng người thì đó là điều ngu ngốc của ta. Trịnh Chính Nhân người vì sao không rút đao ra.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân cười nhạt nói :

- Sở Bưu người nên biết rằng dưới loan đao Trịnh Chính Nhân này đối phương tuyệt không có đường sống.

Quý Ảnh Tử tức thì thét lớn :

- Khai đao!

Trịnh Chính Nhân cười nhạt, từ tốn nói :

- Người sẽ hối hận.

- Người mới là kẻ hối hận.

Nói xong, Quý Ảnh Tử rút trong người ta một cây nhuyễn tiên, nhẹ nhàng bung ra, thét lớn với đối phương.

- Khai đao!

Thần Dao Trịnh Chính Nhân mỉm cười nói :

- Yên tâm, khi nào cần ta sẽ khai đao.

Quý Ảnh Tử thét vang một tiếng, đôi mày dựng ngược, lao vọt lên phía trước, cánh tay phải vung lên đánh một chưởng như điện chớp vào huyệt Tương Đài của Trịnh Chính Nhân.

Trịnh Chính Nhân đã đề phòng từ lâu chiêu này, hoành thân bước qua nhẹ nhàng ung dung, người đã thoát khỏi thế chưởng của đối phương. Quý Ảnh Tử thấy thế cất tiếng cười lạnh lùng, tay trái vung cây nhuyễn tiên phát về đối phương đánh tới.

Trịnh Chính Nhân thấy nhuyễn tiên đánh tới, trong lòng thầm la “chẳng xong”, vội co chân quay đầu vọt lẹ.

- Người chạy đâu cho thoát.

Quý Ảnh Tử nhìn sau lưng đối phương, đảo mắt một cái, hung quang lộ rõ, nhủ thầm trong lòng:

“Cái đồ chết tiệt, quả nhiên là đồ giả mạo”.

Nói vừa dứt lời, tay trái phát nhẹ một cái, nhuyễn tiên đang quất vào lưng đối phương, đột nhiên biết chiêu, vũ lộng thần uy vút một tiếng, nhắm đầu đối phương đánh tới.

Tức thì...

Một tiếng gió rít bên tai, cây nhuyễn tiên của Quỷ Ảnh Tử như ánh sao sa, điện xẹt gây ra một trận cuồng phong, tiếp đó ngọn nhuyễn tiên đã bay vút trên đầu đối phương.

Người kia bỗng cảm thấy gió mát nơi mặt, chiếc khăn đen bịt mặt đã bị cuốn lên không trung.

Quỷ Ảnh Tử chỉ nhìn thấy phía sau lưng đối phương, nhưng vẫn nhận ra kẻ này tuyệt đối không phải Trịnh Chính Nhân, kẻ thù số một của gã.

Người kia hình như sợ hãi nhận ra mình không phải Trịnh Chính Nhân, nên lấy tay che mặt co giò chạy như cuồng điên.

Hắn chạy cực nhanh nhưng Quỷ Ảnh Tử còn nhanh hơn, nếu không người trong giang hồ sao đặc biệt dành cho hắn là Quỷ Ảnh Tử.

Chỉ thấy bóng người bay vào một cái, thân hình Quỷ Ảnh Tử lướt trên người đối phương, người vẫn đang lơ lửng trên không, tay phải vươn ra như điện chớp, chụp vào mặt đối thủ... Người kia xoạt cẳng khom lưng cúi xuống tránh thoát, thuận tay thọc xuống bãi cát, nắm sẵn hai nắm, bình tĩnh nằm bất động chờ cường địch.

Nói thì chậm, nhưng sự việc xảy ra mau lẹ phi thường.

Quỷ Ảnh Tử đuổi gần đến nơi, cách chừng hai thước, vung tay đánh xuống như chớp lóe sao sa.

Đột nhiên Trịnh Chính Nhân trầm giọng hét lớn :

- Hãy xem đây!

Nói chưa dứt lời đã thấy người ấy thọc tay vào bãi cát, hất cát tứ tung, cát bụi mù trời, đồng thời cánh tay kia vung lên nhanh như điện chớp, ném một đám cát về phía Quỷ Ảnh Tử. Liền đó hai chân nhẹ bước, cả thân hình bay ra cách đó vài trượng.

Quỷ Ảnh Tử kinh nghiệm giang hồ đã lâu, lâm trận cũng nhiều nhưng có ngờ đâu, nghe tiếng gió vội rút tay về bảo vệ châu thân, nào ngờ cát bụi mù mịt, bản thân cũng lãnh trọn một nắm vào mặt.

Người kia ngửa mặt lên trời cười lớn, hai tay vỗ vào nhau liên hồi nói lớn :

- Sở Bưu, cái món cát bụi này, hương vị thế nào.

Quỷ Ảnh Tử ho khan một trận, nói chẳng ra hơi, bởi vì mắt mũi tay chân đều dính đầy cát.

Một hồi lâu sau, Quỷ Ảnh Tử mới từ từ mở mắt, định thần nhìn kỹ. Hắn ta vô cùng ngạc nhiên, bởi vì trước mặt hắn là một thiếu niên trắng trẻo độ mười sáu mười bảy tuổi. Một thoáng im lặng trôi qua, Quỷ Ảnh Tử trầm giọng hỏi :

- Người là ai?

Thiếu niên cười nhạt trả lời :

- Ta là ta chứ ai.

Quỷ Ảnh Tử hỏi tiếp :

- Ai kêu ngươi đến đây?

Thiếu niên cười ha hả nói :

- Đương nhiên là ta mơ thấy thế.

Quỷ Ảnh Tử trên mặt lộ vẻ giận dữ, lạnh lùng hỏi :

- Ngươi tại sao dám cả gan giả danh Thần Dao Trịnh Chính Nhân?

Thiếu niên chớp mắt, nghịch ngợm trả lời :

- Ta thích vậy đó, được không?

Quỷ Ảnh Tử muốn biết rõ hơn sự thật nên cố nén lửa giận, hỏi tiếp :

- Lão Thần Đạo có sao không đến, hắc chết rồi à hay không dám đến?

Thiếu niên không hề do dự, trả lời ngay :

- Lão đến rồi nhưng vì người sợ không đến nên lão đã đi.

Quỷ Ảnh Tử nộ khí xung thiên, không nén nổi tức giận quát to như sấm :

- Cái đồ tạp chủng, người dám nói lão chọc tức ta hả.

Thiếu niên nháy mắt nói lớn :

- Sở Bưu, dưới gầm trời này không có việc gì mà nội tổ người đây không dám làm.

Gã thiếu niên tuổi không lớn lắm nhưng lời nói nhọn như dao đâm kim chích.

Nghe vừa tức mà vừa buồn cười, những lời như vậy chứng tỏ là dưới mắt hắn cái lão đại ma đầu mà vô lâm hắc bạch hái phải chỉ nghe tên cũng táng đờm kinh tâm, sợ hơn độc xà mãnh thú chẳng ra gì cả.

Quỷ Ảnh Tử bị thiếu niên chọc giận, cuồng khí nộ tâm thở ra phì phò, nén giận thét lớn :

- Đồ cầu tạp chủng, nếu hôm nay ta chẳng tự tay giết người, thề không làm người.

Thiếu niên nọ chợt mắt lóe sáng, cười lên nói :

- Sở Bưu, người nói thật không?

Thiếu niên này trong bụng nghĩ ra một mẹo, làm bộ hỏi lại Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu thêm một lần nữa.

Quả nhiên, Quỷ Ảnh Tử trúng bẫy đối phương, hào khí bao trùm, cuồng ngạo thét lớn :

- Đương nhiên là thật, Sở Bưu này tuy chẳng phải là kẻ tốt lành gì, nhưng trái lại một khi đã nói, quyết chẳng hai lời, đối gạt thể nhân.

Gã kia cười giảo hoạt nói tiếp :

- Cầu đấng! Người đã nói nếu không giết ta, thề chẳng làm người. Sở Bưu lời này có phải do người nói không?

Quỷ Ảnh Tử gật đầu đáp :

- Không sai!

Gã kia nghiêm mặt nói :

- Sở Bưu, nếu tự tay người chẳng thể giết ta thì tính sao?

Quỷ Ảnh Tử không hề biết đó là mẹo, bèn nói như đinh đóng cột :

- Ta nhất định phải tự tay giết người.

Gã thiếu niên lấu cá, quanh đi quẩn lại cứ nhấn mạnh mấy chữ “tự tay giết người”.

Quỷ Ảnh Tử chân tay lạnh lẽ, tứ chi phát triển, nhưng đầu óc giản đơn, từ từ lọt bẫy đối phương. Tự mình cũng cứ nhấn mạnh theo như vậy. Chỉ nghe Quỷ Ảnh Tử ưỡn ngực nói :

- Nếu như hôm nay ta không chính tay giết người thì bãi cát vàng là nơi vùi xương cốt của Sở Bưu này.

Gã kia cười ha hả nói :

- Ta cóc cần cái thân thối của người đâu, người còn thú hơn cả lão ma xóc đĩa nhà ta. Nếu như hôm nay người không tự tay lấy được mạng ta, ta hể nói cái gì là người phải nghe theo. Ta nói như vậy người có chịu không?

Quỷ Ảnh Tử không chút đắn đo trả lời :

- Được!

Gã kia cười ngất vô cùng khoái trá vì cái mạng của hắn đã được đảm bảo kỹ.

Quý Ảnh Tử cũng cười thích chí bởi vì lấy mạng tiểu tử này còn dễ hơn giết một con kiến nhỏ xíu nữa, chẳng có gì phiền phức cả.

Gã kia không cười nữa, làm bộ nghiêm túc nói :

- Quân tử nhất ngôn... cái gì hả?

Quý ảnh Tử tiếp lời :

- Tứ mã nan truy!

Nói chưa dứt lời Quý Ảnh Tử nạp khí vào Đan Điền, vận sức vào cánh tay từ từ đưa lên hết lớn :

- Cái thằng trướng thối, giờ này sang năm chính là giỗ đầu của người đó, còn giờ đây lão phu quyết lấy cầu mạng của người.

Gã kia mặt vẫn mỉm cười thái độ cực kỳ hòa nhã ung dung. Giờ phút sinh tử dưới áp lực ghê gớm như vậy, nhưng vẫn tỉnh bơ cười nói như chẳng có việc gì xảy ra cả, lạnh lùng bình tĩnh nhìn thẳng vào đối phương, trong lòng sung mãn, tự tin phi thường nói :

- Người chẳng thể nào giết ta được.

Quý Ảnh Tử bình sinh giết người chẳng gớm tay, tàn bạo hiếm có vô cùng, chẳng ngờ bị thằng bé mười sáu mười bảy tuổi miệng còn hôi sữa lừa gạt uy hiếp.

Đừng nói Quý Ảnh Tử mà ngay bất cứ nhân vật giang hồ nào bị thằng bé thóa mạ như vậy, chẳng kể gì gia thế cũng bùng bùng giận dữ râu tóc dựng ngược, tức chết đi được.

Quý Ảnh Tử nghe thế vô cùng kinh ngạc, nét mặt lộ vẻ nghi ngờ hỏi :

- Ta lẽ nào chẳng giết được người?

Gã thiếu niên nhân quan lộ vẻ thông minh, tự tin phi thường, nói :

- Không sai, cho dù người muốn giết ta cũng không giết được.

Quý Ảnh Tử bị đối phương làm cho hồ đồ, nghi ngại hồi lâu, hung tính đột nhiên nổi lên, mở miệng chửi lớn :

- Con bà người, lão phu quyết không tin được.

Nói chưa dứt lời, hai cánh tay Quý Ảnh Tử từ từ chộp về phía trước dốc toàn lực đánh ra một chiêu.

Đột nhiên...

Soẹt một tiếng, tiếp đó ngân quang lóe lên nhanh như điện xẹt, ánh đao lấp lánh thoáng chốc thanh loan đao đã ra khỏi vỏ.

Quý Ảnh Tử la lên một tiếng kinh ngạc, thân mình thối lui nửa bước, đôi mắt tròn tròn, ngạc nhiên nhìn một hồi lâu không dám tin vào mắt mình.

Nhưng lão không thể không tin bởi vì sự thực đang ở trước mắt.

Nguyên là vật mà gã thiếu niên cầm trong tay chẳng phải đao kiếm gì cả. Chẳng qua đây là một cây chủy thủ ngắn ngắn vô cùng bình thường, dài không quá một tấc, lưỡi dao sắc bén phi thường, nhưng nếu dùng để giao đấu thì giống như một đoạn đao chỉ để hù dọa người ta mà thôi.

Quý Ảnh Tử vừa tức lại vừa buồn cười, lạnh lùng nói :

- Người... người dám...

Thiếu niên kia mặt không hề biến sắc, cười ha hả nói :

- Sở Bưu lão nhìn cho kỹ, chớ nên xem thường chủy thủ ở trong tay cổ tổ nhà người đây. Hiện tại dù người có muốn giết ta đi nữa cũng chẳng thể giết được.

Quý Ảnh Tử mắt nhìn chằm chằm vào lưỡi chủy thủ trên tay gã thiếu niên thực sự chẳng hiểu thế nào nữa.

Gã nọ nhìn vẻ nghi ngờ trên mặt Quỷ Ảnh Tử thấy hắn tiến chẳng ra tiến, lui chẳng ra lui, gân xanh trên mặt giật giật, bộ dạng trông thật buồn cười, một đại ma đầu tung hoành ngang dọc vô lâm lại bị thằng nhóc đem làm trò cười, sự việc không khỏi là kỳ lạ. Gã kia thấy thấy càng chọc giận lão hơn cố ý nói lớn :

- Sở Bưu, ta biết ngươi không tin ta, cứ thử xem rồi sao, tại sao cứ đứng thộn mặt ra ở đó.

Quỷ Ảnh Tử vô cùng giận dữ, nộ khí quá lớn :

- Đồ trướng thối khốn kiếp, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, được lão gia sẽ đưa đường chỉ lối cho.

Bỗng nhiên ánh đao lóe lên Quỷ Ảnh Tử vừa định nhảy tới. Đột nhiên đứng sững người lại nhìn trên trời vào gã thiếu niên.

Quỷ Ảnh Tử trở mắt ra nhìn, suốt mấy năm lưu lạc trên giang hồ, không có hiện tượng nào lão chưa xem qua, lại đụng độ các cao thủ khắp chốn vô lâm, nhưng lão chưa bao giờ gặp phải.

Gã thiếu niên nếu không phải không diên hết trí thì cũng là đồ uống lộn thuốc. Nếu không tại sao có thể cầm dao cửa đứt tay mình.

Càng kỳ quái hơn là hắn chẳng hề tỏ ra đau đớn chi cả, trái lại diện mạo hơn hớn, vô cùng đắc ý, ung dung tự đắc đứng đó mỉm cười, cơ hồ như dao cửa vào tay kẻ khác, chẳng hề quan hệ đến hắn ta. Quỷ Ảnh Tử đảo mắt dường như đã có chủ ý, nhếch mép cười lạnh lùng cười, nhuyển tiên trong tay trái nhẹ nhàng chuyển sang tay phải. Chỉ nghe gã thiếu niên cười nói :

- Sở Bưu, tổ bà ngươi đánh dở ẹc, có mấy cái mà cũng trật lất. Ha ha sợ rồi hả? Cố tổ tám đời nhà ngươi có đi theo xách dép cho thiếu gia, thiếu gia ta đây cũng cóc thêm.

Gã thiếu niên dương tự đắc khoái trá nói tiếp :

- Ta phải thừa nhận một điều thuật khinh công của ngươi hiếm thấy trên thiên hạ, xuất thủ cũng nhanh vô song, có một không hai, nhưng mà cũng vẫn chưa nhanh bằng cố tổ nhà ngươi đây. Bởi vì cái chủy thủ trên tay ta đây ngươi cũng nên biết rằng, trên lưỡi dao này có chứa một chất kịch độc, chỉ cần cửa nhẹ một cái là về châu Diêm vương ngay lập tức.

Quỷ Ảnh Tử vừa nghe liền lớn tiếng chửi mắng :

- Ngươi có chết thì liên quan gì đến ta mà nói.

Gã thiếu niên cười lạnh lùng nói :

- Sở Bưu, ta mà chết đi thì ngươi cũng đừng hòng sống được.

Quỷ Ảnh Tử cười ha hả :

- Ta không tin, chẳng lẽ ngươi chết rồi mà còn nắm áo ta lôi theo được sao.

Gã thiếu niên lạnh lùng nói :

- Sở Bưu, ngươi đừng quên ngươi đã từng thề rằng nếu hôm nay không giết ta thì bãi cát vàng này sẽ là mồ chôn ngươi ư?

Quỷ Ảnh Tử chấn động tâm thần, mặt mày tái xám than dài một tiếng rồi đứng lặng hồi lâu không nói.

Không ngờ một kẻ cùng hung cực ác vậy mà chịu khuất phục trước mấy câu nói của đối phương, thật là lạ lùng, thiên hạ hiếm có vô cùng.

Gã thiếu niên được thể càng làm tới mỉm cười nói tiếp :

- Ta đã nói rồi ngươi có muốn giết ta cũng chẳng nổi đâu. Sở Bưu, chẳng phải hôm nay, cả đời nhà ngươi cũng chẳng cách nào giết ta nổi.

Quỷ Ảnh Tử bị hắn chửi cho một hồi, đỏ cả mặt, xấu hổ vô cùng, cũng chỉ muốn kiếm một cái hang nào đó chui vào cho đỡ nhục.

Gã kia thấy mình đã thắng bèn cười lớn nói :

- Sở Bưu, ta chẳng hề sợ chết, đầu ta còn cái sẹo to ở đây nè. Mà ta cũng chẳng hy vọng người chết đâu. Khi này, ta đã giao hẹn, sau này ta nói bất cứ cái gì thì người phải nghe theo cái đó.

Quỷ Ảnh Tử nghĩ ngợi một hồi rồi đáp nói :

- Cái này, e rằng...

- Sở Bưu ta chẳng thích người trả giá đâu.

Gã thiếu niên liếc nhìn Quỷ Ảnh Tử nói tiếp :

- Người chẳng hiểu chi cả, chẳng có việc gì kỳ lạ xảy ra đâu, bởi vì việc gì cũng vậy, tùy cơ ứng biến, cứ thế mà làm, đoạt lấy tiên cơ, chiếm thế chủ động, chẳng để cho địch thủ bất cứ một cơ hội phản kích mà thôi.

Quỷ Ảnh Tử thở dài, mặc nhiên im lặng không đáp. Hình như lão đang chờ cơ hội. Gã thiếu niên vòng quanh đồng cát, nhưng tay hắn vẫn nắm chặt ngọn chủy thủ cười nói với lão :

- Sở Bưu, người có thể chẳng chịu thua nhưng đứng như vậy mãi thì hơi ngu đấy... Có lẽ người cũng có cơ hội để tự tay giết ta. Nhưng các hạ đã quá già rồi, ta còn trẻ quá mà. Tin rằng kẻ ngã xuống trước là lão chứ chẳng phải ta đâu.

Nói xong gã thiếu niên ngồi phịch xuống móc lương khô ra ăn lấy ăn để, ừng ực uống nước.

Nhưng mà ăn uống hắn đều dùng tay trái, chủy thủ nơi tay phải vẫn dí sát vào sườn.

Một hồi lâu sau, mọi việc ăn uống đã xong. Gã liền ném bình nước và miếng bánh về phía Quỷ Ảnh Tử. Gió thổi mạnh hơn, cát vàng tứ tung đầy trời, vàng dương chậm chạp nghiêng về hướng Tây.

Gã thiếu niên thật là xương đồng da sắt, cứ ngồi bất động một chỗ, tựa như đá mọc rễ xuống nơi đây từ lâu. Tay phải vẫn nắm chặt chủy thủ kề sát nơi cổ tay.

Lúc này...

Quỷ Ảnh Tử vẫn đang nhìn chòng chọc vào hắn, rất lâu sau đột nhiên nghiêng răng, lắc đầu nói :

- Tiểu huynh đệ, Sở Bưu này phục người rồi đấy.

Gã thiếu niên cũng cười hì hì nói :

- Lão mặt sẹo, ta cũng thật sự phục người, dù nói gì đi nữa, người cũng vẫn là hảo hán tứ nói sao làm vậy.

Quỷ Ảnh Tử cười thành thật từ tận đáy lòng, nói tiếp :

- Người thắng rồi, tuy cái thắng này có hơi gian xảo, nhưng chỉ có người mới dám làm cái trò này. Xem ra cũng khiến cho người ta khâm phục, nói thật lòng ta cũng cảm thấy thích người rồi đó.

Gã thiếu niên chẳng ngờ kết cục như vậy, cười hỏi :

- Hả?

Quỷ Ảnh Tử nói liền một hơi :

- Tiểu huynh đệ, là gan của người rất lớn lại thêm thông minh. Cơ trí có thể thiên hạ hiếm thấy có một không hai. Còn nữa, giữa lúc sanh tử mặt không đổi sắc, ung dung tự tại phong lưu tiêu sái, thêm vẻ mặt lạnh băng, thật khiến lão ca đây nể sợ. Nhưng mà ta muốn biết tại sao người dám mạo xưng đến đây phó ước.

Thiếu niên cười cười, định lên tiếng.

Hốt nhiên, từ xa vang lại một trận ho khan, thanh âm tuy không lớn nhưng do thuận chiều gió nên nghe được rất rõ ràng.

Tiếp đó, từ phía bên kia Mê Cung sơn xuất hiện một bóng người chạy lại như bay, nhanh như điện xẹt, trong chớp mắt đã đến trước mặt hai người.

- Thì ra là người à?

Quý Ảnh Tử không tin vào mắt mình tròn tròn mắt nhìn người kia rồi nói tiếp :

- Trịnh Chính Nhân, cuối cùng người cũng đã tới.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân chẳng buồn nhìn hắn, sắc mặt trầm xuống, bước từng bước tiến lại phái tiểu tử kia.

Tiểu tử cười hì hì nói :

- Lão ca ca, làm sao đến được đây?

Thần Dao Trịnh Chính Nhân ho khan mấy cái, mặt mày thở dốc, dường như đã bị trọng thương. Nhưng trong nháy mắt, tinh quang lại lóe lên, sắc bén tựa đao, trầm giọng hỏi :

- Sao để lại ra đây thế mạng cho ta?

Thiếu niên cười ha hả đáp :

- Thế mạng à, lão ca xem đệ chẳng phải còn sống sờ sờ đây sao.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân liếc Quý Ảnh Tử một cái, trên mặt lộ vẻ nghi ngờ rồi nói tiếp :

- Có lẽ phúc tổ của lão đệ đây còn dài. Mà sao để lại ngấm ngấm thủ điểm vào Thùy huyết của ta rồi chạy biến đi phò ước.

Thiếu niên mấp máy môi, muốn nói ra điều gì, nhưng lại không dám nói ra.

Quý Ảnh Tử cuối cùng đã hiểu ra mọi chuyện, trầm giọng hỏi :

- Người tội nghiệp cho lão, hay là...

Thiếu niên nọ vội xông vào giải thích :

- Lão ca ca, ta...

Thần Dao Trịnh Chính Nhân lại ho khan một trận, tiếp lời :

- Ta đã bắt hảo ý của lão đệ. Ấy dà, may mà ta đã đến kịp nếu không thì hùnh danh một đời của ta không bị tan nát trong tay đệ sao.

Thiếu niên đôi mắt rướm lệ, nói :

- Lão ca ca, lẽ nào hư danh lại quý trọng hơn mạng sống.

Thần Dao lạnh lùng nói :

- Im mồm, đứng qua một bên cho ta đi!

Thiếu niên kia cười nhạt, chậm chậm tránh người qua một bên.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân chỉ vào Quý Ảnh Tử nói :

- Sở Bưu, người muốn báo thù?

Quý Ảnh Tử lạnh lùng đáp :

- Không sai.

Thần Dao cười nhẹ nói :

- Vậy người động thủ đi.

Tiếng đao vang lên một cách dứt khoát tức thì ngân quang lóe sáng, lưỡi đao cong mỏng như tờ giấy được rút ra khỏi vỏ.

Quý Ảnh Tử không khỏi chấn động tâm thần, thân hình bất giác lùi ra sau mấy bước, bởi vì hắn thừa biết thanh đao trong tay Trịnh Chính Nhân vô cùng lợi hại.

Thình lình một đạo ngân quang bay lên không trung nhanh như điện xẹt. Thần Dao Trịnh Chính Nhân cả người lẫn đao bay phụt về phía Quỷ Ảnh Tử.

Thế đao vừa vung ra, nhanh không thể tưởng, cuồng phong ào ạt, đao phong rít lên vèo vèo, chỗ Quỷ Ảnh Tử đứng vừa nãy đã bị thanh đao phạt ngang.

Quỷ Ảnh Tử kinh hồn thất sắc, vội dùng một thế Đằng Lý Tàng Thân né tránh lưỡi đao, thuận thế hữu cước vung lên nhằm vào cán đao đá tới.

Thần Dao cười lạnh lùng, né cước thế đối phương, hữu chưởng trầm xuống nhanh lẹ nắm lại vươn ra điểm vào huyệt Thái Xung bên chân phải Sở Bư, thanh loan đao vươn ra lẹ làng đâm vào huyệt Khí Hải của đối phương.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân dĩ công chế công, lấy công làm chính, bức bách đối phương quả nhiên vô cùng hữu hiệu.

Quỷ Ảnh Tử công thủ lưỡng nan, xem ra sắp phải thọ thương nặng dưới lưỡi đao của Thần Dao Trịnh Chính Nhân.

Bất ngờ...

Quỷ Ảnh Tử khom lưng nhanh lẹ lùi ra sau, khi lưng sắp chạm đất, song cước búng mạnh ra sau người như dãn sát mặt đất, vút ra xa vài trượng.

Đây nguyên là sở đắc khinh công độc đáo của Quỷ Ảnh Tử, tuy đã nhanh lẹ như vậy, hắn vẫn cảm thấy một cảm giác tê buốt phía dưới mu bàn chân phải, thì ra hữu cước đã bị chỉ phong đối phương quét trúng.

Thần Dao thừa thế truy tập gắt gao, bỗng nhiên thần sắc ông ta biến đổi, cơn ho điên cuồng kéo đến, mồ hôi lạnh rịn ra, thân mình lão đảo muốn ngã.

Quỷ Ảnh Tử không bỏ qua cơ hội tốt, một tiếng hét lớn, nhuyển tiên trong tay vung ra.

Quỷ Ảnh Tử ôm hận nên xuất chiêu thanh thế tự nhiên mạnh mẽ phi thường. Uy lực vô cùng khủng khiếp làm tối tăm mặt mũi đối phương.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân cố nén cơn đau, lắc vai sải bước nghiêng mình bay ra ngoài một trượng, tránh khỏi thế công vô cùng mạnh mẽ của đối phương.

Tiếp đó...

Thân pháp vô cùng nhanh lẹ, ánh đao vút như điện xẹt, trong nháy mắt đã công liền ba chiêu, chia ra làm ba yếu huyệt. Huyền Cơ, Khí Môn, Tương Đài của Quỷ Ảnh Tử chém tới Quỷ Ảnh Tử tiến thoái vô cùng nhanh lẹ, phòng thủ xuất chiêu vô cùng nhịp nhàng, nhuyển tiên trong tay, vũ lộng thần oai xuất chiêu Ngọc Đới Vĩ Yêu cuồng phong ào ào nhằm ngang thất lưng Trịnh Chính Nhân quất tới.

Trịnh Chính Nhân lâu ngày mới gặp đại cường địch, mục quang lóe sáng như điện chớp, hừ lạnh một tiếng, chân trái lui lại một bước, ngửa mặt hít một hơi dài, chờ nhuyển tiên tới trước ngực, bèn thuận thế xoay người một vòng.

Thân hình bay bổng, cổ tay nhẹ nhàng vươn ra thế như chớp lóe xuất chiêu Đại Địa Hình Lôi nhằm yếu huyệt Đan Điền của Quỷ Ảnh Tử phóng tới.

Quỷ Ảnh Tử vô cùng bình tĩnh, nhuyển tiên trong tay, thuận đà quét xuống đối phương nhanh như điện xẹt, đồng thời thân hình nghiêng qua tránh né thế công địch thủ.

Thế tránh tuy nhanh nhưng cuối cùng vẫn còn chậm hơn đối phương một bước.

Chỉ nghe rẹt một tiếng, ánh đao đã lướt qua, chiếc áo của hắn bị lưỡi đao chém đứt một bên.

Quỷ Ảnh Tử liên tiếp thua liền hai chiêu, hung tính nổi lên, hét lớn một tiếng, nhuyển tiên trong tay vút ra, phi thân vào đối phương.

Chỉ thấy bóng roi lấp loáng, cuồng phong ào ạt, cát bụi mù trời trong chớp mắt Trịnh Chính Nhân đã bị làn roi đối phương bao vây trong chớp mắt. Lúc này gã thiếu niên đứng ngoài quan sát trận đấu, thấy thế

roi của Quỷ Ảnh Tử vô cùng biến ảo, bóng roi bao phủ quanh mình Trịnh Chính Nhân trùng trùng điệp điệp tựa như thiên la địa võng, không khỏi rủa thầm:

“Cái lão Quỷ Ảnh Tử này quả nhiên đáng sợ thật. Lão ca nhà mình thân lâm trọng bệnh làm sao tránh khỏi bị lão ma kia đả thương, không khéo còn mất mạng, ta phải kiếm cách cứu lão ca mới được”.

Gã thiếu niên kia vừa giậm bước đi đã đứng lại ngay, đảo mắt một vòng âm thầm tự nhủ:

“Không xong, lão ca nhà mình khoái chết vinh hơn sống nhục, con bà nó, chết đến nơi rồi mà còn bày đặt ‘nhất thể anh danh’ quỷ quái gì. Phải cứu lão ca thoát khỏi lão mặt sẹo mới được”.

Hốt nhiên...

Một tiếng thét lạnh lạnh vang lên, gã thiếu niên vội vàng ngẩng đầu nhìn lên.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân từ trong ánh đao dày đặc của đối phương bay vút ra ngoài.

Tiếp đó lác vai một cái nhanh như tên bắn lao vút lên không trung, trên đầu dưới chân ánh đao loang loáng, khi thân hình còn đang lơ lửng trên không đã chém xuống, phô diễn tuyệt học, loan đao tả xung hữu đột tạo thành một vòng quang chói mắt bao trùm khắp mình Quỷ Ảnh Tử.

Thần Dao tuy nhanh nhưng Quỷ Ảnh Tử càng lẹ làng hơn, song cước vừa sát đất, người đã bay vút trên không, khi thanh loan đao vừa chém tới thì thân hình Quỷ Ảnh Tử đã bung cao ngoài hai trượng, uốn mình theo thế Nhũ Yển Phiên Vân đồng thời sử dụng cây nhuyễn tiên bổ xuống đầu Trịnh Chính Nhân nhanh như điện chớp.

Nhưng Trịnh Chính Nhân cũng chẳng hề kém thua, lão đảo người một cái thân hình đã thoát ra ngoài mấy thước, xuất chiêu Truy Vân Thê Nguyệt chém như vũ bão về phía Quỷ Ảnh Tử. Một tiếng keng vang lên, loan đao nhuyễn tiên chạm nhau rồi lại lập tức rời ra, đồng thời bóng người phi thân thoái lui, bốn mắt trừng trừng, râu tóc dựng ngược, thủ thế chờ đợi.

Lần đụng độ này kẻ tám lạng người nửa cân, chẳng bên nào chiếm được thượng phong.

Quỷ Ảnh Tử than thầm trong bụng:

“Cứ đánh như vậy mãi không biết kéo dài đến bao giờ, lão quỷ này đang mang trọng bệnh, nội lực nhất định giảm sút. Chi bằng liều mạng đấu với hắn vài chiêu, lấy mạng hắn để trả mối hận thù mới được”.

Trịnh Chính Nhân trong lòng cũng nghĩ thầm:

“Cứ giao đấu triển miên như vậy, thật bất lợi cho ta vô cùng, chẳng bằng liều mạng với hắn vài chiêu, sớm phân thắng bại chớ để cho mình sao”.

Hai người cùng có ý nghĩ như vậy, đồng thời tụ khí vào Đan Điền vận công chờ đợi thủ thế cơ hội xuất chiêu chiếm lấy tiên cơ.

Trịnh Chính Nhân xuất thủ trước, cánh tay phải vươn ra, đôi mắt long lên, loan đao vút ra nhanh như điện xẹt nhằm phía trước ngực Quỷ Ảnh Tử chém tới.

Quỷ Ảnh Tử lập tức phản chiêu, gió cuốn ào ạt, lách mình né khỏi lưỡi đao, nhuyễn tiên xuất lộ uy phong, nhắm vai phải của Trịnh Chính Nhân đánh xuống.

Lần giao thủ này của hai người quả nhiên khác trước rất nhiều. Lần này không chỉ khác trước về chiến thuật, và thế công ác liệt mà còn gia tăng thêm chân lực bên trong. Trận quyết đấu vô cùng dữ dội, mỗi thế roi, thức đao đều tiềm ẩn một nội lực bên trong vô cùng mãnh liệt.

Bên nào cũng vậy chỉ cần một chút sơ hở là sẽ bị nội lực đối phương đè bẹp ngay tức khắc.

Cho nên...

Chẳng ai dám xuất thủ, đã xuất thủ chiêu nào cũng là sát chiêu cả.

Nhưng mà xem ra hai người dường như chẳng phải là sinh tử liều mạng quyết đấu, bên này bên kia cứ ngưng thần nhìn nhau rất lâu mới thỉnh thoảng xuất một chiêu, đao roi chạm nhau rồi lại tách ra, lui về chỗ cũ tạo nên một cục diện ngang nhau. Kỳ thực đây là trận quyết đấu hiểm thấy trong giới võ lâm giang hồ, tỷ thí

về cả công lực, cơ trí, kinh nghiệm và các chiêu thức võ công. Ngoài mặt xem ra rất đối bình thường chẳng có gì lạ, nhưng thực chất bên trong là cuộc quyết đấu sinh tử chỉ trong khoảnh khắc vô cùng ngắn ngủi.

Hai bên giao đấu hồi lâu như vậy, bất phân thắng bại.

Trịnh Chính Nhân ho khan một hồi, dần dần cảm thấy không thể chịu nổi, đột nhiên trầm giọng hét lớn, thân hình bay vút lên không trung.

Quỷ Ảnh Tử cũng vội vàng phóng mình lên không, nhuyển tiên trong tay phóng ra dùng chiêu Long Đẳng Hồ Điệp truy tập đối phương.

Chỉ thấy bóng roi vút qua nhanh như điện chớp sao băng, phóng thẳng lên không nhằm thẳng vào hạ bộ Trịnh Chính Nhân quét tới.

Trịnh Chính Nhân cười lạnh, hai chân co lại, thuận thế nhảy qua một bên tránh đường roi đối phương, rồi lắc nhẹ vai, một dải ngân quang lóe lên thanh loan đao trong tay đã phóng tới.

Quỷ Ảnh Tử đánh hụt một chiêu liền hít một hơi chân khí vào Đan Điền, chân phải đạp nhẹ vào chân trái lấy đà, thân hình bay bổng lên không.

Bóng người nhanh như điện xẹt, đảo mình một cái, nhuyển tiên bay vút ra, cuốn lấy thanh đao, lão dùng chiêu Thiết Vồng Hàng Ma ánh roi loang loáng khắp trời, nhằm đầu đối phương chụp xuống vô cùng mạnh mẽ. Trịnh Chính Nhân thất kinh lạnh lẽo nghiêng người tránh khỏi, trong lòng thầm nghĩ:

“Người này khinh công cao siêu vô cùng, thân pháp quả là vi diệu, vừa lơ lửng trên không tránh đòn lại còn xuất chiêu công kích e rằng khắp trong thiên hạ chẳng có một kẻ thứ hai”.

Quỷ Ảnh Tử đánh ra hai chiêu không trúng, thân mình khó có thể lơ lửng trên không, bèn nhanh chóng rơi mình xuống.

Một thoáng im lặng trôi qua Đột nhiên bóng người nhanh như điện xẹt lấp lóe, hai cánh tay Trịnh Chính Nhân vươn ra, hữu đao tả chưởng đánh thốc về phía đối phương.

Quỷ Ảnh Tử chẳng thèm thoái lui tay phải vung ra, nhuyển tiên trong tay quất ngang vào loan đao đối phương, tả chưởng đẩy ra nhanh như điện xẹt.

Chỉ thấy...

Bình khí chạm nhau leng keng một tiếng lớn chấn động, cuồng phong nổi lên ào ào, cát bốc lên mù mịt, uy thế kinh người, hồi lâu chưa dứt.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân và Quỷ Ảnh Tử đã đối nhau một chưởng.

Bóng người bay ra hự một tiếng, Quỷ Ảnh Tử bị chấn động bởi chưởng lực đối phương thối lui ra ngoài một trượng. Bước chân loạng choạng, thân hình lắc lư xiêu vẹo muốn ngã, hồi lâu mới đứng vững lại được.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân vẫn đứng sừng sững tại chỗ bất động, nhưng mặt mũi trắng bệch, khóe miệng máu tươi từ từ rỉ xuống.

Một khắc trôi qua. Hai người điều tức đã xong, thân mình đồng thời cất lên, bình khí lại đập vào nhau, tay trái cùng lúc đẩy ra.

- Dừng tay!

Thanh âm chưa dứt một bóng người lẹ như điện xẹt bay thẳng vào giữa, ngăn hai người lại.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân và Quỷ Ảnh Tử vô cùng kinh ngạc, vội vàng rút đao thu roi nhanh chóng thoái lui, nhưng hai luồng chưởng phong cực kỳ lợi hại, một trái một phải đồng thời đánh xuống người tiểu tử nọ.

Chỉ nghe...

Bùng một tiếng dữ dội, cát bay đá chạy, cuồng phong cuộn cuộn bốc lên, khí thế mãnh liệt, hồi lâu không dứt.

Hai người thở dài một tiếng vô cùng bi thương, đồng thời quay mặt ra sau tựa hồ không đủ can đảm nhìn cái chết đau thương của tiểu tử kia.

Một lát sau...

Thần Dao Trịnh Chính Nhân và Quỷ Ảnh Tử cùng lúc quay mặt nhìn lại, thấy tiểu tử nọ bất động thân thể nằm dài trên cát, không khỏi bồi ngùi thương cảm đi về phía đó đau khổ khóc lớn.

Trong lúc hai người khóc than vô cùng bi thương thống thiết, đột nhiên trong tiếng gió vi vu thổi tới một thanh âm như ảo như mộng vô cùng đau khổ :

- Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa mà...

Quỷ Ảnh Tử toàn thân run lên, nén sợ quay đầu nhìn quanh tứ phía, trừ tiếng gió thổi vi vu chẳng còn vật gì nữa.

Trịnh Chính Nhân lúc đầu chẳng cảm thấy gì cả, nhưng vừa nhìn thấy cái vẻ bối rối sợ hãi của Quỷ Ảnh Tử liền cảm thấy ớn lạnh, râu tóc dựng ngược lên.

Quỷ Ảnh Tử đột nhiên cúi gập người, lạy một lạy nói thì thầm :

- Tiểu huynh đệ, cái này đều do ta gây ra, nếu nghe lời người không kiếm lão quỷ họ Trịnh báo thù thì đâu có đề người ôm hận nơi suối vàng. Người yên tâm, mối thù giữa ta và lão tử đây từ nay xóa sạch, dù lão có kẻ đao vào cổ ta, ta cũng chẳng hoàn thủ.

Nói xong hắt lại khóc lóc thảm thiết.

Trịnh Chính Nhân vô cùng cảm động, nghĩ thầm trong bụng:

“Quỷ Ảnh Tử quả không hổ danh là huyết tính hán tử”.

Vừa nghĩ đến đó, vội vàng đưa tay nâng Quỷ Ảnh Tử đứng dậy. Quỷ Ảnh Tử nghiêm nét mặt nói :

- Trịnh lão quỷ, do tiểu huynh đệ bảo chúng ta chớ đánh nhau, nếu không ta nhất định phải chặt người ra làm trăm ngàn mảnh mới hả cơn giận của ta.

Trịnh Chính Nhân nói tiếp :

- Nhưng Sở huynh chớ quá đau thương, người đã chết, làm sao có thể sống lại, chôn xuống đất là xong, trời đã tối rồi, chúng ta cùng nhau chôn tiểu huynh đệ nhé.

Thình lình...

- Nhị vị bất tất phiền não, hãy chôn ta trên trời nhé.

- Cái gì?

Quỷ Ảnh Tử nhảy dựng lên, chẳng hiểu hỏi lại.

- Tiểu huynh đệ người nói là đem thi thể người cho chim ưng ăn sao, cái này, cái này, làm sao được.

Trịnh Chính Nhân chậm rãi nói :

- Tiểu huynh đệ tin rằng đem xác cho chim ưng ăn thì khi chim bay lên không sẽ mang linh hồn lên trời luôn, cho nên tiểu tử mới nói là thiên táng. Chúng ta nên chiều ý hán vậy.

Quỷ Ảnh Tử nghe xong, thở dài im lặng không nói.

Trịnh Chính Nhân trong lòng không ngớt thương cảm nói :

- Tiểu huynh đệ đã cứu mạng lão ca ca, lại lấy mạng mình chết thay cho lão, suốt đời này, lão ca chẳng thể quên lòng tốt của người đâu.

Trịnh Chính Nhân thi lễ một cái rồi kéo tay Quỷ Ảnh Tử :

- Sở huynh, chúng ta đi thôi.

Cát bay ngập trời, bãi cát không một bóng người.

Trịnh Chính Nhân và Quỷ Ảnh Tử chẳng cần lo lắng gì, bởi mọi chuyện đã có bày ứng lo liệu. Bèn thi triển khinh công như hai làn khói mỏng nhẹ nhàng vút đi, trong chớp mắt đã đi xa, xa mãi.

Thời gian trôi qua khoảng cạch chén trà.

Bỗng nhiên...

Trịnh Chính Nhân độ nhiên thất thanh la lớn :

- Sở huynh hãy đợi chút đã.

Quỷ Ảnh Tử vội vàng dừng bước, vẻ nghi ngờ hỏi :

- Chuyện gì xảy ra vậy.

Trịnh Chính Nhân hấp tấp nói :

- Tiểu huynh đệ chưa chết đâu, chúng ta hãy quay lại xem thử.

Nói vừa dứt lời, người đã quay lại chạy như điên cuồng.

Quỷ Ảnh Tử cũng quay lại.

Trịnh Chính Nhân và Quỷ Ảnh Tử hấp tấp quay lại chỗ cũ, nhìn một lượt, đừng nói là cái xác của gã nô mà ngay cả một đốt xương cũng không có, nửa đốt cũng không.

Hai người nhìn nhau ngạc nhiên, giống như hai hòa thượng chưa kịp cạo đầu lâu sau, Quỷ Ảnh Tử mới trầm giọng nói :

- Ta đưa tay sờ qua người hắc, thấy tim chẳng đập, hơi cũng chẳng có, người dựa vào đâu mà nói hắc chưa chết.

Trịnh Chính Nhân lúc này chắc chắn tiểu tử kia không chết liền cười nói :

- Bởi vì hai chúng ta đánh không chết nổi hắc.

Quỷ Ảnh Tử lạnh lùng tiếp lời :

- Người thật hồ đồ, khi ta giao đấu với hắc, võ công của hắc không ra gì. Người trong thiên hạ có thể chịu được một chưởng của ta e rằng không nhiều.

Trịnh Chính Nhân nghiêm mặt nói :

- Chẳng sai, võ công của hắc tuy rằng tệ thật, nhưng công phu chịu đòn thì độc nhất vô nhị. Bởi vì ta đã thử qua.

Quỷ Ảnh Tử vỗ trán một cái nói lớn :

- Ta đã nghĩ ra rồi...

Quỷ Ảnh Tử hoa chân múa tay đem chuyện gã tiểu tử lấy khăn bịt mặt mạo danh thay thế Trịnh Chính Nhân đến trước phó ước rồi giao đấu, rồi dùng mẹo lừa hắc như thế nào nói lại không sót một chữ cho Trịnh Chính Nhân nghe, nhưng nét mặt vẫn chưa hết kinh ngạc, nói :

- Ta còn chưa minh bạch gã.

Trịnh Chính Nhân ngắt lời Quỷ Ảnh Tử :

- Ta biết Sở huynh muốn nói gì rồi. Gã này xem có vẻ kỳ dị phi thường, nhưng lại vô cùng đơn giản. Sở huynh chắc biết qua xứ Thiên Trúc có một thể võ công gọi là Quy Tức đại pháp chứ?

Quỷ Ảnh Tử gật đầu trả lời :

- Nghe nói thứ võ công này có thể làm người ta ngừng thở, đồng thời tâm mạch ngừng đập giống hệt như đã chết rồi, dù có chôn dưới đất trăm ngày vẫn sống lại như thường.

Trịnh Chính Nhân cười nói :

- Không sai, ngoài ra còn có Phúc Ngữ một thứ công năng đặc dị.

Quỷ Ảnh Tử chợt tỉnh ngộ ra nói :

- Người nói như vậy có nghĩa là lúc tiểu tử giả chết hẳn dùng Phúc Ngữ nói với chúng ta sao?

Trịnh Chính Nhân gật đầu đáp :

- Chính vì vậy với trí thông minh của hẳn, mang trong mình tuyệt kỹ của Thiên Trúc chẳng phải là chuyện khó hiểu.

Quỷ Ảnh Tử thở dài, chậm chạp nói :

- Cái gã tiểu tử này thật là... thật ra hẳn chỉ cần nói với hai ta một tiếng là được rồi.

Trịnh Chính Nhân cười nhạt :

- Người hấp tấp như lửa đốt đầu, nếu như hẳn không ra tay cản trở thì ta làm gì mà nghe lời hẳn.

Quỷ Ảnh Tử nghiêm mặt nói :

- Người thì có lẽ không chịu nghe lời hẳn, nhưng ta thì trái lại, không nghe lời hẳn cũng không được, bởi vì hẳn đã thắng ta.

Trịnh Chính Nhân cười ha hả nói :

- Hẳn không chịu làm thế đâu, bởi vì hẳn vô cùng lạnh trí. Thử nghĩ xem còn có chiêu nào có thể tuyệt vời bằng chiêu của hẳn sử dụng, không trúng chiêu của chúng ta thì làm sao có thể hóa giải hận thù giữa người và ta.

Quỷ Ảnh Tử gật đầu nói :

- Tiểu tử này thật là cơ trí vô cùng, thông minh như vậy nhưng làm cho người ta cảm thấy thích thú chứ không sợ hãi, ta thực sự muốn biết quan hệ của người và hẳn như thế nào?

Trịnh Chính Nhân chậm rãi nói :

- Lúc đến nơi hẹn với người, thuận đường ghé thăm một lão bằng hữu lâu năm không gặp. Cách đây ba tháng ta đến Trương Dịch, không ngờ rằng lão hữu nọ đã dời nhà về phía Nam, càng không may nữa là ngay lúc đó ta mang trọng bệnh. Trong lúc hôn mê bị kẻ gian lấy mất hành lý, bệnh lại trầm trọng, hai tay nhấc lên không nổi. Một ngày trôi qua... lão chủ quán đến đòi nợ ta hai lạng bạc. Gặp hẳn đang chơi bài trước cửa khách điếm. Sau khi hỏi rõ sự tình hẳn không những trả nợ cho ta mà còn cho ta một số tiền để thuê phòng ăn uống và mua thuốc nữa. Ngày hôm sau, hẳn lại mời hai vị danh y nổi tiếng ở Trương Dịch đến xem mạch cho ta, khiến cho bệnh ta đang trầm trọng cũng thuyên giảm một phần. Trong một đêm cách đây nửa tháng, trong lúc trò chuyện vui vẻ ta vô ý nhắc đến cuộc hẹn giữa hai chúng ta.

- A, thì ra gã tiểu tử này...

Quỷ Ảnh Tử nói xong, suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên hai mắt lóe sáng nói với Trịnh Chính Nhân :

- Người không thu đồ đệ, cũng chẳng có truyền nhân, lẽ nào hai ta lại đem công phu cả đời mình chôn vào quan tài, tại sao chúng ta lại không kết hợp để tạo cho vô lâm giang hồ một anh hùng hảo hán.

Trịnh Chính Nhân thở dài trả lời :

- Khó đấy!

Quỷ Ảnh Tử vô cùng ngạc nhiên, trầm giọng hỏi lại :

- Khó à, người nói như vậy có ý gì?

Trịnh Chính Nhân nghiêm nét mặt nói :

- Ta đã thử rồi.

Quỷ Ảnh Tử vội vàng hỏi :

- Người nói cái gì?

Trịnh Chính Nhân tiếp tục nói :

- Hắn chẳng gặt đầu mà cũng chẳng phản đối.

Quỷ Ảnh Tử nói lớn :

- Thiên hạ chẳng việc gì khó, chỉ sợ lòng người mà thôi, ta không tin người đâu, thế hắn tên là gì?

Trịnh Chính Nhân từ từ đáp :

- Đặng Tiểu Nhân.

Xem tiếp hồi 2 Kỳ tài làng bạc

2. Hồi 2 Kỳ Tài Làng Bạc

“Ba năm có một trạng nguyên.

Mười năm có thể xuất hiện một kép hát hay”.

Nhưng mà trăm năm cũng chưa chắc đã xuất hiện nổi một ông vua cờ bạc không tiền khoáng hậu.

Mà bây giờ ở phía Tây bắc Trương Dịch lại xuất hiện một kỳ tài sông bạc đó là Đặng Tiểu Nhân.

Hắn là một kẻ nổi tiếng ở Trương Dịch. Lai lịch của hắn đại khái là như vậy:

Danh tính: Đặng Tiểu Nhân.

Tuổi tác: Mười bảy.

Sở trường: đánh bạc, đập lộn.

Gia thế: không rõ, sống chung với một lão già nhặt rác nghèo khổ, chẳng phải cha con cũng chẳng phải ông cháu.

Sở thích: bạt tai con trai, vỗ mông con gái.

Hắn bỗng chốc nổi danh trở thành kẻ khét tiếng trong làng bạc Trương Dịch là bởi năm mười sáu tuổi đánh bài thắng được Đỗ Vương đã rửa tay gác kiếm quy ẩn vui thú điền viên Nguyễn Đại Thành.

Hai người cùng xoa mặt chước, ngón chơi mà Đỗ Vương Nguyễn Đại Thành khoái nhất.

Thế mà Đỗ Vương đã thua to, hơn nữa lại thua vô cùng thâm, thật và cũng là lạ lùng.

Có người nói Đặng Tiểu Nhân chơi lấu cá, ăn gian hắn cũng chẳng phủ nhận. Nhưng Đỗ Vương Nguyễn Đại Thành trái lại tỏ ra phục hắn vô cùng.

Đỗ Vương Nguyễn Đại Thành nói Đặng Tiểu Nhân là đối thủ thông minh nhất và gan lì nhất mà cả đời ông mới gặp lần đầu. Hơn nữa, bất quá chỉ là thắng nhóc mười sáu tuổi đầu.

Đỗ Vương cho rằng một kẻ muốn nổi tiếng trong vương quốc đồ bạc, sự huấn luyện công phu ra sức dàn luyện cũng chỉ chiếm một phần nhỏ nhoi, chín phần còn lại là do thiên tư mà lên.

Đặng Tiểu Nhân không những thiên tư cũng đầy đủ, mà còn có khí chất thiên bẩm đặc biệt vô cùng, khiến cho ai cũng khoái kết bạn, không cách nào cự tuyệt nổi yêu cầu của hắn.

Cho dù là vui mừng thích chí hay chán nản buồn phiền, trên mặt hắn lúc nào cũng thấy cười mặt mày hớn hở. Đặc biệt là lúc nhập cuộc bất luận thắng bại, hắn đều bình tĩnh phi thường, đáng điệu phong lưu tiêu sái, có đánh chẳng phải để ăn thua mà chơi để chơi vậy thôi.

Những điều trên đều là điều kiện cơ bản để trở thành cao thủ trong làng cờ bạc, mà Đặng Tiểu Nhân có đầy đủ tất, hơn nữa chỉ dư chứ chẳng thiếu.

Bởi thế Đỗ Vương Nguyễn Đại Thành đã tán dương hần làm đệ nhất kỳ tài của làng đổ bạc trong suốt gần trăm năm nay. Nhân đó mà kết làm bằng hữu với hần, dạy thêm cho hần một vài kỹ xảo bài bạc, nói chuyện tâm tình khiến cho nghề đánh bạc của hần tăng lên một bậc.

Đặng Tiểu Nhân làm thế nào mà quen biết với Đỗ Vương? Họ đã đánh bạc chược với nhau thế nào và tại sao sau đó lại có người nói gã tiểu tử này gian lận bịp người?

Sự tình là như vậy:

Ở phía Tây bắc hai vùng Cam Châu, Lương Châu đâu đâu cũng thấy những hung quan vô cùng hiểu yếu.

Núi cao song dài đất đai rộng lớn, đạo lộ cực kỳ khó đi, cư dân vùng này đục hang mà ở, cuộc sống vô cùng nghèo khổ.

Chỉ có Trương Dịch (Cam Châu), Vũ Uy (Lương Châu) hai nơi này do buôn bán phát đạt, cho nên cuộc sống tương đối dư dả giàu có.

Do đó phường bạc và lầu xanh ở hai nơi này mọc lên rất nhiều, nên có một số mê mải cờ bạc chơi bởi chốn lầu xanh.

Đặng Tiểu Nhân sa vào chốn sòng bạc lầu xanh, tuy ở trung tâm cờ bạc nhưng ngón bài của hần chẳng làm cho mấy người để ý.

Bởi vì lúc đó bất quá hần cũng chỉ là thằng nhóc mười sáu tuổi, đôi khi cũng ăn được vài bận nhưng không nhiều lắm. Chẳng qua cũng chỉ vận đỏ, thần tài đặc biệt chiếu cố hần mà thôi.

Đặng Tiểu Nhân vô cùng thất vọng, ngày ngày qua húng thú dần dần bay đi đâu mất.

Một ngày kia, trong một cơ hội hoàn toàn ngẫu nhiên hần nghe nói Tây bắc Đỗ Vương Nguyễn Đại Thành ẩn cư trong thành Trương Dịch này.

Đặng Tiểu Nhân vừa nghe vậy hần lại thất vọng ngay bởi vì Đỗ Vương từ lúc rửa tay qui ẩn đến nay không biết đã qua thời gian bao lâu.

Nhưng Đặng Tiểu Nhân dai như gân trâu, phàm là việc gì hần đã quyết định, không đạt mục đích, thề chẳng buông ra.

Thế là không ngủ, không nghỉ, hần ngằm ngằm hỏi thăm kỹ lưỡng tin tức về Đỗ Vương.

Cuối cùng hần cũng đã biết được Đỗ Vương rất thích câu cá.

* * * * *

Tại Nam Trì Tử ngoài thành Trương Dịch lớp băng phủ kín mặt hồ cũng từ từ tan ra.

Đặng Tiểu Nhân trong lòng phấn khởi nét mặt vui mừng nói cười luôn miệng. Những ngày chờ đợi cực khổ rồi cũng đã qua đi.

Tiết xuân ấm áp trăm hoa đua nở.

Gió nhẹ mơn man, ngày xuân tươi đẹp vô cùng.

Mặt đất như được khoác chiếc áo mới, chính là những ngày dạo chơi câu cá vô cùng hấp dẫn.

Đặng Tiểu Nhân miệng hát nho nhỏ, vác chiếc cần câu, tay cầm giỏ tre đeo theo lương khô, nước uống, thêm thức nhắm rượu ngon. Hần biết Đỗ Vương khoái rượu vô cùng, ngàn ly chẳng say, càng uống càng thêm tỉnh táo vui vẻ.

Hần chẳng phải đến Nam Trì Tử câu cá mà là để câu Đỗ Vương.

Tục ngữ có nói người già thành tinh. Đỗ Vương đã đến tuổi cổ lai hy kinh nghiệm giang hồ đã lâu.

Lão là người lịch duyệt vô cùng muốn đưa lão vào rọ cũng chẳng phải dễ dàng mà được.

Mặt trời dần dần lên cao.

Thời gian cũng gần chính ngọ.

Đỗ Vương đã câu được khoảng bảy tám con cá chép, mỗi chú khoảng chừng ba đến bốn cân, mặt mày vui mừng hớn hở mỉm cười hài lòng.

Đặng Tiểu Nhân mặt buồn rười rượi, miệng không ngừng thở dài cho đến bây giờ giỏ cá vẫn trống không. Nói chi đến cá ngay cả một con tép cũng chẳng câu được.

Buổi vì hấn cần bản chẳng phải vác câu đi như cá mà đây chính là một phần trong mưu đồ của hấn. Nếu không thì chẳng phải là thằng đại ngốc sao?

Đỗ Vương nhìn Đặng Tiểu Nhân cười nói :

- Tiểu huynh đệ, làm gì mà cứ thở than hoài vậy?

- Hà! Câu được rồi!

Đặng Tiểu Nhân nói nhỏ một mình, tiếp đó hai tay giựt lên rồi lắc đầu chẳng biết làm sao cười khổ nói :

- Lão gia gia, con cá này...

Tiểu tử này mở miệng cười thật tươi, tiếng gọi lão gia gia vô cùng khẩn thiết khiến người nghe thấy trong lòng sung sướng vô cùng.

Quả nhiên không sai, Đỗ Vương cũng cười vô cùng sảng khoái.

Đặng Tiểu Nhân cũng cười, bởi vì Đỗ Vương cứ dần dần từng bước rơi vào cái bẫy của hấn, trong lòng không khỏi mừng thầm.

- Có cửa rồi.

Đỗ Vương hỏi tiếp :

- Thế nào, cá không cắn câu à?

Đặng Tiểu Nhân nói to :

- Lão gia gia không ngờ rằng cá cũng biết xí gạt người ta.

Đỗ Vương cười ha hả :

- Tiểu huynh đệ, cái món câu cá này cũng phải học đàn ông đó.

Đặng Tiểu Nhân cố ý giả bộ không hiểu, hỏi lại :

- Dạ thưa, phải học à? Vậy gì lão gia gia chỉ giáo giùm tiểu đệ được không ạ?

Gã đã đánh trúng vào nhược điểm “thích làm thầy thiên hạ của người ta”, tay cầm cần câu bỏ sang bên cạnh.

Đỗ Vương càng cao hứng, nói lớn :

- Được lắm, mau qua đây.

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười, mở cờ trong bụng vội bỏ câu gọn lại, nhanh chóng đi qua bên cạnh Đỗ Vương khom mình thi lễ nói to :

- Vãn bối Đặng Tiểu Nhân cung kính lắng nghe chỉ giáo, thỉnh lão gia vui lòng dạy bảo.

Đỗ Vương thấy Đặng Tiểu Nhân không những đáng vẻ phong lưu, tuấn tú mà còn lễ phép cung kính, ứng đối cực trôi chảy. Tự nhiên trong lòng cảm thấy thích thú, giờ tay kéo Đặng Tiểu Nhân cười nói :

- Được lắm, được lắm, mau ngồi xuống đây nói chuyện.

Đặng Tiểu Nhân cúi đầu lễ phép :

- Đa tạ lão gia gia.

Đỗ Vương chờ Đặng Tiểu Nhân ngồi yên, rồi không ngại phiền hà giảng giải cặn kẽ cách thức câu cá, lại lập tức làm mẫu cho hấn xem.

Đặng Tiểu Nhân cũng dụng tâm lắng nghe, là vì đối với việc gì mà hắn chưa biết đều rất hứng thú học hỏi. Thời gian chùng cạ chén trà trôi qua.

Đặng Tiểu Nhân thấy mặt nước dao động nhẹ nhẹ, tiếp đó dây câu hơi bị kéo xuống, biết cá đã cắn câu vội vàng dùng sức giật mạnh một cái, một con cá chép lớn dài gần thước đã bị hắn đưa lên trên bờ.

Đỗ Vương còn cao hứng hơn Đặng Tiểu Nhân, vui mừng la lớn :

- Hài tử đáng dạy thiệt!

Đặng Tiểu Nhân cũng cười. Bởi vì vừa rồi hắn đã câu được cá, nếu như câu không được cá thì mới là chuyện quái lạ.

Đặng Tiểu Nhân giả bộ ngơ ngác nhìn lão rồi nói :

- Lão gia gia, người đã đói chưa?

Đỗ Vương cười ha ha trả lời :

- Người chẳng nói ta cũng quên mất. Chúng ta vào thành ăn cơm đi?

Đặng Tiểu Nhân tiếp lời :

- Văn bối đã chuẩn bị sẵn sàng, lão gia thử một chút xem sao?

Đỗ Vương gật đầu nói :

- Tốt lắm, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.

Đặng Tiểu Nhân nhanh chóng lấy lương khô đồ nhắm bày ra dưới bóng cây.

Đỗ Vương vươn cổ hít một cái rồi nói :

- Chà thơm thật.

Đặng Tiểu Nhân nghiêng bầu rượu rót vào chén, cung kính đưa lên mời Đỗ Vương :

- Kính thỉnh lão gia nếm thử một chén rượu.

- Tốt, tốt lắm!

Đỗ Vương tiếp lấy chén rượu nốc một hơi cạn sạch rồi nhìn Đặng Tiểu Nhân hỏi :

- Thế nào? Người cũng thích cái giống này chứ?

Đặng Tiểu Nhân gật đầu cười đáp :

- Nam tử mà lão gia gia, nếu người không phản đối.

Đỗ Vương cười ha hả đáp lời :

- Được lắm, nào cạn chén.

Thế là một già, một trẻ cứ hết chén này đến chén khác, chẳng thèm câu cá nữa cứ bàn chuyện trên trời dưới đất hồi lâu không ngớt.

Đỗ Vương chuech choáng hơi men, vuốt râu cười nói :

- Đời người mấy lúc được rượu ngon như vậy, nói thật lão ca ca đây chưa bao giờ cao hứng thế này cả.

Đặng Tiểu Nhân nâng ly đáp :

- Lão gia gia đối ẩm tương giao như vậy văn bối cũng vô cùng thích thú.

Đỗ Vương bị hắn đùa cợt trên tay như vậy mà vẫn không biết, chẳng khiến hắn ta không cao hứng sao được?

- Tiểu huynh đệ cạn chén.

Đặng Tiểu Nhân hai mắt nhìn chăm chăm vào mặt Đỗ Vương hồi lâu không chớp.

Đỗ Vương ngạc nhiên hỏi :

- Sao thế? Định xem tướng cho lão ca à?

Đặng Tiểu Nhân định thần lại nghiêm mặt trả lời :

- Không sai!

Đỗ Vương cười hì hì suýt chút nữa ngum rượu trong miệng bị phun ra, xem thấy hứng thú liền hỏi :

- Tiểu huynh đệ biết xem tướng à?

- Không sai!

Đặng Tiểu Nhân ngửa mặt uống cạn chén rượu, thần sắc trở lại như cũ trả lời tiếp :

- Lão gia gia chẳng lẽ không tin?

Đỗ Vương quả thật không dám tin hẳn, nhưng lại cảm thấy ngượng ngùng không dám nói ra, đành phải buột miệng trả lời :

- Vậy thì tiểu huynh đệ xem tướng cho lão ca như thế nào?

Đặng Tiểu Nhân giơ tay phải ra cười nói :

- Đưa đây.

Đỗ Vương ngẩn người không hiểu hỏi lại :

- Cái gì?

- Tiền.

Đặng Tiểu Nhân nghiêm chỉnh nói :

- Không phải là văn bói tham của, cái gì văn bói cũng biếu không cả, duy độc mỗi việc xem tướng thì không thể tặng không.

Đỗ Vương trên mặt lộ vẻ nghi ngờ lắm bầm hỏi :

- Vì sao vậy?

Đặng Tiểu Nhân cố ý làm ra vẻ bí mật trả lời :

- Văn bói chẳng dám nói.

Đỗ Vương cười nói :

- Người không nói, ta cũng chẳng trách người làm gì.

Đặng Tiểu Nhân từ từ nói tiếp :

- Xem tướng đúng bát quái cũng gọi là gán mạng nếu như không lấy tiền thì chẳng trở thành “tặng người một mạng sao”?

Đỗ Vương nghĩ thấy cũng có lý vội vàng hỏi :

- Bao nhiêu?

Đặng Tiểu Nhân trong bụng muốn cười nhưng lại không thể cười được tiện thể nói luôn :

- Ngàn lạng hoàng kim cũng chẳng nhiều, một đồng xu cũng chẳng ít, lão gia cứ tùy tiện.

Đỗ Vương thuận tay móc ra một nén bạc đưa cho Đặng Tiểu Nhân.

Đặng Tiểu Nhân chẳng chút khách sáo dứt nén bạc vào người không ngừng nhìn từ đầu đến chân Đỗ Vương rồi nói :

- Văn bói tính hay nói thẳng, lão gia gia chớ lấy làm lạ mà trách văn bói mới được.

Đỗ Vương cười nói :

- Có cái gì thì nói thế ấy, lão ca ca đây chẳng trách người đâu.

Đặng Tiểu Nhân trầm giọng nói :

- Song thân lão gia gia đây không còn nữa...

Đỗ Vương ngậy người ra nghe, Đặng Tiểu Nhân tiếp lời nói :

- Bảy tuổi mất cha, tám tuổi mất mẹ.

Thật là những lời khiến cho người kinh sợ chưa dứt, thì những lời khác cứ từ miệng tiểu tử nọ tuôn ra như dòng suối chảy mãi không ngừng.

Chuyện lạ thì năm nào chẳng có, duy chỉ mỗi ngày một nhiều thêm...

Đỗ Vương chẳng những không hề giận dữ trái lại cứ nắm hai tay Đặng Tiểu Nhân thần sắc vô cùng kích động nói :

- Đúng quá, chẳng sai chút nào cả.

Cái trò ma này hoàn toàn do thằng quỷ Đặng Tiểu Nhân bày ra, những điều hắn nói đều do hắn đi la lê hỏi thăm kỹ lưỡng. Nếu không cho dù hắn có tám lá gan chẳng nữa hắn cũng chẳng dám nói bậy bạ như vậy.

Đặng Tiểu Nhân tuy chẳng dư dả cho lắm nhưng hắn tuyệt nhiên chẳng thiếu tiền bao giờ bởi vì hắn biết đánh bài.

Đặng Tiểu Nhân là kẻ vô cùng phóng khoáng trọng nghĩa khí, bất cứ kẻ nào ở Trương Dịch, từ những người nghèo khổ rách rưới cho tới cái bang đều coi hắn như là Phật sống.

Hắn thường chủ động đến giúp người gặp khó khăn hoạn nạn. Có người nào cần hắn giúp đỡ, hắn liền trút tất cả những gì hắn có chẳng hề đắn đo móc ra đưa cho người ta.

Cho người ta mượn cái gì hắn chẳng bao giờ đòi người ta. Mà người nào có trả hắn cũng không lấy. Hắn mượn của người ta cái gì cũng quên sạch chẳng buồn nhớ lại. Hắn vốn quái dị như thế có cảm hận trách cứ hắn, hắn cũng chẳng thèm để ý.

Mỗi lần thấy hắn đến sòng bạc là ở ngoài cửa sòng bạc đám đông tụ tập vô cùng đông đảo đợi hắn ra để chia tiền.

Trừ khi nào huê vốn hắn mới giữ lại chút tiền xài, còn bất luận ăn được bao nhiêu đều chia cho họ hết, cứ như vậy suốt mấy năm nay.

Do đó...

Những người này ai cũng sẵn sàng liều chết, nên chỉ trong vài ngày ngắn ngủi gia thế lai lịch của Đỗ Vương hắn đều biết rõ từng chút một, cũng chẳng lấy gì làm lạ.

Huống hồ gì là đám đệ tử Cái bang trong thiên hạ nghe được chuyện gì là truyền đi còn nhanh hơn mấy tên sai dịch ở nha môn nữa.

Đỗ Vương lúc đó mới biết rằng trước mắt thằng bé này bao nhiêu danh đường, chính phái chẳng nữa cũng bị hắn uy hiếp tinh thần. Đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Hồi lâu mới vui mừng thành thật nói :

- Lão ca ca phục tài người rồi đó, còn chi nữa không?

Đặng Tiểu Nhân cứ một lúc lại bắt lão ngẩng đầu lên, lát nữa lại kêu cúi xuống một chút.

Lát sau kêu lão ta đứng dậy, rồi lại bắt lão ngồi xuống tiếp đó lại lấy hai tay nắm bóp khắp người lão.

Đỗ Vương cảm thấy ngứa ngáy khó chịu vô cùng mà chẳng dám động dậy lại cũng không dám cười, mặt mũi đỏ nhừ, nước mắt nước mũi chảy xuống liên tục.

Một lúc lâu sau...

Đặng Tiểu Nhân quay lão một phờ ra thấy đã đủ rồi, liền thu tay về làm bộ làm tịch gật đầu nói :

- Lão gia gia sống lâu vô cùng.

Ai lại chẳng sợ chết? Cái thằng nhỏ này thiệt đã gãi đúng chỗ ngứa của người ta, sống chết thế nào ai mà biết được thành thử hẳn nói sao chẳng được.

Đỗ Vương vui sướng vô cùng, lấy tay quạt mũi quạt mắt vội vàng hấp tấp hỏi hẳn :

- Thiệt chứ?

Đặng Tiểu Nhân nghiêm chỉnh nói :

- Đường sinh mạng của lão gia gia thẳng tắp như vậy thọ ngoài trăm tuổi cũng chẳng phải chuyện khó tin.

Đỗ Vương sung sướng nhìn ra ngoài trợn mắt há hốc miệng ngạc nhiên “Ồ” lên một tiếng.

Đặng Tiểu Nhân thừa thắng xông lên chém. Thêm vào câu nói một cách chắc chắn :

- Vô bệnh vô tai, phúc thọ vô cùng. Lão gia gia sướng vậy thì có đáng sống không chứ?

Đỗ Vương nghe những lời này cao hứng vô cùng cười ha hả đáp :

- Tiểu huynh đệ nói chí phải, lão ca ca đây xương cốt mình mẩy còn cứng cáp vô cùng. Ha... ha... ha.

Đặng Tiểu Nhân vội vàng trầm giọng nói tiếp :

- Nhưng mà... trong số mệnh của lão gia gia đây có điềm báo cô quạnh đơn chiếc...

- Cô đơn?

Đỗ Vương ngẩn ngơ hấp tấp hỏi gặng hẳn :

- Thế nghĩa là sao?

Đặng Tiểu Nhân từ từ nói tiếp :

- Là cô đơn hiu quạnh chứ sao. Gia gia tứ cố vô thân, trên thì chẳng còn cha mẹ, dưới con cái không có không nói đến bạn bè thân thích.

- Hừm!

Đặng Tiểu Nhân giật nảy mình, nghĩ rằng có lẽ mình nói sai rồi.

Chỉ thấy Đỗ Vương chân giậm thành thịch hai tay đấm ngực ngứa mắt lên trời vô cùng cảm khái nói :

- Tiểu huynh đệ đây thật là Khổng Minh tái thế. Ai chà! Ca ca đây song thân chẳng may mất sớm, anh em không có, tứ cố vô thân. Sống cho đến hôm nay là cũng chỉ dựa vào đôi bàn tay này mà thôi.

Đỗ Vương thở dài một tiếng rồi nói tiếp :

- Ngày nay tuy con cháu đông đúc nhưng đều xa ta cả. Chúng nó có thế giới riêng của nó, ta cũng không miễn cưỡng ép chúng làm gì. May mà ta còn có một cháu gái nhỏ theo ta hầu hạ sớm khuya. Chà có lẽ vì vậy mà người mới nói số ta cô đơn phải không?

Đặng Tiểu Nhân tựa kẻ chết đuối may mắn vớ được cọc, bèn nói tiếp :

- Nhưng mà số lão gia gia cũng tốt, cả đời chẳng thiếu tiền tiêu.

Đỗ Vương gật đầu đáp :

- Ủ, quả có thể thật.

Đặng Tiểu Nhân cười, nói :

- Bởi vì số lão gia gia may mắn vô cùng, nếu như đánh bạc thì lúc nào cũng thắng cả.

Đỗ Vương ngạc nhiên chửi thầm trong bụng:

“Con bà nó, tiểu tử này đoán thiệt chẳng sai chút nào”.

Đặng Tiểu Nhân liếc đối phương một cái, vung chân múa tay vui không thể tả, mắt liếc trái nhìn phải rồi nói với lão ta :

- Gia gia nếu như có sợ cô đơn buồn chán thì tiểu diệt sẽ đến nhà thăm, cùng gia gia uống rượu chuyện trò cho vui. Tiểu diệt cũng rảnh rang chẳng bận việc gì, ngày nào cũng được. Đồ Vương vui mừng đến nỗi suýt nhảy cẫng lên :

- Chẳng cần lựa ngày làm gì cho mệt. Ngày mai cứ đến là tốt, nhất định lão ca đợi người đến dùng cơm trưa. Ý tiểu huynh đệ thế nào?

Đặng Tiểu Nhân trong lòng mừng rỡ trả lời :

- Vậy thì vãn bối xin cung kính nghe theo.

* * * * *

Ráng đỏ khắp trời.

Vàng dương từ từ ngả về hướng tây.

Đồ Vương và Đặng Tiểu Nhân cứ lưu luyến mãi không muốn rời xa.

* * * * *

Trời dần dần sáng tỏ.

Vàng thái dương chậm chạp từ sau ngọn Cam Lăng sơn bò lên.

Bỗng nhiên, từ trên con đường nhỏ vọng lại một tiếng gào to thanh âm rõ ràng hình như còn pha một chút trẻ con.

Một gã tiểu hán tử áo quần rách rưới vá chằng vá đụp ngửa mặt lên trời tay cầm một cây Đả Cầu bông, lưng đeo một chiếc hồ lô, chân dang ra theo hình chữ bát vừa chạy vừa la chạy đến trước cửa Tứ Hợp Viện.

Nhìn bề ngoài hán ta độ chừng mười lăm mười sáu gì đó, da bọc lấy xương, toàn thân trên dưới chưa đến bốn lạng thịt, hai vai nhô ra trông thật tức cười.

Bộ dạng vừa cổ quái, vừa buồn cười nhưng lại tinh ranh vô cùng, chẳng tên chẳng họ chi mà người ta gọi hán là Nhị Lăng Tử, hán cũng tự gọi mình như vậy luôn.

Hán đứng tần ngần trước cửa hồi lâu không dám đi vào trong không ngớt la :

- Tiểu Nhân, con bà cái thằng chết tiệt nhà người...

Đặng Tiểu Nhân trở mình lật qua lật lại trên giường rồi lại quay đầu ngủ tiếp.

Nhị Lăng Tử giận điên lên la lối ầm ĩ :

- Hảo tiểu tử, người chẳng coi ta ra gì à? Được, lão tử đi ngay đây.

Nhị Lăng Tử tuy nói đi nhưng chân cứ đứng bất động.

Đặng Tiểu Nhân lồm cồm bò dậy, mắt nhắm mắt mở chạy ra ngoài hét lớn :

- Người... Người đi đón ta sao không bước vào lệ đi...

- Hừ mở miệng ra là tanh không chịu nổi. Người nói đi, người nhắn ta tới có việc gì?

Đặng Tiểu Nhân lấy nước rửa mặt vừa nói :

- Đánh mặt chược.

Nhị Lăng Tử lắc đầu quày quạy trả lời :

- Không đánh.

Đặng Tiểu Nhân nhảy dựng lên chỉ tay vào mũi Lăng Tử hét lớn :

- Nè, bộ người sợ rồi hả? Không đánh bài thì người đến đây làm gì hử?

Đặng Tiểu Nhân chửi Nhị Lăng Tử một hồi rồi nói :

- Nói mau, có chịu chơi mặt chược hay không?

Nhị Lăng Tử lạnh lùng trả lời :

- Có bắt ta đi, ta cũng chẳng đánh.

Đặng Tiểu Nhân dùng dùng nổi giận, lạnh lùng cười nói :

- Hừ cái đồ ăn sắt ăn đá nhà mi, tim người bằng sắt hử? Nói mau tại sao?

Nhị Lăng Tử la lớn :

- Không tiền thì đánh cái quái gì?

Đặng Tiểu Nhân cười, với tay lấy cái bánh bao lạnh ngắt cắn một miếng trợn mắt nhìn Nhị Lăng Tử nói :

- Ta cho người mượn.

Nhị Lăng Tử lắc đầu lia lịa nói :

- Cho mượn cũng không đánh.

Đặng Tiểu Nhân giận quá, tát cho Lăng Tử một cái bạt tai trầm giọng hét lớn :

- Cái đồ thói tha nhà người. Người còn muốn làm sao nữa?

Nhị Lăng Tử lạnh lùng nói :

- Làm sao? Không đánh mặt chược thì phạm tội à? Hừ thua thì làm sao có tiền trả, sao mà ngu thế?

Đặng Tiểu Nhân giận đến nổi toàn thân run lên chẳng biết làm sao đành nói :

- Tổ bà người. Ta đưa người tiền vốn, thua thì ta lo, ăn thì tùy người tính chịu chưa?

Nhị Lăng Tử nói từng tiếng một :

- Không chịu!

Đặng Tiểu Nhân hầu như không dám tin vào tai mình nữa, xuống giọng hỏi :

- Không chịu à?

Nhị Lăng Tử bình thản nói :

- Ăn à, đương nhiên là khoái rồi, lỡ mà thua thì sao, chẳng lẽ Lăng Tử này mất công toi đi một chuyến đánh không chơi vậy à? Vậy thì chi bằng ra ngoài đường ăn xin chẳng hay hơn sao? Được bao nhiêu tiền thì ăn bấy nhiêu đó đúng không nào?

Đặng Tiểu Nhân lắc đầu ngao ngán thở dài nói :

- Nhị Lăng Tử đừng nói bá láp vòng vo nữa. Người muốn cái gì cứ nói thẳng ra, ta đều chịu cả, được chưa?

Nhị Lăng Tử cười gơ cái mặt mo ra đáp :

- Chúng mình anh em với nhau mà ta chẳng lẽ lại làm khó dễ người sao? Lỡ mà có thua thì vẫn cho Lăng Tử này một ít tiền xài, thế người nghĩ sao? Vừa ý không?

Gã tiểu tử này trên đầu thì ung nhọt sưng tấy, dưới chân mủ chảy tùm lum dơ bẩn hôi tanh vô cùng.

- Thôi cũng được, ta chịu người rồi.

Đặng Tiểu Nhân muốn cắn gã kia một cái cho hả giận, rồi nộ khí xung thiên tiếp tục chửi mắng :

- Cái thằng trọc đầu chó chết kia giờ này vẫn chưa đến.

Lời chưa dứt, thì bỗng có tiếng nói vang lên :

- Hừm! Mới sang sớm tinh mơ, làm sao mà tiểu tử nhà người đã chửi người ta om sòm thế?

Thiệt là vừa nhắc đến tào tháo thì có tào tháo tới ngay.

Lại thêm một tên tiểu tử mới tới xem ra tuổi tác cũng chẳng kém Đặng Tiểu Nhân và Nhị Lăng Tử bao nhiêu, mặt vuông tai to, da dễ trắng trẻo, mỗi khi cười lên đều khiến cho người ta có một cảm giác thân mật gần gũi, ai đã gặp người này trong lòng đều cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Trên mình tiểu hòa thượng mặc một chiếc áo dài trắng, dưới chân mang đôi hài đen nếu không có đầu tròn trơn láng như cái hồ lô thì người ta sao gọi hắn là hòa thượng chứ?

Nhìn bề ngoài mặt mày hắn hiền lành như vậy, nhưng trong bụng hắn vô cùng xấu xa. Nếu không làm sao hắn lại có thể kết giao với những gã như Đặng Tiểu Nhân và Nhị Lăng Tử được?

Đặng Tiểu Nhân bởi vì vừa mới chửi người ta, liền vội vàng mỉm cười ngẩng mặt lên nói :

- Người đã đến.

Tiểu hòa thượng nghiêng răng trèo trẹo trả lời :

- Nói điên, không đến thì sao ta có thể đứng đây hả? Tiểu tử họ Đặng kia kiếm ta có việc gì vậy?

Đặng Tiểu Nhân rót trà ra chén rồi cười nói :

- Lại đây ngồi uống chén trà tí đã...

Tiểu hòa thượng trầm giọng nói :

- Có gì thì nói lẹ đi, ta sắp bề mông ra đây, hòa thượng này đâu có thời giờ ngồi lâu với người...

Đặng Tiểu Nhân vội vàng nói :

- Chơi mạt chược.

Hòa thượng lắc đầu nói :

- Không chơi.

Đặng Tiểu Nhân hấp tấp, lắp bắp nói không ra hơi :

- Tại... Tại sao?

Hòa thượng lạnh lùng đáp gọn lỏn :

- Không tiền.

Đặng Tiểu Nhân suýt nữa nhảy căng lên, chỉ vào Nhị Lăng Tử và hòa thượng đôi môi mím lại rít qua kẽ răng nói :

- Hay lắm, thì ra hai đứa người đã bàn bạc trước rồi phải không?

Nhị Lăng Tử vô cùng tức giận thở phì phì nói :

- Tiểu Nhân ngươi không thể lấy... bụng... bụng kẻ tiểu nhân để... để đo... lòng người... người quân tử!

Một luồng bạch quang nhanh như điện xẹt phun ra như mưa vào phía trước mặt Nhị Lăng Tử.

Chỉ nghe một tiếng nhẹ “Phù... ù... ù”.

Tiếp đó vang lên tiếng chữ âm ỉ của Nhị Lăng Tử xen lẫn tiếng cười lớn của Đặng Tiểu Nhân.

Số là Đặng Tiểu Nhân vừa nghe câu nói lấy bụng kẻ tiểu nhân mà đo lòng người quân tử. Nhị Lăng Tử không được bèn cười phá lên, tiếng cười vô cùng sáng khoải, những miếng bánh bao đang nhai trong miệng phun ra phì phì dính đầy vào mặt Nhị Lăng Tử.

Tiểu hòa thượng vừa bực mình lại vừa buồn cười nói :

- Nhị Lăng Tử, mi khép bớt cái mỏ quạ đen xấu xí lại, bớt nói đi hai câu thì đâu có khiến người trở thành lão cam như vậy.

Nhị Lăng Tử chẳng hề tức giận chút nào lại còn cười hì hì nói :

- Hòa thượng, bữa nay người không muốn đánh mặt chược cũng không được.

Hòa thượng đang định mở miệng, Nhị Lăng Tử đã kéo hẳn qua một bên, khoa chân múa tay nói nhỏ vào tai gã mấy tiếng. Đặng Tiểu Nhân chẳng hề để ý đến bọn chúng, kéo tủ mở rương lấy ra một bộ quần áo nửa mới, nửa cũ, lấy luôn cả giày lắn vớ ném lên trên giường.

Tiểu hòa thượng mỉm cười chạy lại bên cạnh Đặng Tiểu Nhân, vỗ vai hẳn nói :

- Được, chúng mình cùng chơi mặt chược, thắng thì ta lấy thua thì người lo. Hòa thượng đây không cần tiền người cho đâu, được chưa nào? Mà nè nói mau đánh ở đâu, với ai, bao giờ thì đánh?

- Đánh ở đâu, với ai? Cái đó các người không cần biết, trận này cực kỳ quan trọng, chỉ được thắng chứ không được thua, chúng mình phải đem hết tuyệt học ra hạ cho kỳ được lão mới xong.

Đặng Tiểu Nhân vừa nói vừa cầm quần áo giày vớ ném cho Nhị Lăng Tử, trịnh trọng nói với hẳn :

- Người đi tắm ngay cho ta, từ đầu đến chân phải cọ rửa cho sạch đất cát nghe chưa?

Nhị Lăng Tử nhảy dựng lên la lớn :

- Làm cái giống gì vậy? Bộ không phải đi làm chú rể à?

Đặng Tiểu Nhân trừng mắt một cái thấp giọng hét :

- Đi ngay.

Nhị Lăng Tử cười khổ :

- Đi thì đi, nhưng mà người phải hiểu rằng ta ham tiền của người chứ không phải sợ người đâu.

* * * * *

Mặt trời dần dần lên cao.

Đặng Tiểu Nhân dẫn theo Nhị Lăng Tử, tiểu hòa thượng đi đến nhà Đỗ Vương Nguyễn Đại Thành.

Lão bộc Nguyễn Trung dẫn ba người đến khách sảnh bưng trà thơm lên rồi mới nói :

- Chủ nhân gia của tại hạ đích thân xuống bếp làm món nhắm rượu phiên ba vị ngồi đợi một chút.

Nguyễn Trung nói xong cáo từ lui ra.

Đặng Tiểu Nhân cảnh cáo Nhị Lăng Tử :

- Ta nhắc cho người nhớ nói ít đi, tốt nhất đừng nói.

Nhị Lăng Tử vội vàng lấy miếng thuốc dán đưa cho Đặng Tiểu Nhân nói :

- Xin giúp ta một tay.

Đặng Tiểu Nhân không hiểu hỏi :

- Để làm gì?

Nhị Lăng Tử lạnh lùng nói :

- Dán cái miệng ta lại để cho mi khỏi bận tâm.

Đặng Tiểu Nhân trợn tròn mắt nhìn Nhị Lăng Tử rồi chậm chậm đi ra phía ngoài.

Hắn phát hiện cửa thư phòng nhỏ ở bên cạnh đang mở, phía trong bày biện lộn xộn một chiếc bàn vuông bằng gỗ hồng và bốn chiếc ghế dựa cao, trên mặt bàn phủ một vuông vải trắng, động lòng hiếu kỳ hắn liền bước nhẹ nhàng vào trong.

Hắn tiến đến thư phòng nhỏ với tay lật vuông vải trắng trên bàn ra xem không khỏi đứng ngây người tại chỗ, lẳng lặng không nói.

Nguyên là phía dưới tấm vải có để ngay ngắn một bộ bài mặt chược, làm bằng ngà voi láng bóng, không hề dính hạt bụi nào.

Đặng Tiểu Nhân liếc mắt một cái, trong lòng nghĩ thầm:

“Lẽ nào Nguyễn Đại Thành rửa tay quy ẩn lại là giả mạo”.

Nhưng hần vội vàng gạt bỏ ý nghĩ này trên mặt nở nụ cười lát sau lại nói nhỏ nhỏ :

- Lão này tuy đã rửa tay qui ẩn nhưng do quá mê mạt chược khó mà dứt bỏ nó cho nên mới để một bộ mạt chược trong thư phòng, ngày nào rảnh rỗi vô sự thì xoa nó, một phần để bớt buồn chán, một phần do nhớ lại những tháng ngày oanh liệt xưa kia của mình. Vì vậy mà bộ bài này mới lảng bóng không dính một hạt bụi nào.

Người trẻ tuổi thì sống trong ảo tưởng, người trung niên thì sống trong thực tế còn người già thì lại sống trong hồi ức đâm ra chẳng sai chút nào.

Đặng Tiểu Nhân càng nghĩ càng thấy có lý, xem ra thì trận mạt chược này chắc chắn là có thể thành công được rồi.

- Tiểu huynh đệ, người đã đến rồi. Lão ca ca tự tay nấu cho người ăn đây.

Thanh âm của Đỗ Vương Nguyễn Đại Thành từ phía sau vọng lại.

Đặng Tiểu Nhân vội vàng quay lại phía có tiếng nói, chỉ thấy hai tay ông ta đang bưng một đĩa lớn cá chép chua ngọt đi tới, vội vàng cười nói :

- Gia gia, vãn bối đưa hai tiểu bằng hữu đến lão nhân gia có cảm thấy phiền phức hay chẳng?

Đỗ Vương cười hà hà trả lời :

- Tiểu huynh đệ, bằng hữu của người thì cũng là bằng hữu của lão ca ca đây, có điều chi mà phiền. Lại nữa người nhiều thì đông vui hơn. Ha... ha... ha.

Đặng Tiểu Nhân vội gọi tiểu hòa thượng và Nhị Lăng Tử giới thiệu từng người với Đỗ Vương.

Nguyễn Đại Thành tuy đã cao niên nhưng đối xử với người cực kỳ hào phóng mà không câu nệ tiểu tiết, vừa kêu ba người ngồi xuống vừa cười nói :

- Tự mình câu cá, rồi tự mình nấu nướng, rồi cũng tự mình thưởng thức hương vị của nó, lại đây để người thì ăn mất ngon.

Nhị Lăng Tử quả nhiên chẳng nói chẳng rằng, không phải vì Đặng Tiểu Nhân đã cảnh cáo trước, mà là hần chỉ cảm cúi ăn, miệng không rảnh để nói chuyện.

Rượu qua ba tuần, ăn quá năm vị.

Tiểu hòa thượng đang vô cùng sốt ruột tại sao Đặng Tiểu Nhân còn không nhắc tới việc chơi bài mạt chược.

Đặng Tiểu Nhân nâng chén rượu mời Đỗ Vương uống một hơi cạn sạch.

Đặng Tiểu Nhân cười nói :

- Gia gia ngoài việc câu cá, bình nhật còn thú vui tiêu khiển nào khác không?

Đỗ Vương nhè nhẹ thở dài nói :

- Ái chà, ngủ, ăn, đợi chết. Ban ngày mong cho đến đêm, đêm xuống lại chờ trời sáng, người già là vậy còn có thú vui tiêu khiển nào đâu?

Hai người lại cạn thêm một ly.

Đặng Tiểu Nhân bắt đầu vào đề nói tiếp.

- Gia gia biết chơi mạt chược không?

- Biết.

Đỗ Vương vừa nghe đến bài bỗng nhiên mặt mày rạng rỡ, nhưng vừa lóe lên đã vụt tắt ngay, đoạn nói tiếp :

- Nhưng mà đó là chuyện nhiều năm về trước.

Đặng Tiểu Nhân không dễ dàng để mất cơ hội tốt này, bèn vội vàng nói tiếp :

- Gia gia, nếu như người cao hứng. Những kẻ hậu sinh này sẽ cùng chơi với người vài ván được không ạ?

Đỗ Vương ngậy người im lặng không nói.

Một thoáng, im lặng nặng nề. Chỉ nghe thấy tiếng ăn uống của Nhị Lăng Tử.

Đặng Tiểu Nhân trong lòng vô cùng hồi hộp, đã định nói lui, gia gia không thấy hứng thú cũng chẳng sao, bất tất phải khó xử.

Đỗ Vương cười hào phóng nói tiếp :

- Nhưng mà chơi nhỏ thôi, cũng chẳng phải cờ bạc gì, các tiểu huynh đệ nghĩ sao? Chơi khoảng bao nhiêu ván?

Đặng Tiểu Nhân mặt mày hớn hở, trong lòng vui mừng nói lớn :

- Nhiều quá thì mệt người, quá ít thì lợi phí. Gia gia người xem mười sáu ván thế nào?

Đỗ Vương cười nói :

- Chủ tùy khách tiện, được lắm!

Nhị Lăng Tử cũng chẳng ăn cơm nữa, hoa tay múa chân muốn thử một trận.

Bữa cơm mau chóng kết thúc vì mọi người vội vàng muốn chơi mạt chược.

Bốn người đi vào thư phòng chơi bài, tuy trong lòng suy nghĩ hoàn toàn không giống nhau nhưng trên mặt vui vẻ, vô cùng cao hứng thì lại giống hệt nhau.

Đỗ Vương gieo súc sắc chia hướng ngồi.

Lão ta đỗ được mặt đông, Đặng Tiểu Nhân mặt nam.

Tiểu hòa thượng thì được mặt tây còn lại Nhị Lăng Tử đương nhiên là mặt bắc.

Bốn người bắt đầu ngồi vào chia bài.

Khoảnh khắc...

Đỗ Vương đã được những quân bài thuận một sắc, trên tay ba cây một điểm ba, miếng chín điểm còn lại là những cây hai, ba bốn năm sáu bảy và tám điểm, chỉ cần mở thấy điểm là được bài.

Tiểu hòa thượng cũng bắt được bài lớn Đại Tam Nguyên, Đối Đối Hòa, nghe Phát Tài, trúng Tam Vạn Đối Đào.

Nhị Lăng Tử ngồi tay trên Đỗ Vương chơi lại với lão, phút chốc đã được lệ làng chơi xong.

Đặng Tiểu Nhân ngồi dưới tay Đỗ Vương lại ở trên tay hòa thượng, hẳn dĩ nhiên chẳng ngu dại gì đụng phải tay Nhị Lăng Tử. Bởi vì mỗi lần chạm bài, Nhị Lăng Tử đã làm cho Đỗ Vương mất cơ hội xuống bài còn hòa thượng lại thêm một cơ hội ăn bài.

Không phí càng lúc càng khẩn trương.

Nhị Lăng Tử vươn tay đẩy tới quân bài Năm Điểm cố ý làm ra vẻ khẩn trương nói :

- Hồng rồi! Gia gia, người có cần Quân Điểm không?

Đỗ Vương bị chọc tức bèn cười ha hả đáp :

- Người cứ thử xem rồi biết liền hà.

Nhị Lăng Tử thè lưỡi nói tiếp :

- Tiểu diệt thiệt là...

Vừa nói hẳn vừa cầm một đôi Tam Đồng gấp lại, đẩy ra một tiếng cạch.

Đặng Tiểu Nhân không đợi Đỗ Vương giơ tay xòe bài, thuận tay đánh ra một cây Tứ Đồng theo lý mà nói thì không nên đánh vậy bởi vì trên tay hắn là cây Nhị, cây Tam, Tứ Đại, Đỗ Tử, Tam Đồng, phải đánh xuống cây Tam Đồng mới đúng.

Tiểu hòa thượng đẩy cây Phát Tài ra ù luôn, liền vui mừng nói lớn :

- Đại Tam Nguyên, dính rồi, Đối Đối Hòa xong luôn.

Nhị Lăng Tử cố ý giả bộ nổi giận dùng dùng la lên :

- Chạm chạm, đụng đụng cái gì, coi chừng đụng vào cái đầu ung nhọt của mi đó.

Đỗ Vương cười hà hà nói :

- Tiểu huynh đệ, không ăn không chờ làm sao mà ù được?

Đặng Tiểu Nhân điềm nhiên nói :

- Gia gia, làm cho người phải một phen mừng hụt, tiểu tử áy náy vô cùng.

Đỗ Vương chơi ván này vô cùng cao tay được bài tốt như vậy lại gặp tiểu hòa thượng phá đám.

Đỗ Vương vừa xoa bài vừa nói :

-Ồ! Hãy còn sớm chán, tiểu huynh đệ nói lão ca ca có số may mắn mà.

Bốn người lại chụm đầu vào nhau đánh bài, mỗi người đều thi thố hết tài nghệ của mình.

Xem tiếp hồi 3 Lữ Hỏa Thuần Thanh

3. Hồi 3 Lữ Hỏa Thuần Thanh

Màn đêm cũng dần dần buông xuống.

Ánh đèn trong gian thư phòng nhỏ đang lung linh tỏa sáng, thỉnh thoảng lại vọng ra tiếng xào bài, những quân bài va chạm vào nhau phát ra tiếng lách cách nghe thật vui tai.

Bốn ván cuối cùng đã chuyển về hướng Đỗ Vương, xem chừng cuộc chơi đã sắp đến hồi chấm dứt.

Đặng Tiểu Nhân vẫn ngồi dưới tay Đỗ Vương, giờ hắn đã chuyển đến ngồi ở mặt đông phong.

Nhị Lăng Tử ngồi tại nam phong, dưới tay Đặng Tiểu Nhân.

Tiểu hòa thượng ngồi ở tây phong dưới tay Nhị Lăng Tử.

Đỗ Vương tọa vị ở phía bắc phong dưới tay hòa thượng.

Hiện tại cục diện đã trở nên quyết liệt vô cùng.

Tiểu hòa thượng và Nhị Lăng Tử là kẻ thắng lớn, Đặng Tiểu Nhân chỉ ăn nho nhỏ thôi, còn Đỗ Vương Nguyễn Đại Thành bị thua cháy túi một mảnh giáp cũng chẳng còn, đại bại thê thảm. Nhìn mặt bắc phong chẳng còn một đồng tiền nào trên đó thấy mà phát rầu.

Đặng Tiểu Nhân vẫn ngồi im, hắn vừa chia bài vừa nói :

- Lão gia gia, gắng lên tí nữa đi chỉ còn có bốn ván nữa thôi mà.

Đỗ Vương cười ha hả nói :

- Tiểu huynh đệ chơi bài cũng giống như đánh nhau vậy, chưa đến giờ phút sinh tử quyết định cuối cùng, ai mà dám chắc nói là thắng lợi hoàn toàn. Huống hồ chi người đã từng nói lão đây có vận may kia mà. Ha... ha... ha...

Đặng Tiểu Nhân tâm thần chấn động, lập tức đề cao cảnh giác, bởi vì người đối diện với bọn hắn là Tây bắc Đỗ Vương, thế là hắn liền đưa mắt liếc nhẹ Nhị Lăng Tử một cái.

Nhị Lăng Tử hiểu ý, nhân lúc Đổ Vương đang xếp bài, nhanh như điện xẹt, hắn đã ngằm tráo bài, đổi toàn bộ những cây bài vừa mới chia xong kéo về phía mình, Đặng Tiểu Nhân mỉm cười giơ tay đánh xuống một cây về phía nam phong.

Cạch!

Nhị Lăng Tử đã ù, địa hòa.

Đổ Vương và tiểu hòa thượng hình như vẫn chưa xoa bài.

Bắc phong nam hòa thường làm cái.

Vừa cầm lên đã gặp liền ba cây lục vạn, thất vạn, bát vạn đối xuống ai đánh nấy bao.

Bài của Đặng Tiểu Nhân là một đôi Ngũ Vạn, một cây Nhị Vạn, một cây Ba Điểm, căn bản chẳng nghe thấy ai có tiếng than. Tuy rằng Đổ Vương đang thua to, chỉ nghe thấy tiếng cười vui vẻ, ung dung và tâm trạng nhẹ nhõm thoải mái vô cùng của lão.

Đổ Vương càng như vậy, Đặng Tiểu Nhân càng lo sợ hơn, bởi vì nó muốn dùng cách đánh tốc chiến tốc thắng, không để cho lão có cơ hội hoàn thủ.

Tiểu hòa thượng đưa tay xòe bài đánh ra một cây hai điểm.

Đổ Vương chạm con hai điểm, trên tay rút ra một con bài lên, liếc qua từ từ chưa chịu xuất thủ, nhìn Đặng Tiểu Nhân cười nói :

- Xem ra lão ca ca đây có thể bao người luôn, Ngũ Vạn.

Cạch!

Đặng Tiểu Nhân thấy con Ngũ Vạn, tay phải nhanh như chớp lấy ngay một con Nhị Vạn đẩy ra phía ngoài.

Một sự vô cùng quái lạ...

Cùng là một đôi, thuần một sắc đối hòa. Tại sao hắn lại phải đánh một con Nhị Vạn để mất toi Ba Điểm?

Đúng vậy, có lẽ hắn ta sợ Đổ Vương hòa Ba Điểm.

Hoàn toàn sai, nguyên do là cây bài Nhị Vạn trong tay Đặng Tiểu Nhân còn chưa đánh ra bàn tay phải đang lơ lửng trên không trung ngón tay trở bịt chặt cây bài chẳng ai có thể nhìn sẽ là cây bài gì, chỉ có một mình hắn mới rõ.

Đôi mắt hắn không chớp, cứ nhìn xoáy vào những cây bài trên bàn, dường như đang suy tính đánh cây nào ra tốt hơn. Bốn bề im phăng phắc tựa hồ có thể nghe thấy được tiếng tim đập của từng người.

Đặng Tiểu Nhân lẩm bẩm một mình :

- Cây này... Không được rồi...

Trong khi đang nói tay phải nhanh như điện chớp thu hồi con Nhị Vạn về, cúi mặt xuống bàn không chút suy nghĩ, rút ra con Ba Điểm đánh xuống.

Bộp!

Đổ Vương thấy cây Ba Điểm, ba cây liền rơi xuống.

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười :

- Gia gia keo trên có dám chơi không?

Đổ Vương cười ha hả :

- Tại sao lại không dám chơi?

Đặng Tiểu Nhân nói nhỏ :

- Bốn cây xuống bao một nửa văn bối đề rằng gia gia bao tất?

Đỗ Vương chỉnh sắc mặt nói :

- Tự đoán hay là có thể, nhưng tuyệt đối không bao nổi người.

Đặng Tiểu Nhân hỏi gặng :

- Tại sao vậy?

Đỗ Vương nói chắc chắn :

- Bởi vì người không thuần một sắc.

Đặng Tiểu Nhân nghiêm giọng nói :

- Làm sao có thể thấy được?

Đỗ Vương cười nhẹ nhàng, nói :

- Bởi vì lúc đụng phải cây Ngũ Vạn người cầm cây bài muốn đánh mà chẳng đánh. Suy đi nghĩ lại rồi thu cây bài ấy về tiếp đó lại đánh xuống cây Ba Điểm, đúng vậy không?

Đặng Tiểu Nhân gật đầu nói :

- Chẳng sai.

Đỗ Vương tiếp tục nói :

- Điều này có nghĩa là nếu như cái cây đó trong tay người là Vạn Gia thì người tuyệt đối không thể rút lại mà phải đánh xuống chỉ giữ lại một con lẻ mà thôi.

Đặng Tiểu Nhân nhẹ nhàng thở dài :

- Lão gia quả thật cao minh vô cùng.

Đỗ Vương cười ha hả nói tiếp :

- Thì ra cây bài trên tay ta, cứ mãi không dám đánh ra bấy giờ cơ hội cuối cùng cũng đã tới.

- Nhị Vạn!

Đặng Tiểu Nhân mắt bỗng sáng lên cười một tràng dài hồi lâu rồi từ từ nói :

- Gia gia, người sai rồi!

Đặng Tiểu Nhân không vội không vàng cúi đầu cầm quân bài trước mặt, lật đi lật lại quả nhiên không sai, đúng thật là con Nhị Vạn.

Đỗ Vương vô cùng kinh ngạc không cười được nữa, cũng chẳng thể ung dung nhàn nhã nữa, hồi lâu mới bắt đầu thở dài nói :

- Ôi kẻ hậu sinh quả đáng sợ thật, lão già rồi, nhưng lão muốn biết tại sao người cầm con Nhị Vạn mà không đánh lại rút về đánh con Ba Điểm xuống?

Đặng Tiểu Nhân cười ha ha trả lời :

- Cái này bất quá chỉ là một cách che mắt thôi, chỉ có những người tính toán kỹ càng, thông minh tuyệt đỉnh mới có thể lừa nổi cú đó.

- Ta hiểu rồi.

Đỗ Vương đứng dậy nói tiếp :

- Người già ngồi lâu một chỗ không tiện không những lưng đau gối mỏi, tinh thần không thể tập trung, ngay cả mắt mũi cũng mơ hồ, nhìn không rõ lắm, lão đi rửa mặt một cái quay lại chỗ làm cái may ra ván cuối cùng còn vớt vát được một chút.

Đặng Tiểu Nhân có vẻ hơi bất nhẫn nói nhỏ :

- Mời lão gia cứ tùy tiện.

Nhị Lăng Tử cũng nói với theo :

- Gia gia chậm rãi rửa mặt đừng quá vội vàng.

Bước chân Đổ Vương có hơi loạng choạng, chậm rãi đi ra.

Đặng Tiểu Nhân thấy lão đã đi xa, vội vàng nói nhỏ với Nhị Lăng Tử và tiểu hòa thượng rằng :

- Chúng ta nhất quyết không thể để lão có cơ hội hoàn thủ, vừa chia bài xong liền hô Địa Hòa ông ta vừa đánh xuống là chúng mình ù, ván bài vừa kết thúc thì chúng ta hoàn toàn thắng rồi.

Đặng Tiểu Nhân chẳng hề quan tâm đến tiền bạc mà chỉ cần thắng được Đổ Vương là trong lòng hắn cảm thấy mãn nguyện vô cùng và cũng chỉ thế mà thôi.

Thời gian khoảng cạn chén trà trôi qua, Đổ Vương đã rửa mặt xong và quay trở lại.

Bốn người bắt đầu chơi ván bài sau cùng. Đổ Vương như biến thành một người khác mặt mày hồng hào khác thường mắt chiếu kỳ quang, khéo miệng luôn nở nụ cười động tác vô cùng nhanh nhẹn nhẹ nhàng, lợi khác thường.

Nhưng mà ba gã Đặng Tiểu Nhân, Nhị Lăng Tử và tiểu hòa thượng đều không chú ý nhìn thấy.

Ba người cứ chăm chăm mắt không hề chớp về phía Đổ Vương, tập trung tinh thần đợi Đổ Vương chia bài.

Bài đã chia xong, hắn chỉ có ba con đánh được, đánh bất cứ quân nào khác đều bị người ta ù vừa bỏ bài xuống là sẽ xuống ngay.

Đổ Vương cầm bài cười một hồi lâu vẫn chưa đánh xuống.

Đặng Tiểu Nhân cực kỳ sốt ruột giục lão :

- Gia gia, người không muốn đánh à?

Đổ Vương nhẹ nhàng nói :

- Không thể đánh được.

Tim ba người như muốn nhảy khỏi lồng ngực, đồng thanh hỏi :

- Vì sao vậy?

Đổ Vương cười ha ha đáp :

- Ta ù rồi... Thiên ù!

Đặng Tiểu Nhân hoàn toàn rung động, nghe như sét đánh bên tai, suýt tí nữa là ngất đi, nhưng mà chỉ trong chớp mắt vô cùng ngắn ngủi, sắc diện nhanh chóng trở lại hồi phục bình thường.

Lúc này gã mới biết Đổ Vương thật sự mang trong mình tuyệt kỹ vô cùng độc đáo chứ chẳng phải hư danh, nhưng khi hiểu ra thì đã quá muộn.

Nào ngờ Đặng Tiểu Nhân vốn vô cùng kiêu ngạo đâu chịu nhận thua dễ dàng như vậy.

Người ta thường nói vịt tuy hằm nhứt nhừ mà nó vẫn cứng trơ trơ.

Tiểu hòa thượng và Nhị Lăng Tử mặt đã xám ngoét như tro, mồ hôi đổ ra như tắm, ba gã đã trở đủ mọi thủ pháp, tuyệt chiêu độc đáo vô cùng mà đối thủ vẫn cứ Thiên Hòa.

Tẩy bài, thế bài, xả bài, quay súc sắc kinh bài làm thế nào vẫn cứ Thiên hòa bài đánh càng lúc càng nhanh phút chốc Đổ Vương đã ù mười mấy ván Thiên Hòa.

Tiểu hòa thượng, Nhị Lăng Tử, Đặng Tiểu Nhân cứ việc xăm bài tẩy bài sắp ra đó để đợi người ta ù Thiên Hòa.

Tiếng cười của Đổ Vương vang vọng, giống như có trăm ngàn mũi kim dao sắc bén không ngớt đâm chích vào tâm của Đặng Tiểu Nhân.

Đổ Vương vừa tẩy bài vừa nhìn Đặng Tiểu Nhân nói :

- Tiểu huynh đệ, người nói quả chẳng sai chút nào, lão ca ca đây có số đỏ mà.

Đặng Tiểu Nhân thần nhiên cười đáp lại :

- Gia gia, người cũng đã từng nói chưa đến ván quyết định sống chết, cuối cùng ai có thể dám nói là mình toàn thắng.

Đỗ Vương cười một hồi dài nói :

- Người chẳng có cơ hội đâu, chỉ cần người thắng một ván nữa là ta hạ cái ngay lập tức...

Đặng Tiểu Nhân đột nhiên hai mắt lóe sáng cười lên một tràng dài vô cùng quái dị.

Đỗ Vương trong lòng chửi thầm:

“Cái thằng trứng thối dám giở trò ma mãnh trước mặt lão gia, cho tụi bây biết thế nào là lễ độ”.

Tiếng gà ban sáng vang lên xa xa.

Ánh ban mai dần dần hé lộ.

Những làn khói nhẹ như dòng sữa trắng cứ nhẹ nhàng tỏa bay mãi lên không trung.

Cuộc chơi vẫn chưa chấm dứt.

Những ván bài thâu đêm suốt sáng này có thể nói là thiên hạ kỳ đàm.

Đỗ Vương vẫn làm cái liên tiếp nhưng trên khuôn mặt già nua đã hiện những nét mệt mỏi.

Lúc này ván bài đã gần xong.

Đỗ Vương tay cầm hột súc sắc thối nhẹ một cái chuẩn bị gieo xuống...

Bất ngờ có tiếng nói :

- Chậm chút đã nào.

Đặng Tiểu Nhân vừa chậm chạp đứng lên vươn mình, uể oải nói tiếp :

- Gia gia, lão đi rửa mặt lấy được Thiên Hòa cứ hòa liên miên bất tận ba anh em vẫn bồi đây cũng muốn đi rửa mặt, không chừng điều đó sẽ mang lại vận may cho mình vậy.

Đỗ Vương cười nói :

- Mời...

Đặng Tiểu Nhân đưa mắt một cái ba người lần lượt đi ra.

- Cái lão chết tuyệt này lợi hại ghê, thiệt là quả phụ chết con trai, hết đường tính rồi.

Đặng Tiểu Nhân cười khì, miệng ngậm một ngụm nước phun một cái đầy mặt tiểu hòa thượng.

Tiểu hòa thượng tức giận trằm giọng chửi mắng :

- Con bà người, bộ hên lắm sao mà còn há miệng cười hả?

Đặng Tiểu Nhân vừa vuốt mặt vừa cười nói :

- Ăn tiền thì dĩ nhiên phải cười.

Nhị Lăng Tử la thất thanh :

- Người... người nói cái gì?

Đặng Tiểu Nhân nói rành từng chữ :

- Ta nói chúng mình chắc thắng hiểu chưa?

Tiểu hòa thượng đưa tay sờ vào trán nói :

- Người có nóng đầu không hả?

Đặng Tiểu Nhân dung tay đẩy hòa thượng ra :

- Xéo con bà người đi, hai đứa bây có mệt không?

Hòa thượng Nhị Lăng Tử đều đồng thanh đáp :

- Đánh thêm ba ngày ba đêm nữa cũng không mệt.

Đặng Tiểu Nhân rung động tinh thần hỏi tiếp :

- Các người thấy lão ta thế nào rồi?

Nhị lăng Tử cướp lời :

- Cũng sắp sửa rồi, nước mắt nước mũi tùm lum, cứ ngáp hoài à.

Đặng Tiểu Nhân cười vô cùng khoái chí nói một cách đắc ý :

- Bởi vậy ta nói tụi mình nhất định thắng.

Tiểu hòa thượng vẻ mặt nghi ngờ không hiểu hỏi lại :

- Ta không hiểu.

Nhị Lăng Tử không nhịn được nữa cười ồm lên :

- Tiểu quỷ này đã nói rõ rõ ràng ràng vậy, người còn la không hiểu sao?

Đặng Tiểu Nhân cười nói :

- Ta đã xem kỹ cái lão chết dẫm này đã “hòa” đủ rồi, không muốn làm cái tiếp nữa. Hai đứa người nhớ lão đánh xuống các người cũng đừng “hòa”, lão không “hòa” thì để lão làm cái nữa. Chúng mình cứ trường kỳ kháng chiến ngâm dài thời gian, dù sao thì lão cũng già rồi, tinh thần thể lực làm sao qua nổi bọn mình, cứ để cho lão tự thua và dừng lại nếu không lão sẽ chết toi vì mệt.

Nhị Lăng Tử cao hứng nhảy phắt lên vỗ vai Đặng Tiểu Nhân nói :

- Hay, hay cực kỳ. Không ngờ cái đầu bự của mi lại nghĩ ra được kế đó.

Tiểu hòa thượng cũng cười cười :

- Cái thằng tiểu tử bại hoại này coi chừng mai mốt sẽ không có hậu...

Đặng Tiểu Nhân cực kỳ đắc ý thấp giọng nói :

- Bây giờ mới biết lão ranh khôn hơn chúng ta nhiều. Đi. Đừng để lão chờ lâu rồi nghi ngờ.

Ba gã vứt bỏ bộ mặt u sầu, vui vẻ đi ra.

* * * * *

Xem ra Đồ Vương không thể kiên trì thêm nữa rồi, trái lại tiểu hòa thượng, Nhị Lăng Tử và Đặng Tiểu Nhân tinh thần vô cùng thoải mái nói cười vui vẻ càng đánh càng hăng.

Đồ Vương đã “hòa” đủ không muốn làm cái nữa, kỳ vọng cuộc chơi mau đến hồi kết thúc để ngủ một giấc đã đời.

“Thuần một hắc song long bao thụ” đã nghe bài xuống, lão ta vẫn cầm một đôi mặt chược đập vào đánh xuống.

Bởi vì lão đoán rằng Đặng Tiểu Nhân sẽ hòa con năm điểm bèn cười nói :

- Gặp bài tốt rồi, tiểu huynh đệ ra lệ ngay đi.

Đặng Tiểu Nhân giơ tay xoa bài cười mỉm một cái nói nước đôi rằng :

- Vãn bối cũng muốn hòa nhưng không thể hòa.

Hắn rõ ràng là hòa ngay con năm điểm nhưng cứ tròn mắt nói tầm bậy tầm bạ.

Đỗ Vương nghe vậy mặt lộ vẻ nghi ngờ nghĩ thầm:

“Quái lại cái thằng tiểu tử này tại sao lại không “hòa” lẽ nào mình tính sai? Không, tuyệt đối không thể sai được...”

Từ sau khi Đặng Tiểu Nhân, Nhị Lăng Tử và hòa thượng rửa mặt trở vô, trừ có Đỗ Vương hòa ra thì ba đứa bọn chúng chẳng hòa được một ván nào cả.

Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu.

Thời khắc đã gần ngay chính Ngọ.

Ván bài vẫn chưa đánh xong chính là đợi Đỗ Vương quay đồ con súc sắc.

Thình lình...

Đỗ Vương ném những thẻ bài xuống cười một hồi rồi đột ngột nói :

- Ta chịu thua rồi.

Đặng Tiểu Nhân trong bụng thầm la:

“Xấu hổ”.

Hắn đã thắng, nhưng trên mặt không có vẻ hả hê của người chiến thắng.

Bởi vì...

Hắn cảm thấy thắng lợi của mình không quang minh chính đại và có thể làm tổn thương đến một chút tự ái còn sót lại của người già cả.

Do đó hắn cảm thấy trong lòng bất an, cứ lẩm bẩm nói :

- Lão gia...

Đỗ Vương Nguyễn Đại Thành trầm giọng nói :

- Cần bao nhiêu, khai giá ra ngay đi, ta chẳng hề giỡn chơi với các ngươi đâu? Nói mau?

Đặng Tiểu Nhân liền nói thẳng ra :

- Trừ tiền vốn ra, vẫn bồi chỉ cần một đồng tiền lẻ thôi.

Đỗ Vương ngậy người một chập, đột nhiên hai mắt sáng lên không dám tin vào tai mình, nói :

- Ngươi...

Đặng Tiểu Nhân cười nhẹ :

- Lão gia, tiểu nhi không phải đến đây vì tiền mà tiểu nhi chỉ chơi cho vui vậy thôi. Ăn được của lão nhân gia đây một đồng tiền nhỏ, đối với tiểu nhi cũng là một vinh hạnh vô cùng lớn lao, vui bằng gấp ngàn vạn lần thắng được kẻ khác.

Đỗ Vương mỉm cười nói lớn :

- Té ra ngươi đã sớm biết hết tất cả về lão ca ca đây rồi sao?

Đặng Tiểu Nhân gật đầu xác nhận :

- Đúng vậy!

Đỗ Vương vỗ vai Đặng Tiểu Nhân một cái cười ha hả nói :

- Tiểu hóa tử, ngươi tuy không có người dắt, nhưng đã đến gần chỗ chơi khăm người khác rồi đấy. Lão ca ca đây phục ngươi bởi vì ngươi thông minh tuyệt đỉnh mới có thể nghĩ tới cái điểm độc nhất vô nhị này. Trong thiên hạ có thể nói người như ngươi cực kỳ hiếm có.

Đỗ Vương lại mỉm cười nói tiếp :

- Người không những gan dạ kinh người, phản ứng lạnh lẽ, mà còn ứng biến tài tình, trên thế gian này người như thế đã ít lại càng ít hơn, nói thật lão đây thực sự thích người đó.

Đặng Tiểu Nhân khuôn mặt ửng đỏ chẳng nói nên lời từ từ cúi đầu xuống.

Đỗ Vương nắm chặt tay hắn nói :

- Tiểu huynh đệ, ca ca đây ở trong làng cờ bạc cũng đã từng làm mưa làm gió một thời, hiểu rộng biết nhiều nhưng chưa hề gặp được người nào lại coi thường thắng thua đến vậy.

Vẫn nói cười vui vẻ, thần sắc chẳng hề biến đổi nhìn vào cái khí khái an nhàn, ung dung điềm tĩnh này cũng đủ để làm khuynh đảo làng bạc, trở thành một nhân vật cao thủ thượng thặng của làng đồ bạc.

Họ lưu luyến mãi như tri kỷ kết giao lâu năm không muốn rời nhau.

Đỗ Vương quyết định đem tuyệt kỹ của mình truyền thụ cho Đặng Tiểu Nhân.

* * * * *

Đom đóm lấp lánh bay khắp trời.

Tiếng mõ cầm canh đã điểm sang canh ba.

Phía trong thư phòng ánh nến vẫn lung linh tỏa sang. Trên chiếc bàn gỗ đó bày la liệt những mặt chược, bài cừu, súc sắc và các dụng cụ đánh bạc khác.

Tây bắc Đỗ Vương Nguyễn Đại Thành nhìn Đặng Tiểu Nhân, thần sắc vô cùng trịnh trọng nói :

- Đánh bạc là một loại kỹ thuật, cũng là một loại nghệ thuật cần phải hợp nhất ba mặt tinh, khí, thần làm một mới có thể đạt tới cảnh giới tối cao, đã đánh là ăn bách chiến bách thắng.

Đặng Tiểu Nhân vô cùng chăm chú rửa tai lắng cung kính lắng nghe.

Đỗ Vương tiếp tục nói :

- Bền gan vững chí, đá vàng có thể tách ra lấy khí dưỡng ý nói năng rõ ràng. Thần động tâm chuyển tâm chuyển niệm sinh dung tâm thể hội rèn luyện thường xuyên tự khắc dung hội quán thông từ từ đi vào cảnh giới.

Đặng Tiểu Nhân là kỳ tài thiên phú, trí tuệ như biển rộng bao la. Vừa nghe qua lời chỉ điểm của Đỗ Vương lập tức lĩnh hội được ngay vội vàng quỳ sụp xuống đất mặt nghiêm trang thưa :

- Lão gia gia, được tai nghe những lời chỉ giáo vàng ngọc khiến cho vãn bối trong lòng như được mở mắt, xin gia gia nhận một lạy.

Đỗ Vương gật đầu cười, nói :

- Lão ca ca ta đây tung hoành ngang dọc trong làng bạc gần một đời người, có thể nói chẳng coi ai ra gì, cũng chưa từng gặp đối thủ, bởi thế nên ở mãi lên cao. Suốt mười mấy năm chưa gặp được ai ưng ý để trao y bát. Ngờ đâu, những năm cuối đời lại gặp được tiểu huynh đệ, khiến cho tuyệt kỹ một đời của ta được lưu truyền cho hậu thế khỏi phải theo ta xuống dưới suối vàng. Ôi nhân duyên con người, chẳng phải do tiền định sao?

Nói xong cất tiếng cười ngất.

* * * * *

Đặng Tiểu Nhân vốn tính vô cùng ương bướng, ngang ngạnh. Phàm là hắn đã không thích học không muốn làm việc gì thì dù có đánh chết hắn, hắn cũng chẳng chịu học hoặc làm việc đó, còn nếu hắn đã muốn học, muốn làm điều gì thì ai có thể ngăn cản nổi hắn.

Trời vừa sáng trong nhách hắn đã kẹp một cái chén lớn, trong túi đựng một nắm hạt súc sắc đủ loại lẫn sâu trong miếng đất rộng trồng cao lương chăm chú luyện cách đổ súc sắc, đến tối trốn vào trong ngủ cũng không ngừng tay để súc sắc.

“Hữu chí giả sự cảnh thành” có công mài sắt có ngày nên kim, huống chi nó còn có vị sư phụ cao minh là Đồ Vương bên cạnh nhắc nhở khuyến khích.

Đặng Tiểu Nhân lại được thiên phú, cho sự lanh lợi dị thường nên chẳng bao lâu hắn đã được chân truyền hết tất cả những ngón nghề độc đáo của Tây bắc Đồ Vương Nguyễn Đại Thành.

Người ta khi học được cái gì đều muốn tìm cách tìm nơi để thi thố sở học của mình, điều này cũng là bản tính tự nhiên của con người.

Đặng Tiểu Nhân đương nhiên cũng không phải là ngoại lệ, huống chi hắn chỉ mới là một đứa bé mới mười mấy tuổi.

Trương Dịch vốn chẳng phải là một địa phương rộng lớn, cho nên những tin tức về sông bạc truyền đi cực kỳ nhanh chóng không đầy một tháng sau Đặng Tiểu Nhân đã trở thành một cao thủ của sông bạc làm mưa làm gió ở Trương Dịch.

Khi đã trở nên nổi danh những gì cậu được ước thấy đã thành sự thật, nhưng Đặng Tiểu Nhân lại cảm thấy khổ não vô cùng vì đã đánh là tất thắng, dần dần có cảm giác là tuyệt nhiên chẳng phải là thần tài đặc biệt chiếu cố đến hắn mà chỉ là do trong mình hắn mang những ngón nghề đặc biệt tuyệt thế của một độc kỳ thủ.

Vì vậy ở Trương Dịch chẳng có ai muốn đánh bạc với hắn, hay nói đúng hơn là không một người nào dám làm đối thủ với hắn.

Đặng Tiểu Nhân đương nhiên chẳng vì thế mà ngừng tay, càng không thể nghĩ chơi bài thế là hắn liền nghĩ đến một nơi xa hơn đó là Vũ Uy.

* * * * *

Sông bạc Như Ý nằm ở cửa đông là sông bạc lớn nhất ở Vũ Uy lúc đó.

Đặng Tiểu Nhân cơm rượu no say chân đi chềch choáng, bước vào sông bạc Như Ý nhìn lướt qua chung quanh một cái, trong bụng thầm nghĩ:

“Cái sông bạc này cũng được đấy”.

Trên mặt Đặng Tiểu Nhân nở một nụ cười trong lòng vui vẻ. Hắn dạo bộ quanh bốn phía xem thử, lòng tự nhiên cảm thấy thất vọng vô cùng, chẳng phải vì đánh quá ít mà vì chẳng có đối thủ.

Trước đây hắn chỉ cần có người chơi là được rồi, nhưng hiện tại hắn đi chọn đối thủ để làm cái bia tốt cho hắn luyện tập kỹ xảo của mình.

Đặng Tiểu Nhân bỗng nhiên dừng lại ở sông sau cùng, nhà cái đang bắt đầu, đó là một sông bài cừu.

Trừ nhà cái ra, chỉ có năm người đang chơi. Ba người ở cửa Xuất Môn, Thiên Môn và Vị Môn xem ra có vẻ là phú thương lái thuốc ăn vận gọn gàng. Đứng phía sau là hai người đang đặt tiền vào cửa Hoạt Môn bộ dạng giống như con em phú gia trong vùng.

Tiền đặt cửa rất nhiều chẳng bao lâu người phú thương ở cửa Vị Môn đứng dậy phủ đít đi ra, mồ hôi đầm đìa, coi bộ đã thua sạch túi rồi.

Nhà cái ngẩng đầu nhìn Đặng Tiểu Nhân nhe răng cười nói :

- Mời ngồi!

Đặng Tiểu Nhân cũng chẳng vội đáp cứ lẳng lặng ngồi vào cửa vị môn.

Nhà cái tẩy bài, sắp bài thủ pháp nhanh nhẹn nhẹ nhàng, tay phải cầm hột súc sắc hồi thúc mọi người đặt cửa :

- Đặt! Đặt! Đặt bao nhiêu ăn bấy nhiêu. Không đặt không ăn thử xem hên xui. Xuống, xuống, xuống tiền nhiều nhiều lên đi.

Đặng Tiểu Nhân đặt xuống mười hai lạng, dùng đôi mắt sắc như dao nhìn chăm chăm vào đôi tay của nhà cái, cùng với đồng ngân phiếu và đám bạc vụn trước mặt hắn.

Nhà cái thấy hần đặt không nhiều, liền liếc mắt khinh thường nhìn hần một cái rồi la lớn :

- Bỏ tay ra.

Hai con súc sắc quay tít một hồi một con năm một con bốn vị chi là chín, nhà cái lại la lớn :

- Chín điểm thì đi trước, mười điểm thì đi sau.

Đặng Tiểu Nhân không những thấy rõ thủ pháp của hần, đồng thời còn đoán biết là trong hột súc sắc hần dùng có chứa thủy ngân.

Nhà cái lại tiếp tục miệng không ngớt la lên :

- Đặt đi, đặt đi, không đặt là không còn cơ hội đâu...

Đặng Tiểu Nhân đã sớm nhận rõ ba mươi hai con bài, thấy nhà cái đẩy con đầu tiên ra là Thiên Bái Phối - Tập Bát Thiên Cống, con thứ hai là Hồ Đầu Phối Nhận Bài - Đăng Lũng Cửu, con thứ ba là Ban Đăng Phối Trương Tam Nhi - Biệt Thập con thứ tư là Tô Tông Đối Nhi tục xưng là Hầu Nhi Đối (lớn nhất).

Nếu như nhà cái đổ con súc sắc được sáu điểm thì cửa Xuất Môn cầm con Thiên Cống, cửa Thiên Môn cầm con Đăng Lũng Cửu còn Câu Vị Môn của Đặng Tiểu Nhân cầm con Biệt Thập, nhà cái đương nhiên cầm con Tô Tông Đối Nhi, ăn hết.

Đặng Tiểu Nhân đã biết trước nhà cái cầm con súc sắc như ý nên chỉ cười lạt cố ý làm ra vẻ như không biết.

Hai người phú thương ở cửa Thiên Môn và Xuất Môn có lẽ bởi vì bị nhà cái ăn liên mấy ván cho nên không dám đặt tiền xuống mãi sau mới miễn cưỡng móc ra mấy chục lạng đặt xuống.

Hai kẻ đứng sau đánh du kích vào cửa Hoạt Môn cũng không dám đặt tiền xuống nốt.

Nhà cái thấy có ba người đặt tiền mà cũng không quá hai trăm lạng bạc, vô cùng thất vọng không biết làm sao hơn bèn cầm hột súc sắc lên.

Đặng Tiểu Nhân bỗng nhiên trầm giọng nói :

- Chậm một chút đã.

Đặng Tiểu Nhân vừa nói, vừa móc từ trong người ra một xấp ngân phiếu và một ít bạc vụn rồi chậm rãi đếm lại rồi mới đặt xuống.

Nhà cái vô cùng hoan hỉ nhưng mà hần cùng với khách chơi bạc đều cảm thấy kỳ quái, Đặng Tiểu Nhân tại sao không đặt tiền chắn mà lại còn thêm ít bạc lẻ.

Súc sắc ném ra quả nhiên không ngoài sở liệu của Đặng Tiểu Nhân mặt sáu điểm đủ hiện ra, liền nghe nói :

- Sáu điểm nhà cái cầm bài đây.

Nói chưa hết câu, bốn người cùng lúc đưa tay cầm bài. Hai người phú thương ở cửa Thiên Môn và Xuất Môn vừa cầm bài lên vừa hối hận chẳng dễ dàng gì bắt buộc bài tốt, nên tự bản thân không dám đặt nhiều.

Đặng Tiểu Nhân cầm nhẹ hai quân bài để ở trước mặt chẳng thêm liếc mắt qua, phong thái cực kỳ nhàn nhã hình như thắng thua chẳng hề mấy may làm hần ta bận tâm.

Nhà cái liếc nhẹ qua khách chơi một cái, khuôn mặt hiện ra nụ cười với vẻ đắc ý, ai biết hần mới vừa chồm cười đột nhiên toàn thân chấn động, quân bài trên tay suýt chút nữa rơi xuống đất, hai đầu chân mày và chót mũi những giọt mồ hôi rịn ra, nhẹ nhẹ thở dài lẩm bẩm :

- Đền cả làng...

Nguyên là khi Đặng Tiểu Nhân gơ tay đón lấy bài thì ngón út của tay phải nhẹ nhàng móc một cái lấy đi con Đỉnh Lam Nhi kêu về phần bài của mình, đồng thời ngón giữa thò ra đẩy con Bản Đăng Nhi của mình đổi qua cho nhà cái.

Như thế, thì bài của nhà cái là Hầu Nhi Phối với Bản Đăng Nhi trở thành Biệt Thập còn bài của Đặng Tiểu Nhân biến trở thành Trương Tam Nhi Phối Tiểu Hầu Nhi - chín điểm.

Thuận ăn thuận đèn sắc diện của nhà cái trắng bệch ra, hai tay run lên cầm cập, đèn xong cửa Xuất Môn và Thiên Môn, nhìn qua xấp ngân phiếu trước mặt Đặng Tiểu Nhân và mớ bạc vụn bên trên hỏi hần :

- Bao nhiêu?

Bởi vì Đặng Tiểu Nhân để một mớ bạc vụn lên trên mặt xấp ngân phiếu che mắt nên nhà cái cũng không biết hần đã đặt xuống bao nhiêu.

Nhà cái biết rằng hôm nay đã gặp phải cao nhân, bài cửa Xuất Môn đã hiện ra rồi, Thiên Cổng chẳng sai, bài cửa Thiên Môn cũng rõ rồi. Đặng Lũng Cửu chẳng chạy đâu được. Chỉ có bài của Đặng Tiểu Nhân để đó không nhúc nhích cứ để lộ ra đó có thể làm cho mình không chú ý bị người ta đổi tráo đi một con, đương nhiên chỉ có Đặng Tiểu Nhân mà thôi.

Nhà cái bây giờ chỉ có một hy vọng duy nhất, thầm mong Đặng Tiểu Nhân đặt cửa không nhiều thì tiền ăn có ói ra một chút cũng chẳng hề gì, do đó lại vội vàng hỏi Đặng Tiểu Nhân :

- Bao nhiêu?

Đặng Tiểu Nhân cười nhạt đáp :

- Không nhiều lắm, mười một vạn hai ngàn hai trăm mười một lạng đúng.

Nhà cái mồ hôi tuôn ra như mưa, vội vàng cầm xấp ngân phiếu cùng mớ bạc vụn trước mặt lên đếm, không khỏi la lên kinh sợ :

- Chỗ này...

Đặng Tiểu Nhân cười nói :

- Không đủ cũng chẳng quan hệ gì? Cám ơn người đã cho ta ăn hên.

Nhà cái trợn tròn mắt tức giận trừng trừng nhìn hần lạnh lùng nói :

- Mười một vạn hai nghìn hai trăm mười một lạng đủ không hơn không kém. Các hạ nhìn kỹ nhé.

Đặng Tiểu Nhân không hề khách khí giơ tay gom xấp ngân phiếu và đồng bạc lẻ trước mặt chậm rãi trảm lấy nhét vào trong ngực.

Nhà cái nhìn Đặng Tiểu Nhân trong bụng nhủ thầm:

“Người này tuy tuổi còn nhỏ nhưng thật là cao siêu, ta chỉ do tự mình quá sơ ý bị nó ngấm ngầm tráo bài. Bây giờ ta mới minh bạch nó nhân lúc ta ngẩng mặt lên nhìn tiền của hai cửa Xuất môn và Thiên môn thì hần liền ra tay. Hay nói cách khác trước lúc ta ném hột súc sắc, hần không những đã nắm rõ bài của bốn bên như trong lòng bàn tay, ngay cả ta đổ được mấy điểm hần cũng đã dự tính rồi. Chà! Thật đáng sợ ta đã lặn lội suốt mấy mươi năm ở trường đồ bát này ngày hôm nay mới được khai nhãn giới đây”.

Đặng Tiểu Nhân nhìn nhà cái đang ngẩn người thất thần, cười ha hả nói :

- Tôn giá thua mười mấy vạn lạng thì ngay cả bài của tại hạ cũng chẳng muốn xem qua ư?

Nhà cái trảm hần sắc mặt lắc đầu.

Đặng Tiểu Nhân cười ha hả thuận tay đẩy hai quân bài của mình hòa nhập chung với những con khác.

Nhà cái vừa muốn nói điều gì, thì một lão nhân áo xanh tuổi ngoài lục tuần mặt mày hiền từ vỗ nhẹ vào vai hần nói :

- Bàn tay mà nổi nóng thì chẳng phải chuyện hay đâu. Không việc gì cả để đó cho ta tiếp.

Nhà cái cung kính vâng theo.

Hần trợn mắt bực tức nhìn Đặng Tiểu Nhân rồi nhanh chóng bước ra ngoài.

Hai người phú thương nọ như là gặp phải khắc tinh, sợ hãi đứng dậy phủ mũm rồi khỏi chiếu bạc, hai kẻ đánh du kích ở phía sau của Hoạt Môn cũng hình như ăn được một ít, mặt mũi rạng rỡ vui vẻ cũng đi ra luôn.

Lão nhân áo xanh mỉm cười ngồi đối diện với Đặng Tiểu Nhân, rồi hỏi nhỏ :

- Các hạ vẫn còn muốn chơi bài?

Đặng Tiểu Nhân nhẹ nhàng đáp :

- Tại hạ nếu không muốn chơi thì làm sao lại đến nơi đây.

Lão nhân áo xanh gật đầu :

- Cũng có lý, vậy lão hủ này sẽ cùng chơi với các hạ một chút, các hạ muốn chơi bài gì?

Đặng Tiểu Nhân cười nhẹ :

- Bài gì cũng được.

Lão nhân áo xanh sai người đem bát sứ và một hộp súc sắc đến, hỏi Đặng Tiểu Nhân :

- Ai làm cái trước đây?

Đặng Tiểu Nhân nói to :

- Rừng nào thì có cọp ấy, dĩ nhiên là lão ông làm cái trước.

Lão nhân áo xanh gật đầu cười nói :

- Thì ra là thế, mời các hạ đặt cửa.

Đặng Tiểu Nhân không hề đếm lại, thuận tay đẩy toàn bộ đồng bạc ra trước mặt.

Lão nhân áo xanh bắt lấy hột súc sắc nhiên tay ném vào bát điểm, quả nhiên thủ pháp không thể xem thường. Chỉ có Đồ Quốc Thiên Vương mới có thể thắng nổi ông ta.

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười vươn tay bắt lấy những hột súc sắc dùng tay nhẹ ước đoán phân lượng đang chuẩn bị đổ liền nghe lão nhân áo xanh la thất thanh :

- Không cần đổ nữa ta thua rồi.

Đặng Tiểu Nhân hơi ngẩn người ra nhìn lão nhân áo xanh không hiểu hỏi lại :

- Ông...

Lão nhân áo xanh nghiêm sắc mặt hỏi :

- Các hạ là gì của lão Nguyễn Đại Thành ở Trương Dịch?

Đặng Tiểu Nhân lại ngây người rồi cười đáp :

- Vừa là bạn vừa là thầy.

Bỗng nhiên bóng người nhanh như điện chớp, bốn năm đại hán mặt mũi hung dữ, theo sau nhà cái ban này đứng xếp thành hàng chữ nhất phía sau lưng Đặng Tiểu Nhân, mắt trợn trừng thủ thế muốn xông vào.

Đặng Tiểu Nhân đã tính trước một khi vào sòng ăn ít ít thôi, cũng đủ cảm thấy vui rồi, nếu như thắng lớn ắt sẽ có chuyện phiền phức, điều này cũng chẳng lấy gì làm lạ, cứ bình tĩnh đợi sự việc xảy ra.

Chỉ thấy sắc diện của lão nhân áo xanh trầm xuống trợn mắt nhìn mấy gã đại hán hung dữ một cái rồi xuống giọng quát :

- Ra ngay.

Mấy gã đại hán nọ chẳng nói năng chỉ quay người đi ra. Gã nhà cái thấy vậy vô cùng sợ hãi cũng muốn chuồn êm ai ngờ vừa quay người định đi ra, liền nghe thấy lão nhân áo xanh hét lớn :

- Đứng lại.

Gã nhà cái tâm thần chấn động, lại phải quay đầu, lại chỉ thấy lão nhân áo xanh chỉ vào Đặng Tiểu Nhân đang ngồi ngay ngắn nói lớn :

- Vị thiếu gia này từ nay trở đi là cổ đông của sông bạc Như Ý chúng ta, đến dịp lễ tết đều phải chia phần lời cho người, từ nay về sau cần phải hầu hạ cho thật tử tế chu đáo.

Đặng Tiểu Nhân không hề ngờ đến chuyện này. Bỗng nhiên trong phút chốc đã trở thành một trong số những ông chủ, cổ đông của sông bạc Như Ý- đệ nhất khu vực Vũ Uy.

Kỳ thực điều này cũng chẳng có gì là hiếm lạ, chẳng qua là ít người biết đến mà thôi.

Nguyên là những sông bạc quy mô ở phương bắc đương thời mỗi khi gặp được cao thủ chân chính không những không làm khó dễ đối phương mà còn lễ độ phi thường bái phục tài nghệ cao tuyệt của đối phương, quy phục ở dưới tay đối phương một năm ba lần chia phần tiền lời của sông bạc cho cao thủ đó.

Đây là một phương cách biểu lộ sự kính trọng cao nhất đối với một tuyệt thế cao thủ nhưng việc này cũng vô cùng hiếm thấy.

Nhìn bề ngoài sông bạc có vẻ bị lỗ nặng thực ra họ đều bàn tính cả rồi, hai bên đều được lợi cả nhưng lợi nhất vẫn là nhà chủ sông.

Thứ nhất là đối phương đã trở thành cổ đông của sông bạc, đương nhiên không bao giờ lại sông của mình để đặt cửa đánh bài.

Hai là vạn nhất có một cao thủ nào đến sông bạc gây rối náo loạn, người đó với cương vị là cổ đông của sông, đương nhiên phải có trách nhiệm ra tay ngăn chặn kẻ kia.

Lại nữa người được tôn xưng là tuyệt thế cao thủ phần lớn chỉ cần lấy tiếng chứ đâu cần tiền, người ta có cười cũng mặc kệ, hiếm khi mà đến sông bạc một năm ba lần để đòi chia lời.

Có được bằng hữu như vậy chủ sông càng vui mừng và yên tâm hơn.

Nếu như cả năm người ấy không đến, chủ sông cũng sẽ sai người đi mời bằng được và giao nộp cho một phần lợi tức sông bài và việc này cứ kéo dài mãi. Nếu như lúc nào chủ sông còn đó mà không đến thì con cháu đời sau của cao thủ này đến thì sông đó cũng tuyệt đối không hề quýt món nợ đó.

Đặng Tiểu Nhân chỉ trong một đêm đã giương danh khắp làng bạc Vũ Uy, không kìm được chí khí bay bổng trong lòng cảm thấy vô cùng cao hứng.

Lúc này, Đặng Tiểu Nhân mới biết lão nhân áo xanh này họ Liên tên là Tam Thắng, bởi vì song thủ trắng muốt như ngọc trông giống hệt tay nữ nhân nên người trong giang hồ thường xưng danh là Chiêm Hoa Ngọc Thủ Liêm Tam Gia mà không dám gọi tên tục của lão.

Những kẻ nổi danh trong làng bạc Vũ Uy tranh nhau chiêu đãi, Đặng Tiểu Nhân hết cách chối từ đành phải lưu lại đây suốt tuần sau đó mới quay trở về Trương Dịch dưới sự hộ tống của thủ hạ Chiêm Hoa Ngọc Thủ Liêm Tam Thắng.

Xem tiếp hồi 4 Phong trần hiệp nữ

4. Hồi 4 Phong Trần Hiệp Nữ

Bên ngoài màn đêm hãy còn bao trùm vạn vật. Đặng Tiểu Nhân từ trên giường lồm cồm bò dậy, vừa mặc quần áo vừa co chân chạy ra bên ngoài.

Chạy qua gian giữa bước qua cái sân, thấy lão quái chẳng hề lên tiếng ngăn cản hẳn, tự nhiên hẳn bỗng cảm thấy một cảm giác khoan khoái vô cùng tràn ngập trong lòng.

Đặng Tiểu Nhân quay đầu lại nhe răng nhả mặt làm trò quỷ rồi cười nói :

- Lão quái, cục cưng bé bỏng ngủ ngon nhé, ta đi đây. Đừng giận nhé, tí nữa về ta sẽ mang cho cái chân giò hầm xương, tạm biệt nhé!

Đặng Tiểu Nhân vui không tả xiết quay người chạy đi, nào ngờ vừa co chân định bước qua ngạch cửa liền nghe sau lưng có một tiếng quát lớn sang sảng :

- Đứng lại.

Đặng Tiểu Nhân vừa nghe không khỏi giật bắn mình, nói nhỏ :

- Đứng lại à, có cửa nào chặn đâu?

Nói xong lại cong lưng xuống định chạy tiếp.

- Còn muốn chạy sao.

Bóng người nhanh như chớp, Đặng Tiểu Nhân chỉ thấy trước mắt hoa lên, kêu lên kinh ngạc chỉ nghe một tiếng chấn động.

Bịch.

Tiếp đó người hắn đã bị hất ra xa ngã chổng bốn vó lên trời, hắn nghiêng rằng chịu đựng nhưng bò dậy không nổi.

Liền thấy một lão già nhỏ thó gầy đét đứng ở ngay bậc cửa nhà khói, chiếc áo xanh ngấn có vài miếng vá lớn, y phục tuy cũ nhưng được giặt rất sạch sẽ, trợn mắt nhìn Đặng Tiểu Nhân nói :

- Tiểu tử, ngươi nên thật thà với ta một chút chứ!

Đặng Tiểu Nhân dụi mắt lắc đầu không dám tin vào mắt mình, nhìn lão quái trong lòng bối rối tự hỏi:

“Mình rõ ràng đã điểm vào huyết ngủ của lão mà sao lão lại bò dậy được? Con bà nó cái lão quỷ đầu bự?”

Nhưng mà lão quái cứ đứng sờ sờ ra trước mặt, làm sao mà hắn không tin được, trong lòng khiếp hãi rồi cười hỏi :

- Lão quái làm sao lại thức dậy được?

Lão già hừ lạnh một tiếng đôi mắt tức giận nhìn hắn ta trừng trừng, tia mắt như điện chớp, sắc như dao.

Đặng Tiểu Nhân trong lòng ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Từ nhỏ đến giờ đã gần mười năm, ta nhớ là không ngày nào lão không đánh ta. Lão nói thử xem vì sao vậy, bộ ghìen đánh sao?

Lão quái lạnh lùng cười :

- Hừ, kẻ khác muốn được lão phu đây đánh, cũng chẳng có được cái điểm phúc này đâu.

Đặng Tiểu Nhân cười hì hì nói một cách giễu cợt :

- Hả! Nếu như lão nói thì cái vụ bị đánh này là phúc phần của ta sao?

- Không sai.

Lão quái rít nhẹ một hơi rồi tiếp tục nói :

- Ngươi không học đánh người thì phải học cách chịu đòn người ta đánh chứ.

Đặng Tiểu Nhân lắc đầu nói :

- Cái lão này chuyên nói chuyện hồ đồ nhảm nhí.

- Từ từ rồi ngươi sẽ hiểu...

Lão quái thở dài một tiếng rồi nói tiếp :

- Ngươi tuy chỉ mới còn cuốn trong tả lột đã được chủ nhân nhà ta dùng thần công tuyệt thế để tẩy xương cải cốt, đả thông kỳ kinh bát mạch, lại có thiên bẩm dị thường căn cốt vững chắc đích thị là bậc kỳ nhân thiên tài cái thể trong việc luyện tập võ công. Đáng tiếc là ngươi...

Đặng Tiểu Nhân gương người đứng dậy chỉ vào lão già mắng :

- Lão quái, ngươi tại sao cứ nhất định ép ta học võ làm chi? Ta không có kẻ thù, cho nên ta cũng chẳng muốn giết người, ta không đi chọc tức người ta, lẽ dĩ nhiên người ta cũng chẳng thể giết ta.

Lão quái lạnh lùng nói :

- Người không chọc giận người ta, người ta cũng có thể giết người như thường.

Đặng Tiểu Nhân đứng ngây ra, ngơ ngác hỏi lại :

- Tại sao?

Lão quái nghiêm sắc mặt :

- Bởi vì thân phận của người khác với người ta.

Đặng Tiểu Nhân đau khổ nói :

- Ta chỉ là một đứa trẻ bị bỏ rơi được người đem về nuôi nấng, mà còn thân với phận cái nỗi gì?

Lão quái khòe miệng như mấp máy như muốn nói điều gì nhưng lại không dám nói ra.

Đặng Tiểu Nhân vốn tính vui vẻ, cởi mở chuyện buồn đau khổ não mau đến rồi mau đi, chỉ nghe hần cười ha hả nói :

- Lão quái chớ nên lo giùm kẻ khác, ôm rơm nặng bụng. Ta không muốn luyện võ sát nhân, nhưng người nào muốn giết ta cũng chẳng phải dễ dàng gì đâu, bởi vì ông trời đã cho ta cái đầu bự này nè, dùng võ giết người hao sức phí công vô cùng, dùng thủ pháp giết người là hạ đẳng, vận dụng trí tuệ giết người một cách vô hình mới là điều tuyệt hay, lão nghĩ ta nói có đúng không?

Lão quái nghe như mở tấm lòng, vô cùng cao hứng, nhưng vẫn cương quyết nói :

- Cho dù nói gì đi nữa, thì vẫn phải luyện võ, muốn đánh hay muốn bị đánh.

Đặng Tiểu Nhân không còn cách nào khác bèn nói :

- Được, nhưng mà hôm nay ta có việc, ngày mai sẽ đánh một trận được không?

Lão quái nói cộc lốc :

- Không được.

Đặng Tiểu Nhân nhảy lên một cái, bực tức hét lớn :

- Lão quái, người thật không biết hay dở gì cả, ta thấy người già cả nên kính trọng mà thôi. Hay người cho rằng ta sợ người à? Muốn đánh hả? Được, người hãy phóng ra.

Thình lình...

“Bịch” một tiếng, tiếp đó thấy bóng người bay lên lộn ra xa.

Đặng Tiểu Nhân đã bị bay ra ngoài một trượng.

Lão quái cứ bước từng bước đến sát bên trảm giọng quát :

- Dậy mau!

Đặng Tiểu Nhân nằm dài ra đó, hai chân liên hoàn đá ra miệng hét lớn :

- Xem pháp bảo!

Bỗng nhiên...

Sương khói mù mịt tung bay khắp trời.

Lão quái ho khan một trận, hai mắt nhắm chặt, toàn thân như phủ đầy tuyết trắng, đầu xám mặt trắng biến thành một thẳng người bột. Số là ở trong sân có để hai cái ghế dài trên có đặt một cái sọt, phía trong sọt đựng bột mì, lúc Đặng Tiểu Nhân bị đánh văng ra thấy tiện tay, tạm thời lấy nó sử dụng liền lập tức.

Đặng Tiểu Nhân nhẹ nhàng tung mình chạy ra ngoài cổng, quay đầu về phía lão già cười ha hả nói :

- Xin lỗi nhé không tiếp được.

Đặng Tiểu Nhân nói chưa dứt lời vừa quay mình lại, như là gặp phải ma quỷ chợt rùng mình một cái, như vừa đụng phải một luồng khí lạnh.

Nguyên là cái thằng người bột đã đứng sừng sững ngay trước mặt hắn từ lúc nào không biết.

Đặng Tiểu Nhân thật là lạnh lẽ, chuyển giọng áp úng xin lỗi :

- Lão nhân gia, lão tiền bối, gia gia... Tiểu nhi không hề cố ý, tiểu nhi đáng chết. Người đại nhân đừng chấp kẻ tiểu nhân này...

Lão quái giận dữ hét lớn :

- Mau phui sạch cho ta, nhanh lên!

Đặng Tiểu Nhân vội cởi bỏ y phục quỳ xuống đất, tay chân quỳnh quáng phui lớp bột dính trên người của lão quái, miệng không ngớt nói :

- Xin thứ lỗi, xin thứ lỗi...

Lão quái bưng bưng nổi giận, hận đến nổi suýt giơ chân đá chết hắn. Ai ngờ chân của lão chưa kịp nhấc lên thì huyết Âm Lăng Tuyền ở dưới đầu gối chợt tê đi, một nửa thân mình lập tức không thể động đậy.

Lão quái kinh hãi la lên :

- Tiểu tử, ngươi...

- Ta chẳng phải cố ý, xin lỗi nhé. Ha ha ha...

Gã tiểu tử này tuy miệng nói thể mà tay không rảnh chút nào, tiếp tục điểm vào các huyết Tôn Bì, Lương Khâu, Phục Thổ cơ hồ đã điểm khắp các huyết đạo mà trong cuốn Túc Dương Minh Kinh đã ghi.

Rồi đứng dậy cười nói :

- Lão quái. Bé ngoan của ta ơi, nằm chơi dưới đó một chút nhe.

Chỉ nghe “phịch” một tiếng, lão ta đã ngã xuống đất.

Đặng Tiểu Nhân mặc y phục xong, đắc ý vỗ tay cười nói :

- Ta chẳng nói sai, võ công có cái gì hay, ta chỉ cần động não một chút là các hạ nằm ngay đơ. Ha ha ha...

Đặng Tiểu Nhân chẳng thèm quay đầu lại, đi ngay ra ngoài.

Thốt nhiên...

Một tiếng cười lạnh lùng vang lên phía sau lưng Đặng Tiểu Nhân.

Đặng Tiểu Nhân bị tiếng cười làm cho nhức đầu, quay đầu lại xem, lão quái đang nằm dưới đất chẳng biết đã biến đầu mất biệt.

Đặng Tiểu Nhân trợn mắt, miệng há hăm hăm nói :

- Quái lạ, lẽ nào lão...

Lúc hắn đang há hốc miệng ngạc nhiên đứng thừ người nhìn lại, thì lão quái đã ở phía sau lưng cười nói :

- Cái tuyệt kỹ Phong Huyết Di Mạch của ta diệu dụng vô cùng. Nói, ngươi có muốn học hay không?

Đặng Tiểu Nhân nói từng tiếng một :

- Không... muốn... học.

- Được, vậy thì ngươi đợi đó để chịu đòn.

Lời nói chưa dứt, lão đã sẵn tới, thân hình lướt nhẹ nhanh như điện xẹt, cánh tay phải giơ lên trút xuống đầu và mặt Đặng Tiểu Nhân những cú đấm dữ dội.

Đặng Tiểu Nhân co giò định chạy, hắn tuy nhanh nhưng lão quái còn nhanh hơn hắn, “vù” một tiếng lão quái đã bay qua đầu hắn, rồi quay mình xuất chiêu nhanh như chớp lóe sao sa chỉ nghe tiếng bình bịch liên tiếp, Đặng Tiểu Nhân phút chốc đã bị ăn bảy tám chiêu.

Đặng Tiểu Nhân thấy lão quái hành động như gió, chiêu thức kỳ dị như bóng với hình, muốn chạy không được, muốn tránh cũng không xong, bèn đâm liều cự lại lão ta.

Đặng Tiểu Nhân xuất thủ vô cùng cay độc, chiêu nào cũng không rời những chỗ yếu hại của lão, dốc hết sức liều mạng một phen.

Lão quái càng đánh càng lẹ, chưởng chỉ quyền cước đều có một nội lực vô cùng mãnh liệt ghê gớm, quả đúng là cao thủ nội gia, kẻ nào bị đánh không chết thì cũng bị thương.

Điều lạ lùng là trên mình Đặng Tiểu Nhân bị trúng những đòn trí mạng như vậy, mà hắn vẫn cứ lăn tròn dưới đất, lộn qua lộn lại, chẳng những không chết, mà ngay cả một vết thương nhỏ cũng chẳng có, có lẽ hắn đã thực sự học được cách chịu đòn.

Trận đấu tiếp tục.

Đặng Tiểu Nhân bị đánh đến ba trăm sáu mươi lăm chưởng.

Ba trăm sáu mươi lăm chưởng này đánh vào ba trăm sáu mươi lăm huyết đạo trên khắp thân mình hắn, trên mặt lão quái dần dần hiện ra nụ cười.

Bởi vì lão cảm thấy ở khắp ba trăm sáu mươi lăm huyết đạo này đã sinh ra sức đề kháng tự nhiên, hạ thủ càng nhanh kháng lực cũng càng lớn.

Lão quái mừng thầm trong lòng đang định dừng tay...

Đặng Tiểu Nhân bị đánh dữ quá liền la lớn :

- Dừng tay, ta chịu học. Được chứ?

Lão quái vui mừng hiện ra bên ngoài, cứ tròn xoe mắt nhìn hắn, vui mừng cực độ nói như muốn khóc :

- Trời xanh thương tình, nếu không ta có lẽ đã phải ôm hận suốt đời. Tiểu Nhân, ngươi nói thật đấy chứ?

Đặng Tiểu Nhân nghiêm sắc mặt nói :

- Ta biết lão nhân gia khổ tâm bao lâu nay, lại nữa ta không học cũng không được, đúng không? Nhưng mà ta có một điều kiện.

Lão quái vội vàng hỏi :

- Điều kiện gì?

Đặng Tiểu Nhân nói tiếp :

- Ta cho ngươi thời gian trong vòng ba tháng ngươi dạy bao nhiêu ta học bấy nhiêu, nhưng ngươi cứ an tâm, ta sẽ không bước ra khỏi cửa, không trốn ra khỏi nhà dốc hết tâm trí học với ngươi. Sau ba tháng đó ngươi chớ ép...

Lão quái suy nghĩ hồi lâu mới chậm chạp hỏi lại :

- Ba tháng đủ rồi, sau này ngươi muốn bảo ta ép ngươi, ta cũng không còn cách nào ép được ngươi nữa...

Đặng Tiểu Nhân kinh ngạc hấp tấp truy hỏi :

- Tại sao?

Lão quái thở dài đáp :

- Đợi công phu của ngươi đã thành, để đi lên Bắc Kinh một chuyến làm giúp ta một vài chuyện nhỏ. Chà! Chừng nào gặp lại, thì ta đây chẳng hề biết được.

Đặng Tiểu Nhân bắt đầu ngơ ngác, sau đó hai mắt đỏ lên gần như muốn khóc, đau khổ nói :

- Lão quái, cái này...

Đã mười mấy năm trôi qua, đời người thì có được bao cái mười mấy năm cơ chứ. Một già một trẻ sớm tối có nhau, sống dựa vào nhau. Tuy mỗi ngày, đều đánh nhau, chửi lộn nhưng trong lòng người nọ kẻ kia, thân như cốt nhục, phụ tử tình thâm, bỗng nhưng chia lìa làm sao trong lòng chẳng cảm thấy luyến tiếc.

Lão quái trong lòng tuy tiếc nuối nhưng để an ủi Đặng Tiểu Nhân vẫn làm bộ vui vẻ cười nói :

- Tiểu tử đừng buồn, người trưởng thành rồi cũng phải đi ra góp mặt với thiên hạ chứ. Còn điều này nữa, lão quái này xương cốt vẫn còn cứng cáp, ngày một ngày hai đâu thể chết dễ dàng. Người sao mà sợ không gặp lại ta?

Đặng Tiểu Nhân trong lòng tràn đầy hy vọng nói :

- Lão quái, lão... lão tại sao lại không đi cùng với ta?

Lão quái không thể nói rõ cho hắn biết nguyên nhân, bèn nói tránh đi :

- Ta có việc bận không thể phân thân đi cùng người, khi nào xong việc ta sẽ tìm gặp người sau.

Đặng Tiểu Nhân cười rồi nói một hơi :

- Lão quái, chúng ta đã thỏa thuận rồi nhé. Người đi với ta ngày nào người cũng được ăn ngon, uống đồ cay ha ha...

Lão quái cũng cười, tay phải đưa lên giả như đồ súc sắc nói tiếp :

- Điều này thì ta tin bởi vì người biết đánh bạc mà.

Hai người cùng cười, một già một trẻ dường như muốn tạm thời quên đi nỗi sầu ly biệt.

* * * * *

Vào một đêm khuya.

Lão quái miệng đầy hơi rượu, say khướt tay phải xách bầu bạch tửu, tay cầm một bao chân giò hầm tương, chân bước loạng choạng, miệng cứ lẩm bẩm khe hát đi vào trong nhà.

Ngẩng đầu lên nhìn thấy trong nhà vẫn sáng ánh đèn, lão quái trong lòng tự nhiên cảm thấy cao hứng nhủ thầm:

“Cái thằng tiểu tử này trước giờ giống hệt như du quỷ vậy, suốt ngày chẳng thấy hắn ở nhà, bây giờ lại chịu ở nhà, một bước cũng không bước ra ngoài, đóng cửa trong nhà chuyên tâm luyện công, xem ra thì ta thật là lẩm cẩm lo xa”.

Lão quái trong bụng vui mừng, chân bước tới lấy tay mở cánh cửa, người vẫn chưa qua khỏi cánh cổng đã hả hê ra hét vang :

- Tiểu tử, người đừng giả bộ ngủ ngán trốn rúc vào trong phòng mau ra đây nhìn xem trên tay ta xách cái gì...

Hồi lâu cũng chẳng có tiếng người đáp lại.

Bình thường thì mũi của Đặng Tiểu Nhân thính hơn mèo, nhạy hơn cả chó, bất kể sớm khuya chỉ cần lão mang thức ăn gì về là hắn như con quỷ đói vồ lấy nhai ngấu nghiến, ăn nuốt vội vàng tựa hồ sợ người ta sắp giật đồ ăn của nó.

Hôm nay sao lại khác thường? Lão quái trông ngược đập thành thịch, ba chân bốn cẳng chạy vào, cao giọng hét lớn :

- Hảo tiểu tử, người dám che đồ của lão phu à, không ăn thì thôi lão đây mang cho chó ăn.

Từ trong phòng bỗng nhiên truyền đến tiếng rên ư ử, lão quái đứng lặng người đi, thần sắc đột nhiên biến đổi trong bụng thâm lo:

“Không xong rồi”.

Chỉ thấy thân hình lão lướt qua một cái, nhanh như ánh chớp nhẹ nhàng như làn khói mỏng, thoáng cái nhào vô trong phòng.

Lão quái đứng ở trước giường thấy Đặng Tiểu Nhân lật mình ngủ mê mết, miệng cứ ú ớ mãi mới phát ra tiếng.

Lão rót một chén rượu xé cái bao giấy dầu đựng chân giò ra chuẩn bị lấy ra làm đồ đưa cay, đột ngột nhúu đôi mày bước nhanh ra trước lấy tay sờ khắp người Đặng Tiểu Nhân, định thần nhìn kỹ kinh hãi suýt chút nữa là la loáng lên.

Chỉ thấy trên đầu hần mồ hôi nhỏ giọt, mặt đỏ như lửa, hai mắt khép chặt, hơi thở nhẹ như tơ.

Lão quái kinh hoàng thất sắc, đưa tay sờ trên trán hần, chỉ cảm thấy một cảm giác nóng bỏng như chạm phải lửa, trong bụng nghĩ thầm:

“Quái lạ! Trong người thằng nhỏ này dường như có một luồng kinh lực mãnh liệt vô cùng chạy loạn xạ khắp người. Chân lực nội gia mà ta đã dày công tu tập suốt mấy chục năm qua cũng bị luồng kinh lực này của hần bức lui, chẳng lẽ hần...”

Thân hình Đặng Tiểu Nhân lắc lư suýt nữa té ngã, lão quái vươn tay ra đỡ lấy hần hấp tấp hỏi :

- Người... người làm sao vậy?

Đặng Tiểu Nhân đau đớn rên rỉ đáp :

- Ta... ta nhức đầu... chóng mặt ruột gan... toàn thân khó chịu vô cùng... giống như đang bị nướng vậy...

Lão quái thở dài một tiếng an ủi hần :

- Hải tử, người ráng chịu đau một chút, để lão đây nghĩ kỹ xem.

Đặng Tiểu Nhân cười khổ :

- Ta từ nhỏ đến giờ sống vui vẻ thoải mái, chỉ duy nhất có điều đáng tiếc là không biết được thân thể của mình. Ôi, phạm đã là người thì cha mẹ thân sinh ra mình có ai lại không biết rõ. Lão quái tử, mỗi thống khổ này người có biết chăng?

Lão quái rơm rớm lệ đáp :

- Hải tử, lão đây không phải là không nói với người, thực ra là...

Đặng Tiểu Nhân khẽ thở dài, giọng yếu ớt nói :

- Lão đừng lo buồn, ta biết lão rất khổ tâm, cũng là vì ta mà thôi cho nên ta cũng chẳng hỏi ép người, ta chỉ sợ...

Lão quái lệ rơi như mưa bi thảm nói :

- Hải tử, thân thể người rất đặc biệt, vai mang trọng trách nặng nề, nếu trời xanh thương tình quyết không để người...

Trong phòng không khí vô cùng buồn thảm, nặng nề.

Già trẻ nhìn nhau lệ tuôn như suối.

Bỗng nhiên...

Lão quái mắt hiện kỳ quang, hấp tấp hỏi :

- Hải tử, có phải người đã ăn vật gì không?

Đặng Tiểu Nhân lắp bắp trả lời :

- Không... không... không có...

Đặng Tiểu Nhân dần dần không cảm thấy gì nữa, người đã rơi vào trạng thái hôn mê.

Lão quái lòng như lửa đốt, lo lắng lấy tay xoa hai bên thái dương hần run run hỏi :

- Hài tử, tỉnh lại đi, nghĩ lại xem mau. Nghĩ lại xem...

Đặng Tiểu Nhân gắng sức mở to đôi mắt, ngơ ngác một hồi, đột nhiên rúng động toàn thân, hình như nhớ lại một điều gì thu hết sức cố gắng nói ngắt quãng :

- Ta cũng... không biết... là cái gì, rất thơm... rất ngon... còn lại mấy viên... ở...

Lão quái lắc nhẹ hai vai hần hỏi lớn :

- Còn mấy viên nữa ở đâu, nói, nói mau.

Thanh âm của Đặng Tiểu Nhân đã nhỏ, bây giờ lại càng nhỏ hơn hầu như không thể nghe thấy.

- Ở... ở trong... túi áo... của... ta.

Lão quái một tay đỡ Đặng Tiểu Nhân, tay kia sờ khắp thân hần, tìm kiếm giây lâu mới kiếm thấy một cái lọ sứ màu xanh ngọc vô cùng tinh xảo, hình dáng kỳ lạ cổ quái, cao độ một tấc, to bằng cỡ ngón tay.

Trên thân lọ có khắc năm chữ tiểu triện Thái Ất Đại Hoàn đan bởi vì cỡ chữ quá nhỏ, nếu không chú ý nhìn kỹ thì rất khó phát hiện ra.

Lão quái không nén nổi vẻ vui mừng hiện trên nét mặt nghĩ thầm:

“Tương truyền Thái Ất Đại Hoàn đan này là do Phù Dao Tử Trần Đoàn, người thời ngũ đại đi khắp ngũ hồ tứ hải, thu thập thiên tài bị bảo ẩn trên núi Hoa Sơn suốt sáu mươi năm tinh luyện chế thành. Nó là thành phẩm vô thượng của đạo gia. Công năng của nó có thể cải tử hoàn sinh tẩy căn rửa cốt, làm cho thân thể nhẹ nhàng bay bổng. Trong giới võ lâm, ai cũng đều mong muốn có được báu vật này, vì sao mà tiểu tử này ăn xong, có thể...?”

Lão quái thấy tình hình Đặng Tiểu Nhân ngày càng nguy ngập, nhất thời tâm hoảng trí loạn, chân tay luống cuống nhìn lọ sứ xanh ngọc trong tay tiếp tục nghĩ thầm:

“Phù Dao Tử vũ hóa đẳng tiên đã lâu, đến nay đã qua mấy trăm năm, Thái Ất Đại Hoàn đan chỉ là truyền ngôn trong giới giang hồ, chưa có ai từng được thấy qua. Lẽ nào đây là...”

Lão quái vừa nghĩ đến đây vội vàng mở nắp lọ ra xem.

Một mùi hương thơm ngào ngạt xộc vào mũi xông đến tận tim phổi, hồi lâu không tan.

Lão quái lịch duyệt giang hồ, kiến thức quảng bác, lấy kinh nghiệm của mình phán đoán thì Thái Ất Đại Hoàn đan này tuyệt nhiên không thể là đồ giả, nhưng nghĩ mãi không ra huyền cơ bên trong việc này, nghĩ ngợi hồi lâu, thất thần buông rơi chiếc lọ xanh trong tay xuống bên giường.

Lão quái đang định gơ tay nhặt lên, đột nhiên ánh mắt lóe lên một cái nhìn chăm chăm vào dưới đáy lọ. Nguyên là ở dưới đáy lọ có khắc mười sáu chữ cuồng thảo lớn bằng đầu kim viết rằng:

“Nghịch nhất chính thất

Chính chính nghịch nghịch

Chính thất nghịch bay

Nghịch nghịch chính chính”.

Lão quái chẳng hiểu ý nghĩa của bốn câu trên, hồi lâu mới thầm nhủ một mình:

“Xem ra thì đây có vẻ là một loại khẩu quyết hành công vận khí, nhưng lại quá trái ngược với lẽ thường... Ai da, việc đã đến mức như vậy ta cũng đành phải đánh liều một chuyến thử coi”.

Nghĩ đến đây, lão vội vàng dựng Đặng Tiểu Nhân dậy ngồi xếp bằng trên giường.

Lão nhắm mắt ngưng thần bắt đầu vận công lực, trước tiên dùng thủ pháp Thôi Cung Quá Huyệt xoa bóp khắp các huyệt đạo của Đặng Tiểu Nhân.

Đợi sau khi xoa xong mười tám huyệt đạo ở trước mặt, lại quay người hần ra sau rồi xoa tiếp mười tám đại huyệt đạo ở sau lưng.

Đây là mười tám huyết đạo vô cùng quan trọng trong số ba trăm sáu mươi lăm huyết đạo trên thân thể con người, được chia thành bốn loại huyết đạo: Tử huyết, Tàn huyết, Hôn huyết và Á huyết.

Bốn loại huyết đạo này phân bố khắp toàn thân, có huyết thuộc về hệ thần kinh, có huyết là bộ phận phủ tạng trọng yếu, có huyết thì có liên hệ mật thiết với hệ thống huyết mạch.

Do đó, khi mới vừa xoa Đặng Tiểu Nhân lập tức cảm thấy sự đau đớn toàn thân đã giảm nhẹ đi không ít, trong người dễ chịu hẳn đi, hai mắt từ từ mở ra, tỉnh táo trở lại.

Lão quái sắc mặt rạng rỡ, không bỏ qua cơ hội tốt này vội vàng lấy khẩu quyết trong lọ Thái Ất Đại Hoàn đan truyền thụ lại cho hắn.

Đặng Tiểu Nhân thiên tư thông tuệ dĩ thường chỉ trong chớp lát đã lĩnh hội tâm cơ ghi nhớ trong lòng.

Lão quái trầm giọng hét :

- Ngồi ngay ngắn lại mau.

Đặng Tiểu Nhân mau chóng ngồi xếp bằng lại ngay ngắn, từ bỏ tạp niệm trong phút chốc đầu óc tỉnh táo, quên hết mọi sự bên ngoài.

Lão quái vận chuyển nhanh như điện chớp, áp chặt vào phía sau lưng Đặng Tiểu Nhân, ngưng tụ công lực toàn thân, chuyển lực trong lòng bàn tay chậm chậm phát ra.

Đặng Tiểu Nhân đột nhiên chấn động toàn thân cảm thấy một luồng nhiệt khí đột ngột từ huyết Mệnh Môn đi vô rồi dần dần lan tỏa khắp người.

Đặng Tiểu Nhân vội vàng chiếu theo khẩu quyết bắt đầu hành khí vận công. Lúc mới bắt đầu, khí huyết trong người không cách nào hòa hợp với luồng kinh lực mãnh liệt bên trong, trái lại còn bị nó đẩy lui, cơ hồ như bắn loạn hết cả.

Thời gian cứ dần trôi...

Đặng Tiểu Nhân đã ngộ ra được sự ảo diệu của nó dưới sự trợ lực của lão quái, luồng kinh lực mãnh liệt này cứ dần dần bị khống chế hoàn toàn, và từ từ tiến tới hợp nhất hai luồng khí lực. Theo như khẩu quyết thuận nghịch lưu chuyển luân nhau xuyên qua các đường kinh lạc nhập vào mạch vượt qua mười hai tầng nấc của cơ thể.

Lão quái lúc này mồ hôi nhỏ giọt, hơi thở dồn dập, toàn thân run lên, người lão đảo muốn ngã, nói gấp gấp :

- Không được ngưng, cứ tiếp tục...

Lão vừa nói song chuyển vừa rời khỏi huyết Mệnh Môn của Đặng Tiểu Nhân, rồi nhắm mắt lại, bắt đầu vận công điều tức.

* * * * *

Mặt trời đã lên.

Ánh dương xuyên qua khung cửa chiếu lên khuôn mặt của Đặng Tiểu Nhân.

Đặng Tiểu Nhân hành công đã xong, đôi mắt chậm chậm mở to, chỉ thấy hắn ta thần thái tươi tỉnh vẻ mặt hơn hờ cười nói :

- Lão quái có đồ ăn gì không? Ta đói lắm rồi.

Liền nghe lão quái ở ngoài sân cười ha hả trả lời :

- Tiểu tử, có bánh nướng, bánh bao, nói mau, ngươi muốn ăn cái gì?

Đặng Tiểu Nhân biết ngay cái mà lão quái gọi là bánh nướng, chính tà bàn tay, còn bánh bao tức là nắm đấm. Hắn muôn phần cảm kích sự yêu thương của lão đối với hắn trong lòng nghĩ:

“Có bị lão đánh một trận thì cũng hay đấy”.

Lập tức nghe tiếng cười nói của Đặng Tiểu Nhân :

- Lão quái, bánh nướng ta cũng ăn, bánh bao ta cũng ăn. Chẳng chê!

Lão quái cười hà hà gọi :

- Tiểu tử, vậy thì ngươi hãy mau ra đây.

Đặng Tiểu Nhân nhún mình một cái, đã bay bổng lên cao, hần thềm la một tiếng “không xong”, muốn thu thể lại đã không kịp nữa.

Chỉ nghe “bụp” một tiếng đầu đã bị va vào khung cửa.

Đặng Tiểu Nhân vừa xoa xoa đầu vừa nghĩ thầm trong bụng:

“Vừa rồi ta chỉ bắt quả nhún mình nhẹ nhàng, vậy mà không ngờ đã bay ra ngoài một trượng, chỉ trong một đêm mà công lực ta đã tinh tiến vượt bậc như thế, việc này thật là... lẽ nào...”

Đặng Tiểu Nhân vừa nghĩ đến đó liền thử vận khí, chỉ có cảm giác chân khí trong người như những đợt sóng, cứ muốn trào ra khỏi cơ thể, không khỏi vui mừng hớn hở. Song cước điểm nhẹ trên đất người đã bay lên mấy trượng ra đến ngoài sân.

Lão quái nhìn Đặng Tiểu Nhân không chớp, chẳng còn tin vào mắt mình nữa, hồi lâu mới bắt đầu cười nói :

- Xem ra Thái Ất Đại Hoàn đan này quả thật diệu dụng vô cùng, tuy chỉ qua một đêm công lực của mi đã tăng lên gấp bội. Bây giờ ta phải thử qua một chút, coi thử thành tựu võ công của ngươi mấy ngày qua có thể vận dụng linh hoạt hay không?

Đặng Tiểu Nhân lè lưỡi, hai tay xua lấy xua để nói :

- Thôi đi! Thôi đi! Lão võ công tinh thông uyên bác vô địch thiên hạ. Ta... ta đâu... dám...

Lão quái nghiêm giọng bảo :

- Bất cứ loại võ công nào cho dù cao thâm ảo diệu đến đâu, ban đầu dùng để đối địch cũng luôn cảm thấy vướng vè, cần phải qua luyện tập lâu dài mới có thể phát huy ra được toàn bộ uy lực của nó. Hãy để ta cho ngươi ném thử vài chiêu nhé.

Đặng Tiểu Nhân cố ý làm ra vẻ khiếp sợ nói :

- Cũng được, nhưng xin lão hạ thủ lưu tình cho.

Lão quái cười hà hà :

- Ta chỉ là khảo nghiệm xem võ công của ngươi đã tiến bộ thể nào, đâu có phải động thủ thực sự với ngươi đâu. Thử nghiệm để biết sự thực, ngươi cứ việc dốc toàn lực xuất thủ với ta là được.

Đặng Tiểu Nhân cũng cười theo nói :

- Những lời này là lão nói đó nghe, vậy thì ta chẳng khách sáo, vị nể nữa đâu.

Trong lúc đang nói, hần đã xông vào giữa, song chưởng liên tiếp vung ra.

Lão quái nghe hơi gió, lắc mình nhẹ qua tránh chiêu, đồng thời hữu chưởng cũng đã đánh ra nhanh như điện chớp về phía Tiểu Nhân.

Lão quái ẩn mình ở Trương Dịch mười mấy năm qua chưa từng động thủ với ai, hiện tại hai người tuy chỉ là thử chiêu nhưng lão quái cũng vô cùng thích thú.

Vừa nghe chưởng phong rít lên vèo vèo, cuồng phong nổi lên ào ạt, lão quái từ từ thi triển công phu. Song chưởng càng lúc càng phát ra vô cùng mạnh mẽ.

Đặng Tiểu Nhân muốn cho lão quái cao hứng, đồng thời cũng muốn tự mình thử xem công lực đã tiến bộ đến trình độ nào, nhân đó liều mạng đem hết sức ra tấn công không mấy may khoan nhượng, một già một trẻ đánh nhau vô cùng kịch liệt.

Võ công của Đặng Tiểu Nhân đều do lão quái truyền lại, tuy hắn đã dốc hết sức mình song vẫn bị lão quái chiếm lấy tiên cơ.

Hai người giao đấu hơn mười mấy hiệp, Đặng Tiểu Nhân đã hơn bảy tám lần ngộ hiểm chiêu, nếu như đối địch thật sự thì e rằng hắn đã sớm táng mạng dưới song chưởng của lão quái.

Đặng Tiểu Nhân vừa đánh vừa nghĩ thầm:

“Võ công mà ta có được đều do lão truyền thụ, đương nhiên là lão chế ngự tiên cơ, lúc nào cũng bức ta ở thế yếu, nhưng mà ta không sợ bị đòn, bây giờ nội lực tăng tiến không ít, ta dứt khoát chẳng thêm thủ thế nữa, cứ cứng đầu liều mạng với lão vài chiêu may ra còn có đường thắng”.

Tâm niệm như vậy, nên hắn thành linh lù nhanh ra sau, song chưởng để trước ngực dồn sức vào hai cánh tay, chuẩn bị đánh một đòn trí mạng.

Nào biết lão quái như bóng với hình, nhanh như điện chớp, chưởng lực nặng tựa sơn thạch, chiêu nào cũng chứa nội lực mạnh mẽ xuất thủ nhanh lẹ vô cùng.

Chỉ nghe “bình, bình, bình” một lượt vang lên, Đặng Tiểu Nhân đã bị trúng liền bảy tám chưởng.

Đặng Tiểu Nhân tuy bị trúng đòn liên tục vẫn chẳng hề cảm thấy đau đớn, vừa thử vận khí không những khí huyết thông suốt mà nội lực còn liên miên bất tuyệt như dòng sông cuộn chảy, không khỏi có cảm giác sung sướng.

Lão quái thấy Đặng Tiểu Nhân trúng liền mấy chưởng, mà vận khí định thần nhận điềm nhiên chẳng hề để ý, không khỏi kinh ngạc thầm nghĩ:

“Tiểu tử này nội lực thâm hậu ra ngoài sở liệu của ta, trong mỗi chiêu của ta đều ẩn chứa đến tám, chín thành chân lực nội gia mà tiểu tử này vẫn cứ trơ trơ đứng đó. Xem ra Thái Ất Đại Hoàn đan này diệu dụng vô cùng, tiểu tử này tuy chưa thành kim cương bất hoại nhưng giới võ lâm giang hồ đã rất ít người đã thương được nó, ta cũng yên tâm”.

Đặng Tiểu Nhân hít một hơi chân khí, dồn sức vào hai cánh tay, cười nói :

- Lão quái, lão phải coi chừng đấy!

Dứt lời bóng người cực kỳ nhanh lẹ tựa như chớp lóe sao sa, song chưởng đã đồng thời đẩy ra.

Lão quái hoàn toàn không ngờ rằng Đặng Tiểu Nhân đột nhiên công bức lão, nhất thời tránh không kịp đành phải hợp nhất song chưởng tập trung công lực toàn thân nhanh chóng đẩy ra nghênh tiếp cú đánh liều mạng này của Đặng Tiểu Nhân.

Ầm...

Một tiếng chấn động kinh hồn, cuồng phong cuộn lên khắp nơi, Đặng Tiểu Nhân bị chấn động văng ra ngoài một trượng, hai cánh tay tê buốt, đầu văng mắt hoa, dựa vào bức tường thở hổn hển, xoa tay la lớn :

- Đánh không lại, ta không đánh nữa.

Lão quái tuy vẫn đứng nguyên chỗ cũ nhưng thân hình cũng bị hơi chút dao động, tiếp đó nghe thấy lão cười ha hả nói lớn :

- Tiểu tử, ngươi có thể tiếp được chưởng này của ta, cũng chẳng phải dở đâu. Lão quái ta đang cao hứng đây, ngươi cứ tiếp thử vài chiêu nữa xem.

Nói chưa dứt lời, cánh tay phải của lão đã tung ra quét qua ngang người Đặng Tiểu Nhân một cái.

Đặng Tiểu Nhân vừa mới niêm thử một chưởng, nên không dám nghênh tiếp thêm, vội vàng đề khí bay vút lên không lướt trên đầu của lão quái.

Song cước vừa mới chạm đất, bên tai đã nghe tiếng chưởng phong vù vù thổi tới, lão quái đã như bóng với hình đuổi đến phía sau lưng.

Đặng Tiểu Nhân vội vàng nghiêng mình sang phải, né tránh sự truy kích của lão, đồng thời quay mình giơ chưởng đánh lại. Lão quái chẳng phải lo lắng Đặng Tiểu Nhân bị thương nữa, do vậy mấy chiêu sau này

chưởng lực phát ra càng mãnh liệt hơn, khắp quanh sân rộng này cuồng phong cuộn cuộn nổi lên bốn phía cát bay đá chạy uy thế kinh người.

Đặng Tiểu Nhân miễn cưỡng chịu đựng một hồi nữa, bộ cước đã không còn vững vàng thân hình loạng choạng mồ hôi tuôn ra như mưa, miệng thở phì phì như trâu.

Lão quái đột nhiên thu hồi chưởng thế, cười nói :

- Tiểu tử, ngươi đã tiến bộ nhanh đấy, thực là đã vượt qua ngoài sở liệu của ta, cũng không ngờ rằng ngược lại có thể tiếp được ba mươi chiêu công kích...

Lão đầu tử vỗ vào vai Đặng Tiểu Nhân một cái cao hứng nói tiếp :

- Khá, khá lắm. Đi, chúng ta cùng vào uống rượu.

* * * * *

Lão quái nhìn Đặng Tiểu Nhân đang ăn uống ngon lành, mỉm cười hỏi hắn :

- Tiểu tử Thái Ất Đại Hoàn đan này ở đâu ra vậy?

Đặng Tiểu Nhân vừa nhai nuốt vội vàng vừa nói :

- Của Đỗ Vương Nguyễn gia gia tặng ta đó.

* * * * *

Sự việc nguyên là như vậy.

Một buổi vào khoảng quá trưa Đặng Tiểu Nhân sau khi ăn cơm cùng Đỗ Vương Nguyễn Đại Thành nói chuyện (...). Đỗ Vương liền với tay lấy một (...) vô cùng tinh xảo đưa cho Đặng Tiểu Nhân.

Đặng Tiểu Nhân vừa (...) đồ kinh của Tri Cơ Tử (...) Đỗ Vương đã tình cờ có được và nhờ nó đã trở thành vua trong nghề cờ bạc, không tìm được niềm vui trên nét mặt, vội vàng mở cái hộp ngọc ra xem tập trung nhãn lực đọc qua một lượt.

Đỗ Vương Nguyễn Đại Thành cũng không muốn làm hấn phân tâm, liền trở vào trong phòng nằm nghỉ trưa. Đặng Tiểu Nhân nhanh chóng đọc lướt qua, chỉ một lát sau, đã xem xong đồng thời nhớ như in từng chữ một, rồi ngồi yên suy nghĩ để tìm ra chân lý của nó.

Ngờ đâu trong lúc mải suy nghĩ, hắn vô tình đánh rơi chiếc hộp xuống đất, liền vội vàng nhặt nó lên xem, tuy không bị nát tan nhưng dưới đáy hiện ra một vết nứt mảnh như tơ.

Đặng Tiểu Nhân vô cùng buồn bã, không (...) với Đỗ Vương cho được. Trong (...) tay xoa xoa chiếc hộp, ai ngờ (...), vết nứt tự nhiên biến mất.

Đặng Tiểu Nhân không khỏi “ồ” lên kinh ngạc, nhưng lại cho rằng mình hoa mắt, bèn đưa tay dùng sức đẩy nhẹ phía dưới hộp, lại có vết nứt xuất hiện. Hắn thử đi thử lại mấy lần, đã suy đoán rằng dưới hộp nhất định phải có một lớp nữa.

Trong lòng Đặng Tiểu Nhân bỗng nhiên nổi lên tính nghịch trẻ con, trong lúc hiếu kỳ, hai tay dùng lực đẩy nhẹ một cái, quả nhiên dưới đáy hộp là một ngăn mỏng, trong ngăn đó là một lọ sứ xanh ngọc nhỏ nhắn và một cuốn sách lớn bằng bàn tay.

Đặng Tiểu Nhân trên mặt lộ ra vẻ mặt vui mừng, liền kêu lớn :

- Lão gia gia, mau lại xem nè...

Đỗ Vương nghe tiếng gọi liền đi ra, nhìn lên chiếc hộp ngọc trên bàn, đứng ngẩn người ra hồi lâu rồi giơ tay cầm lấy chiếc lọ và cuốn sách nhỏ ở trong ngăn đó nhìn đi nhìn lại giây lâu mới chậm rãi quay lại nói với Đặng Tiểu Nhân :

- Đây là cuốn Tử Phủ Bồ Di nội dung của nó đều là bí thuật luyện khí của Đạo gia, chữ chữ đều thâm ảo khôn lường, câu nào cũng đều hàm ẩn huyền cơ diệu pháp ta nhất thời cũng không cách nào hiểu được đạo

lý ẩn chứa trong nó, trước mắt đối với người nó cũng chẳng lợi ích gì. Mang có trong người dễ dàng bị người ta lấy mất, tạm thời ta sẽ giữ nó thay người.

Đỗ Vương lấy chiếc lọ sứ đặt vào tay hắn nói tiếp :

- Cái này thì người hãy cầm lấy, đây là hân thể kỳ trân chớ nên để mất nó.

Đặng Tiểu Nhân từ chối không nhận nói lớn :

- Gia gia, đã là kỳ trân dị bảo vậy thì người nên giữ lấy nó, văn bối quyết không dám nhận.

Đỗ Vương Nguyễn Đại Thành cảm động nói :

- Hải tử, lẽ nào người lại có tấm lòng quý báu, không mảy may động tâm trước những kỳ trân dị bảo như vậy. Than ôi! Thế nhân bảo người đã bị chữ “tham” làm khổ. Hải tử người hãy thu nhận nó đi, ta tặng nó cho người mà trong này tự nhiên có lý của nó.

Đặng Tiểu Nhân vẫn không chịu nhận, cười nói :

- Gia gia, người hãy nói thử xem có lý ở chỗ nào thì văn bối sẽ nhận ngay, nếu không...

Đỗ Vương thở dài, nhẹ nhẹ đáp :

- Số đã có ắt sẽ có, bằng không gượng ép lắm cũng không thể có được. Xem ra chẳng sai chút nào.

Ta từ lúc nhặt được đồ Đồ Kinh của Tri Cơ Tử này trong thạch động Đôn Hoàng đến nay đã mấy chục năm, không ngày nào là không lấy ra mở xem, nhưng vẫn không phát hiện được phía dưới hộp còn có...

Đỗ Vương nhẹ nhàng cầm tay Đặng Tiểu Nhân, đoạn nói tiếp :

- Hôm nay người mới lần đầu tiên mở ra xem bộ Đồ Kinh liền phát hiện ra bí mật của hộp ngọc này, người bảo đó không phải là thiên ý sao? Hải tử, mau nhận lấy.

Đặng Tiểu Nhân khom mình bái tạ rồi nói :

- Bậc trên đã cho kẻ dưới không dám chối từ. Văn bối cung kính tuân lệnh.

* * * * *

Lão đầu tử nghe rõ đầu đuôi cười nói :

- Thì ra là vậy, tiểu tử ngoài việc truyền thụ kỹ xảo đánh bạc ra lão có khi nào chỉ giáo võ công cho người chưa?

Đặng Tiểu Nhân ngó người hỏi lại :

- Lão quái, lão nói rằng lão nhân gia họ Nguyễn cũng biết võ sau?

Lão quái ung dung cười nói :

- Lão đó chẳng những biết võ, mà võ lâm hiện tại có thể đàm luận tương với lão, bất quá chỉ khoảng ba hoặc năm người mà thôi.

Đặng Tiểu Nhân vội vàng hỏi :

- Năm vị nào vậy?

Lão quái ngửa mặt hớp cạn chén rượu, rồi như đang cố nhớ lại hồi ức những chuyện thăng trầm khi xưa, hồi lâu sau mới bắt đầu chậm chạp trả lời :

- Mấy chục năm trước, giới quần hùng võ lâm giang hồ đồng thời xuất hiện bốn nhân vật võ lâm cao tuyệt cùng hẹn nhau trong đêm Trung Thu lên núi Hoa Sơn luận kiếm. Nói là bàn luận võ công nhưng thực ra là để tranh tài cao thấp, chẳng ai nhường ai đó thôi...

Lão quái lại uống cạn chén rượu rồi kể tiếp :

- Cuộc tỷ võ vừa mới bắt đầu, thì đột nhiên từ dưới chân núi một thiếu hiệp trẻ tuổi áo trắng phóng lên. Bốn vị võ lâm cao thủ nọ thân mang võ học tuyệt thế coi thường tất cả, nhìn người thiếu hiệp trẻ tuổi với

về khinh thường. Không hẹn mà gặp, bốn tay cao thủ cùng nhau giao đấu với thiếu hiệp nọ. Nào ngờ võ công của vị thiếu hiệp kia quá cao thâm, bốn người kia không thể nào thủ thắng được. Tin tức này sau khi được truyền ra ngoài trong giới võ lâm đặt ra một bài ca dao, trong bài ca này không những có thể xem ra võ công cao thấp của họ, cũng mơ hồ có thể...

Đặng Tiểu Nhân cũng động tính hiếu kỳ hấp tấp hỏi tiếp :

- Bài ca ra sao? Nói mau!

Lão quái thoảng nghĩ ngợi rồi trả lời :

- Đông Dịch đa kiêu: làm cho anh hùng phải khom lưng

Nam Bút âm giáo, ngũ hồ tứ hải nhiệm

Tây Đồ cuồng ngạo trong túi càn khôn cơ huyền diệu

Bắc Dao cao ngạo: tiểu ngạo giang hồ ẩn nông cư

Trung Châu Nhất Kiếm hoàn vũ cũng tôn xưng anh hùng.

Đặng Tiểu Nhân không dám tin hỏi lại :

- Lão nói Tây Đồ trong bài ca chính là lão nhân gia Nguyễn Đại Thành đó sao?

Lão quái gật đầu nói :

- Không sai, chính là lão.

* * * * *

Đặng Tiểu Nhân ngoài lúc bận rộn luyện công, còn cố gắng đi đánh bài lấy tiền.

Bởi vì hắn phải có một số tiền để giữ lại cho lão quái có thể an tâm sống qua những ngày cuối đời. Hơn nữa hắn cũng phải kiếm tiền để chuẩn bị làm lộ phí trong khoảng thời gian sắp tới.

Còn có cái đám bằng hữu huynh đệ quần rách áo bung, quá phân nửa là ăn không đủ no ngày ba bữa mà bụng vẫn sôi ùng ục, đương nhiên là cũng phải lưu lại cho chúng một ít gì chứ.

* * * * *

Hôm nay Đặng Tiểu Nhân tỏ ra vô cùng vui sướng, bởi vì cái đám bằng hữu khổ rách áo ôm hẹn tối nay đến Linh Quan miếu để làm tiệc tiễn hắn.

Trời vừa sắp tối.

Linh Quan miếu đã đầy chật người, nếu cứ tính trên đầu người thì cũng gần mười tám mạng.

Đặng Tiểu Nhân tuy đã từ chối mấy lần, nhưng rốt cuộc cũng chẳng còn cách nào khác đành phải ngồi trên chiếu đầu.

Những người đến dự hôm nay còn có ba vị nữ khách, một người là Tiểu Đào Hồng - Hồng kỹ nữ quán Mãn Thúy lâu, bình thường thì tiền bạc của những tay phú thương giàu có không thể đụng đến được vậy cô ả, hôm nay cô ta không đợi mời cũng đến. Do đó có thể thấy được Đặng Tiểu Nhân bình thường đối xử với họ thế nào mà trong lòng những kẻ này lại nể trọng hắn như vậy.

Một người khác là Phi Ngựa Bán Tài, Ngoạn Phi Dao Tuyết Lý Hồng.

Còn một người nữa là Cát Tường Tửu Xương Tây Trà Đại Cổ Bạch Diễm Sương

Ba đứa bọn họ đều buôn bán giới giang cầm tiền thay cho Đặng Tiểu Nhân, cả ba trang điểm vô cùng đẹp để làm xiêu lòng người. Tuy lẫn lộn chung với xã hội hạ lưu và những mụ buôn bán nọ kia, nhưng xem ra vẫn chẳng thể lẫn lộn với bọn hạ lưu được.

Ba cô nàng mặt mũi muôn phần xinh đẹp, ngồi hai bên Đặng Tiểu Nhân nói cười vui vẻ, chẳng hề giữ ý.

Rượu đã qua ba tuần.

Trà đã hơn năm bận.

Trong giữa tiếng nói cười nói ồn ào Tiểu Đào Hồng hát lên khúc hát Khảo Hồng, Bạch Diễm Sương cũng hát một bài Tây Trà Đại Cổ - tiểu cô nương hạ sơn.

Tuyệt Lý Hồng mời Đặng Tiểu Nhân làm bia cho cô ta biểu diễn tuyệt kỹ Nhất Thủ Phi Dao.

Ánh đao loang loáng không trật vào người phát nào khiến cho người xem lo lắng hồi hộp vô cùng.

Tiểu hòa thượng và Nhị Lăng Tử mời rượu qua lại, Đặng Tiểu Nhân vừa uống cạn một hơi vỗ vào vai hòa thượng nói :

- Hòa thượng, bình thường người kiểu cách lắm mà, sao không biểu diễn một tay để cho mọi người vui càng thêm vui.

Hòa thượng chợt đỏ mặt nói tiếp lời :

- Ta thứ nhất là không biết hát, hai nữa cũng không biết chơi phi đao, chỉ biết kể một vài câu chuyện tiểu lâm gì gì đó... không được thanh lắm.

Lời gã ta còn chưa dứt đã nghe tiếng vỗ tay vang rền, tiếp đó có tiếng người hét lớn :

- Tiểu lâm cũng hay. Hòa thượng kể lẹ đi.

- Chúng ta ở đây thẳng quỳ nào có cái miệng sạch đâu, “con bà nó” lúc nào cũng treo dính vào răng.

- Đúng đúng, hòa thượng kể lẹ lên!

- Phải kể cái gì mới lạ à ghen, đừng có đem ba cái món cũ rích nhét vào tai bọn ta nghe chưa...

Đợi cho tiếng người dần dần lắng xuống, hòa thượng mới dang hoàng nhấp giọng nói :

- Không phải là ta không muốn kể cái vụ chia tiền hôm nay, có bắt ta bò xuống đất làm con xú trùng cũng được, nhưng chỉ vì có ba vị cô nương ngồi đây, hòa thượng ta không dám nói.

Có đứa la ó ồn ào, có đứa huýt sáo, có đứa liều mạng vỗ tay làm loạn cả lên.

Đặng Tiểu Nhân tay chân không yên cảm thấy khó chịu vô cùng.

Tiểu Đào Hồng cười nói với Đặng Tiểu Nhân :

- Ba đứa bọn muội cũng chẳng phải là con nhà khuê nữ tử tế, cũng chẳng phải thiên kim tiểu thư, lẫn lộn phong trần đã từng gặp những hạng người gì, hay lời nói dơ bẩn thế nào chẳng nữa mà chẳng được ném qua? Tiểu Nhân đừng vì bọn nữ nhi chúng muội mà khiến mọi người mất hứng.

Đặng Tiểu Nhân cảm kích nói :

- Tiểu muội...

Tiểu Đào Hồng vội nói :

- Bọn họ tuy chẳng kiêng cử ai cả, dưới mắt người ta có lẽ là một đám lưu manh vô lại. Kỳ thực họ chính là những hán tử chân chính có thể cùng sinh cùng tử với bằng hữu, so với những kẻ lúc nào cũng nhân nghĩa đạo đức, những đám ngụy quân tử lừa lọc đều đáng thương hơn nhiều.

Tiểu Đào Hồng nâng ly cạn chén với Đặng Tiểu Nhân rồi nói tiếp :

- Muội thật sung sướng khi thấy huynh có những bằng hữu đáng mến như vậy. Tiểu Nhân, ba người chúng muội đã không hề bận tâm. Huynh lại hà tất phải kiêng kỵ sao?

Đặng Tiểu Nhân còn chưa kịp mở miệng thì một kẻ gầy ngồi đối diện với Đặng Tiểu Nhân đã vội đứng dậy vỗ nhẹ tay một cái. Tức thì tiếng ồn ào ngưng bật, rồi nâng chén hướng về phía Tiểu Đào Hồng nói :

- Cô nương, nếu cùng làm bằng hữu với Hắc Tam Nhi này thì xin mời uống cạn chén này.

Tiểu Đào Hồng không hề đắn đo suy nghĩ liền uống cạn một hơi.

Hắc Tam Nhi cười ha hả nói :

- Tốt lắm. “Tự cô hiệp nữ xuất phong trần” cô nương đây đã xem trọng chúng ta. Chúng ta sẽ cùng với cô nương kết làm bằng hữu. Đặng huynh đệ, tuy tạm thời rời xa Trương Dịch, chúng ta sẽ thay huynh ấy chiếu cố tam vị cô nương đây.

Cả bọn đồng thanh nói :

- Đúng vậy.

Đặng Tiểu Nhân, Tiểu Đào Hồng, Tuyết Lý Hồng, Bạch Diễm Sương vội vàng nâng chén bái tạ :

- Đa tạ, đa tạ các vị bằng hữu.

Tiểu Đào Hồng nhìn qua tiểu hòa thượng mỉm cười nói :

- Kể lẹ lên! Bộ tính cho bọn mình không được nghe sao?

Xem tiếp hồi 5 Tuyệt kỹ gia truyền

5. Hồi 5 Tuyệt Kỹ Gia Truyền

Cả bọn lại la ầm lên hồi thúc hòa thượng.

Một lát sau.

Hòa thượng bắt đầu gặng hắng hai lần rồi nói :

- Có một đám bị mù tụ họp cùng nhau lại trong lúc trà dư tửu hậu cùng nhau bàn bạc một chuyện.

Người ta ai chẳng muốn làm lão đại.

Bởi vì mắt họ đều không thấy đường, sợ rằng có người khai gian số tuổi mạo nhận làm lão đại.

Vậy thì làm thế nào đây?

Thế là bọn họ liền nghĩ ra cách bắt luận niên kỷ lớn nhỏ ra sao, mắt ai bị mù trước nhất thì người đó làm lão đại.

Anh mù Giáp nói :

- Ta chưa đầy một tuổi đã bị mù rồi.

Anh kế tiếp nói :

- Không được, ta chưa đầy tháng đã bị đui rồi.

Gã kế đó nói :

- Còn chưa bằng ta, ta vừa sinh ra đã không thấy gì rồi.

Gã kia lại nói :

- Bọn người còn chưa bằng ta, lúc còn ở trong bụng mẹ đã bị đui rồi.

Mọi người đều nghĩ rằng tuyệt nhiên không thể có người bị đui sớm hơn nữa.

Thế là mọi người đồng thanh hô lớn :

- Lão đại!

Nào ngờ chữ đại chưa thoát ra khỏi miệng. Bỗng nhiên lại có một gã đui từ ngoài cửa xông vào la lớn :

- Chậm đã! Hắn không đáng làm lão đại.

Mọi người đều tỏ vẻ nghi ngờ đồng thanh nói :

- Hắn không đáng làm lão đại thì ai đáng mặt hơn?

Gã đui mới tới liền chỉ vào mũi mình nói :

- Ta đây!

Cả bọn vô cùng ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Người à? Xin hỏi các hạ bị đui từ lúc nào?

Gã đui mới đến liền nói rõ từng tiếng :

- Ta... ta bị đui từ lúc ở trong trứng gà kia (nguyên người quan ngoại trước khi giao hợp đều ăn trứng gà).

Tiểu hòa thượng kể xong cúi mình đi xuống.

Mọi người đều cười chảy cả nước mắt, thức ăn trong miệng phun ra phì phì, văng khắp nơi.

Sự việc nào cũng vậy, có mở đầu thì phải có kết thúc, buổi tiệc vui rồi cùng đến lúc tàn.

Lúc này chỉ thấy Đặng Tiểu Nhân từ từ đứng lên, trên khuôn mặt vui vẻ hiện ra một nụ cười làm mê hồn nữ nhi.

Hắn bắt quá chỉ mặc một chiếc áo vải cực kỳ tầm thường, nhưng khí chất ẩn chứa vẻ văn nhã cao sang, mà không một gã công tử hào hoa sang trọng nào có thể sánh kịp. Vẻ bề ngoài tinh lạnh quý quái nhưng không mất đáng thanh thoát hòa nhã mà chẳng kém phần thông minh. Cho dù bất cứ trường hợp nào hắn đều xuất sắc nổi bật hơn người.

Hắn vừa đứng dậy tất cả các cặp mắt đều chăm chú đổ dồn vào hắn, trong Linh Quan miếu không gian đột nhiên im ắng lạ thường, không khí tựa hồ như bị ngưng kết lại.

Đặng Tiểu Nhân cười lớn nói :

- Đa tạ các huynh đệ làm tiệc tiễn ta. Thật ra ta không muốn rời khỏi đây, nhưng ta không thể nào làm khác được, lúc nào ta cũng luôn nhớ đến các huynh đệ.

Lời nói của hắn tuy thật bình thường khiêm hòa nhưng là cái khiêm hòa khách sáo tựa như ông chủ đối với đầy tớ. Chủ nhân tuy nói thật lòng song kẻ nô bộc cảm thấy cực kỳ khó nghe.

Có một số người hình như kiêu ngạo bẩm sinh, tuy cố giấu sự kiêu ngạo thậm chí còn cảm thấy không nên kiêu ngạo, nhưng người ta vẫn cảm thấy được vẻ kiêu ngạo.

Nụ cười trên mặt hắn tuy thân thiết gần gũi như vậy nhưng người ta vẫn cảm thấy hắn như ở trên cao, càng tỏ ra khiêm nhường người ta càng cảm thấy khó xử.

Bởi vì bọn này đã quen với tính tình ranh ma quỷ quái của hắn không câu nệ hình thức, thích gì làm nấy hễ mở miệng ra là chửi mắng liên hồi. Bọn chúng bây giờ mắt đưa nào cũng róm lệ.

* * * * *

Thời gian đi nhanh như tên bắn, thấm thoát mà ba tháng trời đã trôi qua.

Trong khoảng ba tháng này, Đặng Tiểu Nhân cực kỳ ngoan ngoãn ngoài việc ăn uống, ngủ nghỉ ra hắn chăm chỉ luyện võ cùng với lão đầu tử.

Thấy hắn chăm chỉ như vậy lão quái vô cùng cao hứng.

Thực ra chẳng hề có hứng thú gì với việc tập võ mà là hắn sợ sẽ làm cho lão quái, người đã có công nuôi dưỡng hắn suốt hai mươi năm nay buồn phiền thất vọng.

Vào một buổi tối trời đã lên đèn.

Phía trên bàn đã bày sẵn rượu và đồ nhắm, lão quái và Đặng Tiểu Nhân đang ngồi uống rượu giải sầu, nét mặt buồn bã chẳng nói với nhau câu nào bởi vì ngày mai Đặng Tiểu Nhân sắp phải đi xa.

Một lúc lâu sau.

Lão quái thở dài một tiếng rồi nói :

- Những gì cần dạy ta đã truyền hết cho mi rồi chỉ còn nội lực hỏa hầu còn chưa đủ...

Đặng Tiểu Nhân nhè nhẹ đáp :

- Lão cứ yên tâm, ta sẽ chăm chỉ luyện tập.

Lão quái cố gắng an ủi rồi nói :

- Người đến Bắc Kinh nhất định phải tìm cách gặp cho được tám người.

Đặng Tiểu Nhân ngơ ngác hỏi lại :

- Tám người này quan trọng lắm sao?

Lão quái nghiêm mặt nói :

- Không sai!

Đặng Tiểu Nhân hiếu kỳ hỏi lại :

- Tại sao vậy?

Lão quái chậm chạp trả lời :

- Tám người bọn họ chẳng những có thể giải đáp rõ thân thế của người, mà người nào cũng mang trong mình một thân võ công cao tuyệt.

Đặng Tiểu Nhân nhăn đôi mày bức tức nói :

- Ta không muốn tranh hùng võ lâm để đầu đao dính thêm máu cho nên...

Lão quái không vui nói :

- Người không học cũng không được bởi vì tám loại võ công này là tuyệt kỹ gia truyền của người.

Đặng Tiểu Nhân buông tiếng thở dài nói lẩm bẩm :

- Lão quái ta thật không hiểu, lão tại sao nhất định ép ta phải luyện tập võ công?

Lão quái cứ tròn tròn mắt, nhìn hẩn ta không chớp mắt rồi từ từ nói :

- Ôi nhân sinh có nhiều sự tình không bao giờ để cho người muốn sao được vậy. Lão ép người tập võ thực là do chuyện bất đắc dĩ, bởi vì thân phận của người không giống...

Đặng Tiểu Nhân hỏi :

- Lão quái! Thân phận của ta có gì khác người. Lão cứ úp úp mở mở tại sao không chịu nói rõ ràng cho ta.

Lão quái ngửa mặt uống cạn chén rượu rồi nhè nhẹ thở dài nói :

- Nói sớm cho người biết chỉ có hại chứ không ích lợi gì, người đến Bắc Kinh thì sẽ rõ ngay thôi.

Đặng Tiểu Nhân hiểu rõ tính nết của lão quái. Lão muốn nói gì thì không bảo lão cũng nói ra. Việc gì không muốn nói dù có đánh chết lão cũng chẳng hề hé môi. Hẩn không biết làm sao hơn đành phải nói :

- Được rồi, tám người đó tên là gì? Họ gì? Ở đâu? Khi đến Bắc Kinh ta sẽ đi kiếm họ ngay.

Lão quái sắc mặt trầm hẩn xuống nói nhỏ :

- Bọn họ hầu như đều đã mai danh ẩn tích ngay cả tên họ tính danh, cư ngụ nơi nào ta cũng không rõ lắm.

Đặng Tiểu Nhân hai mắt tròn ngược suýt nhảy dựng lên xuống giọng hỏi :

- Nói điên! Như vậy còn khó hơn cả mò kim đáy biển. Người bảo ta làm sao có cách tìm được họ. Bắc Kinh chứ không phải như ở Trương Dịch này đâu.

Lão quái nghiêm mặt nói :

- Không khó, nhân sinh tùy duyên, chuyện phải đến người không đi tìm, nó sẽ tự đến. Việc không đến người có tìm cũng chẳng ích chi. Người đến Bắc Kinh nhàn rồi vô sự thì cứ đi dạo trên cầu Thiên Kiều ắt là sẽ có kỳ ngộ.

Đặng Tiểu Nhân lạnh nhạt trả lời :

- Được rồi!

Lão quái nháy mắt một cái rồi cười to nói :

- Có rồi. Người đến Bắc Kinh một khi đã yên ổn chỗ ở thì hãy tìm cách đi đánh bạc sử dụng những tuyệt chiêu mà Đỗ Vương Nguyễn Đại Thành đã dạy người, chỉ được thắng chứ không được thua nhớ không?

Vừa nghe nói đến đánh bạc Đặng Tiểu Nhân không nén nổi vui mừng tinh thần phấn chấn hẳn lên cười vang rồi nói :

- Lão quái này thật là “mặt trời mọc ở phương tây” rồi. Từ trước đến giờ lão cứ phản đối ta đi đánh bạc ăn tiền, bây giờ lại kêu ta đi đánh bạc.

Lão quái cười ha hả nói :

- Chỉ cần người đi đánh bạc, ta tin rằng người sẽ nhanh chóng tìm được tám người này.

Đặng Tiểu Nhân ngơ ngẩn hỏi gặng :

- Lão cứ nói có nửa câu không à. Sao không nói trắng ra đi, ta chẳng hiểu ý lão nói chi cả.

Lão quái vỗ vai Đặng Tiểu Nhân nói tiếp :

- Trong tám người này có một người đánh bài thành thạo, chỉ cần nghe nói ở đâu có cao thủ là liền đi so tài. Người sẽ rất mau chóng dụ được người ấy, vậy thì bảy người kia cũng không chạy đi đâu cho được.

- À thì ra là như vậy.

Đặng Tiểu Nhân chợt thoáng nghĩ ngợi rồi nói tiếp :

- Lão quái, lão đừng vội mừng, người trong võ lâm ai lại muốn đem tuyệt kỹ độc môn của mình dễ dàng truyền thụ cho kẻ khác, huống chi ta với tám người này vừa chẳng phải người thân thích cũng không phải chỗ bạn bè. Bảo họ truyền thụ tuyệt kỹ cho ta e rằng là chuyện không tưởng.

- Bọn họ không dám.

Nói rồi lão quái đi vào trong phòng lấy ra một cái bọc vải dài độ ba thước rộng chừng vài phân nhìn bộ dạng phía trong hình như là một thanh bảo kiếm.

Lão quái thần thái cực kỳ nghiêm trọng, cung cung kính kính giống tựa như phụng thánh chỉ trước mặt Đặng Tiểu Nhân quát lớn :

- Quỳ xuống!

Đặng Tiểu Nhân ngạc nhiên trong bụng muốn cười nhưng không thể cười được, từ lúc sinh ra đến giờ chưa lúc nào thấy nét mặt của lão quái như vậy. Hắn cũng chẳng biết chuyện gì hai đầu gối khụy xuống, thân người do vậy mà tự nhiên quỳ sụp xuống đất.

Lão quái trịnh trọng trao kiếm vào trong Đặng Tiểu Nhân sau đó nói :

- Đứng dậy, mau!

Đặng Tiểu Nhân vội vàng mở bao vải ra xem, thì ra là một thanh trường kiếm vỏ ngoài đen tuyền, hình dáng kỳ dị cổ quái xem ra cực kỳ quý báu.

Đặng Tiểu Nhân nhìn lão quái không hiểu hỏi lại :

- Đây... Đây là...

Lão quái sắc mặt nghiêm trang nói :

- Hài tử! Thanh kiếm này là gia truyền chi bảo của nhà ngươi, tuy không phải là Can Tương Mạc Gia nhưng giá trị thì quyết không thua kém Can Tương Mạc Gia. Bởi vì nó...

Lão quái đột nhiên nghẹn lời, đổi giọng nói :

- Bây giờ ta giao nó lại cho người, người...

Đặng Tiểu Nhân bỗng nhiên ồ lên kinh ngạc ngắt ngay lời lão, là vì hắn phát hiện trên chuôi kiếm khắc tám chữ “Kiếm tại nhân tại, kiếm hủy nhân vong”.

Lão quái khê thở dài :

- Hiện nay người đã hiểu rõ vì sao ta phải ép người luyện võ chứ?

Đặng Tiểu Nhân lặng im không đáp.

Lão quái nói tiếp :

- Sau khi người tìm được tám người này chỉ cần người đưa thanh kiếm này ra, họ không những sẽ truyền hết tuyệt kỹ cho người mà còn cúi đầu nghe mệnh tùy người sai khiến.

Đặng Tiểu Nhân trong lòng không vui lắc đầu nói :

- Không hiểu, cái này thì thật không hiểu.

Lão quái hai mắt trợn tròn trầm giọng quát :

- Nói mau, ta nói chỗ nào mà người không hiểu.

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười nói :

- Cái thành Bắc Kinh rộng lớn như vậy. Ta làm sao có thể vác bảo kiếm này đi khắp nơi cho người ta coi?

Lão quái đỏ mặt cười nói :

- Người không nói suốt nữa ta cũng quên mất. Sau này người có gặp người cần tìm... Nhưng lại không dám chắc có phải hắn ta không, người sẽ dùng câu ám hiệu “Nhật nguyệt trùng quang” hỏi hắn. Nếu hắn dùng câu “Sơn hà vĩnh thọ” làm ám hiệu trả lời thì người có thể rút kiếm sai bảo hắn làm bất cứ việc gì cho người.

Lão quái vừa nói vừa lấy ra một cái túi nhỏ bằng gấm cực kỳ tinh xảo đưa cho Đặng Tiểu Nhân tiếp tục dặn dò :

- Người hãy cất kỹ miếng kim bài này ở bên người.

Đặng Tiểu Nhân cười nói :

- Lão cứ giữ lấy nó. Ta từ trước đến giờ chẳng thích chơi món này.

Lão quái không vui bảo hắn :

- Người đừng xem thường miếng kim bài này. Trừ đương kim Hoàng thượng ra; dân trong thiên hạ, bá quan văn võ trong triều, Hoàng thân quốc thích, ai thấy nó cũng đều rạp đầu bái lạy, phủ phục để nghe lệnh của nó.

Đặng Tiểu Nhân ngơ ngác một hồi rồi đưa tay sờ vào trán của lão quái, nó lấp bắp :

- Lão... lão có nóng đầu không đấy?

Lão quái trâm mắt hét lớn :

- Cầm ngay!

Đặng Tiểu Nhân lè lưỡi nhìn, mặt mày vui vẻ nói :

- Người trên cho, kẻ dưới không dám chối từ. Đừng có giận mà, ta... chịu nhận nó rồi.

Tiểu tử này nói thật êm tai nhưng vẫn không đưa tay cầm lấy nó.

Lão quái lại quát lên :

- Cầm lấy mau lên!

Đặng Tiểu Nhân nghĩ thầm trong bụng:

“Gần đi rồi, đừng làm cho lão bực tức mới phải, mà để bị đánh một trận thì thật xui xẻo lắm, lấy đại cũng chẳng sao, lỡ mà có thiếu tiền thì đem nó ra làm vốn đánh bài cũng được”.

Đặng Tiểu Nhân tính tình vốn khác xa người ta, vật gì mà không phải của hắn thì hắn cực kỳ xem thường. Hắn không thích ép buộc người khác lại cũng ghét những kẻ cậy thế hiếp người. Hắn cho rằng đã là người thì ai cũng như nhau, tất cả đều nên thuận theo lẽ tự nhiên.

Hắn nhận lấy thanh kiếm của lão quái đưa cho hoàn toàn không phải vì nó có thể triệu tập anh hùng võ lâm đến để nghe lệnh, sai bảo; mà bởi vì đây là vật gia truyền của dòng họ tổ tiên hắn.

Hắn cũng tin rằng lão quái không hề lừa gạt hắn, lại cũng tin rằng miếng kim bài này có nguồn gốc xuất xứ phi thường, nhưng hắn chẳng hề quan tâm. Do vì hắn không muốn dùng sức mạnh của miếng kim bài này đi áp chế bất cứ người nào.

Lão đầu tử nhìn Đặng Tiểu Nhân hồi lâu cảm khái nói :

- Hải tử ta biết ngươi đang nghĩ gì, đường đường là một đấng nam nhi, ngẩng đầu lên không thẹn với trời, cúi mặt xuống không hổ với đất. Chốn giang hồ vô cùng hiểm ác ngươi mang miếng kim bài này có thể nó sẽ giúp được nhiều điều cho ngươi.

Đặng Tiểu Nhân đưa tay nhận miếng kim bài cất vào trong mình, đôi mắt dường như ngấn lệ vô cùng cảm kích, nghẹn ngào nói :

- Đa tạ lão...

Lão quái bật cười bảo :

- Tốt, như thế mới được chứ. Ngươi nên nhớ kiếm và kim bài không gặp tình huống cấp bách, vô cùng nguy hiểm đến tính mạng thì đừng để cho người khác thấy. Nếu dùng không đúng lúc nó sẽ mang đến cái họa sát thân cho ngươi đấy.

Đặng Tiểu Nhân gật đầu :

- Ta biết rồi!

Lão quái đột nhiên như già hẳn đi, cố gắng đứng dậy, trong lòng buồn bã vô hạn nói :

- Lão quái ta không thể lo lắng cho ngươi được nữa, phải cẩn thận giữ mình...

Đặng Tiểu Nhân cũng xúc động dạn dò :

- Lão cũng phải bảo trọng lấy thân.

Lão quái gật đầu nói :

- Trời vừa sáng là ngươi phải đi ngay. Ta chẳng thể tiễn ngươi được...

Lão quái cố ngăn dòng lệ trong mắt, quay người bước nhanh ra ngoài.

Đặng Tiểu Nhân nhìn theo bóng dáng già nua của lão, hai mắt rớm lệ khóc không thành tiếng, cứ nghẹn ngào gọi theo :

- Gia gia...

Đặng Tiểu Nhân từ lâu muốn xưng hô là “lão gia gia” nhưng không hiểu vì sao lão quái cứ khẳng khẳng chối từ vì vậy trước đây một già một trẻ cãi nhau một trận giận dữ.

Bây giờ hắn cuối cùng cũng đã thốt lên được hai tiếng cho tròn ước nguyện.

* * * * *

Ngoài trời vẫn còn chưa sáng.

Màn sương dày đặc bao phủ vạn vật.

Trên con đường dài không một bóng người, cảnh vật tĩnh lặng vô cùng. Ngay cả một tiếng tru của chó hoang cũng không hề nghe thấy.

Đặng Tiểu Nhân mặc y phục mới, trường kiếm ngang lưng, tay mang một cái túi vải thần thái ung dung phi phàm cắm cúi đi trên đường.

Trên mặt đất còn ướt đầm sương đêm vang lên tiếng bước chân nghe thật trong trẻo phá tan sự tĩnh lặng của buổi sớm mai.

Hắn vừa đi trong lòng như muốn la lên thật lớn :

- Các vị! Đặng Tiểu Nhân đi đây, nhưng mà ta sẽ quay trở về, bởi vì đây là mảnh đất sinh ra ta, còn có những bằng hữu làm ta vĩnh viễn không sao quên được.

Thật là một chuyện lạ.

Chẳng có một ai ra tiễn chân hắn.

Thân hình Đặng Tiểu Nhân dần dần khuất xa, xa mãi. Những căn nhà ở dọc theo hai bên đường mới vừa hé mở cửa sổ, từ trong đó những cánh tay vươn ra như vẫy chào. Những đôi mắt mở to không chớp nhìn theo bóng dáng Đặng Tiểu Nhân.

Sắc mặt của họ trầm hẳn xuống lưu luyến trông theo.

Họ sợ làm cho Đặng Tiểu Nhân xúc động nên cùng hẹn nhau không đi tiễn chân hắn, chỉ núp ở phía sau âm thầm chúc hắn may mắn.

Nhị Lăng Tử nhẹ nhẹ thở dài.

Tiểu hòa thượng thì cứ lẩm bẩm chúc phúc cho hắn.

Tuyệt Lý Hồng và Bạch Diễm Sương đã khóc không thành tiếng.

Mọi người còn lại tuy không khóc nhưng khuôn mặt còn đau khổ hơn cả khóc nữa.

Đặng Tiểu Nhân còn biết rằng trong những bằng hữu ở phía sau hắn. Trong số bọn họ còn có một người lo lắng cho hắn nhất, yêu thương hắn vô cùng cùng nhau sớm tối có nhau, tình cảm như ông cháu đó là lão quái.

Hắn cũng rất muốn quay đầu lại cất tiếng chào tạm biệt hẹn sẽ gặp lại.

Nhưng hắn không dám, bởi vì hắn biết chỉ cần quay đầu lại hắn sẽ không đi được nữa. Mọi người không cho hắn đi và hắn cũng chẳng muốn đi.

Ánh dương đã tỏa xuống khắp nơi.

Bầu trời trong xanh không một gợn mây.

Trời cao lồng lộng trải dài ra xa.

Đặng Tiểu Nhân rút cục cũng đã rời xa Trương Dịch.

Trời tuy vào lúc giữa hạ nhưng lòng hắn lại cô đơn, lạnh buốt như giá băng.

Hắn đột nhiên dừng bước, cứ đứng như trời trồng trên con đường quan đạo đứng nhìn chăm chú như là ngọn núi này, ánh mặt trời này hắn chưa được nhìn thấy bao giờ.

Là vì hắn đã đi vào một vùng trời đất không hề quen thuộc chút nào. Hắn chẳng hề vui mừng cũng chẳng hề sợ hãi mà chỉ cảm thấy trong lòng có một cảm giác lạ lùng vô cùng, nhưng lại không nói ra được cái dư vị kỳ lạ của nó.

Hắn vẫn đứng thẳng người tiếp tục đi lên phía trước, thủy chung không hề quay đầu nhìn lại.

Bỗng nhiên...

Có tiếng vó ngựa từ xa vọng lại.

Đặng Tiểu Nhân chợt ngẩn người ra trong bụng nghĩ thầm:

“Mình thi lưng đeo trường kiếm, cần phải có một ngựa tốt mới phải. Phi ngựa nhanh như gió cuốn xông vào chốn giang hồ mới giống một nhân vật anh hùng, tại sao ta lại nghĩ chẳng ra chuyện này?”

Đặng Tiểu Nhân vừa đi vừa nghĩ càng nghĩ càng cảm thấy ảo não rồi lại nghĩ tiếp:

“Thực ra thì mua một con ngựa cực kỳ đơn giản, chỉ cần mình ném xúc xắc này xuống là được ngay. Chà! Thế mà chẳng nghĩ tới, rõ là mình ngu quá!”

Nghĩ mãi nghĩ mãi người hấn đã đi mỗi lúc một xa thốt nhiên lại nghe thấy tiếng vó ngựa, phảng phất dường như hiện ra trước mắt.

Đặng Tiểu Nhân nghe tiếng vó vàng ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy dưới cây cổ thụ trước mặt có cột một con tuần mã, toàn thân đỏ như màu lửa không có một sợi lông tạp lộn nào, mình cao sáu thước, đuôi quá một trượng. Yên cương đầy đủ đáng vẻ anh tuấn dị thường. Đặng Tiểu Nhân càng nhìn càng thích nghĩ thầm trong lòng:

“Chẳng lẽ nó chính là loại Huyết Hãn Bảo Mã trong truyền thuyết, cho dù phải hay không ta cũng phải trả giá thật cao để mua nó”.

Đặng Tiểu Nhân trong lòng vừa thật vui mừng đã lập tức bị mất hứng, bởi vì hấn tìm mãi mà chẳng thấy chủ nhân của con ngựa này đâu cả.

Thình lình Đặng Tiểu Nhân đột nhiên nén nổi vui sướng nghĩ thầm:

“Đúng rồi có lẽ chủ nhân của nó đã đi rồi”.

Đặng Tiểu Nhân càng nghĩ càng thấy đúng bèn mở miệng gọi to :

- Nè, có bán con ngựa này không?

- Không bán.

Một giọng cười thánh thót vang lên như tiếng chuông ngân từ phía sau cây cổ thụ vọng ra tiếp theo đó nghe tiếng một cô nương nói :

- Ngựa này chỉ tặng, không bán.

Đặng Tiểu Nhân ngơ ngác nghĩ thầm:

“Con bà nó, thiên hạ làm gì lại có chuyện tốt như vậy. Người này không phải điên, thì cũng là loại nóng đầu...”

Tiếng cười lãnh lớt như chuông ngân lại vang ở phía sau cây cổ thụ, tiếp tục nói vọng đến :

- Nhưng mà ta có hai điều kiện.

Đặng Tiểu Nhân hấp tấp hỏi tiếp :

- Điều kiện gì?

Tiếng cười như chuông ngân lại vang lên thánh thót dịu dàng nói tiếp :

- Thứ nhất, người có phải là họ Đặng.

Đặng Tiểu Nhân ngạc nhiên, nói lớn :

- May quá chừng! Tại hạ chính là họ Đặng.

Đặng Tiểu Nhân đột nhiên hai mắt lóe sáng nhẹ nhàng phóng mình nhanh như điện chớp, xông thẳng ra phía sau cây cổ thụ cười ha hả nói :

- Thứ hai là phải kêu người là tỷ tỷ phải không?

Liền nghe thấy một tiếng la lên kinh ngạc, bóng người vút qua từ phía sau cây cổ thụ xuất hiện một giai nhân thiên kiều bá mỵ vừa chạy vừa la lớn :

- Bỏ tay ra, nhột chết người ta bây giờ.

Thì ra nữ nhân này chính là Tiểu Đào Hồng kỹ nữ của quán Mãn Thúy lầu.

Đặng Tiểu Nhân nét mặt ngờ vực hỏi :

- Tỷ tỷ, sao tỷ lại đến được đây?

Tiểu Đào Hồng nhả mặt cười đáp :

- Dem ngựa tới.

Đặng Tiểu Nhân ngẩn ngơ lấp bắp nói :

- Cái này...

Tiểu Đào Hồng thôi cười nói tỉnh bơ :

- Đừng có ngờ ngẩn lấp bắp. Mấy bữa trước có một tên lái ngựa tặng cho ta con Huyết Hãn Bảo Mã này, với ta nó chẳng có ích lợi chi cả mà lại tốn một đỉnh bạc để mua cỏ tươi cho nó ăn. Ta chợt nghĩ, hay là tặng quách nó cho huynh đệ cười đi cho khỏe.

Đặng Tiểu Nhân lắc đầu nói :

- Con ngựa này quý lắm, đệ không dám nhận.

Sắc mặt Tiểu Đào Hồng trầm hẳn xuống tỏ vẻ không vui nói :

- Các hạ sợ cái loại kỹ nữ này làm dơ bẩn người các hạ hay sao vậy?

Đặng Tiểu Nhân mặt đỏ, tái tai vội vàng nói :

- Thế thì đệ nhận liền. Tỷ tỷ, đệ đâu hề có ý vậy, không tin đệ thề cho coi.

Tiểu Đào Hồng cười hì hì lấy ngón trỏ bên tay phải ấn nhẹ lên môi hẳn, nũng nịu nói :

- Ta tin rồi, còn bày đặt thề với chả thốt. Bảo kiếm tặng anh hùng, hồng phần tặng giai nhân. Danh câu, bảo kiếm theo bên mình nhân vật anh hùng như huynh đệ đây, há chẳng phải tăng thêm phần vinh dự cho người sao.

Đặng Tiểu Nhân vui vẻ cúi mình xuống nói :

- Tỷ tỷ đã nói như vậy, tiểu đệ vô cùng cảm tạ.

Tiểu Đào Hồng tươi cười nói :

- Không ngờ huynh đệ lại là tục nhân.

Một chiếc kiệu nhỏ từ xa tiến lại.

Tiểu Đào Hồng nói nhỏ :

- Huynh đệ ta đi đây, có người đến rước ta rồi.

Đặng Tiểu Nhân nhè nhẹ gạt đầu, phóng mình lên yên, câu “ngày sau gặp lại” chưa kịp thốt ra thì con Huyết Hãn Bảo Mã đã bốn vó tung bay nhanh như gió cuốn sao sa, thuận theo quan đạo phi như bay về hướng đông nam.

* * * * *

Đặng Tiểu Nhân phóng ngựa thật nhanh chạy một mạch ra khỏi vùng núi cao, tuy mặt bị dính đầy bụi nhưng vẫn không giảm hứng chí. Thỉnh thoảng mới xuống ngựa để hỏi thăm lộ trình phương hướng cho rõ ràng rồi lại tiếp tục phi như bay về phía trước.

Đặng Tiểu Nhân từ trước đến giờ chưa bao giờ rời khỏi Trương Dịch lễ dĩ nhiên cũng chưa hề xem thấy cảnh phồn hoa của nhân gian.

Bây giờ tận mắt thấy được thế giới nhộn nhịp tràn ngập niềm vui, trong lòng không khỏi phần chấn hoan hỉ. Cứ ngày đi đêm nghỉ, một loáng đi thẳng qua châu qua huyện bình an vô sự không có việc gì xảy ra.

Một ngày nọ vào khoảng gần quá trưa. Đặng Tiểu Nhân đã đến Bá Tử khẩu.

Bá Tử Khẩu là một tiểu trấn nằm ở huyện Hoàn thuộc tỉnh Hà Bắc. Dân chúng ở đây lạnh lẽo dũng mãnh ham mê võ thuật, nam phụ lão ấu không ai là không luyện võ từ nhỏ, cứ theo tương truyền nhân tài cứ hàng hàng lớp lớp xuất hiện.

Do đó...

Đạo tặc đều kinh sợ tránh xa không dám mạo hiểm lại đây hành nghề.

Ngày hôm đó vừa đúng dịp sinh nhật của Hỏa Thần, tiếng chuông trống trong tiểu trấn vang lên inh ỏi không khí vô cùng náo nhiệt.

Người ở các thôn trấn lân cận cũng dắt díu nhau đến Bá Tử khẩu để xem Đả Bá Thái.

Đả Bá Thái chính là luyện võ, nhưng chỉ mang tính chất biểu diễn đơn thuần chứ không liều mạng đổ máu giết nhau.

Đả Bá Thái phân thành rất nhiều loại có thể là một người dùng đơn đao biểu diễn nội lực chặt đá chém gang. Cũng có thể là hai người cùng giao đấu dùng đơn đao phá hoa thương, gây đấu với cửu tiết tiên hoặc là Tề Mi còn đấu với cái gì gì đó...

Một người đấu với nhiều người cũng chẳng cấm kỵ chi cả, chỉ cần dám đấu mà thôi.

Người ngoài tiểu trấn nếu cảm thấy ngứa nghề, thì họ cũng cực kỳ được hoan nghênh về sau nếu may mắn thắng trận thì lưu lại làm kỷ niệm.

Đã nói là Đả Bá Thái, thì mọi người cũng đều dùng đao thương sắc nhọn thì việc có đổ máu là điều khó tránh khỏi, còn có những vết thương tổn hại đến tính mạng thì có thể nói là không bao giờ có bởi vì cách xuất thủ, thời gian, bộ vị, khinh trọng đều được cân nhắc khá kỹ lưỡng chẳng bao giờ xảy ra sơ suất.

Bỗng nhiên...

Từ xa vọng đến tiếng binh khí chạm nhau chan chát.

Đặng Tiểu Nhân nhìn kỹ, thấy một thiếu phụ trung niên tay cầm song đao đang đấu với một gã đầu tóc bờm xờm rồi bù cả lên.

Gã tóc rối đầu xù này có sức khỏe hơn người, thanh Tề Mi còn trong tay nặng ít nhất cũng khoảng năm sáu chục cân. Nhưng lại được múa lượn như bay uy lực mãnh liệt, lúc tiến lúc thoái, gió rít theo sau thể mạnh kinh hồn.

Song đao của thiếu phụ trung niên kia không dám nghênh tiếp, thân hình uốn lượn tránh né lẹ làng chiêu thức của địch thủ, đường đao lúc nhanh lúc chậm, đao pháp nguy dị vô cùng như thủ mà không thủ.

Tiếng chiêng trống ở dưới sân như trợ uy cho hai người. Vang lên từng chập tủa như không ngừng khuyến khích cổ vũ hai người giao đấu.

Hai người có công có thủ nhanh như điện chớp trong phút chốc đã trao đổi với nhau hơn mấy chục chiêu.

Đặng Tiểu Nhân nhìn hoa cả mắt liền nghĩ thầm trong lòng:

“Xem ra hai người này tuyệt nhiên chẳng phải là hạng cao thủ đệ nhất ở đây, nhưng võ công đã kinh hồn như thế này. Ai ngờ ở Bá Tử Khẩu xa xôi này có long tàng hổ phục khiến cho người ta được mở rộng tầm mắt thêm bội phần”.

Thình lình, lại có tiếng binh khí chạm nhau đình tai nhức óc.

Gã tiểu hóa tử vừa lạnh lẽo tránh khỏi một chiêu của thiếu phụ trung niên thì thân mình đã bước xéo qua. Cây thanh đồng Tề Mi còn rút về thể thủ.

Đợi cho song đao của thiếu phụ vừa chém ra hết đà. Lập tức cây Tề Mi còn vung lên, thanh phong lóe mắt đập xuống đơn đao của đối phương.

Thiếu phụ trung niên mỉm cười tay trái lẹ làng trầm xuống, thế đao biến thành Định Hải Kim Châm, ánh đao hạ xuống tránh khỏi thế công của tiểu hóa tử đang quét ngang người, đồng thời lưỡi đao thuận thế chém ngược lên vai trái của đối phương.

Chiêu thế của thiếu phụ xuất thủ vô cùng bất ngờ, uy lực vô cùng mạnh mẽ, thế công cực kỳ hiểm ác. Vừa lúc thanh Tề Mi còn đã quét qua chéo áo, thiếu phụ suất chút nữa là táng mạng dưới ngọn côn.

Nhưng gã tiểu hóa tử cũng không ngờ rằng thiếu phụ trung niên dám mạo hiểm xuất chiêu công kích, hẳn tưởng rằng khi chiếc côn đập xuống đơn đao sẽ phá vỡ thế bại của hắn rồi lại có thể chiếm được tiên cơ, nào ngờ lưỡi đao lại bức hắn phải tránh qua một bên.

Gã tiểu hóa tử vừa thu đao về tiếp đó thân hình đã ngã về phía sau khi vai vừa chạm đất, người đã lăn qua bên phải tránh khỏi sát chiêu của thiếu phụ kia.

Đặng Tiểu Nhân vừa thấy tiểu hóa tử kia đột nhiên lăn tròn trên đất, tuy là hơi khó coi nhưng rất hữu dụng, không khỏi gật đầu phục thắm.

Lúc này gã tiểu hóa tử đã đứng bật dậy thanh Tề Mi còn trong tay nhanh như điện xẹt phóng thẳng vào giữa ngực thiếu phụ.

Thiếu phụ trung niên chỉ khẽ mỉm cười nhẹ nhàng đảo bộ hoành chân bước ngang một cái, tay trái nhẹ nhàng nhấc lên.

“Keng” một tiếng, song đao đã chặn thanh Tề Mi còn lại, đơn đao bên tay trái đã như dán chặt lên thanh côn rồi đơn đao tay phải nhanh như ánh chớp đã chém xuống cổ tay của đối phương đồng thời hét lớn :

- Buông ra!

Gã tiểu hóa tử kia nếu không buông tay bỏ côn thì hai cổ tay sẽ bị đơn đao chém đứt.

Liền đó một tiếng “keng” vang lên chấn động, thanh Tề Mi còn đã nằm dài dưới đất. Bóng người nhanh như điện chớp, tiểu hóa tử đã tung mình bay ra phía sau. Chấp tay nói :

- Nhị Di, đồ nhi chịu thua rồi.

Thiếu phụ trung niên nhẹ nhàng cười nói :

- Đại Ngưu, ngươi hãy còn trẻ tuổi mà đã đạt được thành tựu như vậy cũng khá lắm rồi đó! Người thua là do kinh nghiệm còn quá ít, đừng buồn! Năm sau, ta đây chẳng mong thắng nổi ngươi đâu, đi thôi, chúng ta cùng qua xem Nhị đại gia và Vương Chưởng Quỹ giao đấu ra sao.

Gã tiểu hóa tử nọ thấy Nhị Di khen ngợi mình trước đám đông trong lòng vô cùng vui sướng liền giơ tay nhặt thanh Tề Mi còn rơi dưới đất rồi đi theo sau thiếu phụ trung niên.

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm, Nhị đại gia và Vương Chưởng Quỹ người trái, kẻ phải từ từ tiến vào trường đấu. Cả hai nhẹ nhàng vòng tay đồng thời cười nói :

- Mời!

Tiếng ồn ào đột nhiên im bật mọi người đều mở to mắt để xem vở kịch bắt đầu.

Nhị đại gia cười ha hả nói :

- Vương Chưởng Quỹ, nhị vị lão huynh đệ chúng mình đã khổ công giao đấu với nhau hai ba mươi năm mà cũng bất phân thắng bại. Hôm nay không ai trong chúng ta được phép giấu nghề. Trong lòng có tuyệt chiêu độc đáo nào đều phải thi thố ra hết để cho những kẻ hậu sinh văn bối mở rộng kiến văn...

Tiếng vỗ tay lại vang lên, đám đông xung quanh hò reo như sấm dậy.

Vương Chưởng Quỹ mỉm cười nói :

- Nhị đại gia nói như vậy là đã khen ta hơi quá lời, nếu như lão ca ca không hạ thủ lưu tình thì chỉ cần Cần Khôn Song Tuyệt Chưởng huynh đệ ta đây cũng chẳng thể nào ngăn cản nổi ca ca đâu.

Nhị đại gia đắc ý, cười nói :

- Chúng ta chớ nên nhiều lời vô ích, hãy động thủ để chứng minh thì tốt hơn. Mời!

Vương Chưởng Quỹ vội vàng trầm khí xuống Đan Điền chuẩn bị tư thế trầm giọng nói :

- Nhị đại gia. Mời!

Nhị đại gia giơ cây Long Đầu Thiết Quả lên nói to :

- Ta và người dùng tay không so đấu đã hơn hai ba chục năm qua. Hôm nay tại sao lại không đổi cách dùng binh khí thử đấu xem?

Vương Chưởng Quỹ gật đầu đồng tình :

- Được!

Lúc này Vương Chưởng Quỹ đã tiếp lấy thanh Tề Mi còn trong tay gã tiểu hóa tử, cùng với Nhị đại gia triển khai một trận đấu kinh thiên động địa, cực kỳ mãnh liệt.

Nội công hai người thâm hậu, thần lực kinh người lại dùng những binh khí nặng nề thanh thế vô cùng dữ dội.

Thiết quả xé gió rít lên vèo vèo, cơn ảnh bao trùm khắp nơi thế vững tựa sơn.

Cuồng phong cuộn cuộn khắp trời cát bụi bốc lên mù mịt.

Một tiếng vang chấn động đình tai nhức óc, đồng cơn thiết quả chạm vào nhau, thật là ngang tai ngang sức chẳng ai kém ai.

Nhị đại gia cười lên ha hả :

- Lão ca ca bình sinh chưa gặp được một địch thủ như vậy, huynh đệ quả nhiên là phi phàm xuất chúng. Người hãy tiếp của ta một gậy nữa xem.

Nói chưa dứt lời, Nhị đại gia đã vũ lộng Long Đầu Thiết Quả dùng chiêu Thái Sơn Áp Đỉnh từ trên đánh xuống.

Vương Chưởng Quỹ nạp khí vào Đan Điền dồn sức ra hai cánh tay huy động thanh Tề Mi còn xuất chiêu Hoàn Giá Kim Lượng quả nhiên đã tiếp qua một chiêu.

Nhị đại gia hít một hơi dài thuận đà biến chiêu Hoàn Tảo Thiên Quân lẹ làng quét qua ngang hông đối phương.

Vương Chưởng Quỹ trầm giọng hét lên cây còn lập tức tiếp lấy thiết quả, lại một tiếng vang lớn nổi lên, thanh Tề Mi còn cứ bám lấy cây thiết quả của Nhị đại gia.

Hai người trong phút chốc đã trao đổi với nhau ba chiêu, thanh thế mãnh liệt phi thường.

Những người đứng xem chung quanh tuy nhìn thấy bằng mắt, nhưng từ trước đến giờ chưa từng xem qua cách đánh như vậy, không khỏi kinh hồn táng đởm, tự nhiên người cứ lui dần ra phía sau.

Vương Chưởng Quỹ sau khi hóa giải được ba chiêu của Nhị đại gia cũng không khỏi phần chấn động kinh, thậm chí đang muốn vung côn công kích. Đột nhiên tiếng người la hét ầm ĩ bóng người chạy loạn cả lên, đám đông đang đứng xem lũ lượt chạy tránh.

Thì ra...

Từ xa vọng lại những tiếng vó ngựa, trong đám cát bụi mù mịt xuất hiện một con tuần mã sắc lông đen tuyền nhanh như điện chớp, nháy mắt đã tới nơi.

Nhị đại gia và Vương Chưởng Quỹ dường như vô cùng sợ hãi kẻ mới đến, tâm thần chấn động thất thanh la lớn :

- Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni.

Đặng Tiểu Nhân ngạc nhiên, trong lòng nghĩ thầm:

“Lúc ta mới đến đây hỏi thuê phòng thường nghe nhắc đến cái tên này. Tên này sao kỳ quá chừng, hễ mỗi khi ai nhắc đến nó đều tựa như nửa đêm gặp quỷ vậy. Sợ đến chết khiếp đi được, ta nhất định phải ở lại coi y là cái giống quái quỷ gì đây!”

Đặng Tiểu Nhân vừa nghĩ đến đó vội vàng quay đầu nhìn xem và không khỏi kinh ngạc, mồm há mắt tròn, chân tay cứng đờ dường như hóa đá.

Hắn thật không ngờ rằng cái người mà vừa mới nghe tên cũng đủ làm người ta kinh hồn khiếp vía lại là một ả nha đầu bé xú vắt mũi chưa sạch.

Con ngựa màu đen, khăn trùm đầu cũng đen, y phục toàn thân cũng lại đen ngay đến sợi dây cương lẫn chiếc roi dài trong tay cũng màu đen luôn. Cùng với một khuôn mặt da trắng như ngọc hiển nhiên là xinh đẹp vô cùng. Thiết là khuôn ngọc dáng ngài, dung nhan tuyệt thế muôn phần mỹ lệ, cái đẹp đã lên đến cực điểm chỉ vì trên khuôn mặt lộ vẻ tức giận khiến cho người ta nhìn mà phát sợ.

Phía sau con tuấn mã có một thiếu niên áo trắng, phong tư thần sắc như ngọc trong dáng vẻ văn nhã lộ ra vẻ cứng cáp vô cùng, ngọc diện mục tinh anh tuấn phi thường. Đặng Tiểu Nhân khen thầm trong bụng:

“Quả là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ thật là xứng lứa vừa đôi”.

- Không đúng!

Nguyên là trên mình trên mặt thiếu niên áo trắng nọ dính đầy những vết máu, hai tay bị trói chặt vào sợi dây thừng dài buộc trên yên ngựa của Mai Đông Ni. Chân của thiếu niên bước đi loạng choạng, lảo đảo muốn ngã.

Bầu không khí xung quanh đột nhiên như bị đông cứng lại.

Hắc Phượng Hoàng tay nắm lấy dây cương, đôi mắt phượng hàm chứa đầy uy lực chậm chậm quét qua đám đông chung quanh một lượt.

Đặng Tiểu Nhân tâm thần đột nhiên chấn động, chỉ thấy ánh mắt của ả sắc nhọn như dao, đảo qua nhìn khắp người, bắn tia nhìn như muốn soi thấy đến tận đáy tim người ta.

Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni chợt mở miệng nói :

- Ta đói rồi, có món gì ngon ngon một chút đem ra cho ta mau lên!

Đợi một lúc cũng chẳng có tiếng trả lời. Bởi vì mọi người đều không biết ả nói với ai.

Hắc Phượng Hoàng thấy mọi người không để ý tới mình, khuôn mặt không khỏi cau lại đôi mày liễu dựng ngược lên đang muốn nổi cơn thịnh nộ. Bỗng nhiên liếc mắt qua một cái đôi mắt sáng lên, khuôn mặt đột nhiên nở nụ cười, cánh tay phải nhẹ nhàng vung ra, một tia chớp đen lóe lên từ trong tay ả bay vút ra.

“Phụt!” một tiếng chiếc roi da trong tay cong lên như chiếc cầu vồng nguyên cả con gà để trên bàn cúng ở trước miếu hỏa thần đã bị cây roi cuốn về rơi vào trong tay của ả.

Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni đói đến mức gần như phát điên, há miệng cắn một miếng đùi gà lớn ăn một cách ngon lành.

Một đại cô nương dám ngang nhiên ở giữa đám đông ăn uống một cách thoải mái phóng túng như vậy tựa hồ bốn phía xung quanh chẳng có một ai. Có lẽ dưới mắt nàng ta, những người này đều như những người đã chết đứng cả vậy.

Đặng Tiểu Nhân trong lòng vô cùng tức giận, hận đến nỗi muốn lôi cô ta xuống ngựa quất cho một trận vào mông, đúng lúc đó thiếu niên áo trắng nọ liếc nhìn hắn một cái, ánh mắt hai người gặp nhau, thiếu niên áo trắng nọ không biết tại sao bỗng nhiên đỏ mặt lên rồi từ từ cúi đầu xuống.

Tuy chỉ là một cái liếc mắt nhẹ thôi nhưng Đặng Tiểu Nhân lại có cảm giác như thiếu niên áo trắng nọ dường như có nhiều điều muốn nói hơn nữa cơ hồ như muốn nhờ cậy hắn giúp đỡ.

Đặng Tiểu Nhân nhủ thầm trong lòng:

“Ta nhất định sẽ cứu người”.

Thấy hần nhẹ bước chầm chậm rón rén đi về phía thiếu niên áo trắng.

Thiếu niên áo trắng nọ ban đầu vô cùng kinh ngạc, sau đó trong ánh mắt tự nhiên lộ ra vẻ vui mừng.

Đặng Tiểu Nhân vừa mới bước được hai bước, bỗng nhiên dừng lại đột ngột thần sắc bất định, trong lòng chợt nghĩ:

“Không được, cứ như cái vẻ sợ sệt của hai nhân vật lợi hại lúc này là Vương Chương Quý và Nhị đại gia đều như ve sầu sợ lạnh chân tay co cụm lại. Con bà nó ngay cả bản thân mình còn lo chưa xong, vạn nhất mà cứu không được người lại phải lấy cái mạng của mình thế vào. Thôi! Mặc kệ y”.

Ai ngờ thiếu niên áo trắng nọ lại liếc hần một cái rồi nhè nhẹ thở dài miệng mấp máy như muốn nói :

- Hừ ta đã sai lầm coi mi như vị anh hùng, thì ra mi cũng chỉ là đồ chết nhất mà thôi.

Đặng Tiểu Nhân nhú đôi lông mày trong lòng thầm trách:

“Đặng Tiểu Nhân ơi là Đặng Tiểu Nhân! Người ta đã xem người là một vị anh hùng, người đừng chết nhất như vậy. Phải rồi! Cho dù trên đầu có sọc chỉ chút đi nữa thì hai mươi năm sau người vẫn là một hần tử kia mà, tại sao lại nhất gan như thế thật xấu mặt tổ tông tám đời nhà mi!”

Đặng Tiểu Nhân nghĩ tới đây liền ngẩng đầu sai bước đi tới.

Ngực cứ đập liên hồi hai chân như muốn dấn chặt vào nhau, không chịu nghe lời sai khiến.

Đặng Tiểu Nhân vừa bước tới một bước đã đứng sát bên bàn cúng. Trên bàn bày đầy những gà, vịt, thịt, cá, quả cúng, nhang, nến, đèn giấy, đặc biệt ở một góc bàn có cả một dây pháo dài, bị hần khều nhẹ đã lăn tròn xuống đất.

Đặng Tiểu Nhân sợ làm kinh động đến Mai Đông Ni nên vội vàng đưa hai tay ra chụp lấy.

Khi đã lấy được dây pháo, hần cứ nhìn chăm chú, đôi mắt dán chặt vào dây pháo trên tay. Thoáng chốc mắt hần sáng rực dị thường trong đầu nảy ra một kế.

Lúc này Mai Đông Ni đang ăn vô cùng cao hứng quanh mép dính đầy dầu mỡ. Cô ta không ngờ rằng có kẻ dám cả gan đến vuốt râu cọp, bày mưu tính kế ám hại mình.

Nói thì chậm nhưng sự việc diễn ra nhanh lẹ vô cùng. Đặng Tiểu Nhân lấy dây pháo cột vào sau đuôi con tuần mã mà Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni đang cưỡi, thuận tay vỗ lấy cây nến trên bàn cúng đốt cháy sợi dây thừng cột bên yên ngựa.

Đám đông đứng vây quanh đó trợn mắt nhìn Đặng Tiểu Nhân đang làm trò quỷ nhưng chẳng ai thốt ra một lời, dường như họ cũng đã oán hận Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni tận xương tủy.

Lại nói mọi người cũng chẳng rõ Đặng Tiểu Nhân là thần nhân quái dị phương nào mà lại dám giở trò đụng đến Mai Đông Ni. Tự nhiên trong bụng cũng hồi hộp vui vẻ, tọa sơn quan hổ đấu - chẳng ai muốn chạm vào tổ ong dữ để chuốc lấy họa vào thân.

Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni phản ứng cực kỳ nhanh lẹ. Nàng ta nhìn trong ánh mắt của mọi người liền cảm thấy có kẻ nào đó làm trò quỷ ở sau lưng mình, liền nhanh như điện chớp người quay ra sau.

Lúc này chỉ thấy...

Tiếng người náo loạn, bóng người đứng trên con đường lớn trước mặt Mai Đông Ni nhanh chóng tản ra. Bởi vì đám đông biết rõ rằng chuyện gì sắp sửa phát sinh. Nói ra thì dài dòng kỳ thực tất cả sự việc bất quá chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Mai Đông Ni phản ứng tuy mau lẹ như vậy nhưng rốt cuộc vẫn chậm hơn một bước, thân hình chỉ mới vừa quay được phân nửa thì Đặng Tiểu Nhân đã điểm cây nến cúng vào dây pháo rồi.

Liền đó...

“Đùng! Đùng! Đoàng! Đoàng!” một loạt tiếng nổ vang lên khói sương bao phủ khắp nơi, những đóm lửa bắn tung tóe văng ra khắp bốn phía. Hắc mã hí vang nhảy chồm lên suýt nữa hất văng Mai Đông Ni xuống đất.

Hắc Phượng Hoàng trong lúc nguy cấp vội vàng vứt bỏ con gà đang ăn trong tay hét lên một tiếng, hấp tấp nắm chặt dây cương khó khăn lắm mới không chế được nó.

Đột nhiên...

Ánh lửa lóe lên một tiếng nổ kinh hồn vang lên, một viên pháo cực lớn đã nổ vang ở phía sau chân con hắc mã.

Ngựa hí, người la làm nào loạn cả một vùng. Bốn vó của hắc mã đã cất lên phi như bay loáng một cái đã xa hơn chục trượng nhanh như tia chớp phóng mình chạy như cuồng điên về phía sau.

Tiếng ngựa hí, tiếng người hét xen lẫn với tiếng pháo càng lúc càng nhỏ dần nhưng nhờ sức gió mà đốm lửa càng ngày càng lớn xem chừng như sắp đốt cháy cả móng con hắc mã.

Đặng Tiểu Nhân thích thú vừa nhảy vừa cười, hét hét lại la, quên cả việc cởi dây trói buộc chặt trên tay thiếu niên áo trắng. Nhị đại gia nhẹ nhàng tung mình bay đến trước mặt Đặng Tiểu Nhân rồi nghiêm mặt nói :

- Tiểu huynh đệ chạy mau đi. Con tiểu quỷ này chúng mình đừng nên chọc tức nó.

Đặng Tiểu Nhân ngẩn người ra, lúc này chàng mới nghĩ đến sự lợi hại ghê gớm của Mai Đông Ni, tầm thần chấn động cảm kích đa tạ :

- Đa tạ lão nhân gia.

Gã tiểu hóa tử đã dắt con Huyết Hãn Bảo Mã lại cho Đặng Tiểu Nhân.

Đồng thời Vương Chương Quý cũng cởi dây trói ở trên tay thiếu niên áo trắng nọ. Thiếu niên vội bước tới trước một bước vòng tay thi lễ, nhẹ nhàng nói :

- Đa tạ huynh đài đã ra tay giúp đỡ, tại hạ vô cùng biết ơn.

Đặng Tiểu Nhân thần thái đã tươi vui trở lại, vội nói :

- Việc nhỏ mọn này huynh đệ bất tất phải khách sáo thế.

Nhị đại gia thấy Đặng Tiểu Nhân chẳng hề khẩn trương, mà cứ làm như chẳng có việc gì, liền vội vàng giục :

- Chạy nhanh đi! Mai Đông Ni có lẽ sẽ quay trở lại ngay đây.

Đặng Tiểu Nhân cúi đầu tạ ơn mọi người rồi phóng mình lên con Huyết Hãn Bảo Mã đang định ra roi phi nhanh, liền nghe thiếu niên áo trắng gọi lớn :

- Đợi một chút...

Đặng Tiểu Nhân ghìm cương hỏi :

- Huynh đài gọi ta?

Thiếu niên áo trắng đỏ mặt cúi đầu nói :

- Không sai...

Đặng Tiểu Nhân kinh ngạc hỏi tiếp :

- Có chuyện gì vậy?

Thiếu niên áo trắng đỏ mặt hơn cúi đầu thấp xuống đáp lý nhí :

- Người... Người không thể bỏ mặc ta...

Đặng Tiểu Nhân bình thần đáp :

- Ta có việc...

Thiếu niên áo trắng vô cùng đau khổ, buồn bã nói :

- Vậy thì lúc này người không nên cứu ta.

Đặng Tiểu Nhân chẳng biết làm sao cho được vội vã hỏi :

- Người...

Thiếu niên áo trắng thở dài một tiếng u buồn nói :

- Người đi đi, chúng ta tình cờ gặp nhau người cũng chẳng có lý do gì để giúp đỡ ta. Tạm biệt.

Đặng Tiểu Nhân không cầm lòng bèn từ từ nói :

- Được rồi đã lỡ giúp người thì phải giúp tới nơi tới chốn. Người muốn thế nào ta sẽ đáp ứng yêu cầu của người.

Thiếu niên áo trắng mừng rỡ mỉm cười đáp :

- Thương thế của ta tuy chỉ là ngoại thương, nhưng do mất máu quá nhiều nên cần cấp tốc trị thương. Người chỉ cần đưa ta ra khỏi đây giúp ta kiếm một khách điểm yên ổn thì ta sẽ chẳng làm phiền người nữa đâu.

Đặng Tiểu Nhân chẳng còn cách nào khác bèn đáp :

- Được, người lên đây.

Thiếu niên áo trắng sắc mặt càng đỏ hơn lùi lại một bước lắp bắp nói :

- Cái này...

Đặng Tiểu Nhân trong bụng không vui nghĩ thầm:

“Con bà nó ta phải nhường ngựa này cho người cưỡi một mình chắc, như vậy có lẽ mới được à? Thế nào ta xuống cho người lên sao? Đừng có mà mơ”.

Đặng Tiểu Nhân càng nghĩ càng tức lạnh lùng bảo y :

- Người không chịu lên là ta chạy ngay đó.

Thiếu niên áo trắng vội đáp :

- Được rồi... được rồi.

Đặng Tiểu Nhân giơ tay nắm lấy tay, kéo thiếu niên áo trắng lên lưng ngựa, cảm thấy bàn tay của y không những nhỏ nhắn xinh xắn mà còn yếu đuối dịu dàng.

Nắm trong tay thấy mềm mại vô cùng, có một cảm giác dễ chịu cực kỳ không nói nên lời.

Đặng Tiểu Nhân đang bồn chồn trong lòng, một đại nam nhân làm sao có thể sinh ra đôi tay nữ nhân được.

Một tiếng “hừ” lạnh, thiếu niên áo trắng đã dùng lực rút tay về trốn mắt hỏi Đặng Tiểu Nhân :

- Người đang nghĩ cái gì?

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười đáp :

- Ta đang nghĩ rằng, mình vẫn chưa lập gia thất, nếu như Mai Đông Ni truy theo để sát hại ta vậy thì chẳng phải là oan uổng cho ta quá sao?

Ngừng một chút, Đặng Tiểu Nhân lại nói :

- Nè, giá như người...

Thiếu niên áo trắng ngơ ngác hỏi lại :

- Ta thế nào?

Đặng Tiểu Nhân cười một cách bí hiểm nói tiếp :

- Giá như người là nữ nhân thì hay hơn nhiều, sống không cùng đắp chung chăn thì chết ít ra cũng được chôn cùng huyết làm một đôi uyên ương đồng mệnh thì dù có chết khô cũng đáng.

Thiếu niên áo trắng mặt đỏ như gấc trầm giọng mắng :

- Nói nhảm, chạy lẹ đi.

Đặng Tiểu Nhân cười ha hả nói :

- Bám chặt vào eo ta nhé, coi chừng...

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng cười đáp :

- Cứ yên tâm, ta không té chết đâu mà sợ.

Đặng Tiểu Nhân giật nhẹ dây cương hai chân áp chặt vào bụng ngựa, Huyết Hãn Bảo Mã hí dài một tiếng bốn vó tung bay. Lướt nhanh như một cơn lốc trong nháy mắt đã bay vượt qua một quãng đường dài.

Đặng Tiểu Nhân chớp mắt một cái, khóe môi hé nở một nụ cười ngụy dị, đột nhiên hai tay giựt mạnh dây cương Huyết Hãn Bảo Mã hí lên một tiếng dài rồi nhảy dựng lên.

Trong tiếng kêu kinh ngạc, thiếu niên áo trắng vòng tay ôm chặt lấy thắt lưng của Đặng Tiểu Nhân giận dữ suốt chút nữa cắn vào môi chảy máu, biết hắn đang chơi ác mình nhưng cũng chẳng biết làm sao hơn.

Một tràng cười dài nổi lên, Huyết Hãn Bảo Mã đã từ từ chạy xa cuối cùng mất hút vào chốn xa xăm.

Xem tiếp hồi 6

6. Hồi 6

Đặng Tiểu Nhân nhẹ bước vào trong, hai tay bưng một bộ quần áo đã được giặt sạch sẽ trắng tinh như tuyết đứng ở trước giường, nhìn thiếu niên áo trắng trên mặt hiện ra một thứ tình cảm cực kỳ phức tạp.

Thiếu niên áo trắng vẫn nhắm nghiền đôi mắt chẳng hề động đậy.

Hồi lâu...

Đặng Tiểu Nhân nhẹ nhàng đặt bộ quần áo trên giường, dùng tay áo lau sạch mồ hôi trên mặt thiếu niên nọ, lấy tay đặt trên trán hắn xem thử đầu có nóng không, rồi lẩm bẩm nói thầm :

- Tốt rồi.

Đặng Tiểu Nhân quay mình đi ra vừa đến cửa phòng đột nhiên mỉm cười, nụ cười cực kỳ lạ lùng.

“Ầm” một tiếng, cửa phòng đã đóng sập lại.

Thiếu niên áo trắng thở phào nhẹ nhõm đôi mắt chớp chớp hình như nghĩ ra một chuyện gì đó thần sắc bỗng nhiên biến đổi, đôi mắt nhoe lệ như muốn khóc.

Đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Thiếu niên áo trắng thở nhẹ một tiếng từ từ hỏi :

- Ai?

Đặng Tiểu Nhân đứng phía ngoài cửa cười đáp :

- Ta đây, có thể vào được không?

Thiếu niên áo trắng trợn mắt liếc nhìn ra cửa rồi nói nho nhỏ tự nghe :

- Đang thay quần thì lại bị phá rối! Hừ! Người chẳng phải vừa vào lúc này là gì?

Một thoáng im lặng.

Đặng Tiểu Nhân đập cửa la lớn :

- Người đẹp như vậy mà xấu bụng ghê. Ta biết rõ là người đã tỉnh dậy rồi mà.

Tiểu tử này thật là con quỷ linh tinh, chẳng việc gì mà hắn ta không chữa mặt.

Thiếu niên áo trắng không còn cách nào đành nói :

- Vào đi!

“Kẹt” lên một tiếng, cửa phòng lại mở.

Đặng Tiểu Nhân lướt mình vào trong thuận tay đóng cửa phòng lại, ngồi phịch xuống ghế đối diện với thiếu niên áo trắng. Thấy rượu và đồ ăn còn thừa lại tối hôm qua còn bày đầy trên mặt bàn chưa kịp dọn đi, liền vội vàng ngồi vào bàn ăn uống vô cùng khoái trá, chẳng buồn nhìn đến thiếu niên nọ.

Thiếu niên áo trắng giận dữ nghiêng răng, trầm giọng nói :

- Ta có điều này muốn hỏi ngươi...

Đặng Tiểu Nhân vừa ăn vừa trả lời :

- Có gì nói mau, cứ úp mở mãi.

Thiếu niên áo trắng đỏ mặt hỏi tiếp :

- Ngươi... ngươi... tối hôm qua... ngủ ở đâu...?

Khuôn mặt Đặng Tiểu Nhân chẳng hề vội vã trả lời tỉnh bơ :

- Ngủ ở đây, bên cạnh ngươi đó.

Hừ lên một tiếng, thiếu niên áo trắng từ trên giường nhảy dựng dậy, thân hình run lên nhè nhẹ, mắt long lanh ngấn lệ đưa tay chỉ vào Đặng Tiểu Nhân run run cất giọng :

- Ngươi... ngươi đã làm gì ta?

Đặng Tiểu Nhân lắc đôi vai cười một cách vô cùng thích thú :

- Chuyện này còn phải hỏi tự ngươi nghĩ ra cũng được mà.

Thiếu niên áo trắng rơm rớm nước mắt hét lớn :

- Nói! Ngươi phải nói cho ta biết ngươi cuối cùng đã làm gì ta?

Đặng Tiểu Nhân vô cùng đắc ý cười một cách khả ố trả lời tiếp :

- Kỳ thực thì cũng chẳng có gì, chỉ bất quá là ta lột hết y phục của ngươi ra, từng đốt xương trên mình ngươi, có bao nhiêu sợi lông tơ, ta đều đếm kỹ càng, e rằng ngay chính cả bản thân ngươi cũng chưa chắc biết được đúng không nào?

Thiếu niên áo trắng giống như bị trúng huyết, cả người cứ run bắn lên từng hồi bất giác “òà” lên một tiếng đưa tay che mặt bật khóc nức nở như mưa.

Đặng Tiểu Nhân cứ điềm nhiên ngồi đó rồi nói :

- Cái đó ngươi nên tự trách mình mới phải, tại sao lại không nói sớm cho ta biết ngươi là nữ nhân? Lại nữa ta chẳng có công phu để ôm ngươi trong lòng mà không động tình như Liễu Hạ Huệ đâu, xem ra lão chẳng phải là không động lòng mà... vì lão có bệnh chẳng thể làm loạn lên được.

Thiếu niên áo trắng trợn ngược đôi mày trầm giọng quát lớn :

- Câm mồm!

Đặng Tiểu Nhân lè lưỡi nói tiếp :

- Ha! Ngươi làm gì dữ vậy? Nếu có trách thì nên trách cha mẹ ngươi có ai bảo sinh ra ngươi đẹp quá làm chi. Đứng trước sắc đẹp như vậy, ta... ta đương nhiên cầm... cầm lòng sao được..., ngươi đừng xem ta là nhỏ. Giả sử ta lập gia thất trước đây hai năm thì... bây giờ đã có... có hài tử để ẵm trên tay rồi.

Thiếu niên áo trắng khóc mãi không thôi, nước mắt nước mũi chảy ra ràn rụa chấp tay đau khổ khấn cầu hần :

- Ta cầu khẩn ngươi đừng nói nữa mà, có được không?

Đặng Tiểu Nhân cười nói :

- Đẳng nào thì chúng ta cũng đã làm chuyện đó rồi, có nói hay không nói cũng đều như nhau thôi.

Thiếu niên áo trắng gục đầu trên giường, khóc than kêu trời kêu đất :

- Trời ơi, ta biết làm sao đây, làm sao đây?

Đặng Tiểu Nhân xoa hai tay làm ra vẻ thương hại đáp :

- Làm sao à? Xem ra thì ngươi chỉ còn có cách gả quách cho ta thôi.

Thiếu niên áo trắng oán hận nói lớn :

- Xú lang, ta có chết cũng chẳng lấy ngươi đâu.

Đặng Tiểu Nhân chợt nhảy dựng lên há miệng hét lớn :

- Thiệt là không biết xấu mặt, ngươi cho rằng ta muốn cưới người lớn tuổi hơn ta chắc? Ta còn trẻ khỏe như vậy, thì ngươi đã là lão bà rụng răng xấu xí, đẹp đôi quá hả?

Đột nhiên...

Đao quang lóe lên, Thiếu niên áo trắng đã rút từ dưới gối ra một con dao trủy thủ, lạnh lùng bảo :

- Ta... ta giết ngươi.

Khuôn mặt Đặng Tiểu Nhân tươi cười đáp :

- Ta chết cũng chẳng ân hận gì! Nhưng chỉ tiếc cho ngươi còn trẻ đẹp như vậy mà phải cô quạnh một mình.

Thiếu nữ áo trắng không nói một lời cánh tay phải lẹ làng vung ra, ánh đao loang loáng nhanh như điện xẹt đâm thẳng tới trước ngực Đặng Tiểu Nhân.

Đặng Tiểu Nhân nhẹ nhàng lách mình tránh khỏi, phút chốc đã đứng sau lưng cô nương nọ, nhẹ nhẹ thở dài nói tiếp :

- Nếu như ngươi chẳng chịu lấy ta, muốn đi với kẻ khác thì cũng chẳng sao cả. Tại... tại sao phải nhất định sát hại ta vậy?

Thiếu nữ áo trắng vừa khóc vừa bảo :

- Ngựa tốt không thắng hai cương, liệt nữ chẳng lấy hai chồng, ngươi yên tâm suốt đời này ta sẽ chẳng lấy kẻ khác đâu mà sợ.

Đặng Tiểu Nhân chẳng những không cười, mà lại như muốn khóc không ngờ rằng sự việc đã nghiêm trọng đến mức như vậy.

Đao quang lóe lên, chủ thủ lại tiếp tục đâm tới.

Đặng Tiểu Nhân chấn động tâm thần, vội vàng phân thân nghiêng người sang bên trái nhanh lẹ vô cùng, ai ngờ chân vừa nhấc lên chỉ nghe một tiếng “bình” vai trái đã lãnh trọn một chưởng, nửa thân người như tê dại thân hình loạng choạng muốn ngã, ánh đao quang cứ loang loáng làm hoa cả mắt, lưỡi chủ thủ sắc bén bên trong tay thiếu nữ áo trắng đã bay đến sát ngực của Đặng Tiểu Nhân.

Thiếu nữ áo trắng xem ra có vẻ yếu đuối nhu nhược nhưng tâm trí võ công lại cực kỳ cao siêu. Chủ thủ trong tay vung ra chỉ là hư chiêu, bức hẳn phải tránh đồng thời tính kỹ bước lui của đối phương xuất tiếp một chưởng cũng lúc chủ thủ đột ngột biến chiêu, cách đánh vô cùng hữu hiệu.

Đặng Tiểu Nhân cười nhạt :

- Ngươi thật sự muốn giết ta sao?

Thiếu nữ áo trắng lạnh lùng đáp :

- Không sai, có gì di ngôn lại không? Nói mau!

Đặng Tiểu Nhân cất tiếng cười ung dung :

- Nhờ người nói với nam nhân trong thiên hạ, cứu ai thì nên cứu nhưng tuyệt đối không được cứu nữ nhân. Người động thủ đi.

Một tiếng “keng” vang lên ngọn chủ thủy trong tay thiếu nữ áo trắng đã rơi xuống đất.

Đặng Tiểu Nhân cười hì hì trêu chọc :

- Ta đã nói mà, đâu có lẽ nào tiện nội lại đi giết trượng phu? Chẳng lẽ người lại muốn làm Phan Kim Liên sao?

Thiếu nữ áo trắng thất thanh khóc lớn :

- Người đã cứu ta, ta làm sao có thể giết người, có lẽ ta phải tự giết ta cho rồi.

Nói vừa dứt lời nàng nhẹ nhàng tung mình người đã bay ra ngoài cửa.

Đặng Tiểu Nhân la lớn :

- Lão bà người không thể trốn theo trai như vậy, lẽ nào nữ để lão công công ta đây cô đơn một mình suốt đời hay sao?

Đặng Tiểu Nhân đoán chắc nàng ta chưa thể đi xa nên mới nói ra những lời hồ đồ để chọc tức thiếu nữ nọ. Nào ngờ đợi một lúc lâu cũng chẳng thấy động tĩnh gì trong lòng chợt lo lắng, liền chạy ra ngoài.

Thời gian khoảng cạn chén trà thì thấy Đặng Tiểu Nhân cúi đầu cúi thủ bước quay trở về. Mồ hôi chảy ròng ròng, ngay cả một cái bóng cũng chẳng kiếm thấy.

Vừa bước vào cửa do không chú ý suýt chút nữa là bị vấp ngã nhào, thế là hấn bực tức trầm giọng nói :

- Đồ chết bà, mình xui xẻo bị cái con bà nó cho ăn gạo nước lạnh buốt răng.

Càng nghĩ càng thêm giận dữ, tức quá hấn đá vào ngạch cửa một cái cho bõ ghét.

Chỉ nghe “cộp” một tiếng rồi thấy Đặng Tiểu Nhân lấy hai tay xoa xoa mu bàn chân phải chân trái gập xuống, đau buốt vô cùng, nhưng hấn mỉm cười mỉm răng chịu đau lết đến bên giường. Đặng Tiểu Nhân vừa ngồi trên giường vừa xoa bóp chỗ chân đau trong lòng thầm nghĩ:

“Tục ngữ nói “Nữ nhân là kẻ gây ra tai họa” thiệt chẳng sai chút nào, ai mà gặp là người ấy bị xui xẻo liên, người ta đã đi rồi có nghĩ thì cũng chẳng ích gì. Hôm qua lại bị khốn khổ suốt đêm ngủ chẳng xong. Bây giờ phải chợp mắt chút chớ kệ bà nó! Sao cũng mặc”.

Đặng Tiểu Nhân nghĩ xong liền ngã mình trên giường gối đầu ngủ thiếp đi. Một lát sau đã vang lên tiếng ngáy như sấm của hấn.

Một thoáng im lặng.

Bỗng nhiên...

Có tiếng bước chân vô cùng nhẹ nhàng từ xa vọng tới và dừng lại ngay trước cửa phòng.

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười từ từ mở mắt, thì ra tiểu tử này chỉ giả bộ ngủ trong bụng nghĩ thầm:

“Nữ nhân tâm, kim đáy biển. Ha! Người đuổi theo nàng, nàng chạy thực mạng, người không chú ý đến, nàng liền mở cửa ra nhìn người! Con bà nó, nữ nhân chính là thế đấy”.

“Kẹt” một tiếng, cánh cửa từ từ mở ra.

Thiếu nữ áo trắng đứng ngay giữa cửa, thật là quái lạ!

Nàng ta không khóc mà trái lại cười một cách yêu kiều, nụ cười tươi tắn mê hồn khiến cho ai nhìn cũng đều say đắm.

Đáng tiếc là Đặng Tiểu Nhân không xem thấy bởi vì hấn đang ngáy to khép chặt đôi mắt làm ra vẻ đang ngủ say. Thiếu nữ áo trắng đứng nhìn Đặng Tiểu Nhân rồi mỉm cười nhủ thầm:

“Thật là... cái đồ cứ ăn cho no... rồi lại ngủ kỹ...”

Thiếu nữ áo trắng nhẹ nhàng bước đến bên giường mắt nhìn Đặng Tiểu Nhân đăm đăm không chớp, một lúc lâu mới gọi nhỏ :

- Nè, người tỉnh dậy đi chứ!

Thiếu nữ không gọi có lẽ tốt hơn, bởi vì càng gọi thì hần càng ngáy to hơn.

Thiếu nữ liếc mắt nhìn, trọng bụng bỗng nảy ra một kế mỉm cười :

- Được rồi ta sẽ cho người dậy luôn.

Thiếu nữ áo trắng quay người cầm lấy hồ rượu đang định đổ vào mũi vào miệng hần...

- Mưu hại trượng phu mình phải xử như thế nào đây?

Trong khi đang nói, Đặng Tiểu Nhân đã ngồi bật dậy thu thế như muốn đánh.

Thiếu nữ áo trắng la lên một tiếng vội lùi lại phía sau.

Một tiếng “choang” vang lên chiếc hồ rượu đã bị rớt xuống đất vỡ tan, hai tay ôm lấy ngực liếc xéo hần một cái :

- Làm người ta sợ chết đi được, thì ra người đâu có ngủ?

Đặng Tiểu Nhân làm mặt xấu rồi lại cười ha hả :

- Hiền thê ta chạy mất, ta làm sao có thể ngủ yên được?

Hần cứ nhìn trân trân vào người thiếu nữ, suy nghĩ giây lâu rồi nét mặt bỗng hiện ra vẻ nghi ngờ hỏi :

- A! Người cao hứng lắm phải không? Có chuyện gì vậy hả?

Thiếu nữ áo trắng đỏ bừng mặt, chậm rãi cúi đầu xuống.

Đặng Tiểu Nhân không hiểu hỏi lại :

- Người làm sao mà chẳng nói gì vậy?

Thiếu nữ áo trắng xấu hổ cúi đầu lấp bắp :

- Người... người... người tuyệt nhiên không... không ăn hiếp ta...

Đặng Tiểu Nhân sa sầm nét mặt cố làm ra vẻ tức giận :

- Chúng ta đã là phu phụ rồi, người lại muốn lờ đi à?

Thiếu nữ áo trắng tát nhẹ vào má hần một cái, rồi dịu dàng trách hần :

- Có đùa thì cũng phải có mức độ vừa phải thôi chứ, vừa rồi người làm ta sợ hết hồn. Bây giờ ta mới biết người chẳng những không ăn hiếp ta, ngay cả lúc thay y phục bó thuốc cho ta người cũng đi mời những nữ nhân trong quán giúp ta, đúng hay không?

Đặng Tiểu Nhân chỉ mỉm cười không đáp.

Thiếu nữ áo trắng mỉm cười nói tiếp :

- Không những thế mà người còn ở phòng bên cạnh lát lát lại bưng nước, mang thuốc, báo hại người phải bận rộn suốt đêm...

Thiếu nữ áo trắng đôi mắt chứa chan tình ý nhìn hần, nói với vẻ vừa yêu vừa giận :

- Xem vẻ mặt người có vẻ bại hoại, không ngờ rằng lại là vị chính nhân quân tử.

Đặng Tiểu Nhân cười ha hả :

- Bây giờ người mới biết, thế người tên là gì?

Thiếu nữ áo trắng nhẹ nhàng mắng :

- Thô lỗ! Hỏi tên nữ nhân thì cũng phải khách sáo văn vẻ một chút nếu không suốt đời chẳng lấy được ai cả.

Đặng Tiểu Nhân bộ dạng giống như tiểu sinh mới học diễn kịch, bước lên trước vài bước cúi mình thấp xuống thi lễ đoạn hồi lớn :

- Tiểu sinh Đặng Tiểu Nhân xin cúi đầu ra mắt, xin hỏi tiểu thư quý tính phương danh. Như vậy được chưa?

Thiếu nữ áo trắng cười muốn chảy cả nước mắt, gập cả người lại mà cười. Hồi lâu mới từ từ nói :

- Đồ chết toi làm người ta cười đau cả bụng. Hừ! Đặng Tiểu Nhân, tên sao kỳ vậy. Ta họ Bạch tên là Hàng Tổ.

Đặng Tiểu Nhân nghiêm mặt hỏi :

- Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni với người có thù?

Bạch Hàng Tổ lắc đầu :

- Không có.

Đặng Tiểu Nhân kinh ngạc hỏi :

- Vậy thì...

Bạch Hàng Tổ đỏ mặt đáp :

- Ắ bắt ta lấy ả? Ta không chịu, đúng vậy, không phải ta không chịu mà ta không thể lấy ả. Người mình bạch chưa?

Đặng Tiểu Nhân ngơ ngác hỏi :

- Vậy thì tại sao người không nói sự thật cho ả?

Bạch Hàng Tổ rầu rầu kể tiếp :

- Ắ có cho ta cơ hội nào để nói đâu, cứ hễ động thủ là đánh, mở miệng là chửi. Ta lại cứng đầu thế là chẳng buồn nói chi cả.

Đặng Tiểu Nhân nhìn nàng ta không chớp mắt rồi thực thà nói :

- Nói thật đó, lúc đó nếu như ta là nữ nhân ta cũng sẽ ép người lấy ta.

Bạch Hàng Tổ liếc hắt một cái nói tiếp :

- Lại nữa rồi. Miệng chó lại mọc ngà voi nữa rồi.

Đặng Tiểu Nhân cười hì hì :

- Đại tiểu thư, nếu như miệng chó có thể mọc ra ngà voi thì Đặng Tiểu Nhân này đã nuôi chó từ lâu rồi.

Bạch Hàng Tổ nhin không được cười nói :

- Léo mép rồi!

Đặng Tiểu Nhân nghiêm chỉnh bảo :

- Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni là thần quỷ phương nào đi chẳng nữa, chỉ thấy cái dáng vẻ khinh thường mọi người của ả, trong lòng ta lập tức giận bùng bùng. Thế nào cũng có ngày ta dạy cho ả một bài học nhớ đời.

Bạch Hàng Tổ từ tốn khuyên hấn :

- Thân thể của ả ta cũng chẳng biết rõ cho lắm, ngày hôm qua ta tình cờ đụng phải ả ở trên đường, nhưng mà võ công của ả vô cùng cao minh, mới chỉ qua ba chiêu ta đã bị ả tóm lấy. Thêm rắc rối một chuyện sao bằng bớt đi một chuyện phiền muộn, người hãy bỏ qua cho xong! Đa sự chỉ cho thêm mệt.

Đặng Tiểu Nhân không hề muốn bỏ qua chuyện này, nhưng nghĩ đến sự an toàn của Bạch Hàng Tổ hấn cũng cố gắng nhẫn nhịn cười bảo :

- Được ta nghe lời người, ngày mai chúng ta ra đi.

Bạch Hàng Tổ trong lòng vô cùng sung sướng. Nàng biết rằng Đặng Tiểu Nhân đã vì mình mới không đi tìm cách chọc tức Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni.

Đôi mắt nàng chớp chớp có ý chọc hấn :

- Nói thật ra ả đó đến ngay bây giờ ta cũng chẳng sợ ả bởi vì...

Đặng Tiểu Nhân vội vàng gặng hỏi :

- Tại vì sao?

Bạch Hàng Tổ nhìn Đặng Tiểu Nhân với vẻ tinh nghịch :

- Người có thể cười cô ta.

Đặng Tiểu Nhân như muốn nhảy dựng lên chỉ vào mũi nàng ta nói :

- Người dám nói móc ruột ra, xem ra ta không trị nổi người à!

Bạch Hàng Tổ vội vòng tay cúi mình xin lỗi hấn :

- Lần sau người ta không dám nữa mà.

Đặng Tiểu Nhân nhìn thấy cô nàng giả làm ra vẻ đáng thương như vậy không nhịn được cười :

- Người dám đánh cuộc với ta không, nếu như ta không chế được Hắc Phượng Hoàng người phải quỳ xuống đây mà kêu ta bằng sư phụ...

Bạch Hàng Tổ đột nhiên hỏi lại :

- Nếu như người thua thì sao?

Đặng Tiểu Nhân nói rõ từng tiếng :

- Một ngày ba lần ta sẽ cúi đầu gọi người là bà tổ.

Bạch Hàng Tổ lắc đầu cười nói :

- Ta còn chưa già mà đã bị người kêu bằng lão tổ, như vậy nè, nếu người thua thì đầu khỏi cần cúi cứ kêu ta một tiếng tỷ tỷ được không.

Đặng Tiểu Nhân gật đầu.

- Được, quân tử nhất ngôn.

Bạch Hàng Tổ tiếp lời :

- Tứ mã nan truy.

Nói xong hai người đưa tay làm bằng.

* * * * *

Nước sông trong đến nỗi có thể nhìn xuống tận đáy, cá bơi có thể đếm được.

Hàng liễu rủ hai bên bờ cứ phất phơ theo gió.

Bạch Hàng Tổ nằm dưới bóng cây dương liễu, lấy tay che nắng mặc nguyên cả bộ quần áo đang ngủ.

Đặng Tiểu Nhân cưỡi cỗ giấy vờ cao hứng bắt cá mò tôm trong nước, miệng cứ ư ử hát thầm một khúc nhạc :

- Tháng giêng ơi là tháng giêng, dắt theo người em gái nhỏ, ư ử, ư ử là nhìn hoa đăng, hoa đăng...

Bỗng nhiên...

Tiếng ca đột nhiên dừng lại tựa như có người cầm dao cắt đứt nửa chừng.

Đặng Tiểu Nhân như bị ma bắt, mắt trợn miêng há người cứng đờ như tượng gỗ, nhìn đắm đắm xuống mặt nước bất động.

Bóng đen phản chiếu xuống mặt nước xem ra vô cùng yếu điệu, cực kỳ khả ái khiến cho người nhìn thấy như đắm như say.

Nữ nhân xinh đẹp từ từ nhấc đôi tay ngọc lên tư thái vô cùng dịu dàng, mỹ miều, tựa như Lăng Ba Tiên Tử giáng trần, ban ân tứ phúc cho kẻ phàm phu tục tử ở dưới nhân gian.

Nhưng đôi bàn tay thon dài đẹp như ngọc này lại chẳng hề mang đến cho hắn một chút hạnh phúc nào cả mà chỉ mang đến cái họa sát thân. Bởi vì lát nữa đây nó sẽ lấy đi tính mạng của Đặng Tiểu Nhân. Tiếng cười trong trẻo ngân lên như tiếng chuông bạc bên tai, chợt có một giọng nói nhẹ nhàng phát ra từ bóng đen nọ :

- Hừ, sao lại ngồi ngẩn ngơ như thế, coi chừng bị cảm lạnh bây giờ, đứng nhanh lên đi chứ.

Đặng Tiểu Nhân chợt nhảy bổng lên, như là đang ngồi trong lò lửa vậy, nhãn quan phất lại nhãn châu như muốn nhảy ra khỏi tròng mắt, trố mắt kinh sợ nhìn người áo đen y như vừa gặp quỷ đến bắt hồn miệng la lên thất thanh đôi chân vội vàng lùi ra sau.

Kỳ thực trên mặt nước sông như gương soi đã báo trước cho Đặng Tiểu Nhân người ấy chính là Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni.

Nhưng hắn cố ý làm ra vẻ sợ hãi ngốc nghếch, đôi mắt thất thần nhìn sững nàng ta hồi lâu rồi lắp bắp mở miệng thốt lên :

- Nàng ta... nàng ta chẳng phải là nam nhân... mà... mà cũng là... giống... cái... như người mà thôi...

Mai Đông Ni gật đầu cười lạnh lùng :

- Ta biết, nhưng ta đến đây đâu phải để kiếm cô ta.

Đặng Tiểu Nhân vẻ mặt sầu khổ, thiếu não nói :

- Vậy... vậy thì người tìm ra sao?

- Không sai, người thật thông minh.

Mai Đông Ni chậm chậm hạ đôi ngọc thủ xinh đẹp xuống, không ngừng trợn mắt liếc nhìn Đặng Tiểu Nhân, rồi tiếp tục hé mở đôi môi xinh xắn lạnh lùng thốt :

- Là một hán tử chân chính thì phải lên đây lẹ lên chứ! Bộ người tính trốn dưới nước suốt đời hay sao?

Đặng Tiểu Nhân vừa ngẩng đầu lên, liền thấy Bạch Hàng Tổ đang nhìn về phía mình mỉm cười chọc tức hắn, hắn không nén nổi cơn giận bưng bưng bốc lên trong bụng mắng thầm:

“Con xú a đầu kia! Ta chết thì người cao hứng quá há! Cười cười cười! Có ngậm miệng lại không hả? Mọi việc đều do cái con bà mi hại ta cả nếu... nếu không ta đâu có khổ khổ như vậy”.

Mai Đông Ni dựng ngược đôi mày đen nhánh, lạnh lùng cười :

- Cũng được, người không chịu lên cũng chẳng sao, ta sẽ xuống đó vậy.

Mai Đông Ni vừa nói vừa định bước xuống, đương nhiên chẳng phải là hư trương thanh thế.

- Khoan đã.

Đặng Tiểu Nhân đảo mắt một cái trong lòng nghĩ:

“Ở trên bờ còn có thể kiếm cách đối phó với ả, chứ ở trong nước chẳng khác nào chui đầu vào tử lộ...”

Nghĩ đến đây hắn lấy tay phủi đất quần cười nói :

- Một mỹ nhân xinh đẹp như người đây mà để cho nước thấm ướt hết xiêm y, lộ ra nguyên hình thì thật là tội của ta lớn lắm, cô nương xinh tươi ơi, lùi ra xa vài bước để ta đi lên với chứ.

Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni lạnh lùng đáp :

- Hừ, ta há lại sợ người bay lên trời sao?

Nói dứt lời nàng tung mình nhẹ nhàng, thân ảnh vô cùng lạnh lẽo, người đã bay ra cách đó hai trượng thân thái ung dung phi phạm thiên hạ có một không hai.

Đặng Tiểu Nhân không khỏi rung mình, ớn lạnh chỉ cần nhìn thuật khinh công của nàng ta, hẳn cũng tự cảm thấy mình đã nắm chắc phần thua, hẳn thất thế đứng như sắp lên đoạn đầu đài, bước chân nặng nề chậm chạp bước lên bờ.

Mai Đông Ni thấy Đặng Tiểu Nhân đã xỏ xong giày vớ liền giơ tay chỉ về phía hắn lạnh lùng quát :

- Người tên gì, nói mau!

“Ồ!” Đặng Tiểu Nhân suýt chút nữa đã cười phá lên, nhìn thấy thần sắc cô nàng giống như là lão già ngồi ở công đường tra vấn phạm nhân.

Đặng Tiểu Nhân trong lòng thực sự oán ghét cô ả, chợt nghĩ ra một mẹo để chọc tức ả liền nói lớn :

- Tại hạ họ Liễu tên là Xuân Tăng.

Bạch Hàng Tổ ngạc nhiên trong bụng thầm nghĩ:

“Tiểu tử này đang định làm trò quỷ gì vậy? Tự nhiên lại đi thay tên đổi họ?”

Mai Đông Ni cũng vô cùng kinh ngạc miệng cứ lắp bắp :

- Liễu Xuân Tăng, tên gì mà quái dị thế!

Đặng Tiểu Nhân giả bộ nghiêm mặt cố nén cười nói tiếp :

- Xem ra có lẽ ta với người có duyên với nhau, ngay cả tên họ cũng hợp với nhau vô cùng. “Hàn mai đông thiên khai hoa. Liễu thụ xuân thiên nảy mầm”. Ni cô mùa đông phối hợp với hòa thượng mùa xuân thật là duyên trời kết hợp, trăm năm chẳng phải, nhưng mà...

Mai Đông Ni cực kỳ giận dữ toàn thân run lên trầm giọng quát :

- Câm mồm! Nếu thứ người ngoan ngoãn theo ta có thể người sẽ được sung sướng.

Đặng Tiểu Nhân vội vàng xua tay làm bộ làm tịch :

- Đi theo người? Không được, không được, khi ta còn chưa xuất thế, thân mẫu ta đã chỉ vào bụng cầu thần cho ta một hiền thê rồi. Nếu như người định cưới ta làm trượng phu thì cứ gọi lão công hoai. Vậy thì làm sao, thôi xin hẹn kiếp sau tái ngộ vậy.

Mai Đông Ni tức giận khước mắt lộ ra sát cơ lạnh lùng hét :

- Xuất ngôn nói năng lộn xộn, đáng bị đánh đòn.

Đặng Tiểu Nhân thấy trong mắt đối phương hiện ra tinh quang lấp lánh chiếu đầy vẻ sát cơ không khỏi chấn động toàn thân trong bụng thầm la “không xong” rồi co giò định chạy.

Mai Đông Ni thấy tình trạng này thì cất lên tiếng cười thích thú.

Nàng ta tuy nở nụ cười tươi như hoa, nhưng đối với Đặng Tiểu Nhân và Bạch Hàng Tổ lại cảm thấy lạnh toát cả người, hồn xiêu phách lạc.

Chỉ thấy Mai Đông Ni nhẹ nhàng di động ngọc cước như làn khói thoảng, bóng người lướt qua nhan như điện chớp, thân mình đã bay ra ngoài mấy trượng, đến sát bên cạnh Đặng Tiểu Nhân.

Đặng Tiểu Nhân tròn tròn đôi mắt nhìn mãi không hề chớp, một lúc nhưng cũng không thể nhận ra Mai Đông Ni đã dùng thân pháp gì mà chỉ nhẹ nhàng một bước liền ở ngay bên cạnh mình cách nhau chỉ có vài bước.

Đặng Tiểu Nhân gan dạ phi thường, trong lúc nguy cấp hai tay lẹ làng vung ra thế chưởng mạnh như núi hộ vệ toàn thân.

Mai Đông Ni cười lạnh một tiếng tả thủ nhẹ nhàng đẩy ra, lập tức một luồng kinh lực mãnh liệt đã ập tới đồng thời hữu thủ vung ra nhằm ngay mặt đối phương chụp tới.

Đặng Tiểu Nhân kinh hồn bạt vía ngã người ra sau, song cước búng mạnh xuống đất thân hình đã vọt ra ngoài một trượng.

Nào ngờ Mai Đông Ni nhẹ nhàng đuổi theo nhanh như chớp lóe sao sa, thân hình mềm mại như cành liễu phát phơ trước gió chập chờn như bóng ma bám theo Đặng Tiểu Nhân như hình với bóng, đợi cho hắn vừa đứng thẳng người lại, ngọc chuông của Mai Đông Ni đã đưa ra.

Liền nghe...

Một tiếng “bình” vang dội ngực của Đặng Tiểu Nhân đã hứng trọn một chuông.

Chỉ thấy...

Dư chấn vang vang, bóng người bay ra, Đặng Tiểu Nhân đã như con diều đứt dây bị sức chấn động hất ra ngoài một trượng.

Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni thấy Đặng Tiểu Nhân nằm thẳng cẳng dưới đất, chẳng hề động đậy bèn lạnh lùng cười nói :

- Thiên đường có lối người chẳng chịu đi, Địa ngục không cửa vẫn cứ xông vào, giờ này năm sau chính là ngày giỗ đầy năm của người đó.

- Đánh cho người mấy cái vào mông bây giờ.

Nói vừa dứt lời, đã thấy Đặng Tiểu Nhân lồm cồm bò dậy, khuôn mặt tươi cười chỉ vào Mai Đông Ni tiếp :

- Lão tử đây Diêm vương chê không nhận, phán quan cũng không cần, mà xú nha đầu ngươi muốn lấy mạng ta. Chẳng dễ dàng như vậy đâu.

Bạch Hàng Tổ đang âm thầm rơi lệ thấy vậy không khỏi vui mừng ra mặt, thầm nguyện cầu Bồ Tát hộ mạng cho hắn.

Mai Đông Ni nghĩ thầm trong bụng:

“Một chuông vừa rồi của ta có thể khai sơn phá thạch, uy lực chuyển núi dời non, cho dù hắn có cương khí hộ thân cũng khó tránh khỏi cái chết. Tiểu tử này xem ra chẳng hề hấn gì, chẳng lẽ... hắn có tà thuật?”

Đặng Tiểu Nhân thấy Mai Đông Ni cứ đứng sững như trời trồng mặt lộ vẻ kinh ngạc, không khỏi cảm thấy vui mừng hai tay liền chắp sau lưng rồi ngược mặt nhìn trời cố làm ra vẻ nhàn nhã khiến cho người ta chẳng thể biết hư thực ra sao.

Thực ra trong bụng hắn cũng hồi hộp tim đập thình thịch, người vốn được làm bằng thịt mà ai lại chẳng sợ bị đánh, chỉ bất quá là do hắn lì đòn hơn người ta mà thôi.

Mai Đông Ni cau đôi lông mày đen nhánh lạnh lùng quát bảo :

- Được lắm! Nhà ngươi khá đấy, ta xem thử ngươi chịu được bao lâu, nhìn đây.

Mai Đông Ni nấp khí vào Đan Điền, dồn lực vào hai tay, người đã theo cùng tiếng, nhanh như ánh chớp hữu chuông lệ làng vung ra kinh phong cuộn cuộn quét tới gió lốc ào ạt khắp nơi nhằm vào những yếu huyệt trước ngực Đặng Tiểu Nhân lướt tới.

Đặng Tiểu Nhân cảm thấy chuông thể của nàng ta phát ra cực kỳ nhanh lẹ thủ pháp vô cùng quái dị. Hắn muốn lẩn trốn nhưng cảm thấy không cách gì trốn khỏi chuông ảnh, mắt cứ tròn miệng vẫn há đứng im chịu trận.

“Bình” một tiếng chấn động vang lên trước ngực Đặng Tiểu Nhân lại lãnh thêm một chuông.

Ngọc chuông lần này cực kỳ mãnh liệt dù cho đối phương là đại la thần đi nữa cũng bị sức chấn động làm cho tâm mạch đứt đoạn, ngũ tạng đảo lộn thổ huyết mà chết. Thật lạ lùng, Đặng Tiểu Nhân chẳng những không bị chấn động mà cứ đứng yên tại đó chẳng hề thối lui cứ ung dung mỉm cười khinh thường nhìn Mai Đông Ni.

Chuyện này càng làm cho hung tính của Mai Đông Ni bị kích động dữ dội, bao nhiêu công phu luyện tập bấy lâu đều bị trút vào song chưởng liên hoàn xuất thủ chiêu nọ nối tiếp chiêu kia, chưởng phong rít lên vào vèo cuồng phong cuộn cuộn tứ phía thanh thể kinh người.

Những tiếng “bình” “bịch” không ngớt vang lên bên tai, chấn động vang lên đến trời, những ngọn chưởng cứ nhằm những tử huyết mà phóng tới liên miên bất tận.

Bóng người bay loang loáng nhanh như điện chớp, chưởng thể mạnh như núi đổ, kinh phong ào ạt xô tới như những ngọn sóng vô tận, càng đánh càng lẹ vô cùng. Trong khoảnh khắc Mai Đông Ni đã liên tiếp công ra hơn bốn mươi chiêu.

Bóng chưởng kín mít chẳng hở chỗ nào, Đặng Tiểu Nhân giống như con quay khổng lồ cứ xoay tròn theo thể chưởng, trùng thể chưởng càng mạnh vòng quay càng nhanh. Tuy bị trùng chưởng nặng nề như vậy nhưng hấn chẳng hề thọ thương, cũng chẳng táng mạng dường như càng bị đánh càng lên tinh thần hơn.

Bạch Hàng Tổ cứ lo lắng hộ hấn ta, nhưng thấy hấn cứ như Trình Giảo Kim đánh mãi không chết mới tạm yên lòng mặt mày có phần tươi tỉnh.

Mai Đông Ni càng đánh trong lòng càng kinh sợ, lúc mới đầu nàng chẳng cảm thấy gì cả, dần dần mới phát hiện ra Đặng Tiểu Nhân mỗi khi bị trùng một chưởng thân hình sinh ra phản ứng, phát ra một sức phản chấn, xuất thủ càng mạnh thì sức phản chấn lại càng mãnh liệt.

Qua bốn mươi chín chiêu không những không đánh ngã được Đặng Tiểu Nhân, trái lại còn bị sức phản chấn phát ra từ thân thể hấn dội lại làm cho cổ tay tê buốt, đau thấu đến tim gan.

Mai Đông Ni ngẩn người đứng lặng âm thầm nghĩ ngợi:

“Tà môn, đây là công phu gì vậy. Thật là mình chưa hề được thấy, cũng không nghe nói quá bao giờ”.

Đặng Tiểu Nhân muốn xuất thủ phản kích nhưng chẳng tìm ra cơ hội, đột nhiên thấy thể chưởng đối phương bất ngờ chậm lại đứng ngẩn người suy nghĩ trong lòng hấn không khỏi mừng thầm, chẳng chịu bỏ qua cơ hội tốt đẹp này.

Thân hình lặn tròn một cái, Đặng Tiểu Nhân đã thoát ra khỏi chưởng phong hai tay nhanh lẹ vươn ra bốc vội lấy hai nắm bùn ở bờ sông vung ra ném thẳng vào mặt Mai Đông Ni, bùn vừa ra khỏi tay đã nghe tiếng hét lớn của hấn :

- Xem pháp bảo.

Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni nghe tiếng hét, tung mình tánh khỏi nhưng đã trễ, một nắm bùn đen bay vút vào mặt. Mắt, mũi, miệng đều dính đầy bùn.

Đặng Tiểu Nhân đắc thủ được một chiêu, hai tay nhanh như điện xẹt cứ bốc từng nắm, từng nắm bùn ném liên tiếp về phía Mai Đông Ni.

Bùn đất từ trên trời không ngừng giăng xuống, Mai Đông Ni tối tăm mặt mũi, mắt chẳng thể mở được, miệng cũng không chữi được, mũi cũng cơ hồ nín thở. Mùi bùn đất tanh hôi khó ngửi làm cho người muốn nôn ọe, hận Đặng Tiểu Nhân đến tận xương tủy, song cước đạp mạnh xuống đất, người nàng đã bay ra xa vài trượng.

Đặng Tiểu Nhân vô cùng khoái trá vỗ tay cười lớn :

- Xú nha đầu phiền tử, tập chủng người chó chạy, lão tử đây sẽ biến ngươi trở thành con cóc xấu xí đầy bùn. Ha... ha... ha...

Bạch Hàng Tổ cười chảy nước mắt, gập cả người lại mà cười, trong lòng thầm nghĩ:

“Con nữ sát tinh này ai thấy cũng phải sợ thất kinh hồn vía, lại bị tiểu tử này chọc phá đến nỗi thất điên bát đảo đứng ngồi không yên, thật là ác nhân sẽ có ác nhân ma trị mà!”

Bỗng nhiên...

Nghe “soạt” một tiếng ngân quang lóa mắt, một vầng sáng vung lên, Mai Đông Ni nhẹ nhàng rút kiếm. Thanh Tam Xích Thanh Phong đã cắm trong tay nghiêng chặt hàm răng ngọc, oán hận hét lớn :

- Tiểu cầu, ta không giết mi thề chẳng làm người.

Nàng lắc tay một cái kiếm quang đã di chuyển, kiếm phong rít lên “vù vù” nhanh như chớp lóe sao sa, xuất chiêu Tiểu Chỉ Nam Thiên nhằm vào giữa tim Đặng Tiểu Nhân đâm tới.

Đặng Tiểu Nhân thất thần vội vàng phi nhanh ra sau trầm giọng hét :

- Khoan đã!

Mai Đông Ni tuy thu thế kiếm nhưng mũi kiếm vẫn chĩa thẳng vào ngực Đặng Tiểu Nhân lạnh lùng quát :

- Có gì nói mau, người đừng tưởng có thể thoát khỏi lưỡi kiếm này đâu, cô nương đây quyết không để cho người có cơ hội đó đâu.

Đặng Tiểu Nhân trong bụng thật sự phát run lên, hắn tuy chẳng sợ bị đánh nhưng đối với bảo kiếm lạnh như băng này hắn kỳ vô cùng, lưỡi kiếm tuy trắng nhưng máu sẽ nhuộm đỏ nó, lúc đó chỉ cần nháy mắt là sẽ gặp ngay Diêm vương ở trước mặt.

Đặng Tiểu Nhân đương nhiên chẳng chịu bó gối chờ, cái gì là chết vinh hơn sống nhục, hắn không cần biết, mắt cứ đảo quanh tìm kế hoãn binh, trước tiên hãy cứ để cho nàng ta bình tâm bớt giận cái đã.

Hai tay Đặng Tiểu Nhân chấp lại khuôn mặt tươi cười nói với Mai Đông Ni :

- Chúng mình có thù oán với nhau sao?

Mai Đông Ni vốn tính nóng nảy nhưng hay nói thẳng ra chứ không biết nói quanh co nhiều lời. Nghe hỏi liền nghĩ ngợi một chút, quả thật giữa họ không oán không thù, bèn trả lời :

- Không có!

Đặng Tiểu Nhân vội lợi dụng cơ hội nắm lấy lời nói của nàng ta, được thể liền nói một hơi :

- Người xem xem, chúng ta đánh nhau dữ dội thế, mà ta với người chẳng oán chẳng thù. Đại tiểu thư mau tra kiếm vào vỏ đi, vũ động đao kiếm mà chỉ, ta trông thấy nó thì sợ lắm.

Mai Đông Ni cười lạnh một tiếng trầm giọng quát :

- Câm mồm, ta với mi tuy không oán không thù, nhưng người đã cả gan dám cản đường ta, đốt cháy đuôi ngựa cu ả ta, nướng chín móng vuốt mã của ta, báo hại vuốt mã của ta thất kinh suýt chút nữa hất ta té ngã xuống đất. Hôm nay nếu có bảy người ra làm trăm mảnh cũng chưa làm cho lòng ta hả giận.

Ngân quang lóe lên, thế kiếm chớp nhoáng, thanh Tam Xích Thanh Phong trong tay Mai Đông Ni đã xoay ngược phóng ra.

Đặng Tiểu Nhân vội vã tung người tránh thế kiếm, cúi gập đầu xuống đất diêm nhiên nói :

- Sát nhân bất quá cũng chạm đầu xuống đất thôi. Đại tiểu thư đã cho ta ăn mấy chục chưởng, cơn giận cũng đã trút vào đó rồi. Tại hạ tự biết mình có lỗi nên chẳng dám hoàn thủ mong đại tiểu thư mở rộng lòng trời, từ bi thương xót lưu cho ta một con đường sống, đại ân đức này vĩnh viễn không bao giờ dám quên.

Mai Đông Ni vốn tính ưa nói ngọt chứ không ưa ngang ngạnh, miệng tuy nói cứng nhưng trong lòng lại mềm xeo, thấy hắn đã nhận tội trước mặt mình, lời nói lại mềm mỏng cực kỳ đáng thương hại, lòng cũng muốn xuôi nhưng ngoài mặt cố ý giả bộ làm dữ lạnh lùng quát :

- Muốn ta tha mạng cho người cũng được, nhưng phải quỳ gối xuống dập đầu, lạy ta ba lạy kêu lên ba tiếng “Đại cô nương” rồi lấy tay chùi sạch vết bùn dơ trên người ta.

Đặng Tiểu Nhân ngẩn ngơ một hồi, lặng im không nói câu nào.

Mai Đông Ni cười lạnh lùng :

- Quyết định nhanh lên ta chẳng có thời gian để lơi thôi với người đâu.

Đặng Tiểu Nhân thở dài một tiếng thê thảm nói :

- Trương Lương còn phải xách giày, Hàn Tín cũng phải luồn dưới háng tiểu nhân để mong được sống, còn ta đây bất quá chỉ là một kẻ giang hồ lãng tử không chốn nương thân vô danh tiểu tốt. Hôm nay để bảo toàn tính mạng phải quỳ xuống đất khấu đầu bái lạy nữ nhân cũng chẳng có gì phải hổ thẹn. Tùy lúc tùy thời, lúc co lúc duỗi mới chính là đại trượng phu vậy.

Nói vừa dứt lời đã thấy Đặng Tiểu Nhân quỳ mọp xuống dưới chân Mai Đông Ni, lau một cách cẩn thận, kỹ lưỡng những vết bùn dính trên đôi ủng của Mai Đông Ni.

Bạch Hàng Tổ không ngừng liếc xéo Đặng Tiểu Nhân khinh bỉ mắng thăm:

“Đồ vô dụng!”

Mai Đông Ni thấy Đặng Tiểu Nhân bị mình hạ nhục đang quỳ sát đất như vậy nhin không được liền phá lên cười thích thú.

Đặng Tiểu Nhân cũng cười, nhưng mà là cười thầm trong lòng, chẳng ai có thể nhìn thấy và cũng chẳng cách nào nghe thấy được, đôi mắt hẩn đảo nhanh rồi nghĩ:

“Lão quái nhà ta còn biết phép Phong Huyết Di Mạch, ta đồ rằng con xú nha đầu phiến tử mi sẽ bị lộn đầu đến tám đời cho coi”.

Đặng Tiểu Nhân càng nghĩ càng cao hứng, trong lúc vui mừng nhất thời dùng sức quá mạnh suýt nữa đã bẻ trật cổ chân của Mai Đông Ni.

Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni đau đớn vô cùng mím miệng giận dữ định đưa chân đá cho hẩn một cái chết tươi, nào ngờ bàn chân chưa kịp nhấc lên, đột nhiên cảm thấy huyết Âm Lăng Tuyền như bị tê đi phân nửa, thân người bị mất cảm giác thần sắc bỗng nhiên biến đổi, thất thanh la hoảng :

- Người...

Đặng Tiểu Nhân ngẩng đầu lên làm mặt xấu với Mai Đông Ni nửa như nói móc nửa như cay độc :

- Đại tiểu thư, chân của người cong vòng như vậy thiệt là khó coi, khó coi quá. Ta có hảo tâm sợ người lấy chồng không được, cho nên mới ra tay sửa lại giúp người đó.

Đặng Tiểu Nhân đang nói lung tung nhưng vẫn không ngừng tay, nhanh như chớp điểm tiếp vào các huyết Tôn Tì, Lương Khâu, Phục Thổ cơ hồ như hệ thống huyết đạo ghi trong Túc Dương Minh Kinh trên chân Mai Đông Ni đều bị hẩn ta điểm hết. Đặng Tiểu Nhân đứng bật dậy vỗ tay cười lớn :

- Ngã này, ngã này.

Mai Đông Ni dường như nghe theo lời hẩn. “Phịch” một tiếng, liền té ngồi xuống đất chống bốn vó lên trời.

Mai Đông Ni tuy tuổi còn nhỏ, nhưng đã có không ít kinh nghiệm giang hồ, hiểu biết cũng khá rộng, tính tình tinh ranh cổ quái, lắm mưu nhiều mẹo lại mang trong mình võ công tuyệt thế, người trong giới võ lâm không ai nghe thấy tên là không táng đờm kinh tâm, lui bước xá dài ba cái. Không ít những nhân vật đã thành danh trong giới giang hồ đã bị đại bại trong tay nàng.

Mai Đông Ni ngay cả nằm mơ cũng chẳng ngờ rằng một kẻ nhìn bề ngoài khiến cho người ta vui thích, kỳ thực hẩn là một tiểu tử vô danh bại hoại nhất trần đời, bị hẩn xỏ mũi trêu tức mà chẳng làm gì được.

Nàng không dám tin điều này, nhưng sự thực đã bày ra trước mắt làm sao lại có thể không tin?

Mai Đông Ni tức giận đến nỗi khuôn mặt tái mét, toàn thân run lên từng hồi mà chẳng biết làm cách nào hơn đành phải nằm im ở đó.

Đặng Tiểu Nhân trợn trừng mắt nhìn Mai Đông Ni rồi cười với vẻ vô cùng khoái trá :

- Người tuy thông minh lắm, nhưng đem so với ta thì còn kém xa. Đại tiểu thư nhà người vừa mới cho ta ăn bốn mươi mấy chưởng, bây giờ ta lấy lại cả vốn lẫn lời nè!

Bạch Hàng Tổ cũng là nữ nhân, nữ nhân thì đương nhiên thông cảm với nữ nhân, liền bước tới ngăn Đặng Tiểu Nhân :

- Mặc kệ ả, nam nhân ai lại đi đánh nữ nhân bao giờ. Người mà làm như vậy, suốt đời sẽ chẳng lấy được ai cho mà xem!

Đặng Tiểu Nhân gật gù nói với Bạch Hàng Tổ :

- Xem ra cũng là phận nữ nhi với nhau cả, cũng để cho ta khỏi mang tiếng ế vợ, vốn lời đầy đủ chỉ cần phát cho hai cái tượng trưng thôi. Thế nào? Vừa ý người chưa?

Mai Đông Ni la lên :

- Người dám!

Đặng Tiểu Nhân cười ha hả :

- Dám hay không thì người sẽ biết ngay thôi.

Đặng Tiểu Nhân vừa nói vừa dùng chân hất nhẹ một cái, tấm thân đẹp đẽ mỹ miều đã bị lật sấp xuống, rồi giơ tay ra đánh mạnh vào mông của Mai Đông Ni hai cái.

Mai Đông Ni từ nhỏ đến giờ được nâng niu cưng chiều chưa từng bị ai làm cho xấu hổ nhục nhã như vậy, mặt liền đỏ ửng lên, hai hàng lệ tuôn chảy như suối, cắn chặt răng nén đau rồi mở miệng chửi mắng :

- Đồ chết bầm, xú cẩu đẳng, con bà nhà người, cái đồ trướng ung thịt thối...

Đặng Tiểu Nhân quát lớn :

- Câm mồm.

Mai Đông Ni cố gắng kìm nén không cho nước mắt chảy xuống, nhưng đôi mắt vẫn cứ tuôn trào hai dòng lệ vẫn không ngừng rơi xuống, quay đầu đưa mắt căm hận nhìn hắn, ngang bướng thách thức :

- Người muốn thế nào nữa đây?

Đặng Tiểu Nhân cười nhạt :

- Hai cú đánh vừa rồi chỉ bất quá là chứng tỏ cho người biết ta có cái sở thích là đánh vào mông nữ nhân. Nếu như người còn dám chửi ta một câu...

Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni vẫn không chịu nhượng bộ ngang ngược hét lớn :

- Ta cứ chửi xem người có thể làm gì được ta.

Đặng Tiểu Nhân lạnh lùng nói :

- Ta dĩ nhiên là chẳng thể làm gì người. Bất quá là chỉ có thể nói cho người biết, đánh vào mông nữ nhân là sở thích của ta, nhưng ta khoái nhất là, thích thú nhất là kéo quần của người xuống đánh nhẹ vào cái đồ vừa trắng vừa mềm ở trước cái mông của người đó. Đại tiểu thư, người có muốn ta thử cho xem không nào?

Mai Đông Ni bỗng nhiên biến sắc, mặt mày tái xanh, miệng ngậm chặt lại sợ đến nỗi dường như nín thở không dám thốt ra lời nào.

- “Ồ! Chiêu này thật là hữu hiệu. Không biết tiểu tử quái quỷ này học được ở đâu để đối phó với nữ nhân thật là cực kỳ kinh nghiệm”.

Mai Đông Ni hai mắt tóe lửa, oán hận nhìn hắn tựa như muốn ăn tươi nuốt sống con người đang đứng trước mặt, lẩm bầm nói :

- Rồi sẽ có ngày ta giết được người.

Đặng Tiểu Nhân cười vang :

- Con nha đầu ngu ngốc kia, nếu như người nói những lời này sớm hơn một chút, thì có thể nhắc nhở được ta, còn bây giờ người phải thế không được giết ta, nếu không ta sẽ lột quần đánh vào mông người ngay lập tức. Nhanh lên!

Thật là anh hùng thất thế phải thua kẻ tiểu nhân, cộp dũ sa cơ bị chó cười. Mai Đông Ni có muốn khóc cũng chẳng khóc được nữa, hận vô cùng nhưng cũng chẳng biết làm sao hơn đành nói :

- Trên có hoàng thiên, dưới có hậu thổ, Mai Đông Ni đây thế không giết người nam nhân này, nếu trái lời thế thì trời tru đất diệt, vĩnh viễn không sống trên đời này nữa.

Đặng Tiểu Nhân vui mừng nói :

- Đa tạ đại tiểu thư đã nói tay mở cho ta một con đường sống.

Mai Đông Ni cắn chặt răng rít lên :

- Ta tuy đã phát thế không thể tự tay giết người, nhưng ta cũng có nhiều cách có thể làm cho mi đi vào tử lộ, khiến cho mi hồn phi phách tán, chết càng thê thảm hơn.

Đặng Tiểu Nhân nhẹ nhàng mỉm cười :

- Chuyện về sau ra sao, ai mà có thể biết trước được. Chúng ta hãy cứ đợi đây đã, tính trước làm chi cho mệt.

Đặng Tiểu Nhân đắc ý nhìn Bạch Hàng Tổ rồi giục :

- Thôi, chúng mình đi đi.

Bạch Hàng Tổ liếc nhìn Mai Đông Ni trong lòng cảm thấy thương xót, thở dài một tiếng, buồn rầu nói với Đặng Tiểu Nhân :

- Cô nương này...

Mai Đông Ni lạnh lùng đáp :

- Mặc kệ ta, hảo ý của người ta sẽ ghi nhớ.

Bạch Hàng Tổ thấy Đặng Tiểu Nhân đang quay lưng sửa lại yên ngựa liền vội vàng khoa chân bước tới nhanh như điện chớp xuất thủ điểm tới hai huyệt đạo trên người Mai Đông Ni, sau đó giải khai mấy huyệt đạo mà Đặng Tiểu Nhân...

(Mất 2 trang)

- Đáng tiếc là người dữ quá, lại quá ngang bướng, nam nhân không thể sống lâu dưới cái uy lực của người, người nói có đúng không?

Mai Đông Ni giống như bị kim chích vào người, đôi mày dựng ngược trầm giọng hét :

- Người... người xéo...

Tiếng “xéo” chưa kịp thốt ra khỏi miệng, nàng đột nhiên không nói được nữa, bởi vì đôi môi dày nóng như lửa của Đặng Tiểu Nhân đã áp chặt gần kín trên cái miệng nhỏ xinh xinh của Mai Đông Ni.

Trời đất quay cuồng, đôi mắt mở to, sự việc diễn ra quá đột ngột ngoài ý muốn của nàng, Mai Đông Ni dường như chịu đựng không nổi, toàn thân tựa hồ mê muội hẳn đi.

Nàng lại nghĩ.

“Hắn tuyệt nhiên chẳng phải là một mỹ nam tử, nhưng mà chỗ nào của hắn cũng đều giống như một nam nhân đích thực. Hơn nữa lại là một nam nhân khiến cho nữ nhân động tâm. Hắn thật bại hoại nhưng bại hoại đến độ làm cho nữ nhân thích thú. Hắn cực kỳ thông minh, thông minh đến nỗi làm cho nữ nhân mê mẩn tâm thần. Hắn thật to gan vô cùng, hàm chứa một sức mạnh khó nói, khiến cho nữ nhân không thể cưỡng lại được, cũng không cách nào kháng cự.

Nếu có thể cùng hắn kết thành phu thê, hài nhi do mình sinh ra sẽ được thừa hưởng sắc đẹp của mình lại có được trí thông minh của hắn thật là hay biết bao?”

Nghĩ mãi nghĩ mãi khuôn mặt nàng đột nhiên nóng bừng lên, áp lực trên đôi môi đỏ như son tự nhiên biến mất. Nàng vội vàng mở mắt ra nhìn đã thấy hắn dần dần đi ra.

Mai Đông Ni bỗng nhiên cảm thấy hương vị ngọt ngào trong lòng mình như trăm hắc xuống, tựa như đã đánh mất một vật gì đó cũng không biết là có một sức mạnh nào khiến cho nàng quên đi ngưỡng chừng cất giọng gọi lớn :

- Người quay trở lại đây...

Lúc này Đặng Tiểu Nhân thật là đã nghe rất rõ lời nàng. Hắn liền quay lại ngồi dựa sát vào người Mai Đông Ni trông giống như...

Xem tiếp hồi 7 Diễm ni thâm tình

7. Hồi 7 Diễm Ni Thâm Tình

Thời gian cứ dần dần trôi.

Chàng đột nhiên gò cương dừng ngựa quay ra ngã ba đường, thở ra một hơi thật dài quay đầu liếc nhìn Bạch Hàng Tổ một cái rồi chậm chạp nói :

- Xuống ngựa.

Bạch Hàng Tổ ngơ ngác không hiểu :

- Đặng Tiểu Nhân, người...

Đặng Tiểu Nhân nhượng đôi mày cắt ngang lời Bạch Hàng Tổ :

- Gọi ta bằng sư phụ, bởi vì người thua rồi, hãy để cho ta tỏ ra tôn trọng nữ nhân một chút, còn việc cúi đầu làm lễ thì miễn, khỏi cần!

Bạch Hàng Tổ trái lại chẳng buồn kêu Đặng Tiểu Nhân một tiếng. Bởi vì nàng đang muốn biết rằng tại sao Đặng Tiểu Nhân đột nhiên bảo mình phải xuống ngựa, trong lòng không yên lấp bắp hỏi :

- Sư phụ, người... người... Người muốn đuổi ta đi hay sao?

Đặng Tiểu Nhân nhẹ nhàng bảo :

- Tỷ tỷ, không phải là ta đuổi người đi, mà là người cần phải đi.

Chàng bắt người ta gọi mình bằng sư phụ mà chàng lại xưng hô người ta bằng tỷ tỷ thật là kỳ lạ.

Bạch Hàng Tổ mặt hoa ảm đạm buồn bã hỏi :

- Tại sao?

Đặng Tiểu Nhân nghiêm mặt đáp :

- Bởi vì người là nữ nhân.

Bạch Hàng Tổ kinh ngạc lại hỏi tiếp :

- Nữ nhân có gì không tốt, người nói thử xem.

Đặng Tiểu Nhân chậm chạp nói :

- Ta không nói nữ nhân có điều không tốt, người mà từ cổ xưa đã có lời minh huấn. Nữ nhân là mầm tai họa. Ta vừa mới gặp người, thì tự mình mang đến cho bản thân bao nhiêu là tai họa phiền phức, người thử nghĩ xem ta tại sao lại không tin cơ chứ?

Cây thì chỉ có một lớp vỏ, người thì cũng chỉ có một tính khí mà thôi. Bạch Hàng Tổ lại là con người tự ái vô cùng bởi có tính tự ái như thế nàng làm sao có thể chịu được những lời như vậy liền nghiêng chặt hàm răng tung mình nhảy xuống đất run run giọng nói như sắp khóc :

- Được rồi, ta đi đây.

- Tỷ tỷ, người đừng buồn giận, ta cũng muốn sánh vai cùng người kết thành đôi bạn đi khắp chốn giang hồ. Bây giờ đã biết người là nữ nhân, kế hoạch của ta dĩ nhiên cần phải thay đổi, kỳ thực là...

Đặng Tiểu Nhân nhìn thấy Bạch Hàng Tổ đôi mắt nhòa lệ muốn khóc, rõ ràng là đáng vẻ vô cùng đáng thương, trong lòng chàng cũng cảm thấy tội nghiệp. Nhưng khi nghĩ đến bản thân còn nhiều sự việc phải

làm, lại nữa đường đường là một đấng nam nhi lẽ nào có thể để cho nữ nhân làm vướng chân? Đành phải làm ra vẻ cứng rắn nói tiếp :

- Kỳ thực ta cũng rất mến người, một nam nhân cô độc và một nữ nhân lẻ loi đi chung với nhau như vậy người ta sẽ nghĩ thế nào? Sẽ nói thế nào? Tỷ tỷ người không sợ sẽ ở vậy sao?

Bạch Hàng Tổ cố ngăn hai dòng suối lệ đang tuôn trào rồi từ từ quay mình lại cõi lòng tan nát buồn bã nói :

- Đa tạ hảo ý của người, ta đi đây.

Đặng Tiểu Nhân không dám nán lại cho thêm chuyện, sợ rằng sẽ bị nước mắt nữ nhân làm mềm lòng liền hấp tấp nói :

- Tạm biệt, xin hãy bảo trọng lấy thân.

Đặng Tiểu Nhân muốn thúc ngựa chạy nhanh, bỗng nhiên nhúu đôi mày lại nhìn vào ba con đường phía trước trong lòng thầm kêu khổ :

- Hồng rồi, không biết đường nào là đường đi đến Bắc Kinh?

Đặng Tiểu Nhân sợ bị Bạch Hàng Tổ làm phiền nên không dám hỏi nàng, ngẩn người suy nghĩ một chút rồi thầm nhủ:

“Kệ bà nó, ta chỉ cần nhanh chóng rời xa cái “mầm họa” là được lắm rồi”.

Vừa nghĩ đến đây, Đặng Tiểu Nhân giật mạnh dây cương, con Huyết Hãn Bảo Mã hí lên một tiếng dài rồi cất tung bốn vó phóng đi như bay.

Bạch Hàng Tổ nghe tiếng võ ngựa vội vàng ngẩng đầu lên nhìn, trong lòng lo lắng liền gọi lớn :

- Quay lại mau, người đi sai đường rồi, đường này mới dẫn đến Bắc Kinh nè.

Ngựa của Đặng Tiểu Nhân vốn là giống ngựa quý, nó phi nhanh như gió cuốn trong nháy mắt cả người lẫn ngựa đã mất hút không còn nhìn thấy bóng hình đâu nữa.

Bạch Hàng Tổ nhìn theo đám bụi đang xoay tròn, hai hàng lệ rơi xuống thánh thót, nhẹ nhẹ thở dài lầm bầm trong miệng :

- Đặng Tiểu Nhân, người... người thật là nam nhân tàn nhẫn đệ nhất thiên hạ.

* * * * *

Những áng mây sắc đỏ pha vàng bao phủ khắp trời.

Mặt trời dần dần ngã xuống phía tây.

Qua nửa ngày phi ngựa mỏi miết, cả người lẫn ngựa đều đã mỏi mệt, trên khuôn mặt Đặng Tiểu Nhân mồ hôi nhễ nhại, chiếc áo đã ướt đầm, ngược mắt lên nhìn, phía trước hiện ra một thị trấn lớn.

Đi chậm chậm về phía trước, chỉ thấy các lò rượu, hiệu buôn, đổi tiền, tiệm cầm đồ, khách điểm không sao kể xiết người đến kẻ đi vô cùng náo nhiệt.

Ở phía bắc con đường có một khách điểm tên là Lai An. Đó là một dãy nhà liên tiếp mười mấy phòng. Cửa chính giữa điểm luôn luôn rộng mở. Bên trái là quầy thu tiền, bên phải là nhà bếp, phía trước là một mái hiên rộng, phía dưới mái hiên có bày một cái bàn gỗ dài. Ngay đầu mái hiên có để thùng nước và máng cho ngựa ăn chuyên cung cấp cho khách vắng lai và các thương nhân qua lại dừng chân nghỉ ngơi.

Người đánh xe, dắt lừa, đẩy xe rồi còn có phu gánh vác thuê, người bán hàng rong đang ngồi nghỉ ở đó ăn cơm, nói chuyện ồn ào người đông nghẹt dưới hiên.

Đặng Tiểu Nhân vừa đi đến cửa khách điểm đã có một gã hầu bàn chạy nhanh ra đón tiếp, phẩy vào móng quăn, khom lưng mỉm cười mời khách :

- Gia gia, xin mời vào trong.

Đặng Tiểu Nhân nhảy xuống ngựa, gã hầu bần đứng ngay bên cạnh liền tiếp lấy dây cương dắt ngựa đi vào. Đặng Tiểu Nhân dặn dò gã :

- Đừng tháo yên ngựa, cho ăn nhiều cỏ tươi nghe!

Đặng Tiểu Nhân vừa ngồi xuống, gã hầu bần đã bưng đến một chậu nước nóng để xuống trước mặt Đặng Tiểu Nhân. Tiếp đó lại rót một bát trà mát đưa cho chàng, cười nói :

- Ngài hãy rửa mặt sơ qua chút đã rồi uống bát trà này như vậy sẽ cảm thấy thư thái chút ít.

Đặng Tiểu Nhân rửa mặt xong liền uống bát trà mát. Quả nhiên cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, liền nghe gã hầu bần hỏi :

- Ngài chỉ dừng chân ghé qua nghỉ ngơi một chút, hay là lưu trú lại khách điểm này?

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười đáp :

- Dừng chân nghỉ lại chút thôi.

Gã hầu bần lại hỏi tiếp :

- Cũng được! Ngài dùng gì?

Đặng Tiểu Nhân nghĩ một chút rồi trả lời :

- Tùy tiện! Có cái gì ăn được thì cứ mang lại đây cho ta.

Gã hầu bần đi được mấy bước lại chạy trở lại cười hỏi :

- Uống rượu không?

Đặng Tiểu Nhân gật đầu đáp :

- Uống!

Gã hầu bần nhanh chóng bước trở ra, trên mặt Đặng Tiểu Nhân lộ vẻ nghi ngờ, quét đôi mắt nhìn đám người chung quanh một lượt, trong bụng thầm nghĩ:

“Nơi này là địa phương nào vậy? Ăn nói sao kỳ kỳ quái quái thế nào?”

Chàng còn đang nghĩ ngợi đã thấy gã hầu bần bưng ra một đĩa thịt lớn, một đĩa bánh bao, một tô canh chua cay và một bình rượu Thiêu Dao Tử, tiện tay đặt một lọ dấm và một lọ hồ tiêu xuống trước mặt Đặng Tiểu Nhân, rồi chỉ tay vào bát canh chua cay nói :

- Không cay thì người thêm hồ tiêu vào, không chua thì đã có dấm ở đây.

Đặng Tiểu Nhân gật đầu hỏi gã hầu bần :

- Xin hỏi đây là địa phương nào?

Gã hầu bần trả lời :

- Dương Gia Tập.

Đặng Tiểu Nhân ngạc nhiên hỏi lại tiếp :

- Thuộc địa phương nào?

Gã hầu bần đáp :

- Thuộc phủ Tế Nam.

Đặng Tiểu Nhân nuốt chút nữa nhảy dựng lên, vội hỏi :

- Cái gì? Đây là địa giới tỉnh Sơn Đông sao?

Người hầu bần gật đầu đáp :

- Không sai! Cứ theo đường này đi thẳng tới độ chừng chưa tới tám dặm, khoảng hơn bảy dặm một chút là đến phủ Tế Nam.

Đặng Tiểu Nhân buồn bực hồi lâu trong bụng trầm nghĩ:

“Thực là xui xẻo hết chỗ nói, muốn đi Bắc Kinh mà lại chạy vô Tế Nam. Cũng được! Thuận đường thì xem mấy vùng hồ nổi tiếng cũng mở mắt ra được chút xíu”.

Bụng Đặng Tiểu Nhân cứ kêu òng ọc, lúc này chàng mới nghĩ tới mình chưa dùng bữa trưa. Lập tức ăn lấy ăn để giống như gió quét sạch lá thu. Trong phút chốc, một đĩa bánh bao, một đĩa thịt lừ, một tô canh chua và cả bình rượu Thiêu Dao Tử đã bị ngốn hết một giọt cũng chẳng còn.

Đặng Tiểu Nhân không nghe lời khuyên của gã hầu bàn, chàng vội vàng lên đường ngay trong đêm, dư vị của bình rượu Thiêu Dao Tử quả thật lợi hại, gió đêm thổi đến người chàng đột nhiên choáng váng, men rượu đã phát huy tác dụng.

Đột nhiên tiếng sấm ầm ầm nổi lên, trời đổ mưa như trút nước. Những giọt mưa không ngớt đập vào người làm cho cả người lẫn ngựa tối tăm mặt mũi.

Ngựa phóng như điên, đột nhiên phía trong khu rừng thông, có một tia sáng yếu ớt chiếu ra đường như có người cư ngụ ở trong.

Đặng Tiểu Nhân thúc ngựa chạy vào rừng, định thần nhìn kỹ, nguyên là một tòa miếu đồ, tiếng chuông reo vi vu bên tai, khói hương phủ đầy khắp nơi, phân chim vung vãi bóng cây cổ thụ che phủ, cảnh lá rậm rạp, cảnh vật âm u rợn người.

Chỉ có hai gian phòng ngủ ở bên cạnh điện thờ, trên hai cánh cửa sổ dán giấy của gian phòng có ánh đèn chiếu ra le lói.

Đặng Tiểu Nhân vội nhảy xuống ngựa, đang muốn vào trong tránh mưa, bỗng có tiếng người nói nhỏ :

- Người nào đó?

Liền nghe “kẹt” một tiếng, cánh cửa trước mặt đột nhiên mở ra. Một nữ ni trẻ tuổi, tay xách đèn đứng ngay giữa cửa mắt nhìn Đặng Tiểu Nhân không chớp.

Đặng Tiểu Nhân cúi đầu thi lễ, lúng túng nói với nữ ni :

- Tại hạ giữa đường gặp mưa, tưởng đây là nhà dân làm kinh động sư phụ, thiệt là vô cùng đắc tội.

Nữ ni trẻ tuổi tươi cười nói đỡ lời :

- Đã như vậy, tiểu thí chủ sao còn chưa chịu vào trong.

Đặng Tiểu Nhân vừa định bước vào lập tức vội dừng chân lại, liếc nhìn nữ ni trẻ tuổi một cái rồi nói :

- Đêm khuya đến quấy rầy nơi đây thiệt là bất tiện vô cùng, được đứng ở dưới sơn môn cũng là phúc đức lắm rồi. Chỉ cần mưa ngớt, tại hạ sẽ lên đường ngay.

Nữ ni trẻ tuổi nhẹ nhàng hé đôi môi đỏ như son đang muốn trả lời thì phía trong đã vọng ra một âm thanh vô cùng dịu dàng :

- Tịnh Quả! Người đang nói chuyện với ai đó?

Tịnh Quả mỉm cười đáp :

- Tịnh Nhân sư tỷ, quý khách lâm môn, tỷ tỷ sao còn chưa nhanh nhanh mang trà đến.

Bóng người lướt qua, một nữ ni trẻ tuổi khác, đôi môi đỏ hồng, mắt phượng mày ngài, tư thái nhẹ nhàng thướt tha, hai tay bưng một chén trà thơm yếu diệu bước ra.

Đặng Tiểu Nhân thấy hai nữ ni trẻ tuổi chẳng những phong tư yếu diệu thướt tha, nhan sắc xinh đẹp tuyệt trần mà ánh mắt long lanh mê hồn, mặt ngọc hồng thắm không hề có nét nghiêm trang kính cẩn như người đã xuất gia.

Chàng cảm thấy có chút quái dị, lạ kỳ, nhưng do mới bước vào chốn giang hồ chưa hề có kinh nghiệm, lịch duyệt chi cả, cho nên ý nghĩ này chỉ thoáng lướt qua trong đầu, lòng chẳng hề có chút gì đề phòng đối với hai nữ nhân này. Tịnh Nhân hai tay dâng trà dịu dàng cười nói :

- Tiểu thí chủ đêm mưa ghé thăm, hàn tự chẳng có gì đãi khách chỉ có chén trà thơm này để tiểu thí chủ chống lạnh giải khát, tỏ chút lòng thành.

Đặng Tiểu Nhân đang khát khô cả cổ vội vàng đưa tay tiếp lấy chén trà, nói lớn :

- Đa tạ sư phụ.

Tịnh Quả đôi mắt long lanh, mỉm cười giục Đặng Tiểu Nhân :

- Ta gặp người đây thật là hữu duyên, xin cạn chén này, chớ nên khách sáo như vậy.

Đặng Tiểu Nhân vô cùng cảm kích không hề đắn đo ngửa cổ uống cạn một hơi.

Tịnh Nhân, Tịnh Quả đưa mắt nhìn nhau rồi cười hí hí, giọng cười hết sức phóng đãng, đáng vẻ có phần lả lơi, không hề đứng đắn chút nào. Rồi Tịnh Nhân chợt lấy tay xoa mặt Đặng Tiểu Nhân, nói với giọng đùa cợt :

- Tiểu huynh đệ mau lại đây với ta.

Hơi rượu của Đặng Tiểu Nhân chợt bay đi hết, đôi mày kiếm dựng đứng, trằm giọng lắp bắp :

- Người...

Lời nói chưa kịp thốt ra đã nghe đánh “choang” một tiếng. Chén trà trên tay chàng đã rớt xuống đất vỡ tan, mắt bỗng hoa lên, đôi chân nhẹ tênh, người ngã ra phía sau.

Tịnh Quả vừa giơ cánh tay phải ra đã ôm trọn Đặng Tiểu Nhân vào trong lòng mình, cúi đầu xuống hôn nhẹ lên đôi môi dày của chàng một cái, nhìn Tịnh Nhân rồi nói nhỏ :

- Sư tỷ, chuyện hôm qua ta đã để cho người tự lo liệu, còn hôm nay hãy để cho ta trước...

Tịnh Nhân nhìn không chớp mắt vào Đặng Tiểu Nhân, trên mặt lộ ra vẻ thèm khát vô cùng trằm giọng cất ngang lời của Tịnh Quả :

- Mau bỗng hân vào trong.

Tịnh Quả liếc xéo Tịnh Nhân rồi “hừ” lạnh một tiếng, liền ôm xốc Đặng Tiểu Nhân bế vào trong, dừng xem thường đáng vẻ yếu đuối mảnh mai của ả, tuy bế nam nhân nặng nề như vậy nhưng bước chân nhẹ nhàng uyển chuyển lướt nhẹ như bay chẳng hề lộ vẻ mệt nhọc.

Tịnh Nhân dắt con Huyết Hãn Bảo Mã không nói tiếng nào đi ra phía hậu viện.

* * * * *

Đặng Tiểu Nhân chậm chậm mở đôi mắt ra, vừa chẳng biết mình đang ở đâu, lại cũng chẳng rõ mình còn đang sống hay đã chết rồi.

Chung quanh là một bức màn tối đen không thể xem thấy vật chi, chỉ cảm thấy một mùi hương kỳ dị xông vào mũi, mùi hương thoang thoảng dịu dịu dễ chịu vô cùng. Dường như đang nằm trên giường ngà của tiểu thư khuê các, thật là một hương vị kỳ diệu phi thường.

Thật là một chuyện lạ lùng.

Tay chân của chàng không bị trói chặt, huyết đạo cũng chẳng bị khống chế, nhưng thân hình chẳng thể nào cựa quậy được, cả người cứ mềm nhũn ra ngay cả lật mình cũng cực kỳ khó khăn.

Chàng hoài nghi tưởng mình đang nằm mộng, nghi ngờ không biết linh hồn mình đã ra khỏi xác hay chưa, đang rơi vào một thế giới ma quỷ thần tiên nào đây. Nếu không tại sao lại có cảm giác chập chờn hư ảo như vậy.

Cuối cùng chàng cũng phát hiện ra rằng miệng và răng của chàng vẫn còn động đập, liền lè lưỡi ra lấy răng cắn một cái thật mạnh, đau quá.

Chàng nhe răng ra cười, cười một cách vô cùng sảng khoái, bởi vì chàng đã biết rõ rằng mình vẫn còn sống. Đồng thời hình bóng của hai tiểu ni cô không ngừng chập chờn trước mắt chàng, chàng muốn làm rõ xem chuyện gì đã xảy ra với mình.

Một hồi lâu...

Đột nhiên một tiếng vang nhẹ vọng đến tai chàng.

Một tia sáng chiếu vào cánh cửa đã được mở nhẹ ra.

Một bóng người nhanh như điện chớp tiến vào trong phòng, lại một tiếng động nhẹ vang lên cửa liền bị đóng trở lại. Đặng Tiểu Nhân tuy nhìn không rõ nhưng theo trực giác nhận xét người mới vào là một nữ nhân, hơn nữa lại là một nữ nhân đáng vẻ uyển chuyển, xinh đẹp tuyệt trần. Bởi vì chàng tin tưởng rằng mỗi một mỹ nhân tuyệt sắc trên người đều tỏa ra một mùi hương đặc biệt, thơm tho vô cùng. Hiện giờ chàng có cái cảm giác này.

Hành động của nàng cực kỳ nhẹ nhàng khéo léo, đồng thời cũng rất cẩn thận, từ lúc mở cửa cho đến giờ, chưa hề phát ra một thanh âm nào. Nàng từ từ sờ soạn đi đến sát bên giường.

Đặng Tiểu Nhân cảm thấy tim mình như bị teo đi, bắt đầu lo sợ không khỏi nghĩ thầm trong lòng:

“Nàng là ai? Đến để làm gì? Đến giết mình hay là cứu mình?”

Nàng càng khẩn trương hơn Đặng Tiểu Nhân, hơi thở gấp gáp, tim đập dồn dập nhưng nhìn có vẻ vô cùng hưng phấn, đưa bàn tay ngọc run rẩy xoa nhẹ lên hai bên má Đặng Tiểu Nhân.

(Thiếu hai trang)

Trong miệng mát rượi, nữ nhân ban nãy đã bỏ vào miệng chàng một hoàn thuốc rồi nhanh như ánh chớp lùi ra phía cánh cửa.

Đặng Tiểu Nhân ngậm hoàn thuốc trong miệng không dám nuốt xuống, sợ rằng nữ nhân đó mưu hại mình, muốn nhả ra lại sợ bỏ mất cơ hội được cứu thoát, tiến thoái lưỡng nan không biết làm thế nào cho được.

Tiếng bước chân từ xa tiến lại gần rồi dừng lại ở trước cánh cửa.

Đặng Tiểu Nhân sợ để mất lương cơ trong lòng than thầm:

“Chết đứt đuôi rồi còn gì, kệ bà nó, ra sao thì ra”.

Một tiếng động nhẹ, cửa lại được mở ra, cùng một lúc một tia sáng yếu ớt âm u lại chiếu đến, nhưng rồi vụt tắt ngay gian phòng trở nên tối đen, người mới đến đã thuận tay đóng cửa phòng lại.

Trong khoảnh khắc mở và đóng cửa, một bóng người lanh lẹ nhanh hơn ánh chớp, nữ nhân đến trước tiên đã lợi dụng khoảng thời gian vô cùng ngắn ngủi, không tới một sát na để thoát thân ra ngoài.

Chính trong một khoảng thời gian cực kỳ ngắn ngủi này dưới ánh sáng lơ mơ ảm đạm Đặng Tiểu Nhân chợt nhận ra rõ ràng người vừa mở cửa bước vào cũng là một nữ nhân, nhưng đó lại là một ni cô. Đích thực là Tịnh Quả không sai.

Chàng tuy không thể nhìn rõ diện mạo của nữ nhân vừa mới thoát ra khỏi phòng nhưng có một điểm chính xác là nàng tuyệt nhiên không phải là ni cô.

Tịnh Quả vô cùng sung sướng, một lòng một dạ đến kiếm Đặng Tiểu Nhân để làm cuộc mây mưa ân ái, vừa mừng vừa bức tức vì hoàn toàn không ngờ được rằng có kẻ cả gan dám đột nhập vào phòng ngủ của mình nhất thời do sơ ý mới để cho nữ nhân nọ thừa cơ trốn thoát.

Nhưng Tịnh Quả phản ứng cực kỳ nhanh lẹ, nàng vừa đóng cửa phòng đã cảm thấy có gì bất ổn, vội vàng mở cửa đuổi theo nhưng không còn kịp nữa. Một bóng người đã biến mất tăm mất tích.

Hoàn thuốc lúc này đã phát huy tác dụng. Đặng Tiểu Nhân đã dần dần có thể cử động được, nhưng chàng vẫn cứ nằm yên tại chỗ cũ tiếp tục giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Chàng không dám khinh thường vọng động, đợi cho đến lúc gặp thời cơ thuận lợi nhất một khi đã đánh là phải trúng.

Tịnh Quả lại quay trở lại đóng kín cửa phòng vừa giận dữ nói thầm :

- Sư tỷ, người thật quá quắt, có lúc ta sẽ giết người.

Đặng Tiểu Nhân cười thầm trong bụng:

“Thì ra con nữ tặc này tưởng lầm nữ nhân kia là sư tỷ của hân. Ha ha, rồi đây ta sẽ được xem một vở kịch hay ha ha ha”.

Tịnh Quả lật bỏ tấm màn ra, tay không ngừng sờ nắn ve vuốt khắp người Đặng Tiểu Nhân, đôi môi nóng bỏng hôn như mưa lên người chàng từ mặt xuống ngực rồi từ ngực xuống bụng chuyển mãi xuống dưới...

Trong hơi thở dồn dập gấp gáp ả làm giống như đánh nhau vậy, toàn thân run lên bần bật, hai tay không ngừng ngắt nhéo Đặng Tiểu Nhân.

Chàng đau đớn vô cùng không chịu nổi nữa tả chưởng chậm chậm nhấc lên.

Tịnh Quả đột nhiên đứng phắt dậy nhẹ lắc người, chiếc tăng bào rộng thùng thình đã rơi xuống đất, toàn thân trần trụi không một mảnh vải, ả không hề mặc y phục gì phía trong tăng bào cả.

Đặng Tiểu Nhân không dám manh động thu chưởng kiên nhẫn chịu khổ.

Tịnh Quả tung mình cưỡi lên người chàng giọng run run gấp gáp :

- Hảo nhân nhi, nhanh... ta... ta...

Đặng Tiểu Nhân lắp bắp nói không ra hơi :

- Để... để cho ta nghỉ chút đã... tí nữa lại tiếp, vừa rồi sư tỷ người đã...

Tiểu tử này thật là đầu nổi nhọt chân chảy nước bại hoại đến tận cùng, trong lúc nguy cấp như vậy mà hân vẫn còn bày mưu tính kế hại người.

Tịnh Quả vừa nghe liền cảm thấy tựa như bị roi quất vào lưng một cái đau điếng, toàn thân run lên mím môi mím miệng bực tức :

- Tịnh Nhân, ta không giết người thì không làm người.

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười nhưng chẳng ai thấy được. Lửa dục trong lòng ả đang bốc lên ngàn ngọn khó bề kìm nén nên hấp tấp nói :

- Mặc kệ nó, nếu không ta... chết mất.

Đặng Tiểu Nhân ngơ ngẩn cho dù chàng thông minh tuyệt đỉnh cũng không cách nào nghĩ ra được cách xử sự tốt nhất để mà ứng phó đối với cục diện khó xử này...

Thình lình...

Vọng đến tiếng gọi của một “thương lão nữ nhân”, tiếng kêu gào vừa phẫn nộ vừa cấp bách lại mang thêm vẻ thê lương :

- Tịnh Nhân, Tịnh Quả lại đây, các người mau lại đây với ta.

Tịnh Quả thở dài một tiếng, lăn mình xuống giường nhặt chiếc tăng bào ở dưới đất lên mặc vào rồi đẩy cửa chạy ra ngoài, dưới ánh đèn lơ mờ cặp móng của ả trắng vô cùng.

Có lẽ là tổ tiên chàng ăn ở có đức được Thần Phật bào tá khiến cho Đặng Tiểu Nhân một trần tai kiếp phong lưu.

Đặng Tiểu Nhân đưa tay sờ soạn, may mà y phục vẫn còn ở bên cạnh, chàng liền vội vàng mặc vào đi ra ngoài cửa phòng, xem lại thì ra nơi đây là một chiếc hầm ngầm dưới đất có tường kép, thảo nào mà cứ tối om om chẳng thấy được một chút ánh sáng nào cả.

Ngoài cửa là một con đường hẹp rộng chừng hai thước trở lại. Đặng Tiểu Nhân cứ đi theo con đường này bước từng bước, từng bậc lên phía trên.

Ánh trăng sao sáng lấp lánh khắp trời, Đặng Tiểu Nhân phát hiện ra ở phía cuối là hai gian phòng nhỏ, trong điện thờ ánh đèn vẫn sáng, nhưng lại yên lặng không có tiếng động.

Hồi lâu sau...

Bỗng nghe thanh âm của lão nữ nhân cất lên vô cùng trầm mặc bi thương :

- Chúa công, tỷ tỷ tội thật muôn phần đáng chết... tiếp đó lại vọng đến tiếng khóc thảm thiết, những lời sau đó đã nghe không được rõ ràng cho lắm.

Đây rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Đặng Tiểu Nhân chẳng hiểu gì cả, cứ vò đầu bứt tai rồi đứng ngây người tại chỗ.

Chàng không nén nổi tính hiếu kỳ bèn chậm chậm di động về phía cửa sổ vô cùng nhẹ nhàng khéo léo, cực kỳ cẩn thận, trong lúc hành động không thể phát ra một thanh âm nhỏ nhất nào cả.

Lưng chàng dán sát vào tường, lướt nhẹ một cái rồi ngẩng đầu lên nhẹ nhàng lười liếm thừng giấy dán trên cửa sổ rồi định thần nhìn kỹ vào trong.

Chỉ thấy một lão ni lông mày trắng bạc dáng người gầy đét đang quỳ mọp dưới đất không ngừng cúi đầu bái lạy về mặt nghiêm trang tôn kính.

Đặng Tiểu Nhân nghĩ thầm:

“Xem lão ni này tỏ vẻ cung kính bộ dạng lại vô cùng kinh hoảng như vậy, không biết kẻ ngồi phía trên là người thế nào?”

Đặng Tiểu Nhân chú tâm nhìn kỹ lại suýt chút nữa thất kinh la lên, nguyên là phía trên chẳng có người nào ngồi cả, mà chỉ là thanh Mặc kiếm của chàng, được để ngay ngắn chỉnh tề ở phía trên, ánh lửa chiếu vào phát ra ánh sáng lấp lánh.

Lão ni lễ bái xong tuy vẻ mặt còn nghiêm cẩn nhưng vẫn khiến cho người ta cảm thấy khuôn mặt hiền từ của bà ta, đôi mắt sáng trông long lanh như mặt nước hồ thu, mơ hồ cũng có thể nhận ra lúc còn trẻ tuổi bà đẹp vô cùng.

Lão ni nhìn Tịnh Nhân rồi Tịnh Quả thở dài một tiếng trầm giọng đau khổ nói từng tiếng :

- Chẳng ngờ ác tính của hai người vẫn không đổi, làm nhưng chuyện Thần Phật cũng phải phẫn nộ, trước khi đi ta cần nhắc nhở các người...

Tịnh Nhân, Tịnh Quả liền dập đầu xuống đất van nài một cách khẩn thiết bi thương :

- Sư phụ...

Lão ni trầm giọng hét lớn :

- Đừng gọi ta là sư phụ, năm đó quần hùng hiệp nghĩa bao vây cùng nhau tiêu diệt Thiên Diện Nhân Ma, ta vì lòng nhân đã cứu hai người ra mở cho các người một con đường sống nào ngờ...

Tịnh Nhân, Tịnh Quả nước mắt tuôn trào như suối, quỳ mọp xuống đất, không dám ngước lên thất thanh khóc lớn :

- Sư phụ khai ân.

Lão ni chậm chạp nói :

- Hai người đã nguyện trước Phật tổ, thí phát quy y giữa ta và các người đã không có danh phận thầy trò, càng thực sự không phải là thầy trò, tuy đã từng chỉ điểm vô công cho các người, cũng là vì nhu cầu thiết yếu thôi. Ta đã thề trước Đức Phật, không hề sát nhân lưu huyết nữa, ta đi đây.

Tịnh Nhân, Tịnh Quả đồng thanh nói :

- Sư phụ khai ân, từ nay về sau đồ nhi sẽ thề không bao giờ tái phạm nữa.

Lão ni suy nghĩ hồi lâu rồi lại thở dài một tiếng bảo :

- Nghiệt chương, đứng dậy đi.

Tịnh Nhân và Tịnh Quả nét mặt xấu hổ đứng dậy cúi đầu đứng tránh qua một bên cảm kích thưa :

- Đa tạ sư phụ khai ân.

Lão ni nghiêm mặt nói :

- Có lẽ các người không ngờ rằng thần Phật có mắt làm cho ta đến đây sớm một bước, nếu không ta sẽ ân hận suốt đời vạn kiếp không nguôi.

Tịnh Nhân, Tịnh Quả tỏ vẻ nghi ngờ, ngơ ngác không hiểu, nhìn lão ni lẩm bẩm nói :

- Sư phụ nói là...

Lão ni chấp hai tay lại để trước ngực niệm Phật hiệu nói :

- A di đà Phật! Thanh Mặc kiếm này chính là của Chúa công nhà ta năm đó lãnh tụ võ lâm, hiệu triệu quần hùng thiên hạ...

Lão ni nói đến đây dường như biết rằng mình đã lỡ lời liền im bặt lại chẳng nói thêm nữa.

Một thoáng im lặng lạ lùng trôi qua.

Lão ni chỉ vào thanh kiếm nghiêm trang nói :

- Nếu như ta đoán không sai, người trẻ tuổi lúc này bị hai người làm cho mê hoặc chính là ấu chúa nhà ta.

Tịnh Nhân và Tịnh Quả kinh hoàng thất sắc “á” lên một tiếng rồi quỳ sụp trước thanh Mặc kiếm, dập đầu xuống đất vái lạy sắc diện cực kỳ hoảng kinh.

Đặng Tiểu Nhân chấn động tâm thần lòng thầm nghĩ:

“Không biết thanh Mặc kiếm này và thanh thế của ta có liên hệ như thế nào. Lão quái đối với thanh kiếm này tôn sùng nó như thần mình không dám có chút khinh thường, lão ni này cũng thành kính như thế, xem ra chủ nhân của thanh Mặc kiếm này nhất định có một lai lịch phi phàm”.

Đặng Tiểu Nhân trầm tư một chút rồi tiếp tục nghĩ thầm:

“Lão ni này cứ một mực xưng mình là ấu chúa, có lẽ có thể giải đáp được thân thế của ta, tại sao ta lại không đi vào hỏi bà ta”.

Đặng Tiểu Nhân đang muốn đi vào trong, liền thấy lão ni hai tay chấp trước ngực hướng về chỗ chàng đang ẩn náu, cúi mình thi lễ cực kỳ cung kính.

Đặng Tiểu Nhân trong lòng chấn động nghĩ thầm:

“Lão ni này quả có tài “thông thiên thấu địa” hành động của mình cực kỳ cẩn thận vẫn khó tránh khỏi tai mắt của bà”.

Giữa lúc chàng còn đang nghĩ ngợi lão ni đã cung kính đáp :

- Lão nô thật vạn phần đáng chết, suýt chút nữa đã làm cho ấu chúa gặp chuyện chẳng lành, không thấy được dung nhan lại còn mang họa vào thân. Xin giã biệt người nơi đây, ngày sau gặp lại mong người chớ trách tội, kính mong ấu chúa niệm tình tha thứ.

Thanh âm vừa dứt, tay áo của lão ni phất nhẹ một cái. Ánh đèn trong điện lập tức tắt phụt. Trong tiếng gió thổi phất phơ của tay áo ba bóng người mờ nhạt như ánh chớp sao sa, trong chớp mắt không còn thấy đâu bóng hình.

Đặng Tiểu Nhân vội vàng gào to :

- Thỉnh sư thái dừng bước, vãn bối đây có việc nhờ người chỉ giáo.

Trong màn đêm dày đặc thanh âm của lão ni theo gió đưa tới, tuy tiếng nói vô cùng nhỏ nhẹ tựa như sợi tơ nhưng lọt vào trong tai chàng rõ ràng từng chữ :

- Chuyện này thì lão nô sẽ tự tìm đến tương kiến cùng ấu chúa sau, giờ xin bái biệt mong người bảo trọng lấy thân.

Đặng Tiểu Nhân vô cùng buồn bã thở dài một tiếng đứng lặng không thốt nên lời.

Trăng lặn sao thưa.

Xa xa vọng lại tiếng gà báo thức, trời đã gần sáng.

Mặc kiếm, bảo mã còn nguyên không thiếu món gì. Nhưng trong lòng Đặng Tiểu Nhân cảm thấy dường như mình vừa làm thất lạc một vật gì.

Tiếng vó ngựa vang lên trong trẻo phá tan bầu khí tĩnh lặng của buổi sớm mai. Đặng Tiểu Nhân ngồi trên lưng ngựa, đầu óc rối bời chàng đang nghĩ đến nữ nhân tối qua đã lên vào phòng đầu tiên mang cho chàng thuốc giải. Nàng tuyệt nhiên không phải là Tịnh Nhân, cũng chẳng phải là Tịnh Quả, càng không phải là lão ni cô.

Vậy thì nàng là ai?

Chàng từ trước đến giờ vốn chẳng thích thiếu nợ ai cả. Người ta thiếu nợ chàng, chàng có thể không cần đòi lại, nhưng một khi chàng mang nợ người ta thì lại nhất định phải hoàn trả.

Nàng đã đối xử với chàng quá tốt, chàng muốn hoàn trả mối ân tình này nhưng không biết cách nào trả ơn cho được. Bởi vì chàng nghĩ mãi cũng chẳng biết nữ nhân này là ai.

* * * * *

Tế Nam phủ quả nhiên là một địa phương rộng lớn. Đường phố chẳng những rộng rãi thẳng tắp, các công trình nhà cửa cao ráo thoáng mát, chợ búa cực kỳ tấp nập, kẻ mua người bán, dân chúng ăn mặc vô cùng sang trọng đẹp đẽ. Ngay cả một khách điểm bình thường vô cùng cũng khác xa nơi chàng đã ở. Đặng Tiểu Nhân đi theo một gã hầu bàn vào trong khách điểm, chỉ thấy phía trong cửa điểm là những dãy chuồng ngựa bố trí hai bên trái và phải, phía chính bắc là một khách sảnh. Ở chính giữa là một lối đi được ngăn bằng cánh cửa tròn, phía trong cửa có một bức bình phong, giữa tấm bình phong này là một chữ “Phúc” to chung quanh có chạm hình năm con dơi, nét chạm khắc sống động như thật.

Đối diện với tấm bình phong là một dãy phòng chính, còn phía đông và tây là hai gian buồng nhỏ.

Đặng Tiểu Nhân đi xem xét một hồi lâu, chỉ có ở cuối dãy phía nam đối diện với hai gian phòng nhỏ phía đông và tây, là hai gian phòng đơn cực kỳ thanh tịnh u nhã.

Đặng Tiểu Nhân vô cùng hài lòng, liền dừng lại ở gian phòng phía đông này rồi quay đầu lại dặn dò gã hầu bàn :

- Khi cho ngựa ăn nhớ bỏ thêm trấu và vỏ đậu vào, ta sẽ cho thêm tiền.

Gã hầu bàn vâng dạ luôn miệng, cúi mình đi ra.

Ngày hôm qua đã bị giày vò suốt đêm không ngủ, lại qua một ngày đi đường mệt nhọc, Đặng Tiểu Nhân cất thanh kiếm và túi hành lý xong, liền uống ngay một chén trà mát và cứ để nguyên y phục lẫn mình xuống giường định bụng ngủ một giấc say.

Đặng Tiểu Nhân vừa nhắm mắt lại chợt nghe thấy một lão say há cái mồm đầy hơi rượu gõ miếng sắt làm nhịp rồi lè nhè hét:

Ta đập xong lúa mạch...

Thu lại thành một đồng...

Hai người xong xuôi cùng leo lên giường

Cô em gơ chân đạp lên đùi

Ta co chân lại quay mình nằm yên

Lời cô em giục mau,

Lại đây, lại đây chúng mình cùng làm một trận cho thỏa

Ta nói rằng

Không chơi không chơi ngày mai còn hai mẩu ruộng

Cô em nghe liền cầu nhàu một chập

Mắng ta là bạc tình lang

Ngày xưa chàng đi tìm ta

Hôm nay kiếm chàng chàng lại không ưng

Đợi đến ngày mai

Ta lên chợ đi tìm người vá da.

Đặng Tiểu Nhân bị lão say phá rối chẳng thể ngủ được bèn lồm cồm bò dậy, muốn đi ra ngoài dạo chơi thay đổi không khí.

Cửa phòng vừa mở, trước mắt chàng bỗng nhiên tối sầm lại, hai bóng người ở bên ngoài xông vào.

Suýt chút nữa là đụng đầu Đặng Tiểu Nhân.

Đặng Tiểu Nhân định thần nhìn lại người vào trước là một nữ nhân có hai bím tóc đen mượt như xoa dầu, mặc một chiếc áo ngắn rộng tay bằng lụa đã cũ độ chừng hai mươi mấy tuổi trên mặt còn điểm lấm tấm vài đốm lang ben.

Người ló đầu vào sau là một nữ nhân chưa đến hai mươi tuổi mặc một chiếc áo bằng vải thường màu nguyệt bạch, khoác một chiếc áo bên ngoài màu thiên thanh có thêu hoa, mái tóc cột chặt hất nghiêng sang một bên, trên mặt bôi một lớp phấn trắng dày.

Nữ nhân đến trước, trong tay cầm một cái phách gõ nhịp bằng sắt, nữ nhân vào sau tay kẹp một cái trống nhỏ tay kia cầm một cây dùi trống nhỏ thì ra đây là hai đại cô nương hát rong xin tiền.

Đặng Tiểu Nhân tuy chẳng ngán sợ một người nào cả, những thấy hai vị cô nương cứ cầm đầu cầm cổ xông vào phòng mình, nhất thời tay chân chàng cứ lúng ta lúng túng mặt đỏ hồng lên cổ họng cứ lắp bắp :

- Các người... xin mời... ra ngay ta... ta phải... đi ra ngoài...

Hai cô nương hát rong cứ cười hì hì nhìn chàng. Chẳng nói lời nào cứ vừa vỗ trống, vừa đánh phách “cắc, cắc” làm nhịp rồi mở miệng hát:

Có hảo hán

Vũ nhị lang

Một ngày kia

Cơm rượu đều đã no say

Tay cầm cây gậy đi đến đồi

Canh Dương Cương

Đặng Tiểu Nhân phát bực mình xua tay lia lịa gắt :

- Xin lỗi nhé, ta không cần nghe cái này.

Tiếng thiết phách đột ngột ngưng lại, ả đại nha đầu trợn mắt nhìn chàng rồi bảo :

- Người không nghe cái này vậy thì...

Tiểu nha đầu cúi đầu cười hí hí :

- Tỷ tỷ, người ta muốn nghe chuyện ấy...

Đại nha đầu đỏ mặt nói tiếp :

- Được rồi, chúng ta sẽ hát một đoạn “Đêm đông phòng hoa chúc hai người giựt chăn” cho người nghe.

Tiếng thiết phách lại vang lên “cắc cắc” rồi nghe tiếng hát tiếp theo:

Trời đã khuya

Tiếng mõ canh ba điểm xuống

Chàng giờ tay lơi từ trong người ra một vật

Một vật kỳ lạ hiếm thấy

Đó là cái gì vậy

Đặng Tiểu Nhân thấy ả nha đầu này càng hát càng bậy bạ, đôi mày kiếm dựng ngược, đập bàn một cái rồi trầm giọng hét lớn :

- Câm mồm!

Đại nha đầu ngơ ngẩn hỏi tiếp :

- Không hay ha, vậy thì ta hát hầu người một đoạn “Thập bát mô” càng thú vị hơn cho người vừa ý nhé!

Đặng Tiểu Nhân lạnh lùng đáp :

- Người có mời cái quỷ quái gì chẳng nữa ta cũng chẳng thèm nghe.

Đại nha đầu trầm sắc mặt nói với vẻ không vui :

- Hai đoạn này người đã nghe quá nửa bài rồi còn gì, không chịu thì đòi thế nào.

Đặng Tiểu Nhân vẫn giữ vẻ lạnh lùng nói tiếp :

- Kệ bà người hay hoặc không hay, ta không nghe là không nghe.

Tiểu nha đầu vỗ vai Đặng Tiểu Nhân cười một cách phóng đãng rồi bảo :

- Không nghe thật sao? Vậy thì người dứt khoát phải lưu hai chị em chúng ta lại đây, một người cũng được, hai người càng tốt, đắp chung một chăn muốn bày trò gì thì chúng ta chịu trò ấy.

Đặng Tiểu Nhân đỏ mặt tía tai tức giận quát lớn :

- Đi ra!

Đại nha đầu ngênh mặt lạnh lùng bảo :

- Đi ra cũng được. Đưa tiền đây.

Đặng Tiểu Nhân chỉ mong bọn họ đi mau cho khuất mắt vội vàng lấy một xâu tiền ra rút lấy một nửa đưa cho ả. Đại nha đầu vui mừng đưa tay ra lấy ngay, cả phần tiền dư cũng giật nốt cười nói với chàng :

- Đa tạ!

Tiểu nha đầu cũng bám riết theo Đặng Tiểu Nhân nói một cách trơ trẽn :

- Còn phần của ta?

Đặng Tiểu Nhân chẳng biết sao hơn đành phải lấy ra một xâu tiền nữa đưa cho tiểu nha đầu.

Hai người bọn họ cất tiền vào lưng quần rồi mỉm cười nghiêng người ghé sát tai Đặng Tiểu Nhân thì thầm :

- Nếu như tối nào người cũng không ngủ được, ta sẽ lập tức tới đây đảm bảo là người sẽ được thoải mái hết mình, cái lớn cái nhỏ người cứ tùy tiện thả sức.

Đặng Tiểu Nhân giận đến nổi mặt đỏ như lên, bực tức hét lớn :

- Tiểu nhị.

Hai cô cười hì hì tay cầm phách, tay xách trống nắm dùi ngoáy mõng đi ra vừa đi vừa cười hí hí :

- Đồ ngốc!

Tiểu nhị vội vàng ba chân bốn cẳng chạy lại suýt chút nữa tông vào người đại nha đầu liền cười ha ha nói :

- Quý khách cần dùng trà phải không.

Đặng Tiểu Nhân lắc đầu nói :

- Không phải, ta muốn làm phiền người một việc.

Tiểu nhị cười đáp :

- Chuyện này đâu có sao. Hầu hạ quý khách là chuyện đương nhiên, tại sao lại nói là làm phiền, ngài cứ dạy bảo...

Đặng Tiểu Nhân rút ra một xâu tiền đặt vào tay tiểu nhị rồi bảo :

- Ta muốn nhờ người...

Đặng Tiểu Nhân đỏ mặt không dám nói tiếp.

Tiểu nhị hơi chút ngạc nhiên quay đầu nhìn hai cô nương hát rong một cái, rồi đảo mắt dường như hắn ta đã minh bạch.

Đặng Tiểu Nhân vốn muốn nói với tên tiểu nhị, bảo hai cô nương hát rong đừng đến quầy rầy chàng nữa.

Lời nói vừa định thốt ra cảm thấy không được hay ho cho lắm bèn đỏ mặt lên ngậm miệng không nói nữa.

Tiểu nhị nhìn thấy vẻ mặt Đặng Tiểu Nhân như vậy trong lòng cho rằng mình đã đoán đúng, đã cầm tiền của người ta coi như là đã bị dính bẫy rồi liền cười nói :

- Người đừng nói nữa ta minh bạch rồi, người nghĩ rằng hai cô nương hát rong lúc này chưa làm vừa ý người cần phải đi kêu hai người khác phải không? Nếu như khách quan có người quen cần cô nương nào cứ việc nói, bất kể là ai, chúng tôi không phải nói ngoa chứ, đều có thể đem người ấy đến...

Đặng Tiểu Nhân thấy tiểu nhị đã hoàn toàn hiểu sai ý nghĩ của mình, vừa bực mình lại vừa buồn cười ngắt ngang lời nói của hắn ta :

- Tiểu nhị...

Tiểu nhị tỏ vẻ xun xoe nịnh hót căn bản là không để cho Đặng Tiểu Nhân có cơ hội để mở miệng, chỉ nghe mỗi tiếng gã miệng cứ lia lịa như pháo nổ liên hồi không dứt.

- Nếu khách quan không có người quen bản điểm có thể lo liệu đầy đủ. Ở Tế Nam phủ chúng tôi cách đây mấy gian nhà ở phía đông lầu Văn Hương Ngọc không những nữ nhân vô cùng xinh đẹp mà lại có công phu chiều chuộng đệ nhất nơi đây khách quan nên thử qua cho biết.

Gã tiểu nhị nuốt nước miếng một cái rồi hoa chân múa tay nói tiếp :

- Còn nếu như muốn xem hát thì càng tốt có một cô nương tên là Tiểu Nương Nhân Nhi khách quan chỉ cần nghe thấy giọng hát của nàng, qua chừng hai ba câu thì sẽ thích thú hồn bay lên tới mây xanh.

Tiểu nhị càng nói càng hăng say tiếng nói càng lúc càng to hơn rồi bỗng cố ý làm ra vẻ bí mật nói nhỏ :

- Còn một nàng tên là Kỳ Hạ Kim mới từ trên thành Bắc Kinh xuống, là một cô nương người Mãn Châu xem ra...

Tiểu nhị đang nói vô cùng cao hứng chợt ngừng đầu lên ý như muốn bảo :

- Khách quan xem cô nương nào vừa, tiểu nhân sẽ đi gọi...

Không ngờ trong phòng trống không, Đặng Tiểu Nhân đã biến đi từ lúc nào mà hắn không biết.

Tiểu nhị kinh ngạc một lúc đang muốn mở miệng ra chửi một trận, chợt nhìn thấy xâu tiền trong tay liền cảm thấy khoái chí ngậm miệng lại nhanh chóng bước ra ngoài, trước khi bước ra còn không quên cẩn thận đóng cửa phòng giùm cho Đặng Tiểu Nhân.

* * * * *

Đặng Tiểu Nhân đứng ngoài cửa khách điếm đang muốn kiếm một nơi nào đó để thử lại tay nghề. Lâu quá không đánh bạc tay chàng lại cảm thấy ngứa ngáy.

Ai ngờ vừa mới bước được một bước, một gã đại hán mặt mày hung dữ xông thẳng về phía chàng suýt chút nữa là đâm đầu vào ngực chàng.

Đặng Tiểu Nhân hết hồn trầm giọng quá :

- Nè, người định làm cái gì vậy?

Đại hán lạnh lùng hỏi :

- Người phải chăng họ Liễu?

Đặng Tiểu Nhân thấy gã đại hán này nhận lầm người, sắc mặt dịu lại mỉm cười đáp :

- Tại hạ họ Đặng.

Đại hán cười lạnh một tiếng nói tiếp :

- Lão xú, người họ Liễu tên Xuân Tăng, thế nào? Muốn chối hả?

Đặng Tiểu Nhân chợt nghĩ ra, không ngờ rằng cái tên mà mình đã nói tùy tiện với Mai Đông Ni lại gây phiền hà cho mình, bèn cười nhạt trả lời :

- Các hạ cứ nhất quyết bảo ta họ Liễu vậy thì chưa chắc đã sai, bởi vì Liễu Xuân Tăng chỉ là một hóa danh mà ta đã tùy tiện dùng mà thôi.

Đại hán hừ lạnh một tiếng trầm giọng quát :

- Người thừa nhận là được rồi. Đi!

Đặng Tiểu Nhân thấy gã đại hán hung dữ ngang ngược vô lối tự nhiên bắt mình theo hần, không nén được lửa giận, nộ khí hét lớn :

- Đi à, đi đâu ha?

Đại hán cũng giận dữ thóa mạ :

- Cái đồ trứng thối nhà mi, không chịu đi ha? Lão tử sẽ dắt người đi.

Gã đại hán hung dữ giơ một tay chụp vào mặt Đặng Tiểu Nhân. Đặng Tiểu Nhân vô cùng tức giận tay trái lẹ làng vung ra nhanh như điện chớp, chụp lấy hai tay của đại hán trầm giọng hét lớn :

- Giữa thanh thiên bạch nhật như vậy, người dám cả gan chặn đường bắt người, coi thường vương pháp hay sao?

Gã đại hán ngửa mặt cười ha hả :

- Vương pháp ư? Ở Tế Nam phủ này lão tử ta chính là vương pháp đây...

Đặng Tiểu Nhân nguyên chẳng muốn gây chuyện rắc rối, nhưng bị gã đại hán không hề quen biết kia gây sự cưỡng bức, không nhịn được nữa đôi mày kiếm dựng ngược tức khí nạt lớn :

- Buông tay!

Gã đại hán hung bạo hét lên, không ngớt chửi mắng :

- Con bà mi, muốn tìm cái chết nè.

Nói chưa dứt lời cánh tay phải của hần đã giơ lên, vung quyền nhằm vào bụng dưới của Đặng Tiểu Nhân đánh thốc tới, quyền thế vừa nhanh vừa mạnh vô cùng.

Đặng Tiểu Nhân thốt lên một tiếng cười lạnh, nghiêng mình tránh né, năm ngón tay chàng tựa thế chụp mạnh xuống Mạch Môn bên tay trái của gã đại hán nọ. Một tiếng “huych” vang lên gã kia đã bị ngã chổng bốn vó lên trời.

Gã đại hán thật là lì lợm lờm cồm đứng dậy, hai cánh tay vươn ra lanh lẹ vô cùng song quyền đã liên hoàn đánh ra.

Đặng Tiểu Nhân thật tâm muốn cho hán sáng mắt ra, muốn làm nhụt nhuệ khí của hán làm tiêu tan uy phong của gã nên chẳng buồn tránh né, cũng không lùi lại cứ đứng sừng sững như thế tựa như đem mạng mình ra đùa chơi vậy.

Nói thì chậm, nhưng sự việc diễn ra rất nhanh.

Thình lình...

Hai tiếng “bình, bình” vang dội phía trước ngực Đặng Tiểu Nhân đã hứng trọn hai quyền của gã đại hán.

Gã đại hán nọ dương dương đắc ý cười ha hả quát :

- Nằm xuống!

Tiếng la “xuống” của gã đại hán chưa kịp thốt ra khỏi miệng, thì đã nghe một tiếng la thảm thiết vang lên, mồm phun đầy máu tươi, la lên một tiếng ngã nhào xuống đất.

Thì ra Đặng Tiểu Nhân cố ý giả bộ sơ hở, dụ cho gã đại hán đánh vào, chính vào lúc song quyền của hán đánh trúng ngay bụng của mình, trong khi hán đang dương dương tự đắc, Đặng Tiểu Nhân đã xuất kỳ bất ý thừa cơ cho bụng hán nếm thử một quyền và một cước của mình.

Gã đại hán nọ nằm dài dưới đất kêu la giống như con heo bị chọc tiết, một lúc lâu rồi mới chồm bò dậy chỉ vào mặt Đặng Tiểu Nhân nghiêng răng dọa nạt :

- Giống tập chủng nhà mi chó chạy!

Đặng Tiểu Nhân cười đáp :

- Được, ta đợi ngươi, các hạ có đem kiện bát cống đến mời ta lên, ta cũng chẳng chịu lên đâu.

Gã đại hán nọ bước chân loạng choạng quay người bước đi.

Lúc này Đặng Tiểu Nhân mới phát hiện đường phố lúc này náo nhiệt vô cùng, người đi lại nhộn nhịp không ngớt mà bây giờ đã mất bóng vô hình, các cửa hiệu buôn bán cũng vội vàng đóng cửa đẹp hàng, tựa như có một đại họa sắp giáng xuống đầu họ vậy. Đặng Tiểu Nhân đứng lặng yên tại chỗ trong đầu như có màn sương mù dày đặc bao phủ, trong lòng nghĩ ngợi mông lung :

- Ta và người này bình sinh chẳng hề quen biết tại sao gã lại biết mà tìm mình? Cái tên Liễu Xuân Tăng này chỉ là trò đùa giữa mình và Mai Đông Ni thôi mà, gã làm sao lại biết được? Hơn nữa lại còn khẳng định chắc chắn là mình, lẽ nào...

Chính trong lúc Đặng Tiểu Nhân đầu óc rối như tơ vò, ngẩn ngơ xuất thần suy nghĩ thì thấy tiểu nhị và chương quỹ tay xách thanh Mặc kiếm và gói đồ của chàng, vội vàng vàng chạy lại, thấy bốn phía không người mới nói nhỏ vào tai chàng :

- Khách quan, người chạy mau đi.

Đặng Tiểu Nhân cười nhạt :

- Chạy a? Ta làm sao lại cần phải chạy?

Chương quỹ hấp tấp nói :

- Khách quan còn chần chờ gì mà không chạy mau đi, nếu không người sẽ gặp cái họa sát thân đó.

Đặng Tiểu Nhân cười lạnh lùng :

- Lẽ nào hán là hổ?

Chương quỹ thấp giọng nói :

- Hán tuy chẳng phải là hổ nhưng còn lợi hại ghê gớm hơn cả hổ nữa.

Đặng Tiểu Nhân nghiêm mặt hỏi :

- Chưởng quỹ, hắn ở đâu đến vậy?

Chưởng quỹ nói :

- Mọi người chỉ biết hắn họ Lý, người ở Tế Nam phủ đều gọi hắn là Tiểu Bá Vương. Hắn tuy không có gì đáng sợ nhưng người ở phía sau hắn chẳng ai trong chúng tôi dám gây chuyện cả.

Đặng Tiểu Nhân ngạc nhiên không hiểu hỏi lại :

- Người phía sau hắn à? Ai vậy?

Chưởng quỹ đưa mắt nhìn quanh bốn phía rồi ghé sát tai Đặng Tiểu Nhân nói nhỏ :

- Sơn Đông Tuần Vũ Tiền đại nhân là cô phụ của hắn...

Đặng Tiểu Nhân lạnh lùng cười bảo :

- Thì ra là Tuần Vũ đại nhân, ung dung để cho con cháu tung hoành khắp chốn, bức hiếp lương dân, xem ra lão ta chẳng phải là một vị quan tốt.

Chưởng quỹ liên tục lắc đầu nói :

- Tuần Vũ đại nhân yêu dân như con, ở Sơn Đông này rất có phép tắc, đáng tiếc là vị Tiền phu nhân làm đủ mọi cách, nghĩ ra trăm phương ngàn kế để bảo vệ che chở cho đứa cháu quý của mình tác yêu tác quái, những hành động sai trái của hắn, Tuần Vũ đại nhân làm sao biết được.

Bỗng nhiên...

Tiếng có ngựa từ xa vọng lại mỗi lúc một gần.

Chưởng quỹ và tiểu nhị thần sắc đột nhiên biến đổi, vội vàng trao thanh Mạc kiếm và gói đồ trên tay cho Đặng Tiểu Nhân nói một cách khẩn trương :

- Khách quan không chạy ngay e rằng chẳng còn kịp.

Tiểu nhị cũng nói xen vào :

- Chưởng quỹ chúng tôi đã không ngại nguy hiểm tánh mạng vội vàng chạy đến cấp bách báo tin, ngài không đi chẳng phải là đã phụ hảo ý của ông ta sao?

Tiếng ngựa càng lúc càng gần cơ hồ như đã sát bên tai mọi người.

Đặng Tiểu Nhân khom mình nói lớn :

- Chưởng quỹ mau mau tỉnh hồi, đại ân không dám dùng lời cảm tạ. Tại hạ nếu như còn sống, sau này nhất định sẽ báo đáp.

Chưởng quỹ thở dài một tiếng lẩm bẩm nói :

- Khách quan nên cẩn trọng.

Chưởng quỹ và tiểu nhị chạy như bay về khách điểm rồi vừa đóng cửa vừa tỏ ý ra hiệu cho Đặng Tiểu Nhân chạy đi.

Đặng Tiểu Nhân cứ đứng sừng sững ở đó chẳng hề sợ sệt, trong bụng thầm nghĩ:

“Đặng Tiểu Nhân ta đây tứ cố vô thân có chết cũng chẳng sao, làm gì lại để liên lụy đến chưởng quỹ, chạy để mà chi”.

Đặng Tiểu Nhân tay dắt Huyết Hãn Bảo Mã đứng yên chống kiếm, dáng vẻ uy phong lẫm liệt khiến cho người phát sợ.

Xem tiếp hồi 8 Thiếu niên nghĩ về cha

8. Hồi 8 Thiếu Niên Nghĩ Về Cha

Người nào người nấy tinh thần sung mãn, hai mắt sáng như sao, hai bên thái dương nổi cao, chỉ liếc mắt qua cũng biết nội công đã đạt đến mức thượng thừa, lên đến đỉnh cao của người luyện võ.

Tiểu Bá Vương được đám đông hộ tống càng tỏ ra hồng hách kiêu ngạo xem thường tất cả mọi người xung quanh.

Cầm roi chỉ vào Đặng Tiểu Nhân trầm giọng quát :

- Bắt nó!

Đám người xô lại đang định động thủ bắt người.

Bỗng nhiên có một người trạc tuổi ngũ tuần dáng vẻ phi phàm xem ra có vẻ là thủ lĩnh của những người này giờ tay hết lớn :

- Khoan đã!

Đám người thoáng chút ngạc nhiên lập tức lùi lại phía sau.

Tiểu Bá Vương nhăn mặt tức giận thét lớn :

- Lộ Kiều Phong, người dám...

Lộ Kiều Phong nghiêm sắc mặt đáp :

- Lộ Kiều Phong ta đây tuy làm quan chức nhỏ, nhưng cũng là quan mệnh triều đình. Tự nhiên có người chỉ vào người này cho là hạng giang dương đại đạo giết người cướp của rồi bắt về thẩm vấn tra xét, chưa kịp hỏi số trắng đen chi cả, sao lại động thủ bắt người?

Khuôn mặt Tiểu Bá Vương trở nên tái ngắt, bực tức vô cùng, miệng cứ lải nhải không ngớt.

Lộ Kiều Phong không buồn để ý đến hắn, quay sang nói với Đặng Tiểu Nhân :

- Các hạ phải chăng họ Liễu.

Đặng Tiểu Nhân lạnh lùng đáp :

- Không sai tại hạ chính là Liễu Xuân Tăng.

Lộ Kiều Phong nói tiếp :

- Có người nói người giết người cướp của, mong rằng người đi theo ta về nhà môn tuần phủ một chuyến.

Đặng Tiểu Nhân cười nhạt :

- Tôn giá thấy tại hạ giống như những kẻ giết người cướp của giang dương đại đạo lắm sao?

Lộ Kiều Phong nghiêm mặt đáp :

- Đại nhân nhà ta sáng suốt phân minh, hắc bạch thị phi rõ ràng, tự nhiên có cách xử trí, xin mời các hạ theo ta.

Đặng Tiểu Nhân chẳng nói tiếng nào, dắt con Huyết Hãn Bảo Mã theo sau bọn họ.

Chưởng quỹ khách điểm từ trong khe cửa nhìn ra bên ngoài theo dõi, thấy mọi người đã đi rồi mới nhẹ nhõm thở phào lẩm bẩm nói với chính mình :

- Thiệt là phúc đức lắm mới gặp được Lộ Kiều Phong.

* * * * *

Mảnh trăng lưỡi liềm vắt vẻo trên cao.

Bầu trời trong trẻo muôn sao lấp lánh.

Trên lầu tiếng trống điểm canh vang lên thời khắc đã chuyển sang canh ba.

Vạn vật yên tĩnh lạ thường.

Màn sương dày đặc bao phủ khắp bầu trời khuya.

Trong hình phòng tiếng la hét chửi rủa xen lẫn tiếng roi gậy vang vọng ra ngoài, nghe thật ghê rợn.

Thình lình...

Có hai bóng người từ xa tiến lại gần chạy như bay về phía hình phòng.

Người chạy phía trước chính là Lộ Kiều Phong, còn người phía sau đó là Tuần Vũ Sơn Đông Tiền Quyết. Tuần Vũ đại nhân này thân thể đã bắt đầu phát phì, bụng ưỡn ra phía trước trông giống như thai phụ được năm tháng, hèn chi mà lão cảm thấy một nhọc thở không ra hơi.

Lộ Kiều Phong vẫn hỏi thúc ông ta :

- Đại nhân đến mau, trễ thì tiểu quan e rằng...

Bước chân hai người nhanh thêm phút chốc đã đến ngoài cửa hình phòng.

Lộ Kiều Phong đứng ở cửa hình phòng cúi mình nói :

- Đại nhân đến.

Lộ Kiều Phong còn chưa dứt lời, một bóng người nhẹ nhàng từ trong phòng lướt ra nhanh như điện xẹt trốn ra phía ngoài tường.

Người này khinh công cao diệu lạ thường biến mất nhanh như ánh chớp, hơn nữa vị Tuần Vũ đại nhân nhân lực kém cỏi, nhất thời tưởng mình hoa mắt nên mới thấy.

Lộ Kiều Phong tuy phát hiện ra tất cả nhưng sợ rằng sẽ làm cho Tuần Vũ đại nhân kinh sợ, nên cũng không dám nói lên tiếng nào.

Đặng Tiểu Nhân bị đánh đến nổi thương tích đầy mình nhưng vẫn mở miệng chửi mắng :

- Tổ bà mi nhớ lấy ngày hôm nay, chỉ cần ông tổ mi đây không chết ta nhất quyết phải bắt người đền gấp vạn lần.

Tiểu Bá Vương giờ tay lấy từ trong lò ra một thanh sắt nung đỏ rực đưa qua đưa lại trước mặt Đặng Tiểu Nhân lạnh lùng cười nói :

- Được! Cái giống tạp chủng nhà mi không sợ đánh hả? Tốt! Lão tử sẽ cho người ném thử hương vị của cây sắt này xem sao.

Tiểu Bá Vương đưa thanh sắt lên đang định dí vào trước ngực Đặng Tiểu Nhân :

- Dừng tay!

Tiểu Bá Vương chấn động tâm thần quay đầu lại nhìn thấy Tuần Vũ cô trượng sắc diện xám xanh đứng ngay sau lưng mình, cổ tay hấn bồng mềm nhũn.

“Cạch” một tiếng, cây sắt nung trong tay hấn đã rơi ngay xuống đất.

Sơn Đông Tuần Vũ mặt đầy sắc giận trợn mắt nhìn Tiểu Bá Vương trầm giọng thét lớn :

- Mi thật to gan dám tự tiện đi vào hình đường khảo đả lương dân. Mi còn coi trọng Vương pháp hay không?

Tiểu Bá Vương ngang nhiên trả lời :

- Hấn chẳng phải là lương dân gì cả, mà chính là một tên giang dương đại đạo.

Sơn Đông tuần vũ nộ khí quát lớn :

- Ai nói?

Tiểu Bá Vương ngẩng đầu đáp :

- Tiểu quận chúa nói, nàng sai tiểu điệt đi bắt hấn ta.

Sơn Đông Tuần Vũ hỏi tiếp :

- Tiểu quận chúa ở nơi kinh thành xa xôi làm thế nào mà đến được đây, nói láo!

Tiểu Bá Vương nói to :

- Tiểu quận chúa đang ở bên ngoài. Người không tin tiểu diệt xin đi mời nàng vào đây.

Lộ Kiều Phong thật tâm muốn trị hấn nhanh lẹ ngăn đường đi của hấn, mỉm cười nói :

- Thôi đừng đi, ở bên ngoài một bóng người cũng không có, không tin người cứ thử hỏi Tuần Vũ đại nhân xem.

Khuôn mặt Tiểu Bá Vương xám ngắt lạnh lùng nhếch mép nói :

- Lộ Kiều Phong lại là người đi cáo trạng với lão gia sao? Được rồi, người cứ đợi đấy mà xem ra sẽ có ngày cho người đẹp mặt ra.

- Phản nghịch, phản nghịch, mau trói nó lại cho ta.

Sơn Đông Tuần Vũ bực tức tát cho hấn một cái bạt tai nảy lửa rồi nói tiếp :

- Cô cô người thật là một mụ hồ đồ, cứng chiều người quá mức, người dựa thế quyền ra ngoài làm những chuyện xằng bậy, làm cho tiếng khóc than của dân chúng trăm họ ở Tế Nam phủ này thấu đến trời xanh. Mũ cao áo dài quan tước triều đình ban cho sớm muộn gì cũng bị cô cháu người lột sạch, còn không đáng bị trói hả thẳng ôn con.

Người bên cạnh thấy Tuần Vũ đại nhân tức giận vô cùng, vội vàng cầm lấy dây thừng lấy hết sức trói Tiểu Bá Vương cực kỳ chặt cứng, giống tựa như người ta gói bánh vậy.

Tiểu Bá Vương trong lúc cấp bách, tâm thần chấn động liều mạng gào lớn :

- Tiểu quận chúa, ta làm việc này vì người, chẳng lẽ người hại ta sao? Tiểu quận chúa mau đến cứu ta.

Lộ Kiều Phong đã cởi trói cho Đặng Tiểu Nhân, thuận tay lấy bộ quần áo mặc vào người chàng. Đặng Tiểu Nhân sửa lại quần áo, rồi nói với Lộ Kiều Phong :

- Đa tạ tôn giá đến cứu, ngày sau tại hạ nhất định sẽ báo đáp.

Nói xong chàng cũng chẳng buồn nhìn Sơn Đông Tuần Vũ, ngẩng cao đầu đang hoàng bước ra phía ngoài hình phòng. Một tiếng kêu “lanh canh” nhẹ nhàng vang lên, một cái cầm nang cực kỳ tinh xảo nhỏ xíu từ trong người Đặng Tiểu Nhân rớt xuống lăn đến dưới chân Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết.

Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết cúi mình nhặt lên xem thử thoáng vẻ kinh ngạc hấp tấp mở cầm nang ra coi. Chỉ thấy sắc diện đột nhiên biến đổi, toàn thân run rẩy bầy rồi cất tiếng gọi :

- Tiểu ca mau mau trở lại...

Đặng Tiểu Nhân vừa nghe tiếng gọi lạnh lùng nói :

- Tuần Vũ đại nhân muốn lưu tại hạ ở lại sao?

Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết vội vã lắc đầu, hai tay nâng cầm nang lên cao quá đầu cúi thấp mình giọng run run nói :

- Cầm nang này là vật của tiểu ca?

Từ sau khi lão quái giao cầm nang này cho Đặng Tiểu Nhân đến nay, chàng chẳng hề mở ra xem thử cứ luôn cất kỹ trong người chỉ biết rằng ở trong đó có để một miếng kim bài nhỏ nhỏ mà thôi.

Đặng Tiểu Nhân thông minh tuyệt đỉnh phản ứng vô cùng nhanh lẹ, có thể nói hiếm thấy trong thiên hạ. Thấy miếng kim bài nhỏ bé này lại làm cho một vị quan to ngang với đại thần, trấn giữ biên cương, tỏ ra cung kính như vậy hoảng sợ như thế, đứng ngồi không yên. Tất phải có một xuất xứ lớn lai lịch của nó chắc phải cực kỳ phi thường.

Đặng Tiểu Nhân đảo mắt một vòng trong lòng thầm nghĩ:

“Miếng kim bài này nhất định phải có nguồn gốc xuất xứ chả trách lão quái căn dặn ta kỹ lưỡng đừng để cho người ta dễ dàng nhìn thấy, ta phải mau lấy lại miếng kim bài này đừng để nó lạc vào tay kẻ khác”.

Đặng Tiểu Nhân nghĩ đến đây bàn tay chàng nhẹ nhàng vươn ra, nhanh như điện xẹt thoáng chốc chiếc cảo nang xinh xinh cùng miếng kim bài đã nằm gọn trong tay chàng.

Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết nhìn lên miếng kim bài trên tay Đặng Tiểu Nhân rồi bỗng nhiên quỳ sụp xuống đất, thủ hạ của ông thoáng chút kinh ngạc cũng quỳ mọp xuống đất theo sau, tiếp đó chỉ thấy ông vừa dập đầu xuống đất bái lạy liên hồi miệng vừa hô lớn :

- Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết khấu đầu bái kiến Ngô Hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế.

Tiểu Bá Vương lúc này cực kỳ hoảng sợ trong lòng thầm nghĩ:

“Chết bỏ bà rồi, mình ngu ngốc thọc tay nhầm tổ ong độc rồi, xem ra thì tính mạng mình thật khí bảo toàn, cái đầu của mình cũng sắp sửa dôi chỗ...”

Tiểu Bá Vương chợt nghĩ đến đây nước mắt hòa lẫn nước mũi chảy ròng ròng mở miệng khóc rống lên.

Đặng Tiểu Nhân thật không ngờ rằng miếng kim bài vuông vuông bé nhỏ như vậy lại có một uy lực ghê gớm đến thế, trong lòng cực kỳ vui sướng thầm nghĩ:

“Ta phải dọa bọn họ một trận cho sợ thất kinh, nếu không, bọn họ lại có thể cho ta là giả mạo”.

Nghĩ đến đây chàng hắng giọng một tiếng lạnh lùng bảo :

- Ta vốn tiện đường đi qua quý bảo địa này, chẳng ngờ bị người vu cáo chỉ là đạo tặc đem về quý phủ bức cung truy hình suýt phải táng mạng, đủ biết Tế Nam phủ này là nơi hắc ám không coi Vương pháp ra gì. Ta có việc phải đi qua nơi khác còn chuyện này ta sẽ tính sổ với bọn người sau.

Nói vừa dứt lời chàng cất miếng kim bài vào trong người, chẳng thềm nói thêm một lời ngẩng đầu ngạo mạn bước đi ra phía ngoài.

Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết lúc này cực kỳ luống cuống, chỉ vào Lộ Kiều Phong lấp ba lấp bắp nói :

- Mau... mau đi chuẩn bị kiệu, ta... ta... phải phải tạ tội với Người, nếu không một khi Người về đến kinh đô, đừng nói chỉ đến quan chức áo mã của ta, e rằng luôn cả cái mạng già này cũng khó mà toàn vẹn, nhanh... nhanh lên...

Lộ Kiều Phong cố giữ vẻ bình tĩnh ôn tồn nói với Tuần phủ đại nhân :

- Hiện giờ Người đang tức giận vô cùng, đại nhân đi như vậy sợ rằng sẽ làm cho sự tình càng thêm rối lên. Chỉ bằng để thuộc hạ đi trước tìm cách làm Người nguôi giận, đại nhân mới có thể tính kế lâu dài, có việc gì ngày mai sẽ nói sau.

Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết chẳng có chú ý gì cả, nghe vậy gật đầu lia lịa nói :

- Được, được, được lắm, đi mau, đi mau đi.

Lộ Kiều Phong nhanh lẹ bước ra bên ngoài, Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết thở dài một tiếng, đang lúc định đi ra ngoài bỗng nghe tiếng Tiểu Bá Vương kêu khóc :

- Cô nương. Người đi khỏi cửa cũng được nhưng Người phải kêu bọn chúng cỡi trời cho tiểu diệt chứ?

Lão quan đang lúc cực kỳ giận dữ mà không biết trút giận cho ai liền hừ lạnh một tiếng.

Tiếng “hừ” không hề vội vã, cùng lúc một bãi nước miếng đã bay ra theo sau dính vào trán của Tiểu Bá Vương rồi chửi tiếp :

- Đồ súc sinh, mi đã làm cho ta khó chịu, ta cũng không để cho người sung sướng thoải mái đâu. Sáng ngày mai ta sẽ trời người đem ra pháp trường xử trảm.

Nói xong lão quan giơ tay tát cho hấn một cái tát tai, đồng thời co chân đá bồi cho hấn một cái đau điếng.

* * * * *

Trong phủ của Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết, ánh đèn vẫn sáng tiếng người kêu khóc loan xa tựa như có một đại họa sắp giáng xuống đầu.

Tiền phu nhân hai mắt sưng đỏ lệ tuôn như suối, nước mũi rùng rùng ngồi ở một bên khóc mãi không thôi.

Sơn Đông Tuần Vũ tức tối, lồng lộn chỉ vào mặt phu nhân quát lớn :

- Mụ còn khóc nữa hả, cái này đều do mụ cứng chiều nó riết nó đâm hư.

Tiền phu nhân nức nở nghẹn ngào :

- Lý gia nhà thiếp phúc mỏng phận bạc, song thân nó lại sớm lìa cõi thế còn lại có mỗi mình nó nỗi dãi dầy đường. Thiếp lại là cô cô của nó không đau xót thì còn ai vào đây thương xót nó?

Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết đập bàn một cái lạnh lùng nạt lớn :

- Ta bị các người làm hại đến nỗi sắp bị tiêu quan bài chức, người có biết hay không, có lẽ còn bị tịch biên gia sản, sung vào quân doanh ra miền hải ngoại xa xôi...

Tiền phu nhân sắc diện nhợt nhạt, mặt không huyết sắc toàn thân run rẩy bấy kinh hoàng bất an lấp bắp :

- Thật... thật là... chuyện nghiêm trọng như vậy sao?

Sơn Đông Tuần Vũ thở dài một tiếng lẩm bẩm nói :

- Gần vua như gần hổ, chỉ cần Hoàng đế khi không vui, đừng nói đến tịch biên gia sản mà tội còn hại đến cửu tộc cũng có thể xảy ra.

Tiền phu nhân lao vào lòng phu quân thất thanh khóc lớn :

- Mọi việc đều do thiếp gây ra...

Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết cúi đầu nhìn phu nhân của mình hai hàng lệ đã chảy tuôn rơi.

* * * * *

Ánh nến lung linh.

Đặng Tiểu Nhân vẫn chưa ngủ được, một mình nằm trên giường trần trọc thao thức mãi.

Chàng tuy không sợ bị đánh, những vết thương của chàng chỉ bất quá là ngoại thương ngoài da thịt thôi, nhưng lại cảm thấy đau buốt tận tim gan nhức nhối tận xương tủy. May mà gặp được chương quỹ và tiểu nhị có hảo tâm kiếm cho chàng một bao thuốc trị thương trong uống ngoài xoa, quả nhiên rất có công hiệu. Ta cũng nên biết rằng thuốc cao dán trị thương của Sơn Đông và hoàn dược Đại Lực hoàn dưỡng thương của nơi đây nổi danh trong thiên hạ công hiệu như thần.

Đặng Tiểu Nhân đưa tay sờ thanh Mặc kiếm bên mình rồi lại nhìn xem miếng kim bài ở trong tay bên mặt bỗng lộ vẻ ngờ vực rồi tự hỏi :

- Không biết phụ thân mình là nhân vật thế nào? Tại sao lại có thể di lưu cho mình hai vật như vậy?

Đặng Tiểu Nhân nhủ thầm với bản thân :

- Thanh kiếm này khiến cho lão ni trong mình mang tuyệt học võ công thờ phụng như thần minh, còn miếng kiếm bài nhỏ bé này có thể làm cho Sơn Đông Tuần Vũ gập gối quỳ mọp xuống khấu bái, có thể suy rằng phụ thân ta nhất định là một nhân vật phi thường vĩ đại đáng khâm phục vô cùng.

Đặng Tiểu Nhân càng nghĩ càng cao hứng hào khí bốc cao thần thái nhẹ nhàng bay bổng, phấn khích rút kiếm ra múa rồi tự nói với mình :

- Ta không thể làm nhục nhà gia phong phải ôm trí lớn làm chuyện đại sự dùng trí tuệ của mình, dùng thanh Mặc kiếm này dùng miếng kim bài này để trừ bạo an dân, quét sạch chuyện bất bình của nhân thế... giống như... giống như Bao Thanh Thiên vậy đó, oanh oanh liệt liệt lưu tiếng thơm thiên cổ.

Nguyên là Đặng Tiểu Nhân lúc còn ở Trương Dịch thường nghe đọc sách trong miếu khải. Đối với Bao Thanh Thiên trong Bao Công kỳ án, một nhân vật anh hùng đệ nhất thiên hạ chàng có một sự bội phục

hành động quang minh chính đại công bằng nhân ái. Đây quả thật là điều đáng buồn cười, chàng tại sao lại đem lão Bao lên hàng đầu? Bởi vì nhất thời Đặng Tiểu Nhân chẳng nghĩ ra được một nhân vật nào ghê gớm lợi hại hơn thế, cho nên đành phải nghĩ đến Bao Thanh Thiên đầu tiên.

Đặng Tiểu Nhân rốt cục cũng chỉ là một đứa bé không hơn không kém, chỉ biết ăn cho rồi ngủ kỹ, vừa đặt mình xuống giường hòng đã ngáy vang bắt đầu chìm vào giấc mộng say sưa.

* * * * *

Mặt trời đã lên.

Màn sương sớm vẫn còn chưa tan hết.

Tiếng ngựa xe huyền náo khắp cả một vùng, tiếng chiêng trống mở đường vang lên khắp nơi, đập vào bên tai âm ỉ không dứt.

Những toán quan lính uy nghiêm, hùng dũng cứ cách ba bước làm thành một đôi, năm bước lại thành một trạm, dường như sắp sửa gặp phải cường quân đại địch.

Đặng Tiểu Nhân vừa mới trải qua giấc mộng đẹp, đã nghe thấy tiếng gõ cửa gấp gáp, đôi mắt vẫn còn ngái ngủ mơ mơ hồ hồ hỏi :

- Ai đó?

Tiểu nhị đứng ở ngoài cửa nói với giọng kinh hoàng :

- Khách quan mau ra đây xem phía ngoài khách điểm quân binh lớp lớp...

Đặng Tiểu Nhân trong lòng kinh sợ nhảy vội xuống giường, lẹ làng mặc xong y phục, hấp tấp mở cửa chạy ra bên ngoài.

Thình lình...

Tiếng thanh la chiêng trống từ phía ngoài khách điểm vọng vào.

Đặng Tiểu Nhân cực kỳ kinh ngạc, bỗng thấy chuông quỹ bãi hoải chạy vào hơi thở nói không ra hơi :

- Quan viên văn võ toàn thành, trên có Tuần Vũ đại nhân cùng với các đại lão gia dưới trướng đều có mặt đông đủ ở đây cả.

Đặng Tiểu Nhân tâm thần kinh động vội vàng hỏi :

- Đến để làm gì? Bắt ta à?

Lão chuông quỹ lắc đầu quầy quầy càng vội vã càng nói không rõ ràng đợi một hồi lâu mới nghe ông ta lắp bắp nói :

- Lộ... Lộ... Lộ Kiều Phong, Lộ gia... bảo tiểu nhân bẩm với Người... một tiếng, nói rằng Tuần Vũ đại nhân đã mang, đã thống lĩnh bá quan văn võ trong thành đến... đến trước đây để bái kiến Ngài... lão gia.

Làm âm ỉ cả một chập thì ra... thì ra chỉ có chuyện này, trong lòng Đặng Tiểu Nhân khi nãy nặng trĩu như có một tảng đá đè lên giờ đã được gỡ bỏ.

Đặng Tiểu Nhân rửa mặt chải đầu vừa xong đã được Lộ Kiều Phong thỉnh ra dương kiến.

Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết vội vàng bước lên trước dập đầu làm lễ tương kiến sau đó quan viên văn võ trong thành cứ theo thứ tự chúc tước lần lượt tiến ra hành lễ.

Cảnh tượng trước mắt cứ rối tung lên.

Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết thấy Đặng Tiểu Nhân không hề nhắc đến chuyện tối qua, trong lòng cảm thấy bất an cúi mình thì lễ nói :

- Dạ bẩm chuyện tối hôm qua...

Đặng Tiểu Nhân cũng cúi mình xuống chặn lời ông ta :

- Chuyện tối hôm qua, nguyên chỉ là một sự ngộ nhận nho nhỏ thôi, văn bối đã quên sạch rồi thỉnh lão đại nhân đừng nhắc đến chuyện ấy nữa.

Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết cứ tròn xoe đôi mắt ngạc nhiên không dám tin vào lỗ tai của mình nữa, sự việc đã được giải quyết vô cùng dễ dàng. Không ngờ rằng chuyện đã làm cho ông sầu muộn cả đêm qua không hề ngủ được, sợ rằng lo không xong sẽ mang đến cho toàn gia cái án tru di, cái họa sát thân. Giờ đã được giải tỏa, liền đưa mắt cảm kích nhìn Đặng Tiểu Nhân tiếc là không được quỳ xuống đất sụp lạy chàng.

Đặng Tiểu Nhân thấy thái độ của lão quan như vậy trong lòng tự nhiên cũng cảm thấy có chút gì đó áy náy, bèn nghĩ cách làm cho lão quan được sáng khoái đôi chút, liền nhẹ nhàng thi lễ rồi nói với giọng khiêm nhường :

- Lão đại nhân đây sáng suốt phân minh, yêu dân như con phép tắc nghiêm cẩn nổi danh trên thiên hạ. Hiện giờ đại nhân còn trân trọng với văn bối như vậy, chuyện đêm qua nếu như văn bối cứ giữ mãi trong lòng, chẳng hóa còn có chốn nào có thể dung thân?

Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết hoan hỉ ra mặt luôn miệng đáp “không dám”.

Đặng Tiểu Nhân quay qua Lộ Kiều Phong đang đứng bên cạnh cười nói :

- Đa tạ Lộ huynh ra tay chi viện, cắt công bốn ba khó nhọc khiến cho chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ mất tiêu xin nhận của tiểu đệ một lạy.

Lộ Kiều Phong giơ tay đỡ lấy Đặng Tiểu Nhân trong lòng thất kinh vội nói :

- Tôn giá chớ nên làm thế, Lộ Kiều Phong đây chẳng dám nhận đâu.

Đặng Tiểu Nhân quay qua cảm tạ Lộ Kiều Phong, nhưng những lời chàng nói cốt là để cho Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết nghe :

- Làm người, đến bất cứ đâu, không chịu kết giao bằng hữu mà cứ theo ý riêng của mình không đếm xỉa đến người khác. Đó mới thật là đại ngốc.

Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết sống trong quan trường đã lâu, hay khinh thường người ta, tuy nghe thấy nhưng chẳng hiểu ý tứ của Đặng Tiểu Nhân, cũng may nhờ có Lộ Kiều Phong nếu không hậu quả thật là khó lường trước được.

Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết vội vàng cười nói :

- Đúng, đúng. Tệ quan cũng phải tạ ơn Lộ Kiều Phong mới được.

Đặng Tiểu Nhân ghé sát vào tai Sơn Đông Tuần Vũ nói nhỏ vài câu :

- Tốt, tốt lắm, cứ làm như vậy...

Đặng Tiểu Nhân hai tay chấp lại cười nói :

- Lão đại nhân, công việc chốn nha môn thật bận rộn hãy mau quay về giải quyết.

Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết thấy Đặng Tiểu Nhân thành tâm thật ý cũng vội chấp hai tay mỉm cười :

- Tệ quan xin cáo từ.

Thấy Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết đã dẫn thuộc hạ văn võ quan viên dưới trướng đi xa. Đặng Tiểu Nhân mới bắt đầu thở ra nhẹ nhõm ngồi phịch xuống.

Chưởng quỹ đứng ở đằng sau mắt trần trần nhìn Đặng Tiểu Nhân không chớp, trong lòng vô cùng bối rối không biết chú nhỏ này là thần quái phương nào mà có thể làm náo động Tuần Vũ đại nhân phải xuất lĩnh bá quan văn võ dưới trướng đến bái vọng chàng.

Đặng Tiểu Nhân thấy chưởng quỹ, tiểu nhị và đám hầu bàn cứ đứng ở phía xa xa không một ai dám lại gần. Trong bụng không nhịn được cười, vội vàng tỏ ra vui vẻ hét lớn :

- Chưởng quỹ làm phiền người một chút.

Chưởng quỹ vội vã ba chân bốn cẳng cúi đầu khom lưng lễ phép nói :

- Xin đại gia cứ dặn dò.

- Chưởng quỹ ơi, người làm điệu bộ gì thế mau ngồi xuống đây nói chuyện.

Đặng Tiểu Nhân lấy tay kéo lão ngồi xuống rồi cười nói :

- Ta muốn nhờ chưởng quỹ mua giúp ta một băng ghế nhỏ loại mà mấy lão thái dưng khi lên núi dâng hương, một bó hương lớn và một túi vải đựng hương.

Chưởng quỹ chẳng hiểu hỏi lại :

- Ngài dưng những vật này làm gì?

Đặng Tiểu Nhân nhân đà làm mặt xấu rồi nói tiếp :

- Người có xem qua vở kịch “Bao công dạ thắm Quách Hòe” chưa?

Chưởng quỹ gật đầu đáp :

- Xem rồi!

Đặng Tiểu Nhân nháy mắt một cái rồi nghiêm mặt :

- Đợi một chút ta sẽ cho các người xem vở “Đặng Công nô chinh Tiểu Bá Vương”. Thế nào?

Chưởng quỹ còn chưa kịp trả lời thì tiểu nhị đã vội cướp lời :

- Thế nào a, ngài còn biết diễn đại kịch à?

Đặng Tiểu Nhân cười ha hả :

- Tiểu nhị ca, có cái gì ngon mau dọn ra đây nhớ đừng quên mang theo bình rượu.

Tiểu nhị quay người bước đi, vừa đi vừa la lớn :

- Một bình “Thiên đao tử” chứ gì?

Đặng Tiểu Nhân vỗ bàn cười nói theo :

- Đúng vậy, chúng mình cơm rượu no say rồi thì xem kịch.

Người đứng tụ tập ngoài cửa mỗi lúc một đông ai cũng muốn được tận mắt nhìn xem chân diện mục của nhân vật truyền kỳ này.

* * * * *

Trời đã quá trưa.

Trước cửa khách điểm người đông như kiến chen chúc đứng xem. Cho dù một giọt nước nhỏ cũng chẳng lọt qua được.

Phía trước bày ra một cái bàn dài, phía trên để một cái ghế nhỏ, một túi vải một thẻ hương lớn phía sau bàn có để một chiếc ghế. Đặng Tiểu Nhân đang ngồi chễm chệ ở đó.

Bỗng nhiên...

Một tiếng hô lớn vang lên, đám đông lập tức giãn ra nhường một đường đi, tám tên nha lại vác đao áp giải Tiểu Bá Vương đang bị trói chặt chân tay dẫn đến trước mặt Đặng Tiểu Nhân.

Lộ Kiều Phong khoát tay ra hiệu, tám tên nha lại lập tức tách thành hai hàng đứng chính tề hai bên.

Lộ Kiều Phong cúi mình thưa :

- Tiểu Bá Vương đã được mang đến.

Đặng Tiểu Nhân thấy Tiểu Bá Vương cứ đứng sững không chịu quỳ xuống, sắc diện liền trầm hẳn xuống lạnh lùng quát :

- Quỳ xuống!

Tiểu Bá Vương “hừ” lạnh một tiếng đứng im bất động.

Đặng Tiểu Nhân đập bàn tức giận nộ khí hét lớn :

- Cuồng đồ to gan thấy lão gia đây mà dám không quỳ đợi ta đưa đi chém đầu hử!

Tiểu Bá Vương nghe tiếng “chém đầu” hai chân bỗng mềm nhũn đầu gối quỵ xuống quỳ mọp sát đất.

Đặng Tiểu Nhân chỉ vào Tiểu Bá Vương lạnh lùng quát :

- Người hoành hành trong hương lý ức hiếp dân chúng thiện lương. Người đã biết tội chưa?

Tiểu Bá Vương khẩu đầu liên hồi miệng nói biết tội.

Đặng Tiểu Nhân bảo tiếp :

- Thượng thiên có đức hiếu sinh, thế gian có đạo tha nhân. Ta thể theo lòng trời từ bi thương sinh lưu lại cho mi một con đường sống.

Thật là tiểu tử này nói y như sách chẳng sai một câu một chữ.

Tiểu Bá Vương vô cùng hân hoan hấp tấp khẩu đầu lạy tạ.

Đặng Tiểu Nhân vẫn tiếp tục nói :

- Tội chết khó tránh, tội sống khó hủy, ta phán: người phải bưng cái ghế này đốt hương để lên mỗi bước bái một cái, khi đi qua mỗi nhà đều phải tạ tội với dân chúng thiện lương người có chịu không?

Tiểu Bá Vương sắc mặt thoáng chút hổ thẹn im lặng không nói.

Đặng Tiểu Nhân trầm mặt tỏ vẻ bức tức lấy tay vỗ xuống bàn cười lạnh lùng :

- Muốn chết hử? Được, ta sẽ cho mi tròn ước nguyện. Bay đâu lại đây!

Lộ Kiều Phong đưa mắt ra hiệu nha lại hai bên nhất tề hô to hư trương thanh thế cổ làm ra vẻ như sắp đi bắt người hành tội.

Tiểu Bá Vương toàn thân run lên cầm cập hồn phi phách tán vội vàng la lớn :

- Cầu xin Người tha cho con. Dạ được, muốn con làm cái gì cũng được.

Lộ Kiều Phong không đợi Đặng Tiểu Nhân phân phó, nhanh chóng bước lên cưỡi trời đốt hương cho Tiểu Bá Vương vừa đây hấn vừa bảo nhỏ :

- Trứng thì chớ nên chọi với đá, đi mau nếu để cho Người tức giận cái đầu của người lập tức đổi chỗ ngay tức khắc nghe chưa.

Tiểu Bá Vương thở dài một tiếng vai đeo túi hương, cầm lấy cái ghế men theo con đường lớn mỗi bước mỗi bái qua mỗi căn nhà đều đứng lại tạ tội đã qua.

Lộ Kiều Phong cùng tám tên nha lại đi theo sau hấn chẳng nói chẳng rằng cứ giám sát Tiểu Bá Vương đề phòng hấn ta giở trò ma mãnh.

Tiểu Bá Vương cây thế hiếp người, không việc gian án nào mà hấn không làm, dân chúng quanh vùng hận hấn đến tận xương tủy. Trong lòng tức giận vô cùng, nhưng chẳng dám nói ra đành phải ngậm miệng làm ngơ.

Bây giờ lại có người nói thay cho họ những điều cảm tức chất chứa bấy lâu trong lòng. Do vậy dân chúng trong vùng mừng vui ra mặt, khắp nơi đều tràn ngập bầu khí hoan hỉ, hử hê vui sướng trước việc này nhà nhà đều tôn xưng Đặng Tiểu Nhân là vị Phật sống giáng thế cứu nhân.

Mà cách trừng trị Tiểu Bá Vương của chàng cũng lạ nhất trần đời, chưa hề được thấy qua hoặc nghe qua bao giờ cho nên các cư dân khắp các phố phường chung quanh cứ trở mắt ra nhìn trong lòng vô cùng hử hê.

Buổi chiều hôm đó...

Đặng Tiểu Nhân thu nhận lễ vật do Lộ Kiều Phong mang đến, sau đó hồi báo lại Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết và quan viên văn võ khắp thành.

Đặng Tiểu Nhân không những được nhân dân quanh vùng mến phục mà ngay cả Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết cũng bá quan văn võ trong thành cũng vô cùng tôn sùng, họ tranh nhau kết giao làm bằng hữu với chàng.

* * * * *

Trời đã bắt đầu hửng sáng.

Vài ngôi sao tỏa ra những đối sáng lạnh lẽo vẫn còn sót lại trên bầu trời cao.

Những làn khói mỏng từ những mái nhà của những nông phu phải ra đồng sớm nhẹ bay lên không trung.

Đặng Tiểu Nhân gò cương ngựa, quay đầu lại nhìn cổ thành Tế Nam ẩn hiện trong làn sương sớm, rồi chàng khoan khoái hít thở bầu không khí trong lành của buổi sớm mai. Miệng mỉm cười :

- Võ kịch đã diễn xong rồi, ta cần phải đi thôi.

Đặng Tiểu Nhân quay đầu trở lại giật nhẹ dây cương con Huyết Hãn Bảo Mã cất vó phi nhanh, trong phút chốc cả người lẫn ngựa chỉ còn là một bóng mờ.

Thốt nhiên...

Có tiếng có ngựa vang lên bóng người nhanh lẹ lướt qua.

Một người một ngựa đã phi ngang theo mé tiểu lộ nhắm ngang đường đi của Đặng Tiểu Nhân.

Đặng Tiểu Nhân giật mình nhìn kỹ lại, người mới đến đã cười tươi gọi to :

- Tiểu huynh đệ, ngươi muốn lặng lẽ chuồn êm sao? Đại nhân nhà ta cùng với bá quan văn võ trong thành, trưa hôm nay đang sắp cỗ bàn làm tiệc tẩy trần thiết yến đãi người. Người làm như vậy khiến cho lão ca ca đây biết ăn nói sao cho phải đạo với người ta.

Đặng Tiểu Nhân thấy Lộ Kiều Phong lập tức tỏ vẻ vui mừng cười ha hả đáp :

- Lộ đại ca! Ta vốn là tục nhân mà đâu có xứng đáng với vinh dự đó, huynh đài ơi tha cho tiểu đệ nhé!

Lộ Kiều Phong cũng cười ha hả tiếp lời :

- Ta biết, ngươi chẳng thể tham dự cho nên ta cũng không hề ngăn trở ngươi mà, ta cũng chẳng đến đây để tiễn biệt ngươi đâu, chỉ là tiện thể lại cảm ơn ngươi cho phải đạo mà thôi.

Đặng Tiểu Nhân cực kỳ kinh ngạc không hiểu nên hỏi lại :

- Người phải cảm ơn là đệ mới đúng chứ, đệ đệ... Đệ có cái gì mà đáng để nhận lời tạ ơn của Lộ đại ca?

Lộ Kiều Phong cười lớn :

- Tiểu huynh đệ, ngươi hãy nhìn xem y phục trên mình ta.

Đặng Tiểu Nhân nhìn thấy bộ áo mao mới tinh trên thân người Lộ Kiều Phong, chàng chợt hiểu ra mọi chuyện vội chấp hai tay rồi cười thích thú :

- Cung hỉ, cung hỉ thì ra Lộ đại ca đã được thăng quan tiến chức.

Lộ Kiều Phong chỉnh sắc mặt đáp :

- Lẽ nào lão ca ca không phải tạ ơn người?

Đặng Tiểu Nhân trong lòng cũng vô cùng cao hứng mừng cho lão bằng hữu, đột nhiên chàng im lặng suy nghĩ, hồi lâu như chợt nhớ ra điều gì, cất giọng từ tốn nói :

- Lộ đại ca, tiểu đệ muốn hỏi người một chuyện.

Lộ Kiều Phong trả lời giọng vô cùng sáng khoái :

- Huynh đệ có điều chi cứ hỏi, lão ca ca đây sẽ tận tâm nói hết những gì mình biết, hỏi đi?

Đặng Tiểu Nhân thoáng cau đôi mày nói tiếp :

- Ca ca có biết cái vị Tiểu quận chúa mà họ thường hay nhắc đến là người thế nào không?

Lộ Kiều Phong nghĩ ngợi một hồi rồi cười đáp :

- Nàng là nữ nhi Cung Thân Vương ở kinh đô, bạn chí thân của tam tiểu thư, tình thân như chị em ruột thịt, thỉnh thoảng có ghé đến Tế Nam phủ để thăm tam tiểu thư. Lúc rảnh tiểu thư cũng đi lên kinh đô ghé qua Cung Thân Vương phủ để hàn huyên tâm sự.

Đặng Tiểu Nhân nghĩ một chút rồi nói tiếp :

- Nàng có biết võ công không?

Lộ Kiều Phong nhè nhẹ lắc đầu nói :

- Điều này ta cũng không rõ lắm, nói chi gặp nàng có một, hai lần mà thôi.

Một thoáng im lặng trôi qua.

Đôi mắt Lộ Kiều Phong đột nhiên lóe sáng gật gù nói :

- Ủ, có thể như vậy.

Đặng Tiểu Nhân hấp tấp hỏi :

- Ca ca nói sao?

Lộ Kiều Phong bèn đem chuyện mình đã thấy ở trước cửa hình phòng đêm hôm đó, thuật lại cho Đặng Tiểu Nhân nghe, kể tường tận từng chi tiết một, chẳng hề bỏ sót điều gì.

Đặng Tiểu Nhân trầm ngâm hồi lâu đoạn mỉm cười nói :

- Đệ hoài nghi rằng cái bóng trắng thướt tha hôm đó chính là Tiểu quận chúa.

Lộ Kiều Phong gật đầu đáp :

- Không sai!

Đặng Tiểu Nhân hỏi tiếp :

- Nguyên nhân gì vậy?

Lộ Kiều Phong nghiêm mặt nói :

- Xem ra thì Tiểu Bá Vương không phải nói điều.

Đặng Tiểu Nhân thoáng chút trầm tư, chầm chậm nói tiếp :

- Ca ca có hỏi qua tiểu thư chưa?

Lộ Kiều Phong nói chậm rãi :

- Có, đại nhân nhà ta và lão phu nhân đã hỏi qua tam tiểu thư, tiểu thư nói Tiểu quận chúa thực sự không có đến, cách đây không lâu còn sai người mang thư đến, hẹn nàng đi lên kinh đô chơi, do vậy đại nhân nhà ta cho rằng Tiểu Bá Vương nói láo.

Lại một thoáng im lặng trôi qua.

Đặng Tiểu Nhân bỗng mỉm cười hỏi :

- Tiểu quận chúa hình dáng như thế nào?

Lộ Kiều Phong cười ha hả đáp :

- Ta cũng không thể diễn tả được, nhưng mà nàng đích thị là một mỹ nhân ai thấy cũng phải yêu thích. Thế nào sao người hỏi kỹ quá vậy. Bộ tính làm chiêu gia Phò mã hả?

Đặng Tiểu Nhân cười mỉm trong lòng thầm nghĩ:

“Ta đến Bắc Kinh, chẳng sợ không kiếm ra nàng, nếu như quả thật là nàng vu cáo ta là giang dương đại đạo cướp của giết người. Nếu ra không làm cho nàng sống dở chết dở thì ta chẳng phải là Đặng Tiểu Nhân”.

Đặng Tiểu Nhân chợt thấy vô lý chàng và nàng bình sinh không quen không biết, chẳng oán chẳng thù nàng không có lý nào lại đi hại chàng.

Càng nghĩ càng thấy khó hiểu, chàng và Lộ Kiều Phong thủy chung chẳng biết giải thích sao cho đúng sự việc đã qua.

Vàng thái dương đã từ từ nhô lên cao.

Một đám mây đen bị gió thổi tới che khuất vàng thái dương vừa mới nhô lên.

Thái dương đang như quyết chiến với mây đen một trận, ánh sáng xuyên qua đám mây càng lúc càng rực rỡ, cuối cùng cũng đã xuyên qua đám mây đen bao bọc bốn phía chui ra, dường như đã khảm chung quanh đám mây một đường viền vàng thật đẹp vô cùng.

Đặng Tiểu Nhân bị kích động cực kỳ, khoe môi khê mấp máy như muốn nói gì mà không nói nên lời, chợt quay người lại giật nhẹ dây cương miệng nói lớn :

- Đại ca xin bảo trọng lấy thân, hẹn sau này tái ngộ.

Lời nói còn vang vang chưa dứt, Huyết Hãn Bảo Mã đã cất tung bốn vó phi như bay về phía trước nhanh như tia chớp chớp mắt đã mất hút phía xa.

Lộ Kiều Phong cứ mãi nhìn theo bóng dáng của Đặng Tiểu Nhân dần dần mất hút nơi chân trời xa đầu gật gù không ngớt khen ngợi :

- Thằng bé này thật là can đảm hơn người, trí tuệ mệnh mông như biển sau này nhất định sẽ trở thành kỳ nhân, đệ tài trong thiên hạ.

Chỉ trong một đêm.

Đặng Tiểu Nhân đã trở thành anh hùng trong lòng mọi người dân ở Tế Nam phủ, cũng lại trở nên nhân vật được nhà nhà truyền tụng không thôi.

Họ vô cùng thích thú tính tình lạnh lùng cổ quái thoáng chút phóng đảng, tính cách thoải mái, càng thích thú mến phục hơn nữa là thái độ hòa nhã ôn nhu gần gũi với mọi người không câu nệ tiểu tiết.

Dĩ nhiên, bách tính ở phủ Tế Nam cực kỳ thích xem cái thủ đoạn trừng trị người có hơi chút tà môn quái dị của chàng.

Trong truyền thuyết thì có Hung thần.

Trong đền miếu thì có Ôn thần.

Cho nên dân chúng ở Tế Nam phủ xưng chàng là quái thần Đặng Tiểu Nhân. Họ xưng hô Đặng Tiểu Nhân như vậy chẳng phải là không tỏ vẻ tôn kính chàng trái lại giống hệt như những lão tiền bối vì quá yêu thương con cháu sinh ra lắm cảm mà gọi chúng là cậu nhi, miếu nhi, trư nhi.

Xem tiếp hồi 9 Tái đồ thắng thua

9. Hồi 9 Tái Đồ Thắng Thua

- Quân gia gia ở nơi nào?

Chính Đức thưa :

- Đại tể, vị Quân ở dưới gầm trời...

Phượng tể cười hì hì.

Chính Đức hỏi :

- Đại tỷ tại sao lại tức cười?

Phượng Tỷ đáp :

- Quân gia trú ở dưới đáy trời, không lẽ lại ở trên trời rồi sao?

Chính Đức đáp :

- Chỗ này tuy không phải là trên trời nhưng cũng khác xa với bình thường.

Phượng Tỷ ngạc nhiên :

-Ồ!

Chính Đức nói :

- Chỗ đó có một cái Đại Quyên Khẩu, trong Đại Quyên Khẩu có Tiểu Quyên Khẩu. Trong Tiểu Quyên Khẩu có Hoàng Quyên Khẩu, vị Quân ở phía trong của Hoàng Quyên Khẩu này đây.

Phượng Tỷ hỏi :

- Nơi này là nơi nào?

Trên đây là một đoạn đối thoại trong vở kịch “Du long hí phượng” mô tả cảnh Hoàng đế Chính Đức đòi Minh lúc sơ ngộ Lý Phượng Tỷ ở Mai Long trấn.

Bắc Bình cũng gọi là Bắc Kinh là đất phong của Hán Bắc Bình Hầu - Trần Bình.

Minh Thành Tổ Chu Đệ sau khi cướp ngôi đã thiên đô về Bắc Bình, đổi Bắc Bình thành Bắc Kinh.

Cái mà Chính Đức hoàng đế gọi là Đại Nguyên khẩu chính là Nam Thành, Tiểu Quyên Khẩu là chỉ Nội Thành còn Hoàng Quyên khẩu chính là Tử Cấm thành.

Bắc Kinh là một cố đô văn hóa, dân phong thuần hậu chất phác, tri thư đạt lễ, tuy rằng số lưu manh trộm cướp và những người buôn bán cò con cũng không phải là ít.

Bốn mùa phân định rõ ràng, mùa xuân hoa nở, đến hạ sen tươi, thu sang trắng sáng, đông lại tuyết rơi, phong cảnh tuyệt đẹp khí hậu mê người.

Đồng thời, người giàu thì có nơi tiêu khiển giải trí của nhà giàu, người nghèo thì cũng có nơi tiêu sài giải khuây của nhà nghèo.

Do vậy rất nhiều người một khi đến Bắc Kinh liền tỏ vẻ yêu thích cái địa phương này, đôi chân như bị dính chặt ở nơi đây không hề muốn “tái hồi quy” trở về cố hương, nơi mình sinh ra.

* * * * *

“Thực, sắc tính dã”.

Khổng Phu Tử đích thực là người cực kỳ thông minh xứng đáng với danh hiệu “Thiên hạ đệ nhất minh sư”.

Người đã phát minh ra câu này mà chẳng ai có thể phủ nhận, vĩnh viễn không hề đổi dời, lưu truyền ngàn năm thiên cổ như một danh ngôn, chân lý bất dịch. Người nếu không ăn cơm thì sẽ bị chết đói.

Nam nhân không gần nữ nhân thì sẽ tuyệt hậu.

Để có thể sống được nhất định phải ăn cơm.

Để có người nối dõi tông đường thì nhất định phải làm chuyện đó.

Nhưng mà lão Khổng Phu Tử trí tuệ thông minh tuyệt thế như vậy vẫn nhất thời quên đi không nghĩ ra được, ngoài hai việc ăn và sắc đã nói ở trên còn có một tính khác nữa đó chính là đồ bác tính hay còn gọi là tính mê cờ bạc.

Đã từng có bao nhiêu người vì cờ bạc mà của cải trôi theo sông nước.

Biết bao người đã vì cờ bạc mà trở nên táng gia bại sản.

Từng có biết bao người vì cờ bạc mà chán nản suốt đời không còn thiết sống...

Chỉ cần người đánh bạc thì lúc nào cũng có thể bán đi tất cả, mất vợ mất con. Cái hại của cờ bạc tuy tàn bạo ghê gớm đến mức như vậy nhưng ở bất cứ nơi nào, bất cứ lúc nào cũng đều có người đánh bạc, đêm cũng như ngày không một phút giây nghỉ ngơi hoặc dừng tay đó chính là đồ bác tính.

Có người nói, nơi nào có người ở thì ở đó phải có kỹ nữ.

Nhưng cũng đừng quên một điều, là nơi nào có con người trú ngụ thì ắt sẽ có sòng bạc ở đó.

Đoán tay chơi tiểu lệnh cũng là cờ bạc, đá gà đua ngựa chơi chim cũng là cờ bạc không hơn không kém, đánh cờ cũng giống y như chơi bạc vậy.

Trong cuộc sống thế nhân không thể rời xa khỏi cờ bạc, bởi vì rất nhiều sự việc đều có liên quan đến cờ bạc.

Sòng bạc lúc nào cũng vô cùng hừng khởi? Điều này chẳng cần phải tranh luận bàn cãi lời thôi.

Sòng bạc tại sao có thể hừng khởi như vậy? Đại khái có hai nguyên nhân.

Thứ nhất đánh bạc ở nhà, cha mẹ chửi mắng, vợ khóc như mưa, rên la suốt ngày rồi thêm cái đám hài tử đánh lộn la hét kêu khóc âm ỉ, không cách nào tự tĩnh hội thần tập trung chơi bạc, dứt khoát phải đi ra ngoài đánh bạc mới được thanh thản yên lặng.

Thứ nữa các lũ khách thương buôn đi ra khỏi cửa cảm thấy cô đơn buồn chán đều có thể đến bất kỳ đâu để đánh bạc giải sầu.

Nhân đó những người đầu óc thông minh chợt nghĩ cách đi thuê phòng đánh bài chơi bạc. Sòng bạc từ đó mà được khai sinh.

Cách đánh bạc cũng vô cùng đa dạng thiên biến vạn hóa như các loại:

áp bào, mặt chược, bài cừ, xóc đĩa, hoa hội, áp đơn song, chơi sấp ngựa, gieo súc sắc hay còn gọi đó là xí ngẫu.

Nhưng mà nói chung đa số người ta thích chơi bài cừ và đồ xí ngẫu, bởi vì hai loại bài này phân định thắng bại nhanh lẹ cực kỳ, kích thích sự hồi hộp.

* * * * *

Phường bạc Cát Tường là sòng bạc quy mô lớn nhất Bắc Kinh.

Nó còn có bốn phân điểm tọa lạc ở bốn hướng đông tây nam bắc của thành.

Trong đại sảnh được thiết kế hào hoa thoáng đãng, những gian phòng nhỏ cũng được thiết kế tinh xảo đẹp đẽ cao nhã vô cùng, trang trí giống hệt nhau.

Chỉ cần bạn muốn đánh bạc, cho dù là bài cừ, mặt chược, áp bào... đều sẽ có người ngồi bồi tiếp bạn.

Ánh đèn sáng trưng trong phường bạc Cát Tường, suốt ba trăm sáu mươi lăm ngày trong một năm cơ hồ đều đông nghẹt các con bạc từ khắp nơi đổ về, kim ngân châu bảo, ngân phiếu tiền bạc cứ tuôn ra như nước, chảy mãi chảy mãi bất tận từ trong tay của các vị khách chơi bạc mà ra.

Phường đồ bác Cát Tường do vậy nên làm ăn phát đạt, điều này minh chứng rằng không có người trong sòng bạc gian lận, họ không những bảo chứng bản thân sòng không chơi gian lận mà còn chứng tỏ không một người khách nào chơi trò gian lận bịp bợm.

Còn nữa, một phần do địa thế nơi sòng bạc tọa lạc, là ở trong con hẻm Nam La Khẩu, đi đến vô cùng tiện lợi. Phía bên trái là một bể tắm, hồ nước trong xanh, tắm thật sạch sẽ đầy đủ tiện nghi. Không những có tắm rửa, kỳ cọ, xoa bóp chân tay, đấm bóp, mà còn có thể hớt tóc cạo mặt giặt giũ y phục. Đánh bài một có thể qua đây tắm một cái, ngủ một giấc say sưa rồi dậy đánh tiếp vừa thuận tiện lại vừa sáng khoái.

Bên phải là một tiệm ăn tên là Đồng Phúc Cư, các món quay, nướng, tái, chiên, xào đều nức tiếng xa gần nếu có đói bụng qua đây uống vài ly, ăn một bữa no rồi vào chơi tiếp, bảo đảm càng thấy hừng khởi hơn.

Phường bạc Cát Tường hôm nay có vẻ náo nhiệt đặc biệt, trong ngoài đều đông nghẹt như biển, chen chân không lọt, nhưng trái lại người đến chơi bạc tuyệt nhiên không hề đông đảo.

Thật là một sự quái lạ vô cùng! Đã không đến chơi sòng bạc vậy thì họ đến sòng bạc làm cái gì?

Họ đến để xem chơi bạc, mê đánh bạc mà lại không chơi, chỉ đến xem người khác đánh thì làm thế nào mà đã cơn ghiền được?

Điều này qua thật là chuyện không thể hiểu được.

Kỳ thực điều này cũng vô cùng dễ hiểu, bởi vì, đây là một trận đấu vô cùng phi thường có thể nói là một cuộc độ sức vô tiền khoáng hậu có một không hai suốt trong một trăm năm nay.

Điểm đặc sắc không nằm ở chỗ tiền đặt ít hay nhiều mà là cuộc so tài về “đổ kỹ”, ra sức trổ hết tài nghệ của mình.

Nơi thành Bắc Kinh long tàng hồ ngoạn này không ít những cao thủ của làng cờ bạc, hôm nay so tài công khai tại sòng bạc Cát Tường rất cuộc là nhân vật thế nào mà có thể làm kinh động khắp lục châu cứu thành, khiến cho hàng vạn con mắt đổ dồn vào đây.

Một người là sư phụ của chủ sòng Cát Tường, Vạn Lý Phiêu Phong Hứa Yến Sơn, nguyên là Đổ Vương Ngũ Tinh phương Bắc có ngoại hiệu là Mãn Thiên Quá Hải Giá Mãnh Phủ.

Giá Mãnh Phủ, Giá lão gia niên kỷ đã xấp xỉ bát tuần. Người đã rửa tay quy ẩn tuyền lâm gần mấy chục năm nay, giờ được ái đồ Hứa Yến Sơn không quản ngại đường xa đến tận Hắc Long Giang thỉnh về trợ thủ.

Người kia thực là một đại hài tử vừa mới nổi danh, bất quá chỉ đến Bắc Kinh cách đây vài tháng, nhưng lại sớm nổi danh trong giới đổ bác.

Do vậy mọi người tặng cho hắn biệt hiệu là Kim Tỷ Nhân, người này chính là Đặng Tiểu Nhân.

Trong sòng bạc người thua luôn chiếm đa số, dĩ nhiên cũng không thể nói rằng không có người thắng.

Chỉ lạ một điều là Đặng Tiểu Nhân là người thắng khác thường không hề giống mọi người.

Chàng biết chơi tất cả các loại bài, đã chơi loại nào là thắng loại đó, bất cứ loại bài nào vào trong tay chàng đều tựa như có linh tính vậy, cần con bài nào là có ngay con bài đó giống như những con bài được chàng nuôi dưỡng lâu năm.

Có người nghi chàng là Đại Lão Thiên (Trùm cờ bạc).

Nhưng Đại Lão Thiên chân chính bất giác chỉ giỏi tuyệt về một món mà thôi, còn tinh thông tất cả thập bát ban như chàng, có thể nói là thiên hạ tuyệt nhiên không có người thứ hai.

Lại nữa, Đại Lão Thiên tuyệt đối không hề khoe khoang tự cao như thế, và cũng chẳng thể gây ra được sự chú ý cho mọi người như vậy.

Một Đại Lão Thiên cao minh luôn luôn thua nhiều thắng ít, thua nhỏ, thắng to như vậy mới không thể gây ra sự chú ý cho mọi người.

Nhưng mà Đặng Tiểu Nhân, đánh lớn hay nhỏ đều ăn, chỉ thắng chứ không thua.

Đối với một Đại Lão Thiên, đây là một điều tối kỵ, nhưng làm cách nào chàng vẫn cứ thắng liên hồi có lẽ là do Thần tài đặc biệt chiếu cố đến chàng.

Vạn Lý Phiêu Phong Hứa Yến Sơn chủ nhân sòng bạc Cát Tường cũng là một nhân vật phong vân từng làm mưa làm gió trong làng đổ bác, có không ít thủ hạ dưới trướng. Trong tay cũng có một số sổ đặc về “đổ kỹ” bản thân cũng từng mấy lần đích thân ra tay với Đặng Tiểu Nhân, nhưng đều bị thất bại dưới tay chàng trai trẻ này, có lúc còn bị thua tới cả không còn mảnh giáp che thân.

Sòng bạc Cát Tường ngày càng ít lời, Hứa Yến Sơn chẳng hề cảm thấy thích thú chút nào, khuôn mặt lão luôn cau có bức tức, trong lòng ngán ngấm đối thủ cứng đầu cứng cổ này.

Cho nên chẳng quản ngại đường xa vạn dặm đi mời cho bằng được lão nhân gia, sư phụ của mình là Mãn Thiên Quá Hải Giá Mãnh Phủ hạ cố đến thành Bắc Kinh trợ giúp mình đánh bại tiểu tử cuồng ngoạn này.

Đèn trong đại sảnh vẫn sáng, ánh sáng chiếu ra giống như ban ngày.

Một lão nhân râu tóc bạc phơ, đôi bạch mi gần như phủ xuống mắt, sắc diện hồng hào, tinh thần tráng kiện, đôi mắt sáng quắc như điện, mỉm cười vỗ về ngồi ngay ngắn bất động miệng nói :

- Mời ngồi.

Đặng Tiểu Nhân gật đầu đáp :

- Đa tạ.

Đặng Tiểu Nhân vén áo ngồi xuống, mới phát hiện ra ngồi đối diện với mình là một nam nhân trung niên mình mặc áo dài gấm, khí độ cao nhã hào hoa, mặt vuông tai to tuổi trạc tứ tuần.

Những người trong sòng đều có thái độ cực kỳ tôn kính với người này, như vậy có thể suy ra rằng người này nhất định có một lai lịch phi thường.

Đặng Tiểu Nhân nghĩ thầm trong bụng:

“Rõ ràng là Giá lão đấu với mình, so tài với nhau, mà không biết nhân vật tai to mặt lớn này ngồi chen vào đây làm gì?”

Chợt nghe Giá lão gia cười lớn nói :

- Các hạ đây phải chăng chính là Kim Tử Nhân Đặng huynh đệ?

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười đáp :

- Không dám, đó chẳng qua chỉ là mọi người quá khen đấy thôi. Tại hạ Đặng Tiểu Nhân thỉnh vấn lão gia nên xưng hô thế nào cho tiện?

Giá lão gia tiếp lời :

- Lão hủ Giá Mãnh Phủ người ta thường gọi là Mãn Thiên Quá Hải.

Đặng Tiểu Nhân cười nhạt hai tay chấp lại nói :

- Ngưỡng vọng tôn giá đã lâu nay mới được gặp.

Giá lão gia tiếp tục hỏi :

- Nghe nói các hạ có “đổ kỹ” áp chế kinh thành, thủ phong rất thuận lợi phải không?

Đặng Tiểu Nhân chỉnh sắc mặt đáp :

- Đó là Thần tài chiếu cố tiểu sinh mà thôi.

Giá lão gia cười ha hả đáp lời :

- Thần tài chẳng bao giờ vĩnh viễn chiếu cố một người đánh bạc cả.

Mãn Thiên Quá Hải Giá Mãnh Phủ tuy mới gặp người này lần đầu nhưng trong lòng cảm thấy mến thích con người trẻ tuổi này, cho nên dùng lời ám thị bảo ngầm chàng thấy khó thì rút lui đi. Không ngờ Đặng Tiểu Nhân không hề lãnh hội tình ý này của lão vẫn cứ cười theo :

- Vận may của tiểu sinh đây lúc nào cũng đổ, hề đánh là phải thắng.

Đây quả thật tương đương với việc khiêu chiến với Đổ Vương Mãn Thiên Quá Hải Giá lão tiền bối trước đám đông.

Giá lão gia chớp mắt một cái, nụ cười tắt ngấm trên môi trầm giọng bảo :

- À, đã như thế thì các hạ muốn chơi cùng lão hủ chứ gì?

Đặng Tiểu Nhân cười ha hả :

- Lão gia ơn, tại hạ đã cung kính đợi chờ bao lâu nay.

Giá lão gia đỏ mặt tức giận hỏi tiếp :

- Được lắm chơi bài gì?

Đặng Tiểu Nhân đáp lời :

- Tùy lão gia chọn lựa.

Người trung niên mặc áo gấm ngồi đối diện với Đặng Tiểu Nhân không ngớt đưa mắt dò xét nhìn chàng chăm chăm, trong lòng thầm nhủ:

“Gã trẻ tuổi háo cuồng, nhưng mà cuồng đến độ khiến cho người ta thích thú, ta cần phải xem hẳn có tuyệt kỹ kinh người như thế nào?”

Giá lão gia thoáng chút suy nghĩ rồi từ tốn nói :

- Cái gì nhanh thì chúng ta chơi loại đó là tốt nhất.

Đặng Tiểu Nhân gật đầu đáp :

- Được.

Giá lão gia gọi lớn :

- Mang chén lớn và súc sắc lại đây cho ta.

Chủ sòng Cát Tường Hứa Yên Sơn ngoài mặt mỉm cười trong lòng sung sướng, bởi vì gieo súc sắc là tuyệt kỹ thành danh trong làng cờ bạc của sư phụ lão là Mãn Thiên Quá Hải Giá lão tiền bối.

Phút chốc, một chiếc bát sứ lớn màu trắng đã được đặt ở trên bàn, phía trong có để ba hột súc sắc được điêu khắc chế tác vô cùng tinh xảo.

Giá lão gia vươn tay chop lấy con súc sắc nhẹ nhẹ dùng tay ước định phân lượng, rồi thuận đà ném vào trong bát, tiếp đó đẩy cả bát lẫn hột súc sắc về phía trước mặt Đặng Tiểu Nhân, đoạn cười nói với chàng :

- Các hạ kiểm tra một chút xem thử có gì phải giả dối không?

Đặng Tiểu Nhân cũng làm y như vậy, tay cầm súc sắc lên xem thử rồi đẩy cái bát về phía lão nhân cười nói :

- Được lắm!

Khuôn mặt của Giá lão đột nhiên lóe lên một tia nhìn kỳ dị tuy chỉ chợt thoáng qua nhưng không thoát khỏi cặp mắt của Đặng Tiểu Nhân. Chàng mỉm cười cố ý giả vờ như không biết.

Người trung niên mặc áo gấm ngồi đối diện với Đặng Tiểu Nhân đôi mắt không chớp cứ dán chặt vào ba hột súc sắc, đồng thời cũng đồng tai chú ý lắng nghe thanh âm của hột súc sắc rơi vào trong bát, khoe miệng mấp máy như muốn nói điều chi nhưng không thốt ra lời.

Động tác nhỏ nhẹ này, đôi mắt Đặng Tiểu Nhân cũng chẳng bỏ sót một chi tiết nhỏ nào.

Giá lão gia nghiêm sắc mặt nói :

- Chúng ta chơi thế nào?

Đặng Tiểu Nhân cười rộ :

- Trưởng ầu phải có thứ tự, lão gia quyết định...

Giá lão gia gật đầu nói :

- Ta và người chơi bạc chẳng hề phân ra nhà cái và tay, con người đổ trước vô luận là đổ được điểm lớn ra sao bên kia cũng có quyền đuổi theo, nếu như hai bên đổ đồng điểm kể như hòa, lại đổ tiếp để phân thắng thua.

Đặng Tiểu Nhân lắc đầu lia lịa nói :

- Không được nếu ta và lão cứ đổ đồng điểm như vậy thế thì phải đổ suốt à? Lẽ nào đổ mãi như thế cho đến tối mai lúc trăng lên cũng chưa phân thắng thua?

Giá lão gia nghĩ vậy cũng phải vội vàng hỏi chàng :

- Ý của người là...

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười :

- Một lần định thắng thua người đổ trước nếu như đổ được cao điểm nhất thì đối phương liền phải nhận thua.

Điểm lớn nhất đương nhiên là ba mặt sáu điểm vị chi tất cả là mười tám điểm, cũng được gọi là Tổ Tông Bạo Tử không ai có thể tranh được điểm lớn hơn.

Giá lão gia hấp tấp nói :

- Vậy thì... ai đổ trước?

Đặng Tiểu Nhân cười nói :

- Giá lão gia, ý người sao?

Giá lão gia cười ha hả :

- Được, mời đặt tiền ra.

Đặng Tiểu Nhân nhẹ nhàng rút tờ ngân phiếu năm vạn lượng ra cười nói :

- Năm vạn lượng!

Giá lão gia mắt bỗng sáng lên cao giọng nói :

- Buông tay!

Nói chưa dứt lời hữu thủ lạnh lẽo vươn ra chụp lấy con súc sắc, tay ném nhẹ ra, cổ tay xoay ngang ba con súc sắc đã quay tròn một chập trong bát.

Phía trong đại sảnh im lặng như tờ không khí dường như lắng đọng, đông cứng thành băng, đôi mắt của đám người đứng xem xung quanh như muốn lọt ra ngoài, dán chặt trong bát, huyết mạch căng ra như muốn vỡ tung, trái tim trong lồng ngực tựa hồ muốn nhảy ra ngoài.

Đột nhiên...

Tiếng vỗ tay vang lên như tiếng sấm dậy hồi lâu chưa dứt. Những con súc sắc trong bát, con nào cũng đều là sáu điểm, nước bài Tổ Tông Bạo Tử vô cùng khó thấy có được cuối cùng cũng phải xuất hiện.

Đặng Tiểu Nhân làm sao có thể đuổi theo được, chàng đã bị thua.

Giá lão gia đắc ý vô cùng cười ha hả rồi lớn tiếng nói :

- Chẳng ngờ rằng tối nay thần tài lại chiếu cố đến thăm viếng ta.

Đặng Tiểu Nhân biết lão ta đang dùng lời nói khích để châm chọc chàng, chỉ cười thầm không nói, ngoài mặt vẫn bình thường đưa tay bắt lấy những con súc sắc.

Một thoáng lặng im nguyên trong đại sảnh không có lấy một thanh âm nào cả. Ngay cả tiếng kim khâu nhỏ rơi trên bàn cũng nghe thấy cực kỳ rõ ràng.

Đôi mắt của người xem chung quanh càng mở to hơn, như muốn xem cho rõ cao thủ trẻ tuổi mà họ đồn là có cánh tay vàng này thi triển tuyệt kỹ.

Đặng Tiểu Nhân cười nói :

- Xin mời đặt tiền.

Giá lão gia lại cho thêm năm vạn lượng vào nhìn Đặng Tiểu Nhân bảo :

- Ta cũng bỏ thêm năm vạn lượng tổng cộng là mười vạn lượng để thử vận may xem sao.

Đặng Tiểu Nhân giơ tay gieo súc sắc xuống thoáng chốc chúng đã dừng lại, tất cả chỉ có ba điểm.

Chỉ thấy đám đông thất vọng “ồ” lên một tiếng tiếc rẻ.

Giá lão gia lại đổ lên Tổ Tông Bạo Tử, vẫn thắng tiếp.

Giá lão gia lòng vui như mở hội lại tiếp tục bảo lớn :

- Không ngờ lão đầu tử ta hôm nay cũng có vận đỏ đấy chứ.

Giá lão gia ngửa mồm ngửa miệng lại nói chọc tức Đặng Tiểu Nhân một lần nữa, rồi giơ tay cầm lấy ba hột súc sắc hồi chàng :

- Đặt bao nhiêu?

Đặng Tiểu Nhân đã thua mười lăm vạn muốn một ván là thu hồi cả vốn lẫn lời bèn đếm xấp ngân phiếu rồi trả lời :

- Ba mươi ngàn lượng.

Tiểu tử này thật là tham lam vừa muốn lấy lại vốn lại còn kiếm thêm lời nữa.

Giá lão gia lại thắng không để cho Đặng Tiểu Nhân có cơ hội đuổi theo, không phải nói, đương nhiên cũng là Tổ Tông Bạo Tử.

Thời gian khoảng cạn một chén trà.

Đã năm lần gieo súc sắc, Giá lão gia gieo năm lần, năm lần đều là Tổ Tông Bạo Tử.

Qua năm lần gieo hột súc sắc Đặng Tiểu Nhân chỉ gieo được một lần ba điểm, một lần năm điểm, đã thua qua ba trăm sáu mươi vạn lượng bạc.

Hiện giờ là ván thứ sáu cũng là ván cuối cùng. Lần này Đặng Tiểu Nhân được gieo hột trước, tay phải chàng nắm chặt hột súc sắc trong lòng thầm cười. Giá lão gia nhỏ nhẹ nói :

- Ván cuối cùng xin mời đặt xuống.

Tiền ở trên bàn Giá lão gia chẳng hề đụng đến.

Đặng Tiểu Nhân thua bao nhiêu lão cũng để lên bấy nhiêu. Như vậy số tiền ở trên mặt bàn phải là bảy trăm hai mươi vạn lượng.

Giá lão gia chớp mắt một cái cười ha hả :

- Xem ra lão thần tài rõ ràng là chiếu cố, ta đặt thêm một ít cho đủ số, một ngàn lượng được chứ?

Đặng Tiểu Nhân đáp chẳng hề mảy may suy nghĩ :

- Được!

Đám đông vây xung quanh đưa mắt nhìn nhau ngờ vực không dám tin rằng đó là sự thật.

Ngoại trừ Thiên tử, còn các vị danh quan hiển quý, công tử hào hoa sang trọng cho đến các tay phú thương giàu có tiêu tiền như nước cũng không dám chơi những ván bài lớn lao như vậy. Quả thật người như tiểu tử này thể diện hiếm thấy.

Người trung niên mặc áo bào gấm ngồi đối diện với Đặng Tiểu Nhân, đưa mắt nhìn chàng tựa như muốn bảo chàng ngừng lại đừng chơi nữa nhưng cuối cùng đã cố gắng nín nhịn không thốt ra lời.

Đặng Tiểu Nhân cảm kích nhìn người đối diện mỉm cười tiếp đó chàng giơ tay phải ra, cổ tay kêu nhẹ một tiếng, ba hột súc sắc đã quay tròn trong bát.

Trong đại sảnh một không khí lặng im ngọt ngào bao trùm chỉ nghe thấy tiếng súc sắc quay tít trong chiếc bát sứ leng keng.

Đặng Tiểu Nhân tuy gieo ba hạt súc sắc xuống bát cùng một lúc, ba hột nhất tề xoay tít quay tròn như nhau, nhưng có một hột lại dừng lại rất nhanh lộ ra mặt một điểm.

Tiếp đó lại có một hột dừng lại cũng lộ ra chấm son đỏ chói, rốt cuộc hai con súc sắc đều là một điểm duy nhất. Chỉ có con súc sắc vẫn không ngừng quay tròn xung quanh hai hột kia càng lúc càng nhanh.

Những nét nhăn trên mặt Giá lão gia bỗng nhiên giãn ra, trong lòng ông tràn ngập niềm vui.

Những người đứng xem xung quanh không ngớt thở dài tỏ vẻ thất vọng, tiếng thì thầm bàn tán bắt đầu vang lên bên tai Đặng Tiểu Nhân.

Người trung niên mặc áo gấm cũng lắc đầu liên tục rồi thở dài một tiếng dường như muốn đứng dậy bước ra ngoài.

Lão chủ sông Cát Tường là Hứa Yến Sơn cười một cách cực kỳ khoái trá, bởi vì đã có hai hột một điểm thì dù cho cái hột đang xoay tròn kia có là bao nhiêu điểm chẳng nữa thì Đặng Tiểu Nhân cũng nắm chắc phần thua.

Sông bạc Cát Tường có những căn phong nhỏ bài trí xảo diệu nhưng Hứa Yến Sơn cứ khẳng khái bố trí canh bạc có một không hai này tại đại sảnh để cho mọi người cùng xem thấy, trước mắt đám đông để sự phụ phục hồi danh dự cho mình đồng thời cũng làm tiêu tan uy phong mà Đặng Tiểu Nhân đã tạo được từ bấy lâu nay.

Thắng lợi nay đã thấy trước mắt, mộng tưởng đã thành sự thật làm sao có thể không khiến lão vui mừng cười sung sướng, vì đã trả được món nợ bấy lâu nay canh cánh trong lòng.

Thình lình, một tiếng la kinh ngạc vang lên.

Liền đó, một sự yên lặng kỳ lạ bao phủ khắp nơi. Trong đại sảnh rộng lớn tuyệt nhiên không có lấy một tiếng động.

Xác diện của Giá lão gia biến đổi, khuôn mặt trở nên trắng bệch, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi.

Nét mặt Đặng Tiểu Nhân vẫn an nhiên tự tại, chỉ có tiếng cười của chàng mỗi lúc một lớn hơn.

Lúc này, hột súc sắc đang quay tròn đột nhiên dừng lại lộ ra mặt sáu điểm, nhưng kỳ lạ thay, trong khoảnh khắc trước khi dừng lại đã chạm nhẹ vào một hột súc sắc.

Hột súc sắc vừa bị chạm đến liền xoay nhẹ một cái, mặt một điểm lúc này đã biến thành sáu điểm, đồng thời khi nó xoay để chuyển mặt thì nó cũng chạm nhẹ vào hột bên cạnh.

Hột súc sắc kia bị chạm cũng vội vàng trở mặt, điểm một còn lại cuối cùng cũng biến thành điểm sáu.

Thì ra Đặng Tiểu Nhân rốt cuộc cũng gieo được Tổ Tông Bạo Tử ba con súc sắc đều là sáu điểm, tựa như một phép thần đã xảy ra.

Đột nhiên...

Tiếng hoan hô vang lên như sấm, nguyên gian đại sảnh rộng lớn suýt chút nữa bị tiếng vang làm cho vỡ bung ra.

Giá lão gia khuôn mặt xám như xác chết, hữu thủ lạnh lẽo vươn ra nhanh như điện xẹt chộp vào trong chiếc bát lớn để ở trên bàn.

Lão tuy nhanh nhưng Đặng Tiểu Nhân còn nhanh hơn lão một bậc, nháy mắt ba con súc sắc trong chén đã nằm gọn trong tay chàng, rồi từ từ được bỏ vào trong túi áo.

Giá lão gia thở dài buồn bã, chậm rãi cúi đầu xuống. Người trung niên mặc áo bào gấm tựa hồ đã hiểu ra việc gì đang xảy ra, nhưng chỉ mỉm cười không hề nói xen vào.

Đặng Tiểu Nhân nhẹ nhàng chấp hai tay mỉm cười nói :

- Xin chúc mừng lão gia đã thắng cuộc. Lão nhân gia đã gieo được năm lần Tổ Tông Bạo Tử. Văn bối chẳng qua chỉ là may mắn “mèo mù gặp được chuột chết”, chỉ thắng được có một lần mà thôi.

Giá lão gia nhếch môi gượng cười, tiếng cười vô cùng thô lương, rồi thở dài một tiếng cất giọng bi thảm nói :

- Các hạ an ủi ta hay cố ý làm tổn thương ta.

Đặng Tiểu Nhân thành thật đáp :

- Vãn bối đâu dám.

Giá lão gia cất tiếng nói tiếp, giọng đượm vẻ buồn bã than thở :

- Ôi! Cổ nhân thường nói “Sóng nước Trường Giang lớp sau che mờ lớp trước”, ta quả thật đã hết thời rồi. Tiểu huynh đệ chẳng những có cách chơi vô cùng cao minh, hiểm thấy trên thế gian mà còn thông minh tuyệt đỉnh, trí tuệ như biển rộng bao la, không thể nào đoán trước được, cho dù lão đây là dạng hồ ly sắp thành tinh cũng chẳng hề biết được rằng đã bị lọt vào tròng của người.

Người trung niên mặc áo bào nhìn hai kẻ một già một trẻ này, nét mặt cực kỳ nghi hoặc, dường như nghe mà chẳng hiểu họ đang nói với nhau cái gì.

Đặng Tiểu Nhân lặng lẽ lấy tay chia đồng ngân phiếu ra làm ba phần, cầm năm trăm vạn lượng ra hoàn trả lại cho Giá lão gia, còn bản thân cầm lấy năm mươi vạn lượng bỏ vào trong người rồi chỉ vào đồng ngân phiếu còn lại là bốn trăm năm mươi vạn lượng nói với Hứa Yến Sơn chủ sông bạc Cát Tường :

- Hứa lão bản, số tiền này có một phần là của sông bạc Cát Tường. Bất quá chỉ là đôi tay mà thôi, nếu như ngài không cần đến thì xin hãy lấy danh nghĩa của sông bạc Cát Tường quyên góp để làm việc từ thiện.

Đám đông đứng trong đại sảnh, ánh mắt đột ngột lóe lên một tia nhìn vô cùng lạ thường, mắt nhìn đám đông không chớp vào chàng trai trẻ tuổi đang ngồi trước mặt họ, tự nhiên trong lòng sinh ra một tình cảm quý mến, vô cùng trân trọng.

Đặng Tiểu Nhân hướng về phía Hứa Yến Sơn vòng tay thi lễ một cái, rồi điềm nhiên nói :

- Tại hạ tuyệt đối không phải đến đây để phá rối chuyện làm ăn của sông bạc Cát Tường, sự thực là tại hạ có một ẩn tình, chuyện này về sau tại hạ sẽ đến tạ lỗi cùng Hứa lão bản, hơn nữa tại hạ không cốt chơi bạc để lấy tiền mà chơi để chơi vậy thôi.

* * * * *

Ánh nền lung linh tỏa sáng.

Tiếng trống điểm canh vang lên từng hồi.

Hương rượu tỏa ra thơm nồng, thức ăn vô cùng ngon miệng.

Ông chủ quầy chủ quán ăn Đồng Phúc cư biết sông bạc Cát Tường có quý khách hạ cố nên trở hết tài nghệ nấu nướng tuyệt luân của mình ra sức chiêu đãi làm những món ăn.

Trong gian phòng nhỏ chỉ có bốn người, Giá lão gia, Hứa Yến Sơn, Đặng Tiểu Nhân và vị trung niên mặc áo bào gấm. Rượu đã được ba tuần.

Nhắm nháp qua năm vị.

Đặng Tiểu Nhân nâng chén rượu hướng về phía người trung niên áo bào gấm nọ kính tửu, hai người cùng nâng chén. Đặng Tiểu Nhân chợt hỏi :

- Vị này là...

Vị trung niên trừng mắt nhìn Hứa Yến Sơn một cái, làm lão này sợ mất vía, lời nói đang sắp sửa thoát ra lập tức dừng lại, ngậm chặt miệng, không dám nói nữa:

Vị trung niên mặc áo bào gấm cười ha hả nói:

- Tại hạ họ Cung, nếu tiểu huynh đệ không chê cười thì cứ gọi ta một tiếng Cung đại ca là được rồi.

Hứa Yến Sơn tỏ vẻ kinh ngạc, đôi mắt ánh lên tia nhìn dị dạng rồi cứ cúi đầu uống rượu không thôi.

Đặng Tiểu Nhân hai tay vội vàng nâng chén đứng dậy nói :

- Tiểu đệ mượn hoa hiến Phật cung kính mời người một chén nữa.

Vị Cung tiên sinh này cứ ngồi yên tại vị, ngửa mặt uống chén rượu giờ tay ra nói :

- Mời ngồi.

Một thoáng im lặng trôi qua.

Sắc mặt của vị Cung tiên sinh trở nên lạnh lùng, trợn mắt nhìn Hứa Yến Sơn giọng nói tựa như băng giá :

- Hứa Yến Sơn sông bạc Cát Tường trước nay chưa hề gian lận, không ngờ rằng hôm nay các người lại tự đập vỡ bằng hiệu của mình. Thế nào, chẳng lẽ các người không muốn sống ở thành Bắc Kinh này nữa sao?

Giọng nói của Cung tiên sinh tuy không nạt nộ, nhưng lại cực kỳ có uy lực, khẩu khí lớn lối tựa như thành Bắc Kinh này là nhà của lão ta vậy.

Nói ra thì thật là kỳ quái.

Giả lão gia và Hứa Yến Sơn không những không dám giận dữ mà còn không dám thở mạnh ra hơi mặc nhiên lặng im không nói, đầu từ từ cúi thấp xuống.

Đặng Tiểu Nhân trong lòng cảm thấy áy náy không yên, vội vàng nói :

- Cung đại ca, kỳ thực Giả lão gia đây không có ý muốn chơi gian lận.

Cung tiên sinh ngạc nhiên, ngơ ngác tỏ vẻ không hiểu.

- Giả lão gia muốn dùng ba con súc sắc để thử nhãn lực của tiểu đệ, lão hoàn toàn không ngờ rằng tiểu đệ lúc đầu cũng nghĩ ba hột súc sắc kia hoàn toàn không có điều gì giả mạo, trước mặt mọi người lão cũng chẳng hề dám nói trong ba hột súc sắc có chứa thủy ngân...

Cung tiên sinh không dám tin đó là sự thật, liền hỏi lại :

- Làm sao? Người đã biết từ trước là ba hột súc sắc này có chứa thủy ngân.

Đặng Tiểu Nhân gật đầu đáp :

- Không sai, lúc đó tiểu đệ không những chẳng nói phá đám mà trái lại tìm cách tương kế tựu kế, gây ông đập xuống lưng ông.

Giả lão gia chép miệng than dài, giọng trầm xuống hẳn :

- Ôi, không ngờ rằng người đi săn nhận lại bị nhận mồi cho mù cả mắt, ban đầu lão hủ từng ám thị cho người biết khó mà lui gót nào ngờ người cứ cố ý làm như không biết. Thế là ta cầm súc sắc thử xem nhãn lực của người, nếu như người nhìn không ra những vật này đã bị làm mồi, ta sẽ cho người biết thế nào là hạt súc sắc có chứa thủy ngân, thừa cơ làm nhục người một trận để cho người rút lui. Bởi vì ta mới gặp người, tự nhiên trong bụng ta đã sinh lòng cảm mến. Nào có ngờ...

Đặng Tiểu Nhân cười nói :

- Lão gia à, người cứ tự tin tại hạ chẳng thể nhận nhưng hột súc sắc này đã bị làm lại rồi sao?

Giả lão tử nghiêm sắc mặt đáp :

- Khắp trong thiên hạ không người nào có thể nhìn ra những hột súc sắc này có sự giả trá, bởi nó do một người thợ khéo léo tên Lý Tam Nhi chế thành, tặng cho ta làm lễ chúc thọ. Ta tin chắc rằng, Cung tiên sinh đây cũng chưa chắc nhìn ra trong nó có chứa thủy ngân, chỉ bắt qua sau khi sự việc xảy ra mới đoán được mà thôi.

Cung tiên sinh bỗng đỏ mặt rồi cười nói :

- Đúng vậy, tiểu huynh đệ, người làm sao nhận ra được?

Đặng Tiểu Nhân cười đáp :

- Lúc đầu tiểu đệ cũng không nhận ra, nhưng mà lúc đệ cầm trên tay ước lượng xem thử thì có cảm giác rằng những hột súc sắc này có điều kỳ lạ bởi vì nó có trọng lượng đặc biệt một chút, nặng hơn trọng lượng gà voi bình thường phải có, khi đệ thử ném nó vào bát mới phát hiện ba hột súc sắc này trong khoảng

khắc rất ngắn lúc nó rời tay rơi vào trong bát thì góc độ nghiêng và độ nhanh chậm khi rơi xuống hoàn toàn không giống nhau. Lúc đó tiểu đệ mới xác định rằng ba hạt súc sắc này không những có chứa thủy ngân, mà số lượng thủy ngân lẫn vị trí của nó trong mỗi hạt súc sắc cũng có điểm khác biệt.

Cung tiên sinh hỏi tiếp :

- Cho nên người mới nói lấy sáu ván để phân thắng bại.

Đặng Tiểu Nhân gật đầu đáp :

- Đúng vậy!

Giá lão gia tiếp lời :

- Nói như vậy người nhường cho lão đồ trước hoàn toàn không phải vì “trọng lão kính già” mà còn có mục đích khác phải không?

Đặng Tiểu Nhân đỏ mặt gật đầu xác nhận :

- Phải Giá lão gia cười ha hả :

- Ta hiểu rồi, thứ nhất người muốn biết qua thủ pháp đồ súc sắc của ta để hiểu rõ thêm tính năng của từng hạt, thứ nữa người cũng đã nắm rõ tiền đặt của ta không bao giờ rút lại mà chỉ có thể đặt thêm nữa thôi, cho nên để cho lão phu đồ trước, người sẽ nắm được cơ hội sau cùng, tuy chỉ thắng được một ván, nhưng đó mới là thắng lợi thực chất.

Đặng Tiểu Nhân gật đầu mỉm cười, lấy ra ba hạt súc sắc để trên bàn, chỉ vào hạt thứ nhất nói :

- Hạt súc sắc này có chứa nhiều thủy ngân nhất, vị trí của nó là ở góc của mặt bốn, năm, sáu điểm. Do đó mà lực xoay tròn không cân đối lắm, khối lượng cũng nặng nhất, cho nên sẽ dừng lại trước trên đó là điểm thứ nhất.

Đặng Tiểu Nhân lại chỉ vào hạt súc sắc thứ hai, nói tiếp :

- Con súc sắc này chứa lượng thủy ngân ở chính giữa hạt nhưng hơi xích lên nửa phía trên, cho nên lực xoay tròn của nó cân bằng hơn con súc sắc kia, khối lượng cũng nhẹ hơn đôi chút cho nên nó dừng lại sau con súc sắc kia.

Đặng Tiểu Nhân lại lấy tay chỉ vào hạt thứ ba.

- Con súc sắc này chứa lượng thủy ngân ít nhất, hơn nữa thủy ngân lại nằm ngay trung tâm của nó, do thế mà lực quay vô cùng cân bằng lại thêm thủy ngân quay tròn hỗ trợ lực xoay của nó, do vậy mà nó mới ngừng lại sau cùng để lộ ra mặt sáu điểm.

Đặng Tiểu Nhân ngửa cổ nốc cạn chén rượu rồi hào hứng nói tiếp :

- Còn cách làm sao để khống chế những con súc sắc này thì phải dựa vào kinh nghiệm, kỹ xảo và cả linh cảm nữa, chỉ có thể lãnh hội ý chứ không thể nói ra bằng lời được.

Giá lão gia cất giọng khen ngợi :

- Giá Mãnh Phủ ta đây đã từng tung hoành ngang dọc khắp chốn cờ bạc mấy chục năm qua, đã gặp rất nhiều cao thủ, nhưng chưa từng thấy một người nào có trí tuệ rộng lớn như các hạ, chỉ trong một thời gian rất ngắn, người chẳng những có thể quan sát thấu triệt từng ly từng tí, mà còn sử dụng linh hoạt. Thật là kỳ tài trong thiên hạ, coi thế thật là hiếm thấy. Lão hủ tuy thua nhưng trong lòng phục người vô cùng.

Chủ sòng Cát Tường Hứa Yên Sơn vỗ vai Đặng Tiểu Nhân hỏi :

- Cái đầu của người từ xó nào ra mà thật là đáng sợ như vậy?

Cung tiên sinh cười nhỏ :

- Ta tuy không dám hồ đồ nói rằng tiểu huynh đệ là “mèo mù vớ phải cá rán”, nhưng trong chuyện này cũng có ít nhiều may mắn mà thôi.

Đặng Tiểu Nhân cũng cười nói :

- Cung đại ca, có cần xem tiểu đệ đổ lại coi thử?

Cung tiên sinh cũng chẳng hề chịu kém, hỏi lại Đặng Tiểu Nhân :

- Cách đổ như thế nào?

Đặng Tiểu Nhân nhìn về phía Hứa Yên Sơn nói :

- Xin phiền ngài lấy giúp ta một cái bát và mấy con súc sắc.

Cung tiên sinh móc từ trong người ra sáu hột súc sắc, tinh quang lấp lánh, cực kỳ tinh xảo đẹp mắt, cười rồi bảo :

- Dùng những con súc sắc này, ai dám bảo là đồ giả mạo lừa bịp?

Nguyên là sáu hột súc sắc này được làm bằng kim cương, đừng nói là thủy ngân ở trong, ngay cả một hạt bụi nhỏ bé vô cùng cũng có thể xem thấy rõ ràng, đương nhiên chẳng ai có thể làm trò ma mãnh trên đó.

Đặng Tiểu Nhân tiếp lấy những hột súc sắc bằng kim cương, xem xét kỹ lưỡng một hồi, rồi lấy tay ước lượng coi thử, cười nói :

- Cung đại ca, người có tin rằng tiểu đệ có thể lắc một lần ra được sáu mặt, mỗi mặt sáu điểm không?

Giá lão gia càng mở to đôi mắt kinh ngạc nhìn trân trân vào người thanh niên trẻ tuổi này, đồng thời không dám tin vào đôi tai của mình.

Cung tiên sinh mỉm cười lắc đầu :

- Ta không tin.

Đặng Tiểu Nhân điềm nhiên cười nói :

- Nếu như tiểu đệ thua, ngày mai sẽ đến Lộc Minh Xuân áp tử lâu bày tiệc rượu mời khách, còn như đại ca thua thì...

Cung tiên sinh cười ha hả nói :

- Nếu như ta thua, ngày mai đến Lộc Minh Xuân áp tử lâu tiểu đệ cứ dán chặt miệng ta lại cũng không cho ta uống cũng được.

Ba người ngồi đó bị ông ta chọc vui liền cười ha hả vang vọng trong phòng.

Đặng Tiểu Nhân đưa tay cầm lấy chiếc bát sứ trắng do lò sứ Cảnh Đức trấn ở Giang Tây chế thành, ngắm nghía hồi lâu rồi mới để cái bát sứ trở lại chỗ cũ.

Tiếp đó, tay phải của Đặng Tiểu Nhân nhấc lên, sáu con súc sắc đã cùng lúc rơi vào trong bát.

Chiếc bát sứ tinh chế đẹp đẽ cộng với những con súc sắc bằng kim cương tinh xảo trên quý chạm nhau tạo nên một thanh âm vô cùng trong trẻo, lạnh lốt nghe thật vui tai, tựa như được vui thú tiên cảnh giữa nhân gian.

Những hột súc sắc đã dừng lại.

Mọi người dường như đều bị hóa đá.

Sáu con súc sắc trong bát không phải nằm rải đều dưới đáy bát, mà cứ từng hột sắp thẳng hàng cực kỳ ngay ngắn còn hơn cả dùng tay xếp đặt nữa.

Con súc sắc phía trên cùng là sáu điểm, phía dưới thì sao? Bởi vì sáu hột sắp thành hàng ngay thẳng ai lại chẳng thấy?

Cung tiên sinh nhìn như mê hoặc vào đáy bát.

Lão cầm lấy con súc sắc phía trên nhìn một cách kỹ lưỡng rồi cầm lấy con ở phía dưới xem kỹ cũng vẫn một mặt sáu điểm, đôi mắt lão cứ lướt nhìn khắp lượt những con súc sắc còn lại, hết nhìn ngược lại nhìn xuôi quả nhiên không sai. Tất cả đều lộ ra sáu điểm.

Thật là một điều thần kỳ đáng ngợi khen vô cùng.

Một thoáng im lặng trôi qua.

Giá lão gia, Hứa Yên Sơn, Cung tiên sinh đều là những nhân vật đã từng gây bao sóng gió trên chốn cờ bạc khắp nơi, cũng phải kinh sợ trở mắt trước tuyệt kỹ có một không hai trên thế gian của Đặng Tiểu Nhân.

Đặng Tiểu Nhân giơ hai tay bắt lấy hai con súc sắc kim cương, hai con súc sắc bằng ngà voi, hai hột bằng thúy ngọc, hai con có chứa thủy ngân bên trong và luôn cả hai hột có đồ chì vào trong ruột, cộng thêm với hai con súc sắc bằng xương, vị chi tất cả là mười hai hột.

Đặng Tiểu Nhân kiểm tra kỹ lưỡng mười hai con súc sắc không đồng chất liệu này, bỏ lên tay ước lượng một chút, khi đã cảm thấy hài lòng mới nhẹ nhàng mỉm cười nói :

- Đúng sáu con súc sắc kim cương đổ ra sáu mặt sáu điểm như vậy kỳ thực chẳng có gì là chuyện khó khăn cả.

Hứa Yên Sơn không hiểu hỏi lại :

- Tại sao vậy?

Đặng Tiểu Nhân từ tốn đáp :

- Kim cương rất cứng, trọng lượng lại rất đồng đều. Do vậy nó mới cực kỳ quý giá, sư phụ đã mài chế thành súc sắc nhất định là một cao thủ trong làng thợ. Do đó góc cạnh của con súc sắc và độ nông sâu hay lớn nhỏ của cái chấm có thể nói hoàn toàn giống nhau, độ khác biệt vì sức nặng vô cùng nhỏ, điều khiển sáu hột này cũng không khác biệt mấy so với việc điều khiển một hột, vì thế ta mới nói nó dễ là ở chỗ này.

Đặng Tiểu Nhân ngửa mặt uống cạn chén rượu rồi nói tiếp :

- Hãy xem mười hai hột súc sắc trong tay tiểu đệ đây có hột bằng kim cương, có con bằng ngà voi, có con bằng thúy ngọc, lại có cả những con bằng xương rồi những con có chứa thủy ngân, chứa chì trong ruột lớn nhỏ không giống nhau, chất cấu tạo cũng hoàn toàn khác nhau, độ nặng nhẹ lại không đồng đều. Cho nên, nếu muốn đổ mười hai con súc sắc này ra cùng một điểm đã là chuyện phức tạp rồi huống hồ gì còn đổ ra mười hai mặt sáu càng là chuyện cực kỳ khó khăn hơn nữa.

Giá lão tử ngạc nhiên thất thanh hỏi :

- Tiểu huynh đệ, người có thể đổ ra chứ?

Đặng Tiểu Nhân chỉ im lặng mỉm cười không đáp.

Cung tiên sinh nhìn Đặng Tiểu Nhân rồi vội vàng hỏi :

- Tiểu huynh đệ, người sao không cho bọn ta đại khai nhãn giới mở rộng tầm mắt một lần?

Đặng Tiểu Nhân cười nhạt nói tiếp :

- Tiểu đệ cũng chưa nắm được...

Hứa Yên Sơn lo thẳm trong bụng vội vàng nói một lượt :

- Được mà, người nhất định phải làm được. Các quán Lộc Minh Xuân, Đông Lai Thuận, Đồng Phúc Cư, Chí Mỹ lâu lúc nào cũng mời người làm khách.

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười nói :

- Tiểu đệ cũng không chắc chắn lắm, chỉ dám nói là thử một lần xem.

Cung tiên sinh cũng vô cùng nóng ruột, vội vàng nói to :

- Cũng được, người lệ lệ làm thử đi.

Đặng Tiểu Nhân trầm khí ngưng thần, sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng, cánh tay phải vung nhẹ, mười hai hột súc sắc đã rơi vào trong bát.

Một tiếng động nhỏ vang lên.

Một thoáng yên lặng tuyệt đối.

Ngoại trừ thanh âm trong trẻo của mười hai con súc sắc đang chuyển động, một tiếng động cực kỳ nhỏ bé cũng không có.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Giá lão gia, Hứa Yên Sơn, Cung tiên sinh đều đã đứng lên, khuôn mặt người nào cũng lộ vẻ khẩn trương, mắt dán chặt vào những con súc sắc đang chuyển động, xoay tròn trong bát.

Những con súc sắc đang quay tít đã dần chậm lại có hột đã dừng hẳn lại.

Đột nhiên một tiếng reo vui thích thú vang lên.

Mười hai con súc sắc xếp thành hình hoa mai nằm bằng phẳng trong bát không sai một chút nào, mười ba mặt sáu điểm hiện ra lộ lộ.

Lại một thoáng im lặng trầm mặc.

Một lúc lâu sau.

Cung tiên sinh mới bắt đầu định thần lại, nhìn Đặng Tiểu Nhân với ánh mắt vô cùng khâm phục, nâng chén cười nói :

- Tiểu huynh đệ, trong đây nhất định phải có bí mật gì đây, người có thể nói ra cho chúng ta nghe thử?
- Chơi bạc là phải có kỹ thuật, đồng thời cũng là nghệ thuật, chỉ hiểu được kỹ xảo mà không hiểu được cái nghệ thuật ẩn chứa trong đó, người sẽ vĩnh viễn không có cách nào đạt tới cảnh giới tối cao.

Cung tiên sinh trên mặt hiện ra nét nghi ngờ hỏi mà vẫn không giấu nổi vẻ ngờ vực :

- Cái gì là “nghệ thuật” đánh bạc?

Đặng Tiểu Nhân thấy vậy bèn cất giọng lớn tiếng giải thích :

- Cái gọi là “nghệ thuật đánh bạc” chính là ở chỗ “tâm” và “thần”, “tâm” không lo nghĩ việc khác, chỉ chuyên chú vào việc chính, tâm linh sáng suốt trong sạch, trí sinh ý động...

Giá lão gia cười vô tư nói :

- “Tâm linh sáng trong, trí sinh ý động” thật là một lời của người còn quý hơn mười năm vùi đầu vào sách vở. Tiểu huynh đệ, lão ca ca phục người vô cùng.

Cung tiên sinh cũng đã hiểu ra, cũng cười ha hả nói :

- Lão ca đây cũng đã chịu thua, người rồi. Vậy thì đành lấy sáu con súc sắc này làm tiền đặt, tặng cho Đặng lão đệ làm kỷ niệm.

Đặng Tiểu Nhân hai ba lần từ chối, nói cách nào chàng cũng không chịu nhận.

Cung tiên sinh trầm hắc sắc mặt, nói với vẻ không vui :

- Tiểu huynh đệ, không lẽ không muốn kết giao làm bằng hữu với ta?

Đặng Tiểu Nhân kinh hoàng giải thích :

- Cung đại ca, tiểu đệ đâu dám nghĩ vậy. Kỳ thực món lễ vật này cực kỳ quý giá, người hãy giữ lại cho mình.

Cung tiên sinh cười vô cùng sảng khoái :

- Bảo kiếm tặng anh hùng, phần hồng kén giai nhân. Những hột súc sắc này chỉ có người mới đủ tư cách để sử dụng nó.

Đặng Tiểu Nhân không tiện chối từ, đành phải tiếp nhận món quà quý báu này, miệng lắp bắp :

- Đa... đa tạ hậu tình của Cung đại ca, tiểu đệ cực kỳ cảm kích.

Cung tiên sinh thấy bộ dạng nghiêm trang buồn cười của Đặng Tiểu Nhân, bèn cất tiếng cười lớn :

- Người chó quá đa lễ.

Mặt Đặng Tiểu Bình đỏ ửng lên, đứng lặng không nói.

Già lão gia cười nói :

- Tiểu huynh đệ thích chơi loại bài nào nhất?

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười đáp :

- Mạt chược.

Đôi mắt Cung tiên sinh thoáng lộ kỳ quang, cười ha hả nói :

- Tốt lắm, chúng mình cùng đi xoa mạt chược.

Xem tiếp hồi 10 Thiên Kiều bát quái

10. Hồi 10 Thiên Kiều Bát Quái

Thời khắc đã chuyển sang canh ba.

Ánh đèn trong phòng vẫn lung linh tỏa sáng.

Bóng người dài dài chiếu lên ô cửa sổ dán giấy trắng tinh.

Đặng Tiểu Nhân vẫn chưa ngủ được, ngồi dựa ngang trên tường, đôi mắt say sưa thưởng thức vẻ đẹp tinh xảo của những họa sặc sỡ dưới ánh đèn.

Một lúc sau.

Đặng Tiểu Nhân nhè nhẹ thở dài một tiếng, miệng không ngớt lẩm bẩm :

- Chà! Ta đến thành Bắc Kinh này đã hơn ba tháng rồi, mà chẳng tìm thấy một người nào cả, xem ra lão quái nhà mình ăn nói thật hồ đồ.

Thình lình...

Từ xa vọng lại tiếng gió thổi tay áo phát phơ.

Tiếng vọng từ xa lại gần nhanh như điện chớp, trong nháy mắt đã nhẹ nhàng rơi xuống phía ngoài cửa sổ phòng Đặng Tiểu Nhân đang ở.

Đặng Tiểu Nhân thoáng chút ngạc nhiên, trong bụng nghĩ thầm:

“Người mới đến khinh công thật là... không biết...”

Đang mãi suy nghĩ, chàng bỗng nghe có tiếng gõ nhẹ nhẹ.

Đặng Tiểu Nhân đứng bật dậy, trầm giọng quát :

- Ai đó?

Phía bên ngoài vang lên tiếng cười to, rồi một giọng cất lên :

- Ta, Hứa Yến Sơn đây!

Đặng Tiểu Nhân vội vàng mở cửa mời khách vào trong.

Hứa Yến Sơn ngồi phịch xuống ghế, cười ha hả nói :

- Hứa Yến Sơn ta đây phục người vô cùng, nằm trên giường mà vẫn không ngủ được. Liền chạy lại đây kiểm người nói chuyện trên trời dưới đất nghe chơi. Tiểu huynh đệ, người không trách ta chó?

Đặng Tiểu Nhân rót trà ra chén đưa cho Hứa Yến Sơn, cười nói :

- Ta đang muốn kiếm lão đây, đang mãi nghĩ ngợi thì lão đã đến, lão làm thế nào mà biết ta ở nơi đây?

Hứa Yến Sơn vỗ ngực bảo :

- Không phải Hứa Yến Sơn này ba hoa khoác lác, trong vòng mấy mẫu đất bé xít như vậy, đừng nói chi đến kiếm người sống, ngay cả một con kiến ta cũng kiếm được dễ dàng như trở bàn tay.

Đặng Tiểu Nhân cúi gập mình xuống, mỉm cười nói :

- Dĩ nhiên rồi, lão ca vốn là thổ địa ở đất này mà, ai còn thuộc đường này hơn lão ca. Tại hạ ban đầu mới đến nơi này còn phải nhờ ca ca quan tâm chiếu cố giúp đỡ.

Tục ngữ có câu ai đã là người ai lại chẳng khoái nịnh. Câu nói tăng bốc vuốt đuôi của Đặng Tiểu Nhân khiến cho Hứa Yến Sơn vô cùng khoan khoái lòng vui như tết, đến nỗi như quên đi cả tuổi tác lẫn tên họ của mình, hồn bay lên tận mây xanh.

Đặng Tiểu Nhân thoáng nghĩ thầm trong lòng:

“Người này khinh công không tồi, cứ giả ngây giả dại, kín miệng vô cùng, đường sá ở khắp thành Bắc Kinh lão còn rành hơn thổ địa, mình có thể nhờ lão kiếm hộ người mình cần tìm. Đúng rồi, mình phải thử lão một phen mới được”.

Vừa nghĩ đến đây, Đặng Tiểu Nhân miệng lẩm bẩm một cách có ý tứ :

- Nhật Nguyệt Trùng Quang...

Hứa Yến Sơn trong lòng ngạc nhiên vội tiếp lời :

- Sơn Hà Vĩnh Thọ...

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười, quả nhiên chàng đoán không sai, trong lòng lóe lên tia hy vọng, bởi vì chàng nghĩ có lẽ mình đã gõ đúng cửa rồi.

Một không khí tĩnh mịch bao trùm.

Hứa Yến Sơn mắt mở trừng trừng nhìn nàng không chớp, mặt thoáng lộ vẻ nghi hoặc hồi lâu mới lặng lẽ nói nhỏ :

- Các hạ cũng là người của Nhật Nguyệt Minh?

Đặng Tiểu Nhân chẳng hề biết cái gì gọi là Nhật Nguyệt Minh với lại chả minh, nhưng sự việc đã đến nước này đành phải làm liều nói đại :

- Không sai.

Hứa Yến Sơn hấp tấp hỏi Đặng Tiểu Nhân :

- Nghe nói các hạ từ Trương Dịch tới phải không?

Đặng Tiểu Nhân gật đầu đáp :

- Chính thị.

Hứa Yến Sơn mỉm cười chậm chậm bước tới trước nói :

- Thật là người dám lấy vải thưa để che mắt thánh, thì ra là...

Đặng Tiểu Nhân cảm thấy trong lòng cao hứng ngẩng đầu tiến lên phía trước.

Bất ngờ.

Một luồng kinh phong xô tới trước mặt, hữu chưởng của Hứa Yến Sơn đã đưa ra phía trước.

Đặng Tiểu Nhân giật mình kinh sợ vội lách mình lanh lẹ né tránh, trầm giọng nói :

- Người đây là...

Hứa Yến Sơn chẳng nói một lời, đã đánh là đánh, hữu chưởng tả chỉ nhanh như điện xẹt đã cùng nhau liên hoàn xía tới trước mặt.

Than ôi, loạn từ trong tay áo họa phát ra ở trong nhà.

Không gian trong phòng vô cùng chật hẹp, Đặng Tiểu Nhân hết đường thoái lui, trong lòng không khỏi kinh hãi, thoáng ngẩn người đứng im bất động.

“Bình bịch” hai tiếng cùng lúc vang lên phía trước ngực Đặng Tiểu Nhân đã hứng trọn một chưởng và một chỉ, nhưng chàng dường như chẳng bị hề hấn gì, cứ đứng vững vàng như núi chẳng hề động đậy chút nào.

Chàng tuy không bị thương tích gì nhưng trái lại đã làm cho Hứa Yến Sơn hoảng hồn thất vía tung mình nhanh chóng thu lại, hữu thủ vẫn nâng lên chưa chịu hạ xuống, trên mặt hiện ra vẻ ngờ vực kinh hãi, đứng yên tại chỗ trông giống như tượng Câu Hồn sứ giả trong miếu thờ mồm há hốc, bộ dạng nhìn cực kỳ tức cười.

Người bị đánh chẳng sao còn người bị đánh thì sợ mất vía. Hà! Thật là chuyện kỳ quái chưa từng nghe thấy trên thiên hạ.

Một thoáng trầm mặc.

Hứa Yến Sơn đã định thần lại, trong bụng thầm nhủ:

“Chưởng và chỉ của mình vừa rồi tuy rằng chỉ dùng bảy thành chân lực nhưng cũng có thể chuyển núi dời non, tan vàng nát ngọc, tiểu tử này coi bộ chẳng có việc chi. Không lẽ hắn biết tà thuật. Con bà nó! Lão phu đây không tin tà thuật”.

Hứa Yến Sơn lại vung tay xuất thủ, tận dụng hết sức đánh ra, thanh thế quả nhiên mạnh hơn trước bội phần. Đặng Tiểu Nhân thấy Hứa Yến Sơn bức bách quá đổi, lửa giận trong lòng bốc lên, chàng “hừ” lạnh một tiếng liền thi triển Thập Nhị Cầm Long Thủ.

Chỉ thấy tả chưởng chàng vung ra, nhanh như điện chớp đã hóa giải được thế chưởng của đối phương ngay trước mặt mình, năm ngón tay phải cùng vươn ra nhanh lẹ chụp vào cổ tay trái của Hứa Yến Sơn.

Một chiêu hai thức đồng thời đánh ra, hóa chiêu phản kích một công đôi việc nhẹ nhàng xảo diệu vô cùng, cỡi thế có một không hai.

Hứa Yến Sơn chấn động tâm thần, vội vàng ngửa người hóp bụng tả thủ nhanh chóng rút về, hữu thủ hồi công nhanh như điện xẹt nhằm vào vai trái Đặng Tiểu Nhân chụp xuống.

Vai trái của chàng vội vàng trầm xuống, tả thủ nhanh chóng vươn ra bấu lấy cánh tay phải của đối phương. Hữu thủ cứng sắc như dao bổ xuống lẹ như sao băng chớp lóe vào vai trái của Hứa Yến Sơn.

Trong phút chốc hai người đã trao đổi với nhau hơn mười chiêu.

Khoảng trống trong phòng chật hẹp không cách nào tung bay thỏa chí, hai người đành phải giở hết sở trường càng đánh càng liều, đứng sững như núi không ai nhường ai. Trong khoảng cách gần như vậy, điều vô cùng nguy hiểm là giữa lúc cánh tay vươn ra và thu về cho dù là những yếu huyệt ở phần hạ thân trong lúc chưởng chỉ trao đổi mãnh liệt như vậy, không khỏi làm tổn hại trên cơ thể.

Hai người mỗi lúc một đánh nhanh hơn, đem hết tuyệt kỹ ra đối chọi, chỉ cần một chút sơ hở nhẹ thì bị trọng thương, nặng thì phải táng mạng.

Đột nhiên...

Một tiếng la kinh hãi vang lên, liền đó Hứa Yến Sơn toát mồ hôi lạnh, lão chỉ thấy trăm ngàn bàn tay ép xuống nặng nề, dường như núi Thái Sơn đổ sụp xuống chụp kín đầu mình. Không biết tay nào là thật tay nào là giả, muốn tránh cũng hết phép, hồn phi phách tán, vội vàng trầm giọng hét lớn :

- Dừng tay!

Đặng Tiểu Nhân thu chưởng đứng im lạnh lùng cười nói :

- Ủa, sao không đánh nữa?

Hứa Yến Sơn không đáp mà lại hỏi :

- Nói mau Thiên Thủ Thần Ma lão gia là... là gì của người?

Đặng Tiểu Nhân ngơ ngác lắc đầu bảo :

- Thiên Thủ Thần Ma lão gia hả? Không biết!

Hứa Yến Sơn trầm giọng bực tức quát lớn :

- Không biết à? Vậy tuyệt kỹ Phong Lôi Điện tam sát thủ danh chấn giang hồ của lão nhân gia đó làm thế nào có thể truyền thụ lại cho người?

Đôi mắt Đặng Tiểu Nhân chớp chớp, chàng chợt hiểu ra vội mỉm cười hỏi :

- Phải chăng người muốn nói đến lão quái?

Sắc mặt Hứa Yến Sơn lạnh như băng giá, cất giọng giận dữ, nộ khí quát lớn :

- Không được ăn nói bừa bãi, người dám to gan xưng hô lão nhân gia đó là “Lão quái” sao?

Đặng Tiểu Nhân nói với giọng thản nhiên :

- Từ nhỏ ta đã xưng hô với lão như vậy. Lão gọi ta là tiểu tử, ta gọi lão là lão quái, ta làm như thế có gì không đúng?

Hứa Yến Sơn dịu nét mặt từ từ hỏi chàng :

- Lão là gì của người?

Đặng Tiểu Nhân cười nhạt đáp :

- Ta chẳng là gì của lão, lão cũng chẳng là gì của ta. Bất quá, chúng ta chỉ nương vào nhau mà sống, tình như cha con, thân như ông cháu, chỉ có thế thôi. Các hạ còn muốn biết thêm điều gì nữa?

Hứa Yến Sơn vẫn tiếp tục hỏi :

- Đến thành Bắc Kinh cũng do lão nhân gia đó sai tới phải không?

Đặng Tiểu Nhân gật đầu đáp :

- Đúng vậy.

Hứa Yến Sơn lại truy hỏi tiếp :

- Có chuyện chi cần hỏi?

Đặng Tiểu Nhân nhẹ nhàng nháy mắt với Hứa Yến Sơn :

- Lão quái bảo ta đến đây tìm tám người.

Hứa Yến Sơn trong lòng chấn động, gấp gấp hỏi dồn :

- Tám người à? Tám người như thế nào?

Đặng Tiểu Nhân lạnh nhạt đáp :

- Lão quái không nói ta làm sao biết được.

Hứa Yến Sơn cười hà hà lắc đầu nói :

- Thành Bắc Kinh rộng lớn như vậy, không tên chẳng họ thì chẳng biết tới đâu mà tìm cho thấy.

Đặng Tiểu Nhân lúc này đã biết chắc chắn đây chính là người mê đánh bài mà mình cần phải tìm. Trong lòng chàng cảm thấy bực tức cái lão chẳng thèm hỏi rõ ràng trắng đen, hễ động chút là đánh với đấm, bây giờ dịp may tốt cuộc đã đến, phải lợi dụng cơ hội này thóa mạ lão một trận cho đã tức.

Đặng Tiểu Nhân nhìn Hứa Yến Sơn rồi nghiêm nét mặt nói :

- Lão đầu tử nói ta chỉ cần kiếm được một người thì bảy người kia chẳng chạy đâu cho khỏi.

Hứa Yến Sơn với nét mặt ngơ ngẩn đứng thừ người ra nhưng vẫn cố gắng hỏi tiếp :

- Người đó như thế nào?

Đặng Tiểu Nhân vẫn giả bộ nghiêm mặt nói tiếp :

- Đó là một lão mê cờ bạc, lão quái nói cái lão trứng thối này mê cờ bạc vô cùng, cho dù có phải đem thê tử mình đi bán cho người ta để có tiền đánh bạc, lão cũng dám làm!

- Câm miệng!

Hứa Yến Sơn vừa nghe đến đó liền nhảy dựng người lên, mặt đỏ tía tai nộ khí xung thiên chỉ vào Đặng Tiểu Nhân mím môi mím miệng, rít qua kẽ răng :

- Hảo tiểu tử, ngươi...

- Làm gì ta nào, sao lại vĩnh râu trợn mắt với ta? Cái này đâu phải ta nói, về chuyện này ngươi đi kiếm lão quái mà hỏi, tức khắc sẽ rõ ngay thôi mà, ta đâu có biết gì?

Đặng Tiểu Nhân hừ lạnh một tiếng rồi cứ tỉnh như không nói tiếp :

- Ngươi lại chẳng phải cái lão trứng thối dám đem thê tử của mình đi bán cho kẻ khác thì tại sao phải đa sự, giận dữ với ta làm gì?

Hứa Yến Sơn bồn chồn vô cùng, hấp tấp mở miệng thốt ra :

- Ta chính là...

Hứa Yến Sơn chợt nghĩ lại cảm thấy không đúng, lời nói vừa thốt ra miệng đã vội ngậm chặt lại, gương đôi mắt tức giận nhìn Đặng Tiểu Nhân.

Đặng Tiểu Nhân cười ha hả, trách ngược lại Hứa Yến Sơn :

- Hả? Thì ra ngươi chính là kẻ mê cờ bạc mà ta cần tìm. Đúng không... là... kẻ mà ta cần tìm. Hừ! Sao ngươi chẳng chịu nói sớm cho ta biết?

Hứa Yến Sơn lúc này mới biết không những kỹ thuật chơi bài của Đặng Tiểu Nhân cực kỳ cao siêu, mà ngay cả công phu nói vòng vo tam quốc để chửi người ta của chàng cũng thuộc vào loại đệ nhất thiên hạ.

Đặng Tiểu Nhân cứ ngồi chễm chệ trên giường nhìn về phía Hứa Yến Sơn cười hì hì, điềm nhiên nói tiếp :

- Hứa lão đại, lão giận ta thật sao?

Hứa Yến Sơn tính vốn nóng nảy thẳng như ruột ngựa, cơn giận mau chóng ập đến rồi lại bay biến đi rất nhanh, tay lão kéo một chiếc ghế ngồi đối diện với Đặng Tiểu Nhân vừa đưa mắt dò xét nhìn chàng vừa nói :

- Tánh ta chẳng phải là con đĩa dai nhách, nên ta giận lâu làm chi cho tốn thọ. Hảo tiểu tử, té ra ngươi đến sông bạc làm náo loạn cả lên, liều mạng thủ thắng với mục đích dụ ta đến phải không?

Đặng Tiểu Nhân gật đầu cười bảo :

- Chẳng sai, cái này là lời của lão quái dạy ta, nếu không ta làm sao có thể...

Hứa Yến Sơn cũng vui vẻ cười theo rồi từ tốn nói :

- Nói đi, ngươi kiếm mấy huynh đệ ta làm gì?

Đặng Tiểu Nhân suy nghĩ một chút rồi nghiêm mặt đáp :

- Ta muốn gặp mặt họ trước đã, đợi mấy huynh đệ lão đến đông đủ rồi ta mới nói, được không?

Hứa Yến Sơn đáp với giọng sáng khoái :

- Được, trưa mai chúng ta ăn cơm ở tiệm Đồng Phúc Cư, xong rồi ta sẽ đưa ngươi đến Thiên Kiều.

Đặng Tiểu Nhân ngơ ngẩn hỏi lại :

- Đi đến Thiên Kiều à? Để làm gì?

Hứa Yến Sơn cười đáp :

- Để kiểm bọn họ.

Đặng Tiểu Nhân chớp mắt một cái, dường như bỗng nhiên nhớ ra chuyện gì vội vàng cười hỏi :

- Hứa lão đại, lão có biết cái vị Cung tiên sinh có lai lịch thế nào không?

Thần sắc của Hứa Yến Sơn đột nhiên biến đổi lạnh lùng :

- Biết, nhưng ta không thể nói.

Nét mặt Đặng Tiểu Nhân thoáng hiện vẻ ngờ vực, chàng không hiểu nguyên do gì, bèn hỏi lại :

- Tại sao vậy?

Hứa Yến Sơn nét mặt lạnh lùng mỉm cười :

- Bởi vì ta còn phải sống ở thành Bắc Kinh này.

Đặng Tiểu Nhân cất giọng, thanh âm nhỏ ẩn chứa vẻ lo lắng :

- Lão đó có thể lực lớn lắm sao?

- Từ từ rồi mi sẽ biết.

Hứa Yến Sơn đứng dậy đi ra, vừa bước đến cửa chợt dừng lại quay người vào trong phòng, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc nói với Đặng Tiểu Nhân :

- Chúng mình là người trong một nhà cả, ta mong rằng người nên ít tiếp xúc gần gũi cái tên họ Cung đó, bởi vì chính kiến ta và lão đối lập nhau.

Hứa Yến Sơn đi rồi, trong bụng chàng tựa hồ như có một nỗi uất hận chất chứa trong lòng không biết trút vào đâu.

Đặng Tiểu Nhân ngơ ngác bởi vì chàng không tài nào hiểu được những lời Hứa Yến Sơn nói có ý nghĩa gì, Thiên Kiều chẳng phải là một nơi cao thượng cho lắm.

Từng gian hàng nối tiếp nhau bày la liệt trên nền đất, cạnh đó những chiếc lều cũng căng thành hàng dài chia làm hai loại, một bên là văn sách, kịch hát, các loại như tấu hài, đánh trống, hát kinh kịch, ngâm thơ bình văn, phê sách, gõ phách hát nhanh, kịch hát Hà Nam... mọi loại hình văn nghệ của các địa phương ở đất Trung Nguyên đều tụ tập về đây cả.

Còn về mặt võ thì có biểu diễn vật lộn, đấu võ đài, ném phi tiêu, bắn cung, múa gậy, đi trên dây, nuốt lửa, múa đại đao, đánh quyền, sơn đông mại võ, bẻ cường đao...

Thật là nói chẳng hết kể chẳng xong, có môn thì chỉ được nghe chứ chưa hân hạnh được thấy, có môn thì dù có thấy cũng tựa như chưa thấy.

Những người ở đây đều mang trong mình tuyệt kỹ võ công, họ ra sức biểu diễn lấy máu trộn lẫn mồ hôi của mình để đem lại tiếng cười vui cho người đứng xung quanh đó, xem xong tiếng vỗ tay vang lên ào ào, không cho tiền cũng chẳng sao, cúi đầu bước đi họ vẫn chẳng nói năng gì, tuyệt đối không bao giờ thóa mạ ai cả.

Điều đáng nói là những món ăn nhẹ, rẻ tiền nhưng ngon có tiếng trong thiên hạ đều tụ tập ở đây chẳng thiếu món nào tùy ý thưởng thức.

Ở góc phía Tây bắc có một chợ bán đồ cũ, đồ sứ hàng da, dao kéo, đồ ngọc, tranh chữ, vải, quần áo cũ thứ gì cũng có, ngay cả đuốc hoa, bò đi... đều có thể mua được. Cứ lựa chọn thoải mái xem xét kỹ càng, lựa buổi mà không mua cũng không ai phiền trách một lời.

Trên đây chính là quang cảnh ở Thiên Kiều.

Dù có tiền hay không người ta vẫn cứ đàng hoàng đi dạo qua, đi chơi cho biết vừa được nghe vừa được nhìn tận mắt cũng đỡ ghiền.

Thiên Kiều tuy chẳng cao sang gì nhưng nó rất nổi tiếng trong thiên hạ, nhà nhà người người đều biết. Những người chưa ghé qua bao giờ thì háo hức, còn người đã ghé qua một lần thì vĩnh viễn không quên.

Phàm là người nào đã đi đến Bắc Kinh cho dù là thế nào đi chăng nữa, nếu lão ấy nói chưa ghé qua Thiên Kiều thì người ta sẽ chê hắn là kẻ kiến văn hẹp hòi, sau này kẻ ấy ắt sẽ ân hận suốt đời, vì chưa đi thăm Thiên Kiều nổi tiếng này.

Thiên Kiều có cái ma lực ghê gớm như vậy, điều này chẳng ai còn nghi ngờ nữa.

Mặt trời dần dần ngả về phía tây.

Gió nhẹ hiu hiu thổi tới, khí trời dịu mát dễ chịu vô cùng.

Có thể nói Đặng Tiểu Nhân nghe danh Thiên Kiều đã lâu, chàng đến Bắc Kinh đã hơn ba tháng rồi. Bởi vì suốt ngày cứ chúm mũi vào sòng bạc cho nên chưa hề ghé mắt qua nơi nổi tiếng này.

Bây giờ được cùng với lão thổ địa Hứa Yến Sơn đi dạo chơi ở nơi này, chàng như được mở mắt, trong lòng cực kỳ thích thú.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, phút chốc đã dạo bước đến khoảng sân biểu diễn vật lộn của Bao Tam Nhi. Bao Tam Nhi họ Bao tên Học Vũ người ở Thái Nguyên thuộc phủ Sơn Tây, do đứng thứ ba trong ba anh em nên mọi người đều gọi lão là Bao Tam Nhi mà không dám gọi đích danh tên tục của lão.

Ở thành Bắc Kinh nếu nói tên Bao Học Vũ dám chắc rằng không một ai biết người đó là ai, nhưng chỉ cần nhắc đến Giao Vương Bao Tam Nhi thì người lớn cho đến đứa trẻ ba tuổi cũng đều biết, đồng thời sẽ đưa ngón tay cái ra ý khen ngợi lão ta là nhân vật anh hùng đệ nhất.

Bao Tam Nhi đã từng tự khoe khoang rằng chỉ cần mọi người có thể xô ngã ông ta, thì sẽ rời khỏi Bắc Kinh ngay lập tức, tìm chỗ mai danh ẩn tích thề không vật lộn nữa.

Hai ba chục năm qua cơ hồ như mỗi ngày đều có người đến sân vật lộn này để khiêu chiến với lão ta, trong số này có những lực sĩ từ Mông Cổ, dũng sĩ ở Mãn Châu và cả những danh gia tướng phủ Phù Tang (Nhật Bản). Những người này lúc đến thì vẻ mặt hớn hỏ, khi quay trở về thì tiu nghỉu rũ rượi như gà bị vật lông.

Điều khiến cho người ta cảm thấy kỳ dị, đồng thời cũng làm cho người ta thích thú hoàn toàn không phải là tuyệt kỹ đấu vật có một không hai trong thiên hạ, mà do lão này chỉ có độc nhất một chân.

Người thường vật lộn, dùng cả hai tay hai chân đó là chuyện chẳng có gì đáng nói, còn Bao Tam Nhi thì dùng một tay một chân tức là chỉ có một nửa người để vật.

Bởi vì ông ta chỉ dùng có một tay, tay kia cần phải dùng gậy để chống đỡ thân hình cân bằng, mà cây gậy đã lại làm cho lão như cụt mất một tay.

Lúc này chung quanh sân dùng để đấu vật đã đông đặc người đứng xem, tuy đông như vậy nhưng lại không nghe thấy một thanh âm nào, cả bốn phía im phăng phắc, người nào cũng ngưng thần nín thở đợi Bao Tam Nhi xuất hiện.

Đặng Tiểu Nhân và Hứa Yến Sơn đã đứng đó trước khi Bao Tam Nhi xuất đầu lộ diện, nhưng không muốn quấy rầy làm phiền lão, khiến cho lão phân tâm nên cứ nhẹ nhàng lẩn vào đám đông yên lặng đứng đó chờ xem.

Hai người định thần nhìn kỹ chỉ thấy chính giữa sân vật, có một nhân vật đứng sẵn ở đó. Người này hình cao to đôi vai rộng, bắp thịt nổi lên cuộn cuộn, cánh tay rắn chắc, toàn thân đỏ hồng, ngang hông chỉ đóng một cái khóa to bản che kín hạ thân.

Phía sau người này là hai nhân vật dáng người cũng to lớn vạm vỡ như người phía trước, nhưng trang phục cực kỳ chỉnh tề, phía trước ngực áo có thêu hai chữ Hán “Thập lượng”.

Về mặt Đặng Tiểu Nhân vô cùng ngạc nhiên chẳng hiểu gì cả, chàng liền đưa mắt nhìn sang bên cạnh có ý muốn hỏi Hứa Yến Sơn.

Hứa Yến Sơn ghé sát tai chàng nói nhỏ :

- Cái gã toàn thân đỏ hồng đứng giữa sân là tướng soái phủ Phù Tang tên là Sơn Bản Nhất Lang, còn hai gã đứng phía sau tay bên y phục là cao thủ cấp Thập Lượng, gọi là Thập Lượng cũng có ý nghĩa của nó, đại khái là thuộc hàng tam lưu cao thủ. Toàn nước Phù Tang chỉ có khoảng dưới tám mươi người mà thôi.

Thốt nhiên...

Tiếng vỗ tay như sấm vang lên không ngớt.

Giao Vương Bao Tam Nhi đã xuất hiện, vóc người trung bình, thân hình gầy yếu nhìn có vẻ tiểu tụy, tuổi trạc ngoài ngũ tuần, mái tóc đã điểm màu sương tuyết.

Tay trái lão chống gậy, ống quần bên trái lão trống rỗng không chân, cứ không ngớt đung đưa theo bước đi, chiếc áo trắng mặc trên thân người đã chuyển sang màu ố vàng.

Thoạt nhìn cái dáng vẻ tầm thường như vậy, những người không quen biết chẳng ai dám tin rằng đây chính là Giao Vương Bao Tam Nhi.

Chỉ có đôi mắt của Giao Vương không những sáng rực như ánh chớp, mà mỗi khi liếc nhìn tinh quang chiếu ra sắc như lưỡi dao.

Sơn Bản Nhất Lang trợn tròn đôi mắt ngạc nhiên nhìn Bao Tam Nhi, đoạn quay đầu về phía hai cao thủ Thập Lượng ở phía sau, ánh mắt như thăm hỏi:

“Ông ta chính là Bao Tam Nhi?”.

Hai cao thủ Thập Lượng trịnh trọng gật đầu xác nhận.

Sơn Bản Nhất Lang cực kỳ thất vọng, ánh mắt cuồng ngạo khinh thị liếc nhìn Bao Tam Nhi rồi ngửa mặt lên trời, khôn ngừng cất tiếng cười lạnh lùng.

Bao Tam Nhi chẳng lấy đó làm giận, hai tay lão chấp lại, miệng mỉm cười :

- Mời!

Đặng Tiểu Nhân trong bụng không yên đưa tay thúc vào hông Hứa Yến Sơn hỏi nhỏ :

- Lão có thắng nổi không?

Đặng Tiểu Nhân có nằm mơ cũng không thể tưởng tượng nổi Giao Vương Bao Tam Nhi uy danh lừng lẫy vang xa, lại là một người tàn phế chỉ còn độc nhất một chân, Thấy lão đối diện với gã Sơn Bản Nhất Lang cao to vạm vỡ như vậy, trong lòng chàng thậm lo lắng cho lão Bao.

Hứa Yến Sơn nhẹ nhàng cười mỉm :

- Được hay không, người sẽ biết ngay thôi mà.

Đừng thấy Sơn Bản Nhất Lang cao to béo mập như vậy mà khinh thường, động tác của hắn cực kỳ lạnh lẽ, chỉ thấy hắn bước về phía trước, nhanh như điện xẹt, hai tay đồng thời vung ra tựa như chim ưng vỗ mồi, chụp về phía Bao Tam Nhi.

Giao Vương Bao Tam Nhi cười nhạt, cây gậy chống xuống, chân còn lại hơi nghiêng một chút, nhanh như tia chớp bước ngang phải ba bước, thân hình đã ở bên trái Sơn Bản Nhất Lang, dùng chân quét nhẹ một cái, móc vào ngang chân gã, liền nghe...

“Ầm” một tiếng động rung chuyển sân vật.

Cả thân hình Sơn Bản Nhất Lang đồ sộ như một quả núi đã bất ngờ đổ ụp xuống, rồi thấy hắn bò dưới đất miệng rên hừ hừ.

Đặng Tiểu Nhân sung sướng cực độ, trong lòng thầm nghĩ:

“Giao Vương Bao Tam Nhi quả nhiên có tài thông thiên thấu địa, thật là một lão hổ ở chốn kinh thành”.

Phút chốc Sơn Bản Nhất Lang đã lồm cồm bò dậy, trong lòng chẳng hề chịu phục, đôi mắt trợn tròn giận dữ, hai cánh tay vươn ra cực kỳ nhanh lẹ mau hơn ánh chớp, như hai gọng kìm quất vào ngang hông Bao Tam Nhi, khí thế vô cùng mãnh liệt.

Bao Tam Nhi chẳng hề né tránh cũng không lui bước, mà cứ tiến tới thân hình nhẹ nhàng nhanh hơn điện xẹt, chống nhẹ cây gậy luôn nhanh qua nách của đối phương, giơ chân quất mạnh vào chân phải của đối phương, đồng thời đưa tay ấn vào bụng hắn, thuận thế lùi nhanh ra sau rồi trầm giọng, hét lớn :

- Nằm xuống!

Chỉ nghe một tiếng “Phịch” vang lên...

Sơn Bản Nhất Lang dường như biết nghe lời, liền ngã phịch xuống đất, chống ngược bốn vó lên trời.

Đám đông đứng xem xung quanh vỗ tay reo mừng hoan hô như sấm động.

Sơn Bản Nhất Lang sắc diện hung dữ gần như phát điên, đôi mắt nẩy lửa, hơi thở dồn dập bộ dạng tựa như con mãnh thú bị thương, trừng trừng nhìn đối phương như muốn ăn tươi nuốt sống.

Giao Vương Bao Tam Nhi ngậm cười đứng im không hề động đậy.

Một tiếng gầm dữ dội vang lên, Sơn Bản Nhất Lang lẹ làng xông về phía trước, đôi cánh tay nhất tề tung ra, đôi bàn tay to lớn như hộ pháp chặt mạnh lên bả vai của Bao Tam Nhi nhanh như điện chớp.

Người xem kinh hãi “ô” lên một tiếng, trong lòng lo sợ thay cho Bao Tam Nhi.

Đặng Tiểu Nhân cũng toát mồ hôi lạnh, quả tim suýt nữa cũng nhảy vọt ra ngoài, đang muốn tung mình nhảy vô tiếp viện, nhưng chàng bị Hứa Yến Sơn nhanh lẹ giữ chặt lại.

Bỗng nhiên...

Chân của Bao Tam Nhi đột ngột quỵ xuống tránh đòn, Sơn Bản Nhất Lang lộ đà hai tay chụp vào khoảng không, bàn tay phải của Bao Tam Nhi nhanh lẹ vươn ra, năm ngón tựa như năm cái móc câu nhanh như ánh chớp bấu chặt vào cổ, chân đối thủ.

Cùng lúc thân hình của Bao Tam Nhi hơi ngã về phía trước, đầu gần như muốn đụng vào bụng của Sơn Bản Nhất Lang, rồi dùng sức chống mạnh cây gậy, bất ngờ rướn thẳng người lên, tay phải đồng thời đưa ngược lên, đoạn trầm giọng hét lớn :

- Đi!

Bóng người nhanh chóng lướt qua, một tiếng trầm đục vang lên, thân hình to lớn của Sơn Bản Nhất Lang bay qua đỉnh đầu của Giao Vương Bao Tam Nhi.

“Bịch” một tiếng, Sơn Bản Nhất Lang đã văng ra té sóng soài dưới đất, sức ném khiến cho thân hình của hắn lảo đảo ra ngoài độ hơn một trượng.

Tiếng vỗ tay tán phục của đám đông lại vang lên như sấm nổ.

Trong mắt, trong miệng của Sơn Bản Nhất Lang dính đầy những cát, riêng hai lỗ mũi hắn máu tươi rỉ rả chảy ra, toàn thân đau nhức ê ẩm, có muốn bò dậy cũng không cách nào bò nổi.

Hai tên Thập Lượng cao thủ đứng phía sau hoảng hốt, vội vàng tiến lên trước đỡ Sơn Bản Nhất Lang đứng dậy, rồi vừa lấy tay phủi sạch bùn đất dính trên người hắn vừa cẩn thận lấy y phục khoác lên người chủ của mình.

Sơn Bản Nhất Lang bị Bao Tam Nhi quật ngã khí uất đầy bụng, ruột gan như sôi lên, nhưng không biết thét vào đâu cho hả giận, tay phải liền vung ra, hai tiếng “bốp, bốp” vang lên, mỗi tên cao thủ Thập Lượng đã bị lãnh trọn một cái bạt tai nẩy lửa.

Máu tươi rỉ ra từ khóe miệng hai người, Sơn Bản Nhất Lang vẫn chưa hả giận, lập tức chửi mắng :

- Cút, cái đồ bà tám đời nhà mi đi!

Hai tên cao thủ Thập Lượng bị chửi vẫn không dám hó hé, khom mình xuống đồng thanh đáp :

- Tuân mệnh!

Sơn Bản Nhất Lang bước đi, dáng vẻ trông thật thảm hại, hai tên cao thủ Thập Lượng bộ dạng tiu nghỉu như chó cụp đuôi, lèo đèo theo sau lưng chủ.

Người xem vô cùng hả hê vì đã được xem một trận đấu vô tiền khoáng hậu, có một không hai trong thiên hạ mà không phải tốn tiền.

Giao Vương Bao Tam Nhi chấp hai tay rồi cất giọng nói với đám đông xung quanh :

- Đa tạ chư vị đã vui lòng đứng đây trợ uy cho tại hạ, nay trời đã không còn sớm lắm, tối nay chúng ta lại gặp nhau, người nào có tiền xin giúp cho tại hạ một ít, còn nếu không tiền thì coi như đã góp một chút sức mình, Bao Tam Nhi đây vô cùng cảm kích.

Thế là tiền lẻ bạc vụn quăng vào sân vật như mưa.

Tiểu đồ đệ toét miệng cười tay cầm cái giỏ tre chống hông lượm tiền rơi đầy trên đất.

Trong chốc lát đám đông đã tản đi hết.

Hứa Yến Sơn lẹ bước tiến lên trước, lấy tay vỗ vào vai Giao Vương Bao Tam Nhi một cái, ngón tay cái giờ lên cười ha hả nói :

- Tam gia, cái chiêu Hắc Câu Soán Đáng của lão thật là tuyệt thủ, chút xíu nữa là làm té chết bà cái thằng nhỏ Phù Tang kia rồi.

Bao Tam Nhi nhìn Hứa Yến Sơn rồi nói nhỏ :

- Lão Thất, ngọn gió lành nào đã thổi người tới đây?

Hứa Yến Sơn cười ha hả đáp :

- Nếu như vô sự thì ta bận gì phải đi kiếm người, lại đây ta giới thiệu với người một tiểu bằng hữu.

Đặng Tiểu Nhân nghe vậy vội vàng tiến lên trước cúi mình thi lễ.

Hứa Yến Sơn vừa giới thiệu hai người vừa đem toàn bộ sự việc từ đầu tới đuôi, kể lại rõ ràng cho Bao Tam Nhi nghe.

Bao Tam Nhi nghĩ ngợi một hồi, rồi nói với Hứa Yến Sơn :

- Thế này nhé, ta đi thông báo mấy người còn lại biết tối nay chúng ta sẽ dọn gánh sớm một chút, gặp nhau ở đâu vậy? Tốt nhất nên kiếm chỗ nào yên tĩnh bí mật thì ta mới dễ bàn chuyện.

Hứa Yến Sơn cười nói :

- Tam gia, người xem cái tổ hoa của Trình Lão Nhị được không?

Bao Tam Nhi bất ngờ vỗ đầu một cái cười ha hả đáp :

- Tuyệt lắm! Làm sao ta lại không nghĩ đến nó. Thôi, Các người đi đi, ta còn chút việc, tối nay chúng ta gặp lại.

* * * * *

Khoái Thủ Lưu là người chuyên làm trò ảo thuật, hần tên là gì? Chẳng ai biết cả, là người ở địa phương nào? Người ta cũng không rõ ràng cho lắm.

Dáng người hần cao cao, nước da trắng trẻo, phong thái vô cùng phong nhã, không hề giống với những kẻ lưu lạc giang hồ kiếm sống, dáng vẻ như một ông thầy dạy chữ, nho nhã vô cùng.

Trên mình hần mặc một chiếc áo dài xanh, tay cầm một cây quạt xếp.

Hần là một nhân vật phong vân từng làm mưa làm gió, cực kỳ nổi danh ở khu vực Thiên Kiều này.

Chính giữa khoảng sân có bày một cái bàn bát tiên, bốn phía người xem quay quanh kín mít. Khoái Thủ Lưu bước đi khoan thai vào phía trong sân.

Đám đông vây quanh vui mừng reo lên như sấm, cổ vũ Khoái Thủ Lưu diễn trò.

Khoái Thủ Lưu mỉm cười lột phẳng chiếc áo dài xanh đang mặc, hai tay cầm chiếc áo rảo quanh một vòng cho mọi người nhìn rõ, xem thật kỹ lưỡng bên trong chiếc áo dài không giấu bất cứ vật gì.

Người xem vỗ tay tán thưởng, có người còn lấy tay sờ vào chiếc áo rồi gật đầu biểu lộ sự hài lòng.

Khoái Thủ Lưu nhanh chóng mặc chiếc áo vào người, rồi đứng trước bàn bát tiên, bắt đầu biểu diễn tuyệt kỹ của mình.

Hắn đưa tay móc từ trong chiếc áo dài xanh ra bốn món đồ nguội gồm gan phụng, chân vịt, gỏi cá, chạo tôm khiến cho mọi người nuốt nước miếng liên tục.

Hắn lại giơ tay lấy từ trong chiếc áo ra bốn món thịt gà, trâu, dê, vịt còn đang nóng hổi bày trên đĩa mùi thơm tỏa ra khắp phía, ngào ngạt xông vào mũi mọi người. Khoái Thủ Lưu lại lấy trong người ra bốn cái bát lớn, trong mỗi bát đều có ngỗng luộc, đuôi trâu hầm, bát bảo, thịt ba ba ninh nhừ vừa đẹp mắt vừa ngon lành hợp khẩu.

Tiếp đó lại thấy từ trong chiếc áo thần dị một bát canh lớn bày ra, tay Khoái Thủ Lưu càng lúc càng nhanh, trên bàn bát tiên mỗi lúc một nhiều thức ăn.

Trong phút chốc.

Một bàn tiệc rượu đã bày ra trước mắt mọi người không những thức ăn nóng bốc hơi nghi ngút, mùi thơm ngào ngạt lan tỏa, sắp xếp đẹp mắt mà còn có đầy đủ chén đĩa tô đĩa không thiếu món nào.

Người xem reo lên vui mừng cực độ, Đặng Tiểu Nhân cũng đã định thần lại luôn miệng khen ngợi :

- Tuyệt kỹ thần kỳ! Thật là tuyệt kỹ thần kỳ trong thiên hạ!

Đặng Tiểu Nhân lại ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy thân hình của Khoái Thủ Lưu di động lắt lư liên hồi rồi nguyên cả thân hình từ từ lún xuống đất.

Trong thoáng chốc.

Trên mặt đất vàng xin chỉ còn lại chiếc áo dài màu xanh nằm trên bãi đất bằng cùng với cái đầu của Khoái Thủ Lưu dán chặt trên mặt đất.

Không ai biết trả lời ra sao?

Lẽ nào dưới đất lại có hang.

Điều này quyết không thể có, bởi vì đất vàng ở Bắc Kinh cứng hơn gang thép, hần làm sao có thể chui xuống nhưng dưới con mắt của đám đông đang chăm chú nhìn hần cũng chẳng thể nào làm trò ma mãnh dối gạt được.

Đây chẳng lẽ...

Rút cuộc thì chuyện gì đã xảy ra?

Có người nói đây là một cách che mắt.

Cũng có người nói đây là thuật rút cốt.

Cho dù là cái gì đi chăng nữa, hần đích thực khiến người ta không ngớt tán tụng được dịp đại khai nhãn giới.

* * * * *

Hồ lão đạo. Đó là một đạo sĩ Toàn Chân không tên chẳng họ, nghe nói lão là hậu duệ của khai quốc công thần nhà Minh - Hồ Đại Hải tiên sinh.

Tuyệt kỹ của lão là bắn cung và ném phi tiêu.

Có lẽ có người cho rằng bắn cung và ném phi tiêu không có gì là kỳ lạ hiếm thấy, bởi vì trong những cuộc thi võ ngay ở thôn quê hẻo lánh cũng không có mặt những môn này.

Nhưng mà một khi đã xem qua cách bắn cung và ném phi tiêu của Hồ lão đạo thì người ta sẽ không thể nghĩ như vậy.

Bởi vì cách bắn cung và ném phi tiêu của hần khác xa với cách bắn, ném thường tình, hoàn toàn không như mọi người vẫn nghĩ.

Cách chỗ Hồ lão đạo đứng một trăm bước có treo lơ lửng trên không một tấm bia gỗ vuông độ hai thước, tấm bia đổ chúi đập ngay vào mắt.

Cách tấm bia năm mươi bước là một đồng tiền đúc bằng đồng cũng treo lơ lửng, lay động theo chiều gió không ngừng lắc lư dao động.

Hồ lão đạo đứng ngoài trăm bước, dây cung căng như mặt trăng tròn vành vạnh, mũi tên như ánh sao sa.

“Vút” một tiếng, mũi tên sắt đã xuyên qua lỗ vuông ở giữa cánh đồng tiền, cắm phập vào điểm hồng của tấm bia. Tư thế bắn của lão cũng khác với người thường, có trăm phương ngàn kiểu khác nhau.

Có lúc lão đứng mà xạ kích, cũng có lúc nằm, quỳ để xạ kích, cũng có lúc ngửa cổ phi thân rồi xạ kích. Sau cùng có một tư thế vô cùng đặc biệt lộn đầu xuống đất cứ như vậy mà xạ kích.

Điều kỳ quái là bách phát bách trúng, không mảy may sơ sót thất cơ.

Tiếp đến là màn biểu diễn tuyệt kỹ phóng phi tiêu của Hồ lão đạo bắt đầu.

Dưới đất bày ra bốn mươi chín chiếc bình sứ cao cổ khoảng cách không đều nhau, phía trong có nhét đầy diêm sinh và lưu hoàng.

Trên thất lưng Hồ lão đạo là một sợi dây da rộng bản, trên sợi dây này có cắm bốn mươi chín ngọn phi tiêu. Ban ngày lão dùng mảnh vải đen bịt mắt, ban đêm lão đốt một ngọn đèn để tự làm lóa mắt rồi mới phóng phi tiêu.

Lúc này lão đã dùng băng vải đen bịt mắt xong một tiếng động nhẹ vang lên, hai chân lão điểm nhẹ xuống đất, thân hình đã phóng lên lơ lửng trên không, tay phải lẹ làng vung ra một làn ngân quang lóe sáng, một tiếng “bốp” vang lên, cái cổ bình đã bình đã bị tiện ngang rơi xuống đất vỡ tan, tiếp đó lưu huỳnh và diêm sinh cọ xát vào nhau tạo ra những bông hoa lửa.

Chỉ thấy bóng người loang loáng, những luồng ngân quang lấp lánh vút ra, những tiếng nổ vỡ tan hoa lửa bắn ra tứ phía trông thật đẹp mắt, giống như một kỳ quan.

Thình lình...

Bóng người dừng lại, lửa cũng thôi nở hoa.

Người xem miệng há mắt tròn một không khí trầm mặc bao trùm, hồi lâu những người xung quanh mới định thần lại.

Tiếp đó một tràng pháo tay vang lên như sấm nổ tựa như sét đánh ngang tai vang vọng hồi lâu không dứt.

Đặng Tiểu Nhân lẩm bẩm một mình :

- Ta đến Bắc Kinh chuyến này chẳng phải uống công.

* * * * *

Phi Phi Phi... một người có tên mà chẳng có họ. Kỳ thực đây chẳng phải tên thực của người này mà đây chẳng qua là biệt hiệu của ông ta mà thôi.

Ông ta họ gì tên là gì? Không ai biết, quê quán ở địa phương nào? Cũng không biết hơn.

Ông ta tuy không tên không họ nhưng chỉ cần nghe ba chữ Phi Phi Phi, có thể nói như là sét đánh ngang mày, sấm động ngang tai danh tiếng vang động khắp cửu thành. Ông ta là người duy nhất ở Thiên Kiêu biểu diễn màn múa Đơn Cương.

Thật ra Đơn Cương không thường chỉ là một cây gậy to hơn cổ tay của một đại hán, nhưng Đơn Cương mà Phi Phi biểu diễn là cây gỗ tròn to hơn miệng bát. Cây Đơn Cương to thô như vậy lẽ dĩ nhiên không cách nào dùng tay nắm lấy nó được. Nhưng Phi Phi Phi có một thủ pháp đặc biệt của mình để khống chế nó. Bất luận là dùng một tay hoặc hai tay, một khi đầu ngón tay của ông chạm vào cây Đơn Cương to lớn này, lập tức cây gậy như bị một sức hút kỳ lạ từ ngón tay phát ra dính chặt trên đó như có người phết hồ lên vậy.

Quay ngược, quay xuôi, nghiêng trái, nghiêng phải, xoay tròn đảo ngược lộn đầu, quay tít tựa bánh xe làm đủ mọi kiểu, cây Đơn Cương vẫn dính chặt trên tay của Phi Phi Phi xoay lượn uyển chuyển vô cùng tinh diệu.

* * * * *

Còn có một vị tên là Thâm Nhị, chuyên làm trò tuyệt luân Chung Phiên Quá Lầu. Chung Phiên Quá Lầu có nghĩa là đại chuông bay qua lầu. Cái gọi là Chung Phiên là một cây tùng khô cứng, phía gần đỉnh buộc thành hình tháp có bảy hoặc chín tầng ở các góc hình tháp này có buộc những tua vải ngũ sắc cùng với những chiếc lục lạc bằng sắt hoặc đồng.

Cây tùng khô này cao khoảng năm trượng, đỉnh đầu to cỡ cái bát, phía dưới lớn cỡ đầu người, nặng khoảng hai ba trăm cân.

Mỗi khi có dịp tết hay hội hè đình đám Thâm Nhị đi ra ngoài đường lấy cây tùng để dựng đứng trên khuỷu tay, gió thổi những chiếc lục lạc bằng sắt hoặc bằng đồng trên đỉnh làm vang lên những tiếng leng keng nghe rất vui tai.

Trên những đường phố lớn ở Bắc Kinh thường có dựng những chiếc cổng chào màu sắc trang trí rực rỡ, người ta gọi nó là bài lầu như Đông bài lầu, Đông Tây bài lầu... những chiếc bài lầu này không cao lắm, chỉ khoảng chừng ba hoặc bốn trượng vì vậy chiếc Chung Phiên này không thể lọt qua được bài lầu.

Đây chính là lúc phô diễn tuyệt kỹ của Thâm Nhị.

Lão đứng cách bài lầu một khoảng rồi nạp khí vào Đan Điền, dồn hết sức vào hai tay, dùng lực đột ngột hất tay lên, chiếc Chung Phiên nặng gần ba trăm cân bay vút lên không.

Chiếc Chung Phiên bay vút qua bài lầu thì hết đà rơi xuống, những dải ngũ sắc bay phát phới, tiếng lục lạc, chuông đồng vang lên không ngớt trông thật đẹp mắt.

Lúc này Thâm Nhị đã vượt qua bài lầu, tay phải vươn ra, chiếc Chung Phiên đã rơi xuống dựng đứng trên khuỷu tay lão ta như cũ.

Thử tưởng tượng xem chiếc Chung Phiên nặng gần ba trăm cân từ trên không rơi xuống nặng như thế nào? Sức của cánh tay Thâm Nhị phải mạnh ra sao để đỡ nổi vật đó.

Cho nên lão ta trở thành nhân vật đệ nhất ở Thiên Kiều

Giao Vương Bao Tam Nhi

Biến Hóa Pháp Khoái Thủ Lưu

Xạ tiễn cập phóng phi tiêu Hồ lão đạo

Múa Đơn Cương Phi Phi Phi

Chung Phiên Quá Lầu Thâm Nhị

Đỗ Quỷ Hứa Yến Sơn

Tấu hài chọc vui lão Ngật Đáp

Bể cương đao Tiểu biện nhi họ Trương.

Tám người bọn họ trong mỗi người đều mang tuyệt kỹ võ học, hơn nữa lời nói và hành động của bọn họ cũng độc đáo khác thường, nên người ở Bắc Kinh gọi họ là Bắc Kinh bát đại quái. Bởi vì bọn họ đều sinh sống ở Thiên Kiều nên cũng được người ta gọi là Thiên Kiều bát đại quái.

* * * * *

Đêm đã khuya, tiếng người yên lặng.

Mặt trăng treo lơ lửng giữa trời.

Hứa Yến Sơn và Đặng Tiểu Nhân lướt nhanh qua những con hẻm ngoằn ngoèo tối om rồi nhẹ nhàng tung mình đáp xuống một bãi đất rộng trong hoa viên nằm phía sau của một tòa trang viện hoa lệ vô cùng.

Cây cối hoa lá trong hoa viên được chăm sóc vun xới mọc tươi tốt, những đình đài lầu gác cùng với giả sơn, bể cá đều tinh xảo cực kỳ, đẹp không sao tả xiết.

Xem ra nếu chẳng phải gia môn của vương hầu khanh tướng thì cũng là phủ đệ của thế gia vọng tộc.

Đặng Tiểu Nhân nghĩ thầm trong lòng:

“Nơi này há lại là một nơi bí mật yên tĩnh sao?”

Đặng Tiểu Nhân đưa mắt liếc nhanh bốn phía trong lòng thoáng chút kinh ngạc, không hiểu tại sao Hứa Yến Sơn dẫn mình đến nơi này, trong lòng thầm nhủ:

“Nếu như cái tổ hoa này có cái khí thế như vậy, e rằng người trong thiên hạ đều sẽ thuận đường đến đây xin cơm”.

Hứa Yến Sơn thừa biết chàng đang nghĩ gì nhưng cũng chẳng buồn nói gì thêm, mà cứ âm thầm mỉm cười tiếp đó gơ tay gõ nhẹ một cái.

Phía trong hoa viên liền có người ứng tiếng hỏi vọng ra :

- Phải chăng là Hứa gia, chủ sông bạc Cát Tường giá lâm?

Hứa Yến Sơn thấp giọng đáp :

- Chính thị!

Đột nhiên từ phía trong lùm cây xuất hiện bốn tên gia đình hai bên thái dương nổi cao, bước chân chẳng những nhanh nhẹn mà còn đôi mắt sáng quắc. Chỉ mới nhìn qua cũng biết họ đều là những tay cao thủ có bản lĩnh tu tập nội ngoại công vững vàng.

Thuật khinh công của họ cũng đã sở đắc đến trình độ cao, chỉ cần nhẹ nhàng tung mình, thân hình đã bay ra ngoài mười trượng, lẹ làng đáp xuống trước mặt Đặng Tiểu Nhân và Hứa Yến Sơn.

Hứa Yến Sơn vội vàng bước lên trước thi lễ rồi sau đó giới thiệu Đặng Tiểu Nhân, tiếp sau nhẹ nhàng mỉm cười hỏi :

- Họ đều đến cả rồi sao?

Người đi đầu gật đầu đáp :

- Phải.

Nói xong chậm rãi đưa mắt liếc Đặng Tiểu Nhân rồi bảo :

- Xin mời theo tại hạ.

Người gia đình đi đầu dẫn hai người đi qua một khóm hoa, đoạn đột ngột dừng lại trước một tòa giả sơn, đưa tay ấn nhẹ vào một cơ quan ẩn trên vách đá, một cánh cửa ngấm trên tòa giả sơn đột ngột mở ra.

Hứa Yến Sơn vội kéo Đặng Tiểu Nhân rồi ngang nhiên bước vào phía trong.

Xem tiếp hồi 11 Lương bại câu thương

11. Hồi 11 Lương Bại Câu Thương

Mỗi người vừa rồi đều có võ công kinh người hã thế, thái độ lại bí mật nguy dị vô cùng, khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Nghĩ mãi, nghĩ mãi, phía trước Đặng Tiểu Nhân đột nhiên sáng lên, chàng vội vàng định thần nhìn kỹ thì ra phía trong tòa giả sơn này có những động phủ.

Ánh đèn rực rỡ sáng như ban ngày, những khách sảnh cùng với phòng ốc nối tiếp nhau, trần thiết cực kỳ hoa lệ thứ gì cũng có, thật chẳng khác gì gia phủ của vương gia.

Đặng Tiểu Nhân từ nhỏ sống ở vùng Tây bắc xa xôi hoang vu, chưa từng được thấy qua nơi nào đẹp đẽ hoa lệ như thế, bất giác đứng ngây người nhìn ngắm không thốt nên lời, lòng vô cùng thích thú thán phục.

Một lão hán tử có đôi mày bạc rũ xuống đôi mắt tinh anh, râu tóc bạc phơ như cước, trên mình mặc một chiếc áo kết từ những mụn vải trắng, chậm chạp bước lên trước vừa đưa ánh mắt dò xét nhìn Đặng Tiểu Nhân vừa cười ha hả bảo lớn :

- Tiểu tử, ngươi cũng cảm thấy cái tổ hoa của lão không tệ đấy chứ, phải không?

Đặng Tiểu Nhân liếc sơ qua biết rõ lão hán tử này là một dị nhân phong trần, nhưng khổ nỗi chàng không biết xưng hô thế nào cho tiện, trong lòng không khỏi cảm thấy bối rối, nhất thời chẳng biết đối đáp sao cho thích hợp.

Hứa Yến Sơn thấy vậy vội vàng cười nói :

- Mau đến kính chào Trình lão tiên bối. Trình lão tiên bối có địa vị cực cao trong Cái bang, người là sư tổ của Bang chủ Cái bang Thạch Lệnh Nguyên, chế áp vô lâm danh chấn bao trùm thiên hạ, được người trong giới võ lâm khắp chốn xưng tụng là Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị Trình Lão Nhị trọn trùng đôi mắt cười lớn rồi mắng :

- Hứa Yến Sơn lão quỷ ngươi ba hoa xong chưa?

Đặng Tiểu Nhân cung kính cất tiếng chào nói :

- Tại hạ Đặng Tiểu Nhân xin bái kiến Trình lão tiên bối.

Đặng Tiểu Nhân vừa nói xong, chàng đang định cúi mình thi lễ Trình Lão Nhị đã đưa tay đỡ chàng dậy, đoạn cất giọng ôn tồn nói :

- Lão hóa tử ta đây ghét nhất ba cái thứ rườm rà, này lại đây ngồi bên cạnh ta mau lên.

Ở chính giữa đại sảnh đã sắp sẵn một tiệc rượu thức ăn bày ra la liệt trên bàn, thứ gì cũng có hương rượu thơm nồng bay lên mũi, khiến ai nấy đều thêm chảy nước miếng. Mọi người ngồi theo thứ tự vào bàn. Đặng Tiểu Nhân ngồi ngay bên cạnh Trình Lão Nhị.

Trình Lão Nhị nhìn Đặng Tiểu Nhân rồi cười nói :

- Tiểu tử, có lẽ ngươi cảm thấy kỳ quái, tại sao cái tổ hoa của ta có thể sang trọng hào hoa như thế. Hơn nữa có vẻ thoải mái như vậy hả?

Đặng Tiểu Nhân chợt đỏ mặt xấu hổ, lặng im không nói.

Trình lão Nhị tươi cười nói tiếp :

- Người đời gọi Cái bang của ta là Bần Gia Bang, ý phục của bang chúng vá víu trăm mảnh ghép lại mà thành, thân hình ai nấy đều bốc mùi chua tanh của kẻ nghèo túng, đương nhiên ngươi sẽ cảm thấy kỳ quái tự hỏi cái tổ hoa là nơi nào đấy?

Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị nói liền một hơi rồi nâng chén rượu lên ngửa cổ uống cạn, rồi tiếp tục cất tiếng nói với Đặng Tiểu Nhân :

- Thực sự chẳng có gì lạ cả, nơi đây vẫn là Tổng đàn của Cái bang ở kinh sư, chủ nhân của tòa nhà này là Thích Đồng, cũng là một đệ tử của Cái bang, luận kỹ ra thì Thích Đồng còn là cháu của lão hóa tử đây nữa.

Trên khuôn mặt Thiên Kiều bát quái lộ vẻ kinh ngạc, không dám tin vào tai mình nên vội hỏi lại :

- Lão tiên bối, người nói Thích Đồng một trong năm đại phú thương ở kinh sư cũng là một đệ tử của Cái bang sao?

Trình Lão Nhị gật đầu cười đáp :

- Không sai, chính là hắn...

Rượu đã được ba tuần.

Ăn đã qua năm món.

Câu chuyện đã dần dần đi vào đề chính.

Chung Phiên Quá Lâu Thẩm Nhị lên tiếng trước tiên :

- Người nói rằng Nạp Vũ Xuân lão gia bảo tám người bọn ta lần lượt truyền thụ cho người tuyệt kỹ độc môn của mình sao?

Đặng Tiểu Nhân nghiêm giọng nói :

- Đúng vậy.

Thiên Kiều bát quái bắt giác đưa mắt nhìn nhau, trên mặt mỗi người hiện lên vẻ lúng túng khó xử.

Khoái Thủ Lưu hỏi tiếp :

- Ta muốn biết rõ hơn một chút, các hạ và lão gia đó có quan hệ như thế nào?

Đặng Tiểu Nhân cười nhạt đáp :

- Ta cũng không biết rõ nữa, từ nhỏ ta đã sống dựa vào lão tình thân tựa cha con quan hệ tựa ông cháu lão gọi ta là tiểu tử, ta kêu lão bằng lão quái, đến bây giờ ta mới biết tên lão là Nạp Vũ Xuân.

Khoái Thủ Lưu tiếp tục hỏi :

- Các hạ có biết thân thế của lão gia đó, cùng với thân thế của mấy huynh đệ bọn ta không?

Đặng Tiểu Nhân lắc đầu nói :

- Không biết.

Khoái Thủ Lưu lại hỏi tiếp :

- Người có biết gì về Nhật Nguyệt Minh không?

Đặng Tiểu Nhân lạnh nhạt đáp :

- Hoàn toàn không biết.

Thiên Kiều bát quái ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau không biết làm sao cho được.

Một thoáng im lặng trôi qua.

Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị chịu không nổi bèn nói :

- Đừng nói vòng vo quanh co nữa, có điều gì muốn nói thì cứ nói thẳng ra cho hài nhi nó nghe rõ ràng.

Khoái Thủ Lưu suy nghĩ hồi lâu rồi chỉnh sắc mặt nói với Đặng Tiểu Nhân :

- Các hạ là người thân tín của lão nhân gia, huynh đệ chúng ta đã tin người rồi, nhưng những lời ta sắp nói ra đây không nên tiết lộ ra ngoài cho người khác biết, bởi vì đây là chuyện cần mật có liên quan đến mạng sống của tám huynh đệ ta và cả người nữa.

Đặng Tiểu Nhân gật đầu trả lời :

- Được.

Khoái Thủ Lưu nói tiếp :

- Nhật Và Nguyệt ghép lại thành chữ Minh. Nhật Nguyệt Minh là tổ chức phản Thanh phục Minh lớn nhất, Minh chủ được người ta tôn xưng là Bạch Y Mặc Kiếm. Người là hậu duệ của Hoàng đế Đại Minh, tám vị huynh đệ chúng ta đây chính là Thiên Long bát tướng thuộc hạ của Minh chủ, còn lão nhân gia mà người dám gọi là lão quái đích thực là Tổng hộ pháp của Nhật Nguyệt minh, được người ta đặt cho ngoại hiệu là Thiên Thủ Thần Ma Nạp Vũ Xuân.

Đến đây Đặng Tiểu Nhân mới hiểu ra Nhật Nguyệt Minh, nguyên là một tổ chức phản Thanh phục Minh, đồng thời chàng cũng hiểu được tường tận lai lịch và thân thế của Thiên Kiều bát quái và lão quái:

“Hèn chi mà hành động cùng cách nói năng của họ ngụy dị và thần bí như vậy”.

Khoái Thủ Lưu lại nói tiếp :

- Không phải mấy huynh đệ bọn ta quý trọng giữ kỹ chút tài mọn của mình làm gì? Mà là những tuyệt kỹ này đều do đích thân Minh chủ truyền thụ, nếu không được chúa công ta cho phép thì chúng ta cũng không dám trái mệnh, truyền thụ nó cho bất cứ một ai.

Đặng Tiểu Nhân nhếch mép mỉm cười nói :

- Ta biết chư vị nhất định có chỗ khó xử, lại nữa ta cũng không có ý muốn học võ công, nhưng mà lão quái cứ bức ép ta đến đây. Lão nói...

Thiên Kiều bát quái đồng thanh hỏi :

- Lão nhân gia đó nói cái gì?

Đặng Tiểu Nhân từ từ trả lời :

- Lão nói tám loại tuyệt kỹ võ học mà tám vị mang trong người, cho dù có khó khăn thế nào đi chăng nữa cũng phải học cho kỳ được, bởi vì đây là võ công gia truyền cho dòng họ người.

Thật là những lời kinh thiên động địa.

Thiên Kiều bát quái cực kỳ kinh ngạc, đặt chén rượu xuống bàn người như dựng đứng cả dậy, đôi mắt trân trân nhìn Đặng Tiểu Nhân không chớp, miệng lẩm bẩm nói :

- Vậy... vậy thì... các hạ mang họ Chu mới phải.

Lại một thoáng trầm mặc trôi qua.

Hồi lâu Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị mới trở lại bình thường, đôi mắt nhìn Đặng Tiểu Nhân không chớp, rồi chợt gạt đầu vừa cất giọng nói tiếp :

- Lão hóa tử này đã có duyên phúc mấy lần được gặp quý Minh chủ của các vị là Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp, chư vị hãy nhìn kỹ xem, hài tử này giống hệt bóng dáng của Chu đại hiệp năm xưa.

Quả thật lời nói của lão hóa tử đã khiến cho mọi người như sức tỉnh lại.

Thiên Kiều bát quái nhất tề nói lớn :

- Chẳng sai. Nhưng mà...

Trình Lão Nhị bóp trán trầm tư suy nghĩ giây lâu rồi chậm chậm cất tiếng :

- Chư vị bất tất phải cứng nhắc như thế, năm đó Chu đại hiệp lệnh cho ta phải tìm phục đợi người ở Bắc Kinh chờ dịp khởi sự. Võ lâm đồng đạo cùng với Cái bang của ta cũng chuẩn bị hưởng ứng, nhưng Chu đại hiệp lại đột ngột thất tung trên chốn giang hồ, biệt vô âm tín cho tới nay. Mà lão tiểu tử Thiên Thủ Thần Ma Nạp Vũ Xuân lại biết rõ thân thế của hài tử này, nhưng không nói cho nó biết, bắt nó đến kiếm mấy huynh đệ nhà người, trong việc này nhất định phải có thâm ý của nó.

Thiên Kiều bát quái đồng thanh hỏi :

- Ý của lão tiên bối có nghĩa là...

Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị tiếp tục nói cắt ngang lời họ :

- Hài tử này rõ ràng phải mang họ Chu, nhưng mà hần cứ khẳng khẳng nhận là họ Đặng. Việc này thực hư ra sao cũng chẳng biết được, nhưng nó làm cho lão hóa tử ta đây cảm thấy hồ đồ vô cùng. Song ta tin rằng, Chu đại hiệp là bậc kỳ tài hiếm có trong thiên hạ, trí tuệ bao la như biển cả, người làm như vậy là nhất định có huyền cơ diệu kế trong đấy, chúng ta làm sao có thể dùng lý lẽ thường tình mà suy đoán ra được.

Đặng Tiểu Nhân cũng nghi hoặc vô cùng, trong lòng thầm nghĩ:

“Nếu như ta đích thực là nam tử của Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp, vậy thì lão quái tại sao lại không nói cho ta biết. Xem dáng vẻ của lão quái và Thiên Kiều bát quái trịnh trọng như vậy làm sao khiến cho ta không tin được. Thôi, kệ bà nó ta cứ thuận theo lẽ tự nhiên mà sống, còn thân thể của mình sẽ có một ngày nào đó minh bạch rõ ràng”.

Vừa nghĩ đến đây trong lòng chàng liền thấy nhẹ nhõm sáng khoái, nụ cười vui vẻ lại hiện lên khuôn mặt anh tuấn.

Hứa Yến Sơn đột nhiên thay đổi thái độ tỏ vẻ cung kính nhưng không làm mất thể diện của mình, nhìn Đặng Tiểu Nhân rồi nghiêm mặt nói :

- Không biết lão gia đó có trao cho các hạ tín vật gì không?

Đặng Tiểu Nhân cười nhạt đáp :

- Có.

Đôi mắt của huynh đệ Thiên Kiều bát quái thoáng lộ kỳ quang, nhìn chăm chăm vào Đặng Tiểu Nhân chờ đợi. Đặng Tiểu Nhân chậm chạp dùng tay mở cái túi vải thon dài, thanh Mặc kiếm chiếu ra một luồng ô quang đập vào mắt mọi người quanh bàn.

Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị đưa hai tay cung kính đón lấy thanh Mặc kiếm, nhẹ nhàng đặt tay lên chuôi kiếm thuận tay rút ra. Thanh âm trong trẻo vang lên, thanh Mặc kiếm đã được rút ra khỏi vỏ.

Một luồng ô quang sáng lấp lánh, ánh thép đen tuyền bỗng phát ra một luồng hàn quang lạnh lẽo, kiếm khí tỏa ra ghê người, làm cho mọi người không dám nhìn gần.

Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị trầm giọng nói :

- Ngày trước Chu đại hiệp đã dùng thanh kiếm này hành đạo trên khắp chốn giang hồ. Bọn ác ma bị chém đầu, lũ man rợ cũng không dám coi thường lưỡi kiếm sắc bén. Ôi! Hôm nay trông kiếm lại nhớ đến người làm sao không khiến trong lòng ta cảm thấy đau xót.

Trong lòng Đặng Tiểu Nhân thầm nghĩ:

“Cứ nhìn vào vẻ mặt và tình cảm chân thành qua giọng nói của lão hóa tử cùng với Thiên Kiều bát quái, cũng có thể thấy được Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp chẳng những là một hiệp khách trong mình mang tuyệt kỹ võ công mà còn là một nhân vật vĩ đại phi thường được mọi người tôn kính. Nếu như thật sự có một vị phụ thân phi thường, như vậy quả thật là phúc trời ban cho quá là nồng hậu”.

Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị tra kiếm vào vỏ rồi thận trọng trao lại nó vào tay Đặng Tiểu Nhân, chàng nâng thanh kiếm đứng lặng rồi lạnh nhạt nói với bọn họ :

- Chư vị có cần xem lại một lần nữa không?

Một tiếng động vang lên. Thiên Kiều bát quái đã quỳ mọp xuống đất dập đầu bái lạy, miệng đồng thanh hô lớn :

- Thiên Long bát tướng xin khấu đầu bái kiến thiếu chủ.

Đặng Tiểu Nhân vội vàng nghiêng mình tránh qua một bên, không dám nhận đại lễ của bọn họ, chàng vừa thu kiếm về vừa nói với bọn họ :

- Cho dù văn bối đích danh là người kế nghiệp của Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp đi chăng nữa, chư vị cũng vẫn là bằng hữu cũ của lão nhân gia, đừng nên quá câu nệ về ngôi thứ địa vị, chư vị thúc phụ làm như thế, tại hạ không dám nhận lễ, từ nay xin bái biệt.

Đặng Tiểu Nhân nói xong liền quay đầu định đi ra ngoài.

Chân tay Thiên Kiều bát quái bỗng trở nên lúng túng, họ thất thanh gọi lớn :

- Thiếu chủ...

Bỗng nhiên bóng người nhanh chóng lướt qua. Trình Lão Nhị đã bước tới chặn ngang đường đi của Đặng Tiểu Nhân.

Đặng Tiểu Nhân cúi mình thi lễ một cái rồi nói :

- Lão tiên bối ngăn trở tại hạ là...

Trình Lão Nhị không tiện phân giải, kéo tay Đặng Tiểu Nhân lùi về chỗ cũ rồi nói với Thiên Kiều bát quái :

- Các người hãy đứng dậy đi, lão hóa tử có đôi lời muốn nói cùng các vị.

Thiên Kiều bát quái không biết làm sao hơn bèn từ từ đứng dậy lắng tai nghe Trình Lão Nhị.

Trình Lão Nhị cất giọng nói tiếp :

- Hải tử này tâm tính nhân hậu, không muốn dựa vào uy quyền, chỉ muốn lấy lễ tử tôn để tương kiến cùng chư vị. Chính do đức tính khiêm cung của hần, các người chớ nên phụ thành tâm hảo ý của hần.

Tiếp đó Trình Lão Nhị quay sang nói với Đặng Tiểu Nhân :

- Bọn họ giữ tâm lòng trung không quên chủ cũ, hải tử người cũng không nên trách họ làm gì.

Đặng Tiểu Nhân quay qua cúi mình thi lễ với Thiên Kiều bát quái, đoạn chàng cười nói với họ :

- Xin mời chư vị đại thúc an tọa. Con sấu rượu trong bụng tiểu diệt đang muốn làm loạn cả lên, nếu như còn tiếc rẻ nói thêm mấy lời, thì cũng đừng nên để cho mọi người há miệng trợn mắt lo lắng hỏng hết chuyện.

Mọi người bị Đặng Tiểu Nhân chọc cười, bèn vui vẻ ngồi vào chỗ cũ, tiếp tục ăn uống vô cùng thoải mái. Thế là Thiên Kiều bát quái quyết định từ sáng ngày hôm sau vào mỗi buổi sáng sớm khi mặt trời còn chưa lên, sẽ âm thầm truyền thụ tuyệt kỹ võ công cho chàng ở phía sau cửa An Định môn trong khu rừng tùng bách khuất sau địa bàn.

Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện càng lúc càng cảm thấy hứng khởi, thái độ càng lúc càng thân mật hơn.

Hứa Yến Sơn đột nhiên nháy mắt một cái cười nói với Đặng Tiểu Nhân :

- Cái đêm hôm để người lãnh trọn một chưởng và một chỉ của ta, hơn nữa lại ngay vào các yếu huyệt ở trước ngực, người dường như chẳng hề hấn chi. Lễ nào người đã luyện thành công môn Kim Cương Bất Hoại hay sao?

Đặng Tiểu Nhân cố ý trêu chọc lão nên chàng đáp :

- Hứa thúc ơi, làm sao mà có chuyện đó. Chẳng qua là thúc thúc quá thương tiểu diệt đó thôi, cho nên không nỡ đánh nặng tay, một chưởng cùng với chỉ phong đó quá nhẹ chỉ đủ để gãi ngứa cho tiểu diệt thôi mà.

Những người quanh bàn nghe vậy liền cất tiếng cười vang cả sảnh đường. Việc này quả thật vượt ngoài ý liệu của bọn họ, bởi vì họ biết rằng chưởng và chỉ phong của Hứa Yến Sơn lợi hại vô cùng trong số những người ngồi đây, e rằng chẳng có mấy người dám trực tiếp nghênh đón trực tiếp chưởng và chỉ phong của lão.

Hứa Yến Sơn cười mắng :

- Nói láo, một chưởng cùng với một chỉ của ta tuy chỉ dùng bảy thành chân lực, nhưng cũng đủ sức khai sơn phá thạch, cho dù là hạng cao thủ đệ nhất cũng không dám khinh thường. Nói mau, rốt cuộc người làm thế nào có thể hứng chịu được nó?

Khuôn mặt Đặng Tiểu Nhân chợt đỏ hồng lên rồi chàng từ từ nói :

- Lúc còn ở Trương Dịch, lão quái cứ bắt buộc tiểu diệt luyện võ công, tiểu diệt không luyện lão liền đánh túi bụi rồi mắng: “Mi không chịu học cách đánh người ta thì cần phải học cách bị người ta đánh”. Lão đánh suốt mười mấy năm, ta cũng học cách chịu đòn mười mấy năm. Bị đánh quá nhiều da trên người ta cũng trở nên chai lì. Tay chân của lão quái nặng nề như vậy, ta còn chẳng sợ. Hứa thúc ơi, tay chân lão như vậy có đáng là bao mà ta phải nể sợ cơ chứ?

Mọi người nghe xong, ai nấy đều kinh ngạc không dám tin là sự thật, nhưng thấy dáng vẻ nghiêm chỉnh của Đặng Tiểu Nhân quyết chẳng phải là những lời hồ đồ ba hoa.

Khoái Thủ Lưu cười ha hả nói :

- Ta đã từng được nghe khá nhiều loại công phu, nhưng mà ta chưa bao giờ được nghe qua cái “lì đòn công phu”. Thiên hạ thật có lắm điều kỳ lạ.

Đặng Tiểu Nhân nháy mắt cười lớn rồi nói với bọn họ :

- Đại thúc không tin thì tiểu diệt chẳng biết làm sao hơn, nhưng mà ta trịnh trọng cảnh cáo chư vị đại thúc sau này có đánh ta thì phải vô cùng cẩn thận. Bởi vì mỗi khi ta bị đánh trong cơ thể tự nhiên phát sinh ra một kháng lực, đòn đánh vô người ta càng mạnh thì sức phản chấn càng lớn. Các vị có bị thương thì đừng trách tiểu diệt tại sao không báo trước.

Hồ lão đạo xen vào :

- Để lão đạo ta thử trước xem.

Nói chưa dứt lời, hữu chưởng của lão đã đưa đến trước ngực chàng lệ như điện xẹt, muốn tránh cũng không khỏi.

Chung Phiên Quá Lâu Thảm Nhị cũng đồng thời xuất chưởng, một trái một phải cùng nhau liên thủ hiệp công.

Hai tiếng “bình, bang” cùng lúc vang lên, tay quyền tay chưởng đã cùng lúc đánh mạnh vào ngực chàng.

Đặng Tiểu Nhân tuy bị trúng hai đòn nặng nề vẫn cười nói như không, miệng còn nói :

- Đại thúc hãy cẩn thận!

Hồ lão đạo và Thảm Nhị vội vã rút tay về tựa hồ như vừa bị rấn cần, thần sắc bỗng nhiên biến đổi sợ hãi há hốc miệng mắt tròn tròn nhìn chàng lặng im chẳng thốt nên lời.

Trình Lão Nhị thấy bộ dạng hai người bèn cười ha hả nói :

- Thiên hạ rộng lớn có vô số chuyện lạ, hai huynh đệ nhà ngươi chịu thua rồi phải không? Hải tử này được thiên phú dị bẩm, sẽ trở thành bậc kỳ tài thích hợp với việc luyện võ trong tương lai không xa, nhất định sẽ trở thành đệ nhân cao thủ trong giới võ lâm giang hồ chúng ta. Các vị hãy chờ xem!

* * * * *

Thu qua đông lại.

Ngày tháng cứ thấm thoát thoi đưa.

Thoáng chốc mùa xuân lại tới, trăm hoa đua nở khắp nơi.

Đặng Tiểu Nhân theo Thiên Kiều bát quái ra phía địa đàn luyện võ cũng đã được phân nửa đoạn đường.

Thiên Kiều bát quái ra sức dụng tâm chỉ giáo, Đặng Tiểu Nhân cũng chăm chỉ học hỏi luyện tập nên chàng tiến bộ vô cùng nhanh chóng thần tốc.

Bình thường Thiên Kiều bát quái mỗi ngày có một người đến chỉ giáo cho chàng, nhưng hôm nay tám người đều tụ tập đông đủ. Đặng Tiểu Nhân cảm thấy rất quái lạ, đã nghe Khoái Thủ Lưu cất tiếng nói :

- Tiểu Nhân, những gì cần phải dạy tám vị đại thúc đều đã tận lực truyền thụ cho người cả, những môn khóe tà môn ngoại đạo người cũng được học qua hết rồi. Điều duy nhất còn chưa đủ là các thành hỏa hầu, cái này thì người phải tự luyện tập lấy.

Đặng Tiểu Nhân cúi mình thi lễ cảm kích nói với Thiên Kiều bát quái :

- Đa tạ chư vị đại thúc đã giúp tiểu diệt thành công.

Hồ lão đạo nói tiếp lời Khoái Thủ Lưu :

- Nếu như người ngẫm nghĩ kỹ lại thì sẽ nắm vững được tám chữ “nhanh, chuẩn, ổn, mạnh, nhẹ, linh, xảo, diệu”. Đây chính là cốt lõi tinh thần của tám loại võ công này. Kỳ thực tất cả các loại võ công trong thiên hạ cũng hàm ẩn trong tám chữ này mà thôi, hy vọng rằng người nắm vững lấy nó làm khẩu quyết tâm niệm để luyện tập.

Đặng Tiểu Nhân gật đầu lãnh ý, tiếp đó chàng lấy trong người ra một chiếc kim bài hình vuông, đưa cho Hồ lão đạo rồi nghiêm mặt nói :

- Đại thúc có biết được lai lịch của miếng kim bài này không?

Thiên Kiều bát quái vây quanh nhìn miếng kim bài hồi lâu, trên mặt họ thoáng hiện vẻ nghi ngờ lắc đầu bảo :

- Từ khi ta theo hầu chúa công đến giờ chưa từng thấy qua vật này.

Một không khí trầm mặc bao trùm.

Đôi mắt Hứa Yến Sơn thoáng lộ kỳ quang, rồi chậm chạp nói với chàng :

- Miếng kim bài này dường như là vật ở trong Thanh cung... có lẽ lão đó có thể giải thích cho người mới nghi ngờ này... bắt quá...

Đặng Tiểu Nhân vội hấp tấp hỏi dồn :

- Ai vậy?

Hứa Yến Sơn lạnh lùng đáp :

- Cung tiên sinh!

Đặng Tiểu Nhân thoáng chút ngạc nhiên, ngơ ngác hỏi lại :

- Lão... lão làm sao mà biết được lai lịch của miếng kim bài này?

Hứa Yến Sơn nói lấp lửng một cách khó hiểu :

- Người có thể đi tìm hần ta, nhưng tốt nhất không nên tiếp xúc với hần. Như vậy có lẽ hay hơn.

Vàng thái dương từ từ xuất hiện.

Ánh dương phản chiếu lên những đám mây tạo nên những cụm mây ngũ sắc rực rỡ vô cùng.

Thiên Kiều bát quái đã rời xa chàng.

Đặng Tiểu Nhân cầm miếng kim bài trong tay trong bụng nhủ thầm:

“Tại sao chỉ vừa nhắc đến tên Cung tiên sinh, thần sắc của bọn họ đột nhiên biến đổi, thái độ của họ cực kỳ lạnh nhạt. Chẳng lẽ giữa họ lại có oán thù hay sao?”

Đặng Tiểu Nhân ngửa mặt nhìn trời, hít vào một hơi thật sâu, chàng bỗng cất tiếng cười sảng khoái :

- Kệ tổ bà nó, vút sang một bên cho rảnh nợ, ta còn phải luyện công nữa chứ.

Vừa nói chàng vừa chuẩn bị tư thế nhẹ nhàng tung người bay vút lên không, chưởng chỉ nhất tề xuất thu, quyền cước cùng lúc tung ra, cuồng phong cuốn lên ào ào, cát bay đá chạy, bụi cát bốc lên mù mịt, thanh thế uy mãnh vô cùng, khí lực cực kỳ kinh người.

Thình lình...

Có tiếng bước chân từ đằng xa vọng lại càng lúc càng gần, nhanh như điện quang thạch hoa.

Đặng Tiểu Nhân chợt rung động tâm thần, chàng âm thầm tự nhủ:

“Hai người này nội lực cao cường, quả là hiếm thấy trên thế gian. Tiếng bước chân nhẹ như sợi tơ, nhưng thanh âm vang dội chấn động lòng người khiến cho người ta tâm loạn ý hoảng, không thể tự chủ được. Lẽ nào họ lại xông thẳng về phía mình?”

Tiếng tay áo bay phất phơ trong gió bóng người nhẹ nhàng lướt đến. Hai người bịt mắt, một kẻ trước, một người sau tung mình đáp xuống đất cực kỳ lạnh lẽo, vây lấy Đặng Tiểu Nhân vào giữa.

Ba người đưa mắt tròn tròn nhìn nhau hồi lâu, chẳng ai buồn động đậy cũng như không thốt lên được câu nào.

Một không khí im lặng nặng nề bao trùm xung quanh. Đặng Tiểu Nhân cuối cùng không chịu được nữa bèn lạnh lùng cất tiếng hỏi hai kẻ lạ mặt mới đến :

- Nhị vị phải chăng tìm đến đây để kiếm Đặng mỗ?

Kẻ bịt mặt phía trước trầm giọng đáp :

- Chính phải.

Đặng Tiểu Nhân đang cố gắng kìm nén nội khí đang chất chứa trong lòng, lạnh nhạt cười rồi ôn tồn nói :

- Ta và các người bình sinh chẳng hề quen biết cũng không hề gây thù chuốc oán, chẳng hay nhị vị đến đây tìm kiếm Đặng mỗ không biết có điều gì xin chỉ giáo.

Người bịt mặt phía sau hừ lạnh một tiếng rồi nài tiếp :

- Giết hoặc là bị giết, mạnh thì sống, yếu tất chết. Đó là quy luật trong giới võ lâm giang hồ, vĩnh viễn không thể thay đổi được gì ở giang hồ, âm thầm chấp nhận thành một thứ luật pháp. Các hạ hà tất phải hỏi nhiều.

Đặng Tiểu Nhân cực kỳ trấn tĩnh cười ha hả đáp :

- Đặng mỗ đây đâu phải người trong chốn giang hồ, làm sao có thể hiểu được cái quy củ xú uế đó.

Gã bịt mặt đứng phía trước lạnh lùng quát lớn :

- Người dám cả gan ngăn trở Thần Dao Trịnh Chính Nhân và Quỷ Ảnh Tư Sở Bưu lại còn dùng quỷ kế đùa cợt Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni. Bây giờ lại liên kết với bọn Thiên Kiêu bát quái, thế mà người không chịu nhận người của giới võ lâm giang hồ sao?

Đặng Tiểu Nhân không biết mở miệng đối đáp làm sao cho phải, đành cười nhạt nói :

- Nói như vậy, nhị vị nhất định phải giết chết Đặng mỗ sao?

Gã bịt mặt phía sau lạnh lùng nói :

- Không sai.

Đặng Tiểu Nhân cất lên một tràng cười dài, hai tay chấp ra sau lưng, thần thái ung dung nhàn nhã nói cười tựa như không có chuyện gì xảy ra :

- Đã như thế xin mời nhị vị động thủ.

Gã bịt mặt phía trước giơ bàn tay như lưỡi dao, nhẹ nhàng tung mình lên cao, dùng tay chặt gãy một cành tùng dài bằng cánh tay rồi lấy tay múa thử.

Gã phía sau cũng bắt chước làm y như vậy, tung mình nhanh lẹ bề lấy một cành thông làm vũ khí, hai người lập tức tạo thành thế gọng kìm rồi chấp tay đồng thanh hét lớn :

- Người hãy tự lượng sức mình đi.

Đặng Tiểu Nhân lấy đầu ngón chân gạt nhẹ một cái, một cành thông nhỏ cỡ ngón tay cái từ dưới đất bay gọn vào tay chàng, môi chàng nhếch lên hé lộ một nụ cười khinh thường, rồi nói với hai gã :

- Xin nhị vị chú ý, Đặng mỗ xuất thủ đây.

Nói vừa dứt lời, chàng đã xuất chiêu Long Đằng Hồ Điệp cả người lẫn cây hòa lại làm một, bổ xuống thân hình của người bịt mặt đứng ở phía trước.

Chiêu thế của chàng xuất ra lạnh lẽo vô cùng, chân của kẻ bịt mặt vừa mới chạm xuống đất, thì bóng cây đi kèm với luồng kinh lực đã ào ạt điểm tới.

Người này thốt lên một tiếng cười lạnh, rồi vội vàng dùng chiêu Lạc Mã Hồi Thân để né khỏi thế công của cây tùng, đồng thời chân phải của y đưa lên đá vào cánh tay cầm cây của chàng.

Chỉ nghe Đặng Tiểu Nhân hét lên một tiếng, rồi chẳng buồn né tránh thế công của đối phương, tả chưởng của chàng trầm xuống nắm ngón tay xò ra điểm vào huyệt Thái Xung bên chân phải đối phương, cây tùng bên tay phải theo thế Thần Long Xuất Hải truy đuổi theo đối phương nhằm huyệt Khí Môn điểm tới.

Kẻ bịt mặt phía trước không ngờ rằng Đặng Tiểu Nhân đã không tránh chiêu của hắn, lại còn dùng thủ pháp mãnh liệt lấy công chế công, bức bách hắn phải lui lại phía sau hơn một trượng.

Hành động tuy nhanh như vậy, nhưng ngoài mặt chân phải của hắn vẫn bị cành cây trong tay đối phương quét trúng, gã chỉ cảm thấy một cảm giác đau rất vô cùng, suýt chút nữa là đã té nhào xuống đất.

Đặng Tiểu Nhân vừa mới đắc thủ được một chiêu trong lòng chàng cảm thấy vui sướng như điên cuồng. Bỗng nhiên một luồng kinh phong mãnh liệt từ phía sau lưng chàng ập tới.

Kinh nghiệm đối địch của chàng tuy còn ít ỏi, nhưng do chàng thông minh tuyệt đỉnh, nên chỉ thoáng nghe tiếng gió đã biết có kẻ tập kích sau lưng. Chàng không dám khinh thường địch thủ, thân hình chàng vội cúi rạp về phía trước, bộ cước xoay chuyển lẹ làng như mũi tên bay nhanh tựa ánh sao băng, tránh khỏi chiêu thức của đối phương tập kích ở phía sau, rồi dùng chiêu Long Phi Thiên Ngoại đuổi theo truy kích gã bịt mặt ở phía trước.

Kể vừa xuất chiêu đánh lén chính là gã bịt mặt ở phía sau, khi thấy đồng bọn mình ngộ hiểm, cũng chẳng buồn lên tiếng cảnh báo, cây tùng trong tay hắn cứ xoay tròn, liền đó gã nhẹ nhàng tung mình, khúc cây trong tay hắn quét ngang hông Đặng Tiểu Nhân.

Ai ngờ Đặng Tiểu Nhân chưa kịp chuyển mình nghênh địch, đã vội vàng cúi khom mình tránh gậy đối phương, nhưng vẫn gấp rút xuất thủ đánh tới tấp vào kẻ bịt mặt ở phía trước.

Gã bịt mặt ở phía sau thấy vậy, trong lòng càng lo lắng hơn, vội thét lên một tiếng lớn rồi lẹ làng tung mình đuổi theo, cây gậy trong tay hấp tấp xuất chiêu Triều Phiếm Đông Hải nhằm thân người Đặng Tiểu Nhân đánh xuống.

Gã bịt mặt phía trước vừa mới ném thử một đòn của chàng, do đó không dám khinh thường đối phương xuất thủ tùy tiện, thấy khí thế của Đặng Tiểu Nhân vô cùng dũng mãnh lạnh lẽo, hai chân vội vàng điểm xuống đất rồi tung mình bay ra ngoài hơn mấy trượng, lách người về phía bên trái, tránh khỏi thế công cực kỳ mãnh liệt của đối phương.

Đặng Tiểu Nhân đang muốn đuổi theo đánh tiếp thì cả người lẫn gậy của gã bịt mặt phía sau điểm tới thế công nhanh hơn điện xẹt.

Lần này chiêu thức của hắn hàm chứa nội khí, chiêu thế xuất ra vô cùng mãnh liệt, bóng gậy rít lên veo veo trườn xuống kín đầu đối phương.

Đặng Tiểu Nhân thấy gã bức bách mình như vậy, trong lòng chàng bỗng giận sôi lên, vai chàng lắc nhẹ một cái, người đã bay ngang ra ngoài năm thước, tránh khỏi thế gậy uy mãnh của địch thủ.

Tiếp đó...

Đặng Tiểu Nhân đã xoay mình trở lại, cây tùng trong tay nhanh như điện chớp, trong chớp mắt đã công liền ba chiêu nhằm hướng những yếu huyệt Khí Môn, Huyền Cơ, Tương Đài của gã bịt mặt ở phía sau đánh tới.

Gã bịt mặt này cực kỳ kinh hoàng, vội vàng cúi thấp mình, lẹ làng lui ra sau, cây gậy trong tay quét ngang một cái theo thế Thiết Chương Hoàn Giang nhanh như ánh chớp, tạt ngang hông Đặng Tiểu Nhân, chương phong gây ra một luồng gió xoáy cát bụi bốc lên ào ạt.

Đặng Tiểu Nhân chỉ cười lạnh một tiếng, chân trái bước lui ra sau một bước, ngửa người hít một hơi dài, cây côn gỗ dùng trong tay, đối phương vừa quét qua trước ngực chàng thừa dịp địch thủ lơ bộ chàng thuận thế xoay người xông thẳng về phía đối phương. Cánh tay phải của Đặng Tiểu Nhân lẹ tựa sao sa, nhanh chóng vung ra cây gậy trong tay xuất chiêu Trường Long Xạ Hiện nửa như điểm tới, nửa tựa như đâm nhằm ngay yếu huyệt Đan Điền của gã phía sau phòng tới.

Người này thấy thế gậy quét tới lẹ làng như vậy, liền nghiêng người sang bên trái khoảng chừng một trượng để né tránh. Hành động của gã tuy cực kỳ lạnh lẽo, nhưng vạt áo trước của gã vẫn bị Đặng Tiểu Nhân quét trúng, tiếp đó một tiếng rẹt vang lên, một mảnh vải đã treo lơ lửng trên đầu ngọn cây tùng - vũ khí của Đặng Tiểu Nhân.

Gã bịt mặt phía sau bình sinh chưa hề bị làm nhục như vậy bao giờ, lần này lại bị một gã thiếu niên làm mất mặt, khiến cho lửa giận trong lòng gã bốc lên, thế là hắn ta nội khí xung thiên, gầm lên một tiếng thi triển tuyệt học bình sinh của mình cấp tốc công kích địch thủ.

Đột nhiên...

Bóng cơn mạnh tựa núi non, tiếng rít ù ù nổi lên, cuồng phong bốc lên ào ạt cuốn theo cát đá bay lên tứ tung che mờ đôi mắt, phút chốc thể côn tạo nên một bức màn dày đặc bao phủ lấy thân hình Đặng Tiểu Nhân.

Lúc này vết thương nơi chân của gã bị mặt phía trước đã đỡ nhiều, tay hắn cầm ngang thanh côn gỗ trước ngực, đứng ở bên ngoài quan sát trận chiến, thấy thể côn của gã kia cực kỳ hung hiểm, biến ảo vô cùng, bóng cơn thoát vây chặt Đặng Tiểu Nhân vào giữa, trong lòng không ngớt khen thầm:

“Người này quả nhiên đã liễu đắc về võ công, xem ra có vẻ đã tinh tiến hơn trước rất nhiều”.

Lòng hắn vừa nghĩ đến đó chợt nghe một tiếng hú dài, vội vàng định thần nhìn kỹ.

Chỉ thấy Tiểu Nhân lao vút ra khỏi bóng cơn trùng điệp đang bao phủ xung quanh, thân hình chàng bỗng bay vút lên không, thân ảnh còn đang lơ lửng trên cao, người bỗng đã đổi tư thế đầu hơi chúc xuống. Đang lúc lơ lửng như vậy, cánh tay đã mau lẹ vung ra, cành cây trong tay khi trái lúc phải quay tít, thoáng chốc đã biến thành một vòng ngân quang chụp xuống đầu của đối phương. Gã bị mặt phía sau trong lòng cực kỳ hoảng sợ, thình lình một tiếng “không xong”, thanh mộc côn bằng gỗ tùng vội vàng giơ lên dùng chiêu Tam Hoa Tự Đỉnh, ngọn côn tạo thành một màn sáng bạc kín mít hộ vệ đỉnh đầu của gã.

Thân hình Đặng Tiểu Nhân tựa như con chim hoàng tước bay lượn trên không trung, chỉ ứ lên một tiếng, thân hình chàng đã bay lướt trên đầu địch thủ, xuất chiêu đánh xuống lẹ như ánh chớp rồi lại đảo người công kích gã bị mặt đứng phía trước cực kỳ uy dũng.

Gã bị mặt đứng phía trước thấy Tiểu Nhân xuất thủ trên không công lực thu phát tùy ý, sử dụng dễ dàng như vậy, trong lòng vô cùng ngạc nhiên, cây côn gỗ trong tay gã nhắc lên nhanh chóng quét về phía Đặng Tiểu Nhân.

Nhưng chỉ nghe một tiếng động nhẹ vang lên bởi vì khi hai cây tùng chạm vào nhau Đặng Tiểu Nhân đã mượn sức phản chấn của nó thân hình chàng đột nhiên bay vút lên cao khoảng ngoài một trượng, quay mình hai vòng đoạn cất tiếng cười lạnh lùng. Cây tùng trong tay chỉ điểm vào huyệt Mệnh Môn của gã bị mặt đứng phía sau.

Thế bay của chàng lẹ như cơn gió, nhanh nhẹn linh hoạt tựa chim én lượn khiến cho người ta nhìn không chớp mắt miệng cứ khen mãi không thôi.

Gã bị mặt phía sau thấy Đặng Tiểu Nhân tấn công đồng bọn của mình, đang muốn tung mình tiếp viện trợ thủ, nào ngờ thân hình đối phương đang lơ lửng trên không chợt xoay người lại, nhánh tùng trên tay đã điểm vào trước ngực khiến gã không khỏi rùng mình toát mồ hôi lạnh, lắc vai cấp tốc tung mình sang một bên tránh đòn, thuận thế vung tay xuất chiêu Đào Đả Kim Chung điểm vào đầu đối phương.

Không ngờ Đặng Tiểu Nhân còn nhanh hơn gã một bậc, song cước vừa chạm đất thân hình chàng đã lại bay vút lên cao. Khi nhánh cây của đối phương vừa điểm tới người đã bốc cao lên gần hai trượng, đoạn giữa người dùng thế Tử Yến Xuyên Vân nhánh tùng trong tay tựa như tia chớp đánh thẳng xuống đỉnh đầu của gã bị mặt đứng phía trước. Đây là một chiêu cực kỳ lạnh lẹ. Tuy là kẻ bị mặt phía trước thường xuyên gặp đại địch, trong mình lại mạnh võ công tuyệt thế cũng không tránh khỏi bị Đặng Tiểu Nhân làm cho tay chân gã trở nên bấn loạn.

Gã bị mặt phía trước muốn tránh cũng không được đành phải lăn tròn xuống đất như con lật đật, người gã thoáng chốc đã lăn xa ngoài hơn một trượng.

Vừa thoát khỏi thế công của đối phương gã tức khắc hét lên một tiếng, thân hình mau chóng bật dậy, ngọn cây trong tay xuất chiêu Trường Hồng Quán Nhật cả người lẫn cây xông thẳng về phía Đặng Tiểu Nhân.

Bất ngờ tiếng hai thanh gỗ lại chạm vào nhau. Đặng Tiểu Nhân một lần nữa mượn sức phản chấn của cành cây bay vút lên cao hai trượng, rồi theo đà rơi xuống nhanh lẹ không sao tả xiết, đồng thời lựa thế công kích gã bị mặt ở phía sau. Chỉ thấy thân hình Đặng Tiểu Nhân lúc tựa như cánh én chao lượn, khi thì tựa như cánh liều phát phơ trước gió bay qua bay lại, đột ngột đánh người ở phía trước, bất ngờ công kẻ ở phía sau rồi còn mượn sức chấn động của hai người này, có khi bay vút lên cao tránh chiêu. Đôi lúc hạ xuống công kích, lâu lâu cứ lơ lửng trên không trung một hồi không thềm xuống đất, khiến cho người ta mơ hồ không hề đoán được...

Lúc vừa giao đấu hai gã bịt mặt còn chưa cảm thấy có chỗ gì đặc dị, chỉ cho rằng công phu luyện tập khinh công của đối phương cao hơn người một bậc, mượn sức bay lên nhờ sự khéo léo linh hoạt của đối phương mà thôi.

Nhưng giao đấu được một lúc, hai người dần dần cảm thấy không đúng, chỉ nhìn thấy cách bay lượn đảo người trên không của chàng thay đổi theo nhiều tư thế kiểu đánh khác nhau, rõ ràng là vừa mới đánh ở phía trước mặt, rồi bất ngờ trong chớp mắt đã lại công kích ở phía sau, tùy tiện xuất thu chiêu thức, không hề nhắm vào các yếu huyệt hại sinh tử trên cơ thể đối phương.

Có lúc rõ ràng thấy chàng công kích vào người phía trước nhưng chỉ vừa đảo người trên không đã thấy đối phương đánh vào kẻ ở phía sau, chiêu thức càng đánh càng trở nên kỳ dị. Có lúc thuận tay đánh một chiêu rồi chạy, cũng có khi lạnh lẽo cực kỳ xuất ra một lúc mấy chiêu rồi mới chạy, lúc trái lúc phải khi trên khi dưới, thế công vô cùng hung mãnh nguy dị khó lường.

Thời gian khoảng ăn xong bữa cơm đã trôi qua.

Hai bên giao đấu với nhau qua gần trăm chiêu mà vẫn chưa phân định hơn thua.

Nhưng hai kẻ bịt mặt lần đầu lâm vào thế yếu, phải ngưng tụ chân khí toàn thân để đối địch, hai vị đại cao thủ võ lâm lại bị Đặng Tiểu Nhân dùng thân pháp nguy dị như hồn ma thoát ẩn thoát hiện làm cho không còn cách nào hoàn thủ, mất hết bản lĩnh vốn có để cho chàng chiếm lĩnh tiên cơ.

Khoảng cách giữa hai kẻ bịt mặt đứng tương đối gần nhau, cách xa chưa đến một trượng mà Đặng Tiểu Nhân cứ giống như con chim hoàng tước bay qua lượn lại giữa hai người. Lúc thì đánh người trước khi thì công kích kẻ đứng sau. Cành cây trong tay chàng vũ lộng thần uy lúc ẩn lúc hiện tựa hồ quỷ ma, phối hợp cùng với thân pháp quỷ dị linh hoạt vô cùng thế công càng lúc càng trở nên mãnh liệt. Chiêu thức đánh roi mỗi lúc một tiến hóa thâm ảo tinh diệu khó lường.

Người bịt mặt phía trước lưu tâm đề phòng đối phương xuất kỳ bất ý đánh xuống, hoành trượng ngang người chuẩn bị, vừa nghĩ thầm trong bụng:

“Hai bọn ta cứ đứng chờ đợi hấn ra tay thật là cực kỳ bất lợi, chịu đòn chẳng phải là hạ sách sao? Chi bằng tự dốc toàn lực liều mạng đấu với tiểu tử này vài chiêu trí mạng xem ra mới có thể phá vỡ thân pháp hư không quái dị của nó”.

Nghĩ như thế gã liền lập tức đề khí vận công chuẩn bị toàn lực đánh ra. Lúc này Đặng Tiểu Nhân đang lắc mình chuyển hướng quay sang công kích gã bịt mặt ở phía trước. Gã đã chuẩn bị từ trước, miệng thét lên một tiếng lớn, song cước điểm mạnh xuống đất lấy đà tung mình bay vút lên không trung.

Cây tùng còn trong tay gã nhanh lẹ vút ra xuất chiêu Vạn Phật Triều Lai, chỉ thấy bóng trượng lưu chuyển bao phủ khắp trời nhằm hướng Đặng Tiểu Nhân chụp tới, đồng thời tả chưởng ngưng lực chờ đợi cơ hội thuận tiện phát ra.

Chiêu Vạn Phật Triều Lai đích thực là một tuyệt học vô cùng hiếm thấy trong giới võ lâm, bóng cây hóa thành muôn ngàn tia sáng lớn giống như một cơn sóng điên cuồng xô tới nhanh tựa gió cuốn sét giáng tiếng hú rít lên vèo vèo thanh thế ghê rợn kinh người.

Đặng Tiểu Nhân thấy thế trượng của đối phương ghê gớm như vậy cũng không dám liều mạng nghênh tiếp, vội vàng trầm khí xuống Đan Điền rồi nhanh chóng thu mình lại.

Thân hình chàng đột ngột buông rơi lệ làng hạ lạc xuống đất.

Người bịt mặt phía trước hoàn toàn không ngờ được rằng thân hình của tiểu tử này đang lơ lửng trên không trung bất ngờ lại có thể xoay chuyển nhanh lẹ như vậy. Chiêu Vạn Phật Triều Lai có uy lực vô biên như thế, mà bị hấn né tránh dễ dàng nhẹ nhàng như không.

Người bịt mặt phía trước đánh ra một chiêu không trúng, thân hình lướt qua trên đầu đối phương hấn cũng hấp tấp trầm khí xuống Đan Điền, song cước vừa chạm đất vội quay đầu lại nhìn, đã thấy chàng tung mình bay vút lên cao chuyển mình đánh vào người bịt mặt ở phía sau.

Người bịt mặt phía trước vô cùng tức tối, phóng người xông về phía đối phương đang bay lơ lửng cành tùng trong tay hoành ngang trước ngực trầm giọng quát lớn :

- Các hạ dùng cái thuật du đầu xảo trí này làm sao dám coi đó là bản lĩnh được?

Đặng Tiểu Nhân nhếch môi cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Người đừng mong dùng lời nói khích ta, cho dù người có quỷ kế gì Đặng mỗ cũng chẳng sợ đâu, nhưng mà ta cũng chiều ý người, chúng ta lấy gì đánh cuộc cho trận tỷ thí này?

Hai người bịt mắt cùng cười ha hả nói :

- Được lắm, người xem cái đầu của hai anh em ta có đáng giá không?

Đặng Tiểu Nhân cười ha hả đáp :

- Nhị vị làm gì phải trọng ngôn như thế. Tại hạ chỉ cần xem chân diện mục của hai vị, biết được hai vị là ai cũng đủ lắm rồi.

Hai người bịt mắt đồng thanh nói :

- Các hạ cũng lanh miệng đấy chứ. Được rồi cho dù ai thắng ai thua anh em chúng ta cũng cho các hạ được tròn ý nguyện.

Hào khí của Đặng Tiểu Nhân chợt bốc lên nói với đối phương :

- Đặng mỗ này chẳng may kém các vị một chiêu, nửa thức, từ nay sẽ...

Hai người bịt mắt nhất tề cất tiếng cười lớn cắt ngang lời Đặng Tiểu Nhân :

- Các hạ nếu như thua một chiêu nửa thức thì phải mời anh em bọn ta uống rượu ba ngày ba đêm mới được.

Đặng Tiểu Nhân cười lớn nói :

- Theo lời nhị vị thốt ra chẳng kể người thắng kẻ bại, tại hạ cũng nhất định sẽ làm cho hai vị hài lòng như ý nguyện.

Hai người bịt mắt cũng thốt nên lời :

- Quân tử nhất ngôn.

Đặng Tiểu Nhân liền tiếp theo :

- Tứ mã nan truy.

Hai bên vận công lặng lẽ nhìn nhau chờ đợi không ai dám khinh xuất xuất thủ.

Một thoáng im lặng nặng nề trôi qua.

Đặng Tiểu Nhân âm thầm nghĩ ngợi :

- Hai người bọn họ liều mạng đến đây kiếm ta đấu võ xem thường cái chết, nhưng lại nói nếu như ta thua chỉ cần mời họ uống rượu là đủ lắm rồi. Chẳng biết trên thế gian lại có chuyện kỳ quái như vậy. Họ là bạn hay thù sao mà chuyện này khiến ta hồ đồ quá chừng.

Một lúc sau.

Đặng Tiểu Nhân vô cùng khó chịu, cây tùng trong tay chàng vung ra nhanh như điện xẹt.

Người bịt mắt phía trước trở tay phất ra thanh cây tùng trong tay, cuốn theo một luồng kinh phong áp tới làm cho cây tùng trong tay Đặng Tiểu Nhân phát phơ, thuận thế trầm xuống đập vào vai phải của chàng.

Đặng Tiểu Nhân lẹ làng lách người tránh khỏi thế trượng của đối phương, cây tùng trong tay chàng bắt ngờ biến thế tùy tiện xuất thủ công tiếp một chiêu.

Hai người động thủ lần này tính chất khác xa vừa rồi.

Trận giao đấu này không những chỉ tỷ thí về chiêu thuật, tranh nhau giành lấy thế công mà còn là cuộc so tài sinh tử quyết liệt về chân lực nội gia của mỗi người.

Trong mỗi thế công xuất ra đều hàm chứa trong đó một nội lực có sức nặng ngàn cân. Bất cứ bên nào chỉ cần để lộ một chút sơ hở, sẽ bị đối phương thừa cơ dùng công lực của mình đánh ra những đòn sấm sét uy lực vô cùng ghê gớm bức công đối thủ vô phương chống đỡ.

Cho nên không ai dám khinh thường ra tay, hơn nữa mỗi chiêu xuất ra đều hàm chứa sát cơ cực kỳ lớn lao.

Người bịt mặt phía sau có phong độ vô cùng hào sảng, không muốn dùng số đông áp đảo đối phương nên liền tung mình lui qua một bên, cầm ngang cây tùng còn để trước ngực đứng im quan sát trận đấu.

Nhưng mà thoạt nhìn bề ngoài hai người dường như tuyệt nhiên không có vẻ gì là quyết đấu liều mạng. Chỉ thấy hai bên ngưng thần đưa mắt nhìn nhau, một lúc lâu sau mới đột nhiên giao công một thức nửa chiêu, chợt xông vào rồi lại lui ngay chỉ trong chớp mắt, cục diện hai bên vẫn cân bằng chẳng ai chiếm được thượng phong.

Kỳ thực đây là một trận đấu cực kỳ hiếm thấy trong giới võ lâm giang hồ bao hàm công lực chiêu thức, cơ trí, kinh nghiệm phản ứng, định lực hầu như toàn vẹn về mọi mặt, tuy vậy ngoài mặt chẳng lộ ra chút căng thẳng nhưng bên trong sự tồn vong chỉ trong đường tơ kẽ tóc sinh tử quyết định bởi nháy mắt mà thôi.

Song phương giao đấu hàng giờ hao phí sức lực như vậy mà vẫn chưa phân thắng bại.

Đặng Tiểu Nhân vốn trẻ tuổi dần dần không chịu được nữa, hú lên một tiếng lớn, song cước điểm mạnh xuống đất, thân hình bay vút lên không...

Người bịt mặt phía trước há miệng yên để mất lương cơ, cũng vội vàng phóng mình bay lên không trung. Cây côn trong tay cũng theo thế Ngũ Phụng Triều Dương tung ra theo sát đối thủ.

Chỉ thấy bông côn cong vút tựa như chiếc cầu vòng sáng bạc lẹ như tia chớp vụt thẳng lên không, từ dưới nhìn lên cơ hồ như sắp đánh trúng phần hạ thân của Đặng Tiểu Nhân.

Chỉ nghe chàng cười lạnh một tiếng trong phút chốc song cước nhẹ nhàng dịch chuyển, thân hình đang lơ lửng trên không bất ngờ đảo người một cái không những đảo người tránh được thế công mãnh liệt của người bịt mặt phía trước đang truy kích mà còn xoay người một vòng, nhánh cây trong tay chàng đã nhanh chóng điểm vào đối phương.

Người bịt mặt đánh hụt một chiêu, vội vàng đề khí xuống chân trái, điểm vào mặt trên chân phải, mượn sức nhấc mình lên cao hai thước, cành cây đưa ra quét ngang một cái rồi trầm giọng hét lớn :

- Nằm xuống!

Trong khi đang hét như vậy bóng cây biến thành chiêu Bát Vân Kiến Nhật một màn tượng ảnh dày đặc lưu chuyển khắp trời chợt ụp xuống đầu Đặng Tiểu Nhân.

Chỉ nghe Đặng Tiểu Nhân cất tiếng cười lớn :

- Vị tất!

Liền thấy hai cánh tay chàng dao động, song cước lẹ làng đập vào nhau quay tròn một vòng đảo người trên không nhanh như điện xẹt thân hình đã bay ra ngoài một trượng. Người bịt mặt phía trước thấy vậy vô cùng kinh hãi, trong lòng thầm cất tiếng khen :

- Tiểu tử này có thuật khinh công cực kỳ cao minh, thân pháp Lưng Không Thiểm Tị tránh đòn trên không của hãn ngay cả ta cũng phải cúi đầu nể phục, e rằng đời này chẳng có ai có thể đem ra xứng đáng so sánh với hãn, ai ngờ chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi mà hãn có thể đạt được thành tựu như vậy thật là đáng mừng thay.

Hai chiêu đánh không trúng đối phương, khiến cho người bịt mặt không còn cách nào tiếp tục lơ lửng trên không đành phải hấp tấp trầm khí buông mình rơi xuống.

Hai chân người bịt mặt phía trước vừa chạm được xuống đất bỗng cảm thấy một luồng kinh lực ụp xuống đầu mình, trong lòng hoảng hốt cực độ vội vàng duỗi chân hạ thấp người xuống, hữu thủ giơ lên múa tít cây tùng trong tay tạo nên một màn sáng phong tỏa kín mít trên đầu.

Bất ngờ...

Một tiếng động mạnh vang lên, Đặng Tiểu Nhân lại nhờ sức phản chấn của cú va chạm nhẹ nhàng bay lên cao, đảo người chúc đầu xuống dưới khi còn cách đỉnh đầu đối phương năm sáu thước cây tùng trong tay mau chóng xuất thủ.

Chỉ thấy những bóng sáng lưu chuyển như có muôn ngàn cây tùng đồng thời đánh xuống.

Đây là một tuyệt học ảo diệu vô cùng nằm trong số tám loại võ công tuyệt thế của Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp uy lực kinh khiếp run người. Bóng trượng tạo thành một cái lồng tròn rộng chừng hai trượng chụp xuống.

Đáng tiếc là công lực của Đặng Tiểu Nhân còn non kém, hơn nữa trong tay chàng chỉ là một cây tùng nhỏ, nếu đó đích thực là thanh trường kiếm, sợ rằng người bịt mặt này đã trở thành một đồng máu thịt bầy nhầy phơi mình tại chỗ.

Người này thất kinh hồn vía vội vã dồn hết sức vào cánh tay vận khí hành công đưa toàn lực vào ngọn cây đang cầm xuất chiêu Phong Khởi Vân Dừng, thanh cây hóa thành một vầng ngân quang che kín đỉnh đầu rồi thuận thế quét vào cây tùng đối phương đang đánh xuống. Bóng cây múa tít chặt chẽ vô cùng, ngay cả một giọt mưa cũng không lọt qua nổi, trượng phong tỏa ra lạnh lẽo, bóng trượng bỗng cuốn chặt vào nhau tựa như nam châm hút sắt vậy.

Người bịt mặt hú lên một tràng dài cổ sức trút hết chân lực quát xéo lên một đường. Đặng Tiểu Nhân lạnh lẽo mượn sức bay lên không xoay người một cái người đã lơ lửng trên đầu đối phương. Tay phải của chàng vung ra nhanh như điện xẹt cây tùng trong tay đã phóng xuống.

Thoáng chốc...

Hai người giao đấu với nhau đã gần năm mươi hiệp mà cục diện hai bên vẫn chưa phân thắng bại.

Người bịt mặt phía trước tuy bị thân pháp quái dị của Đặng Tiểu Nhân làm cho tối tăm mặt mũi không có cơ hội phản kích lại, nhưng dần dần đã tìm ra cách đối phó với chàng. Đó là lấy tĩnh chế động.

Người bịt mặt không hấp tấp vội vàng tranh đoạt tiên cơ với Đặng Tiểu Nhân, cũng chẳng hề mong chiếm lấy phần thắng ngay lập tức, mà chỉ lo ngưng tụ chân lực toàn thân đổi thành thế thủ, đợi đối phương từ trên không đánh xuống mới dồn sức vào cây trượng trong tay xuất toàn lực ra chiêu nghênh đón.

Cứ làm như vậy tuy không thể nào thắng được Đặng Tiểu Nhân, nhưng thế thủ cực kỳ chặt chẽ nghiêm cẩn, lấy khỏe để đối lại kẻ mệt nên chưa chắc rơi vào thế bại.

Đặng Tiểu Nhân nghĩ rằng chỉ nội trong vòng hai mươi chiêu là có thể thủ thắng, nào ngờ trận đấu cứ kéo dài mãi liệu mạng xuất thủ gần năm chục chiêu, bất quá chỉ chiếm được một chút thượng phong mà thôi, trong lòng không khỏi bồn chồn lo lắng.

Trận đấu càng kéo dài càng khiến cho lửa giận của Đặng Tiểu Nhân kéo lên ngùn ngụt trong lòng, song cước ẩn mạnh xuống đất hành công vận khí ngưng thần hoành ngang cây tùng trước ngực rồi chậm chạp từng bước một tiến về phía người bịt mặt đứng phía trước.

Hữu thủ của người này nắm chặt cành cây đặt ngang trên đầu, tả chưởng từ từ nâng lên để ngay giữa ngực, hai người đồng thời vận hết công lực chuẩn bị cho một trận quyết đấu sinh tử.

Đặng Tiểu Nhân hú lên một tiếng dài, thân ảnh lạnh lẽo tựa như ánh chớp cánh tay phải nhanh chóng vung ra giống như con độc xà xuất động, điểm tới giữa ngực của người bịt mặt.

Người bịt mặt này chấn động tâm thần, vội vàng trở tay đỡ đòn thuận thế công liền hai trượng.

Đặng Tiểu Nhân lạnh lùng nhếch mép mỉm cười lùi lại một bước tránh chiêu của đối phương rồi đột nhiên xốc tới, cây tùng biến chiêu theo thế Thần Long Tam Hiện.

Cành cây trong tay bất ngờ chia làm ba nhánh phóng tới, một luồng kinh lực mãnh liệt đồng thời từ trong nhánh cây phát ra hướng về phía ba đại huyệt Kiên Tinh, Kỳ Môn, Dương Môn của người bịt mặt điểm tới.

Nhánh cây trong tay người bịt mặt phía trước lẹ làng phất ra tạo thành vòng cung hình bán nguyệt, thế trượng cuộn lại ép lấy luồng kinh phong của đối thủ rồi lẹ tựa điện chớp sao sa cuộn cuộn ào tới chỉ phong điểm vào yếu huyệt huyền cơ của Đặng Tiểu Nhân, đồng thời tả chưởng để ngay trước ngực cũng mau chóng

đẩy ra. Chưởng phong rít lên vù vù cuồng phong nổi lên phá tan ba luồng kinh lực của Đặng Tiểu Nhân lao tới.

Hai người cùng lúc cảm thấy tâm thần chấn động, thể trạng cũng chợt chậm hẳn lại. Không hẹn mà gặp, hai bên im lặng mau lẹ lùi lại phía sau năm bước.

Hơi thở của Đặng Tiểu Nhân trở nên gấp gáp, nhưng chàng vẫn liều mạng xông về phía đối phương, khi còn cách chừng vài thước tay phải lẹ làng vung ra cây từng mau chóng điểm tới, một luồng kinh phong xuất ra như tia chớp âm thầm phóng đến. Bóng trượng của kẻ bịt mặt kịp thời vung ra phong tỏa thể công của đối phương, trượng phong tựa như chiếc bánh xe quay tròn, luồng kinh lực phát ra điểm tới hóa giải làn kinh phong của Đặng Tiểu Nhân. Chân trái hất phóng lên trước, cây côn cũng đột ngột thu về để chuẩn bị thời cơ phản kích.

Đặng Tiểu Nhân không đợi hấn ta xuất thủ phản kích, chàng đột nhiên thu mình lách nhẹ vượt lên một chút, cành từng chợt đánh ra một hư chiêu, mỗi lần xuất thủ đều kèm theo một luồng kinh phong nhanh như ánh chớp, điểm vào các yếu huyệt khắp châu thân của đối thủ bịt mặt này.

Người này cứ đứng nguyên tại chỗ ngưng thần chờ đợi dồn lực vào thân trượng, rồi nương theo chuyển động của thân hình đối phương rồi múa trượng cách không hóa giải chiêu thế của đối phương. Thể trạng hoành ngang xê dọc, trượng phong cứ vang lên ù ù khiến cho luồng kinh lực của đối phương đánh tới bị chấn động dội lại tan biến ra tứ phương.

Trong khoảng không gian giữa hai bên tiềm lực phát ra liên tục, kinh phong tỏa ra tứ phía nhưng cây từng thủy chung vẫn cách nhau một đoạn không hề va chạm nhau.

Cách đánh này làm cho chân lực bị tổn hao rất nhiều, chỉ mới trong chốc lát những hạt mồ hôi đã chảy ròng ròng trên khuôn mặt mỗi người, nhưng thần sắc bọn họ càng lúc càng ngưng trọng.

Bên này lẫn phía bên kia đều hiểu rõ trận đấu liều mạng này đã sắp sửa phân thắng bại, sự tồn vong sinh tử được quyết định bởi thời gian. Nếu ai có chút sơ ý trúng đòn của địch nhân nhẹ thì cũng bị trọng thương, nặng thì phải tổn mạng. Chỉ cần ai có thể kiên trì chịu đựng, kẻ đó sẽ nhất định là kẻ chiến thắng.

Hai người lại giao đấu thêm vài chiêu nữa.

Người bịt mặt phía trước mồ hôi đổ xuống như mưa, tay chân cử động không còn linh hoạt như ban đầu nữa.

Đặng Tiểu Nhân hơi thở cũng trở nên dồn dập gấp gáp, đôi mắt sáng quắc tròn tròn, đôi mày kiếm dựng đứng, chuyển mình xuất chiêu, tư thế tốc độ đã dần dần trở nên chậm chạp.

Hai người dường như đã cạn hết sức lực nhưng vẫn cố gắng liều lĩnh đấu tiếp. Nhìn dáng vẻ hai bên tựa như sắp sửa mang thương tích đến nơi.

Mặt trời đang tỏa ánh nắng gay gắt.

Thời khắc đã vào giữa trưa.

Đặng Tiểu Nhân và người bịt mặt phía trước bước chân đều đã trở nên loạng choạng, thân hình lảo đảo muốn ngã nhưng vẫn không chịu buông tay, hữu thủ hai người cùng nặng nề nhất lên đang định xuất chiêu...

Xem tiếp hồi 12 Trận đấu sinh tử

12. Hồi 12 Trận Đấu Sinh Tử

Một tiếng quát trầm đục vang lên, bóng người vút qua, người bịt mặt phía sau đã bay vào giữa hai người đang say đấu. Song chưởng của người thứ ba này nhẹ nhàng vung ra, hai làn tiên thiên cương khí như có như không, từ từ tách hai người ra một trái một phải đẩy hai bên ra ngoài mấy trượng.

Người bịt mặt này giờ đứng phía sau quan sát trận đấu từ đầu đến giờ nhẹ nhàng đưa mắt liếc nhìn hai người rồi mỉm cười nói :

- Muốn liều mạng cũng được, nhưng bây giờ hãy nghỉ để điều tức một chút rồi xáp lại đánh tiếp.

Thời gian khoảng cạn một chén trà trôi qua.

Đặng Tiểu Nhân đột ngột đứng phắt dậy đưa mắt đảo nhanh một cái, trên khuôn mặt chàng thoáng ra một nụ cười ngụy dị, song chưởng bình ôm trước ngực. Bất ngờ đẩy nhẹ ra, một luồng kinh phong phát ra, cuồng phong cuộn lên ào ạt nhằm vào người bịt mặt đứng phía sau chụp xuống.

Người này nhẹ nhàng tung mình né tránh, thân hình phút chốc đã bay ra xa vài trượng, lấy tay chỉ vào Đặng Tiểu Nhân quát lớn :

- Hảo tiểu tử, ta sợ ngươi tận lực chết uống nên có hảo tâm cứu ngươi một lần, có ngờ đâu ngươi lấy oán báo ân nói đánh là đánh ngay.

Đặng Tiểu Nhân nghịch ngợm nhăn mặt làm trò quỷ rồi cười ha hả :

- Nè chẳng phải ngươi đến tìm ta để đánh nhau sao? Bộ sợ rồi hả?

Người bịt mặt này lạnh lùng lên tiếng :

- Sợ à? Cả đời ta không biết mặt mũi chữ “sợ” ra sao? Tiểu tử hãy tiếp chiêu của ta.

Nói vừa dứt lời người này đã khoa chân bước tới, cánh tay phải giơ lên nhanh như sao băng điện xẹt đánh ra một chưởng.

Đặng Tiểu Nhân xoay người tránh thế chưởng của đối phương, ngón tay cái và ngón giữa cong chụp vào nhau, hữu thủ nhanh lẹ vươn ra búng mạnh một cái, một luồng chỉ phong bay vọt ra phóng thẳng vào Mạch Môn của người bịt mặt này.

Người này chợt la lên một tiếng kinh ngạc, hai vai lắc mạnh một cái, thân ảnh đã bay ra xa tránh đòn, kẻ bịt mặt đứng sau nẩy kinh hãi nhìn sững vào Đặng Tiểu Nhân, trong lòng đang cực kỳ bồn chồn nghĩ thầm:

“Môn Đàn Chỉ thần công này là một trong những loại võ học tuyệt thế của Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp, khó luyện vô cùng, chỉ riêng nó thôi cũng phải mất thời gian luyện tập hai ba chục năm qua mới thành công, xem ra tiểu tử này chỉ bất quá là đứa bé chưa đầy hai chục tuổi...”

Hắn đâu biết rằng Đặng Tiểu Nhân từ lúc nhỏ đã được luyện tập công phu của cả Phật gia lẫn Đạo gia hợp sức nên đó là môn Đại Bàn Nhược Huyền Thiên thần công, hai mạch Nhâm, Đốc được đả thông từ nhỏ, võ công mà người thường khổ công suốt mười năm mới luyện thành đối với chàng lại dễ như trở bàn tay, chỉ cần nắm được khẩu quyết mấy ngày sau là có thể thành công rồi.

Đặng Tiểu Nhân tựa hồ không hề hay biết sự lợi hại của luồng chỉ phong mà chàng vừa búng ra, đã khiến cho một kẻ hào hùng từng lăn lộn suốt mấy chục năm trong chốn giang hồ võ lâm phải thất kinh vì nó.

Đặng Tiểu Nhân thấy đối phương cứ đứng chết trân nhìn chàng như vậy bèn trợn mắt, đôi tay nhanh như như tia chớp vung ra liên hoàn xuất thủ công liền ba chưởng. Người bịt mặt liền dùng Mê Tung bộ lách mình tránh khỏi ba chưởng của đối phương, rồi cũng vung chưởng phản kích lẹ làng triển khai thế công nhanh như điện xẹt tạo ra những cơn lốc xoáy, trong nháy mắt liên tục xuất ra hai ba chục chưởng thế.

Nếu như luận về công lực và thủ pháp ảo diệu mà Đặng Tiểu Nhân đang mang trong mình thì chỉ nội trong mười chiêu là có thể khiến cho đối phương táng mạng dưới ngọn chưởng của chàng, hoặc cũng có thể dễ dàng bắt sống đối phương, nhưng hoàn toàn trái ngược là chàng đã để cho người bịt mặt công liền hai ba chục chưởng.

Nguyên là chàng không hề có kinh nghiệm đối địch thực chiến, lại thêm trong lòng chàng đã thuộc quá nhiều chiêu thức võ công, thâm ảo, cùng với những thủ pháp cận chiến, trong lúc nhất thời không biết dùng loại võ công nào, thủ pháp gì để khắc chế đối phương cho được.

Lấy tinh thần để hóa giải chưởng thế của đối phương sẽ rơi vào thế bị động hoàn toàn.

Cho nên người bịt mặt nhân đó mới chiếm được thế thượng phong.

May mà Đặng Tiểu Nhân đã giao đấu người bịt mặt trước từ sáng đến giờ đã khiến cho chàng tăng thêm kinh nghiệm thực chiến đối địch không ít, võ học tuyệt thế trong người dần dần được đem ra sử dụng linh hoạt hơn, nếu không e rằng chàng đã thất bại từ sáng sớm.

Đây vốn là điều tối kỵ nhất trong khi lâm trận đối địch, cũng may là những võ công mà lão quái cùng với Thiên Kiều bát quái truyền thụ cho, chàng đều đã thuộc nằm lòng. Vì vậy mỗi lần đối phương xuất thủ chàng lập tức nghĩ ra thủ pháp để phá giải.

Sau hai mươi chiêu, Đặng Tiểu Nhân đã có thể xuất thủ ngang sức với đối phương, lấy công thay cho thủ, chiêu thế đối phương vừa đánh ra chàng ngay tức khắc có thủ pháp khắc chế chiêu thế địch thủ, chế áp đối thủ chiếm lấy thế thượng phong.

Người bịt mặt phía sau đang đánh với chàng liên tục phải thay đổi chiêu pháp không giống nhau, nhưng đều bị chàng phong tỏa chiếm lấy tiên cơ bức bách hẳn giữa chừng phải thu thế biến chiêu.

Thời gian cạn chén trà dần qua.

Người bịt mặt lúc này đã bị Đặng Tiểu Nhân bức bách đến nỗi không cách nào hoàn thủ, càng đánh hẳn càng cảm thấy sợ hãi không biết đối phương dùng chiêu thuật quỷ dị gì mà vừa xuất thủ đã bị đối phương khắc chế.

Đặng Tiểu Nhân qua hơn nửa ngày giao đấu đã tăng thêm rất nhiều kinh nghiệm đối địch. Chàng càng thêm tự tin, chiêu thức đánh ra càng lúc càng kỳ ảo, càng đánh càng hăng. Chợt chàng cất lên tiếng hú dài, người đã bay vút lên không trung cánh tay phải vươn ra như bóng với hình lanh lệ chụp vào mặt đối phương.

- Dừng tay!

Lời nói chưa dứt bóng người đã vụt tới lẹ như sao băng.

Người bịt mặt lúc này đứng phía trước đã bay đến chặn ngang đường Đặng Tiểu Nhân, cất giọng nói :

- Các hạ chẳng phải là muốn xem chân diện mục của bọn ta, muốn biết hai ta là ai sao? Được rồi, bây giờ để người xem cho rõ đây.

Nói xong người này liền giơ tay định kéo miếng vải đen che mặt xuống.

Đặng Tiểu Nhân cười ha hả nói lớn :

- Không cần thiết đâu. Ta đã biết nhị vị là người nào rồi.

Người bịt mặt phía trước đứng ngẩn người tỏ vẻ không tin hỏi :

- Người định lừa ta?

Đặng Tiểu Nhân liền cười lớn đáp :

- Nếu ta đoán không sai, các hạ chính Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu, còn người kia là Thần Dao Trịnh Chính Nhân.

Hai người bịt mặt cùng cười ha hả đồng thời giật miếng vải đen che mặt vút xuống, quả nhiên không sai. Người đứng trước chính là Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu, còn người kia đích thị là Thần Dao Trịnh Chính Nhân.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân vui vẻ hỏi :

- Tiểu huynh đệ thật là mới xa cách chẳng bao lâu, khi quay lại nhìn hai cái đầu cứng của bọn ta đã suýt chút nữa bị người đập bể rồi. Nói mau, người làm sao nhận ra đây chính là hai anh em ta, có cái kẽ hở nào khiến người nhìn ra được chúng ta là ai?

Đặng Tiểu Nhân cực kỳ đắc ý nói với hai người :

- Dừng nói là có chỗ sơ hở nào, dẫu sao ta đã nhận ra hai vị là được rồi, chúng ta nên đi kiếm cái chi ăn cho no bụng, rồi có điều gì vừa ăn uống vừa nói chuyện cũng được mà.

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu cũng tán đồng cất tiếng nói lớn :

- Đi, ai không ăn thì mặc xác hẳn, còn ta thì đang mang cái bụng trống không nên không nghĩ ra cái gì hay ho cả.

Ba người vừa nói đi là liền cất bước, trong thoáng chốc đã biến mất vô ảnh vô hình.

* * * * *

Trong quán ăn Đồng Phúc Cư.

Hai cái lẩu đặt trên bàn đang nghi ngút bốc khói.

Ba chén rượu vừa cạn thì câu chuyện giữa ba người cũng bắt đầu trở nên sôi nổi.

Đặng Tiểu Nhân cười nói :

- Đa tạ nhị vị lão ca ra tay giúp đỡ tiểu đệ thành toàn.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân chớp mắt một cái rồi trợn mắt ngó Đặng Tiểu Nhân :

- Thành toàn, ta không hiểu ý của ngươi muốn nói?

Đặng Tiểu Nhân nghiêm sắc mặt nói :

- Nhị vị lão ca bất tất phải giả bộ hồ đồ như vậy, ta tuy rằng mang trong mình võ học tuyệt thế, nhưng lại không hề có kinh nghiệm giao đấu thực tế, một khi ngộ phải cường địch chân tay trở nên bấn loạn không biết xoay trở ra sao. Cho nên các vị giả làm người bịt mắt đến trước ta xuất chiêu bức bách, dồn ép ta vào tử lộ buộc ta phải liều chết chống cự, tận lực đem hết sở học khiến cho võ công của ta chỉ trong một ngày đã tiến triển vượt bậc lẽ nào đây không phải là công lao thành toàn.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân và Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu mắt nhìn nhau, mỉm cười không nói, cứ lo ăn uống no say.

Đặng Tiểu Nhân nói với giọng cực kỳ xúc động :

- Nếu như ta đoán không lầm thì lúc ta rời khỏi Trương Dịch đến nay, nhị vị lão ca vẫn âm thầm theo sát ngầm ám trợ bảo hộ cho ta đúng không?

Quỷ Ảnh Tử chỉ cười không đáp, đột nhiên hỏi lại :

- Tiểu huynh đệ ngươi làm thế nào mà nhận ra được hai anh em ta?

Đặng Tiểu Nhân ranh ma cười đáp :

- Bởi vì lão ca nhắc tới Mê Cung sơn.

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu thoáng nét ngạc nhiên vẫn chưa nghĩ ra liền hỏi lại :

- Mê Cung sơn.

Đặng Tiểu Nhân gật đầu nói :

- Bởi vì chuyện xảy ra ở Mê Cung sơn chỉ có ba chúng ta biết được mà thôi.

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu lúc này mới chợt hiểu ra, lấy tay vỗ vào sau gáy rồi tự mắng mình :

- Tổ bà nó, mình thật là ngu hơn heo.

Đặng Tiểu Nhân nhin không được liền cười hì hì, suýt nữa là cơm rượu trong miệng phun ra ngoài.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân nói tiếp :

- Hai chúng ta luôn luôn nghĩ ra cơ hội, tìm mọi cách để truyền thụ võ công của bản thân cho người. Nhưng khi phát hiện thấy Thiên Kiều bát quái đã truyền thụ cho người toàn là những môn võ tuyệt thế, nên tự lượng sức mình không dám múa rìu qua mắt thợ, nhưng mà lúc gần đây ta vừa tự ngộ được một loại công phu vô địch thiên hạ.

Đặng Tiểu Nhân thoáng chút kinh ngạc, mặt chợt lộ vẻ nghi ngờ quả quyết nói :

- Ta không tin!

Thần Dao Trịnh Chính Nhân sáng khoái cất tiếng cười ha hả :

- Ngươi không tin sao? Có dám thử sức với ta một lần nữa chăng?

Đặng Tiểu Nhân suy nghĩ một lúc đôi mắt đảo qua liếc lại rồi cười lớn nói :

- Chỉ giỏi lừa gạt người ta, người có thể trời thề đất ta cũng chẳng tin.

Quý Ảnh Tử nói thêm vào :

- Nếu như người không tin, vậy thì chúng ta dứt khoát ra phía bắc thành tỷ thí xem sao? Người có dám không?

Đặng Tiểu Nhân bán tín bán nghi nâng chén rượu lên rồi nói :

- Được chúng ta ăn no rồi hãy đi.

* * * * *

Dưới bóng cây cao ở phía bắc nội thành của An Định môn.

Lúc này ở đây không có lấy một bóng người.

Đặng Tiểu Nhân đang đứng tấn kỳ mã, song chưởng để trước thủ thế chờ đợi.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân chấp hai tay sau lưng chậm chậm đi qua đi lại khoan thai dĩnh đạc vô cùng trên mặt bỗng hiện lên một nụ cười ngụy dị không hề khẩn trương chú ý đến đối thủ đang đứng trước mặt.

Hồi lâu Đặng Tiểu Nhân thấy Thần Dao Trịnh Chính Nhân chẳng hề có chút động tĩnh, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái, trên mặt bắt đầu lộ vẻ nghi ngờ trầm giọng la lớn :

- Tại sao lão còn chưa chịu động thủ?

Thần Dao Trịnh Chính Nhân cất tiếng cười lớn :

- Tiểu huynh đệ coi chừng, lão ca xuất chiêu ngay đây.

Đặng Tiểu Nhân điềm nhiên mỉm cười :

- Xin mời!

Thần Dao Trịnh Chính Nhân nhẹ nhàng vươn cánh tay phải ra thuận tay phát nhẹ một cái, tiếp đó song cước điểm nhẹ xuống đất, thân hình mau chóng lùi ra ngoài một trượng. Đặng Tiểu Nhân vội vàng trầm khí xuống Đan Điền, lực dồn vào cánh tay, huy chưởng đang định đẩy ra đột nhiên phát hiện Trịnh Chính Nhân huy động cánh tay phát ra không những chẳng có luồng kinh phong nào phát ra mà ngay cả một chút tiềm lực cũng không có, dường như đang đùa cợt trên tức chàng, không khỏi khiến chàng giật dử lên trầm giọng hét lớn :

- Lão đang làm trò quỷ mỵ gì vậy?

Thần Dao Trịnh Chính Nhân trầm hắc sắc mặt rồi từ từ đi về phía trước, mắt trợn trừng nhìn Đặng Tiểu Nhân không rời lạnh lùng bảo chàng :

- Làm trò quỷ ư? Ha ha ha người đã trúng phải U Minh Thu Hồn chưởng của ta, nếu không kịp thời giải cứu thì chỉ sau ba khắc người sẽ hóa huyết vong thân.

Đặng Tiểu Nhân tâm thần chấn động, thần sắc đột nhiên biến đổi, vội vàng vận khí xem thử, thấy khí huyết vẫn lưu thông không có vật gì ngăn trở trong lòng nghi nghi hoặc hoặc, chậm chạp ngước mắt nhìn lên.

Chỉ thấy Thần Dao Trịnh Chính Nhân chốc chốc ngửa mặt lên trời, thỉnh thoảng lại cúi đầu chăm chú nhìn vào thân ảnh đang di động trên mặt đất, thần sắc ngưng trọng, trong miệng cứ lẩm ba lẩm bầm dậm dậm về dường như chẳng có chút gì là đùa cợt.

Đặng Tiểu Nhân tuy thông minh tuyệt đỉnh, cơ trí hơn người, nhưng cũng bị lời nói của lão làm cho bối rối lo sợ, trong lòng lạnh run càng nghĩ càng cảm thấy ghê sợ hãi hùng, đôi mắt kinh hoàng thất sắc nhìn sững vào Thần Dao Trịnh Chính Nhân và Quý Ảnh Tử Sở Bư lạnh lùng :

- Lời lão ca nói đều là thật cả chứ?

Thần Dao Trịnh Chính Nhân nghiêm mặt bảo :

- Không sai!

Đặng Tiểu Nhân nói tiếp :

- Ta vừa mới thử vận khí đâu thấy khí huyết có gì bị trở ngại chút nào...

Thần Dao Trịnh Chính Nhân vội vàng cướp lời :

- Đây chính là chỗ lợi hại của U Minh Thu Hồn chứ...

Thần Dao Trịnh Chính Nhân lại ngửa mặt lên cười rồi cất giọng nói tiếp :

- Nhược bằng ngươi không tin có thể lấy ngón tay ấn thử vào giữa đốt xương thứ ba dưới ngực phải một cái lập tức sẽ rõ mọi sự ngay.

Đặng Tiểu Nhân ngạc nhiên trên mặt, vẫn chưa hết vẻ ngờ vực, tay phải bất giác đưa lên ấn vào đốt xương thứ ba phía dưới ngực phải.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân vui vẻ nháy mắt cười lớn nói :

- Sao? Ngươi cảm thấy thế nào?

Đặng Tiểu Nhân thuận miệng trả lời :

- Có hơi đau một chút.

- Nói điên ai lấy tay ấn vào xuống mà không cảm thấy có chút đau đớn.

Người thông minh như Đặng Tiểu Nhân cũng không hề chú ý tới cái việc cực kỳ tầm thường này với thái độ cực kỳ khinh thường. Chàng nhìn Thần Dao Trịnh Chính Nhân tay chân tỏ ra luống cuống.

Đây là điều thường tình của con người khi càng khinh thường chân tay tự nhiên trở nên bồn chồn, phạm khi người ta càng thông minh thì ngoài mặt càng lúc càng trở nên mất tự chủ, điều này cũng không có gì quái lạ cho lắm.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân cứ ngửa mặt nhìn trời cười rồi nói tiếp :

- Cái này thật là đúng, ngươi thử dùng lực ấn vào đó một lần nữa coi.

Đặng Tiểu Nhân với vẻ bất an, mở to đôi mắt nhìn Trịnh Chính Nhân muốn dùng nhãn lực để đoán ra thực hư, trong lòng tự nhủ:

“Đừng ấn, đừng ấn...”

Nhưng những ngón tay bất giác không nghe theo lời chàng cứ ra sức dùng lực ấn vào nơi đốt xương thứ ba dưới ngực phải một cái khá mạnh.

Xem tiếp hồi 13 Khủng bố nơi rừng sâu

13. Hồi 13 Khủng Bố Nơi Rừng Sâu

Một tiếng bịch vang lên. Đặng Tiểu Nhân đã ngã phịch xuống đất tay chân chống ngược lên trời.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân và Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu nhẹ nhàng tung mình bay xuống trước mặt Đặng Tiểu Nhân, rồi ngồi xổm xuống ngay chỗ đó đôi mắt nhìn chàng không chớp, bỗng chợt cất tiếng cười hi hi nói với chàng :

- Bây giờ mi đã biết sự lợi hại của U Minh Thu Hồn chứ?

Các huyết đạo của Đặng Tiểu Nhân bị khống chế, thân hình không thể nào cử động, đôi mắt không ngừng chuyển động nhìn đắm đắm vào khuôn mặt hai người đối diện hồi lâu rồi miệng không ngớt lẩm bẩm :

- Yêu pháp, tà thuật, nhất định là yêu pháp, tà thuật.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân cãi lại :

- Không phải, đó là võ công.

Đôi mắt của chàng tròn xoe kinh ngạc đôi mày nhăn lại mở miệng la lớn :

- Ta không tin, mau giải khai huyết đạo cho ta. Chúng ta thử lại lần nữa xem sao.

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu cười ha ha nói :

- Làm lại à, làm lại thì mất linh rồi.

Đặng Tiểu Nhân ngơ ngác, không hiểu hỏi lại :

- Cái gì? Thử lại thì mất linh sao?

Trịnh Chính Nhân mỉm cười nói :

- Tiểu huynh đệ, người hãy nói thật đi, cái ngón này có phải loại võ công có một không hai trên đời, thiên hạ vô địch không?

Đặng Tiểu Nhân im lặng suy nghĩ hồi lâu, rồi mới từ từ đáp :

- Cũng được, nhưng mà bởi vì ta không cách nào phòng bị làm sao có thể hoàn thủ cho được.

Trịnh Chính Nhân nói tiếp :

- Vậy thì... người... người có muốn học không?

Đặng Tiểu Nhân không hề suy nghĩ trả lời ngay tức khắc :

- Học!

Trịnh Chính Nhân nhìn Đặng Tiểu Nhân rồi nghiêm giọng hỏi :

- Tại sao vậy?

Đặng Tiểu Nhân nhè nhẹ thở dài nói :

- Ta vốn không thích động võ với người ta, càng không thích sát nhân lưu huyết, nhưng nhân sinh có nhiều sự tình khiến cho người ta không thể tự do theo ý mình, nếu như ta học được loại võ công này thì chẳng những không phải sát nhân lưu huyết liều mạng tìm cái chết, bởi vì chỉ cần vung tay một cái vô cùng nhẹ nhàng là địch nhân phải nằm ngay xuống. Đây chẳng phải là tuyệt vời hay sao?

Thần Dao Trịnh Chính Nhân gạt đầu tán đồng gơ tay giải khai tất cả huyết đạo trên người Đặng Tiểu Nhân bị phong tỏa.

Đặng Tiểu Nhân đứng bật dậy cười nói :

- Cái tên U Minh Thu Hồn chẳng nghe khủng khiếp quá, nhị vị có thể đổi cho nó một cái tên khác, danh xưng nghe dễ chịu hơn một chút không?

Thần Dao Trịnh Chính Nhân cười ha hả đáp :

- Cái loại võ công này cho đến bây giờ cũng chưa có danh xưng, cái tên U Minh Thu Hồn chẳng là do ta nói đại ra đó thôi.

Đặng Tiểu Nhân gạt đầu hài lòng rồi nghiêm giọng hỏi :

- Học cái loại võ công này tốn hết bao lâu?

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu ngó Thần Dao Trịnh Chính Nhân trầm ngâm hồi lâu chưa muốn trả lời.

Đặng Tiểu Nhân chậm chậm cất tiếng :

- Phải chăng rất lâu à? Cho dù bao lâu ta cũng phải học.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân nghiêm chỉnh đáp :

- Chỉ cần nửa giờ là đủ.

Đặng Tiểu Nhân suýt nữa nhảy dựng lên nắm lấy tay ông ta nói không kịp thở :

- Người nói cái gì?

Thần Dao Trịnh Chính Nhân điềm nhiên cười nói :

- Đối với một kẻ thông minh như người e rằng không cần tới nửa giờ, bởi vì thực ra đây không phải là võ công, người nào cũng hiểu kẻ nào cũng biết, bất quá chỉ do không ai nghĩ tới, cũng chẳng có ai ngờ đến mà thôi.

Đặng Tiểu Nhân vội vàng nói :

- Nói mau, đừng có vòng vo dài dòng vô ích.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân cười bảo :

- Khí huyết trong thân mình mỗi người lưu chuyển tuần hoàn trong cơ thể không lúc nào dừng. Chỉ cần người tính toán đúng lúc và khi các bộ phận khí huyết đang luân chuyển, dùng sức ấn nhẹ một cái khí huyết lập tức sẽ bị ngưng trệ...

Đặng Tiểu Nhân chợt hiểu ra mọi sự bèn cười ha hả nói :

- Hèn chi mà lúc này lão ca cứ ngửa mặt nhìn trời hoài, thì ra là đợi đến đúng giờ phải không?

Trịnh Chính Nhân gật đầu nói :

- Không sai! Cái tiểu xảo nhỏ mọn này đối với người khác mà nói chẳng có ích lợi gì cả nhưng đối với Đặng huynh đệ đây chỉ cần vận dụng khéo léo thì cho dù võ công của đối phương cao tới đâu, cũng phải phủ phục xuống đất vâng mệnh tự nguyện xin làm thủ hạ cho người lập tức.

Đặng Tiểu Nhân cúi mình xuống đất luôn miệng cảm tạ.

Đối với các võ học tuyệt thế chàng chưa hề có thái độ như vậy, thế mà đối với cái tiểu xảo nhỏ mọn không đáng gọi là võ công này chàng lại có thái độ trân trọng như vậy, thật là một điều quái dị không sao hiểu nổi.

Đặng Tiểu Nhân chớp mắt một cái rồi cười nói :

- Nhị vị lão ca chúng ta gọi cái loại công phu này là Điểm Huyết Tuyệt Mạch đại pháp được chứ?

Thần Dao Trịnh Chính Nhân cùng với Quỷ Ảnh Tử Sở Bư cất tiếng cười vô cùng sáng khoái :

- Tốt lắm! Nghe cũng êm tai quá chừng.

* * * * *

Đêm khuya vắng lặng không một tiếng người.

Vạn vật đều chìm trong bầu khí tĩnh mịch.

Trong tạp viện lớn ở phía bắc Hạ Oa Tự tại một gian nhà nằm dựa vào góc trong cùng của cái tạp viện này có ánh đèn vàng vọt hắt ra, trên miếng giấy dán cửa sổ hiện lên ba bóng người đang lay động dường như họ đang ngồi uống rượu.

Ba người này chính là chính là ba nhân vật trong Thiên Kiêu bát quái đó là Khoái Thu Lưu, Hồ lão đạo, Phi Phi Phi.

Đây là tư gia của Hồ lão đạo, Khoái Thu Lưu và Phi Phi Phi diễn trò xong vội vã đến đây, thần sắc ba người có vẻ nghiêm trọng tựa hồ như sắp có đại sự phát sinh.

Một thoáng trầm mặc.

Khoái Thu Lưu hạ thấp giọng nói nhỏ :

- Gần đây dấu chân của bọn cẩu lang trong Bát Kỳ môn và Đại nội cận vệ suốt ngày quần đi quần lại ở Thiên Kiêu, lẽ nào các người không phát hiện ra.

Phi Phi Phi ngửa cổ uống cạn chén rượu rồi chậm chậm bảo :

- Người cho rằng cái lũ chó chết ấy lại đó để kiểm chúng ta sao?

Khoái Thủ Lưu gật đầu nói :

- Có thể như vậy.

Hồ lão đạo vừa cầm chén rượu vừa nói :

- Không thể có điều này, hai mươi mấy năm qua chúng ta đã mai danh ẩn tích không hề xuất đầu lộ diện, ở thành Bắc Kinh này cũng không ai biết được gốc gác lai lịch của bọn ta. Lẽ nào có thể...

Khoái Thu Lưu cất giọng nói tiếp :

- Người đừng quên rằng tiểu tử đó đã làm náo động Tế Nam phủ, nghe nói Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết vừa thấy miếng Kim bài trong tay hắn lập tức quỳ mọp xuống đất cúi đầu xưng hô “vạn tuế”, chuyện lớn như vậy chẳng lẽ người trong cung phủ Bắc Kinh không biết hay sao?

Phi Phi Phi rúng động tâm thần lia lịa gật đầu đồng tình.

Hồ lão đạo không cho là phải, liền nói với hai người :

- Tiểu tử tuy gần gũi chúng ta như vậy nhưng hành động cực kỳ cẩn mật, ngoại nhân làm sao có thể biết được?

Khoái Thu Lưu đưa mắt liếc lão Hồ một cái rồi nói :

- Tục ngữ có câu “rừng có mạch vách có tai” không việc gì có thể giấu kín hoàn toàn được cả. Ta lo rằng...

Hồ lão đạo tính tình vô cùng nóng nảy, đôi mắt tròn xoe lượn lên rồi vỗ bàn một cái, trầm giọng nói lại câu tục ngữ :

- Quả thật rừng có mạch vách có tai, ta cũng lo...

Khoái Thu Lưu trợn mắt nhìn Hồ lão đạo rồi lạnh lùng cất giọng :

- Chúa công muốn giết Hoàng Lịch có thể nói dễ như trở bàn tay, không hiểu tại sao chúa công không đùng tới hắn...

Hồ lão đạo đỏ mặt xấu hổ từ từ cúi đầu xuống.

Phi Phi Phi nhẹ nhàng nói với Khoái Thu Lưu :

- Chúa công bảo khí số Mãn Thanh chưa tận, quốc thể chính thịnh, Hoàng Lịch lại là một Hoàng đế tốt, giết chết Hoàng Lịch ta chỉ khiến cho dân chúng trăm họ, bách tính lâm than, triều chính hỗn loạn gây xáo trộn trong thiên hạ, có phải không?

Khoái Thu Lưu liên tục gật đầu, miệng đáp :

- Phải!

Phi Phi Phi nâng chén rượu mời tất cả cùng uống cạn rồi tiếp tục nói :

- Đừng nên hấp tấp nóng vội, sự tình có lẽ không tồi tệ như chúng ta nghĩ đâu.

Khoái Thu Lưu thở hắt ra một tiếng rồi nói :

- Ta cũng mong như thế, nghe Hứa Yên Sơn nói cái lão... lão Cung tiên sinh đã nghi ngờ về lai lịch hành tung của tiểu tử...

Thần sắc của Hồ lão đạo đột nhiên biến đổi, dường như chợt nhớ ra sự việc gì miệng cứ lẩm bẩm nói :

- Hồng rồi!

Phi Phi Phi vội vàng truy vấn :

- Có việc gì mà người kinh hoàng thất sắc như vậy? Có chuyện gì hãy nói mau ra chỗ để người ta nóng ruột chờ đợi như vậy.

Hồ lão đạo lấp bắp nói không ra hơi :

- Tiểu tử đến Thiên Kiều vào buổi xế trưa để gặp ta, lúc sắp từ biệt trở về có hỏi ta đường đi đến Mâu Sơn như thế nào? Người... các người xem... hắn có thể lên núi Mâu Sơn để tế lễ Sùng Trinh hoàng đế không?

Khoái Thu Lưu suy nghĩ hồi lâu rồi gật đầu trả lời :

- Rất có thể...

Hồ lão đạo im lặng không nói giờ tay rút thanh liễu diệp đao cắm trên vách, rồi nhẹ nhàng gỡ cung tên đang treo trên tường xuống co giò định chạy ra ngoài.

Khoái Thu Lưu lanh lẹ vươn cánh tay phải nhanh như điện chụp vào cổ tay của Hồ lão đạo nơi huyết Mạch Môn trầm giọng quát khẽ :

- Người đi đâu?

Hồ lão đạo giương đôi mắt giận dữ nhìn Khoái Thu Lưu giọng nói có phần bất mãn :

- Mâu Sơn, hừ các người ngồi đây bình chân như vại tựa như không có việc gì xảy ra, giả sử thiếu chủ gặp chuyện nguy hiểm đến tính mạng, thử xem các người ăn nói ra sao với chúa công và người trong thiên hạ?

Khoái Thu Lưu nghiêm giọng bảo :

- Người hãy bình tĩnh một chút, già mấy chục tuổi rồi tính tình vẫn như con nít nóng nảy hấp tấp vô cùng, động một chút là cuống cuống cả lên. Tiểu tử đó cũng chẳng phải là kẻ tầm thường. Nếu như không có gì xảy ra chúng ta đến đó cũng phí công vô ích lại còn khiến bọn chó Mãn Thanh nắm được chứng cứ, người nghĩ xem chừng đó chúng ta làm sao có thể sinh sống ở Bắc Kinh này nữa?

Hồ lão đạo chợt ngăn người ra, giọng nói có vẻ bất an :

- Lẽ nào chúng ta ngồi im đó giương mắt nhìn tiểu tử một mình xông vào chốn hiểm nguy như vậy?

Khoái Thu Lưu mỉm cười, nói nhỏ :

- Cho dù chuyện rắc rối có xảy ra chẳng nữa cũng chưa chắc đã nguy hại tới tính mạng hắn.

Phi Phi Phi không hiểu bèn hỏi :

- Người nói sao?

Khoái Thu Lưu chậm chạp lên tiếng bảo :

- Chính là nhờ miếng Kim bài có trong tay hắn, ngoài đương kim Hoàng đế Hoàng Lịch ra khắp trong thiên hạ còn ai dám động tới hắn.

Lão Hồ cười hì hì mặt lại đỏ lên ngượng ngập nói với Khoái Thu Lưu :

- Hà! Cái đầu người cũng dễ sai khiến đó chứ, ta thiệt là ngu muội, cái đầu rượu này nghĩ mãi không ra. Vậy... vậy thì chúng ta cứ yên tâm ngồi đây uống rượu, phải tay mặc kệ không phải lo.

Khoái Thu Lưu gật đầu nói :

- Đương nhiên rồi, đêm nay ai lo việc bảo hộ an toàn cho tiểu tử đó?

Phi Phi Phi vội đáp :

- Hứa Yến Sơn.

Khoái Thu Lưu nói với Phi Phi Phi :

- Người đi báo cho mấy huynh đệ kia biết, ta và Hồ lão đạo đi kiếm Hứa Yến Sơn. Bọn ta hẹn gặp ở trước Đao Tiên phủ của lão Vương Ma Tử có lẽ giờ này tiểu tử còn đang ngủ say nơi khách điểm.

- Không cần đi, bốn huynh đệ kia đang ở bên ngoài Thần Vũ môn sắp sửa lên núi rồi.

Hứa Yến Sơn vừa nói vừa bước vào phòng đoạn tiếp tục cất giọng nói gấp gáp :

- Nhanh lên, chúng mình theo ngõ hẻm Nam La khẩu đến đó.

Hồ lão đạo quay người thổi tắt ngọn đèn, thuận tay đóng chặt cửa phòng, tiếp đó bốn người nhẹ nhàng tung mình phi thân lên mái ngói trong phút chốc đã mất tăm mất tích không bóng không hình.

* * * * *

Mâu Sơn nằm ở phía ngoài Thần Vũ môn trong thành Bắc Kinh, đỉnh núi không cao, khí thế của nó cũng không lấy gì hùng vĩ cho lắm, bởi vì nơi đây là chỗ Sùng Trinh hoàng đế Minh Tử Tông Chu Do Kiệm đã tuần tiết vì mối nhục quốc hận.

Mâu Sơn lại có một tên khác là Canh Sơn nhưng từ lúc Sùng Trinh hoàng đế treo cổ tự vẫn đến nay người đời gọi đó là Vạn Tuế Sơn.

Sau khi quân Mãn Thanh xâm nhập vào Trung Nguyên sợ rằng bách tích thấy vật lại nhớ đến người, lòng sẽ hoài niệm cổ chủ, kích động nhân tâm phản Thanh phục Minh, nên coi Mâu Sơn là cấm địa. Lại phái binh lính canh giữ nghiêm ngặt, bất luận kẻ nào dám bén mảng tới đây đều bị giết chết. Phía trên đỉnh núi có đặt một chiếc Tam Tôn đại đồng chung bên cạnh chiếc đồng chung này có để một chiếc Nhật Nguyệt nghi dùng bóng nắng để định ra thời khắc một cách chính xác.

Ngay vào lúc chính ngọ, đại đồng chung vang lên ba tiếng. Thanh âm vang động khắp thành nên được gọi là Ngọ Chung. Trên đỉnh núi phía trước đại đồng chung có một ngôi Thọ Hoàng đình, phía trước ngôi Thọ Hoàng đình có một cây cổ thụ. Sùng Trinh hoàng đế đã tự tuần tiết nơi cây này, người đời sau gọi nó là Tội Thụ.

Tương truyền khi Sùng Trinh hoàng đế thất cổ tuần tiết vì nước, tóc rũ xuống mặt, trên thân mình mặc chiếc lam bào phía trong vạt áo có một tờ di chiếu huyết thư dùng máu từ ngón tay trích ra mà viết thành, nét chữ run run nhưng vẫn dễ dàng đọc được. Thư viết:

“Trẫm tài hèn đức bạc, trời xanh bắt tội, khiến cho nghịch tặc vào kinh sư, các chư thần hãy tha thứ cho trẫm. Trẫm chết không còn mặt mũi nào diện kiến tiên vương nơi cửu tuyền nên vô cùng xấu hổ, tự bỏ áo mũ lấy tóc phủ mặt, tặc tử có phân thân trẫm cũng được, đừng nên sát hại lương dân”.

* * * * *

Gió khuya lạnh lẽo thổi tới lá cây xao xác lay động.

Tiếng chim ăn đêm vang vọng khuấy động thêm đêm khuya tịch mịch.

Ánh sao bóng nguyệt tỏa chiếu phát ra một thứ ánh sáng mờ ảo, dưới ánh trăng chỉ thấy một cái bóng người mờ nhạt đang đứng dưới chân núi đưa mắt dò xét nhìn lên bỗng nhiên người này vừa cúi thấp người thu thế, thân hình đã nhẹ nhàng như làn gió thoảng bay vút lên theo sườn núi.

Người này thi triển khinh công cực kỳ nhanh lẹ trong nháy mắt đã đến đỉnh núi Mâu Sơn mà không một ai có thể nhìn thấy. Cho dù có kẻ nhìn thấy cũng nghĩ rằng đó chỉ là một luồng bạch quang huyền ảo tựa như lưu tinh xạ nguyệt nhanh lẹ vô cùng chớp mắt đã không còn thấy nữa.

Tiếng trống điểm canh vang lên từng hồi.

Trời vừa mới chuyển sang canh ba.

Ngay trước cổng sơn môn trên núi Mâu Sơn đột nhiên xuất hiện một cái bóng trắng, một thiếu niên dáng vẻ anh tuấn mình mặc một chiếc trường y màu trắng.

Chỉ thấy thiếu niên đứng ngậy tại đó tựa như một cây bạch thụ im lìm bất động, hồi lâu mới bắt đầu nhẹ thở dài một tiếng trong miệng lầm bầm :

- Quốc phá sơn hà tại... ôi thế nước đã tan, sông núi vẫn tồn tại, ta... ta thật uất hận...

Thanh âm phát ra vô cùng nhỏ, đến nỗi ngoại trừ bản thân chẳng ai có thể nghe được những lời chàng đã thốt ra.

Bất ngờ...

Bóng người mau lẹ lướt qua, thân ảnh chàng thiếu niên đã nhanh như điện xẹt nhẹ như sợi tơ mong manh đáp xuống phía trước Thọ Hoàng đình.

Khoảng cách nơi chàng đứng trước đó so với đây ít nhất phải hơn trăm trượng, thuật khinh công như vậy thật là kinh thể hải tục, thật hiếm thấy trong giới võ lâm.

Không trách được, ngay cả những Cẩm vệ quân và những tên Đại nội cận vệ âm thầm mai phục trong bóng tối nhìn thấy cũng phải trợn mắt há miệng kinh sợ thần sắc liên tục biến đổi.

Người này không phải ai xa lạ mà chính là Đặng Tiểu Nhân, trí tuệ cao siêu hơn người, thông minh tuyệt đỉnh, tài năng xuất thế.

Đặng Tiểu Nhân nhẹ nhàng tung mình, người đã bay xuống phía trước cây Tội Thụ đốt giấy thiêu hương chậm chậm cúi đầu lễ bái cung kính phủ phục xuống đất lạy ba cái rồi từ từ đứng lên.

Đặng Tiểu Nhân nghe nói Mâu Sơn được canh gác cực kỳ nghiêm cẩn, từ khi quân Mãn Thanh nhập quan vào Trung Nguyên liền coi nơi này là một vùng cấm địa, nhưng từ lúc lên núi cho đến bây giờ thủy chung vẫn không thấy ai xuất hiện ngăn trở hành động của mình, khiến cho chàng không khỏi cảm thấy thập phần quái dị.

Chính trong lúc chàng trầm nghĩ như vậy, bỗng nghe tiếng ám khí từ phía sau lưng bay vút đến âm thầm nhằm ngay huyệt Mệnh Môn của chàng phóng tới.

Tiếp đó chàng nghe thấy có tiếng người trong bóng tối quát :

- Cuồng đồ to gan lớn mật, dám lợi dụng đêm khuya xông vào nơi cấm địa, còn không chịu nhanh chóng nạp mạng cho ta sao?

Đặng Tiểu Nhân đóng tai nghe ngóng khắp tám hướng, nghe gió đoán hơi biết rằng ám khí đang phóng tới có hình dáng rất nhỏ bé, nhất định phải là những thứ như độc châm hoặc độc sa. Trong lòng nghĩ rằng kẻ này võ công không phải là hạng tầm thường, có thể cách không điểm huyệt, phóng ám khí trong lúc tối đen như vậy, hơn nữa lại nhận rõ các huyệt đạo trên người đối phương không sai chút nào thật là hiếm thấy.

Trong chớp mắt ám khí phóng đến rất gần chỉ cách huyệt Mệnh Môn độ chừng một tấc, muốn tránh cũng không được, lùi cũng chẳng xong, chỉ biết nhắm mắt chờ chết.

Từ trong bóng tối vang lên tiếng cười lạnh lùng, tiếp đó có tiếng hét :

- Nằm xuống, nằm sau vào giờ này chính là ngày giỗ đầy năm của mi đó.

Lời nói còn chưa dứt liền thấy bước chân Đặng Tiểu Nhân loạng choạng, thân hình đột nhiên nghiêng qua bên phải, một tiếng keng vang lên, tiếp theo là những thanh âm vui mừng từ trong bóng tối vang đến.

Những tên Đại Nội cao thủ cũng với Cẩm vệ quân đang mai phục trong bóng tối thấy Đặng Tiểu Nhân ngã xuống vội reo hò vui mừng, nghĩ rằng tiểu tử này nếu không mất mạng thì cũng phải bị trọng thương.

Đúng vậy, Đặng Tiểu Nhân đã té xuống nhưng chàng chỉ té có một nửa rồi lại ung dung mỉm cười đứng lên.

Trong phút chốc tiếng la vui mừng chợt chuyển thành tiếng “ồ” đầy kinh ngạc, không một tên Cẩm vệ quân lẫn Đại Nội cao thủ nào có thể nhìn rõ Đặng Tiểu Nhân làm thế nào tránh được những mũi Bạch Mi châm lợi hại ghê gớm một cách ung dung thư thái như vậy.

Đặng Tiểu Nhân với tài nghệ cao cường muốn cố ý làm cho những gã kia hoảng sợ mất vía một phen, cho nên chàng cứ đứng im không thêm né tránh đợi cho những mũi Bạch Mi châm đến thật gần mới giả vờ loạng choạng nghiêng mình sang bên phải để cho những mũi tên độc châm nhỏ xíu vô cùng lợi hại này chạm đúng vào vỏ của thanh Mặc kiếm đang đeo ngang lưng.

Đây thật là một điều vượt ra ngoài ý liệu của những kẻ đang mai phục trong bóng tối. Chàng quả thật cực kỳ to gan và cũng quá ư là mạo hiểm, vì chỉ cần tính toán không đúng lúc đúng vị trí, chỉ cần sai lệch một chút thì sẽ vô cùng nguy hiểm đến tính mạng.

Bỗng nhiên...

Từ phía sau lẫn phía trước đồng thời vọng đến một tiếng quát :

- Người hãy tiếp thêm món này xem thử.

Chỉ thấy một đạo ngân quang bay vút đến, tiếng gió rít lên bên tai, trước sau có tất cả chín đốm sáng xoay tròn vút đến xếp thành hình chữ phẩm ngay ngắn nhằm vào các đại huyệt ở trước và sau lưng của Đặng Tiểu Nhân lao tới.

Đặng Tiểu Nhân từ lúc lọt lòng tới giờ, chưa từng thấy qua tình huống tương tự như vậy, cho dù chàng thông minh hơn người cũng bị nó làm cho tay chân bấn loạn, không biết tránh đỡ ra sao cho được.

Trong lúc nguy cấp, chợt nghe một tiếng hú dài, thanh âm chấn động bên tai lạ như chớp điện trong nháy mắt đã thấy bóng người bay tới ánh đao loang loáng cùng với nhuyễn tiên vắt ngang lưng trời tạo nên một trận cuồng phong, tiếng gió rít lên cuốn phăng những chấm sáng bay đi mất tăm mất tích.

Đặng Tiểu Nhân định thần nhìn lại thấy bên cạnh mình có hai người bịt mặt tay chống nhuyễn tiên, người kia hoành ngang đao cùng đi hộ vệ hai bên tả hữu, trong lòng không khỏi vui sướng như điên, cảm kích vô cùng liền cất giọng nói :

- Lão ca ca, các vị làm sao mà đến được đây?

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu cười ha ha nói :

- Đến kiếm người đi uống rượu.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân cũng cất tiếng cười, nói :

- Có phúc đồng hưởng, có họa cùng chịu, nếu không thì kết giao bằng hữu làm quái gì?

Ba người đối đáp cực kỳ thoải mái hầu như quên mất đại địch đang ở trước mặt. Nguy hiểm rình rập tứ phía mà họ vẫn cứ ung dung cười nói vui vẻ, cơ hồ chẳng buồn để ý đến bọn ưng khuyển đang ẩn thân mai phục trong bóng tối.

Đại Nội nhị phẩm đại đao cận vệ Thời Thu Cần bị bọn họ chọc tức, giận dữ vô cùng, miệng thở phì phò nộ khí bốc lên dữ dội, hữu thủ phát nhẹ một cái đoạn trầm giọng hét lớn :

- Đốt lửa lên.

Ánh lửa bùng lóe sáng, mấy chục cây đuốc tẩm nhựa thông to bằng cánh tay đã giơ cao lên, ánh lửa sáng rực chiếu sáng lung linh tựa như ban ngày.

Thời Thu Cần cầm kiếm đứng trước mặt ba người lạnh lùng quát :

- Cuồng đồ to gan, dám lớn mật lợi dụng đêm khuya xông vào nơi cấm địa, còn không thúc thủ bó tay chịu trời hay là muốn tìm cái chết.

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu hét lên một tiếng cất ngang Thời Thu Cần, lấy tay chỉ vào mặt hắn lớn giọng chửi mắng :

- Hừ! Mi không sợ gió thổi đứt cái lưỡi đống hay sao? Mấy cái miếng sắt vô dụng của người ném vào một xó cho rãnh nợ, mau mau quay về nhà bế hài nhi chơi đùa còn hay hơn nhiều.

Thời Thu Cần nộ hỏa xung thiên, tức khí trầm giọng quát lớn :

- Cuồng đồ to gan, thành Bắc Kinh này còn có vương pháp, há có thể để cho người tự do ngông cuồng nói ra những lời lộng ngôn! Bay đâu lại bắt nó cho ta.

Ba tên Đại nội cận vệ tay cầm giới đao vội vàng bước ra xông thẳng về phía ba người đang đứng.

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu cất tiếng cười lạnh lẽo lắc nhẹ đôi vai, thân hình đã bay xéo qua một bên nhanh như tia chớp, thân pháp tựa hồn ma bóng quỷ nhẹ nhàng bay vút lên không, nhuyễn tiên đã phóng ra rời tay rồi lạnh lùng quát lớn :

- Lui!

Hai tiếng bốp, bốp vang lên, bóng nhuyễn tiên đã biến thành một đường cong tựa như chiếc cầu vồng bắc ngang trời rồi cuộn tròn một cái. Chợt có tiếng la thảm thiết vang tới, đồng thời tiếng là còn chưa dứt đã thấy ba tên Đại nội cận vệ tựa như cây bị phạt ngang ngã rạp xuống đất lẫn lông lóc trở về chỗ cũ.

Quý Ảnh Tử làm cho cả bọn Đại Nội đứng gần đó kinh hãi, vừa đắc thủ được một chiêu nên chí khí tăng lên bội phần, lão cứ đứng sững tại chỗ hoành ngang ngọn nhuyễn tiên trước ngực, đưa mắt nhìn ra trước lạnh lùng cười nói :

- Cái giống tạp chủng nhà mi lại đây ném thử.

Thời Thu Cần chấn động tâm thần, thấy thủ hạ sợ hãi không dám tiến lên nhưng vì chức trách sở tại đành miễn cưỡng bước lên phía trước trầm giọng thét :

- Người dám coi thường vương pháp cả gan dùng roi dũa thương Đại nội cận vệ. Nói mau, người chịu thúc thủ tự mình trói tay nộp mạng hay đợi bản nhân phải ra tay động thủ?

Nhuễn tiên trong tay Quý Ảnh Tử vút lên một tiếng, quất vào khoảng không tiếp đó mở miệng thóa mạ đối phương :

- Tổ bà nhà mi bốc lên mùi xú uế không sao ngửi nổi, mi chưa thấy quan tài nên chưa đổ lệ, hãy tiếp chiêu nè tiểu tử thối tha kia.

Quý Ảnh Tử Sở Bưu muốn huy động nhuyễn tiên chuẩn bị xuất chiêu, bất ngờ có một bóng người lẹ làng lướt tới. Thần Dao Trịnh Chính Nhân đã đứng chắn trước mặt cất tiếng ha ha nói :

- Xin huynh đệ tạm thời lui qua một bên để ta lo trận này, lấy nó làm cái bia, động tay động chân một chút cho gân gân gân cốt.

Quý Ảnh Tử Sở Bưu cười nói :

- Xin mời!

Nói chưa dứt lời Sở Bưu đã thu nhuyễn tiên lui qua một bên, cùng với Đặng Tiểu Nhân đứng ngoài ngưng thần quan sát trận chiến. Dao quang lấp lánh kiếm ảnh vây quanh thoáng chốc Thần Dao Trịnh Chính Nhân và Thời Thu Cần đã triển khai tuyệt học quyết đấu một trận sinh tử.

Thiên Kiều bát quái đang ẩn thân trong bóng tối chuẩn bị tiếp ứng cho Đặng Tiểu Nhân cũng mở to đôi mắt chú mục nhìn vào trận chiến không chớp.

Khoái Thu Lưu vốn là người lịch duyệt giang hồ kiến văn rộng lớn, thâm thì nói :

- Nếu như mắt ta không nhìn lầm thì kẻ sử dụng nhuyễn tiên nhất định là Quý Ảnh Tử Sở Bưu danh vang khắp chốn, gây kinh hoàng trong giới võ lâm, còn người đang động thủ chính là “Nhất dạ chi gian, độc đao Động Đình thất thập nhị thủy trại” Thần Dao Trịnh Chính Nhân danh chấn giang hồ.

Trên mặt Giao Vương Bao Tam Nhi thoáng lộ vẻ nghi ngờ, cất giọng hỏi tỏ vẻ không hiểu :

- Hai kẻ một chính một tà đã lâu không thấy xuất hiện trong chốn võ lâm, bây giờ lại tái xuất giang hồ, đột nhiên kết thành một cặp đi sát hai bên hộ vệ thiếu chủ nhà ta, thật khiến cho ta cảm thấy hồ đồ không sao hiểu nổi.

Thình lình...

Tiếng binh khí chạm vào nhau nghe đinh tai nhức óc, Thần Dao Trịnh Chính Nhân trở tay xuất đao điểm tới trước ngực Thời Thu Cần chạm phải thanh kiếm đối phương. Thanh loan đao cong mỏng dán chặt vào thân kiếm, hai bên ghì chặt lấy nhau, hữu cước của Trịnh Chính Nhân theo thúc Khuê Tinh Thích Cầu, tay thu lẹ làng vươn ra nhanh chóng xuất chưởng đồng thời phóng ra công kích.

Ba chiêu nhất tề phát ra mau lẹ tựa như lưu tinh quy hoa, thanh thế kinh người điểm vào các yếu huyệt ở phía trước mặt Thời Thu Cần.

Thời Thu Cần cực kỳ kinh hoàng la lên một tiếng, nhanh lẹ tung mình lùi ra phía sau.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân lạnh lùng quát :

- Mi còn muốn chạy hả? Mau nằm xuống đất cho ta.

Lời nói chưa dứt thân ảnh tựa như tia chớp, cánh tay phải lẹ làng vươn tới. Năm ngón tay hơi khum vào như cái móc câu chụp Mạch Môn huyết bên cổ tay phải của Thời Thu Cần.

Thời Thu Cần chợt cảm thấy cánh tay phải tê dại, lực đạo bỗng tan biến đi đâu hết. Keng một tiếng, thanh trường kiếm trong tay lão đã rơi xuống đất.

Ngân quang lóe lên khí lạnh lướt tới trước mặt. Thời Thu Cần định thần nhìn kỹ, thanh loan đao tạo nên một luồng tinh quang lấp lánh kề sát tới cổ. Lão nghĩ phen này mình tất chết thôi, liền thở dài một tiếng từ từ nhắm mắt chờ chết.

Tục ngữ có câu “Dân không nên đấu với quan”. Đặng Tiểu Nhân thông minh hơn người lẽ tất nhiên càng hiểu rõ hơn ai hết điều lợi hại này, nên vội vàng la lớn :

- Lão ca, không nên đả thương hần, chúng ta đi thôi.

Bóng nhuyển tiên cùng với ánh đao quét qua một cái, mấy chục cây đuốc đột ngột bị cuồng phong thổi tới làm cho tắt ngấm.

Ánh trăng lạnh lẽo tỏa xuống, ánh sao mỗi lúc một thưa dần.

Trên đỉnh núi Mâu Sơn, một màn đêm dày đặc lại bao phủ lên vạn vật quanh đó.

Đặng Tiểu Nhân, Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu cùng với Thần Đao Trịnh Chính Nhân đã biến đi từ lúc nào không biết, nhẹ nhàng vô thanh vô tức mà không một ai có thể thấy họ đi bằng cách nào. Thời Thu Cần từ từ mở mắt ra, lấy tay sờ nhẹ trên cổ mình xem chiếc đầu có đổi chỗ chưa, rồi mở miệng hít một hơi dài, đối phương đã đi xa rồi mà đầu mình vẫn còn nằm yên trên cổ chưa di chuyển sang chỗ khác làm cho lão ta cảm thấy vui mừng, rồi làm bộ giận dữ quát nạt bọn thủ hạ :

- Đồ chết nhất, chúng bay còn sợ cái gì, mau đuổi theo chúng.

Đám thủ hạ thấy vậy sợ hãi nhưng chúng không dám nhúc nhích cứ đứng im tại chỗ tựa như tượng đá.

Thấy bộ dạng tức cười của lão như vậy khiến cho Thiên Kiều bát quái đang ẩn mình trong bóng tối không nhìn được, thậm chí cười hì hì trong màn đêm dày đặc bao phủ mọi vật.

Xem tiếp hồi 14 Truy tầm hung phạm

14. Hồi 14 Truy Tầm Hung Phạm

Đặng Tiểu Nhân vẫn nằm dài trên giường nghiêng đầu ngấm nghiền đôi mắt ngủ say như chết.

Trước cửa khách điểm Trường Xuân chợt có một chiếc kiệu bát cống do tám tên gia đình lực lưỡng khiêng tới dừng lại ngay trước cửa. Bốn tên tùy tùng dắt ngựa đứng ngay vệ đường trên đường bỗng lặng im phăng phắc trái hẵn với quang cảnh náo nhiệt ồn ào hàng ngày. Người đi đường cứ cảm cúi mãi miết đi thẳng, xem ra bầu không khí có vẻ trang trọng khác thường.

Phía trong đại sảnh khách điểm chỉ có một người mặc áo gấm dài thêu hoa, tuổi khoảng ngoài lục tuần, dáng vẻ sang trọng mặt đỏ hồng hào ngồi một mình trong tòa đại sảnh.

Lão chủ khách điểm cùng với tên tiểu nhị khuôn mặt rạng rỡ thái độ khúm núm, cung kính hầu hạ vị khách này, xem ra người này nhất định là một nhân vật có lai lịch không phải tầm thường.

Lão già ngược mắt, nhìn những tia sáng chiếu qua cửa sổ rồi quay đầu gọi :

- Chương quý đầu?

Lão khách điểm nghe vội vàng cúi mình giọng hốt hoảng nói :

- Dạ bẩm tiểu nhân có mặt.

Lão già cười nhạt hỏi :

- Đặng công tử còn chưa tỉnh dậy?

Chưởng quỹ hấp tấp nói :

- Dạ vẫn còn chưa tỉnh dậy ạ, xin ngài đợi một chút tiểu nhân sẽ đi mời...

Lão già vội ngắt lời hắn :

- Không cần mời ta đợi.

Chưởng quỹ đứng ngây người tại chỗ đôi mắt mở to kinh ngạc, lão không thể nào hiểu nổi cái gã họ Đặng là thần quái phương nào mà có thể khiến cho lão Tiền đại tổng quản trong phủ Cung Thân Vương phải ngồi chết lặng nơi đây chờ đợi.

Ánh dương rực rỡ đã chiếu sáng nơi đầu giường.

Đặng Tiểu Nhân cau đôi mày chậm chạp mở mắt ra, ánh dương đột ngột rơi thẳng vào đôi mắt còn đang ngái ngủ, trên bàn có một tấm thiếp mời màu đỏ. Lúc này chàng mới nhớ tới lời mời của Cung tiên sinh bảo chàng trưa nay đến nhà ông ta dùng bữa tiệc thân mật.

Đặng Tiểu Nhân vừa mở cửa phòng, tên tiểu nhị đã vội vàng bê chậu rửa mặt và lược đến. Chân tay tên này luống cuống, miệng lắp bắp nói thông thành tiếng :

- Ngài... Ngài... Ngài nhanh lên đi... Tiền... Tiền tổng quản ở Cung Thân Vương phủ... đưa người đến để rước... rước tiếp ngài...

Đặng Tiểu Nhân đang bận rộn rửa mặt, thay đổi y phục nên chẳng nghe rõ lời hắn những gì? Có lẽ là muốn hối thúc mình thì phải.

Đặng Tiểu Nhân đang định bước ra khỏi cửa bỗng từ ngoài sân truyền lại tiếng cười của một lão nhân tiếp đó có tiếng nói :

- Đặng công tử đã dậy rồi à?

Đặng Tiểu Nhân vừa thoáng ngạc nhiên đã thấy Tiền tổng quản nhanh chóng bước lên phía trước, hơi cúi mình thi lễ rồi cười nói tiếp :

- Lão hủ Tiền Khả Thông, Tổng quản nơi Cung phủ, phục mệnh gia chủ nhân đến đây trước để nghênh đón Đặng công tử.

Đặng Tiểu Nhân vội chấp tay trước ngực cười đáp :

- Cung tiên sinh quá trân trọng, tại hạ vô cùng cảm thấy xấu hổ, không dám nhận hậu ân, xin thỉnh lão nhân gia vào trong phòng an tọa để tại hạ dâng trà tiếp đón.

Tiền tổng quản vội vàng đỡ lời :

- Lão hủ xin cảm tạ! Mời Đặng công tử thu xếp xong xuôi chúng ta cùng lên đường ngay, kéo khiến cho chủ nhân lão hủ phải đợi lâu, thỉnh công tử.

Đặng Tiểu Nhân cũng thấy không còn sớm lắm, nên không hề tỏ vẻ khách sáo liền theo Tiền tổng quản ra trước cửa khách điểm. Ngay tức khắc đã có người vén rèm kiệu chờ sẵn, chàng vừa mới ngồi lên kiệu đã nghe thấy hai tên tùy tùng hô lớn :

- Khởi kiệu!

Bước chân kiệu phu sải dài cực kỳ nhanh lẹ, xuyên qua đường lớn, rẽ qua ngõ hẹp thời gian khoảng cựa chén trà, chiếc kiệu đã được khiêng đến một mảnh đất rộng lớn phía trong là một tòa đại viện cao lớn vô cùng hoa lệ.

Đặng Tiểu Nhân thâm nhủ trong bụng:

“Đáng tiếc là rèm kiệu che kín quá, không rõ nơi đây là chỗ nào”.

Chàng còn đang nghĩ ngợi chiếc kiệu đã dừng lại, trước mắt Đặng Tiểu Nhân đột nhiên sáng lên hai thiếu nữ mặc kỳ bào dung mạo tươi đẹp đưa tay vén rèm cất giọng dịu dàng nói :

- Xin mời Đặng công tử.

Đặng Tiểu Nhân thoáng chút kinh ngạc vội vàng bước ra khỏi kiệu nhìn xem, thì ra chàng đang đứng trước một nhà thủy tạ trong đại hoa viên.

Hoa lá cây cỏ trong hoa viên tươi tốt đẹp đẽ vô cùng, đình đài lầu các tinh xảo sang trọng đẹp không sao tả xiết. Đặng Tiểu Nhân nghĩ thầm trong lòng :

- Thật là hào hoa xa xỉ, xem chừng nếu không phải là tư gia của vương hầu khanh tướng thì cũng là phủ đệ của con nhà trâm anh thế phiệt.

Bỗng nhiên...

Tiếng mảnh trúc lùa lay động, tiếp đó vang lên tiếng cười sảng khoái của Cung Thân Vương.

Đặng Tiểu Nhân ngược đầu nhìn lên Cung tiên sinh đang nhanh chóng bước xuống tam cấp đi ra trước tiếp đón. Chàng vội vàng bước lên phía trước cúi mình thi lễ miệng hô lớn :

- Tại hạ tương kiến Cung tiên sinh.

Cung tiên sinh nhanh lẹ, đưa tay nắm lấy hai tay Đặng Tiểu Nhân cười ha hả nói :

- Một ngày không gặp tựa như xa cách ba năm, tiểu huynh đệ, bộ ngươi muốn quên lão ca ca này sao, mau vào trong ngồi đàm đạo.

Hai người tay nắm tay cùng đi vào nhà thủy tạ.

Lúc này bàn tiệc đã dọn ra đầy đủ, Cung tiên sinh bận rộn mời chàng ngồi vào, hai người bắt đầu nâng chén uống rượu.

Rượu được ba tuần.

Gắp qua năm món.

Cung tiên sinh có chút hơi rượu nhìn Đặng Tiểu Nhân cười nói :

- Tiểu huynh đệ, nghe nói lúc ngươi ở Tế Nam phủ đã làm một chuyện oanh liệt làm rung động nhân tâm ngươi có thể nói cho lão ca ca ta nghe được không?

Đặng Tiểu Nhân thoát đầu hơi kinh ngạc, tiếp đó chợt đỏ mặt xấu hổ lắp bắp nói không ra hơi :

- Cái này...

Cung tiên sinh mỉm cười nói :

- Đừng miễn cưỡng, không tiện nói ra cũng chẳng sao.

Đặng Tiểu Nhân thấy Cung tiên sinh hiểu sai ý mình, vội nghiêm giọng nói :

- Chuyện cũng không có gì đáng nói. Sự tình nguyên là thế này...

Đặng Tiểu Nhân đem chuyện mình lạc đường đến Tế Nam phủ như thế nào? Rồi bị đem đến hình phòng khảo đả ra sao cho đến chuyện trừng trị Tiểu Bá Vương bằng cách nào? Thuật lại tường tận cho Cung tiên sinh nghe không thiếu một việc gì.

Chỉ thấy Cung tiên sinh cười ngất ngưỡng cứ liên tục gật đầu khen phải, rồi tiếp đó ông rót một chén rượu nữa cổ uống cạn rồi nghiêm mặt bảo với Đặng Tiểu Nhân :

- Nếu lão ca ca đây đoán không lầm thì miếng kim bài trong mình ngươi chính là Vạn Tuế bài tượng trưng cho Hoàng đế Đại Thanh. Tiểu huynh đệ có thể lấy ra cho ta xem qua để biết một chút.

Đặng Tiểu Nhân nghĩ thầm:

“Ta đang muốn kiếm lão để hỏi thăm về lai lịch miếng kim bài này, đây thật là dịp may không ngờ lão lại nhắc đến nó trước tiên có lẽ mình tìm đúng người rồi đây”.

Đặng Tiểu Nhân đang chuẩn bị lấy miếng kim bài ra, liền thấy sắc mặt của Tiền tổng quản trở nên hoảng sợ, chạy lại vừa nhìn chăm chăm vào Đặng Tiểu Nhân vừa ghé sát tai Cung tiên sinh thì thầm mấy câu.

Cung tiên sinh đột nhiên chau đôi mày lại sắc mặt trầm xuống lạnh lùng bảo :

- Kêu họ vô đây!

Tiền tổng quản vội vàng quỳ xuống chấp hai tay lại đáp nhỏ :

- Bẩm vâng.

Tiền tổng quản quay mình lui ra, trên mặt Đặng Tiểu Nhân chợt lộ ra vẻ nghi ngờ.

Cung tiên sinh đưa tay nâng chén cười nói :

- Không có chi, chúng mình tiếp tục uống rượu.

Đặng Tiểu Nhân ngửa cổ uống cạn chén rượu, bỗng nghe phía ngoài có tiếng la lớn :

- Các người chịu khó đứng bên ngoài đợi vậy.

Tiếp đó có tiếng người đáp :

- Không được!

Bất ngờ...

Bóng người lướt tới, một đại hán mặc áo bào gấm, tay cầm trường kiếm đã mau lẹ bước vào trong nhà thủy tạ.

Hai bên huyết Thái Dương của người này gồ cao, đôi mắt sáng quắc, bộ pháp cực kỳ vững chắc. Đặng Tiểu Nhân mới chỉ liếc qua đã biết người này không những biết võ mà còn là một tay nội ngoại công kiêm toàn, trình độ đã đạt vào loại thượng thừa đứng vào hàng đệ nhất cao thủ.

Đại hán áo gấm liếc nhìn Đặng Tiểu Nhân một cái, rồi bỗng “cộc” một tiếng gã đại hán này đã quỳ mọp dưới đất, vừa dập đầu vừa nói :

- Đại nội cận vệ, Đội trưởng Đồ Phi Hồng khấu đầu bái kiến vương gia.

Đặng Tiểu Nhân suýt nữa nhảy dựng lên, tròn tròn đôi mắt nhìn Cung tiên sinh không chớp trong lòng thầm nhủ:

“Thì ra lão ta là Vương gia. Hèn gì mà Hứa Yến Sơn nói lão có thể nói rõ lai lịch của miếng kim bài, lão lại tự xưng là Cung tiên sinh. Có lẽ nào lão chính là Cung Thân Vương”.

Chàng còn mãi suy nghĩ, liền nghe Cung Thân Vương trầm giọng bảo :

- Đứng lên đi!

Đồ Phi Hồng cung kính đáp :

- Đa tạ vương gia.

Cung Thân Vương cất giọng từ tốn bảo :

- Có việc gì lại đây ngồi xuống nói chuyện.

Đồ Phi Hồng không dám ngồi chỉ cúi mình đáp :

- Thưa vương gia. Tệ chức đến đây để bắt trời hung phạm.

Cung Thân Vương chẳng hổ danh là một vị vương gia uy quyền, đôi mày khê nhú lại, khuôn mặt lộ sắc giận dữ giơ tay đập xuống bàn trầm giọng hét lớn :

- Mi thật to gan!

Đồ Phi Hồng vội vàng sụp gối quỳ mọp xuống đất, khấu đầu liên hồi kinh hoàng lấp bắp :

- Nô tài... nô tài đầu dám.

Cung Thân Vương hơi dịu mặt xuống, lạnh lùng quát hỏi :

- Đồ Phi Hồng! Người nói bản vương đây che giấu hung phạm nơi tư gia sao?

Đồ Phi Hồng run lấy bầy miệng đáp :

- Vương gia khai ân.

Ta nên biết đại nội cận vệ trong Thanh cung có quyền thế rất lớn, hoành hành ngang dọc, ngay cả các đại thần trong vương cung thấy họ cũng phải nể sợ. Đồ Phi Hồng lại là Đội trưởng Đại nội cận vệ được đương kim Hoàng đế vô cùng tin dùng, không ai dám gây sự với hắn. Thế mà tại sao hắn đối với Cung Thân Vương lại có thái độ cung kính khiếp sợ không dám có chút thái độ vô lễ với vương gia.

Nguyên là vì Cung Thân Vương này tài trí hơn người, tinh thông thao lược văn võ kiêm toàn, cầm kỳ thi họa thơ từ ca phú đều cực kỳ tài giỏi. Phong thái ung dung phóng khoáng, không hề câu nệ tiểu tiết được Hoàng Lịch hoàng đế vô cùng kính trọng. Phạm khi có chuyện quốc gia đại sự đều triệu mời ông vào cung điện bàn nghị, sau đó mới định ra sách lược.

Cung Thân Vương liếc nhìn Đồ Phi Hồng rồi mỉm cười bảo hắn :

- Thôi đứng dậy đi, bản vương không thích cái bộ dạng như vậy.

Đồ Phi Hồng sợ toát mồ hôi lạnh vội vàng bỏ dậy luôn miệng cảm tạ :

- Đa tạ vương gia khai ân điển.

Cung Thân Vương lại nói :

- Đồ Phi Hồng! Người nói mau. Ai là hung phạm? Hung phạm ở đâu?

Đồ Phi Hồng nói nhỏ :

- Nô tài không dám nói!

Cung Thân Vương thản nhiên cười nói :

- Người cứ nói bản vương không trách phạt người đâu.

Đồ Phi Hồng đáp lớn :

- Đa tạ vương gia, hung phạm đang đối diện với vương gia đó.

Cung Thân Vương đột nhiên biến sắc trầm giọng hỏi :

- Phải chăng người nói Đặng Tiểu Nhân.

Một không khí trầm mặc vây phủ bàn tiệc.

Đặng Tiểu Nhân sắc mặt ung dung, khóe môi khẽ điểm một nụ cười ngời im không nói. Chàng cũng chẳng buồn liếc mắt nhìn hai người kia.

Hồi lâu Cung Thân Vương đột ngột mỉm cười tự nhiên, cất giọng hỏi Đồ Phi Hồng :

- Có chuyện gì xảy ra vậy? Người hãy nói cho bản vương nghe thử?

Đồ Phi Hồng liền đem sự việc xảy ra tối hôm qua trên đỉnh Mẫu Sơn thuật lại cho vương gia nghe hết một lượt.

Cung Thân Vương nghĩ ngợi một chút rồi chợt hỏi :

- Người không lầm chứ?

Đồ Phi Hồng nghiêm mặt đáp :

- Không thể lầm được. Thời Thu Cẩn còn đang ở bên ngoài. Nhược bằng vương gia không tin có thể truyền cho hắn vô đối chứng.

Cung Thân Vương tỏ vẻ không vui hỏi :

- Có sao ngươi không động thủ bắt người ngay tại khách điểm mà phải chạy tới vương phủ ta ra tay mới được, trừ phi là ngươi xem ta...

Đồ Phi Hồng hấp tấp biện giải :

- Nô tài dò xét kỹ lưỡng biết hẳn có quen biết với Vương gia, nô tài không dám động thủ bắt người.

Cung Thân Vương im lặng không nói gì, chợt quay qua cười hỏi Đặng Tiểu Nhân :

- Tiểu huynh đệ biết rõ.

Cung Thân Vương kín đáo đưa mắt ra hiệu cho Đặng Tiểu Nhân nhưng chàng cứ giả bộ làm như không thấy bởi vì chàng không muốn lãnh nhận tình ý của Cung Thân Vương càng không muốn làm liên lụy đến ông ta liền mỉm cười nhẹ nhàng gật đầu đáp :

- Biết.

Cung Thân Vương vô cùng thất vọng nói :

- Vậy thì lời nói của Đồ Phi Hồng đều là sự thật sao?

Đặng Tiểu Nhân vội nói :

- Không sai!

Cung Thân Vương cúi đầu trầm tư lặng im không nói.

Đồ Phi Hồng sắc mặt lộ ra vẻ vui mừng đang muốn xông tới Đặng Tiểu Nhân thần thái vẫn tự nhiên, trong bụng thầm mỉm cười.

Tâm sự ba người hoàn toàn khác nhau, nên biểu hiện trên sắc mặt mỗi người là những sắc thái đối lập nhau.

Lại một thoáng im lặng trầm mặc.

Hồi lâu Cung Thân Vương mới chậm chạp nói tiếp :

- Đồ Phi Hồng ngươi hãy ra bên ngoài trước, bản vương tự nhiên sẽ có cách lo liệu việc này.

Đồ Phi Hồng hô lớn :

- Đa tạ vương gia.

Đồ Phi Hồng cực kỳ vui sướng khom mình lui gót quay ra.

Đặng Tiểu Nhân đặt chén rượu xuống cúi mình thi lễ rồi cười nhạt nói :

- Tại hạ đa tạ vương gia đã có hảo ý hạ mình kết giao bằng hữu và yêu mến tại hạ thập phần, ngày sau tại hạ mong sẽ có dịp báo đáp ân tình, từ nay xin bái biệt mong vương gia bảo trọng lấy thân.

Cung Thân Vương vuốt tóc mỉm cười :

- Ngươi muốn đi sao?

Đặng Tiểu Nhân hơi nhíu mày rồi cười đáp :

- Tại hạ không muốn liên lụy đến vương gia.

Cung Thân Vương cười ha hả nói :

- Tiểu huynh đệ, ngươi cũng quá coi thường lão ca ca này.

Đặng Tiểu Nhân thoáng vẻ kinh ngạc hỏi ngay lập tức :

- Lão ca muốn ta động thủ với Đại nội cận vệ ngay trong vương phủ à? Vương gia không sợ Hoàng thượng trách phạt sao?

Cung Thân Vương vỗ nhẹ lên vai Đặng Tiểu Nhân với vẻ âu yếm nhưng không nói ra chỉ hỏi chàng một câu :

- Ta chỉ hỏi người động thủ với bọn họ có mấy phần chắc thắng?

Đặng Tiểu Nhân không chút do dự đáp ngay :

- Hầu như mười phần.

Cung Thân Vương gật đầu mỉm cười :

- Tự cổ anh hùng xuất thiếu niên, tiểu huynh đệ hào khí ngút trời thật khiến lòng ta cảm phục, đồng thời làm ta nhớ lại cố nhân.

Đặng Tiểu Nhân chợt ngơ ngác, khuôn mặt có chút nghi ngờ thoáng qua, lẩm bẩm hỏi :

- Cố nhân ư?

Cung Thân Vương như vừa chợt tỉnh nói với chàng :

- Chuyện đã như thế, người mau bước ra ngoài đi, chỉ cần thắng được bọn họ còn mọi chuyện khác lão ca ca ta sẽ tự khắc có cách an bài.

Đặng Tiểu Nhân chấp hai tay lại ưỡn ngực đường hoàng bước ra ngoài, khí thế hào hùng khiến cho người ta cảm mến.

Cung Thân Vương nhìn theo sau lưng Đặng Tiểu Nhân liên tục gật đầu khen ngợi, đột nhiên ông ta chớp mắt như nhớ ra điều gì vội vàng bước theo gọi lớn :

- Đợi một chút đã.

Đặng Tiểu Nhân vội quay người lại hỏi :

- Không biết vương gia còn điều chi phân phó?

Cung Thân Vương nhẹ nhàng thở dài nói :

- Những tên Đại nội cận vệ này hoành hành ngang ngược. Văn võ bá quan Mãn triều tuy tức giận nhưng không dám nói ra, người nên ra tay giáo huấn cho bọn chúng một trận để cho bọn chúng biết rằng cao nhân tất phải có cao nhân trị, trời cao còn có trời cao hơn, còn tên Đồ Phi Hồng là kẻ tâm phúc thân tín luôn ở bên cạnh đương kim Hoàng thượng. Lúc Hoàng thượng chưa đăng quang Đồ Phi Hồng theo sát người, khi cần thiết người có thể lấy uy lực của Vạn Tuế bài để trị hắn.

Lúc này trời đang vào tiết tháng ba thời tiết ẩm áp dễ chịu, trăm hoa đua nhau khoe sắc. Trong hoa viên phía sau Cung Thân Vương phủ hoa đào nở rộ, tựa như một bức gấm thêu cực kỳ đẹp đẽ.

Bất ngờ...

Từ phía sau trong rừng đào hoa có một thiếu nữ mặc kỳ bào đi ra, tay phải cầm một đóa hoa, tay trái nhẹ nhàng đỡ phía dưới chiếc kỳ bào bước chân nhẹ nhàng uyển chuyển đi đến bên dòng sông nhỏ phía ngoài rừng hoa đang nhẹ nhàng tuôn chảy.

Thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp, lại khoác trên mình bộ kỳ bào sang trọng, càng tôn thêm vẻ mỹ lệ sang trọng cao quý, khiến cho người ta vừa trông thấy liền như bị hấp hồn đứng ngây người chết lặng.

Nàng đột nhiên dừng lại bên dòng nước nhìn chăm chú vào hình bóng của mình in trên mặt nước rồi lẩm bẩm một mình :

- Ta thật xấu xí sao?

- Không ta rất đẹp.

- Vậy tại sao hắn nữ đối xử với ta như vậy? Tại sao?

- Ôi ta...

Nàng cứ tự hỏi rồi tự trả lời như vậy, nhìn vào dòng nước rồi bất ngờ ném nhanh đóa hoa đang cầm trong tay ra giữa dòng, mặt nước đột ngột xoáy nhẹ đóa hoa lập tức bị cuốn trôi.

Thiếu nữ mặc kỳ bào thở dài, khuôn mặt trắng hồng xinh đẹp thoáng hiện ra vẻ oán hờn sầu muộn, lầm bầm nói nhỏ :

- Ta hận người, nhưng cứ phải nghĩ về người, ta muốn quên đi tất cả về người mà sao bóng hình người cứ hiện về trong giấc mộng. Ôi ta biết làm sao đây? Làm sao để đừng nghĩ tới...

Trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng hai dòng lệ không biết từ lúc nào đang từ từ ứa ra.

Đột nhiên có ánh ngân quang lóe lên trên không, tiếp đó là tiếng binh khí chạm vào nhau nghe chói tai vọng đến. Thiếu nữ mặc kỳ bào thoáng chút ngạc nhiên, tiếp đó cặp mày liễu nhíu lại, đôi mắt phượng hàm uy lạnh lùng thốt lên :

- Cường đồ phương nào dám to gan lớn mật vũ động đao kiếm nơi vương phủ, không lẽ hần ta chán sống rồi thì phải?

Lời nói chưa dứt hai chân nàng điểm nhẹ xuống đất một cái, người đã bay vào trên không thân pháp tinh diệu tuyệt vời, tựa như cành liễu mềm lay động trước gió. Thoáng chốc đã đáp nhẹ nhàng xuống phía sau tòa giả sơn nghiêng đầu nhìn ra phía trước. Thần sắc nàng đột nhiên biến đổi, cất giọng run run lắm lắm :

- Thì ra là chàng, mà tại sao lại có thể là chàng cơ chứ?

Bát Tỹ Na Tra Thắng Nhất Thanh, Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung và Càn Khôn Nhất Kiếm Nhậm Ngã Hành là ba đại môn cao thủ cực kỳ nổi danh trên chốn võ lâm giang hồ. Mỗi người đều có sở trường của mình, võ công của mỗi người tự lập thành một chi phái riêng. Nhưng hiện giờ ba người hợp lại làm một, tạo thành hình tam giác vây lấy Đặng Tiểu Nhân vào chính giữa.

Đồ Phi Hồng và Thời Thủ Càn chống kiếm lặng im đứng sang một bên lược trận.

Cung Thân Vương bệ vệ ngồi trước nhà thủy tạ thần sắc cực kỳ trầm trọng, đôi mắt không chớp nhìn chăm chú vào trong trường.

Đặng Tiểu Nhân chấp hai tay để sau lưng, sắc diện tự nhiên, khuôn mặt luôn điểm nụ cười, thần thái ung dung hoàn toàn không có vẻ gì tỏ ra mình đang sắp lâm trận đối địch.

Phong thái chàng tuy ung dung thoải mái như vậy, nhưng trái lại thiếu nữ mặc kỳ bào đang ẩn thân sau hòn giả sơn bồn chồn lo lắng tựa như kiến bò trong chảo nóng, hai tay chấp trước ngực không ngừng niệm Phật gia phù hộ cho chàng. Liền đó chợt nghe tiếng Đặng Tiểu Nhân cười lớn nói :

- Tục ngữ có câu “Cường long không nên ép nhược xà”. Tại hạ là viễn khách từ phương xa đến nên đã nhường ba vị xuất thủ mỗi vị một chiêu. Bây giờ ta xin cảnh cáo chư vị trước, tiểu đệ đây có cái thị hiếu là bạt tai nam nhân, vỗ vào mông nữ nhân. Ba vị nên cẩn thận đề phòng.

Thiếu nữ mặc kỳ bào ẩn mình sau tòa giả sơn đột nhiên đỏ hồng mặt lên, liếc xéo Đặng Tiểu Nhân một cái cúi đầu mắng yêu :

- Đồ chết bầm...

Đột nhiên nghe thấy Bát Tỹ Na Tra Thắng Nhất Thanh tức giận hét lên một tiếng, xuất chiêu nhắm vào vai Đặng Tiểu Nhân đẩy tới.

Thế chiêu này của lão đã vận hết toàn bộ công lực của mình đánh ra, uy thế mãnh liệt phi thường luồng kinh lực phát ra tạo nên tiếng rít ghê rợn, cuồng phong nổi lên ào ạt khiến cho cát bay đá chạy, chiêu thế cực kỳ hung hiểm. Cung Thân Vương nhấp nhóm không yên, toàn thân run rẩy suýt chút nữa đã lộ nét kinh hãi lo lắng cho Đặng Tiểu Nhân.

Đồ Phi Hồng thấy tình hình như vậy sắc mặt không khỏi hiện ra vẻ mừng rỡ vui sướng, gật đầu khen ngợi Thắng Nhất Thanh.

Ai ngờ chiêu phong vừa ập đến, thân hình của Đặng Tiểu Nhân đã đột ngột nương theo chiêu lực đối phương nhẹ nhàng bay ra ngoài mấy trượng, ông tay áo phất phơ tựa như bông hoa rung rinh trước ngọn gió thu.

Bất ngờ Đặng Tiểu Nhân đảo mình trên không, đầu hơi chúc xuống nhanh lẹ giống như thần ưng bắt mồi lưu tinh xẹt ngang đột ngột đánh vào đầu của Thắng Nhất Thanh.

Bát Tỷ Na Tra Thắng Nhất Thanh mục kích thấy thân pháp kỳ ảo của Đặng Tiểu Nhân như vậy thật là từ trước đến giờ chưa hề được thấy, trong lòng vô cùng kinh sợ, vội huy động trường kiếm trong tay múa tít tạo thành muôn ngàn hoa kiếm hộ vệ chân thân rồi nghiêng mình lùi ra phía sau độ chừng một trượng.

Đặng Tiểu Nhân đang định thừa thắng xông lên đuổi theo bỗng nhiên ngân quang lóe lên, một đạo hàn khí tỏa ra lạnh buốt, thanh ngân kiếm của Càn Khôn Nhất Kiếm Nhậm Ngã Hành đã đâm tới ngay giữa ngực chàng.

Đặng Tiểu Nhân giận dữ vì lão đã âm thầm hạ thủ đánh lén, chàng chỉ cười lạnh một tiếng vung tay xuất chiêu, chiêu khí tỏa ra ghê người, thân hình chàng vẫn bám theo Bát Tỷ Na Tra Thắng Nhất Thanh như bóng với hình.

Thế chiêu Đặng Tiểu Nhân vừa phát ra có vẻ nhẹ nhàng tựa như không có chút khí lực nào, nhưng kỳ thực đây là một loại thần công chí cao vô thượng của cả hai phái Đạo gia và Phật gia.

Nếu như Càn Khôn Nhất Kiếm Nhậm Ngã Hành huy động chiêu thế trực tiếp chống đỡ, tất sẽ bị sức phản chấn dội lại chấn động lực phủ ngũ tạng đứt đôi người mà chết. Bởi loại thần công này nếu đối phương dụng lực chống đỡ càng lớn thì sức phản chấn dội lại càng mãnh liệt bội phần. Cũng may là Đồ Phi Hồng biết được sự lợi hại của nó, tuy rằng lão không biết Đặng Tiểu Nhân dùng loại công phu gì, nhưng nhận ra đó là một loại khí công nội gia cực cao, lập tức cao giọng hét lớn :

- Nhâm huynh lui ra mau, chớ nên ngênh tiếp đứng trong phạm vi chiêu lực của hắn.

Thời Thủ Càn trong đêm qua ở núi Mâu Sơn đã được ném qua chiêu thế của người bịt mắt mà người bịt mắt đó bất quá chỉ là đi hộ vệ Đặng Tiểu Nhân mà thôi. Thái độ của người bịt mắt vô cùng kính nể Đặng Tiểu Nhân, đương nhiên vô công của chàng chỉ hơn chứ không hề kém, cho nên lão cũng cực kỳ sợ hãi thét lặc cả giọng :

- Nhâm huynh lui mau!

Càn Khôn Nhất Kiếm Nhâm Ngã Hành nghe Đồ Phi Hồng và Thời Thủ Càn cùng lúc lên tiếng cảnh báo, lập tức tung mình mau lẹ lui ra sau.

Tuy thế tránh của lão cực kỳ nhanh lẹ nhưng vẫn bị luồng chiêu phong của Đặng Tiểu Nhân quét trúng. Liên đó lão cảm thấy nửa thân người tê buốt, khí huyết lộn ngược, bước chân loạng choạng tựa như một người chống gậy không vững chỉ thiếu chút nữa là nằm dài xuống đất.

Tuy rằng trong mình Đặng Tiểu Nhân mang võ học tuyệt thế nhưng lại không dám tin vào bản thân. Chàng tuyệt nhiên không hề biết rằng chiêu thế mà mình tiện tay đánh ra khi này lại có một lực đạo kinh hồn như vậy.

Khi nghe Đồ Phi Hồng và Thời Thu Càn hét hoảng cảnh báo, vừa chính mắt trông thấy Càn Khôn Nhất Kiếm Nhâm Ngã Hành lùi chạy như chuột, không khỏi cảm thấy bất ngờ, đứng ngây người quên cả việc đuổi theo Bát Tỷ Na Tra Thắng Nhất Thanh. Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung thấy Đặng Tiểu Nhân gần ngơ xuất thần, há đầu chịu đứng yên để mất lương cơ, vội vàng đề khí tung mình khoa chân xông thẳng về phía trước nhanh như điện xẹt. Cánh tay phải lạnh lẹ tung ra, ngọn chiêu sắc như dao chém vào ngang lưng Đặng Tiểu Nhân.

Sau lưng Đặng Tiểu Nhân như có mọc thêm mắt.

Chàng nhẹ nhàng khoa chân, thoảng một cái thân hình đã bay ra khỏi một trượng rồi đột ngột xoay mình lại, khuôn mặt lạnh như băng giá đoạn chỉ tay vào mặt Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung quát lớn :

- Dám cả gan đánh lén sau lưng cần phải tát vào giữa mặt. Người coi chừng đây, ta sắp đánh ngươi đó.

Nói vừa dứt lời liền thấy Đặng Tiểu Nhân bất ngờ nhấc chân trái lên, phóng thẳng về hướng Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung.

Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung đã sớm phòng bị từ trước, vừa thấy Đặng Tiểu Nhân phóng mình lên không trung. Long đầu thiết trượng trong tay đột nhiên nhấc lên dùng chiêu “Hậu Nghệ Xạ Nhật” đánh ra bóng trượng múa lên tạo thành bức màn phủ kín toàn thân.

Đặng Tiểu Nhân thấy đối phương múa trượng hộ vệ chân thân, trong lòng không khỏi hấp tấp vội đề khí mau lẹ xông thẳng về phía trước.

Thế lao mình của chàng đã hội tụ công lực toàn thân phát ra, trong vòng chu vi hai thước không khí tựa hồ như đông lại tạo nên một bức tường đồng vách sắt, cây long đầu thiết trượng trong tay Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung liền bị bức tường cương khí vô hình từ cơ thể đối phương phát ra bức bách không cách nào thi triển được nữa, bất giác lão kinh hãi đứng ngẩn người ra.

Đặng Tiểu Nhân thấy thiết trượng của lão không động đậy, trong lòng cảm thấy vô cùng quái dị, hữu thủ lệ làng vươn ra.

Liền nghe hai tiếng “Bốp, bốp” vang lên, hai bên má của Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung ngay tức khắc hiện ra mười dấu ngón tay đỏ như máu in lên.

Hai cái bạt tai này cách đánh nguy dị tuyệt luân. Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung trợn tròn đôi mắt nhìn lòng bàn tay đối phương phủ lên mặt mình, nhưng không cách nào né tránh cho được. Tuy kẻ bị đánh là Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung nhưng Bát Tỷ Na Tra Thắng Nhất Thanh và Càn Khôn Nhất Kiếm Nhâm Ngã Hành đứng bên cạnh thấy vậy trong lòng kinh sợ khiếp vía. Hai người bất giác không ai bảo ai từ từ lùi ra xa mấy bước về mặt vô cùng khó tả.

Ngay cả Thời Thủ Cẩn và Đồ Phi Hồng đang chống kiếm đứng ở đằng xa quan sát trận đấu cũng bị thủ pháp của chàng làm cho khiếp sợ trợn mắt há hốc miệng nhìn.

Ta nên biết rằng những người đứng đây đều là những nhân vật vang danh trong giới võ lâm, lại là những quan chức trọng yếu cầm đầu Đại nội cận vệ lưng lầy trong thiên hạ. Nếu như bị một hài tử mười bảy tuổi đánh cho mấy cái bạt tai thì chẳng phải là mối nhục suốt đời khó mà tẩy cho hết hay sao?

Nhưng chính mắt trông thấy Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung bị đối phương tát cho mấy cái bạt tai mà không cách nào thối lui hay tránh né cho được, làm sao không khiến cho họ kinh sợ hồn phi phách tán, tâm can chấn động đứng im tựa như hóa đá.

Đột nhiên nghe tiếng Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung ngửa mặt lên trời cất tiếng cười một hồi dài, thanh âm thê lương nghe như tiếng ma kêu quỷ gào đoạn vung tay ném ra mười hai viên thiết đạn bay về phía Đặng Tiểu Nhân rồi thuận thế chuyển thân nhảy sang một bên.

Đặng Tiểu Nhân lạnh lùng mỉm cười xoay nhẹ cổ tay một luồng kinh lực vô hình phát ra.

Mười hai viên thiết đạn theo chiều di động của bàn tay chàng, đột nhiên thay đổi phương hướng bay ngược về phía Bát Tỷ Na Tra Thắng Nhất Thanh.

Đây chính là Tiếp Dương Dao Dương, một loại tuyệt kỹ võ học cực kỳ hiếm có trên thiên hạ từ cổ chí kim, không những có thể mượn sức đánh người mà đánh người lại còn có thể dùng nội lực của bản thân tiếp vào đã sử dụng ám khí của địch nhân đối hướng công kích một kẻ địch khác.

Bát Tỷ Na Tra Thắng Nhất Thanh không chỉ có võ công siêu quần, kiến văn sâu rộng hơn nữa lại là một danh gia về ám khí với nhãn lực tinh tường ít người sánh kịp. Thấy mười hai viên đạn qua sự sai khiến của Đặng Tiểu Nhân bay đến vô cùng nhanh chóng, trong lòng lão biết rằng không những kinh lực ban đầu của Cao Sơn Tung trong đó không hề suy giảm, lại được tiếp thêm nội lực của Đặng Tiểu Nhân nên sợ hãi không dám nghênh tiếp, vội vàng khoa chân phóng qua một bên né tránh những viên thiết đạn lợi hại này. Thành linh một tiếng “bốp” vang lên mười hai viên thiết đạn đã ghim thẳng vào tấm bình phong bằng đá xanh.

Mười hai viên thiết đạn ghim vào đó thành một đường thẳng không sai một ly, nhìn từ bên ngoài vào chỉ thấy được viên đạn sau cùng mà thôi.

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười đưa tay chỉ vào mặt Bát Tỷ Na Tra Thắng Nhất Thanh nói :

- Đến lượt ngươi.

Bát Tý Na Tra Thắng Nhất Thanh huy động trường kiếm gầm lên giận dữ :

- Ta liều mạng với mi.

Đặng Tiểu Nhân cười ha ha nói :

- Liều mạng hả? Sao ngươi hấp tấp vậy? Ta sẽ tát ngươi ngay bây giờ nè.

Nói chưa dứt lời, song cước nhẹ nhàng di động bước xéo người qua, thân ảnh của chàng lướt tới thoáng chốc đã đến sát bên Thắng Nhất Thanh.

Bát Tý Na Tra Thắng Nhất Thanh tròn tròn đôi mắt nhìn xoáy vào đối phương, nhưng vẫn không tài nào nhận ra đối phương đã dùng loại thân pháp gì mà trong nháy mắt có thể xông tới sát bên, chỉ còn cách mình không đầy hai thước.

Trong lúc cấp bách, trường kiếm của Thắng Nhất Thanh đã vẽ nên một đường ngân quang hình bán nguyệt bảo vệ thân mình.

Tả thủ chàng nhẹ nhàng phát qua, một luồng kinh lực vô hình phát ra nơi tay bức bách kiếm thế đối phương, đồng thời hữu thủ cũng mau chóng giơ lên đánh vào mặt Bát Tý Na Tra Thắng Nhất Thanh.

Thắng Nhất Thanh vô cùng kinh hoảng hồn xiêu phách lạc.

Thân hình ngã ra phía sau, song cước bung mạnh lộn ngược ra sau lẹ như sao băng diện chớp, người đã bay ngược ra ngoài mấy trượng.

Ai ngờ thân ảnh của Đặng Tiểu Nhân tựa như bóng ma, bám sát theo sau nhẹ nhàng phát phơ nhanh như điện xẹt lướt theo sau Bát Tý Na Tra Thắng Nhất Thanh, đợi lúc lão vừa đứng thẳng người lên, hữu thủ của Đặng Tiểu Nhân đã đưa đến ngay trước mặt vừa vặn đúng lúc không sai một giây. Một tiếng bốp vang lên trúng ngay giữa má phải, liền nghe Đặng Tiểu Nhân cười lớn rồi nói tiếp :

- Còn thiếu bên trái nữa.

Đặng Tiểu Nhân vừa nói vừa trở tay đưa tới đánh tiếp. Bát Tý Na Tra Thắng Nhất Thanh chỉ cảm thấy cái thế trở tay xuất thủ của đối phương vô cùng kỳ dị trong lòng muốn né tránh nhưng không cách nào né kịp, tiếp ngay sau đó một tiếng “bốp” lại vang lên, phía mặt trái đã lãnh trọn một cái bạt tai của Đặng Tiểu Nhân.

Cái tát tai của chàng hàm chứa công lực mạnh mẽ vô cùng.

Tuy Thắng Nhất Thanh có cương khí hộ thân cũng bị cái tát của chàng khiến cho đỉnh đầu nhức óc, hai mặt hoa lên, khóe miệng rỉ rỉ máu tươi.

Cần Khôn Nhất Kiếm Nhâm Ngũ Hành thấy vậy liệu bề không xong liền co giò định chạy.

Đặng Tiểu Nhân thấy vẻ khiếp hãi trên mặt lão chàng lạnh lùng mỉm cười bảo :

- Ngươi cũng y hệt đáng ăn hai cái, lãnh xong rồi chạy cũng chưa muộn mà.

Lời nói vừa dứt, lưng chàng hơi cúi xuống, thân hình đã bay vút lên, khí thế uy mãnh nhanh như mãnh ưng vỗ môi. Nhâm Ngũ Hành không hổ danh là một tay danh gia kiếm phái vội trở tay xuất thủ thế, kiếm như chém, lúc tựa như đâm, một chiêu hóa thành ba thức phóng tới trước ngực đối phương uy thế cực kỳ lợi hại.

Đặng Tiểu Nhân thấy lão ta xuất thủ như vậy, tay trái nhẹ nhàng phát lên, một lần kinh lực vô hình tuôn ra bức bách thanh ngân kiếm đang vũ động, rồi lao thẳng người vào, hữu thủ lẹ làng vươn ra lại thêm hai tiếng “bốp, bốp” vang lên, hai bên má của Nhâm Ngũ Hành lập tức sưng đỏ đau không tả xiết máu tươi từ khóe miệng từ từ rỉ ra.

Hai cái tát tai được đánh bằng một thủ pháp nguy dị vô cùng. Chẳng những không một người nào có thể nhìn rõ được cách đánh ra sao, ngay cả bản thân Nhâm Ngũ Hành bị đánh cũng không biết chàng đã xuất thủ thế nào.

Đồ Phi Hồng và Thời Thu Cần thấy Đặng Tiểu Nhân nói trước đánh sau mỗi lần ra tay đều cực kỳ chuẩn xác không bao giờ thất thủ thực là một sự lạ chưa từng nghe thấy hoặc xem thấy trong giới võ lâm, trong lòng hai người chấn động kinh hồn khiếp vía.

Năm người đó thì đã có ba người bị đánh, đương nhiên tiếp theo sau đó lần lượt đến phiên hai người còn lại, họ không khỏi lo sợ đưa mắt nhìn nhau, chuồn cũng không được mà muốn chạy cũng không xong, tiến thoái lưỡng nan thật là khó xử vạn phần.

Đồ Phi Hồng mang danh là Đội trưởng đại nội cao thủ tự cảm thấy không thể tránh qua một bên giả điếc làm ngơ được, nên vội bước lên phía trước trầm giọng nói với Bát Tỷ Na Tra Thắng Nhất Thanh, Cần Khôn Nhất Kiếm Nhâm Ngã Hành và Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung :

- Xin mời ba vị hãy nhường bước lui qua một bên.

Ba người không nói câu nào lách mình lui qua một bên.

Cung Thân Vương trong lòng như có tảng đá giờ đây đã được trút bỏ liền thở ra một hơi gật đầu tấm tắc khen :

- Hay lắm, hảo thủ pháp.

Thiếu nữ mặc kỳ bào ẩn mình núp sau tảng đá mãi đến giờ mới yên lòng mỉm cười sung sướng. Đôi mắt chan chứa ân tình nhìn mãi vào hình bóng của Đặng Tiểu Nhân miệng lẩm bẩm :

- Thì ra chàng giấu mình kỹ quá.

Lúc này Đồ Phi Hồng đã nhẹ nhàng chấp hai tay lại trầm giọng cất tiếng :

- Các hạ quả nhiên có tài nghệ phi thường. Đồ Phi Hồng này xin được lãnh giáo một hai chiêu.

Đặng Tiểu Nhân điểm nụ cười nhạt đáp :

- Kính thỉnh Đồ đại nhân.

Đúng lúc Đồ Phi Hồng đang nói, lão đã âm thầm vận khí tập trung toàn bộ công lực thủ thế đợi sẵn. Liền đó chợt nghe lão gầm lên một tiếng, thanh kiếm vũ lộng thần oai, ngân quang lướt tới, kiếm ảnh bao phủ khắp trời chụp xuống đầu Đặng Tiểu Nhân vô cùng mãnh liệt.

Đặng Tiểu Nhân đột ngột xoay mình, người đã bay ra xa ngoài vài trượng lạnh lẽo rơi mình xuống đất, xoay mình thuận đà xuất chiêu rồi mỉm cười, đứng im chẳng nói tiếng nào. Đồ Phi Hồng thấy Đặng Tiểu Nhân xoay người hồi thân xuất thủ, trong lòng không kìm được cảm giác sợ hãi, tung mình nhanh lẹ lùi ra sau hô lớn :

- Cuồng đồ cả gan? Sao dám ám toán ta?

Đặng Tiểu Nhân cất tiếng cười lớn hỏi :

- Ám toán à? Ha ha ha người đã trúng phải Điểm Huyết Tuyệt Mạch đại pháp của ta rồi, không đầy một giờ ba khấc thân hình sẽ hóa huyết tiêu cốt vong mạng tức khắc.

Đặng Tiểu Nhân nói xong, hai tay chấp ra sau lưng ngửa mặt ung dung nhìn trời chẳng buồn để mắt đến lão.

Bốn tay đại nội cao thủ hồn phi phách tán đưa mắt phần nộ nhìn nhau đang chuẩn bị lao vào liều chết với chàng. Toàn thân Đồ Phi Hồng bỗng run lên nhè nhẹ, sắc diện trắng bệch vội vã vận khí xem thử, thấy huyết mạch vẫn lưu thông bình thường không bị ngăn trở cũng không có chút thương thế gì, trong bụng vô cùng nghi ngờ lẩm bẩm tự nói một mình :

- Mi... mi... mi dám... dám cả gan lừa gạt ta.

Đặng Tiểu Nhân cười ha hả nói :

- Chẳng ngờ nhân quan của Đồ đại nhân lại hẹp hòi đến như vậy, kiến văn lại quá nông cạn. Điểm Huyết Tuyệt Mạch đại pháp này không phải vận công hành khí bình thường mà có thể nhận biết được, nhược bằng người không tin thì cứ thử dùng sức ấn vào xương bả vai bên phải rồi sẽ biết rõ ngay thôi mà.

Đồ Phi Hồng tuy lịch duyệt giang hồ kiến thức rộng rãi, nhưng vừa rồi bị khí thế của chàng cùng với võ công tuyệt thế làm chấn động tâm thần, cho nên lúc này nghe lời nói như vậy lẽ nào lão lại dám nghi ngờ, liền vội vàng đưa tay dùng sức ấn xuống xương bả vai phải một cái.

Những người đứng đó lặng im phăng phắc không dám thở mạnh đôi mắt không chớp nhìn chăm chăm vào Đồ Phi Hồng đợi xem sự thực diễn biến ra sao.

Chỉ nghe một tiếng “phịch” vang lên. Đội trưởng đội Đại nội cận vệ Đồ Phi Hồng đã nằm sóng soài dưới đất. Sự việc biến đổi cực kỳ đột ngột làm cho tất cả những người đang đứng tại chỗ kinh sợ, ai nấy đều há hốc miệng mắt trợn trừng, ngơ ngẩn xuất thần.

Một không khí trầm mặc bao phủ xung quanh.

Cung Thân Vương vội vã chạy ra phía trước nhìn. Đồ Phi Hồng là người tâm phúc bên cạnh Hoàng Lịch hoàng đế, nếu như hắn có mệnh hệ nào ta biết ăn nói thế nào với Hoàng thượng cho được.

Vừa nghĩ đến đó Cung Thân Vương vội vàng đi đến gần Đặng Tiểu Nhân nói nhỏ :

- Tiểu huynh đệ, người...

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười ranh mãnh, tiếp đó đưa mắt ra hiệu cho ông ta.

Cung Thân Vương cơ trí hơn người nhận được ám hiệu nên lập tức vui vẻ trở lại, ông cất tiếng cười lớn rồi nói với Đặng Tiểu Nhân :

- Tiểu huynh đệ nói ra thì đây bất quá chỉ là một sự hiểu lầm thôi, người nên nể mặt ta mà mau chóng đỡ Đồ đại nhân đứng dậy.

Đặng Tiểu Nhân cúi gập người đáp :

- Xin tuân mệnh.

Đặng Tiểu Nhân từ từ bước tới trước, giơ tay đỡ Đồ Phi Hồng dậy rồi vỗ nhẹ vào sau lưng lão ta, xong rồi chàng vội vã tung mình lùi ra sau độ mấy trượng.

Đồ Phi Hồng bình sinh chưa từng bị nhục nhã trước đám đông như vậy, mặt mũi lão đỏ bừng cực kỳ xấu hổ đau đớn không thiết sống nữa. Lão giơ tay nhặt thanh bảo kiếm rơi trên mặt đất rồi xoay nhẹ một cái đâm thẳng về phía Đặng Tiểu Nhân.

Đặng Tiểu Nhân mau lẹ lách mình tránh người đá bay ngang qua ra hơn một trượng. Tay phải nhẹ nhàng lấy từ trong người ra miếng Vạn Tuế bài đưa lên cao quá đầu, lạnh lùng quát lớn :

- Đồ Phi Hồng! Sao ngươi không ngẩng mặt lên nhìn qua một chút.

Đồ Phi Hồng ngẩng đầu nhìn lên, bất giác lão không khỏi rùng mình ớn lạnh, chân tay luống cuống lùi dần ra phía sau.

Tuyệt nhiên không phải là Đồ Phi Hồng không tôn kính Vạn Tuế bài. Sự thực là sự việc xảy ra quá bất ngờ vượt ngoài sức tưởng tượng cho nên lão không thể nào có phản ứng kịp thời đối với việc xảy ra trước mắt. Đặng Tiểu Nhân đảo mắt một cái rồi nhảy vọt tới nắm lấy cái đuôi sam của Đồ Phi Hồng cất tiếng cười lạnh lùng, trầm giọng quát lớn :

- Đồ Phi Hồng, ngươi còn chưa chịu quỳ xuống hả?

Đồ Phi Hồng lúc đó mới chợt hiểu chuyện gì xảy ra. “Cộp” một tiếng, lão đã quỳ mọp xuống đất.

Đặng Tiểu Nhân nói tiếp :

- Đồ Phi Hồng thật to gan, thấy Hoàng thượng mà không chịu quỳ, thử hỏi ngươi có được mấy cái đầu?

Đồ Phi Hồng quỳ mọp xuống đất liên tục khấu đầu bái lạy miệng không ngớt hô vạn tuế.

Cung Thân Vương biết đã đến lúc dừng lại, bèn cười nói :

- Tiểu đệ mau cất Vạn Tuế bài đi, tiệc rượu sắp lạnh rồi kìa. Đồ đại nhân và mọi người đến thật là đúng lúc, chúng ta mau vào uống vài chén rượu cho vui.

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười vội vàng thu hồi Vạn Tuế bài cất vào trong mình. Thấy Đồ Phi Hồng vẫn còn quỳ mọp dưới đất trong lòng cảm thấy buồn cười, mau lẹ bước lên trước đỡ ông ta dậy, rồi nói đùa với lão một câu :

- Đồ đại nhân người đứng dậy nhé!

Đồ Phi Hồng hổ thẹn mặt đỏ bừng đưa mắt liếc xéo chàng một cái.

Người ta thường nói :

- Rượu lạnh uống vô hại phổi. Rượu nóng uống vào hư gan. Còn như không uống thì tan nát thương tâm.

Tửu sắc đi chung khiến người ta trở nên loạn trí.

Từ muôn ngàn đời nay người ta không ngừng đàm luận về công trạng của rượu cũng như tội nghiệt của nó.

Nhưng mà cho đến hiện nay trong cuộc sống của thế nhân thủy chung vẫn không thể nào tách rời được với rượu. Không ai có thể phủ nhận việc rượu có khả năng làm cho người ta dễ dàng xích lại gần nhau.

Ba chén rượu vừa trôi xuống bụng thì những câu chuyện trên trời dưới biển tuôn ra như suối từ miệng mỗi người tạo nên một không khí vô cùng vui vẻ, mọi hiềm nghi ban đầu đều được cuốn sạch đi hết không còn sót lại một chút gì. Đối phương đột nhiên trở thành bằng hữu, cảnh tượng trở nên huyền ảo lạ thường.

Đặng Tiểu Nhân đang cùng mấy tay đại nội cao thủ chơi trò. Đồ Phi Hồng là người tâm phúc bên cạnh Hoàng Lịch hoàng đế, nếu như hắn có mệnh đoán tay uống rượu, chén rượu trên tay liên tục cạn sạch, bao nhiêu nghi hoặc đều bị hơi rượu xua đi hết sạch.

Mặt trời dần dần ngả về phía tây, bốn tay cao thủ Bát Tý Na Tra Thắng Nhất Thanh, Càn Khôn Nhất Kiếm Nhâm Ngã Hành, Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung và Thời Thu Cẩn đều biết rằng mình được vinh dự ngồi cùng đối ẩm với Vương gia là nhờ công của Đặng Tiểu Nhân.

Đã là người thì đều có chuyện riêng của mình cần giải quyết, cũng cần phải để cho người ta có phút riêng tư. Bất đắc dĩ phải ngồi lại thì cũng nên liệu lúc nào đi cho thích hợp, còn nếu như miễn cưỡng mà cứ ngồi lại đây thì cũng chẳng hay ho gì.

Thế là bọn họ đều lấy cớ có việc để cáo từ lui ra.

Đồ Phi Hồng cũng muốn cáo lui để cùng đi với bọn họ nhưng vì Cung Thân Vương có việc muốn hỏi nên ông ta đành phải lưu lại.

Tiệc rượu mới lại được bùng ra, thức ăn bốc khói nghi ngút tỏa ra mùi thơm ngào ngạt.

Cung Thân Vương vén tóc cười nói :

- Đồ Phi Hồng ta muốn hỏi người một việc?

Đồ Phi Hồng kính cẩn nói :

- Xin vương gia cứ hỏi, nô tài biết được chuyện gì xin thuật lại hết không hề giấu diếm.

Cung Thân Vương gật đầu cười nói :

- Tốt lắm, năm xưa trước khi đương kim Thánh thượng đăng quang. Lúc người còn là Bảo Thân Vương, người đã từng theo sát bên hầu hạ người. Tất cả mọi chuyện của người người đều biết rõ cả chứ?

Đồ Phi Hồng đáp :

- Thưa phải!

Cung Thân Vương nói tiếp :

- Theo như ta biết vương triều Đại Thanh của ta có tất cả ba miếng Vạn Tuế bài, tiên hoàng Ung Chính bởi vì ta và Niên Canh Nghiêu đẹp giấc ở Thanh Hải có công đầu nên được thưởng hai miếng Vạn Tuế bài. Sau này do Niên Canh Nghiêu phản nghịch nên Vạn Tuế bài của hắn cũng như của ta đã bị thu hồi. Hiện tại bên mình đương kim Hoàng thượng chỉ còn có hai miếng Vạn Tuế bài còn thiếu mất một miếng. Người có biết miếng Vạn Tuế bài kia Thánh thượng ban nó cho ai vậy?

Đồ Phi Hồng nhẹ nhàng đáp :

- Nô tài biết...

Đồ Phi Hồng gương mặt bỗng nhiên hiện ra vẻ lúng túng đột ngột ngừng lại không dám nói nữa.

Cung Thân Vương cười nhạt bảo :

- Đồ Phi Hồng, nếu ngươi không tiện nói ra thì thôi, bản vương sẽ đích thân vào cung để hỏi Thánh thượng, chúng ta cứ việc uống rượu.

Đồ Phi Hồng tự nghĩ không nên đắc tội với Cung Thân Vương. Lão nói làm sao là làm như vậy, nếu mình không chiều lòng lão thì mình quả thật là chẳng đại ngốc.

Nghĩ vậy nên Đồ Phi Hồng vội chấp hai tay trước ngực, cố ý làm ra vẻ thận trọng nói :

- Vương gia tất hiểu rõ không phải nô tài không chịu nói mà là sợ vạn nhất Thánh thượng trách phạt...

Cung Thân Vương cười ha hả nói :

- Ngươi cứ nói hết ra đi vạn nhất Thánh thượng trách phạt thì đã có bản vương đứng ra đỡ tội cho ngươi.

Đồ Phi Hồng lập tức đáp ngay :

- Đa tạ vương gia, miếng Vạn Tuế bài mất tích được đương kim Hoàng thượng tặng cho nghĩa huynh Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp.

Đặng Tiểu Nhân vội vàng đứng bật dậy nắm chặt lấy cánh tay của Đồ Phi Hồng truy hỏi dồn dập :

- Đồ đại nhân, những lời này đều là sự thật sao?

Cung Thân Vương cũng hấp tấp hỏi Đồ Phi Hồng :

- Ngươi nói sao? Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp là nghĩa huynh của đương kim Hoàng thượng, ngươi không lừa chứ?

Đồ Phi Hồng nghiêm mặt nói :

- Không thể lừa được.

Cung Thân Vương trầm giọng nói :

- Đừng quanh co nhiều lời nói mau đi.

Xem tiếp hồi 15 Tân hoàng đăng quang

15. Hồi 15 Tân Hoàng Đăng Quang

Một ngày nọ vào lúc bóng hoàng hôn đã buông xuống, mặt trăng cũng vừa mới nhô lên.

Hoàng đế Ung Chính đang ngồi phê duyệt sổ tâu của các quan thần dâng lên.

Bao Thân Vương Hoàng Lịch từ ngoài đi vào vấn an sức khỏe phụ hoàng, ai ngờ vừa mới bước đến bên ngoài thư phòng phía nam.

Thình lình, hai đạo bạch quang từ trên không trung bay tới nhanh như điện xẹt phóng thẳng vào trong thư phòng phía nam rồi xoay tròn mất hút trong đó.

Bao Thân Vương Hoàng Lịch trong lòng biết ngay cơ duyên dị thường liền chạy vào trong thư phòng. Hoàng đế Ung Chính gục đầu xuống án thư, không biết đã băng hà từ lúc nào.

Văn võ bá quan đã lấy ra tờ di chiếu đựng trong cái tráp vàng cất giữ ở phía sau Chính Đại Quang Minh điện rồi tuyên đọc:

“Trẫm lâm trọng bệnh tự biết mình khó qua khỏi, vương tử Hoàng Lịch đã sớm hôm phụng dưỡng tiếp tục lên ngôi Hoàng đế kế vị thay trẫm. Khâm thử”.

Hoàng Lịch hoàng đế đăng quang trị vì thiên hạ lấy niên hiệu là Càn Long.

Càn Long sau khi đăng quang, tuy lúc ban đầu có tỏ ra vui vẻ. Nhưng mỗi khi màn đêm dày đặc bao phủ tiếng người xung quanh đã lặng im, thường ngồi một mình dưới ánh đèn nét mặt luôn luôn phảng phất hiện ra nét sầu muộn.

Hoàng thượng không nói ra lẽ dĩ nhiên không một ai dám hỏi tới.

Một buổi chiều kia Càn Long hoàng đế dường như đặc biệt cao hứng, trên khuôn mặt hiện ra nụ cười sáng khoái lấy ra một chiếc tay nải bằng lụa màu hoàng kim, nhìn vào nó rồi lẩm bẩm nói :

- Đại ca, người thật sự muốn tiểu đệ chết vì thương nhớ sao?

Càn Long hoàng đế tự tay đưa chiếc tay nải bằng lụa này cho cận vệ tâm phúc nhất rồi dặn dò kỹ lưỡng mấy lần, đợi cho sau khi người này cầm chiếc tay nải đi khuất, mới chịu ngồi xuống án thư để phê duyệt các sớ tấu của bá quan dâng lên.

Trời đang giữa mùa đông.

Những đóa hoa tuyết lớn rơi lả tả suốt ngày.

Ở nơi Phương thuận kiều gần thành Bắc Bình thời tiết vô cùng giá lạnh, gió bắc lạnh lẽo rít lên từng đợt như những lưỡi dao cứa vào mặt, ngay cả những con Miêu Dương có bộ lông dày không sợ lạnh cũng phải nằm sát vào với nhau quây thành một vòng tròn để chống rét. Nhưng vào lúc này những người bất kể là giàu có hay nghèo khổ đều có một chút hưng phấn, các cửa hiệu dọc đường cũng bày đầy nhanh, đèn cây, đồ cúng, thịt trâu, bò, gà, vịt, bột gạo các thứ vô cùng phong phú. Người mua cũng cực kỳ đông đảo.

Rất nhiều người khoác áo da thú, chân lội ngập trong lớp tuyết dày, vô luận thế nào cũng phải móc tiền ra mua một thứ gì đó, còn có người xách lưng lẳng dây pháo trên tay. Các vật này bình thường thì chẳng ai mua nó, nhưng bởi vì năm mới sắp đến, ngày tết gần kề nên mọi người mới hồi hã như vậy, những đứa bé cũng ca hát luôn miệng vui mừng hoan hỉ mừng năm mới đến.

Nhưng những người phục vụ trong khách điểm, tửu quán lại tỏ ra cực kỳ nhàn hạ bởi vì những khách quen thường ngày hay lui tới thì lúc này đã trở về nhà từ sớm.

Chủ điểm cũng tính toán xong sổ sách. Trừ những người đang vội vã mua bán trên đường chẳng còn muốn tiếp khách giao dịch vào giờ này nữa.

Cho nên ở trong Vương Ký đại xa điểm trừ lão Chu và người hầu bàn ra phía trong chỉ còn có mỗi một người khách.

Ngựa chưa tháo yên đang rúc đầu vào trong máng uống nước, người này đã chọn một chỗ ngồi dựa vào cửa sổ gần mé đường, nghĩ chân gọi một bình rượu rồi rót ra酌 ẩm.

Tuổi vị khách khoảng độ tam tuần phong thái nho nhã, mình mặc chiếc trường sam bằng lụa trắng bước chân nhẹ nhàng thanh thoát, ẩn trong vẻ nho nhã thoáng lộ nét cương nghị.

Vị này biết võ, hơn nữa võ công lại cực cao, dưới bầu trời buốt giá ngay cả giọt nước rơi xuống cũng hóa thành băng. Người khác mặc áo lông thú dày cũng còn phải run cầm cập, thế mà vị khách này chỉ mặc trên người độc nhất một chiếc áo lụa mỏng không những không hề sợ lạnh mà giữa đôi lông mày còn có những giọt mồ hôi chảy xuống.

Xem ra võ công của người này đã đạt đến cảnh giới tuyệt cao, giá lạnh nóng bức không hề xâm phạm vào người được.

Phía sau lưng nam nhân trung niên này đeo một thanh trường kiếm có vỏ ngoài đen bóng, lại điểm thêm những sợi tua đồng sắc đen tuyền hình dạng cổ quái. Tuy không cực kỳ quý báu như thanh kiếm Can Tương, Mạc gia nhưng cũng thuộc loại Bảo kiếm, có thể chém tan vàng nát ngọc. Một thứ binh khí lợi hại hiếm thấy trên thế gian.

Nam nhân trung niên chốc chốc lại thở vắn than dài, sắc mặt có vẻ buồn bực lo lắng.

Vầng dương từ từ ngả về phía tây.

Gió bắc càng lúc càng mạnh hơn.

Trên con đường quan đạo dẫn về phía Bắc Bình này đã bị ngập trong lớp tuyết dày chung quanh không một bóng chim, cáo chuột cũng biệt tăm mất tích, cả một vùng đất vắng lặng như là tử địa.

Bất ngờ từ phía xa xa trên con đường quan lộ mà giờ đây đã biến thành tử lộ. Bỗng xuất hiện ba bóng người đang phóng ngựa lướt tới.

Nước phi tụy không phải cực nhanh, nhưng chỉ nhìn thoáng qua cũng có thể đoán được ba người này đều vô cùng tráng kiện.

Bốn vó ngựa tung bay làm cho mặt đất phủ đầy tuyết tung bay mù mịt, những bông tuyết tạo thành một màn sương trắng xóa cùng với hơi thở dồn dập phả ra, từ miệng những con tuấn mã phun ra những làn khói trắng.

Giữa trời băng giá lạnh lẽo.

Những giọt mồ hôi chảy ròng ròng trên mình ngựa khiến cho những bông tuyết vừa chạm phải những giọt mồ hôi nóng bừng đã lập tức tan ra thành nước, ba con tuấn mã cũng không đặc biệt cho lắm chỉ có những người ngồi trên mình ngựa vàng khiến cho người ta kinh dị hơn. Lão chủ quán mập ú nhìn ra bên ngoài, toàn thân run lẩy bẩy, sắc mặt xám ngắt như xác chết, hai chân như bị đóng chặt xuống đất không dám cử động.

Lúc này ba người đã dừng ngựa trước cửa Vương Ký đại xa điếm.

Ba người này mình bận áo bào gấm, tay mang binh khí, hai bên huyệt Thái Dương nhô cao. Võ công cũng đã đạt đến trình độ thượng thừa, người nào chỉ cần có chút kiến thức liếc sơ qua cũng biết đây chính là những tay đại nội cao thủ khét tiếng trong giới võ lâm giang hồ.

Gã đại nội cao thủ dẫn đầu đeo sau lưng một cái tay nải bằng gấm màu vàng, đưa mắt dò xét nhìn qua một lượt vào bên trong đại xá điếm rồi nhẹ nhàng nhún vai một cái thân ảnh đã lướt nhanh vào trong lẹ như điện xẹt, chớp mắt đã đứng trước mặt lão chủ quán mập.

Lão chủ mập đang muốn mở miệng nói :

- Xin kính mời lão đại gia ngồi...

Nhưng vừa mới mở miệng ra chưa kịp thốt ra một lời nào thì lão đã hấp tấp định quỳ xuống rạp đầu lạy như tể sao. Nhưng thân hình tựa như không nghe theo lời sai khiến cứ đứng chết lạng đôi mắt mở to kinh hoàng.

Liền đó...

Một tiếng tát tai vang lên :

- Bốp...

Tiếp đó một tiếng la hoảng vang lên :

- Úi da!...

Lão chủ mập không dám thốt ra tiếng. Thân hình mập ú của lão lúc này mới dám cử động, chân cứ lùi ra phía sau trên đôi má béo tròn của lão in đậm năm dấu ngón tay đỏ chói rướm rướm máu.

Nam nhân trung niên mặc áo trắng nọ từ nãy giờ chẳng buồn ngược mặt lên nhìn, cứ cầm cúi ăn uống liên tục tựa như chẳng hề có chuyện gì xảy ra.

Tay đại nội cao thủ cầm đầu bước tới sát bên lão chủ quán rồi cất giọng hách dịch quát :

- Mau kêu tất cả khách trọ ra cho bọn ta coi mặt.

- Tổng quản... trong quán không có khách...

Chủ quán cất giọng thều thào đáp, bởi vì rằng cửa của lão đã bị cái tát nẩy lửa lúc nãy đánh gãy, chợt lão cảm thấy không đúng lắm liền chỉ vào người khách áo trắng rồi nói ngập ngừng, giọng ngắt quãng :

- Có, có... một người đó thôi...

Tên cầm đầu bọn đại nội cao thủ đưa mắt nhẹ nhàng liếc nhìn người mặc áo trắng một cái rồi liền chậm chạp đi về phía người khách áo trắng đang ngồi.

Vị bạch y nhân này vẫn điềm nhiên cúi đầu ăn uống như cũ.

Gã đại nội cao thủ này đứng đối diện với bạch y nhân nọ, hai mắt trợn trừng giận dữ trầm giọng quát lớn :

- Ê! Gã kia.

Bạch y nhân nọ vẫn chẳng thèm ngước mắt nhìn lên.

Tên đứng đầu bọn đại nội cao thủ càng tức giận hơn, trầm giọng nộ khí quát vang như sấm :

- Ngẩng đầu lên thằng kia.

Bạch y nhân vẫn ngồi im như cây lặng như điếc.

Tên trưởng toán đại nội cao thủ chưa từng bị ai xem thường như vậy, đừng nói là người dân bình thường ở cái tiểu trấn Phương Thuận Kiều bé nhỏ này mà ngay cả bá quan văn võ trong Thanh triều, hoàng thân quốc thích cũng rất ít người dám có thái độ vô lễ với hắn như vậy, khiến cho lửa giận trong lòng hắn bốc lên ngùn ngụt cất giọng tức tối mắng chửi :

- Cái con rùa bạch tạng thối tha kia, lão gia sẽ nói chuyện với mi.

Bạch y nhân vẫn thản nhiên ngửa mặt uống cạn chén rượu, giờ tay cầm lấy đôi đũa gấp hai hột đậu phộng bỏ vào miệng chẳng thèm để ý đến lời nói của hắn ta.

Gã trưởng toán đại nội cao thủ uất khí tích tụ đầy ruột, khuôn mặt vô cùng giận dữ, mắt lộ hung quang cất tiếng cười lạnh lẽo nói :

- Được lắm cho dù mi có là thằng cầm thực sự đi chăng nữa, lão gia đây cũng có cách bắt người phải há miệng.

Nói chưa dứt lời, hữu thủ của hắn mau lẹ vung ra nhanh tựa tia chớp nhắm ngay giữa mặt Bạch y nhân đánh tới.

Bạch y nhân vẫn ngồi im không hề động đậy, mặt cũng không muốn ngước lên nhìn hắn.

Tục ngữ nói nếu không có lửa thì làm sao khói lại bốc lên, tạm thời không nói đến võ công của vị Bạch y nhân này ra sao mà chỉ nhìn qua cái công phu trấn tĩnh như vậy cũng khiến cho người ta thán phục rồi.

Lại nữa nếu như bản lĩnh của Bạch y nhân quả là tầm thường thì làm sao ông ta có thể ung dung trấn tĩnh như thế?

Lúc hữu chưởng của gã trưởng toán đại nội cao thủ đã tới gần sát mặt của Bạch y nhân. Chỉ còn cách vài phân, thấy đối phương không động đậy vẫn ngồi im như cũ, không tránh không né chi cả, trong lòng không khỏi cất tiếng cười lạnh lùng hét :

- Nằm xuống!

Chỉ nghe một tiếng la kinh ngạc vang lên, gã trưởng toán đại nội cao thủ đã đổ mắt tía tai, hữu thủ đột nhiên dừng lại cách mặt của Bạch y nhân vài phân, không tài nào đẩy tới được nữa.

Thì ra ngón thứ hai và thứ ba ở tay phải đã bị Bạch y nhân dùng đũa kẹp chặt, cho dù hắn vận vẹo bàn tay cũng vô phương, không còn cách nào rút ra khỏi đôi đũa cứng rắn của đối phương.

Bạch y nhân cất tiếng cười lạnh lùng, đôi đũa trong tay tổng nhẹ ra phía trước rồi nói nhỏ :

- Lui!

Gã trưởng toán đại nội cao thủ chỉ cảm thấy một luồng chân lực nội gia mãnh liệt từ trong đôi đũa mà vị Bạch y nhân đang cầm phát ra làm cho cánh tay phải tê buốt, người đã bị bay ra ngoài một trượng.

Đột nhiên, một tiếng gầm dữ dội vang lên, hai bóng người đã lướt tới nhẹ hơn điện xẹt, đao phong rít lên vèo vèo nhằm hướng Bạch y nhân chém xuống.

- Phù...

Liền thấy Bạch y nhân há miệng thối ra một hơi, hai hột đậu phộng đang ngậm trong miệng đã được bắn ra nhanh như tia chớp.

Hai tiếng thét đau đớn vang lên, hai tên đại nội cao thủ đồng thời bị té phịch xuống đất, bốn véo chống ngược lên trời.

Gã trưởng nhóm đại nội cao thủ biết rằng khó có thể đánh lại đối phương, nhưng vẫn liều chết cố sức xông vào đưa tay rút nhẹ một cái, thanh kiếm Tam Xích Thanh Phong đã lăm lăm cầm chặt nơi tay, kiếm khí tỏa ra lạnh người.

Bạch y nhân vẫn ung dung tay trái cầm lấy chén rượu, tay phải nắm lấy bình rượu, nghiêng qua một bên, rót rượu vào chén.

Gã trưởng toán đại nội cao thủ thấy thời cơ đã đến, thân hình và kiếm ảnh hợp lại làm một ánh thép xanh biếc lấp lánh, nhanh lẹ đâm thẳng tới trước mặt đối phương.

Bạch y nhân vẫn cẩn thận rót rượu như sợ rằng rượu bị rơi ra ngoài chén.

Gã trưởng toán đại nội cao thủ thấy vậy trong lòng không giấu nổi vẻ khoái trá, nghĩ thầm trong bụng:

“Hừ mi một tay nghiêng bình rượu, một tay cầm chén. Để coi mi dùng cách nào đỡ nổi chiêu Càn Thiên Nhất Kiếm của lão gia đây”.

Bạch y nhân vẫn chăm chú rót, rượu trong chén đã dần dần đầy lên.

Trưởng toán đại nội cao thủ cười ha hả đắc chí :

- Tửu quý, chết đến nơi rồi!

Bất ngờ một tiếng động nhỏ vang lên, mũi kiếm đã bị Bạch y nhân há miệng ngậm lại.

Hữu thủ của tên trưởng toán đại nội cao thủ đang cầm kiếm, đột nhiên như chạm phải nọc rắn độc, trong bụng kinh hoàng lập tức buông kiếm lẹ làng thoái lui.

- Thế nào không cần cái đồ chơi này nữa à?

Chưa nói dứt lời, thanh kiếm kêu lên một tiếng, thanh Tam Xích Thanh Phong đã nhẹ nhàng cắm trở lại vào trong bao kiếm mà gã trưởng toán đang đeo bên hông.

Một thoáng im lặng trôi qua.

Trưởng toán đại nội cao thủ dần dần mới định thần trở lại, đôi mắt kinh ngạc mở to nhìn Bạch y nhân không chớp, hồi lâu mới bắt đầu từ từ cất tiếng hỏi :

- Các hạ phải chăng họ Chu?

Bạch y nhân gật đầu đáp :

- Không sai!

Bây giờ, hai tên đại nội cao thủ mới chậm chạp bò dậy.

Gã trưởng toán đại nội cao thủ từ từ gỡ bỏ cái tay nải màu hoàng kim từ sau lưng xuống, nâng nó qua khỏi đầu, đoạn với giọng pha chút hoảng sợ hô lớn :

- Quý xuống đón tiếp thánh chỉ.

Bạch y nhân thoáng kinh ngạc, lăm bắm nói :

- Thánh chỉ? Chẳng lẽ Ung Chính sai người tới đây?

Tên đại nội cao thủ trưởng nhóm nói lớn :

- Tiên hoàng đã băng hà, tân hoàng đã đăng phong...

Bạch y nhân vội vàng hỏi tiếp :

- Tân hoàng? Ai? Lẽ nào lại là Hoàng Lịch?

Gã đại nội cao thủ trưởng toán trầm giọng quát :

- Người dám to gan gọi thẳng tên của Thánh thượng...

Bạch y nhân lạnh lùng cất tiếng cười cắt ngang lời hấn :

- Hừm, ngay trước mặt chủ nhân của các người ta cũng cứ gọi thẳng tục danh của hấn mà hấn còn chưa dám nói gì.

Gã đại nội cao thủ trưởng toán ngạc nhiên rồi nói tiếp :

- Phản nghịch, phản nghịch. Lẽ nào người không sợ bị róc xương xẻo thịt, lẳng trì cho đến chết hay sao? Lại còn liên lụy đến họ hàng chín đời của nhà mi phải chết thảm.

Bạch y nhân cười nhạt :

- Hoàng Lịch không dám.

Bạch y nhân chợt trầm nét mặt nghiêm giọng hỏi :

- Nói mau, các người kiếm ta có chuyện chi.

Gã đại nội cao thủ trưởng toán nhanh chóng bước lên trước, cực kỳ cẩn thận đưa chiếc tay nải bằng gấm màu hoàng kim đến đặt trên bàn, rồi nghiêm mặt nói :

- Thánh thượng lệnh cho chúng ta đem nó giao cho các hạ.

Bạch y nhân chẳng buồn nhìn qua, lạnh nhạt hỏi :

- Vật gì vậy?

Gã đại nội cao thủ trưởng toán vội vã lớn tiếng nói :

- Không biết, Thánh thượng không nói tại hạ cũng không dám hỏi.

Bạch y nhân nhẹ nhàng bảo :

- Mở ra!

Tên trưởng toán đại nội cao thủ đứng vào hàng nhất phẩm, quan tước cực cao trong đại nội cao thủ, ngay cả đương kim Hoàng thượng cũng chưa hề có thái độ sai bảo hấn trịnh thượng như vậy, trong lòng không nén được giận, lạnh lùng cười bảo :

- Mi...

Bạch y nhân ngẩng đầu nhìn hấn một cái. Tuy chỉ là cái liếc nhẹ, nhưng ánh mắt sắc lạnh nhọn như mũi dao, gã đại nội cao thủ này chấn động tâm thần, tia mắt như lưỡi dao tựa như muốn cắt đôi người hấn đâm thấu tới đáy tim hấn.

Bạch y nhân cười nhạt nói tiếp :

- Mở ra!

Gã đại nội cao thủ này không những bị võ công tuyệt thế của Bạch y nhân và cái khí độ cao ngạo sang quý của Bạch y nhân làm chấn động tâm can, mà hấn còn phát hiện ra trong ánh mắt của người này có một sức mạnh kỳ lạ, khiến cho người ta vô phương kháng cự.

Thế là hấn vội vàng hạ mình cung kính, thấp giọng đáp :

- Vâng.

Tiếp đó, hấn bất giác lấy tay mở ra cái tay nải gấm màu hoàng kim ra...

Bất ngờ...

Mắt mọi người đứng đó chợt sáng lên, một chiếc long bào màu vàng tía thêu hình chữ Ngũ Long Náo Hải và một cái mũ miện cũng đồng sắc vàng tía dùng cho Thiên tử Hoàng đế bày ra trước mắt họ.

Ba tên đại nội cao thủ cùng la lên một tiếng kinh hãi, hết nhìn vào chiếc long bào cùng cái mũ miện rồi lại quay sang nhìn Bạch y nhân Bồng một tiếng “cộp” vang lên, họ nằm phục xuống bái lạy liên tục, khẩu đầu làm lễ.

Những thứ long bào mũ miện này là thứ phục sức của bậc đế vương, họ không hiểu được rằng tại sao đương kim Hoàng đế lại ban nó cho một người dân áo vải tầm thường. Bạch y nhân đối với sự ban tặng đặc biệt vinh dự này sắc mặt chẳng hề biểu lộ một cử chỉ vui mừng cảm kích nào, trái lại càng tỏ vẻ khinh thị lạnh lùng cất tiếng cười nói :

- Hừ, nếu muốn mặc nó ta đã sớm sai người may nó từ lâu rồi, cần gì người mang nó đến tặng cho ta? Lại nữa, những cái thứ vô tích sự này ta cũng không có phúc được dùng nó.

Những lời nói này thật nặng nề, thật chưa một ai dám thốt ra, những Bạch y nhân dám nói thẳng ra. Hơn nữa còn nói một cách hào hùng khí khái lại vô cùng tự nhiên như vậy.

Ba tên đại nội cao thủ nghe vậy sợ đến toát mồ hôi lạnh, nhưng không một ai dám hé răng.

Bạch y nhân nhìn ba tên đại nội cao thủ đang sợ hãi quỳ, bèn bảo bọn họ :

- Đứng dậy đi!

- Tạ ơn...

Ba tên đại nội cao thủ lồm cồm bò dậy, chỉ nói được hai chữ rồi đột nhiên im lặng đột ngột, vì họ không biết xưng hô Bạch y nhân như thế nào cho phải.

Bạch y nhân trở mắt nhìn gã trưởng nhóm, lạnh nhạt hỏi hấn :

- Thánh chỉ đâu?

Tên trưởng toán đại nội cao thủ toàn thân run lấy bầy, hoảng sợ nói :

- Cái này...

Sắc diện Bạch y nhân trầm xuống, lạnh lùng hét :

- Giả truyền thánh chỉ có biết tội nặng thế nào không?

Gã trưởng toán đại nội cao thủ khuôn mặt tái mét, hai chân mềm nhũn quỳ sụp xuống đất.

Bạch y nhân phất nhẹ tay áo, một luồng kinh lực vô hình phát ra, từ từ nâng hấn đứng dậy rồi nói với hấn :

- Mi đi về nói với Hoàng Lịch canh ba đêm nay, ta sẽ đợi hấn ở dưới cây Tội Thụ trên đỉnh núi Mâu Sơn.

Gã trưởng toán vội vàng chấp tay cung kính đáp :

- Vâng.

Bạch y nhân quăng cái tay nải gấm màu hoàng kim lại cho gã trưởng toán đại nội cao thủ, rồi lớn giọng nói :

- Các người có thể đi được rồi.

Ba tên đại nội cao thủ biến mất vô cùng lạnh lẽo cũng tựa như khi bọn họ đến đây.

* * * * *

Giờ đánh trống điểm canh ba đã đến.

Những quân lính giữ cửa thành đang chuẩn bị đóng cửa.

Trên con đường quan đạo ở cửa An Định môn trên mình một con Huyết Hãn Bảo Mã sắc lông đỏ tựa như máu có một Bạch y nhân phong thái sắc diện vô cùng tuấn tú, đang cúi rạp trên mình ngựa phi nhanh như một cơn lốc cuốn phóng thẳng vào trong cửa thành.

Viên quan giữ cửa thấy thế, thấp giọng dặn dò thủ hạ dưới trướng.

- Ngăn hãm ta lại.

Hai tên lính tay xách trường thương vội vàng nhảy ra chĩa mũi thương vào trước ngực người mới đến, đồng thời mở miệng hét lớn :

- Đứng lại.

Bạch y nhân mỉm cười, hai tay giơ ra hai ngọn trường thương đã bị lọt vào trong tay người này rồi thuận tay đẩy nhẹ ra sau.

Một tiếng động trầm đục vang lên, hai tên lính đã bị mất thương té nhào, nằm úp mặt xuống đất trông thật vô cùng thảm hại.

Đồng thời, hai chân của Bạch y nhân kẹp chặt vào bụng ngựa con Huyết Hãn Bảo Mã tựa như mũi tên hí lên một tiếng, cả người lẫn ngựa đã vượt qua An Định môn chạy vào phía trong.

Màn đêm đã phủ kín cảnh vật.

Tuyết rơi mỗi lúc một nhiều, bóng người càng lúc càng thưa, con Huyết Hãn Bảo Mã nhanh như cơn gió phóng xuyên qua con đường lớn ở cửa An Định môn, rồi rẽ qua bên phải đi vào hẻm Nam La khâu, trong nháy mắt đã lên tới núi Mâu Sơn.

Bạch y nhân quay lưng che gió rồi đốt lửa thiêu giấy vàng mà đốt hương thấp nhen quỳ xuống trước cây Tội Thụ lặng lẽ khấn đầu lễ bái.

Gọi nó là cây Tội Thụ bất quá nó chỉ là một cây đại thụ cực kỳ tầm thường. Bởi vì Hoàng đế Sùng Trinh nhà Minh đã tự tận thân vong trên cây này, nên mọi người đời sau gọi là cây Tội Thụ.

Gió lặng tuyết cũng ngừng rơi.

Trên trời lấp lánh một vài ngôi sao chiếu sáng lạnh lẽo.

Phía trên lầu canh, trống đã điểm đến canh ba.

Đột nhiên từ xa vọng lại tiếng động của tay áo phát phơ trong gió cực kỳ lạnh lẽ, trong thoáng chốc đã thấy một người đứng sau Bạch y nhân.

Bạch y nhân không hề động đậy, vẫn đứng quay mặt vào gốc cây như cũ.

Người mới đến ngẩng nhìn bóng dáng phía sau lưng của Bạch y nhân, thần sắc vô cùng kích động, liền bước lên trước mấy bước, nhưng vừa nghĩ đến thân phận của mình, vội dừng lại, cất tiếng gọi nhỏ :

- Đại ca...

Bạch y nhân gật đầu đáp :

- Ủ! Một mình ngươi đến hả?

Người mới đến cười đáp :

- Đúng vậy, bọn họ đang ở dưới chân núi.

Bạch y nhân cất tiếng nói nhỏ :

- Hoàng Lịch nghe nói ngươi đã lên ngôi tôn bảo. Mừng thay vui thay.

Hoàng Lịch nhẹ nhàng thở dài một tiếng, lặng im không nói.

Bạch y nhân tỏ vẻ không hiểu hỏi :

- Ngươi đã lên ngôi Hoàng đế, chẳng lẽ còn có việc gì không thể khiến ngươi vừa ý hài lòng.

Hoàng Lịch nghiêm mặt đáp :

- Không sai, tiểu đệ tuy lên ngôi Thiên tử, không một thứ gì còn thiếu thốn nữa, nhưng có điều là không có được đại ca ở...

Bạch y nhân nghiêm giọng quát nạt :

- Im mồm!

Hoàng Lịch còn đang kinh ngạc, đã nghe Bạch y nhân nói tiếp :

- Chính kiến của chúng ta bất đồng.

Hoàng Lịch không cho là phải, liền nói :

- Chính kiến? Lẽ nào vĩnh viễn không cách nào thay đổi được sao?

- Thay đổi ư?

Bạch y nhân lớn tiếng cười đợm về thê lương, hồi lâu mới thở dài một tiếng, rồi cất tiếng nói tiếp :

- Hoàng Lịch, ngươi có chịu thống lãnh đệ tử Bát Kỳ ra khỏi môn quan được không?

Hoàng Lịch nói một cách cương quyết chắc chắn :

- Không thể!

Bạch y nhân cười nói :

- Vì vậy ta nói chính kiến của hai ta không giống nhau, vĩnh viễn không cách nào sửa đổi. Ôi! Không may là ta đã kết nghĩa huynh đệ với ngươi, càng đau đớn hơn vì ngươi là Hoàng đế của vương triều Mãn Thanh, nếu như ta không phải họ Chu, có lẽ...

Một thoáng im lặng trầm mặc.

Hoàng Lịch cười lớn bảo với Bạch y nhân :

- Cho dù nói thế nào đi nữa thì đại ca đã đến Bắc Kinh.

Bạch y nhân lạnh lùng đáp :

- Ngươi bảo ta không thể đến được sao? Làm sao ta không dám đến.

Hoàng Lịch trong lòng bất an nói :

- Đại ca nói vậy nghĩa là tiểu đệ không có đất dung thân sao?

Bạch y nhân cất tiếng cười lạnh :

- Kể không có chốn nương thân chính là ta đây, ngươi bắn tin trong thiên hạ hạn cho ta trong vòng năm ngày nếu không đến Bắc Kinh tương kiến cùng ngươi, thì ngươi sẽ sát hại hết những người họ Chu...

Hoàng Lịch cười ha hả nói :

- Tiểu đệ ngày đêm tưởng nhớ đến đại ca, nhưng đại ca lại không chịu đến thăm tiểu đệ, chỉ làm như thể mới mong có thể bức bách khiến cho đại ca xuất hiện ở đây.

Bạch y nhân cười nhạt :

- Ngươi có biết nơi đây là nơi nào không?

Hoàng Lịch vội đáp ngay :

- Mâu Sơn.

Bạch y nhân chỉ vào cây đại thụ trước mặt, cất giọng chậm chạp hỏi :

- Còn cái cây này thì sao?

Hoàng Lịch nghiêm giọng nói :

- Tội Thụ - Đại Minh Sùng Trinh hoàng đế đã tuần tiết ở cây này.

Bạch y nhân nói tiếp :

- Người biết Sùng Trinh hoàng đế có quan hệ với ta thế nào không?

Hoàng Lịch đáp rõ từng chữ một :

- Là tằng tổ phụ của đại ca.

Bạch y nhân chậm rãi tiến tới gần hỏi tiếp :

- Người biết tại sao ta hẹn gặp người trên đỉnh Mâu Sơn này không?

Hoàng Lịch lắc đầu đáp :

- Không biết!

Bạch y nhân trầm giọng bảo :

- Người không nghĩ rằng ta có thể giết người sao?

Hoàng Lịch cất tiếng cười lớn hồi lâu không dứt.

Bạch y nhân lạnh lùng quát :

- Người cho rằng ta không dám?

Hoàng Lịch cao giọng trả lời :

- Đại ca không giết ta.

Bạch y nhân cất giọng cười lạnh lùng :

- Người nên biết rằng đây không chỉ là mối gia thù mà còn là niềm quốc hận.

Hoàng Lịch ưỡn ngực nói tiếp :

- Lại nữa, đại ca không giết được ta.

Bạch y nhân chột cau đôi mày, trầm giọng nói :

- Không thể giết chết người được.

Hoàng Lịch lớn tiếng đáp :

- Đúng thế, nếu là chân mệnh Thiên tử tự nhiên sẽ có bách thần phù hộ.

Hoàng Lịch nói xong liền ngửa mặt lên trời hai tay chấp tay sau lưng thần thái vô cùng nhàn hạ...

Bất ngờ...

“Soạt” một cái, hàn quang lóe lên lẹ như sao băng điện xẹt, thanh trường kiếm trong tay Bạch y nhân đã chìa vào giữa ngực của Hoàng Lịch hoàng đế.

Hoàng Lịch vẫn ung dung ngửa mặt nhìn trời, hai tay chấp sau lưng, thái độ có vẻ tự nhiên nhưng nhà vua biết rõ chỉ cần trường kiếm nhích ra phía trước một chút nữa thôi là mình sẽ đổ máu gục xuống ngay tại chỗ.

Một thoáng im lặng nặng nề trôi qua.

Không khí chung quanh dường như đông cứng lại thành một khối đặc cứng, bốn bề trầm mặc lạ lùng.

Thanh trường kiếm trong tay tuy vẫn hướng thẳng vào giữa ngực của Hoàng Lịch, nhưng trên mặt Bạch y nhân sát khí đã từ từ biến mất.

Hoàng Lịch cất tiếng cười vô cùng cao hứng.

Đạo hàn quang bỗng thu về, một tiếng động nhẹ vang lên, Bạch y nhân đã tra kiếm vào vỏ, rồi cất tiếng thở dài lẩm bẩm nói :

- Người biết tại sao ta không giết người.

Hoàng Lịch cười lớn đáp :

- Bỏ qua cái chính kiến vô tích sự đó qua một bên, chúng ta luôn luôn là hảo huynh đệ mà!

Bạch y nhân lắc đầu :

- Không đúng.

Hoàng Lịch thoáng chút kinh ngạc, ngơ ngác hỏi :

- Vậy thì?

- Người là một kẻ hùng tài đại lược, tài trí vẹn toàn. Là một vị Hoàng đế có thể mang lại hạnh phúc cho dân, ta vì dân chúng trăm họ trong thiên hạ, nên ta mới không giết người.

- Sinh ra ta là cha mẹ, hiểu được ta là đại ca.

Hoàng Lịch hoàng đế đôi mắt hơi chớp, cảm động nắm chặt tay Bạch y nhân, hồi lâu mới tiếp tục nói :

- Đại ca, sao không theo tiểu đệ vào cung, chúng ta là huynh đệ, cũng là...

Bạch y nhân dứt khoát từ chối, nói với Hoàng Lịch :

- Không được!

Hoàng Lịch nhếch mép cười khổ :

- Chẳng lẽ lại là vấn đề chính kiến.

Bạch y nhân cất giọng bi thương, đau khổ nói :

- Ta có thể giết người, nhưng lại không giết người, sau này còn mặt mũi nào dám nhìn các vị huynh đệ đồng minh trong tổ chức Phản Thanh Phục Minh nữa?

Hoàng Lịch trong lòng cảm thấy bất an vội hỏi :

- Vậy thì đại ca sắp tới định đi về đâu?

Bạch y nhân buồn rầu nói :

- Mai danh ẩn tích, gác kiếm quy ẩn tuyền lâm. Từ nay sẽ không tái xuất giang hồ nữa.

Sắc diện của Hoàng Lịch hoàng đế chợt trở nên ủ dột, trong lòng ngán ngẩm nuối tiếc cho một anh hùng hào kiệt, trong mình lại mang võ công tuyệt thế, hai dòng lệ nóng bất giác chảy xuống.

Hai người nhìn nhau không nói. Một lúc lâu, Hoàng Lịch mới chậm chạp cất tiếng :

- Tiểu đệ biết, đại ca gác kiếm quy ẩn là vì ta, nhưng không biết đại ca an bài Tiểu Nhân ra sao?

Bạch y nhân lạnh nhạt đáp :

- Hải nhi thì có phúc của hải nhi, hưởng hồ gì nó bắt quá chỉ mới là đứa bé lên ba, tương lai của nó phó thác cho tạo hóa lo liệu.

Khóe miệng Hoàng Lịch hơi mấp máy cử động như muốn nói cái gì, nhưng không nói được, liền đưa tay lấy từ trong người ra một miếng Vạn Tuế bài bằng bạch ngọc, trên phía chính diện của tấm thẻ bài có khắc hình Nhị Long Tranh Châu, mặt sau có khắc bốn chữ Như Trầm Giáng Lâm.

Hai tay Hoàng Lịch đưa nó đến trước mặt Bạch y nhân nói với vẻ cực kỳ thành kính :

- Tiểu đệ biết cái vật này chẳng có giá trị gì đối với đại ca, nhưng đệ tặng nó cho Tiểu Nhân làm đồ chơi, biết đâu trong tương lai sẽ có ích lợi cho nó...

Hoàng Lịch đặt nó vào trong tay người đối diện với vẻ thành thật. Bạch y nhân đành phải nhận miếng Vạn Tuế bài rồi nghiêm giọng nói :

- Hôm nay chia tay vừa là sinh ly, đồng thời cũng là tử biệt. Ta và người vĩnh viễn không có ngày tương ngộ. Ta hy vọng người sẽ đáp ứng cho ta một chuyện.

Hoàng Lịch với vẻ xúc động nói :

- Đừng nói là một chuyện mà đại ca có cần cái đầu của đệ, đệ cũng sẵn sàng dâng lên ngay lập tức.

Bạch y nhân vô cùng cảm động mỉm cười nói :

- Đừng dùng lời nặng nề như vậy, ta chỉ cần người đừng sai người đến quấy rầy ta cũng đừng nên bức bách...

Hoàng Lịch ngạc nhiên cất tiếng cười lớn :

- Đại ca, người...

Bạch y nhân cười bảo :

- Hoàng Lịch đừng quên ta đây không hề nói đùa.

Hoàng Lịch cúi đầu buồn bã lặng im không nói.

Bạch y nhân cũng cảm thấy xót xa trong lòng, đang định bước lại an ủi vài câu...

Đột nhiên...

Từ dưới chân núi vọng lại một tiếng hú dài thấu đến mây xanh, hồi âm vang vọng tứ phía làm cho tuyết còn đọng trên cây bị chấn động bay lả tả xuống đất.

Thần sắc của Hoàng Lịch hoàng đế đột ngột biến đổi trầm giọng nói nhỏ :

- Cái đồ chết tiệt.

Bạch y nhân ngạc nhiên hỏi :

- Ai?

Hoàng Lịch thở dài đáp :

- Là hai lão ở Ung Hòa cung, một tên là Hồng Vân, còn lão kia là Ban Thiền.

Bạch y nhân chợt cau đôi mày kiếm lạnh lùng nói :

- Hai lão này cùng hung, cực ác gian dân vô độ giết người vô lối, không việc ác nào là không làm, khiến cho tiếng oán than của bá tính vang vọng tới trời cao. Trong lúc thiên hạ thái bình mà lại dung túng cho kẻ ác làm vậy. Lẽ nào...

Hoàng Lịch với giọng căm hận nói :

- Tiểu đệ biết, nhưng hai lão Hồng Vân và Ban Thiền này không những võ công cực cao mà còn được Tiên Hoàng phong làm Hộ Quốc thiên sư, đệ tuy có lòng muốn trừ khử chúng nhưng không...

Bạch y nhân nhìn chăm chú vào Hoàng Lịch hoàng đế không chớp mắt rồi cười bảo :

- Người sao không mượn tay ta để trừ hai lão đó?

Hoàng Lịch hoàng đế không trả lời trực tiếp mà chỉ nghiêm giọng nói :

- Chỉ cần có thể trừ được hai lão này, thì lũ ác nhân như rắn mất đầu tự khắc sẽ khiếp sợ mà không dám làm ác.

Bạch y nhân đã hiểu thấu tâm sự vị nghĩa đệ của mình, ngay cả bản thân cũng muốn ra tay trừ hại cho dân thế là Bạch y nhân mỉm cười vui vẻ nói :

- Vậy là huynh đệ chúng ta cùng chung tâm ý ở chỗ này, kể như đây là một món quà sau cùng, mà ca ca tặng cho người nghĩa đệ thân thiết của mình.

Hoàng Lịch hoàng đế nét mặt lộ vẻ vui mừng vội cúi xuống nói với giọng cảm kích :

- Đa tạ đại ca.

Bạch y nhân nói nhỏ :

- Thôi đứng dậy đi, người mau tránh qua một bên.

Hoàng Lịch khẽ gạt đầu lách người núp ở phía sau cây Tội Thụ Thành linh.

Hai cái bóng áo đỏ nhanh như điện xẹt, trong thoáng chốc đã lẹ làng bay xuống trước mặt Bạch y nhân chỉ cách độ chừng một thước.

Hồng Vân đưa mắt dò xét nhìn khắp bốn phía đoạn nói nhỏ :

- Tiểu tử Hoàng Lịch này biến đi đâu mất rồi?

Hồng Vân căn bản không coi Thánh thượng ra gì, không chỉ gọi đích danh tên tục của người mà còn thêm vào đằng trước hai chữ tiểu tử có vẻ khinh thường nữa.

Hoàng Lịch hoàng đế vừa nghe thấy lửa giận không khỏi sôi lên trong bụng, hận không thể xông ra đánh cho lão hai cái bạt tai. Nhưng cuối cùng ngài cũng kìm lại đợi xem diễn biến của chuyện này ra sao?

Ban Thiên tiếp lời :

- Chúng ta đi tìm hắc thủ xem.

Hồng Vân và Ban Thiên không phải là không thấy Bạch y nhân mà bởi vì hai lão già xem thường người này, nên cứ xông thẳng đến suýt đụng vào người Bạch y nhân, rồi cùng hét lớn :

- Mi dám cản đường ngăn trở Phật gia, sao còn chưa chịu nằm xuống?

Bạch y nhân vẫn ngửa mặt lên trời tay chấp sau lưng, không thèm liếc mắt để ý đến bọn chúng.

Một tiếng “bốp” vang lên, tiếp đó có tiếng la kinh ngạc vọng tới.

Bạch y nhân vẫn chấp hai tay ra sau lưng ngửa mặt nhìn trời không hề động đậy mà hai gã Lạt Ma cao thủ này lại tựa như gặp phải rắn độc, vội vã lẩn lộn thoái lui về chỗ cũ.

Trên mặt Hồng Vân và Ban Thiên đầy vẻ ngờ vực, liếc nhìn Bạch y nhân một cái không dám tin vào mắt mình, bởi vì hai gã nhìn thấy rõ ràng vị Bạch y nhân nọ chưa hề ra tay động thủ.

Hồng Vân lầm bầm chửi thề:

“Tổ bà nó, đồ chó chết”.

Trong lúc đang nói hai lão già đã ngằm vận khí vào Đan Điền, tổng hết sức ra dồn vào cánh tay, khoa chạn bước lên trước, cực kỳ lạnh lẽ, lòng bàn tay đỏ ối đầy tới. Một luồng nhiệt phong nóng kinh hồn phát ra nhằm vào trước ngực Bạch y nhân tràn tới, đồng thời ngón tay cũng theo sau điểm xuống.

Bạch y nhân vẫn đứng yên như cũ chẳng thèm động đậy, Hoàng Lịch hoàng đế ẩn thân sau cây đại thụ tuy biết rằng mình huynh của mình tài nghệ tuyệt luân cũng không khỏi đổ mồ hôi lạnh lo sợ thay cho người huynh đệ mình.

Nói ra thì chậm, nhưng sự việc xảy ra vô cùng mau lẹ.

Khi ngón tay đỏ rực nóng như lửa vừa điểm tới trên người Bạch y nhân, hai lão già Hồng Vân và Ban Thiên vui mừng ra mặt, nhất tề quát lớn :

- Nằm xuống.

Vừa mới thốt ra được nửa lời, hai lão già đột nhiên biến sắc, nơi mà bàn tay lão chạm đến mềm nhũn như bún, không có một chút khí lực bên trong, không nén được sợ hãi kinh hoàng la lên một tiếng, đang định phi thân thoái lui.

Chỉ nghe thấy Bạch y nhân lạnh lùng quát :

- Chạy đâu cho thoát!

Tim Hồng Vân và Ban Thiên đập như điên cuồng, vội vã tung mình lui nhanh ra sau, nhưng cũng đã chậm hơn một bước, luồng kinh lực mãnh liệt của đối phương đã theo ngón tay phản kích lại.

Một âm thanh trầm đục vang lên, bóng người cao lớn, béo tốt của hai lão đã bị bắn tung ra ngoài một trượng.

Điều cực kỳ quái lạ là Bạch y nhân vẫn đứng im, ngửa mặt nhìn trời, hai tay chấp sau lưng không hề cử động.

May mà hai lão già dày dặn kinh nghiệm giang hồ, kiến văn sâu rộng uyên bác, nên vừa thấy có điều khác lạ đã vội vàng vận khí hộ vệ toàn thân, nếu không thì sẽ táng mạng hay nhẹ hơn cũng bị nội thương trầm trọng.

Lúc này.

Ban Thiềm và Hồng Vân đã lồm cồm bò dậy vận khí xem thử, thấy vẫn lưu thông dễ dàng không bị ngăn trở bất quá chỉ vì bị ngoại thương rách da chút ít, trong lòng khoan khoái, hung tính lại nổi lên lấy tay chỉ vào mặt Bạch y nhân lớn tiếng thóa mạ :

- Cái đồ xỏ lá, cái thứ trứng thối, Phật gia đây nếu không phân thân người thành trăm mảnh, thề không sống trên đời này nữa.

Bạch y nhân khuôn mặt lạnh giá, cất tiếng cười nhạt :

- Xuất ngôn bừa bãi nói năng lớn lối hách dịch, đáng bị tát vào mặt.

Chưa nói dứt lời bóng trắng đã lẹ làng lướt qua nhanh như điện chớp sao sa, mau chóng phóng thẳng lên trước, huy động hữu thủ bàn tay đã đánh xuống mặt Hồng Vân. Hồng Vân vội vàng vung hai cánh tay ra, chưởng ảnh dày đặc bao phủ chung quanh hộ vệ toàn thân, người đã mau lẹ lui ra tuốt sau.

Lão vừa được ném mùi đau khổ của Bạch y nhân trong lòng sợ hãi vô cùng, vừa thấy đối phương công kích đã nhanh lẹ lui người ra sau tránh né. Bèn trầm giọng thét vang :

- Mi còn định chạy nữa sao?

Chỉ trông thấy cánh tay phải Bạch y nhân giơ lên, một làn kinh lực vô hình đã ào tới như tia chớp, song chưởng của Hồng Vân lập tức bị luồng kinh lực vô hình này phong tỏa, không cách nào thi triển chưởng thể được nữa.

Hồng Vân không khỏi khiếp sợ hồn phi phách tán đứng ngẩn người ra tại chỗ.

Bạch y nhân thấy Hồng Vân đứng im lạc thần liền xông tới trước, mới nhìn thấy thể chuyển động không nhanh nhưng kỳ thực bên trong lại kỳ diệu vô cùng, tính toán thời gian đường như cực kỳ chuẩn xác, trong nháy mắt bất luận đối phương kháng cự chặt chẽ thể nào cũng không ngăn trở được thể tiến chính xác mãnh liệt của vị Bạch y nhân này.

Hữu thủ nhanh lẹ giơ lên hai tiếng động chất chứa vang lên.

“Chát chát...” hai bên má của lão già Hồng Vân đã lãnh trọn hai cái bạt tai, khiến cho nơi bị tát sưng đỏ trông thật thê thảm.

Ngay lúc đó, Ban Thiềm đã tung mình xông lên trước chưởng thể dựng đứng tựa như lưỡi đao nhằm vào ngang lưng của Bạch y nhân quét tới theo thể Thiết Thám Hoàn Giang vừa ra tay xuất chưởng vừa trầm giọng quát.

- Xem chưởng của ta đây.

Ban Thiềm vốn có danh phận cực cao trong giới võ lâm, hơn nữa hai lão lại liên thủ để đối phó với một hậu sinh văn bối đã là mất thể diện lắm rồi, nếu như còn rắp tâm đánh lén sau lưng cũng tự cảm thấy xấu hổ vô cùng, cho nên sau khi vừa xuất chưởng đã cố ý la lên một tiếng cảnh báo đối phương.

Bạch y nhân lách người tránh khỏi chưởng thể của đối phương rồi lao nhẹ xoay mình ra sau, người đã lướt tới bên cạnh Ban Thiềm.

Thể chuyển dịch thân hình tuy không nhanh, cấp kỳ, nhưng lại vô cùng xảo diệu, khéo léo lách mình vào chỗ sơ hở của chưởng lực đối phương mà luồn vào sát đó khiến cho đối thủ trọn mắt hốt hoảng nhưng không cách nào phòng bị cũng không tài nào né tránh nổi.

Hoàng Lịch hoàng đế ẩn mình vào sau thân cây, thấy thân pháp tấn công của vị Minh huynh của mình, đột nhiên hiểu ra một điều trong lòng nghĩ thầm:

“Thì ra tất cả các loại võ công đều có chỗ sơ hở của nó chỉ có những kẻ tầm thường không thể nhìn thấy mà thôi”.

Liền đó bỗng thấy tả thủ của Bạch y nhân nhẹ nhàng vươn ra.

Một tiếng “bốp” lại vang lên, bên má trái của Ban Thiền đã ăn trọn một cái tát, tiếp đó nghe tiếng Bạch y nhân cười nhạt nói :

- Người cũng còn có chút nhân tính cho nên ta lưu tình bớt cho một cái tát.

Nên biết rằng hai lão này đều là những vị có tiếng tài cao, võ giỏi được giới võ lâm giang hồ nể sợ, danh tiếng là Hộ Quốc thiền sư của triều đình Mãn Thanh, hôm nay lại bị một gã hậu sinh văn bối lạ mặt vô danh tiểu tốt đánh cho mấy cái bạt tai. Thật là một sự nhục nhã suốt đời khó mà rửa sạch.

Hồng Vân và Ban Thiền ngửa mặt hú lên một tiếng dài, thanh âm cực kỳ ảm đạm thê lương, tiếng gào rú nghe như ma kêu quỷ khóc, cánh tay phải vung ra kim quang đột ngột lóe lên, ngọn Giáng Ma Chủy này giờ đang đeo trên lưng đã nắm chặt trong tay, rồi gầm lên một tiếng dữ dội :

- Tiểu xú cầu mau rút kiếm của mi ra, Phật gia đây sẽ sớm siêu độ cho ngươi.

Bạch y nhân cười nhạt :

- Tại hạ kiếm xuất thân vong, ngươi phải coi chừng cẩn thận.

Nói vừa dứt lời thanh kiếm kêu soạt một tiếng, một luồng ô quang đã bay vút lên không trung.

- Mặc Kiếm Bạch Y Chu...

Hồng Vân và Ban Thiền tựa như gặp quỷ hiện hình, toàn thân run rẩy trong lòng khiếp sợ kinh hoàng la lên thất thanh :

- Chạy mau!

Lời nói chưa dứt thân hình đã vọt lên mỗi tên phóng về một hướng nhanh như điện xẹt căm đầu hoảng sợ chạy trốn. Giang hồ đồn đại rằng dưới lưỡi Mặc kiếm này không hề có ai mong còn sống sót được, nhưng từ trước đến giờ chưa ai hân hạnh được tận mắt chứng kiến cảnh Mặc kiếm rút ra khỏi vỏ.

Bây giờ Mặc kiếm đã rút ra khỏi vỏ cho nên Hồng Vân và Ban Thiền mới tách ra mỗi kẻ chạy về một hướng khác nhau, ai sống ai chết là nhờ vào vận may của người đó.

Công phu khinh công của hai lão này quả là hiếm thấy trên thế gian, trong nháy mắt đã bay ra hơn mười mấy trượng.

Hoàng Lịch hoàng đế nép mình phía sau cây Tội Thụ thấy vậy không ngớt giậm chân kêu trời, miệng than thở :

- Hồng rồi.

Bạch y nhân làm như không nghe thấy tiếng than, miệng cứ lẩm bẩm :

- Nhị vị sát nghiệp quá nặng, tại hạ không thể lưu tình...

Bạch y nhân đề khí bay vọt lên cao, thân hình và kiếm ảnh hợp lại làm một lệ tựa tia chớp xẹt thẳng lên trên, Hoàng Lịch thoáng kinh ngạc thất thanh la lớn :

- Ngự kiếm thuật...

Kiểm phong không ngừng luân chuyển, kiếm khí bao phủ khắp trời ô quang hòa quyện vào nhau, những đường kiếm tạo thành muôn ngàn đóa hoa không ngớt bay ra nhanh hơn điện xẹt.

Bỗng nhiên.

Những tiếng gào thê thảm vọng tới rồi chợt tắt ngấm, hai cái đầu người cái trước cái sau bay tới máu tươi phun ra chung quanh, hai thân hình bất ngờ ngã xuống. Hoàng Lịch hoàng đế từ sau gốc cây chạy ra la lên vui mừng :

- Tốt, tốt lắm! Đại ca thật là tuyệt vời.

Bốn phía chỉ là một bầu khí tĩnh lặng lạ thường.

Bạch y nhân đã biến mất tăm mất tích từ lâu.

Khuôn mặt Hoàng Lịch hoàng đế vô cùng buồn bã thở dài một tiếng rồi lẩm bẩm một mình :

- Hừ! Đại ca lại biến mất rồi...

Xem tiếp hồi 16 Thân vương nữ tử

16. Hồi 16 Thân Vương Nữ Tử

- Ngày tháng thấm thoát trôi qua mau lẹ nhưng chuyện cũ đã qua cứ như vừa mới xảy ra hôm qua. Đáng về anh tuấn của Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp khiến cho người ta suốt đời khó quên.

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười nói :

- Nếu như tại hạ đoán không lầm thì cái người động thủ với Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp tại Đại Xa Điểm ở Phương Thuận Kiều lúc đó tất nhiên phải là Đồ đại nhân.

Đồ Phi Hồng gật đầu cười đáp :

- Đúng vậy, nhưng lúc đó trong lòng ta có chút nghi ngờ không hoàn toàn chịu phục mãi cho đến lúc tận mắt nhìn thấy Chu đại hiệp dùng ngự kiếm thuật giết chết hai lão già Hồng Vân và Ban Thiển trên đỉnh Mâu Sơn mới thật sự cảm phục, tự biết rằng tài nghệ của mình còn kém xa lắm sao có thể so sánh được với bậc kỳ tài như vậy.

Cung Thân Vương thở dài ra chiều nuối tiếc :

- Thành Bắc Kinh xảy ra những chuyện đại sự như vậy mà cho đến bây giờ ta mới được biết.

Đồ Phi Hồng cất giọng nói tiếp :

- Lúc đó Thánh thượng truyền chỉ cấm không cho phép bất cứ kẻ nào được bén mảng lên núi, nô tài đây không yên tâm nên lên đi theo sau lên núi ẩn thân trong bóng tối, ai có ngờ đâu Ban Thiển và Hồng Vân dám trái lệnh tự tiện lên núi, cho nên gặp phải họa sát thân. Giết hai người này xong Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp gác kiếm quy ẩn tuyền lâm, biết được chuyện này chỉ có hai người là nô tài và Thánh thượng.

Mặt trời sắp lặn.

Những ráng mây tím đỏ bao phủ khắp trời.

Trong nhà thủy tạ ánh đèn đã được đốt lên tỏa sáng lung linh.

Đội trưởng đội Đại nội cận vệ Đồ Phi Hồng đã rời khỏi bàn tiệc. Cung Thân Vương và Đặng Tiểu Nhân vẫn ngồi uống rượu trò chuyện, hai người dường như có một vấn đề khó xử, thỉnh thoảng lắc đầu trầm tư không hỏi.

Hồi lâu.

Đặng Tiểu Nhân mới chậm chạp cất tiếng hỏi :

- Vương gia có biết văn bối tại sao mang họ Đặng mà không phải là họ Chu không?

Cung Thân Vương mỉm cười nói :

- Chuyện này xét kỹ lại lý do tại sao người không mang họ Chu, bản vương đã tìm được lời giải đáp.

Đặng Tiểu Nhân hấp tấp nói :

- Xin vương gia dạy bảo, vãn bối xin cung kính lắng nghe.

Cung Thân Vương nghiêm sắc mặt nói :

- Lệnh tôn là Chu đại hiệp không những có võ công vô địch thiên hạ mà còn có trí tuệ siêu việt, kiến giải hơn người một bậc. Người cho rằng ai làm Hoàng đế đó không phải là điều quan trọng. Điều quan trọng chính là ở chỗ có thể mang lại hạnh phúc cho muôn dân trong thiên hạ. Đáng tiếc là người sinh không gặp thời.

Cung Thân Vương lại buồn rầu thở dài nói tiếp :

- Người là hậu duệ của vương triều Đại Minh, lại là Minh chủ của Nhật Nguyệt Minh, là lãnh tụ tinh thần của các nhân sĩ chủ trương phản Thanh phục Minh. Nhưng khi người phát hiện khí số vương triều Đại Thanh còn đang hưng thịnh. Đương kim Hoàng thượng lại là người hùng tài đảm lược, một Hoàng đế tốt, yêu dân như con. Nên người chỉ còn cách gác kiếm quy ẩn tuyền lâm đúng không?

Đặng Tiểu Nhân gật đầu đáp :

- Đúng. Bởi vì lão nhân gia không còn cách lựa chọn nào khác.

Cung Thân Vương nói tiếp :

- Quy ẩn tuyền lâm chỉ là cái kế quyền nghi tạm thời mà thôi, còn điều chính yếu vẫn chưa được giải tỏa. Bởi vì lệnh tôn có thể giết Hoàng Lịch nhưng lại không thể giết ông ta. Người khác sẽ nghĩ thế nào? Bản thân cũng không biết nói ra sao với các nhân vật trong tổ chức phản Thanh phục Minh về hành động của mình.

Đặng Tiểu Nhân rơm rớm nước mắt. Chàng cảm thấy tự hào vì có được một người cha tài nghệ phi thường, đã khiến cho những người xung quanh kính trọng, đồng thời cũng cảm thấy xót xa cho gia phụ vì sinh chẳng gặp thời, bèn cất giọng sầu thảm nói :

- Vương gia, tiểu nhi hiểu rồi. Lão nhân gia thật là khổ tâm vô cùng.

Cung Thân Vương lại thở dài bảo :

- Hải tử, ngươi nên hiểu rằng phụ thân ngươi để cho ngươi có thể đối diện với những người có tầm mắt hạn hẹp, nên nén cổ nén chặt nỗi đau chất chứa trong lòng mà đối họ cho người.

Đặng Tiểu Nhân đã khóc không thành tiếng, nước mắt từ từ rơi xuống.

Cung Thân Vương nói tiếp :

- Còn như lệnh tôn tại sao đối họ cho người thành họ Đặng. Điều này không nói ra cũng biết lẽ nào lệnh đường...

Đặng Tiểu Nhân lắc đầu nói :

- Điều này thì vãn bối cũng không được rõ lắm. Nhưng mà tiểu diệt hỏi qua gia phụ thì sẽ biết.

Cung Thân Vương nhìn Đặng Tiểu Nhân rồi đột nhiên cười lớn.

Đặng Tiểu Nhân có vẻ nghi ngờ rồi chợt ngơ ngác hỏi :

- Vương gia tại sao lại cười?

Cung Thân Vương cười đáp :

- Ta bỗng nhớ tới một câu mà lệnh tôn trước đây đã từng nói với ta một lần. Bây giờ nghĩ kỹ lại quả thực rất có lý.

Đặng Tiểu Nhân vội vàng hỏi :

- Lão nhân gia đã nói gì?

Cung Thân Vương uống cạn chén rượu rồi cất giọng nói tiếp :

- Phụ thân người nói dân tộc Đại Hán tựa như một đại dương mênh mông, không bờ không bến, nó luôn bao hàm dung nạp, không hề loại trừ những vật bên ngoài không giống nó. Bất cứ cái gì rơi vào đại dương đó lâu ngày sẽ hòa hợp với nó, tạo thành một thể thống nhất. Thật là chỉ có mình lệnh tôn mới có một cơ trí khác thường mà chúng ta chẳng hề sánh nổi.

Đặng Tiểu Nhân không hiểu được hết ý của vương gia nên cứ ngồi im lặng nghĩ ngợi về điều Cung Thân Vương vừa mới nói ra.

Cung Thân Vương thở dài hồi lâu, rồi giải thích thêm cho chàng hiểu :

- Nhìn bề ngoài quân Mãn Thanh tiêu diệt nhà Minh, tiến vào đất Trung Nguyên rõ ràng là một điều thắng lợi. Kỳ thực, đây là một thắng lợi vô cùng bi thương.

Đặng Tiểu Nhân càng tỏ vẻ không hiểu, vội hỏi :

- Vương gia nói là...

Cung Thân Vương nói tiếp :

- Từ lúc đức Thế tổ của ta nhập quan đi vào Trung Nguyên đến nay, bất quá chỉ mới trăm năm ngắn ngủi nhưng tiếng nói của dân tộc Mãn đã bị lãng quên. Đệ tử Bát Kỳ đều đã bị Hán hóa. Trong tương lai không xa thì số phận cũng chịu chung cảnh ngộ như các dân tộc Mông, Hồi, Tạng. Ngay cả dòng họ tổ tiên của mình cũng sẽ bị quên sạch.

Đặng Tiểu Nhân nghe đến đây mới chợt hiểu ra.

Mảnh trăng lưỡi liềm đã lơ lửng ngang trời.

Tiếng trống điểm canh vang lên thôi thúc, trời đã không còn sớm nữa.

Đặng Tiểu Nhân đứng dậy nói với Cung Thân Vương :

- Trời đã tối rồi, vãn bối xin được cáo từ.

Cung Thân Vương cười ha hả nói :

- Người cáo từ là bản vương mới phải. Có một cổ nhân lẽ nào người lại không muốn gặp mặt.

Đặng Tiểu Nhân ngạc nhiên hỏi :

- Cổ nhân ư? Ai vậy?

Cung Thân Vương bí mật mỉm cười :

- Thiên cơ bất khả lậu, chút nữa sẽ tự biết. Bản nhân đi nghỉ ngơi trước nhé.

Cung Thân Vương không đợi Đặng Tiểu Nhân nói, ông đã bước nhanh ra khỏi nhà thủy tạ.

Bỗng nhiên...

Một cái bóng nhẹ nhàng lướt qua, một thiếu nữ mặc kỳ bào xinh đẹp tuyệt trần, dáng đi uyển chuyển dịu dàng bước nhẹ tới.

Đặng Tiểu Nhân ngẩng đầu nhìn lên, toàn thân chợt run bắn tựa như chạm phải một tảng băng lạnh với vàng cúi đầu xuống như cũ.

Thiếu nữ mặc kỳ bào cười hì hì, đi tới ngồi đối diện với Đặng Tiểu Nhân. Nàng cố mở to đôi mắt long lanh nhìn chàng rồi nói :

- Nè, bộ không nhận ra được người quen sao?

Đặng Tiểu Nhân vẫn cúi mặt xuống, không dám ngẩng lên, đoạn nói với vẻ tinh nghịch :

- Ta... ta... sợ...

Thiếu nữ mặc kỳ bào thoáng chút ngạc nhiên, ngơ ngác hỏi :

- Sợ à? Có ta ở đây người còn sợ cái gì?

Đặng Tiểu Nhân càng cúi gầm mặt xuống cổ ý trêu chọc nên cất tiếng bảo với nàng :

- Có người ở đây? Đại cô nương ơi, người mà ta sợ chính là người đó.

Thiếu nữ mặc kỳ bào không hề suy nghĩ, mặt thoáng hiện vẻ ngờ vực, lẩm bẩm nói :

- Ta... ta có gì mà người... mà người phải sợ?

Đặng Tiểu Nhân giả bộ run rẩy đáp :

- Ta sợ người giết ta.

Thiếu nữ mặc kỳ bào khẽ hé môi dịu dàng cười nói :

- Hừ, người nhỏ mọn như vậy mà cũng đòi là một đại nam nhân à? Phải rồi, ta nên gọi người là Đặng Tiểu Nhân, Đặng công tử hay phải gọi người là Liễu Xuân Tăng, Liễu công tử?

Đặng Tiểu Nhân không chịu thua liền đáp ngay :

- Ta nên xưng hô người là Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni hay là Tiểu quận chúa mới đúng?

Đôi mắt của thiếu nữ mặc kỳ bào chợt lóe sáng lóng lánh như ngọc, cười nói :

- Người cứ gọi ta là Đông Đông được rồi.

Đặng Tiểu Nhân vẫn không chịu ngẩng đầu lên, cười nói tiếp :

- Được vậy thì người gọi ta là Nhân Nhân cũng được.

Mai Đông Ni cười hì hì bảo :

- Đừng có cúi mặt xấu hổ như vậy. Các hạ thật ghê gớm. Ta... ta gọi Nhân Nhân xong người khác nghe lại tưởng là Hiền Hiền không phải là tốt quá hay sao?

Đặng Tiểu Nhân cười ha hả nói :

- Đáng tiếc là ta chẳng hiền một chút nào cả.

Mai Đông Ni vẫn cười nói :

- Không. Hàn cũng chẳng sao, bỏ nó vào trong túi là hết hàn ngay mà.

Đặng Tiểu Nhân cũng không nhịn được cười, liền nói tiếp :

- Được rồi. Nhân Nhân cũng được. Hiền Hiền cũng hay. Hàn Hàn cũng chẳng sao cả. Người thích cái nào thì gọi cái đó.

Mai Đông Ni suy nghĩ một lát rồi nghiêm giọng nói :

- Đông Đông, Nhân Nhân là tên gọi riêng của hai ta. Còn khi ở trước mặt mọi người, người gọi ta là Mai Đông Ni hay Tiểu quận chúa. Còn ta gọi người là Đặng Tiểu Nhân hay là Đặng công tử nghe chưa.

Đặng Tiểu Nhân nói nhỏ :

- Nói như vậy là xong rồi nhé Đông Đông.

Mai Đông Ni phát hiện từ này đến giờ Tiểu Nhân cứ cúi mặt xuống, không dám nhìn mình. Nàng không khỏi cảm thấy kỳ quái, liền ngăn người hỏi Đặng Tiểu Nhân :

- Nè, Nhân Nhân, bộ người đi mất rồi sao?

Đặng Tiểu Nhân lúng túng đáp :

- Đâu có?

Mai Đông Ni không vui hỏi :

- Vậy thì... vậy tại sao người không chịu nhìn ta?

Đặng Tiểu Nhân ra vẻ nghiêm nghị đáp :

- Sợ gây ra điều phiền toái.

Mai Đông Ni kinh ngạc hỏi :

- Sợ phiền hà à?

Đặng Tiểu Nhân thật thà nói :

- Ủ. Thông thường phiền hà rắc rối luôn đi theo sát cùng với nữ nhân. Nữ nhân nào càng đẹp thì càng gây ra lắm điều rắc rối.

Mai Đông Ni trầm sắc mặt, lạnh lùng quát :

- Nói láo.

Kỳ thực trong lòng nàng vô cùng thích thú. Khắp trong thiên hạ không có một nữ nhân nào lại không vui thích khi được nam nhân khen mình là đẹp.

Đặng Tiểu Nhân đồng dạng nói tiếp :

- Ta chẳng nói láo chút nào, từ sau khi gặp người chẳng lúc nào ta được yên thân. Lúc ở Tế Nam phủ bị cái gã tiểu bá vương chết bầm đó làm cho đầu ta suýt đổi địa chỉ...

Mai Đông Ni bỗng cười phá lên đưa mắt liếc xéo Đặng Tiểu Nhân, rồi thấp giọng nghênh mặt nói :

- Đáng đời, ai bảo người dám đánh vào mông ta...

Đặng Tiểu Nhân cười ha hả nói :

- Ta đánh người, người lại kêu tiểu bá vương đánh lại ta. Vậy là công bằng sòng phẳng đúng không? Từ nay về sau chúng mình không còn ai nợ ai nữa nhé. Xin lỗi, tại hạ cáo từ.

Đặng Tiểu Nhân vừa quay người bước đi, Mai Đông Ni đã nhẹ nhàng lướt tới đứng chặn ngang trước mặt chàng.

Đặng Tiểu Nhân đưa mắt nhìn cô nương Mãn Châu xinh đẹp và tình nghịch này, khuôn mặt chàng thoáng bối rối, ngơ ngác hỏi :

- Người...

Mai Đông Ni chợt đỏ mặt thẹn thùng, cúi đầu nói :

- Nhân Nhân, người không thể đi...

Đặng Tiểu Nhân bỗng ngạc nhiên không hiểu gì cả bèn hỏi lại :

- Đông Đông, ta không thể đi à? Tại sao vậy?

Mai Đông Ni cười hì hì rồi ngập ngừng nói :

- Bởi vì người đã lấy mất của ta một vật.

Đặng Tiểu Nhân tí xúu nữa là nhảy chồm lên, lửa giận bốc cao cất giọng bực tức hỏi :

- Nói mau, ta lấy mất cái gì của người?

Mai Đông Ni khẽ liếc nhìn chàng, bàn chân hơi di động quay mặt ra sau, giận dỗi nói :

- Ai da, người... người thật là ngu.

Đặng Tiểu Nhân cất tiếng cười lạnh lùng :

- Ta thật ngu sao? Ha ha ha... Vậy thì trong thiên hạ e rằng cũng chẳng có người thông minh...

Mai Đông Ni lại trợn mắt liếc nhìn chàng rồi trề môi bảo :

- Người còn không ngu sao? Thật là một cái đầu vịt.

Đặng Tiểu Nhân hừ lạnh một tiếng rồi gặng hỏi :

- Được. Cứ cho là ta có đầu vịt, đầu gà gì đó nhưng mà người phải nói ta đã lấy mất cái gì của người?

Mai Đông Ni càng xấu hổ, đỏ mặt hơn, đầu lại cúi thấp xuống, thanh âm phát ra càng nhỏ hơn :

- Trái... trái tim của ta.

Các cô nương người Mãn Châu không giống nữ nhi người Hán. Dám yêu, dám ghét, cũng dám nói thẳng ra, thật là can đảm kinh người.

Đặng Tiểu Nhân cũng đỏ mặt xấu hổ, đứng ngây người ra tại chỗ, miệng lắp bắp hỏi lại :

- Ta... ta... ta đã lấy mất trái tim... trái tim người sao?

Đừng thấy Đặng Tiểu Nhân có thái độ cuồng ngạo không kiêng nể một ai. Lại thích phá phách trêu chọc nữ nhân, nhưng trái lại khi phải đối mặt thực sự với một nữ nhân, chàng cứ đỏ mặt xấu hổ, chân tay luống cuống, thái độ cực kỳ khó xử, bộ dạng trông thật tức cười.

Chàng tuy đỏ mặt, ngơ ngẩn đứng chôn chân tại chỗ, nhưng trong lòng cực kỳ vui sướng. Nam nhân mà ai lại không thích nữ nhân nói với mình những lời ngọt ngào như vậy?

Mai Đông Ni nhẹ nhàng xê dịch gót chân liếc nhìn chàng một cái rồi bảo :

- Biết vậy là tốt rồi. Tại sao lại phải bắt người ta nói ra mới được cơ chứ? Thật là ngốc quá.

Đột nhiên, bóng người mau lẹ lướt qua. Đặng Tiểu Nhân đã tung mình bay ra khỏi nhà thủy tạ.

Chàng nhanh, nhưng Mai Đông Ni càng nhanh hơn. Nàng xoay người lắc nhẹ đôi vai, nhanh như điện xẹt tựa như chim én bay lượn trên không trung. Tầm thân kiều diễm lẹ làng xoay lại chớp mắt đã chắn ngang trước mặt chàng.

Đặng Tiểu Nhân cảm đầu chạy trốn chỉ mong thoát ngay ra khỏi vương phủ, cho nên không hề chú ý đến Mai Đông Ni.

Nói thì chậm nhưng sự việc xảy ra cực kỳ mau lẹ. Đặng Tiểu Nhân chưa kịp thu thế, người chàng đã chạm phải thân hình Mai Đông Ni.

Mai Đông Ni la lên một tiếng “ui da”, thân hình kiều diễm của nàng đã ngã về phía sau.

Đặng Tiểu Nhân sợ đến toát mồ hôi lạnh, vội vàng đưa tay ra ôm lấy nàng, thản nhiên nói :

- Đông Đông, ta xin lỗi, ta... ta thật không cố ý.

Mai Đông Ni vẫn nhắm chặt đôi mắt, toàn thân run lên, miệng không ngớt giả bộ la hoảng :

- Ai da, đau chết đi được.

Đặng Tiểu Nhân càng lúng túng hơn, chân tay bấn loạn, lắp bắp van lơn :

- Đông Đông, người đừng la lớn như vậy được không, để cho người ta trông thấy ngượng quá chừng.

Mai Đông Ni nghe lời quả nhiên nàng không rên la nữa, cứ nằm im trong vòng tay Đặng Tiểu Nhân, hai mắt nhắm nghiền không hề động đậy.

Đặng Tiểu Nhân càng bối rối hơn, giơ tay sờ lên trán Mai Đông Ni rồi thấp giọng gọi :

- Đông Đông, mau tỉnh lại đi.

Mai Đông Ni vẫn nằm im bất động, đôi mắt cũng không thèm mở ra.

Đặng Tiểu Nhân thở dài lẩm bẩm nói :

- Nói thật ra lúc này ta không phải cố ý trốn người. Sự thực là từ nhỏ đến giờ ta chưa hề biết... nói chuyện yêu... chuyện thương cho nên trong lòng khó... khó tránh khỏi cảm giác e ngại. Bởi vậy mới co chân định chạy, có ngờ đâu, vạn nhất mà người có mệnh hệ nào há lại chẳng làm cho ta phải... phải ân hận suốt đời...

Đặng Tiểu Nhân cứ lẩm ba lẩm bẩm một hồi lâu, khuôn mặt đỏ ửng rồi lại thở dài từ từ cúi đầu xuống.

Chỉ thấy Mai Đông Ni nhè nhẹ hé mở đôi mắt long lanh nhìn đắm đắm vào mặt chàng, dưới ánh trăng mờ ảo trông nàng đẹp mê hồn.

Đặng Tiểu Nhân say mê đắm đuối nhìn Mai Đông Ni, rồi khẽ bảo nàng :

- Người...

Mai Đông Ni mỉm cười, nụ cười ngọt ngào, làm mê đắm lòng người, đôi mắt chan chứa ân tình, nhìn chàng không chớp, cất giọng nhỏ nhẹ dịu dàng bảo :

- Ta... ta xí gạt người đó. Để coi thử cái bộ dạng lúng túng của người ra làm sao.

Đặng Tiểu Nhân vừa tức lại vừa buồn cười, vội vàng dìu Mai Đông Ni đứng dậy rồi lắc đầu nói :

- Ta thật bực là không đánh vào mông người một cái cho đã tức, suýt chút nữa là ta chết vì lo lắng, người có biết không?

Đặng Tiểu Nhân nói chưa dứt lời, Mai Đông Ni đã giơ những ngón tay búp măng thon dài, ấn lên trên đôi môi dày của Đặng Tiểu Nhân, miệng nở nụ cười mê hồn với chàng :

- Ta cấm người nói đến sống chết nghe chưa.

Đặng Tiểu Nhân cất tiếng cười hì hì nói :

- Tục ngữ nói “Người tốt yếu mệnh, kẻ xấu thọ tới ngàn năm”. Ta tuy không phải là kẻ bại hoại nhất trần đời, nhưng ta cũng chẳng phải là người tốt, cho nên Diêm vương không kêu tên, quỷ sứ cũng không thêm đến bắt hồn, người cứ yên tâm, ta không chết nổi đâu.

Mai Đông Ni lại giậm chân giận dỗi quay mặt đi :

- Nhàn Nhàn, người lại nói tới chết sống nữa rồi. Ta chẳng thèm nhìn tới người nữa bây giờ.

Đặng Tiểu Nhân biết rõ hảo ý của nàng, trong lòng cảm thấy lâng lâng vui sướng, ầm áp lạ thường. Từ lúc nhỏ đến giờ ít có người quan tâm đến chàng như vậy. Bây giờ đột nhiên từ trên trời rơi xuống một vị cô nương mặt hoa da phấn, cực kỳ xinh đẹp lại quan tâm lo lắng yêu thương chàng sâu đậm như vậy, bèn đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy thân hình nàng, cảm kích nhìn vào khuôn mặt ngọc của nàng rồi nói nhỏ :

- Đừng giận mà, sau này ta không nói như vậy nữa.

Mai Đông Ni hài lòng mỉm cười bảo :

- Nhàn Nhàn, người đến nơi đây thì ta cũng phải dẫn người đi cho biết mới đáng mặt chủ đất chứ?

Đặng Tiểu Nhân lắc đầu nói :

- Ta đến thành Bắc Kinh này đã hơn nửa năm rồi. Sơn hào hải vị của đất này ta đã nếm qua hết rồi, những đồ ăn thức uống ngon cũng không thứ gì thoát khỏi miệng ta.

Mai Đông Ni cười hì hì liếc nhẹ Đặng Tiểu Nhân một cái rồi nói tiếp :

- Người thì chỉ biết có ăn với uống. Ta nói là sẽ tự nguyện làm người dẫn đường bởi vì ở đây có nhiều chỗ nên đến, mà người căn bản là không biết. Sáng sớm mai chúng mình sẽ lên Diệu Phong sơn trước. Nhân tiện ta sẽ dẫn người ghé thăm một người.

Lời nói của nàng thật trúng ý Đặng Tiểu Nhân. Từ lúc chàng đến Bắc Kinh đến giờ trừ sông bạc và Thiên Kiều ra, chàng chỉ mới quanh quẩn trong rừng tùng phía sau địa đàn để luyện tập công phu, đâu có thời gian đi thăm thú cảnh đẹp khác.

Võ công gia truyền đã học xong, câu hỏi về thân thể cũng được giải tỏa rõ ràng. Mọi việc đều đã hoàn tất, trong lòng chàng tự nhiên cảm thấy nhẹ nhõm thoải mái. Bây giờ vừa nghe Mai Đông Ni nói đến thật là trúng ý chàng, nên liền gật đầu cười nói :

- Được, ta muốn biết người đưa ta đến gặp người nào?

Mai Đông Ni ngịch ngợm bảo :

- Thế nào? Bộ sợ ta đem người đi bán sao?

Đặng Tiểu Nhân cười ha hả nói :

- Yên tâm, không ai dám phí tiền mà bỏ ra mua cái đồ vô tích sự này đâu.

Mai Đông Ni bật cười đau bụng, lấy tay ôm ngực nói :

- Ta dẫn người đến gặp sư phụ ta.

Đặng Tiểu Nhân đã được lãnh giáo sự lợi hại của Mai Đông Ni, chàng thầm nghĩ sư phụ của nàng nhất định phải là nhân vật có võ công tuyệt thế lợi hại phi thường.

Từ sau khi chàng biết rõ được thân thế của mình, tự nhiên chàng dần dần cảm thấy ham thích võ công, không hề có thái độ bỏ ghét như trước. Chàng nghĩ mình không thể nhắm mắt làm ngơ, cũng không được làm nhục nhà đến gia phong.

Do đó chàng cực kỳ cao hứng đáp :

- Được.

Mai Đông Ni mỉm cười sung sướng :

- Vậy thì người về đi. Sáng sớm ngày mai ta đến khách điểm tìm người. Đừng quên đem kiếm theo, nhớ đấy.

Đặng Tiểu Nhân gật đầu nói :

- Làm sao quên được. Ta đi đây. Nhờ người thay ta chào đại thúc một tiếng nhé.

Nói chưa dứt lời, chàng nhẹ nhàng tung mình, người đã vọt qua khỏi bức tường, chớp mắt thân ảnh mất hút vào trong màn đêm dày đặc.

Mai Đông Ni mê mẩn nhìn theo cái bóng của Đặng Tiểu Nhân đang mất dần vào phía xa xa. Nàng không thể ngờ rằng sự hiểu lầm giữa hai người lại được hóa giải một cách dễ dàng nhanh chóng đến như vậy.

Nàng đâu biết rằng lần đầu tiên Đặng Tiểu Nhân gặp Cung Thân Vương nơi sông bạc Cát Tường, trong lòng đã nảy sinh một tình cảm quý mến đối với nhân vật này. Qua cuộc đàm luận hôm nay, chàng lại biết được phong thái cao sang, khí độ hào sảng, kiến giải vô cùng chính xác khiến cho lòng chàng càng phục hơn. Cho nên mới không hề để ý phiền trách cái thái độ có chút vô lễ, kỳ dị của nàng. Ngược lại, trong bụng đã nảy sinh một tình cảm yêu mến không nói nên lời.

Điều càng quan trọng hơn là Đặng Tiểu Nhân sau khi biết được phụ thân chàng cùng với đương kim Hoàng đế Hoảng Lịch đã kết nghĩa huynh đệ, nên cũng thay đổi thái độ thù địch trước đây đối với người Mãn Châu, bởi vì chàng tin rằng cách làm của phụ thân tất phải có thâm ý sâu xa.

Mai Đông Ni quay mình đang muốn trở về phòng, phía sau chợt vang lên tiếng cười vui vẻ của Cung Thân Vương.

Mai Đông Ni bỗng đỏ mặt xấu hổ, cúi đầu nói :

- Gia gia. Người vẫn chưa ngủ sao?

Cung Thân Vương cười đáp :

- Gia gia đang muốn kiếm Tiểu Nhân đánh cờ nói chuyện cho vui. Ai ngờ con ôm chặt quá làm cho người ta sợ quá chạy mất tiêu rồi.

Mai Đông Ni dựa sát vào người Cung Thân Vương nũng nịu cười nói :

- Ngày tháng còn dài, mà chàng lúc nào đánh cờ với gia gia mà chẳng được? Làm gì mà gia gia phải hấp tấp ngay bây giờ?

Cung Thân Vương nhẹ nhàng đưa tay vuốt tóc con gái, rồi cười bảo :

- Chàng? Chàng là ai? Ai là chàng của con?

Mai Đông Ni thấy phụ thân hỏi vặn để chọc mình, khuôn mặt nàng đỏ ửng lên phụng phịu nói :

- Gia gia thật là xấu ghê, cứ chọc con hoài à.

Cung Thân Vương nói tiếp :

- Hẳn là người có thể tin cậy phó thác suốt đời. Gia gia rất thích. Hẳn con cũng thật sự vui mừng. Nhưng mà bên ngoài hẳn tuy rất hiền lành, nhưng nội tâm rất cứng rắn khí khái, cho nên sau này con phải có tính ôn nhu hiền dịu một chút. Nếu như để hẳn sợ mà chạy mất e rằng hẳn sẽ không bao giờ quay trở lại đâu.

Mai Đông Ni chớp đôi mắt đen láy, chu cái miệng nhỏ xú, giận lấy rồi đáp :

- Chạy thì mặc kệ, đâu thiếu người như vậy.

Cung Thân Vương biết rõ tính nết con mình, liền cười bảo :

- Con đừng giả bộ nói cứng. Gia gia thấy hết cả rồi. Con gái ta đã dần dần đổi tính, tình yêu quả nhiên có sức mạnh ghê gớm thật.

Tâm sự của Mai Đông Ni đã bọ cha mình hiểu thấu, nàng liền lao mình trong lòng Cung Thân Vương, miệng lẩm bẩm trách yêu :

- Gia gia...

* * * * *

Phía ngoài tây trực môn bỗng xuất hiện một đôi nam nữ.

Trời cao trong vát xung quanh không một gợn mây.

Vàng thái dương vừa mới mọc, chiếu xuống những tia nắng sớm ấm áp vô cùng dễ chịu.

Thiếu nữ mặc một bộ y phục bằng vải thô màu lam, có điểm những bông hoa trắng, dưới chân mang một đôi giày vải màu đen, hai bím tóc đen mượt lắc lư phía sau, khuôn mặt trắng hồng trông càng xinh đẹp bội phần.

Thiếu niên mặc một chiếc trường sam bằng vải trắng, hai chân cũng xỏ một đôi giày vải. Đôi mày kiếm cùng với đôi mắt sáng quắc nhìn thẳng về phía trước, dáng vẻ anh tuấn, phong thái nhàn nhã, tiêu điều thoát tục, trong tay cầm một túi vải hình dáng thon dài.

Hai thiếu niên thiếu nữ này nhìn cách phục sức bề ngoài cũng bình thường như bao nhiêu người dân khác. Nhưng khi họ vừa xuất hiện, lập tức gây ra sự chú ý cho mọi người xung quanh, ánh mắt của họ cứ dán chặt vào hai người, miệng không ngớt trầm trồ khen ngợi.

Thiếu niên đó chính là Đặng Tiểu Nhân, còn thiếu nữ kia không ai khác hơn mà chính là Mai Đông Ni.

Đặng Tiểu Nhân cứ mở to đôi mắt, đắm đắm nhìn Mai Đông Ni tựa như thân hình nàng có một sức hút kỳ lạ, làm cho ánh mắt chàng không rời được khỏi cái bóng dáng mỹ miều của người bạn đồng hành.

Mai Đông Ni thừa dịp chàng đang ngơ ngẩn không chú ý, liền đưa khuỷu tay thúc vào hông chàng một cái.

Đặng Tiểu Nhân đau quá mím chặt môi lại suýt chút nữa đã la lên một tiếng thất thanh, vội vàng tròn mắt nhìn Mai Đông Ni :

- Người...

Mai Đông Ni liếc chàng một cái rồi dịu dàng trách :

- Mắt ngươi không được liếc ngang, ngó dọc nghe chưa.

Đặng Tiểu Nhân lúc này mới cảm thấy mình hơi thất thố, mặt chàng chợt đỏ bừng rồi từ từ xoay người lại rồi cứ lẳng lặng bước đi lên trước.

Mai Đông Ni vội vàng phóng người đuổi theo nói nhỏ :

- Người... người giận ta thật sao?

Đặng Tiểu Nhân quay lại đáp :

- Ta đâu phải con đũa dai nhách nên đâu có bao giờ biết giận lâu.

Mai Đông Ni bỗng kéo tay Đặng Tiểu Nhân rồi nói rí vào tai chàng :

- Đến rồi kìa.

Mai Đông Ni nói xong đã chạy nhón lên phía trước. Đặng Tiểu Nhân cảm thấy bối rối trong lòng, cũng im lặng không nói tiếng nào, liền phóng theo sau.

Phút chốc hai người đã dừng lại phía trước một chiếc lều. Trong lều có bày mấy cái bàn, vài băng ghế gỗ. Trước cửa lều có để một cái máng nước dành cho ngựa uống và một ít cỏ tươi.

Phía sau lều có một hàng cọc gỗ trên đó buộc gần chục con lừa, một lão già đang ngồi trên băng ghế hút thuốc.

Vừa thấy hai người tiến lại, lão già vừa mời ngồi vừa quay người vào trong gọi lớn :

- Tiểu lục tử, mau dắt hai con lừa ra đây.

Đặng Tiểu Nhân đưa mắt nhìn Mai Đông Ni ý như trách móc :

- Đại tiểu thư nhiều tiền mà lại không dùng đúng chỗ, để lên núi lại tốn tiền đi mua hai con lừa sao?

Mai Đông Ni nhẹ nhàng kéo tay chàng một cái muốn cười nhưng không dám cười thành tiếng, vội ghé sát tai chàng thì thầm :

- Ngốc tử đừng nói nữa, chút xíu ta sẽ nói cho người nghe.

Một đứa trẻ chừng mười bốn tuổi đã dắt hai con lừa đến trước mặt hai người.

Lão già đang ngồi trên băng ghế cũng tiện tay lấy ra hai cái đệm vải dè lên lưng con lừa.

Mai Đông Ni lấy ra hai mươi đồng tiền để lên trên cái bàn dài, rồi cầm lấy dây cương nhẹ nhàng tung mình phóng lên lưng con vật, mỉm cười phi ra ngoài.

Đặng Tiểu Nhân ngẩn ngơ nhìn theo hồi lâu, mới định thần lại, rồi vội vàng quay mình phóng lên lưng lừa đuổi theo nàng.

Mai Đông Ni giật nhẹ dây cương khiến cho con lừa bước chậm lại sóng đôi với Đặng Tiểu Nhân rồi nàng mỉm cười nói :

- Hai con lừa này là vật cho thuê, hiểu chưa?

- Thuê à? Nếu như người ta cưỡi nó chạy đi luôn thì sao?

Mai Đông Ni bật cười lấy tay chỉ vào ngựa ba trước mặt :

- Phía trước có một hẻm nhỏ, sao người không rẽ vô thử xem?

Đặng Tiểu Nhân chợt nổi tánh trẻ con, rẽ vào theo con đường nhỏ. Chàng dùng đủ mọi cách cũng không thể bắt nó lạc bước đi vào đó. Chàng đành bắt lực, không biết làm sao hơn bèn nói :

- Thật quái lạ...

Mai Đông Ni mỉm cười :

- Kỳ thực chẳng có gì là quái lạ cả. Họ đã huấn luyện con lừa rất hay, chúng nó chỉ thuận theo đại lộ mà đi lên Diệu Phong sơn. Người có muốn rẽ qua con đường nhỏ ấy cũng không được. Khi vừa tới chân núi Diệu Phong Sơn này, con lừa lập tức dừng lại. Lão chủ cho thuê liền dắt nó đi uống nước ăn cỏ đến lúc đi về người ta tất nhiên phải bỏ ra một số tiền thuê nó tiếp. Một khi về đến cửa Tây trạch, nó sẽ không chịu đi nữa, một bước cũng không nhúc nhích. Lúc đó, lão chủ lại ra dắt nó về. Không tin, người cứ thử lại xem.

Đặng Tiểu Nhân không khỏi lấy làm kinh ngạc. Hai người vẫn cưỡi lừa lên trước. Người đi đường càng lúc càng thưa dần. Đặng Tiểu Nhân không ngừng đưa mắt liếc nhìn Mai Đông Ni rồi đột nhiên nháy mắt một cái, cười hì hì không dứt.

Mai Đông Ni trợn mắt ngạc nhiên hỏi :

- Người cười cái gì?

Đặng Tiểu Nhân tinh quái liếc nhìn nàng cười nói :

- Người coi cái bộ dạng của chúng mình giống cái gì nào?

Mai Đông Ni thừa biết chàng sẽ nói ra những lời không hay ho cho lắm. Nhất định sẽ là những câu chọc ghẹo mình nên cố ý trầm sắc mặt, lạnh lùng bảo :

- Không biết. Người nói đi.

Đặng Tiểu Nhân vừa lấy tay vuốt ngực vừa lắc đầu cười nói :

- Sợ lắm, ta không nói ra thì hay hơn.

Đặng Tiểu Nhân giật mạnh dây cương, thúc lừa phóng nhanh, không buồn để ý đến nàng.

Chàng càng không nói Mai Đông Ni càng muốn biết. Nhìn theo sau lưng của chàng, nàng tức rằng không cần được chàng một cái, vừa hận đến mức muốn tát cho chàng một cái cho bỏ ghét. Nhưng không cách nào chạy vượt lên trước được nên đành phải xuống nước nói giọng năn nỉ :

- Người nói đi. Ta không trách người đâu!

Đặng Tiểu Nhân tinh nghịch ghé sát vào tai nàng nói nhỏ :

- Người xem chúng ta có giống như đôi vợ chồng trẻ đi về nhà mẹ không?

Khuôn mặt trắng như ngọc chợt đỏ bừng lên, tay nắm lại thành quyền gơ lên làm cho Đặng Tiểu Nhân sợ mất vía, vội vàng thúc lừa chạy lẹ, Mai Đông Ni đuổi theo không kịp bèn nói với theo, giọng có vẻ trách móc nũng nịu :

- Đồ khỉ, người xấu lắm, cứ nói bậy không à!

Hai người cứ chọc qua chọc lại nói nói cười cười. Chốc chốc lại vang lên những tiếng cười trong trẻo tinh nghịch của đôi trai tài gái sắc này.

Trời đã dần về trưa.

Đặng Tiểu Nhân và Mai Đông Ni đã tới dưới chân núi Diệu Phong sơn. Quả nhiên không sai, hai con lừa đen đã dừng lại không chịu bước tới trước nữa.

Trên núi Diệu Phong xây dựng vô số đền chùa, miếu mạo. Cái lớn thì hùng vĩ tráng lệ, cái nhỏ thì chạm trổ công phu đẹp đẽ, mỗi nơi một vẻ, đua nhau khoe sắc.

Đặng Tiểu Nhân và Mai Đông Ni đi bộ lên núi đến lưng chừng núi thì ngồi nghỉ chân tại Chính Giác tự, mua cơm chay ăn. Sau đó cứ men theo sơn đạo mà leo đến tận đỉnh núi.

Bỗng nhiên...

Một vị lão tăng đã đứng ngay trước mặt, hai tay chấp lại, miệng niệm Phật hiệu rồi cúi mình về phía hai người thi lễ.

Mai Đông Ni vội vàng chấp hai tay lại, cúi mình đáp lễ, miệng cũng niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật.

Thần sắc nàng cực kỳ nghiêm trang, thái độ vô cùng kính cẩn.

Lão tăng đã đi xa dần, Đặng Tiểu Nhân mới nhìn nàng rồi hỏi :

- Người tin Phật?

Mai Đông Ni nhẹ nhàng thở dài vừa đi vừa nói với chàng :

- Người ta trong lúc bàng hoàng sợ hãi thì sẽ tin...

Mai Đông Ni nhìn Đặng Tiểu Nhân trong ánh mắt lộ ra một tia nhìn kỳ lạ. Nàng lặng im hồi lâu rồi nói tiếp :

- Trước đây hầu như mỗi ngày ta đều lên Diệu Phong sơn này để lễ Phật.

Đặng Tiểu Nhân là người vô cùng thông minh há lại chẳng hiểu được ẩn ý trong những lời nói của nàng sao? Cho nên vừa nghe thấy vậy trong lòng chàng cực kỳ xúc động nên mới nói với Mai Đông Ni :

- Đông Đông, người yên tâm. Về sau ta sẽ không làm cho người phải bàng hoàng sợ hãi đâu.

Mai Đông Ni ngược đôi mắt lấp lánh nhìn Đặng Tiểu Nhân đăm đăm không chớp. Trong khóe mắt xinh đẹp trong như mặt nước hồ thu bỗng ngân ngấn những giọt lệ.

Đây hoàn toàn không phải là những giọt nước mắt khổ đau mà chính là những giọt lệ sung sướng, rồi nàng cất giọng run run :

- Nhân Nhân, người... người đối xử với ta thật là tốt.

Từ khuôn mặt của nàng, cử chỉ của nàng cho đến ánh mắt long lanh ngấn lệ cũng toát ra một vẻ ôn nhu ngay cả thanh âm mà nàng phát ra cũng hàm chứa một sự nhu mì dịu dàng khó tả, không thể nói lên bằng lời.

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười nhìn Mai Đông Ni trong lòng cực kỳ kinh ngạc và còn cảm thấy quái lạ nữa. Bởi vì chàng không ngờ rằng chỉ qua một đêm mà nàng đã thay đổi nhiều đến như vậy, tựa như đã lột xác biến thành một con người hoàn toàn khác.

Hai người say sưa nhìn nhau hồi lâu trong im lặng, nhưng tâm hồn họ càng lúc càng xích lại gần nhau hơn. Thật là lúc này không có lời nói nào có thể diễn tả cho xiết.

Một lúc sau, Mai Đông Ni mới cười lên vui vẻ, rủ Đặng Tiểu Nhân :

- Nhân Nhân, chúng mình cùng đi xem thác nước nhé?

Đặng Tiểu Nhân gật đầu cười bảo :

- Ừ.

Hai người tiếp tục trèo lên đỉnh núi. Đường đi vô cùng tĩnh lặng, người leo lên càng lúc càng hiếm thấy hơn. Nàng cứ im lặng đi sát bên người Đặng Tiểu Nhân, nụ cười hạnh phúc làm nổi bật lên khuôn mặt vốn đã xinh đẹp của nàng. Thỉnh thoảng nàng lại đưa mắt liếc nhẹ sang bên cạnh. Trong ánh mắt chất chứa bao nhiêu lời yêu thương mà lời nói không thể nào biểu lộ ra được.

Đặng Tiểu Nhân cũng không nói được câu nào. Chàng cúi đầu xuống nhìn vào những dấu chân của chính mình rồi lại nhìn vào những vệt bùn đất bám trên mặt sơn thạch. Xa xa là những cọng cỏ non xanh mướt, lòng vẫn chưa hết bồi hồi ngạc nhiên pha lẫn sung sướng trước những đổi thay đột ngột của người bạn đồng hành xinh đẹp đang đi bên cạnh. Họ cứ tự nhiên đi gần vào chỗ tận cùng của khu rừng già dày đặc.

Chỗ này có một cái hồ nước tự nhiên do thác nước từ trên đỉnh núi chảy xuống nhập vào trong hồ. Do sức nước quá mạnh làm cho những giọt nước bắn ra tung tóe khắp nơi tạo thành một bức màn sương mờ bao phủ xung quanh, gặp lúc những tia nắng mặt trời chiếu xuống khiến cho bức màn sương trở nên long lanh tựa như chiếc cầu vồng ngũ sắc, vô cùng đẹp đẽ. Đứng xa nhìn trông giống như bồng lai tiên cảnh hiện ra giữa nhân gian.

Phía trong hồ những đóa sen màu tím hồng nở rộ rải đều khắp mặt hồ, men theo bờ có mấy cây cổ thụ tán lá rậm rạp không rõ tên. Dưới bóng cây râm mát có để một vài hòn thạch đăng thiên nhiên làm chỗ nghỉ cho người du ngoạn lên đây ngắm cảnh.

Đặng Tiểu Nhân nhìn thấy những giọt mồ hôi rịn ra nơi sống mũi, trên trán của Mai Đông Ni, chàng liền mỉm cười cất tiếng nói với nàng :

- Đông Đông, ta mệt rồi. Chúng mình hãy ngồi xuống đây nghỉ chân một chút đã.

Tình yêu không cần dùng lời lẽ để nói mà phải cần dùng tâm ý để hiểu ra thôi.

Mai Đông Ni cảm kích nhìn Đặng Tiểu Nhân. Nàng biết rằng chàng tuy nói rằng rất mệt nhưng kỳ thực là vì lo lắng cho nàng nên nàng gật đầu mỉm cười dịu dàng ngồi xuống bên cạnh Đặng Tiểu Nhân.

Phía trước mặt hai người có một dòng suối rộng chừng mấy trượng, nước suối cứ chảy quanh co uốn lượn xuống dưới chân núi. Phía dưới có những tảng đá nhô lên chắn đi khiến cho dòng nước đang chảy bị chặn lại đột ngột liền văng lên những giọt nước bắn ra chung quanh, tiếng chảy róc rách nghe êm tai vô cùng.

Đặng Tiểu Nhân chợt nảy ra một ý, cười nói với nàng :

- Đông Đông, chúng mình cùng chơi trò chạy đua, được không?

Mai Đông Ni đưa mắt nhìn chàng rồi hỏi :

- Đua cái gì?

Đặng Tiểu Nhân chạy đến hái hai bông hoa, đưa cho Mai Đông Ni một cái sau đó nhẹ nhàng tung mình chạy đến bên bờ suối rồi nói lớn :

- Ta đếm một hai ba xong chúng mình cùng thả nó xuống nước để nó theo dòng nước chảy xuống, còn chúng mình chạy đuổi theo sau. Hoa của ai xuống dưới chân núi trước thì người đó thắng được không?

Mai Đông Ni tựa như trẻ con, vỗ tay reo vui rồi nói :

- Hay, hay lắm. Chuẩn bị một, hai, ba.

Hai người đồng thời thả bông hoa rơi vào dòng suối. Dòng nước liền cuốn phăng bông hoa trôi xuống cực kỳ nhanh lẹ, trong nháy mắt đã ra tít ngoài xa.

Hai người cùng cất tiếng cười vui vẻ, đề một hơi chân khí đồng thời tung mình chạy theo bông hoa đang trôi nhanh.

Bông hoa của Đặng Tiểu Nhân lướt đi thật nhanh, không bao lâu đã vượt xa cánh hoa của Mai Đông Ni. Thấy vậy nàng luống cuống giậm chân liên hồi, miệng la lên như thúc hối bông hoa trôi mau.

Đặng Tiểu Nhân đang lúc cao hứng, lòng hả hê đắc ý. Chợt bông hoa của chàng bị rơi vào xoáy nước, nó cứ quay tròn tại chỗ, lúc chìm lúc nổi không thể nào thoát ra được.

Trong phút chốc bông hoa của Mai Đông Ni đã vượt lên phía trước. Nàng thấy Đặng Tiểu Nhân đang lo lắng trông thật buồn cười. Nàng càng làm bộ, nháy mắt trêu tức chàng :

- Tục ngữ có câu “Trời thì cũng có lúc nổi gió bão chứ”. Chỉ trách là các hạ đắc ý quá sớm. Tạm biệt nhé, ta đi trước đây.

Mai Đông Ni vừa nói xong lại quay người nhìn mặt chọc tức chàng rồi mới tung mình phóng đi đuổi theo bông hoa đang trôi nổi theo dòng nước.

Đặng Tiểu Nhân khom lưng nhìn theo bông hoa của mình đang chìm nổi trong vũng nước xoáy trong lòng thâm nhủ:

“Ta đếm một, hai, ba nếu như bông hoa này không thoát khỏi nơi đó, ta dứt khoát phải lên đi hái một bông khác dù sao thì hoa đâu có đánh dấu mà sợ. Ai mà có thể phân biệt được cơ chứ?”

Chàng tuy thông minh thật nhưng Mai Đông Ni tinh ma không kém, tựa như nàng đã đoán trước được tâm sự của chàng nên vừa chạy nàng vừa quay đầu lại nhìn chàng không cho Đặng Tiểu Nhân có cơ hội hạ thủ.

Đặng Tiểu Nhân bực tức giậm chân than trời rửa thềm trong bụng:

“Con a đầu quỷ quái này, người cũng thông minh đáng sợ đấy chứ”.

Đặng Tiểu Nhân đột nhiên trở mắt kinh ngạc chỉ thấy bông hoa đang xoay tròn trong xoáy nước đột ngột chìm xuống mất tích, lúc nổi lại lên trên mặt nước thì đã cách xa chỗ cũ ngoài mấy trượng.

Đặng Tiểu Nhân vui mừng ra mặt rồi co chân đuổi theo.

Bỗng nhiên...

Một tiếng la thất thanh vang tới rồi nghe giọng nói buồn rầu chán nản của nàng :

- Hồng rồi, ông trời ơi hãy cứu giúp ta một phen...

Phút chốc Đặng Tiểu Nhân đã lại vượt qua Mai Đông Ni. Chàng quay người liếc nàng một cái, chỉ thấy bông hoa của nàng đã lao như điên cuồng xuống chân núi.

Phía dưới chân núi thỉnh thoảng lại vang lên những thanh âm của hai người. Những tiếng cười vui vẻ những tiếng la kinh ngạc xen lẫn tiếng thở dài lẫn tiếng mắng yêu.

Những du khách trên núi đứng xa xa nhìn đôi trai gái đẹp như kim đồng ngọc nữ giáng thế dường như họ cũng vui lây với niềm vui vô hạn của hai người.

Thời gian cạn một chén trà trôi qua, Đặng Tiểu Nhân và Mai Đông Ni cơ hồ xuống đến chân núi cùng một lúc. Mai Đông Ni thừa dịp chàng không chú ý liền phất tay ném một viên sỏi nhỏ xuống mặt nước. Hòn sỏi liền bay vút đến trúng ngay vào giữa bông hoa của Đặng Tiểu Nhân.

Nàng đã sử dụng lực đạo ném hòn đá một cách vừa vặn khéo léo khiến cho những người xung quanh trầm trồ khen ngợi bởi vì nếu không đúng lúc thì bông hoa sẽ lướt qua mà không hề hấn gì, còn nếu dùng lực quá mạnh thì nó sẽ bị nát vụn rơi ra thành từng cánh.

Nói thì chậm nhưng việc xảy ra chỉ trong chớp mắt. Bông hoa của Đặng Tiểu Nhân đang trôi đã bị hòn sỏi nhỏ chạm nhẹ vào khiến nó quay tròn tại chỗ. Trong thoáng chốc, bông hoa của Mai Đông Ni đã vượt lên trước. Thế là phần thắng thuộc về Mai Đông Ni.

Đặng Tiểu Nhân cố ý thở dài, tiếp đó cất tiếng hỏi nàng :

- Ai thua đây?

Mai Đông Ni lớn tiếng đáp :

- Người thua chứ ai.

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười cãi lại :

- Ta nói người thua rồi.

Mai Đông Ni bực tức giậm chân không chịu :

- Người muốn chơi ăn gian sao?

Đặng Tiểu Nhân đưa ngón tay lên má mình lêu lêu chọc tức Mai Đông Ni rồi nhìn nàng cười ha hả bảo :

- Người chơi xấu giả trò ăn gian chính là người đó. Người ném đá cản hoa phạm luật chơi cho nên thắng cuộc là ta mới phải chứ?

Mai Đông Ni nghe vậy chợt đỏ mặt, xấu hổ, cúi đầu xuống rồi mỉm cười thẹn thùng nhưng vẫn bướng bỉnh đến cùng dứt khoát không chịu thua nên bảo chàng :

- Coi như là không phân thắng bại. Chúng mình chơi lại một lần nữa nhé.

Mai Đông Ni không đợi Đặng Tiểu Nhân đồng ý, cầm đầu co giò bỏ chạy. Đặng Tiểu Nhân bị cái dáng vẻ tinh nghịch ngây thơ của nàng làm cho lòng chàng cũng cảm thấy vui vẻ, thế là chàng cũng im lặng co cẳng phóng theo sau Mai Đông Ni.

Đặng Tiểu Nhân thấy nàng không trở về theo đường cũ mà cứ chạy miết vào rừng trong lòng không khỏi cảm thấy quái lạ vội lên tiếng hỏi :

- Đông Đông, người định chạy đi đâu vậy?

Mai Đông Ni không quay đầu lại, cứ vừa chạy vừa nói :

- Kể như người thắng đi. Không nói nữa, ta đưa người đến gặp sư phụ ta đây.

Đặng Tiểu Nhân vội chạy lên trước. Phía sau họ chợt vọng đến một tiếng thở dài nhẹ nhưng hai người đều không nghe thấy.

Xem tiếp hồi 17 Kiếm khí ngút trời

17. Hồi 17 Kiếm Khí Ngút Trời

Một lão nông mình mặc một bộ y phục bằng vải thô màu lam nhạt tay trái cầm một cái ống điều dài miệng không ngót phì phà nhả khói mù mịt, trên tay phải đang nắm lấy một quân cờ trắng mắt chăm chú nhìn vào bàn cờ mà chưa đánh xuống.

Đặng Tiểu Nhân uống cạn chén rượu rồi giơ tay lấy một cái đùi gà há miệng cắn một cái, đưa mắt nhìn Mai Đông Ni đang đứng bên cạnh theo dõi cuộc chơi, nghe hàm răng dính đầy thịt và mỡ gà bóng nhẫy cười với nàng.

Mai Đông Ni buồn cười đưa mắt liếc lão nông giờ con cờ lên một cái.

Đặng Tiểu Nhân rút cổ liếm mép rồi lấy tay nhanh lẹ để cái đùi gà vào trong đĩa.

Mai Đông Ni nhìn không được nữa liền nhoẻn miệng cười hi hi... Bỗng nàng chợt nhớ ra vội lấy tay bịt miệng lại nhưng không còn kịp nữa...

Liền nghe “cạch” một tiếng quân cờ trắng trên tay lão nông đã đặt xuống một vị trí trên bài cờ xong, ngẩng đầu nhìn Mai Đông Ni cười ha ha nói:

“A đầu, người coi sư phụ thắng rồi nè, người có mừng cho sư phụ không?”

Đặng Tiểu Nhân chút xiu nữa đã phun thịt gà trong miệng ra ngoài, chàng vội đưa tay bịt miệng cổ nuốt nó trở xuống nghênh cổ trợn mắt suýt chút nữa là bị chết sặc rồi.

Mai Đông Ni liếc chàng một cái rồi nói :

- Phải rồi, nếu sư phụ đã thắng thì đồ nhi nhất định sẽ vui mừng cho lão nhân gia chứ!

Lão nông cười ha ha nhìn Đặng Tiểu Nhân :

- Tiểu tử, người còn chưa chịu đầu hàng sao?

Đặng Tiểu Nhân đưa tay nhón lấy quân cờ đen bóng mím cười nhìn lão nông rồi nói :

- Lão nhân gia, nếu như vãn bối đặt quân cờ đen xuống chỗ này thì lão nhân gia tính thế nào đây?

Nói chưa dứt lời quân cờ màu đen đã di động đến góc phải phía trên rồi đứng trấn ở đó.

Lão nông chợt run bắn người nhìn chăm chú vào bàn cờ rồi chán nản thở dài một tiếng lắc đầu nói :

- Lão phu lại thua rồi!

Mai Đông Ni chớp lấy bả vai của lão nông nũng nịu trách :

- Sư phụ mau nể sợ người ta quá vậy, không đánh cờ thì đồ quyền, còn không thì đồ súc sắc, bài cào, không phải đồ nhi nói ngoa chứ... sư... sư phụ thật là mê bài thành tật.

Đôi mắt Đặng Tiểu Nhân chợt sáng rực lên, dường như muốn nói điều gì nhưng khóe miệng cứ mấp máy không thốt nên lời.

Lão nông cười hà hà bảo :

- A đầu, nếu như sư phụ đây không ham đánh bạc để đến nỗi thua phụ thân người thì làm sao có thể thu nhận người có tính tình bướng bỉnh không chịu nghe lời như người làm đồ đệ chứ?

Mai Đông Ni giậm chân giận dỗi nói :

- Tệ quá, sư phụ cứ bêu xấu đồ nhi trước mặt người ta không hà, mai mốt đừng hòng mà kêu con đem Tảo Nhi Hồng tửu cho sư phụ uống.

Lão nông lắc đầu thở dài nói :

- A đầu, người không cho sư phụ uống rượu thì dứt khoát phải khiêng sư phụ vào quan tài cho xong, nếu không con sâu rượu quậy phá loạn hết ruột gan khiến ta dở sống dở chết thật là chán ghê.

Mai Đông Ni nhìn không được liền cười hi hi ra chiều thích thú.

Đặng Tiểu Nhân thấy lời nói cử chỉ của lão nông này khôì hài vui vẻ, thái độ bình dị gần gũi dễ thân, chàng chẳng những không lấy đó làm phiền trách mà trái lại đối với vị cao nhân này lại nảy ra một tình cảm yêu mến kính trọng nên vội vòng tay thi lễ mỉm cười nói lớn :

- Lão nhân gia cao quý hơn người không biết xưng hô thế nào cho phải.

Lão nông vén tóc cười nói :

- Lão đây họ Từ, thân hữu đều nói ta mê đánh bạc, còn nghề nông chỉ là giả nên đều gọi là Bán Nông.

Đặng Tiểu Nhân vội cúi mình thi lễ nghiêm giọng nói :

- Văn bối hân hạnh được tương kiến Từ lão tiên bối.

Từ Bán Nông lia lịa lắc đầu :

- Tục, lão phu đây ghét nhất ba cái điệu bộ này, tiểu tử nói thật đi, mi có biết chơi bài không?

Đặng Tiểu Nhân gật đầu đáp :

- Biết.

Từ Bán Nông vô cùng cao hứng mỉm cười nói tiếp :

- Mi thích chơi loại bài gì?

Đặng Tiểu Nhân nghiêm chỉnh đáp :

- Bài gì cũng được. Miễn có chơi là thích rồi.

Từ Bán Nông vỗ tay cười nói :

- Được lắm, giỏi lắm, tiểu tử mi có dám chơi với lão đây mấy ván không?

Đặng Tiểu Nhân gật đầu cười nói :

- Dám chứ sao không?

Từ Bán Nông lại hỏi :

- Chơi loại bài gì?

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười :

- Văn bối nói rồi, bài gì cũng được, chỉ cần được chơi là thích rồi, tùy lão tiên bối quyết định.

Từ Bán Nông tuy không nói ra miệng nhưng trong lòng hơi khó chịu, lão thầm nghĩ:

“Tiểu tử này nói giọng nghe sao phách lối quá, lão đây sẽ dạy cho mi một bài học nhớ đời. Lão đã uống rượu quá nửa đời người, đồ quyền cũng vậy đã chơi là phải thắng, không ai địch nổi, ta phải chơi một trận với nó mới được. Cho nó biết, lão đây lợi hại ra sao, phải rồi, cái trò này thì bất quá nó mới mười sáu, mười bảy tuổi cũng vẫn còn kém ta nửa đời người mà”.

Một thoáng im lặng trầm mặc trôi qua.

Từ Bán Nông đưa tay lấy từ trong người ra ba hột súc sắc lấy tay ước lượng, những hột súc sắc tung nhẹ trên tay rồi trầm giọng hỏi :

- Thế nào? Tiểu tử nhà ngươi có dám đồ mấy ván súc sắc với lão đây không?

Đặng Tiểu Nhân gật đầu nói :

- Được, nhưng mà chúng ta phải có ít tiền đặt lấy hên cái đã.

Nói xong chàng rút từ trong người ra mấy tấm ngân phiếu, để nó lên bàn rồi thuận tay cầm lấy một bát lớn, dùng tay áo lau qua một lượt rồi hỏi Từ Bán Nông :

- Ai đồ trước?

Đặng Tiểu Nhân giơ tay cầm lấy ba hột súc sắc rồi nhấc lên ước lượng nhẹ nhàng sau đó ném vào trong bát một cái để thử, xong rồi đưa mắt nhìn Từ Bán Nông cười nói :

- Lão đồ, ta đoán nhưng không đoán lớn nhỏ mà chỉ đoán xem mấy điểm, nội trong ba ván, văn bối chỉ cần đoán sai một lần là kể như tiền bối thắng cuộc.

Từ Bán Nông kinh ngạc bàng hoàng, lão cơ hồ như không dám tin vào lỗ tai của mình, mắt tròn miệng há, cứ nhìn chăm chăm vào Đặng Tiểu Nhân, hồi lâu mới chậm chạp cất tiếng :

- Tiểu tử làm như vậy há chẳng phải là người chịu thiệt sao, nói thật lão đây tuy mê cờ bạc thành tật cũng không muốn lợi dụng chơi gác kẻ khác.

Đặng Tiểu Nhân cất tiếng cười lớn bảo :

- Lão tiền bối cứ yên tâm, văn bối quyết không thể thua đâu.

Từ Bán Nông bị chàng nói khích liền nổi giận trầm giọng bảo :

- Tiểu tử, đây là ý muốn của người đừng có nói là lão đây ỷ lớn hiếp bé đấy nhé, người chuẩn bị đi, lão sẽ đổ đây.

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười quay ra phía sau nhanh như điện xẹt.

Từ Bán Nông phát nhẹ tay áo giơ tay đón lấy ba hột súc sắc rồi đưa lên miệng thổi nhẹ một hồi, vung tay ném nó vào cái bát lớn, đôi mắt không chớp nhìn chăm chăm vào ba hột súc sắc đang xoay tròn trong đó.

Đặng Tiểu Nhân nhắm mắt ngưng thần yên lặng lắng nghe những thanh âm trong chảo của những hột súc sắc đang chuyển động.

Mai Đông Ni hết nhìn những hột súc sắc trong bát rồi lại ngó ngó Đặng Tiểu Nhân đang nhắm mắt ngưng thần, nàng vô cùng hồi hộp dường như nín thở tiếng tim đập trong lồng ngực cũng nghe rõ ràng.

Những hột súc sắc trong chén đã chậm dần rồi dừng hẳn, liền nghe thấy tiếng Đặng Tiểu Nhân nói lớn :

- Hai con ba điểm một con bốn điểm.

Trong cái bát, rõ ràng là hai hột ba điểm, một hột bốn điểm hoàn toàn chính xác với lời nói của chàng.

Từ Bán Nông và Mai Đông Ni tròn mắt há miệng nhìn như bị thôi miên vào ba hột súc sắc trong bát hồi lâu không nói nên lời.

Đặng Tiểu Nhân hỏi lại :

- Ta nói có đúng không?

Từ Bán Nông lúc này mới định thần lại, buông tiếng thở dài lẩm bẩm nói :

- Đúng!

Từ Bán Nông vừa trả lời vừa giơ tay lấy những hột súc sắc ném vào trong bát như cũ. Khi ba hột súc sắc vừa dừng lại, Đặng Tiểu Nhân đã nói :

- Một con một, một con hai, một con ba, đúng không?

Từ Bán Nông lại thở dài trầm giọng đáp :

- Không sai!

Nói vừa dứt lời Từ Bán Nông đã gieo những hột súc sắc xuống bát. Lúc ba hột súc sắc còn chưa kịp dừng hẳn lại đã nghe tiếng nói của Đặng Tiểu Nhân :

- Một con bốn, một con năm, một con sáu điểm kể ra cũng hơi lớn đấy, không sai chứ?

Quả nhiên không sai nhưng Mai Đông Ni sợ sự phụ mình mất mặt liền nhanh như chớp chạm rất nhẹ vào bát rồi không đợi cho Từ Bán Nông mở miệng, nàng đã vội cướp lời :

- Không đúng, hoàn toàn không đúng.

Đặng Tiểu Nhân cười ha hả nói :

- Đúng hay không thì trong lòng lão tiền bối tất phải minh bạch, cái bát này đã bị đựng nhẹ vào cho nên điểm đã bị dội thành Bạc Tư tức là ba mặt một điểm.

Từ Bán Nông nhìn vào ba chấm đỏ chói nằm ngay ngắn trong bát rồi cất tiếng cười vang khen ngợi :

- Tiểu tử thật là tuyệt kỹ hô biến như thần. Lão đây đến nay mới được đại khai nhãn giới, hay! Hay lắm!

Mai Đông Ni thấy sư phụ mình chẳng những không giận mà còn khen ngợi Đặng Tiểu Nhân không ngớt trong lòng nàng cũng cảm thấy vô cùng cao hứng thay cho chàng.

Đặng Tiểu Nhân từ từ quay người lại hai tay chấp lại nhìn Từ Bán Nông đang ngó ngàng xuất thần ngồi im như tượng đá mỉm cười không nói.

Hồi lâu Từ Bán Nông mới bắt đầu cười ha hả nói :

- Nghe nói ở thành Bắc Kinh có một thiếu niên trẻ tuổi chỉ trong một đêm danh tiếng đã vang dội khắp cửa thành, hề đánh là tất thắng từ trước đến giờ chưa hề thất tín. Nên được người ta xưng tụng là Đổ Quốc Trạng Nguyên lão đây khó khăn lắm mới dành dụm được mấy trăm lạng bạc định vào trong thành kiếm gã làm vài ván, ai ngờ chưa kịp đi kiếm gã thì đã sạch túi rồi.

Đặng Tiểu Nhân cười hi hi bảo với lão :

- Lão tiền bối không cần đi đâu nữa? Đổ Quốc Trạng Nguyên đang ngồi trước mặt lão nhân gia đây.

Đặng Tiểu Nhân nói xong liền lấy tay đẩy đồng ngân phiếu trên bàn tới trước mặt Từ Bán Nông rồi nói tiếp :

- Xin lão tiền bối vui lòng thu nhận, kể như đây là tiền văn bối kính biếu lão để lão nhân gia mua rượu uống vui, nếu như lão tiền bối còn muốn đánh bạc, văn bối sẽ có ngày đến hầu bạn cùng với người, nhưng mà nếu lại thua thì sẽ không có tiền uống rượu nữa đâu.

Mai Đông Ni nghe mấy câu chọc vui của chàng liền ôm bụng lăn ra mà cười, lấy tay chỉ vào Từ Bán Nông rồi bảo :

- Xem sư phụ có còn mê bài nữa không, nhược bằng đánh nữa thì ngay cả cái mền rách cũng không có mà đắp nữa cho coi.

Từ Bán Nông liếc mắt rồi tròn tròn nhìn Mai Đông Ni cười mắng :

- Lòng dạ nữ nhân luôn hướng ra ngoài, thật là chẳng sai chút nào. May mà người còn chưa bước ra khỏi cửa mà đã đem tiểu tử này đến định lấy hết tiền của lão già này. Mai kia nếu người bước qua khỏi cửa rồi chắc có lẽ dám đem cái thân già này đi bán cho người ta lắm?

Mai Đông Ni đỏ mặt xấu hổ liếc nhìn Đặng Tiểu Nhân một cái rồi vội vàng cúi đầu xuống.

Từ Bán Nông chột chí vào Đặng Tiểu Nhân trầm trọng nói :

- Còn tiểu tử nhà mi sao không chịu nói sớm, nếu biết mi là Đổ Quốc Trạng Nguyên thì cái thân lão tiểu này đâu dám so tài cùng mi.

Ba người vừa nói vừa cười một hồi, sau đó Đặng Tiểu Nhân liền đem những khẩu quyết, yếu lĩnh của cách đánh bạc nhất nhất giải thích tường tận cho Từ Bán Nông nghe, rồi đích thân làm mẫu cho lão coi.

Từ Bán Nông chẳng những cơ trí thông tuệ hơn người mà nội công cũng đã đạt đến hóa cảnh nên chỉ trong một thoáng đã lĩnh hội được tất cả, từ cách khống chế huyệt súc sắc như thế nào, súc nặng nhẹ tùy lúc cho đến các kỹ xảo khác. Dần dần lão đã có thể đoán được số điểm như mình mong muốn.

Từ Bán Nông tuy tuổi đã đến mức cổ lai hy nhưng tâm tính vẫn như con nít, lão vỗ vào vai Đặng Tiểu Nhân, cao hứng cười ha ha nói :

- Số ngân phiếu này coi như lão đây mượn tạm người làm vốn đánh bạc, hôm nay tuy thua mấy trăm lạng nhưng mai một vào thành đến sông bạc lấy lại mấy hồi. Lúc đó hai ta sẽ đến quán Đông Lai thuận làm một bữa ngon.

Mai Đông Ni bĩu môi nói :

- Hừ, không cho đồ nhi theo thì đồ nhi không cần.

Từ Bán Nông không thêm để ý đến nàng, đưa mắt nhìn Đặng Tiểu Nhân không chớp, hồi lâu mới từ từ cất tiếng hỏi :

- Mi biết võ?

Đặng Tiểu Nhân biết rằng Từ Bán Nông đã đề cập vào chuyện chính yếu, bất giác chàng hơi chấn động tinh thần rồi nghiêm trọng đáp :

- Biết.

Từ Bán Nông hỏi tiếp :

- Người dùng loại binh khí gì?

Đặng Tiểu Nhân trả lời :

- Kiếm.

Từ Bán Nông liếc nhìn chiếc túi vải để bên cạnh chàng rồi mỉm cười nói :

- Trong đó phải chăng là kiếm?

Đặng Tiểu Nhân gật đầu nói :

- Đúng vậy.

Từ Bán Nông tiếp tục nói :

- Rút kiếm của người ra múa thử cho lão coi.

Đặng Tiểu Nhân vốn tính tình cuồng ngạo cứng rắn không thích người khác ra lệnh bắt mình phải nghe nhưng chàng chợt nghĩ đến Mai Đông Ni đã bảo chàng đem kiếm lại đây, trong này tất phải có thâm ý gì đây. Lại nữa chàng với Từ Bán Nông rất là hợp ý nhau nên chàng không chút ngần ngại đứng dậy lui ra sau mấy bước, giơ tay rút thanh Mặc kiếm ra khỏi vỏ.

Chàng xoay nhẹ cổ tay, một luồng ô quang lướt qua, tả thủ bắt quyết để trước ngực, hữu thủ nắm chặt thanh kiếm thoáng chớp Đặng Tiểu Nhân đã triển khai tư thế.

Từ Bán Nông mở to đôi mắt nhìn mãi vào thanh Mặc kiếm trên tay Đặng Tiểu Nhân. Bỗng nhiên mắt lộ kỳ quang lớn tiếng hỏi Đặng Tiểu Nhân :

- Tiểu tử, Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp là gì của người?

Đặng Tiểu Nhân thoáng chút kinh ngạc rồi đáp :

- Gia phụ Từ Bán Nông hơi chút ngạc nhiên không ngớt đưa mắt dò xét nhìn chàng nét mặt không hề biểu lộ chút cảm xúc nào, hồi lâu mới trầm giọng bảo :

- Múa kiếm.

Đặng Tiểu Nhân cúi mình đáp :

- Vâng.

Đặng Tiểu Nhân vung tay một cái trong tiếng rít chói tai của thanh kiếm, những đường kiếm vung lên tạo nên vô vàn đóa hoa lấp lánh sắc đen tỏa ra khắp nơi, thế kiếm phát ra nhanh lẹ giống như sét đánh sao băng, kiếm ảnh bao phủ xung quanh, kiếm khí bốc ra rợn người.

Mai Đông Ni thấy vậy vô cùng thích thú cứ liên tục vỗ tay reo hò cổ vũ Đặng Tiểu Nhân.

Từ Bán Nông tụ thần nhìn kỹ nét mặt lạnh như giá băng không hề tỏ ra một chút thái độ gì cả.

Kiểm phong lưu chuyển tựa như gió lốc mưa giông, đường kiếm phát ra mỗi lúc một nhanh phút chốc cả thân hình như quện vào hợp với thanh kiếm thành một khối, nội trong vòng mười trường kiếm khí tỏa ra

vô cùng mãnh liệt, khiến cho những chiếc lá từng hình kim bị kiếm khí bút ra khỏi cây bay lả tả đầy trời hồi lâu mới từ từ bay ra xa và rớt xuống đất.

Đột nhiên...

Kiểm quang chợt dừng lại, Đặng Tiểu Nhân vận khí định thần, mặt không đổi sắc bước nhanh lên trước cúi mình thi lễ cất giọng nói với Từ Bán Nông :

- Cung thỉnh lão tiên bói chỉ giáo.

Từ Bán Nông vẫn giữ vẻ mặt băng giá lạnh lùng bảo :

- Tiểu tử ngươi muốn nghe những lời nói thật, hay là...

Đặng Tiểu Nhân tỏ vẻ ngạc nhiên cười lớn đáp :

- Tiên bói cứ nói thẳng, văn bói xin cung kính lắng nghe.

Từ Bán Nông gật đầu nói :

- Kiếm thuật của các hạ nếu như lấy con mắt thế tục mà xét thì có thể liệt vào hạng đệ nhất cao thủ võ lâm đủ để lên mặt trong giang hồ.

Đặng Tiểu Nhân và Mai Đông Ni đưa mắt nhìn nhau vui mừng khôn xiết, tâm hồn lâng lâng bay bổng cực kỳ đắc ý.

Từ Bán Nông đột ngột trầm hẳn sắc mặt nghiêm giọng nói tiếp :

- Nhưng nếu lấy kiếm mà luận kiếm thì dưới mắt lão đây kiếm thuật của các hạ chẳng những không có gì ảo diệu mà chẳng qua chỉ như đứa trẻ lên ba tập tành múa kiếm không có gì lạ lùng cả...

Mai Đông Ni vừa nghe vậy mặt hoa đột nhiên đổi sắc. Nàng biết rõ tính nét quật cường của Đặng Tiểu Nhân, sợ chàng với Từ Bán Nông không hợp ý với nhau, chỉ cần một lời nói có thể xảy ra xung đột nên định bước lên an ủi chàng vài câu...

Chợt nghe Đặng Tiểu Nhân cười lớn nói :

- Dưới mắt lão tiên bói, văn bói lẽ nào không chịu nổi một trận đấu thật sao?

Từ Bán Nông nghiêm mặt nói :

- Không sai, nói ra có lẽ ngươi không chịu phục, tiểu tử ngươi có dám đánh cược với lão đây một lần nữa không?

Đặng Tiểu Nhân điềm nhiên cười nói :

- Được, nhưng không biết cách đánh cược như thế nào?

Từ Bán Nông cười ha ha nói :

- Lão đây ngồi yên vị tại chỗ này, tiểu tử nhà ngươi dùng toàn lực xuất chiêu công kích ra ba thế, chỉ cần thân hình lão di động rời khỏi chỗ ngồi là kể như ngươi thắng. Tiểu tử, ý nhà ngươi như thế nào?

Lão già này thật là mê bạc thành tính, bất cứ lúc nào cũng không quên được chuyện cờ bạc cá cược.

Đôi mày kiếm của Đặng Tiểu Nhân chợt chau lại, lạnh lùng cười lên một tiếng, bởi vì từ lúc sinh ra đến giờ chưa từng bị ai khinh thường nặng nề như vậy, trong lòng chàng tuy cực kỳ phẫn nộ nhưng vẫn không hề thất lễ, chấp hai tay lại lớn tiếng nói :

- Tốt lắm! Nhưng không biết lấy gì đặt cược cho được?

Từ Bán Nông cười ha hả :

- Chúng ta có thể dùng mấy tấm ngân phiếu làm tiền đặt cược chịu chưa?

Đặng Tiểu Nhân cười gật đầu :

- Được, lão tiên bói hãy chú ý, văn bói sắp xuất chiêu đây.

Nói vừa xong chàng liền bước tới nhanh như điện xẹt, thanh kiếm đã bay ra bong người cùng với kiếm ảnh đã lướt tới chụp xuống đầu Từ Bán Nông đang ngồi im bất động.

Từ Bán Nông vẫn nhắm mắt ngồi im không hề cử động, kiếm khí tỏa ra phóng tới trước trong phút chốc lưỡi kiếm chỉ còn cách lồng ngực không đầy hai tấc.

Bỗng nhiên...

Đôi mắt của Từ Bán Nông chợt mở ra, tả thủ vung ra lẹ như điện chớp chạm nhẹ vào thân kiếm thanh Mặc kiếm đã bị đẩy ra.

Hữu chưởng xoay nhẹ đẩy ra mau như gió cuốn ép tới trước ngực Đặng Tiểu Nhân đồng thời mở miệng la lớn :

- Quay về!

Thanh kiếm trong tay Đặng Tiểu Nhân bị đẩy lui, trong lòng đã cảm thấy không ổn, vội lắc vai nhún người tung mình lùi ra phía sau, thể tránh tuy nhanh nhưng vẫn chậm một bước. Chàng chỉ cảm thấy một luồng kinh khí vô hình như có như không sắp đè lên ngực mình.

Đặng Tiểu Nhân tâm thần kinh động muốn tránh nhưng không được, đang định vận khí hộ thân, luồng kinh lực vô hình đã ép tới trước ngực. Chỉ thấy bóng người bay ra, Đặng Tiểu Nhân đã bị dội ngược trở về chỗ cũ, bước chân loạn choạng hồi lâu mới đứng vững lại được.

Khuôn mặt Mai Đông Ni chợt thất sắc, tim đau nhói, song cước điểm nhẹ xuống đất người đã nhanh chóng bay tới giờ tay đỡ lấy Đặng Tiểu Nhân giọng lộ lảng lảng hỏi :

- Nhân Nhân, người... người không sao chứ?

Đặng Tiểu Nhân cảm kích đưa mắt nhìn nàng rồi mỉm cười lắc đầu bảo :

- Không sao đâu, người mau tránh ra để ta lãnh giáo thêm một hai chiêu nữa của lão tiên bối.

Mai Đông Ni đưa mắt âu yếm nhìn chàng khoe miệng khe động đầy đường như muốn nói điều gì nhưng nghẹn ngào không thốt nên lời, thở dài một tiếng chau đôi mày liễu rồi tiện đà nhảy tránh qua một bên.

Đặng Tiểu Nhân quay người nhìn lại chỉ thấy Từ Bán Nông vẫn nhắm mắt ngồi yên tại chỗ không hề cử động. Lúc này chàng mới hiểu ông lão nhà quê không có gì đặc biệt đang ngồi trước mặt mình, mang trong người võ công tuyệt thế, một vị cao nhân ẩn mình vô cùng kín đáo.

Đặng Tiểu Nhân tính khí cuồng ngạo đâu dễ chịu thua. Chàng vội ngưng thần tụ khí vận hết công lực chuẩn bị rồi cúi mình thi lễ lớn tiếng bảo :

- Lão tiên bối nên cẩn thận, văn bối sẽ xuất thủ đây.

Từ Bán Nông mỉm cười nói tiếp :

- Tiểu tử cứ thi triển toàn bộ công lực, đừng lo lắng cho lão già này.

Đặng Tiểu Nhân vừa nghe, tính háo thắng lại nổi lên, chàng vận sức dùng toàn lực xuất chiêu, thanh thế quả nhiên lợi hại hơn trước nhiều.

Kiểm ảnh múa lên chập chùng, tiếng rít vang lên xé tai, kiếm quang lấp loáng lưu chuyển không ngừng, những đóa hoa kiếm tung bay khắp nơi, mũi kiếm phóng tới tựa như sao băng giáng lạc, đâm tới giữa mặt Từ Bán Nông. Càng lạ lùng thay Từ Bán Nông vẫn ngồi ngay ngắn tại chỗ không động đậy, mắt vẫn khép tay để im không cử động như đang chìm vào giấc ngủ say không biết thanh kiếm sắc bén đã sát bên người.

Đặng Tiểu Nhân thấy vậy không khỏi vui mừng, lòng thâm nghĩ:

“Có thể đắc thủ được chiêu này”.

Nào ngờ chính lúc đó thanh kiếm trong tay chàng đột nhiên khựng lại tựa như chạm phải một bức tường vô hình, cho dù chàng có dốc hết sức cũng không thể nào đâm tới dù là nửa bước.

Thần sắc Đặng Tiểu Nhân đột nhiên biến đổi, trong lòng vô cùng kinh sợ thẳm la một tiếng không xong rồi vội vàng thu kiếm thối lui ra sau. Cánh tay phải đột nhiên bị tê buốt, hóa ra là một luồng phản kích đã theo thân kiếm dội ngược về khiến cho thân hình chàng bị chấn động phải lui về nguyên chỗ cũ, thanh Mặc kiếm trong tay cơ hồ như sắp bay khỏi tay chàng.

Đặng Tiểu Nhân bản tính ngạo mạn quyết không chịu thua, chỉ thấy chàng chớp mắt hú lên một tiếng thân và kiếm đã nhập làm một, những ánh ô quang lấp lánh bao phủ chung quanh mũi kiếm xĩa tới trước ngực Từ Bán Nồng lẹ hơn điện xẹt.

Chiêu này là một tuyệt kỹ dùng để công phá kẻ địch hộ vệ thân mình của Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp. Đặng Tiểu Nhân trong lúc quá xấu hổ và phần nộ đã đem toàn lực xuất chiêu phóng tới, cho nên kiếm phong phát ra hơi lạnh buốt xương, ô quang lóa lên chói mắt khiến người ta không dám nhìn gần.

Từ Bán Nồng dường như cũng biết sự lợi hại ghê gớm của nó, hai mắt đột ngột trợn trừng, tia nhìn dữ dội sắc như lưỡi dao cứ dán chặt vào thân kiếm, tả thủ mau lẹ vươn ra tựa như điện xẹt, hai ngón tay xĩa tới, kẹp cứng lấy thanh kiếm, đồng thời hữu thủ nhẹ nhàng đẩy ra rồi cất tiếng cười ha hả nói :

- Tiểu tử, ngươi chịu thua chưa?

Đặng Tiểu Nhân đã bị một luồng nhu kinh chậm chạp ép tới khiến cho thân hình bị tổng trở về chỗ cũ, thanh Mặc kiếm trong tay đã bị Từ Bán Nồng đoạt lấy.

Đặng Tiểu Nhân chợt tỉnh lại, nghĩ đến câu “Kiếm tại nhân tại, kiếm huy nhân vong” trong lúc cấp bách đang định liều mạng với Từ Bán Nồng.

Bất ngờ...

Một tiếng thở dài vang lên, Đặng Tiểu Nhân hơi thoáng ngạc nhiên chợt thấy Từ Bán Nồng nhìn không chớp mắt vào thanh Mặc kiếm trong tay lăm bắm nói một mình :

- Than ôi! Năm xưa quần hùng luận kiếm ta đã bị thua một chiêu nửa thức dưới tay chủ nhân của thanh Mặc kiếm này. Người đã không tị hiềm thấp nển luận đàm suốt đêm làm cho ta tâm tư thông suốt, trong thoáng chốc ngộ ra được chân lý của kiếm thuật, sau đó ta đã không có ý tiếp tục dọc ngang giang hồ nữa, quy ẩn nơi thôn dã lấy ruộng đồng làm vui, không ngờ rằng sắp tới cuối đời lại được trông thấy Mặc kiếm, tương kiến với hậu duệ của cố nhân. Nhân sinh tùy duyên lẽ nào đây là ý trời!

Mặt trời đã lặn, hoàng hôn từ từ buông xuống.

Những đám mây đỏ sẫm đã bao phủ khắp trời.

Khói bếp bốc lên nghi ngút, những con chim cũng đã bay về tổ của mình.

Gia nô đã chuẩn bị xong bữa cơm. Từ Bán Nồng, Đặng Tiểu Nhân, Mai Đông Ni đang ngồi quanh ngọn đèn ăn uống vui vẻ.

Từ Bán Nồng vô cùng hứng chí, uống cạn hết chén này đến chén khác, rồi nhìn Đặng Tiểu Nhân cười ha hả nói :

- Tiểu tử, chắc ngươi còn chưa phục.

Đặng Tiểu Nhân nghiêm giọng nói :

- Lão tiên bối...

Từ Bán Nồng trợn tròn đôi mắt, sắc diện chợt trầm xuống, cắt ngang lời chàng giọng ông không vui :

- Ta và Chu đại hiệp luận kiếm kết giao và gọi nhau bằng huynh đệ, các hạ kêu ta một tiếng “lão bá” lẽ nào lại là một điều nhục nhã hay sao?

Đặng Tiểu Nhân trong lòng cũng cực kỳ cao hứng vội vàng đứng dậy cúi rạp mình lễ bái rồi cất giọng cung kính thưa :

- Tiểu diệt khấu đầu bái kiến lão bá...

Từ Bán Nồng ngồi yên nhận lễ rồi cười ha hả bảo :

- Đứng dậy, đứng dậy, như vậy mới xứng đáng là người chứ, hơn nữa lại có vẻ thân mật hơn, nói mau, người thua mà có chịu phục không?

Đặng Tiểu Nhân nghiêm mặt đáp :

- Lão bá thần công cái thế, tiểu diệt tuy thua, nhưng rất phục người.

Từ Bán Nông cứ lắc đầu liên tục đoạn nói lớn :

- Sai rồi, người phải không phục mới đúng.

Đặng Tiểu Nhân không hiểu bèn hỏi lại :

- Ý của lão bá là...

Từ Bán Nông nghiêm giọng bảo :

- Chu đại hiệp trong người mang võ công quán tuyệt, vô địch thiên hạ Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp tuy chỉ có ba chiêu nhưng cũng đủ làm kinh thiên động địa khiến cho quỷ khóc thần sầu, thiên hạ không ai địch nổi, cho nên giang hồ võ lâm đều khiếp sợ tôn người là “Thiên hạ đệ nhất kiếm”. Người há liệu linh khinh thường làm tổn hại uy danh của lệnh tôn sao?

Đặng Tiểu Nhân càng nghe càng mơ hồ, chàng thầm nghĩ nếu như kiếm pháp gia truyền Thu Phong Tảo Diệp này thật là lợi hại như lời lão bá nói, thì tại sao vừa mới xuất thủ đã bị người chế ngự, cứ coi như mình chưa đủ công lực thì cũng chẳng thể nào thất bại thảm hại như vậy được, chàng bồng tở về nghi ngờ :

- Tiểu diệt ngu độn không tài nào lãnh hội được huyền cơ ẩn chứa trong lời của lão bá.

Từ Bán Nông nhắc chén rượu uống cạn đoạn cười nói :

- Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp tuy là vô địch thiên hạ nhưng mà hiền diệt chỉ mới học được kiếm phong chưa hề lãnh ngộ kiếm ý, uy lực của kiếm pháp tự nhiên không thể phát huy ra hết được. Điểm mấu chốt chính là ở đây.

Đặng Tiểu Nhân lơ mơ hiểu ra một phần nhưng không rõ lắm liền nói :

- Xin lão bá nói rõ hơn một chút.

Từ Bán Nông suy nghĩ một lát rồi nói tiếp :

- Cảnh giới tối cao của kiếm pháp là ở chỗ thần động tâm chuyển, tâm chuyển niệm sinh, niệm sinh ý đến, lấy ý khiển kiếm, ý đến kiếm ra. Như vậy thế kiếm đánh ra liên miên bất tuyệt công kích không ai địch nổi, đánh là tất thắng.

Đặng Tiểu Nhân được thiên phú dị bẩm, tư chất thông minh hơn người chỉ cần nghe thoáng qua, suy nghĩ một chút là đã có thể lãnh hội được toàn bộ tâm ý của Từ Bán Nông. Ngộ ra được chân lý trong đó, trong lòng chàng vui sướng vô hạn bèn đứng phắt dậy cúi mình bái dài miệng nói lớn :

- Đa tạ lão bá ra tay chỉ điểm khiến cho đầu óc ngu tối của tiểu diệt đây được khai mở thật là hữu ích vô cùng. Xin nhận của tiểu diệt một lạy để bày tỏ tác lòng.

Từ Bán Nông trong lòng cũng vô cùng hoan hỉ, thấy hậu duệ của cố nhân kiệt xuất như thế phải gật đầu khen ngợi :

- Thật hiếm có kẻ nào có huệ căn thiên bẩm như người, vừa nghe nói qua đã hiểu. Võ học cũng là một môn nghệ thuật cực kỳ thâm ảo, được trời phú cho dĩ bẩm thêm với cố gắng tự thân, còn phải có tâm tính khoáng đạt, ba cái phối hợp với nhau mới mong...

Mai Đông Ni ngơ ngác không hiểu vội chen vào :

- Sư phụ, luyện võ công và tâm tính căn bản là hai chuyện khác nhau, con không hiểu ý của sư phụ.

Từ Bán Nông nhè nhẹ thở dài đưa mắt nhìn nàng rồi nói :

- A đầu ngón ngón kia, một kẻ tâm địa hẹp hòi không thể dung nạp được hết, mặc dù được thiên phú dị bẩm, chăm chỉ luyện tập võ công cũng khó mà thành tựu bởi vì hần thiếu cái tâm phẳng lặng thẳng thắn,

cái khí hạo nhiên tốt lành, nếu cứ gắng sức mà không có thì khó tránh khỏi việc tự làm thương tổn đến mình, đó chẳng phải là tai hại hay sao?

Đặng Tiểu Nhân chớp mắt lập tức lãnh hội được tâm ý, chàng không thể ngờ rằng ông lão nhà quê tướng mạo tầm thường ngồi trước mặt lại là một bậc đại trí, một kỳ nhân trong giới võ lâm đã đạt tới mức siêu phàm nhập thánh. Chàng không để mất lương cơ vội vàng cung kính hỏi :

- Tiểu diệt tập võ nên lấy cái gì làm trọng?

Từ Bán Nông cười bảo :

- Tâm bình thường.

Đặng Tiểu Nhân chấp tay cảm tạ rồi cười đáp :

- Tiểu diệt cho rằng nhân sinh như bàn cờ, ai có tâm bình thường thì mọi việc đều tốt đẹp cả văn lẫn võ cũng đều như nhau cả.

Từ Bán Nông cao hứng cười ha hả nói :

- Hài tử dễ dạy, nhưng thân thể của người đặc biệt khác thường trên vai lại mang trọng trách. Người nên nhớ kỹ ba ngày nữa vào lúc trăng lên. Người hãy mang kiếm đến đây để lão này thử xem người tiến bộ ra sao, trời cũng chẳng còn sớm nữa, các người hãy mau trở về nhà đi.

Vầng trăng lơ lửng trên cao.

Tiếng chim ăn đêm rúc lên từng hồi.

Đặng Tiểu Nhân và Mai Đông Ni sóng bước bên nhau lướt mình ra khỏi khu rừng rồi từ từ chạy xuống dưới chân núi Diệu Phong sơn.

Đột nhiên từ phía bìa rừng phía sau ngọn núi vọng lại những tiếng thở dài bi thương thống thiết giọng nghe ai oán tựa như tiếng thở than của cung nữ trong chốn thâm cung, tiếng khóc nỉ non nghe đứt từng đoạn ruột.

Mai Đông Ni bỗng run lấy bầy thân hình, bất giác đi sát bên người Đặng Tiểu Nhân hơn, tay nắm lấy tay áo của chàng rồi nói nhỏ :

- Chạy mau đi, ta sợ...

Đặng Tiểu Nhân đưa mắt nhìn nàng thấp giọng nói :

- Người không sợ người lẽ nào lại còn sợ quỷ.

Mai Đông Ni tức giận liếc xéo chàng một cái rồi giơ tay định đánh, ngay lúc đó tiếng than ai oán lại vang tới càng lúc càng gần tựa như cách trước mặt hai người không xa.

Đặng Tiểu Nhân và Mai Đông Ni vội quay người về hướng có tiếng thở dài phát ra chỉ thấy ở một mô đất cao phía trong rừng cây có một thiếu nữ trẻ tuổi với mái tóc dài chấm lưng đang đứng quay lưng về phía hai người, mình mặc một chiếc áo trắng phía ngoài có khoác tấm lụa màu lam nhạt, đứng im dáng vẻ mảnh mai yếu đuối, tấm lụa mỏng tung bay nhẹ nhẹ, mái tóc dài phát phơ trong gió, thân hình cũng tựa hồ sắp bị làn gió cuốn đi.

Tuy nhìn không thấy mặt nàng nhưng cũng có thể cảm nhận được rằng nhất định là nàng phải đẹp, vẻ đẹp thanh khiết thoát tục, tựa như thiên tiên giáng thế.

Lại một tiếng thở dài vọng lại, tiếp đó là tiếng ngâm của thiếu nữ nọ:

Lầu cao khách đi rồi

Hoa viên lá rụng đầy sân

Ánh hoàng hôn đã phủ đầy

Lòng ta ngao ngán buồn thay

Về xuân giờ đã đi đâu

Để ta trở lại gục đầu buồn thương.

Thanh âm tuy nhỏ nhẹ dịu dàng êm tai nhưng lại hàm chứa vẻ âm trầm lạnh nhạt khiến người nghe không khỏi cảm thấy đau thương.

Mai Đông Ni chợt rung mình ớn lạnh liền kéo Đặng Tiểu Nhân giọng run run thì thầm bên tai chàng :

- Quỷ nữ bá nguyệt có gì đáng xem nào, đi nhanh lên. Ta... ta sợ lắm.

Đặng Tiểu Nhân không để ý đến Mai Đông Ni, đôi mắt chàng cứ mở to không chớp nhìn chăm chăm vào cái bóng sau lưng của thiếu nữ áo trắng phía trong khu rừng.

Thiếu nữ áo trắng lại thở dài một tiếng bi ai, dùng tay nâng nhẹ ống quần, thân hình thướt tha như liễu rủ, dáng vẻ thanh thoát trông đẹp đến cực điểm.

Đặng Tiểu Nhân thất thanh la lớn :

- Xin cô nương dừng bước...

Thiếu nữ áo trắng bước nhanh hơn, đầu không ngoảnh lại thanh âm phát ra càng lạnh lùng hơn, vừa đi vừa nói :

- U minh dương thế hai đường khác nhau không tiện tương kiến, xin nhị vị mau quay lại.

Song cước của Đặng Tiểu Nhân đã điểm nhẹ xuống đất, thân hình đã bay vút lên không lệ tựa sao sa điện chớp lao thẳng về hướng thiếu nữ áo trắng nọ.

Thiếu nữ áo trắng nọ cơ hồ như đã biết trước được hành động này của chàng, cũng không biết nàng dùng thân pháp gì mà thân hình cũng lơ lửng trên không tựa như làn khói mỏng bay tuốt vào nơi rừng sâu.

Đặng Tiểu Nhân đứng ngơ ngẩn ngoài bìa rừng không dám tự tiện tiến vô, cùng lúc Mai Đông Ni cũng đã đến sát không rời lấy nửa bước leo đèo bên chàng. Suy nghĩ một hồi rồi chàng lên tiếng gọi vào trong rừng :

- Cô nương đích thị là người, tại sao cứ hí lộng quỷ thần, làm cho người ta sợ hãi?

Tiếp đó phía trong rừng vắng vắng truyền lại những thanh âm của thiếu nữ bí hiểm nọ giọng lạnh như giá băng :

- Ta là cô hồn vô chủ, không có ý làm hại nhị vị, các hạ nếu còn lời thôi nhiều lời, đừng trách ta xuất thủ đả thương người. Nơi này không phải là đất lành, nhị vị đừng tự chuốc lấy phiền hà.

Đặng Tiểu Nhân hừ lạnh một tiếng, làn ô quang đột ngột lóe lên, thanh Mặc kiếm đã rút ra khỏi vỏ cầm chặt nơi tay rồi lách nhẹ thân hình đã lệ làng phóng vút vào trong rừng sâu nhanh hơn điện xẹt.

Tiếng kêu kinh ngạc vang lên, Mai Đông Ni cũng phóng mình vào rừng theo sau Đặng Tiểu Nhân.

Bóng cây nhảy múa, tiếng chim bay trong đêm nghe xao xác, đom đóm lập lòe lúc ẩn lúc hiện càng khiến cho cảnh vật âm u rợn người.

Đặng Tiểu Nhân và Mai Đông Ni định thần đưa mắt tìm kiếm trong rừng hồi lâu nhưng không thấy bóng dáng của thiếu nữ áo trắng đâu nữa.

Đặng Tiểu Nhân vô cùng nghi ngờ trong miệng lẩm bẩm một mình :

- Thật là quái lạ.

Mai Đông Ni run rẩy, tâm thần bất định lắp bắp nói :

- Quỷ... Là quỷ rồi.

Đặng Tiểu Nhân vẫn đang tìm kiếm nhưng nói chắc chắn :

- Là người hơn nữa lại là...

Đặng Tiểu Nhân bỗng nhiên biến sắc mặt liếc nhìn Mai Đông Ni đang ở bên cạnh rồi vội vàng ngậm miệng ngay lập tức.

Khi thấy nàng không chú ý mới yên tâm.

Mai Đông Ni vừa bị một trận sợ thất kinh hồn vía bởi vậy nàng không hề để ý nghe lời chàng nói đương nhiên làm sao có thể hỏi lại chàng.

Đặng Tiểu Nhân như sợ Mai Đông Ni phát hiện ra điều gì nên không đợi nàng phải thúc giục, vội nắm tay nàng kéo ra rồi bảo :

- Đông Đông. Người đã sợ như vậy thì chúng ta chạy ra mau!

Mai Đông Ni đưa mắt thâm tình nhìn chàng cảm động gật đầu.

Hai người nắm tay nhau nhanh chóng thoát ra khỏi rừng sâu, xong triển khai khinh công nhằm theo sơn lộ lướt như bay xuống núi.

Thình lình tiếng thở dài ai oán lại vang đến từ phía khu rừng, thiếu nữ áo trắng đã như một làn khói nhẹ bay ra từ bên ngoài khu rừng rậm âm u, mắt dõi nhìn theo hai cái bóng của Đặng Tiểu Nhân và Mai Đông Ni từ từ khuất dần, miệng nhẹ nhẹ thở dài như sắp khóc. Nàng thật là đẹp, đẹp đến nỗi khiến cho người ta không dám nhìn gần, đôi mắt sáng trong lấp lánh chất chứa vẻ sầu muộn và niềm oán hận vô tận. Rõ ràng là nếu không yêu thực sự thì làm sao có oán hận nảy sinh?

Tiếng thở dài trong đêm cứ vang mãi vang mãi trong không trung rồi mất hút vào khoảng không vô tận. Trừ bản thân nàng ra thì đâu ai có thể nghe thấy bởi vì Đặng Tiểu Nhân và Mai Đông Ni đã dần dần đi xa.

* * * * *

Vào một buổi tối ba hôm sau.

Trên trời không có một ánh sao ngay cả vầng trăng cũng không biết lạc vào nơi nào.

Bức màn đêm dày đặc càng lúc càng bao phủ khắp nơi tựa như có thể dùng tay để sờ vào được.

Kiểm thuật của Đặng Tiểu Nhân đã tăng tiến vượt bậc thần tốc vô cùng, vượt ra khỏi sở liệu của Từ Bán Nông cho nên lão ta không ngừng khen ngợi chàng và lại chỉ thêm cho chàng một số yếu pháp quan trọng hơn nữa.

Đặng Tiểu Nhân rời khỏi nơi ở của Từ Bán Nông liền vội vã phóng nhanh vào trong khu rừng từ lúc canh hai, nhưng cho đến giờ đã là canh ba.

Mai Đông Ni không đến bởi vì nàng sợ ma.

Đặng Tiểu Nhân ngồi trên một đám lá khô, chàng chờ đợi một cách ngu ngốc, trong lòng nóng như có lửa đốt.

Đặng Tiểu Nhân từ thuở nhỏ đến giờ chưa hề chờ đợi một nữ nhân nào. Đây là lần đầu tiên chàng được nếm thử mùi vị của sự chờ đợi.

Kiểm thuật của chàng giờ đây đã có tiến bộ phi thường. Từ Bán Nông đã không cách nào bức lui chàng được, càng không thể nói đến chuyện đoạt thanh Mặc kiếm trong tay. Không những thành tựu này khiến cho Từ Bán Nông không ngừng tán dương khen ngợi nhưng nó cũng chẳng mang lại cho chàng bao nhiêu hưng phấn.

Chàng luôn nghĩ ngợi không biết mình có đoán sai hay không.

Thiếu nữ áo trắng giả làm ma phải chăng là nàng? Không biết nàng có đến không?

Đang lúc chờ đợi đau khổ tuyệt vọng như vậy trong lòng chàng tự nhiên nảy sinh ra một tình cảm bức tức hối hận, chàng tự trách mình sao lại ngu ngốc đến như vậy. Tại sao lại cố chấp đến thế.

Thiếu nữ áo trắng đó có gì đặc biệt hơn người? Thật ra chẳng có gì cả, bất quá chỉ là thanh tao thoát tục một chút khác người ở chỗ là nữ nhân đầu tiên đi vào trong tim mình, hơn nữa lúc chàng bị hai ả dâm ni

làm mê hoặc trong tòa cổ miếu nàng đã ra tay cứu chàng. Nàng cũng là nữ nhân đầu tiên chạm vào tấm thân trần của chàng.

Không! Cái dáng vẻ phiêu dật cô độc của nàng, đôi mắt như mơ mộng sâu thẳm của nàng còn thêm tình cảm yêu diễm dịu dàng...

Nghĩ mãi nghĩ mãi Đặng Tiểu Nhân thốt nhiên tự trách mình giọng chàng khê nói :

- May mà ta còn là người thông minh lẽ nào quên rằng đa tình là mang hận suốt đời. Trên trời thì còn có ông tơ bà nguyệt lo mà? Tiểu Nhân mi sao ngu dại, dấn độn sao mà khờ khạo, tầm tối... mới tự mình làm khổ mình tự rơi mình vào cái giếng không đáy như vậy, sao không chịu quay về, Mai Đông Ni còn đang đợi mi...

Đặng Tiểu Nhân tức giận bỏ đi, không bao lâu lại quay trở lại, cứ đi đi lại lại không biết đã bao nhiêu lần.

Trời đã sắp chuyển qua canh tư.

Đặng Tiểu Nhân tâm càng hoang ý càng loạn, chàng đứng dựa mình vào thân cây vừa bực tức lại vừa đau thương.

Nàng sẽ không tới, không thể tới, suốt đời không tới được sao.

Chàng nhắm nghiền mắt lại trong lòng nghĩ ngợi như điên như cuồng không biết phải làm thế nào, bèn thở dài lẩm bẩm nói :

- Đúng! Đi tìm nàng, thật là quỷ tha ma bắt, có trời mới biết nàng ở đâu?

Đột nhiên...

Có một âm thanh vọng tới :

- Tiểu Nhân...

Đặng Tiểu Nhân toàn thân run lên lập tức mở mắt liền thấy ngay là nàng, vẫn là bộ y phục trắng với miếng vải lụa màu lam nhạt, cũng vẫn là mái tóc dài ngang lưng dáng người mềm mại uyển chuyển phát phơ trong gió.

Nàng đứng đó lặng yên bất động.

Đôi mắt lấp lánh đen lay láy trầm lắng về u oán sầu bi vô hạn cứ nhìn mãi vào chàng, lặng im tựa như một thạch tượng tinh xảo xinh đẹp, một làn hương thanh thoát nhẹ nhàng lan tỏa...

Nàng đẹp dễ thuần khiết như vậy, chàng đoán không sai, chính là nàng không hề lẫn lộn với một ai khác.

Đây hoàn toàn không phải là đoán mà là một thứ linh cảm vô cùng kỳ diệu.

Nàng cắn răng mím môi, hy vọng rằng không gặp chàng, hy vọng trên cõi thế này hoàn toàn không có mặt chàng thì tốt hơn. Bởi vì nàng biết rõ chuyện của chàng và Mai Đông Ni. Bởi vì nàng là Bạch Hàng Tố.

- Người đã đến.

Bạch Hàng Tố nhẹ nhàng thở dài đưa mắt ai oán nhìn chàng rồi nói tiếp :

- Người muốn thế nào?

Chàng hệt như người vừa sức tỉnh giấc mộng, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của nàng miệng lẩm bẩm :

- Tổ tổ chúng mình lại đây nói chuyện.

Kéo tay nàng đi vào trong rừng cây. Nàng mấy lần muốn rút khỏi tay chàng, nhưng lòng nàng lại không nỡ cứ lặng đi theo bên cạnh chàng, đôi môi hồng khép chặt không nói tiếng nào.

Đặng Tiểu Nhân cũng không nói, đầu cúi xuống, mắt nhìn vào dấu chân của mình đạp lên trên bùn đất và những cọng cỏ xanh mượt, chàng tựa như không hề hay biết sự kinh ngạc và vui mừng đã trở lại trên khuôn mặt người bạn đồng hành.

Xem tiếp hồi 18 Ngạo cốt du tình

18. Hồi 18 Ngạo Cốt Du Tình

- Chúng ta ngồi xuống đây nghỉ chân một lát.

Bạch Hàng Tổ nhẹ thở dài, miễn cưỡng ngồi xuống chiếc thạch kỷ dưới gốc cây sắc mặt buồn rười rượi tựa như bầu trời u ám sắp mưa vậy. Đặng Tiểu Nhân nhìn nàng hồi lâu như cố gắng sắp xếp những suy nghĩ đang miên man trong đầu mình :

- Hãy nghe ta nói, Tiểu Nhân...

Bạch Hàng Tổ cuối cùng cũng đã cất tiếng. Nàng chậm chạp ngẩng đầu lên đưa tay vén những sợi tóc đang lòa xòa xuống trán mình. Đôi mắt đen láy sâu thẳm về ai oán nhìn chàng rồi bắt đầu nói tiếp :

- Người không nên đến thì hơn, và cả ta cũng vô cùng ngu xuẩn, đáng lẽ không được đến nơi này nữa. Đây là nỗi đau của riêng ta. Bây giờ ta nói cho người minh bạch rằng. Đây là lần duy nhất và cũng là lần sau cùng, suốt đời ta sẽ không có một lần thứ hai đâu!

Đặng Tiểu Nhân trong lòng đau khổ, tim chàng nóng như lửa đốt tê buốt tựa hồ bị một bàn tay vô hình nào đó bóp nát khiến nó không ngừng chảy máu. Bất giác chàng rung mình lạnh buốt đưa mắt nhìn nàng rồi cúi đầu nói nhỏ :

- Lẽ nào ta lại giống như một xú cầu hôi thối làm cho người phải cảm ghét không muốn đến gần?

Mắt chàng chiếu ra những tia nhìn phẫn nộ, những tia nhìn tức giận của một kẻ bị người ta khinh khi coi thường.

- Không phải cảm ghét...

Ánh mắt của Bạch Hàng Tổ đã trở nên nhu mì dịu dàng hơn một chút, đám mây mờ bao phủ trước mặt nàng dường như cũng đã tan biến phần nào. Nàng trầm giọng nói tiếp :

- Mà là người đã chọn lầm người, người đã hoàn toàn sai lầm... Ta... Ta không phải là một đứa trẻ.

Đặng Tiểu Nhân thoáng vẻ ngạc nhiên không hiểu gặng lại :

- Cái gì? Cái gì mà không phải là đứa trẻ?

- Không phải chỉ là nói nói cười cười đùa nghịch với người. Ta... Ta muốn là...

Nàng lắc đầu thở dài, chợt ngừng lời không nói nữa, một sợi tóc mượt như tơ bị gió thổi tung bay trước mặt, đôi mắt nhưng càng xa vắng hơn, má phẫn chợt hồng lên giọng nói có vẻ kích động :

- Ta đã trải qua bao nhiêu thăng trầm, cũng từng gặp nhiều điều bất hạnh, điều này khiến ta nhận ra rằng ta cần một sự... Chứ không muốn người ta thương hại xót xa...

Đặng Tiểu Nhân đột nhiên chấn động tâm thần, im lặng không nói.

- Chúng ta sống trong hai thế giới hoàn toàn khác biệt nhau, người là mặt trời, ta là mặt trăng...

Thanh âm, thần sắc của Bạch Hàng Tổ dần dần đã ôn nhu trở lại, nàng chợt nhớ rằng chàng đã liều chết quên sống để cứu nàng, lúc trong khách điểm chàng đã sắc thuốc nấu nước lo lắng cho nàng suốt đêm không ngủ, những phút giây đẹp đẽ như vậy, những hồi ức đó khiến cho người ta không thể nào quên...

Trong đêm mưa hôm nào, lúc ở trong địa đạo của ngôi miếu đồ để cứu chàng trong khi vô ý. Nàng đã chạm phải thân hình trần trụi của chàng, ngoài việc tiếp xúc nam nữ bình thường, quan hệ giữa họ giống như một đôi vợ chồng nhỏ nhắn nồng ân ái, chàng đã khiến cho nàng mê đắm. Như vậy, nàng yêu chàng vô cùng, nhưng mà bây giờ...

Nàng không dám làm chàng bị kích động thêm nữa, muốn thử xin lỗi chàng, trước tình thế này nàng đành phải lấy giọng an ủi vỗ về như đại tỷ dỗ dành tiểu đệ.

- Tiểu Nhân, khi hạnh phúc đến người nên giữ chặt lấy nó, đừng để nó trôi qua, Mai Đông Ni là một thiếu nữ khả ái, xem ra có tình cảm sâu nặng với người. Người không thể làm tổn thương người ta.

Đặng Tiểu Nhân nhảy dựng lên, chàng lấy tay dí vào chóp mũi của Bạch Hàng Tổ cười ha hả nói :

- Đến giờ ta mới minh bạch. Hóa ra người vì chuyện ấy mà... Tổ Tổ người nên hiểu rằng trong mắt ta Mai Đông Ni bất quá chỉ là một tiểu muội nghịch ngợm phá phách, chẳng lẽ người...

Bạch Hàng Tổ thở dài buồn rầu nói :

- Hừ! Trước mặt ta thì người luôn nói chẳng qua đó chỉ là một tiểu muội nghịch ngợm hay đùa, còn trước mặt Mai Đông Ni người lại nói trong lòng người, ta chỉ là một tỷ tỷ tình cờ gặp gỡ...

- Đừng nói nữa.

Đặng Tiểu Nhân thét lên một tiếng lớn làm cho Bạch Hàng Tổ sợ hãi giật mình, hai mắt chàng như muốn tóe lửa toàn thân run lên. Bộ dạng trông thật kinh người, hữu thủ chàng chọt vung ra nhanh như tia chớp chụp lấy bàn tay ngọc của nàng, nắm chặt cứng không rời.

Bạch Hàng Tổ cảm thấy cực kỳ đau đớn, nhưng trong cái đau này có một cảm giác kỳ diệu không thể nói ra thành lời. Lòng nàng vô cùng hoảng loạn không biết xử sự sao cho phải, chợt nghe thấy chàng cất giọng nói :

- Người coi ta là người thế nào? Ngoài ra có lẽ người cho rằng ta là kẻ ưa lảng nhăng miệng hay nói linh tinh không kiêng sợ ai. Nhưng ngược lại ta không nói hai lời. Lúc gặp người lần đầu ở Bá Tử khẩu đối với ta đó chỉ là sự tình cờ ngẫu nhiên như ánh sao băng lướt qua một lần mà thôi, nhưng ta có nằm mộng cũng không thể ngờ rằng lại hội ngộ với người lần thứ hai...

Nàng im lặng không nói cứ mở to đôi mắt nhìn chàng đắm đắm.

Đặng Tiểu Nhân thở hắt ra một tiếng dường như đang đắm chìm trong hồi ức. Nhớ lại chuyện cũ, hồi lâu mới bắt đầu nói tiếp :

- Trời xanh kia khéo trêu người, có trong mộng cũng không ngờ lúc ta lạc đường trú chân nơi tòa miếu để bị hai ả dâm ni dùng được vật mê hoặc, người lại chạy đến cứu ta...

Bạch Hàng Tổ vô cùng xúc động khoe môi khe mấp máy muốn nói điều gì đột nhiên khuôn mặt xấu hổ đỏ hồng không nói nên lời.

Đặng Tiểu Nhân vô cùng xúc động nhìn nàng giọng chân thành :

- Tổ Tổ từ thời khắc này ta quyết định, ta không hỏi về thân thế của người cũng không muốn biết về quá khứ ra sao, mọi chuyện đã qua ta không nhắc tới nữa.

Đặng Tiểu Nhân ngừng nói hai tay chàng bất ngờ nắm chặt lấy đôi tay nàng mắt đắm đuối nhìn nàng không chớp, giọng nói trở nên gấp gáp cuồng điên :

- Tổ Tổ, ta nói cho nàng nghe, quá khứ đã qua ta không thể nào có mặt thì trong tương lai nhất định phải có mặt ta trong tâm tư người...

Bạch Hàng Tổ như bị sét đánh đầu óc choáng váng, trợn mắt há miệng đứng ngơ người nhìn Đặng Tiểu Nhân một lúc sau mới lẩm bẩm nói :

- Người chuyên môn nói vậy, Tiểu Nhân người đang nóng đầu phải không?

Đặng Tiểu Nhân ngang ngạnh nói bừa :

- Người muốn nói thế nào cũng được nói ta mát hoặc giả nói ta nóng đầu, chỉ cần người nghe được những lời ta nói là đủ rồi.

- Người điên rồi.

Chân tay Bạch Hàng Tổ luống cuống chợt thở dồn dập vội nói :

- Tiểu Nhân! Tình cảm cần phải có sự đồng cảm của hai bên, lúc ta phát hiện thấy người và Mai Đông Ni thật xứng lứa vừa đôi. Ta âm thầm cầu phúc cho hai người hạnh phúc, lòng ta tuy cũng chết lịm một phần, Tiểu Nhân, lẽ nào người lại nhẫn tâm làm hại một thiếu nữ trong trắng như vậy?

Đặng Tiểu Nhân nói giọng phần nộ :

- Ta không có sức để làm hại đến Mai Đông Ni.

Bạch Hàng Tổ lạnh nhạt hỏi lại :

- Thật không?

Đặng Tiểu Nhân lạnh lùng đáp :

- Bởi vì ta đã bị người làm tổn thương trước rồi, một kẻ bị thương mà ngay cả khả năng bảo vệ mình cũng không có, thì làm sao có đủ sức để làm hại người khác.

Bạch Hàng Tổ buồn rầu bảo :

- Thương thay, ta sinh không đúng lúc. Đáng tiếc là trước đây người đã không đi vào quá khứ của ta, còn ta vẫn cứ chỉ là một con người sống trong hiện tại mà không hề có tương lai.

Đặng Tiểu Nhân vung tay giọng kích động nói lớn :

- Chỉ vì người quá thiện lương, bởi vì người sợ tổn thương đến người khác nên người tự giam cầm bản thân đó thôi.

Tim Bạch Hàng Tổ đập dồn dập như muốn nổ tung ra, chàng nói không sai lời nói của chàng đã chạm tới nơi sâu thẳm của trái tim mình. Nàng không ngờ rằng một người xa lạ non nớt như chàng lại hiểu được sâu sắc đến như vậy về bản thân mình.

Nàng đích thực là tù nhân khi mà nàng thấy được phút chốc lúc Đặng Tiểu Nhân nắm tay Mai Đông Ni tung tăng dạo chơi trên đỉnh núi Diệu Phong sơn. Nàng tự xây cho mình một nhà ngục kiên cố không cách nào xuyên thủng trong trái tim mình.

Đặng Tiểu Nhân hét lớn :

- Người nên chết, thật là nên chết mới phải.

Bạch Hàng Tổ tức giận la lên :

- Ta từ trước đến nay không hề chữ người hại người, người dựa vào đâu mà thóa mạ rằng ta phải chết?

Đặng Tiểu Nhân chỉ vào mũi nàng nạt lớn :

- Từ đầu đến chân người đều nóng kinh người, người dù không muốn làm tổn thương người khác nhưng không may cho ta cứ đụng phải người mãi, thân thể nóng bỏng của người đã đốt cháy tim ta, làm tan nát lòng ta.

Bạch Hàng Tổ mở to mắt nhìn chàng, khóe miệng xanh xao hé mở, nàng càng nghe càng cảm thấy quái lạ, càng nghe càng thấy nghi hoặc mỗi lúc một cảm động hơn, ánh mắt càng lúc càng trở nên xa vắng hơn.

Đặng Tiểu Nhân từ từ bước đến gần nàng, giọng nói mỗi lúc lại trở nên kích động hơn :

- Ta hận người, ta hận người tại sao người lại có thể xinh đẹp tuyệt trần, tại sao người cao nhã thanh thoát đến vậy, cố sao người lại đi cứu ta nơi địa huyết trong ngôi miếu đổ đạo nọ. Ta oán người sao không để ta chết đi cho thanh thản.

Cách diễn tả tình cảm mãnh liệt như vậy khiến cho nàng vô phương chống đỡ, đang từ thế chủ động bỗng nhiên biến thành người bị động. Đôi mắt nhiệt tình rực lửa của chàng thêm với những thanh âm dồn dập đã khiến nàng ý loạn tình mê. Nàng mất khả năng phán đoán, nàng cứ đứng đó ngơ ngẩn nhìn chàng, hai dòng suối lệ như muốn trào ra. Bất ngờ...

Chàng nắm tay nàng kéo lại gần, rồi ôm gọn vào lòng, đôi môi dày nóng bỏng của chàng gắn chặt lên đôi môi đỏ hồng của nàng.

Một cảm giác ấm áp lạ thường tuôn chảy vào tận đáy sâu tâm hồn nàng, nàng đột nhiên có cảm xúc toàn thân vô lực, mềm nhũn trong tay chàng, lòng lâng lâng hư ảo. Tiếp đó đầu óc bỗng choáng váng quay cuồng nàng hầu như không biết mình đang ở nơi đâu.

Đôi cánh tay rắn chắc của chàng, bộ ngực vạm vỡ ấm nồng cùng với đôi môi nóng bỏng... khiến nàng dần dần như bị tan chảy...

Bạch Hàng Tổ từ từ khép mắt lại, đôi dòng lệ rơi thánh thót trôi vào trong miệng hai người nồng nóng mằn mặn. Con tim của nàng bay bổng, phất phơ, trôi nổi cứ như bay lên bay lên cao mãi chín tầng mây...

Thân hình nàng mềm nhũn không còn chút sinh lực, đầu óc lơ mơ trống rỗng chẳng biết mình đã lạc tới phương nào, hầu như quên luôn cả sự tồn tại của bản thân.

Nàng đột nhiên cảm thấy một luồng hơi nóng bỏng tỏa khắp thân mình trong phút chốc sức nóng đã thiêu đốt nàng tan thành tro bụi đang bay tứ tung theo gió cuối cùng đã biến mất không còn dấu tích...

Nàng muốn la lên thật lớn :

- Cứu mạng.

Nhưng dùng hết sức bình sinh cũng không thể thốt ra được một lời.

Thình lình...

Nàng cảm thấy trên trán mình lạnh buốt đến tận tim, hóa ra những giọt sương đêm đọng trên lá đã rơi xuống đầu mình.

Giọt sương lạnh giá đã làm cho Bạch Hàng Tổ bất ngờ run lên, lập tức nàng định thần lại tâm trí đang từ trong hư ảo đã quay trở về hiện thực.

Trong lòng nàng chợt có một thanh âm vang lên, lời như cảnh cáo luôn vang vọng bên tai :

- Tổ Tổ, người quên người là ai rồi sao, từ lúc người sinh ra người không có quyền yêu người và được yêu đặc biệt là đối với nam hài tử kia. Lẽ nào người đã quên, chẳng lẽ người cũng rơi vào tình cảnh như ta trước đây ư?

Bạch Hàng Tổ toàn thân run bắn lên cố gắng hết sức đẩy Đặng Tiểu Nhân ra, vùng vẫy cúi gằm mặt xuống không dám nhìn chàng.

Đôi mắt Đặng Tiểu Nhân sáng rực đỏ như hai hòn than hồng, khiến cho người ta không dám nhìn gần. Hai cánh tay rắn chắc cứ ghì chặt lấy nàng không để cho nàng vùng vẫy thoát ra. Đồng thời từ từ cúi đầu xuống muốn tìm lại đôi môi nóng ấm đỏ như son của nàng.

Bạch Hàng Tổ hoảng hốt mặt đỏ bừng xấu hổ vừa lắc đầu tránh vừa la lên :

- Buông ta ra, buông ta ra nhanh lên, nếu không ta hét lên bây giờ.

Đặng Tiểu Nhân vẫn bất chấp giọng búong bình :

- Ta không sợ.

Sắc mặt Bạch Hàng Tổ trắng xoá lên tiếng nói :

- Người không buông ta ra ta sẽ hét lên thật to.

Cánh tay Đặng Tiểu Nhân ôm nàng càng chặt hơn, chàng bảo :

- Ta mà buông ra, người chạy mất tiêu thì sao?

Đúng thế, chỉ cần chàng buông tay ra thì nàng sẽ chạy ngay, chạy thật xa sợ rằng cả đời này chàng cũng chưa chắc gặp lại nàng nữa.

Bạch Hàng Tổ ra sức giãy giụa quyết liệt, nàng tức tối vì chàng càng lúc càng siết chặt hơn, chợt nghĩ đến lời căn dặn của cô mẫu, trong lòng nàng có một cảm giác gần như tuyệt vọng cứ bám chặt lấy tim. Nàng phần nộ hét lớn :

- Người có bỏ ta ra hay không?

Đặng Tiểu Nhân nhìn nàng không chớp mắt, thấy nàng thực sự nổi giận đành phải hóa giọng nhượng bộ :

- Nếu ta bỏ tay ra người phải hứa là không được chạy trốn nhé. Chúng mình ngồi xuống đây nói chuyện.

Bạch Hàng Tô thuận miệng đáp :

- Được!

Đặng Tiểu Nhân buông tay đứng yên bất động.

Bỗng nhiên...

Bốp!...

Bạch Ngọc Tố giơ tay lên nhanh như điện xẹt không hề nghĩ ngợi tát một cái thật mạnh vào má Đặng Tiểu Nhân, hừ lạnh một tiếng rồi quay người toan bước đi.

Đặng Tiểu Nhân bị đánh bất ngờ, ngạc nhiên đứng như trời trồng, chợt chàng hét lên một tiếng hai mắt đỏ ngầu tay phải phải lẹ làng vươn ra nhanh như chớp nắm chặt lấy cánh tay của nàng.

Đôi lông mày đen nhánh cau lại, hai mắt trợn tròn sắc mặt cực kỳ tức giận, nàng tự hận mình nhiều hơn là giận chàng.

- Tại sao mình lại đi vào rừng với hần, tại sao để cho hần mê hoặc, tại sao đi nghe những lời hần nói, tại sao mắt cứ rơm rớm lệ, tại sao lại để cho hần hôn mình cơ chứ?

Lại còn :

- Tại sao không nghe lời cô mẫu, tại sao lại cứ lén ra đây gặp hần, ôi sao mình lại dại như vậy, mình thật là to gan, rõ ràng biết hần là một kẻ gan lì, một kẻ mà bất cứ việc nào hần cũng dám làm.

Đặng Tiểu Nhân cảm thấy trên má mình đỏ bừng bỗng rất đôi mắt chàng mở to trừng trừng nhìn nàng, chàng vẫn không dám tin đây là sự thực nhưng trên mặt chàng còn in rõ ràng những dấu ngón tay nhỏ nhắn của nàng.

Bạch Hàng Tô vừa đánh xong trong lòng cảm thấy hối hận. Nàng không dám nhìn chàng, đầu cứ cúi thấp xuống im lặng nhìn xuống chân mình, người đã thôi giẫy giụa, cũng không thốt lên một lời. Nàng không biết nên nói thế nào cho phải, bất giác buột miệng nói đại :

- Ta chẳng có gì để nói với người cả.

Nàng đã chạm vào tự ái của chàng khiến cho chàng bừng bừng giận dữ như ngọn hỏa sơn sắp bộc phát, hai mắt đỏ ngầu trợn trừng nhìn nàng, phần nộ điên cuồng hét :

- Ta cho người biết từ trước đến giờ chưa ai dám tát ta một bạt tai. Ta...

Nói xong hữu thủ chàng giơ lên nhanh như tia chớp đưa tới trước má trái của nàng.

Nàng đột ngột ngẩng đầu lên lạnh lùng nhìn chàng không hề tránh né, trái lại cứ đứng thẳng người bất động khuôn mặt trắng hồng trông nàng càng xinh đẹp mê hồn.

Đặng Tiểu Nhân thoáng chút kinh ngạc, bàn tay dừng lại trên không trung không dám đánh xuống nữa, thân hình bất giác lùi lại phía sau một bước, mắt trợn tròn miệng thở phì phì bực tức nói :

- Người dựa vào đâu mà dám đánh ta? Người cho rằng người là ai? Không sai. Người rất đẹp khiến cho người ta rung động nhưng người không thể không thừa nhận rằng người bất quá chỉ là một nữ nhân, một nữ nhân có thể làm động lòng người...

Nàng đã bị những lời nói làm tổn thương, cơ hồ sắp khé những giọt nước mắt đã cạn khô từ bao giờ.

Đúng vậy, nàng chỉ là một nữ nhân, chỉ cần nghe vài câu nói ngon ngọt và vài câu đùa nghịch khác thường đã khiến cho nàng mềm lòng. Nàng bất quá chỉ là một nữ nhân nông cạn mềm yếu không hề có chút cứng rắn.

Bạch Hàng Tô cắn chặt răng, khuôn mặt trắng nhợt không còn một chút huyết sắc, trái tim tan nát nhỏ máu, sự bi phẫn hóa thành sức mạnh, nàng bước nhanh về phía trước dùng hết sức đẩy Đặng Tiểu Nhân lui về sau.

Đặng Tiểu Nhân quay lưng về phía bờ hồ, chân đặt lên hòn đá chàng không thể ngờ rằng nàng lại đột ngột động thủ đẩy chàng, một chân của chàng bị sức đẩy của nàng làm cho bám không vững trên đất, gặp phải hòn đá trơn liền bị trượt xuống.

Bỗng nghe...

“Bôm!”

Đặng Tiểu Nhân đã bị té vào cái hồ nước nhỏ ở trong khu rừng.

Bạch Hàng Tổ đứng chết lặng mãi tới khi nước hồ lạnh buốt văng lên người, Bạch Hàng Tổ mới tỉnh lại, nàng không dám quay mặt ra sau nhìn chàng, vội vàng sải bước nhanh ra khỏi khu rừng.

Bạch Hàng Tổ tuy biết rằng nước hồ không sâu nhưng nàng vẫn không yên tâm, lòng lo lắng không biết chàng có bị chết chìm không? Không rõ chàng có bị lạnh không? Không biết...

Trong lòng nàng tuy vô cùng lo lắng cho chàng rất muốn quay đầu lại nhìn, nhưng bước chân nàng cứ bước nhanh về phía trước không hề dừng lại.

Bởi vì nàng biết rằng chỉ cần thấy được chàng nàng sẽ không đi nổi nữa, cho dù Đặng Tiểu Nhân chẳng hề quấy rầy ngăn trở, nàng cứ tự động ở lại không thể nào rời xa chàng, vì nàng đã yêu chàng vô cùng mãnh liệt.

Y phục, đầu tóc của Đặng Tiểu Nhân ướt sũng, lớp ngóp chui từ dưới hồ lên, mặt chàng chẳng hề biểu lộ hận thù, yêu ghét càng không có chút phần nộ hay bất an nào cả.

Chàng chậm chạp lê bước ra khỏi khu rừng rồi khẽ đảo mắt nhìn quanh tứ phía, trừ chàng ra chẳng còn một bóng người nào, khỏe mắt chàng bỗng lóe lên những tia nhìn đặc biệt kỳ dị.

Đặng Tiểu Nhân thở dài một tiếng hai chân điểm nhẹ xuống nhanh lẹ phóng mình xuống dưới chân núi.

Đột nhiên...

Phía sau lưng chàng vọng đến một tiếng thở dài cực kỳ nhỏ, tựa như tiếng khóc nỉ non của ai đó, thanh âm mai oán thê lương rõ ràng là đau khổ đến cùng cực.

Tiếp đó lại nghe có tiếng tay áo phất phơ trong gió, bóng người lẹ làng lướt qua tựa hồ như ma, một làn khói nhẹ uốn lượn bay lên nhanh chóng bám theo sau Đặng Tiểu Nhân đuổi theo xuống dưới chân Diệu Phong sơn.

Tai của Đặng Tiểu Nhân cực kỳ thính nhạy, không còn kém cõi như ngày xưa. Trong khoảng chu vi một trăm thước tiếng hoa rơi lá rụng nhẹ nhàng cũng khó mà thoát khỏi đôi tai của chàng, Đặng Tiểu Nhân đã biết rõ người đuổi theo phía sau mình phải là Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni.

Nguyên là Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni và Đặng Tiểu Nhân bữa trước phát hiện có điều kỳ dị trong khu rừng này. Trong lòng nàng cảm thấy bất an nghĩ rằng trong đây nhất định có điều lạ lùng kỳ quái, do đó đêm nay khi thấy Đặng Tiểu Nhân xách kiếm đến như sư phụ của mình là Từ Bán Nông nên cố ý cho rằng mình sợ ma không chịu đi cùng chàng.

Kỳ thực nàng đã đến khu rừng trên đỉnh núi trước, mục đích tất cả từ đầu đến cuối. Nàng chợt hiểu rõ mọi sự thể là cõi lòng nàng cũng tan nát theo lời nói của chàng.

Nàng thầm chắc Đặng Tiểu Nhân bạc tình rồi lại tự thầm trách mình lẽ ra không nên đến đây. Nàng vô cùng hối hận nhưng tất cả đã quá muộn màng.

Đặng Tiểu Nhân cũng không quay đầu lại cứ liều mạng chạy như điên cuồng, ngay lúc này tại nơi này tình cảnh trở trêu như vậy chàng không muốn gặp mặt nàng. Hai bên gặp nhau lúc này, người thì buồn khổ kẻ thì lòng tủi xấu hổ, chẳng phải là điều khó xử cho hai phía cả sao?

Đặng Tiểu Nhân chạy thẳng về khách điểm tắm rửa thay đổi y phục xong, nằm lăn ra giường. Tinh thần hơi hốt hoảng người như sắp lên cơn sốt, trước mắt chàng toàn là những bóng người nhảy múa loạn xạ chốc chốc lại nghe tiếng Bạch Hàng Tổ nói “hận” chàng như thế nào, thỉnh thoảng lại thấy như Mai Đông Ni đang chỉ vào mặt chàng oán trách chàng “bạc tình”.

Chàng nhắm mắt lại cũng không thoát khỏi hai khuôn mặt xinh đẹp hồng như hoa đào hé nụ, lấy chần chừ kín đầu cũng không thể cho khuất được hai cái bóng thướt tha yêu kiều đang bay lượn trước mặt.

Đặng Tiểu Nhân lồm cồm bò dậy ngồi xếp bằng luyện công nhưng đầu óc chàng cứ lắc lư quay cuồng cứ nhấp nhô không yên, vô phương trầm định tụ khí bởi vì đây là lần yêu đầu đời và cũng là lần thứ nhất tỏ tình với một nữ nhân.

Chàng cứ miên man suy nghĩ, tâm hồn cùng lúc càng bấn loạn lẽ nào đây chính là yêu, chẳng lẽ tình là vậy sao?

Đặng Tiểu Nhân bực tức ngồi bật dậy, khoác áo xách kiếm đi ra ngoài khách điểm cứ bỏ chạy thẳng đến Bắc thành càn nhi.

Mặt trời còn chưa mọc màn sương sớm mù mịt bao phủ khắp nơi. Bắc thành càn nhi vẫn vẫn lặng không có lấy một bóng người.

Đặng Tiểu Nhân xoay nhẹ cổ tay, một thanh âm sắc lạnh vang lên liền đó một làn ô quang đen huyền đã vút ra, thanh Mặc kiếm lập tức bay ra khỏi vỏ nhanh như điện chớp mang theo kiếm quyết thuận thế đẩy tới trước.

Trong phút chốc kiếm pháp Thu Phong Hào Hiệp Thiên Hạ Vô Địch đã được triển khai, kiếm quang lưu chuyển không ngừng, thế kiếm vững như sơn thạch, kiếm khí tỏa ra rợn người, kiếm phong hú rít ào ào bên tai.

Chớp mắt thân hình của Đặng Tiểu Nhân đã hòa nhất với kiếm làm một, không thể phân biệt được nữa. Chỉ thấy một đám mây đen uốn lượn xoay tròn bay lượn trong màn sương đang trắng xóa mờ ảo bao phủ xung quanh.

Mai Đông Ni trần trở không sao ngủ được trên mặt gối ướt đẫm. Nàng biết rằng đây chính là những giọt lệ của mình tuôn trào xuống gối mà ra.

Nàng bước xuống đi xuống trước gương, đôi mắt tuy bị nhòa đi vì những giọt lệ nhưng vẫn nhìn vô bóng hình trong gương.

Đôi má bầu bĩnh với làn da cực kỳ hồng thắm, đôi môi đỏ mọng như son, sắc hồng vô cùng tươi đẹp, xinh tươi đến độ khiến cho người ta không sao miêu tả hết được bằng lời.

Nàng hận cái đẹp của mình, đồng thời cũng hoài nghi không biết có phải mình đẹp thật không. Nếu như nói nàng xinh đẹp thật sự vậy thì Đặng Tiểu Nhân có thể...

Nàng lấy tay đẩy tấm gương qua một bên, bước chân từ từ di động đến trước cửa sổ đứng đợi vầng thái dương nhô lên, đối diện với những tia nắng ban mai, nàng mơ hồ ý thức một điều, tâm hồn trong sáng phẳng lặng tựa tựa như mặt nước hồ thu cùng với những năm tháng hạnh phúc trong tương lai đã bị chàng vô tình phá vỡ tan nát.

Nàng khe thở dài một tiếng hai dòng lệ tuôn thánh thót rơi trong ánh nắng ban mai vang vọng vào cõi lòng trống vắng thật vô cùng xót xa.

Tuy tiết trời không phải là mùa lạnh giá nhưng không khí buổi sáng sớm trên núi cũng đã đổi mát lạnh.

Không biết từ lúc nào Bạch Hàng Tổ đã xoay mình quay trở lại bên hồ nước nhỏ phía trong khu rừng trên đỉnh Diệu Phong sơn.

Sắc diện nàng nhợt nhạt, mặt trắng bệch không còn một tia tuyết sắc đứng lặng yên một lúc cô độc bên hồ nước làn gió sớm mai.

Dáng vẻ phiêu dật thanh thoát xinh đẹp trông giống như vị Lạc Thủy Thần Phi cô nương trong truyền thuyết.

Bạch Hàng Tổ cứ đứng yên lặng nhìn xuống hồ nước trong suốt có thể nhìn thấy tới đáy, bất động hồi lâu những con cá bơi tung tăng trong hồ làm cho mặt hồ gợn sóng lăn tăn. Những gợn sóng làm cho bóng hình của nàng in trên mặt hồ run lên nhẹ nhẹ.

Trên nét mặt của nàng tuy bình tĩnh như vậy, nhưng trong lòng nàng đang hồ nghi xen lẫn bất an khi trời mát mẻ như vậy nước hồ tất nhiên giá lạnh vô cùng chàng rót xuống đó có lạnh không?

Chàng có thể do vậy mà phát bệnh không? Chàng...

Mặt hồ dần dần êm ả phẳng lặng trở lại, nàng cứ dăm dăm nhìn không chớp mắt vào bóng hình của mình.

Nàng hoàn toàn không dám tin rằng mới đây thôi mình đã làm những chuyện động trời. Lần đầu tiên dám tát tai nam nhân. Lần đầu tiên đón nhận nụ hôn trong rừng sâu, và cũng lần đầu tiên dám xô người ta xuống hồ nước...

Nàng thốt ra một tiếng thở dài và lẩm bẩm nói một mình :

- Ôi! Đây là số mạng sao? Chẳng lẽ vận mạng vĩnh viễn vô phương biến cái sao?

Mặt trời đã lên.

Những tia dương quang vàng óng xuyên qua tán lá dày đặc của rừng cây chiếu sáng thân thể nàng, lấy tay che trước mặt, ngửa mặt lên nhìn bầu trời thở dài buồn bã miệng cứ thì thầm :

- Ôi vàng thái dương đã mọc rồi nhưng lại chẳng thuộc về ta.

Một hồi lâu nàng tựa hồ như đã quyết định, giọng nói nhỏ nhẹ nhưng cương quyết :

- Ta nên quay về, ôi! Ta đã phải đi rồi.

Thế là nàng bước chân đi không hề quay đầu ngoái lại.

* * * * *

Ngũ Long đình.

Nằm ở trung tâm Bắc Hải bốn bề nước xanh bao bọc phong cảnh tuyệt đẹp là nơi để vương đến nghỉ ngơi nhàn tản, cấm vệ quân canh gác cẩn mật, cho dù là vương công đại thần nếu không được cho phép cũng không dám tự tiện vào đây.

Ánh tịch dương đã ngả về tây cảnh sắc vẫn y như cũ.

Thần sắc của Cung Thân Vương cực kỳ trầm trọng lấy từ trong người ra một phong thư đã được bóc ra vẽ mặt bất an nhìn Đặng Tiểu Nhân đang ngồi đối diện hồi lâu mới từ từ cất tiếng :

- Người hãy xem phong thư này trước đã.

Đặng Tiểu Nhân tiếp lấy phong thư xem kỹ qua một lượt thần sắc đột nhiên biến đổi nhưng thoáng chốc nét mặt đã trở lại bình thường, chàng nghĩ ngợi một hồi lâu rồi cất giọng nói nhỏ :

- Xin hỏi vương gia nét chữ trong phong thư này đích thực là thủ bút của Mục Lạc Trác Mộc lão gia phải không?

Cung Thân Vương gật đầu đáp :

- Không sai, phong thư này đích thực là thủ bút của Hồi Bộ Chi Vương Mục Lạc Trác Mộc.

Nét mặt Đặng Tiểu Nhân thoáng lộ vẻ nghi ngờ nhìn Cung Thân Vương rồi hỏi:

- Nói như vậy Tiểu quận chúa Mai Đông Ni là tôn nữ của Hồi Bộ Chi Vương Mục Lạc Trác Mộc mà không phải là viên trân châu do vương gia sinh ra sao?

Cung Thân Vương gật đầu trả lời :

- Đúng vậy, năm đó bản vương phụng chỉ đi tuần săn vào tiết đông ở Hồ Bộ, gặp Mục Lạc Trác Mộc hùng tài đại lược, là một nhân vật anh hùng, người không cầu nệ tiểu tiết cùng với bản vương kết làm bằng hữu vong niên. Mục Lạc Trác Mộc biết ta không có con gái nên khi bản vương hồi kinh đã mang đến cho ta một tiểu tôn nữ tuổi vừa tròn tháng, tặng cho ta mang về nuôi dưỡng hưởng phúc cho đến nay đã tròn mười bảy năm.

Đặng Tiểu Nhân nghe tới đây mới hiểu rõ về thân thế của Mai Đông Ni, tiếp đó chàng lại cất tiếng nói :

- Tiểu quận chúa có biết chuyện này không?

Cung Thân Vương nhè nhẹ cất tiếng thở dài lắc đầu nói :

- Không biết, trừ cha con Mục Lạc Mộc và vợ chồng bản vương ra hầu như rất ít có người biết chuyện này.

Đặng Tiểu Nhân trầm tư hồi lâu mới bắt đầu nghiêm mặt nói :

- Mục Lạc Trác Mộc đã đem Tiểu quận chúa tặng cho vương gia mang về nuôi dưỡng, thì chuyện hôn nhân của Tiểu quận chúa về lý thì đương nhiên phải do vợ chồng vương gia làm chủ sự, cha con Mục Lạc Trác Mộc đâu có quyền đòi hỏi. Điều lạ là tại sao lão lại đích thân viết thư sai người mang đến để cầu thân với vương gia.

Cung Thân Vương cũng tiếp lời :

- Quái lạ chính là ở chỗ này đây. Bản vương nghĩ mãi vẫn không hiểu nổi. Mục Lạc Trác Mộc đâu phải là người không biết lẽ phải xem ra trong đây nhất định phải có việc dị thường cho nên ta mới cho người mời người đến đây để nói chuyện...

Đặng Tiểu Nhân chớp mắt rồi thấp giọng nói :

- Vương gia thử nghĩ lại xem trước khi sự việc xảy ra có phát hiện ra chút manh mối gì không?

Cung Thân Vương suy nghĩ một lát rồi cất giọng nói tiếp :

- Không có, mấy tháng trước đây Đông Ni quay về Hồi Bộ để thăm cha con Mục Lạc Trác Mộc...

Đặng Tiểu Nhân nói chen vào :

- Tiểu diệt đây lúc sơ ngộ Tiểu quận chúa tại Ba Tư khẩu hình như nàng vừa mới từ Hồi Bộ trở về Trung Nguyên, khi về đến Vương phủ đã từng nói gì với vương gia về sự tình ở Hồi Bộ không?

Cung Thân Vương lắc đầu bảo :

- Trừ ra một ít những chuyện vụn vặt trong gia đình còn những chuyện khác thì không nói tới?

Một thoáng trầm mặc trôi qua.

Đôi mắt của Đặng Tiểu Nhân đột nhiên hé lộ kỳ quang, chàng nhìn Cung Thân Vương đoạn nói :

- Vương gia có gặp mặt người đến cầu thân chưa?

Cung Thân Vương khẽ gật đầu đáp :

- Gặp mặt rồi.

Đặng Tiểu Nhân hấp tấp hỏi :

- Phẩm cách không tốt không xứng đáng với Quận chúa nên vương gia mới...

Cung Thân Vương khoát tay cắt ngang lời Đặng Tiểu Nhân nghiêm mặt nói :

- Mặt đẹp như Phan An, dáng vẻ khôi ngô, lời nói cử chỉ lễ độ lịch lãm, được hiền tể như thế còn cầu gì hơn?

Đặng Tiểu Nhân mở to con mắt nhìn Cung Thân Vương không chớp hồi lâu mới ngơ ngác hỏi lại :

- Nếu đã như vậy Vương gia có lý gì để từ chối lời cầu thân của họ?

Cung Thân Vương mỉm cười đoạn nghiêm mặt nói :

- Bản vương quan sát hồi lâu thấy người này tâm địa xảo quyệt, thâm hiểm sâu độc nếu như ta đoán không lầm mục đích của hắn không phải là Đông Nhi mà thôi...

Đặng Tiểu Nhân thoáng chút ngạc nhiên vội vàng hỏi :

- Hắn biết vô à?

Cung Thân Vương gật đầu nói :

- Nếu như ta không sai lầm, kẻ này chẳng những biết võ mà võ công của hắn lại còn cao thâm khôn lường, trong giang hồ võ lâm ít có đối thủ sánh kịp.

Đặng Tiểu Nhân đột nhiên lấy tay đập bàn mắt lộ kỳ quang trầm giọng nói :

- Nếu văn bối đoán không sai thì lúc Mục Lạc Trác Mộc thảo thư tất đã bị người ép buộc.

Cung Thân Vương kinh ngạc suýt la lên đôi mắt tròn xoe nắm chặt lấy tay phải của Đặng Tiểu Nhân giọng lộ vẻ bất an :

- Làm sao mà biết được?

Đặng Tiểu Nhân chỉ vào phong thư giọng nghiêm lại :

- Xin vương gia hãy nhìn xem Mục Lạc Trác Mộc hạ bút thoát nhìn có vẻ già dặn cứng cáp, nhưng kỳ thực tự tích hoảng loạn, có lúc còn bị hồng nét tựa như lực bất tòng tâm, không thể viết liền một mạch nếu như tâm thần thoải mái thì đâu có ra nét chữ như vậy.

- Không sai!

Cung Thân Vương vừa nói xong, tiếp đó lại đột ngột lắc đầu lia lịa, cất giọng nói :

- Mục Lạc Trác Mộc trình độ võ công đã đạt tới hóa cảnh, hơn nữa Hồi Bộ cao thủ rất nhiều, ngay cả Đông Dịch, Nam Hút, Tây Đồ, Bắc Đạo và lệnh tôn Trung Châu Nhất Kiếm cũng chưa chắc thâm nhập vào Hồi Bộ một cách dễ dàng để ra tay uy hiếp ông ta được.

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười giọng vẫn thản nhiên như thường :

- Điều vương gia nói chỉ đúng trong trường hợp bình thường thôi, việc hạ thủ được Mục Lạc Trác Mộc đương nhiên không phải chuyện dễ, nếu như hiện tại trong nước vương gia không hề đề phòng gì, đối với văn bối đây muốn ám toán vương gia thì đâu có gì khó khăn.

Cung Thân Vương gật đầu :

- Nói vậy cũng phải, tục ngữ có câu:

‘Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng’.

Đặng Tiểu Nhân điềm nhiên cười hỏi :

- Tiểu quận chúa đã biết việc này chưa?

Cung Thân Vương liền đáp :

- Trong vương phủ này trừ bản vương ra chưa có ai biết được chuyện này.

Đặng Tiểu Nhân hỏi tiếp :

- Vương gia, nếu như không chịu đáp ứng lời cầu thân của người được Mục Lạc Trác Mộc cho phép thì vương gia ăn nói thế nào với người đến cầu thân?

Cung Thân Vương vẫn nhíu mày buồn bực bảo :

- Bản vương đã nói với hắn ta, Tiểu quận chúa đã kim niên khai xuân, hứa gả cho người ta rồi, định vào ngày tám tháng này nhận lễ của người ta.

Đặng Tiểu Nhân vội hỏi tiếp :

- Hắn nói thế nào?

Cung Thân Vương ngưng trọng thần sắc nói :

- Hắn bảo nếu Tiểu quận chúa đã thực sự hứa gả cho người khác, tiếc rằng hắn đến chậm một bước, hai người vô duyên, Tiểu quận chúa vẫn định giai kỳ, hắn sẽ đến chúc mừng xin được uống vài chén rượu về sau sẽ không đề cập nữa. Nếu không phải như vậy hắn sẽ công khai chuyện này, nói rõ cho Tiểu quận chúa biết thân thể của nàng.

Đặng Tiểu Nhân thấy Cung Thân Vương không chớp mắt cứ nhìn chăm chăm vào mình giọng chàng run run :

- Ý của vương gia là...

Cung Thân Vương nói giọng không vui :

- Cái đầu mê muội của người không biết thật sao? Hay là cố ý giả bộ hồ đồ trước mặt ta? Thế nào, chẳng lẽ người lại bắt ta phải hạ mình xuống cầu cạnh người mới được sao?

Đặng Tiểu Nhân phát hoảng khuôn mặt anh tuấn đỏ bừng xấu hổ tay chân luống cuống miệng lắp bắp :

- Vương gia minh giám, vãn bối...

Cung Thân Vương chợt trầm sắc mặt lạnh lùng bảo :

- Thế nào? Chẳng lẽ Đông nhi không xứng với người sao?

Đặng Tiểu Nhân bị Cung Thân Vương hỏi dồn dập trong lòng chàng bất ngờ bình tĩnh trở lại đôi mày khẽ nhíu lại nghiêm giọng đáp :

- Sự việc đến quá đột ngột xin người hãy để có chút thời gian cho vãn bối suy nghĩ.

Cung Thân Vương thở dài một tiếng không biết sao hơn đành nói :

- Được rồi, sáng mai ta đến để nghe người nói, trễ quá là không kịp...

Trời vừa sập tối, ánh đèn đã lung linh tỏa sáng khắp nơi.

Nơi Thiên Kiều tiếng chiêng trống vang vọng khắp nơi, người đông như kiến cỏ, không khí cực kỳ náo nhiệt.

Đặng Tiểu Nhân buồn rầu thấy uống rượu một mình chán quá, chàng đi tìm Khoái Thu Lưu và Giao Vương Bao Tam Nhi muốn thương lượng bàn bạc với họ một vài chuyện, nhưng không ngờ rằng đám đông đã tụ lại đen nghịt bao quanh sân làm mấy tầng, đừng nói đến chuyện bàn bạc mà ngay cả các tiếng chào hỏi cũng cực kỳ khó khăn.

Không biết làm cách nào hơn chàng đành phải rảo qua nơi khác đi kiếm Hồ lão đạo và Phi Phi Phi, tình cảnh cũng chẳng khá hơn. Hai người này cũng đang bận rộn biểu diễn trong khoảng sân của mình không thể nào nói một câu với chàng. Thế là Đặng Tiểu Nhân đành phải tui nghỉu bước đi.

Xuyên qua một ngõ hẻm có bóng tre là đã rẽ xuống đi thẳng về phía lầu canh, chàng định ghé thăm Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị.

Khi vừa bước tới ngõ hẻm nhà họ Viên đôi mày kiếm của chàng đột nhiên dựng lên sắc mặt bỗng lạnh giá, khóe miệng hiện ra một nụ cười lạnh lùng.

Bất ngờ...

Từ phía sau lưng chàng truyền đến tiếng bước chân vô cùng nhẹ nhàng.

Đặng Tiểu Nhân chớp mắt khẽ hừ một tiếng bước chân đột ngột nhanh thêm tiếng bước chân phía sau cũng đột nhiên vang lên nhanh và gấp gáp hơn.

Chàng đi chậm lại, tiếng bước chân phía sau cũng từ từ chậm dần. Lúc này Đặng Tiểu Nhân đã xác định có người đi bám theo sau mình.

Đi về phía trước một đoạn nữa, xung quanh đã vắng bóng người địa thế trống trải thoáng mắt. Đặng Tiểu Nhân lựa chỗ địa thế thuận lợi cho mình chàng bất ngờ dừng bước nhanh lẹ quay người ra sau hét lớn :

- Nằm xuống!

Nói chưa dứt lời liền thấy thấy song cước chàng điểm nhẹ xuống đất, người đã bay vọt nhanh như điện xẹt, thân hình nhanh lẹ xoay tròn đột ngột đổi hướng, hữu chưởng đẩy ra mau tựa tia chớp, một chiêu biến thành ba thức điểm vào ba yếu huyệt Khí Môn, Tương Đài, Huyền Cơ của kẻ lạ mặt.

- Ha ha ha...

Tiếng cười chưa dứt đã nghe một tiếng vang chấn động.

“Bùng!”

Kinh phong phát ra mãnh liệt, cuồng phong nổi lên tứ phía thân ảnh hai người như hai luồng điện nhập vào nhau, rồi lại tức tốc tách ra đồng thời đáp xuống mặt đất.

Đôi mắt của Đặng Tiểu Nhân phóng ra những tia nhìn sắc như lưỡi dao, nhìn chằm chằm không chớp vào kẻ đối diện, trong lòng thầm nghĩ:

“Đoạt Mệnh Tam Cước, chiêu này của lão quái uy trấn trong giới võ lâm giang hồ, hiếm có người địch nổi ngay cả Thần Dao Trịnh Chính Nhân và Quỷ Ảnh Tử Tử Sơ Bưu cũng không dám coi thường uy lực của nó, không ngờ lại bị người này hóa giải dễ dàng như vậy...”

Kể lạ mặt chấp hai tay sau lưng, thần thái an nhàn, khuôn mặt rực rỡ liếc nhẹ Đặng Tiểu Nhân một cái, cất tiếng cười nói :

- Thật là xa cách bao lâu mà khiến người gặp lại khó mà ngờ được tiến bộ thật đáng mừng, mừng thay!

Đặng Tiểu Nhân hơi ngạc nhiên vội trầm giọng hỏi :

- Các hạ là...

Người lạ mặt cất tiếng cười thích thú đưa mắt liếc Đặng Tiểu Nhân rồi chột thờ dài nói :

- Già biệt chưa lâu không ngờ rằng tiểu huynh đệ đã sớm quên mất cố nhân nói ra những lời thật khiến người buốt giá trong tim.

Đặng Tiểu Nhân nhìn người này không chớp mắt, mặt trông rất quen nhưng càng trong lúc cấp bách càng nhớ không ra. Bất giác mặt chàng đỏ hồng xấu hổ giọng nói cực kỳ tỏ ra lúng túng.

- Xin lượng thứ cho tại hạ nhân lực kém cỏi, các hạ đây là...

Người mới đến cười hì hì nói tiếp :

- Tiểu huynh đệ, ta chỉ đùa với huynh đệ một chút để xem cái vẻ lúng túng của ngươi thôi mà.

Người này vừa nói vừa lấy tay hất bỏ chiếc mũ đang đội trên đầu, một mái tóc dài đen mượt như nhưng từ từ xổ xuống bờ vai, hương thơm nhẹ nhàng lan tỏa thật ngỡ người này lại là một nữ nhân đáng yêu kiều, nhan sắc diễm lệ tuyệt trần.

Đặng Tiểu Nhân đột nhiên rạng rỡ nét mặt, đôi lông mày giãn ra lệ làng bước tới nắm chặt lấy tay nàng, nhìn rõ thêm một lần nữa rồi vừa cười vừa nhảy vừa reo lên vui mừng dường như không dám tin vào mắt mình, vội nói :

- Tỷ tỷ, có thật là người không?

Đặng Tiểu Nhân không ngờ rằng nàng chính lại là Tiểu Đào Hồng kỳ nữ của Mã Thủy lâu ở Trương Dịch. Quả là tha hương ngộ cố tri làm sao lại chẳng vui mừng cho được?

Tiểu Đào Hồng nhìn thấy mặt chàng đang ngỡ ngàng nhìn mình thì cực kỳ thích chí vội dí sát khuôn mặt của mình vào sát mặt chàng rồi cười phá lên :

- Không tin hả? Cứ mở to mắt mà nhìn cho kỹ? Sao? Còn nghi ngờ nữa không?

Đặng Tiểu Nhân và Tiểu Đào Hồng tình thân sâu đậm gắn bó với nhau như thể tay chân. Hai người gặp nhau nơi đất lạ quê người trong lòng có một cảm giác lâng lâng khó tả, đồng thời trong lòng chứa bao nhiêu điều muốn nói mà nhất thời không biết bắt đầu ra sao.

Phút chốc...

Đặng Tiểu Nhân lẩm bẩm nói :

- Tỷ tỷ, tiểu đệ nhớ tỷ tỷ chết đi được...

Tiểu Đào Hồng bĩu môi đưa ngón tay dí vào chóp mũi Đặng Tiểu Nhân một cái rồi mỉm cười cất giọng thân tình pha chút tinh nghịch hờn giận trêu chàng :

- Xí, thiệt không đó? Đừng có mà rót lời đường mật vào tai ta đấy nhé. Hừ có người mới rồi quên người cũ liền à. Người đâu có nhớ gì đến bà chị già nua này.

Đặng Tiểu Nhân vội vàng giơ tay lên trời nói :

- Tỷ tỷ, người không tin ta có thể thề...

Tiểu Đào Hồng đưa mắt liếc xéo chàng đoạn mỉm cười bảo :

- Cái gì mà thề với thốt! Ta tin, ta tin rồi được chưa.

Đặng Tiểu Nhân ngó Tiểu Đào Hồng chàng ngơ ngác hỏi :

- Tỷ tỷ, làm sao mà người cũng đến Bắc Kinh hả?

- Làm sao? Bộ thành Bắc Kinh là của nhà người chắc? Người đến được thì tại sao lại cấm ta đến à? Tức cười thật.

Tiểu Đào Hồng nói đến đây chợt đưa tay lên miệng đảo mắt ra dấu cho Đặng Tiểu Nhân im lặng rồi thấp giọng thì thầm :

- Đây không phải là chỗ nói chuyện, theo ta đến chỗ khác tiện hơn.

Đặng Tiểu Nhân gật đầu :

- Ủ, đi đâu người nói mau!

Tiểu Đào Hồng không đáp, nàng nhẹ nhàng tung mình, người đã bay ra ngoài một trượng. Đặng Tiểu Nhân cũng liền triển khai khinh công bám sát theo sau, thoáng chốc hai người đã tới phía dưới Bắc thành càn nhị.

Tiểu Đào Hồng liếc nhìn bốn phía xung quanh cuối cùng ánh mắt nàng dừng lại ở phía trên tường thành rồi nói nhỏ :

- Chúng ta lên trên đó ở trên cao nhìn xuống, không ai có thể đến gần được.

Đặng Tiểu Nhân gật đầu khen phải, hai người nhẹ nhàng bay vút lên, chóp mắt đã vát vèo trên tường thành.

Xem tiếp hồi 19 Hoàn thành đoạt ái

19. Hồi 19 Hoàn thành đoạt ái

Đặng Tiểu Nhân bị ánh mắt của nàng dán chặt lên người. Chàng cảm thấy không được tự nhiên miệng hơi mỉm cười, giọng nói cố làm ra vẻ thoải mái bảo :

- Thế nào? Tỷ tỷ xem tướng cho ta đó hả?

Đôi mắt của Tiểu Đào Hồng không rời khỏi người chàng :

- Huynh đệ, ta nói thật người có số đào hoa lắm đó.

Đặng Tiểu Nhân nuốt chút nữa nhảy dựng lên đỏ mặt xấu hổ, vội cúi đầu xuống hồi lâu mới lắp bắp thốt lên :

- Tỷ tỷ, người... người... làm sao mà biết...

Đặng Tiểu Nhân không muốn nói dối lòng. Hai người lại vô cùng thân thiết, bình thường không có chuyện gì là không nói cho nhau nghe. Chuyện này đương nhiên cũng chẳng nên giấu nàng làm chi.

Tiểu Đào Hồng mỉm cười đáp :

- Trước tiên người đừng hỏi là vì sao ta biết, tình cảnh giữa ta và người có một điều là ta không thể không nói với người rằng Mai Đông Ni không phải là không biết chuyện này, đêm hôm đó lúc ở trong rừng sâu

nàng đã không xuất hiện để ngăn trở người, chỉ vì nàng sợ sẽ làm cho sự việc thêm rắc rối cho mình, nên đành phải im lặng để...

Đặng Tiểu Nhân khẽ mấp máy môi muốn nói điều gì nhưng lời nói không thể nào thoát ra khỏi miệng được.

Tiêu Đào Hồng nói tiếp :

- Tính của nàng ta rất tùy hứng không có việc gì là không dám làm, nếu như ta đoán không lầm Mai Đông Ni sẽ không chịu bị làm nhục như vậy, tự mình chịu khổ vì tình, cam chịu giày vò trong lòng, ôm hận suốt đời.

Đặng Tiểu Nhân lặng thinh không nói ngửa mặt nhìn lên, vầng trăng đang treo lơ lửng lưng trời.

Tiêu Đào Hồng lại nhướn miệng cười nói tiếp :

- Theo ta thấy Bạch Hàng Tổ là một nữ nhân cực kỳ khả ái, hơn nữa lại là một nữ nhân khác thường, phàm đã là một nữ nhân khác thường tất không hề dễ dàng biểu lộ tình cảm đối với nam nhân nhưng mà một khi đã biểu lộ chân tình của mình đối với một nam nhân, nàng sẽ tựa như con tằm nhả tơ rút hết ruột mình kéo tơ đến chết vẫn không ngưng nghỉ.

Đặng Tiểu Nhân nghe vậy toàn thân chàng chợt run lên đôi mày nhíu chặt, hàng mi chớp chớp miệng buông tiếng thở dài.

Tiêu Đào Hồng cũng nhẹ nhàng thở hắt một tiếng rồi nói tiếp :

- Tự cổ chí kim biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt có thể coi phú quý tựa phù vân, khinh thường danh lợi nhưng cũng chẳng thoát nổi một chữ “Tình”. Tiêu huynh đệ xem ra cũng vương vấn nhi nữ thường tình mà thôi, anh hùng khí đoán e rằng cũng khó thoát khỏi lưới tình.

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười bảo :

- Những lời vàng ngọc của tỷ tỷ tiểu đệ xin ghi nhớ trong lòng. Ta đây tuy chẳng phải là anh hùng đương nhiên không thể khí đoản, cũng không nói đến chuyện nhi nữ thường tình, lại nữa Bạch Hàng Tổ đã rời xa ta nếu như Mai Đông Ni định đến quấy nhiễu nàng thì...

Đặng Tiểu Nhân thấy Tiêu Đào Hồng nhìn mình chằm chằm với ánh mắt sắc bén như lưỡi dao, chàng cũng đang muốn trừng mắt nhìn lại nàng nhưng chợt nghĩ cảm thấy không phải bèn ngậm miệng lại lòng muốn rút lại những lời đã nói.

Tiêu Đào Hồng bật cười hi hi rồi nói tiếp :

- Đã là tự nàng ta chuốc khổ vào mình đấy thôi đúng không?

- Huynh đệ khẩu khí của người cũng lớn đó. Huệ kiếm cắt đứt tư tình, nói sao mà dễ vậy, thoát nhìn người ta tưởng người là kẻ bạc tình, kỳ thực các hạ lại là giống đa tình...

Đặng Tiểu Nhân vốn cực kỳ thông minh nhưng nhất thời bị sự việc của Mai Đông Ni và Bạch Hàng Tổ làm cho tâm thần bấn loạn, trong lòng rối như tơ vò trăm mối, lại thêm nỗi vui gặp lại Tiêu Đào Hồng nơi đất lạ làm cho lòng chàng chợt trở nên vui buồn lẫn lộn. Bây giờ bình tĩnh trở lại chàng mới phát hiện Tiêu Đào Hồng xuất hiện quá ư đột ngột khiến chàng cảm thấy cực kỳ ngỡ vực không biết giải thích ra sao về sự đường đột này.

Thứ nhất là nàng tuy thân phận là kỹ nữ nổi danh ở Mãn Thúy lầu nơi vùng Trương Dịch nhưng ngôn từ cử chỉ lại vô cùng mẫu mực gia giáo mà không có chút gì là phóng túng buông thả xem ra chẳng phải là hạng nữ nhân đùa hoa ghẹo nguyệt phiêu bạt nơi phong trần bụi bặm? Không lẽ trong đây lại có một ẩn tình hay sao?

Thứ nữa là sau khi chàng rời khỏi Trương Dịch tất cả những việc của mình làm nhất cử nhất động nàng đều biết rõ, nếu như nàng không mục kích tất cả. Chẳng lẽ nàng lại ngầm theo dõi bước đi của mình? Tại sao có thể như vậy được? Lại nữa chàng cũng không ngờ nàng không những mang trong mình tuyệt võ học mà lại cao thâm khiến người ta khó lường nếu như là bằng hữu thì không sao, nhưng bằng nàng là địch nhân thì thật là đáng ngại.

Đặng Tiểu Nhân vừa chợt nghĩ đến đó trong lòng không khỏi chấn động, không nén được liền ngẩng đầu khẽ liếc Tiểu Đào Hồng một cái. Nào ngờ Tiểu Đào Hồng cũng đang nhìn chàng không chớp mắt tia nhìn chan chứa ân tình. Bốn mắt hai người gặp nhau tựa như vừa bị sét đánh, toàn thân hai người chợt run lên mặt đột nhiên nóng bừng lên, không hẹn mà gặp hai người đồng thời cúi đầu xuống.

Một thoáng im lặng, trầm mặc.

Không khí xung quanh dường như ngưng đọng lại, trừ tiếng trái tim hai người đang đập không còn một thanh âm nào khác nữa.

Hồi lâu.

Tiểu Đào Hồng cố gắng hết sức ngược đầu lên nhìn chàng mỉm cười nói :

- Ta biết trong lòng huynh đệ đang nghi ngờ, nhất định là có nhiều điều muốn hỏi ta. Nói đi, tỷ tỷ biết được điều gì thì sẽ nói hết cho người nghe.

Đặng Tiểu Nhân thoáng ngạc nhiên cũng đem hết những điều mình đang nghĩ nói hết cho Tiểu Đào Hồng nghe.

Tiểu Đào Hồng suy nghĩ một chút rồi nghiêm giọng nói :

- Không sai, ta mai danh ẩn tích tiềm phục ở Trương Dịch làm kỹ nữ ở Mãn Thúy lâu nghênh tiếp khách, nhưng ta vẫn giữ mình trong sạch đến nay vẫn còn là một thiếu nữ thanh khiết trong trắng...

Tiểu Đào Hồng nói đến đây chợt im bặt, mặt nàng đỏ bừng nàng cũng cảm thấy ngỡ ngàng không biết tại sao có thể buột miệng nói với chàng những điều không can hệ tới câu hỏi.

Đặng Tiểu Nhân dường như không hiểu được tâm sự của nàng, thần sắc chợt biến đổi, nụ cười hiện lên trên môi. Trong lòng chàng tựa như có một tảng đá nặng đè lên giờ đã được hất xuống, nhẹ nhõm vô cùng.

Tiểu Đào Hồng cảm kích nhìn chàng, nàng dịu dàng mỉm cười nói tiếp :

- Còn như chuyện tại sao ta âm thầm theo bước người và võ công của ta do ai truyền lại cùng với lại lịch xuất thân của ta tuy tạm thời chưa thể nói cho người được, nhưng trong tương lai không xa cho dù ta không nói, người cũng sẽ biết...

Tiểu Đào Hồng vỗ nhẹ lên vai Đặng Tiểu Nhân chân thành nhìn chàng rồi nói :

- Có một điều người có thể yên tâm tỷ tỷ là bằng hữu của người chứ không phải là địch nhân.

Đặng Tiểu Nhân lộ vẻ cực kỳ xúc động đưa mắt nhìn nàng không chớp, hồi lâu mới run run cất giọng :

- Tỷ tỷ...

Tiểu Đào Hồng ngửa mặt nhìn trời giọng nói cực kỳ nghiêm túc trịnh trọng :

- Nhật nguyệt trùng quang.

Đặng Tiểu Nhân ban đầu kinh ngạc không dám tin vào tai mình, đưa mắt nhìn nàng rồi chợt vui mừng đáp lớn :

- Sơn hà vĩnh thọ.

Đặng Tiểu Nhân và Tiểu Đào Hồng nắm chặt tay nhau bốn mắt nhìn nhau, hồi lâu bao nhiêu vẻ nghi ngờ đều tan biến cả chỉ còn lại khuôn mặt vui vẻ mỉm cười tâm hồn họ dường như không còn khoảng cách nữa.

Đặng Tiểu Nhân nhìn nàng giọng đùa nghịch nói với Tiểu Đào Hồng :

- Tỷ tỷ còn nhiều chuyện người không muốn nói ta cũng chẳng cần hỏi nữa, nhưng mà người hãy nói cho ta biết danh tính thật của người đi? Nói thật ta không thích ba chữ Tiểu Đào Hồng này chút nào?

Tiểu Đào Hồng cười hì hì liếc chàng một cái rồi nói :

- Người không thích thì tỷ tỷ đây càng không thích nó hơn, từ nay về sau coi như ba chữ “Tiểu Đào Hồng” đã chết không ai được nhắc đến nó nữa, tỷ tỷ họ Lãn tên là Nguyệt My người huyện Thái Nguyên tỉnh Sơn Tây. Sao? Vừa ý chưa?

Đặng Tiểu Nhân gật đầu hài lòng cười nói :

- Tên đẹp quá, tỷ tỷ người thật là...

Lãn Nguyệt My chợt trầm sắc mặt không cười với chàng nữa nghiêm giọng nói :

- Đừng lung tung nói nhảm, nói mau, Cung Thân Vương hẹn người đến Ngũ Long đình làm gì.

Đặng Tiểu Nhân lè lưỡi rụt cổ lại làm bộ sợ hãi cất giọng cười khổ :

- Ghê thật, ghê gớm thật xem ra không có chuyện gì của ta có thể qua mắt được người, việc như vậy...

Đặng Tiểu Nhân đem sự tình kể cho Lãn Nguyệt My nghe tường tận rồi hỏi nàng :

- Tỷ tỷ làm sao bây giờ, người tính hộ cho ta coi có cách nào tốt nhất.

Lãn Nguyệt My trầm tư suy nghĩ một lát, hừ lạnh một tiếng rồi cất giọng cương quyết nói :

- Quả nhiên không nằm ngoài sở liệu của ta. Chúng mình phải tương kế tựu kế, người cứ đáp ứng yêu cầu của lão ta.

Đặng Tiểu Nhân bất ngờ đứng dậy ngửa mặt nhìn trời, giọng chàng cứng rắn :

- Không, ta quyết không thể đáp ứng.

Lãn Nguyệt My khẽ chớp hàng mi đen nhánh cong vút, lấy tay vỗ vào vai Đặng Tiểu Nhân :

- Huynh đệ, hãy nghe ta nói.

Đặng Tiểu Nhân quay người lại ngó nàng đoạn nghiêm giọng bảo :

- Tỷ tỷ, mọi việc khác ta đều nghe lời người. Duy chỉ có chuyện này ta không thể. Bạch Hàng Tổ đã cứu ta, ân tình đối với ta như vậy, ta làm sao có thể nghe lời Cung Thân Vương bàn chuyện hôn nhân, người ta sẽ nghĩ thế nào nói thế nào về ta. Lại nữa...

Lãn Nguyệt My cắt ngang lời chàng :

- Lại nữa thế đứng của hai tộc Hán Mãn, có đúng không nào? Chớ quên rằng lệnh tôn Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp trong người mang tuyệt kỹ võ công, lãnh tụ quần hùng, nhưng để cho thiên hạ thái bình nên đã tự gác kiếm qui ẩn tạm thời bỏ qua đại nghiệp phản Thanh phục Minh. Còn cái việc nhỏ bé như hạt đậu của các hạ thì có đáng là gì?

Đặng Tiểu Nhân đưa mắt nhìn Lãn Nguyệt My im lặng không đáp, chỉ buông tiếng thở dài rồi chậm chậm cúi đầu xuống.

Thần sắc Lãn Nguyệt My từ từ dịu lại rồi nói tiếp :

- Phản Thanh phục Minh không phải là chuyện của một người, mà là trách nhiệm của con cháu chúng ta. Chỉ cần lòng người không chết thì tin rằng trong tương lai không xa sẽ lại về tay chúng ta. Thần châu lại rực sáng, Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp có thể kết nghĩa kim bằng cùng Hoàng Lịch trong đó tất có thêm ý, còn hiện nay chỉ là cái lẽ quyền nghi mà thôi. Các hạ cùng với Tiểu quận chúa Cung Thân Vương kết làm phu phụ há lại không có ý nghĩa sao?

Đặng Tiểu Nhân chậm chạp ngẩng đầu lên nhìn nàng với vẻ bất an bảo :

- Như vậy cũng được nhưng ta sợ Bạch Hàng Tổ sẽ sống không nổi.

Lãn Nguyệt My cất tiếng cười hì hì, nguyệt chàng một cái rồi nói :

- Hai hiền phụ cùng thờ một trượng phu há không phải là chuyện tốt lắm sao? Người cứ yên tâm về Bạch Hàng Tổ ta sẽ lo liệu chuyện này cho. Các hạ cứ đợi làm tân lang cho tốt đi.

Đặng Tiểu Nhân bỗng đỏ bừng mặt, chàng truy hỏi tiếp :

- Tỷ tỷ nói chuyện cả buổi sao chưa chịu nhập đề nói đi rồi cuộc chuyện gì... Chuyện gì đã xảy ra? Coi bộ ta đã nóng nảy thành tật rồi.

Lãnh Nguyệt My nghiêm mặt đáp :

- Nhìn từ bên ngoài bắt quả đây chỉ là chuyện Hồi Bộ Chi Vương Mục Lạc Trác Mộc đề nghị cầu hôn với Cung Thân Vương. Kỳ thực phía sau nó lại ẩn tàng một âm mưu cực kỳ to lớn, nếu như không phát giác ngăn chặn kịp thời, không những sẽ gây ra một trận tranh phong lưu huyết trong giới võ lâm giang hồ, mà tệ hơn nữa có thể khiến cho tinh tú của Hồi Bộ xuất môn, xâm phạm Trung Nguyên gây ra một trận tai kiếp binh đao...

* * * * *

Trong cửa lớn của Cung Thân Vương phủ treo đèn kết hoa rực rỡ, tiếng trống nhạc huyền ảo. Giai khách đông đảo tranh nhau chúc mừng, ngựa xe chật đường không khí cực kỳ náo nhiệt.

Mai Đông Ni, viên trân châu quý giá, ái nữ của Cung Thân Vương. Cửu Môn đề đốc sợ rằng dân chúng đến xem ồn ào làm kinh động đến vương công đại thần đẳng môn chúc mừng, liền phái tới một đại đội quân mã hộ phòng con đường để giới bị.

Cung Thân Vương vốn không muốn chuẩn bị để phô trương lớn chuyện, định cử hành hôn lễ giản đơn long trọng cũng được rồi, nhưng Cung Vương phu nhân Phúc Tấn sợ ái nữ của mình cảm thấy tủ thân nên không chịu làm nhỏ như vậy. Hơn nữa, Cung Thân Vương quyền khuynh đương triều, được Hoàng thượng trọng vọng, hơn nữa Cung Thân Vương lại là người công chính tính tình bình dị dễ gần, văn võ bá quan trong triều đều nể phục, nên dịp này họ đâu chịu để mất lương cơ, lữ lượt mang lễ vật đến tranh nhau đẳng môn chúc mừng.

Ngay cả đương kim Hoàng đế, Hoàng hậu cũng đến chúc mừng đồng thời ban thưởng cho nhiều lễ vật.

Mỗi thiếu nữ khi bắt đầu biết yêu trong đáy tim đều mơ mộng một bóng hình, Mai Đông Ni dĩ nhiên cũng không phải là ngoại lệ. Đặng Tiểu Nhân chính là hoàng tử trong mộng của nàng, lần đầu tiên nàng gặp chàng đã cảm thấy yêu chàng tha thiết, mong muốn được cùng chàng kết nghĩa phu thê, cùng sống với nhau đến bạc đầu.

Hôm nay mộng đẹp đã thành sự thật, nàng vui sướng vạn phần không ngớt cảm tạ thần Phật hộ trì phụ mẫu thành toàn ra sức giúp đỡ. Dĩ nhiên nàng càng không quên được Đặng Tiểu Nhân đã coi trọng và thương yêu nàng.

Do đó, nàng thề với lòng mình phải làm hiền thê của chàng, ngoài việc sinh cho chàng nhiều hài tử xinh tươi, nàng sẽ tận tình săn sóc chàng, nghe lời chàng, khiến cho chàng yên tâm, toàn ý lo cho sự nghiệp anh hùng của mình. Về sau nàng sẽ tự thay đổi cái tính ranh ma phá phách của mình nếu như chàng thật lòng yêu thì tuyệt vời, còn như chàng ghét bỏ thì cũng đành chịu.

Thế là nàng chợt nghĩ đến Bạch Hàng Tổ nếu như Bạch Hàng Tổ thực sự yêu chàng, nàng cũng không ngăn cản. Nàng có thể thành toàn cho họ, thậm chí có phải làm tiểu thiếp nàng cũng không hề oán trách vì chàng, nàng sẽ cam chịu tất cả. Yêu đến tận cùng không oán...

Mai Đông Ni ngồi trước bàn trang điểm vừa miên man nghĩ ngợi vừa lẩm bẩm tự nói với mình.

Bất ngờ một đôi bàn tay trắng muốt như ngọc nhẹ nhàng đặt lên bờ vai nàng đồng thời trong chiếc gương đồng trước bàn hiện ra bóng một thiếu phụ trung niên quý tộc, mình mặc kỳ bào nhan sắc vô cùng diễm lệ.

Mai Đông Ni lúc này mới định thần lại nhìn vào chiếc bóng của thiếu phụ hiện lên trong gương, mỉm cười rồi quay người ra sau nắm lấy đôi tay của thiếu phụ dựa mình vào người bà, giọng nói cực kỳ vui sướng :

- Mẫu thân, mẹ có gặp chàng chưa?

Cung vương Phúc Tấn cố ý giả bộ ngạc nhiên hỏi đùa :

- Chàng? Chàng là ai?

Mai Đông Ni bĩu môi giận dỗi quay lưng lại lườm mẫu thân trong gương một cái, hai chân giẫm nhẹ xuống đất, miệng phụng phịu nói :

- Mẫu thân xấu quá hà.

Cung vương Phúc Tấn đã mắt nhìn tư thái phụng phịu hờn dỗi của ái nữ, không ngăn nổi thích thú liền bật cười phá lên, lắc đầu bảo nàng :

- Đông nhi, mẫu thân chỉ đùa với con một chút cho vui thôi mà, ta đã gặp hấn rồi.

Mai Đông Ni vội nhòe dẫy hời dòn thân mẫu :

- Mẫu thân, chàng có bái lạy mẫu thân chưa?

Cung vương Phúc Tấn đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc con mình, mỉm cười bảo :

- Bái lạy rồi.

Mai Đông Ni hỏi tiếp :

- Mẫu thân, người thấy chàng thế nào?

Cung vương Phúc Tấn nắm lấy tay Mai Đông Ni, mỉm cười khen ngợi :

- Nhân trung long phượng. Tốt, tốt lắm.

Mai Đông Ni sà vào lòng thân mẫu, lòng cực kỳ sướng vui, ngẩng đầu nói :

- Mẫu thân...

Cung vương Phúc Tấn mắt nhìn không chớp ái nữ của mình, hồi lâu mới nhẹ nhàng cất tiếng thở dài, mỉm cười trách yêu :

- Ôi “nữ nhân hướng ngoại” xem ra chẳng sai chút nào. Ta vừa bước vô là bị người tra vấn điều này điều nọ về hấn. Hài tử, người há chẳng nghĩ gì đến gia gia và mẫu thân.

Mai Đông Ni đỏ mặt xấu hổ giọng nũng nịu :

- Mặc kệ hài tử bắt mẫu thân phải nói, mẫu thân có hài lòng về chàng không?

Cung vương Phúc Tấn cười ha hả bảo :

- Mau buông tay ra. Ai da, cái thân già này sắp bị người vặn trật xương rồi.

Mai Đông Ni vẫn chưa chịu buông tha :

- Không, mẫu thân phải nói trước đã.

Cung vương Phúc Tấn gật đầu lia lịa bảo :

- Được để ta nói ta nói. Người Hán có câu nói là “Nhạc mẫu nhìn chàng rẻ càng nhìn càng thấy thích”, con gái yêu ngọc ngà của ta ơi, người vừa lòng chưa?

Mai Đông Ni hớn lên mặt thân mẫu một cái, mỉm cười cảm kích nói :

- Mẫu thân, mẹ thật là đẹp.

* * * * *

Trong đám khách đông nghịt đến chúc mừng có không ít những mỹ nam tử, những công tử quý phái nhưng khi thấy Đặng Tiểu Nhân đi bên Cung Thân Vương bước đến đại sảnh cho mọi người diện kiến thì lại cảm thấy tự xấu hổ không thể sánh bằng chàng được.

Đặng Tiểu Nhân mặt mũi như ngọc, mình mặc một chiếc ngân bạch trường sam, răng trắng môi hồng, mày kiếm mắt phượng, trong nét văn nhã lộ vẻ cứng cáp khang kiện, mặt thêm một nụ cười vẻ cuồng phóng nhưng không mất đi vẻ tiêu sái khoáng đạt. Lập tức chàng trở thành điểm thu hút sự chú ý của khách quan đến chúc mừng.

Các thiếu nữ Hán, Mãn núp sau bức bình phong đôi mắt mở to không chớp nhìn đắm đắm vào chàng, ánh mắt chuyển động theo thân hình chàng, trên mặt hiện ra vẻ ái mộ người nào to gan hơn thì cố ý lướt đến trước mặt tân lang, đôi mắt nhìn chăm chăm tựa như muốn ăn tươi nuốt sống chàng vậy.

Đột nhiên tiếng người xôn xao, một chiếc bóng lạnh lẽo lướt tới, một gã lam y nhân đã nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt Cung Thân Vương, hai tay giơ cao quá đầu cúi mình dâng lễ vật. Cung Thân Vương thoáng vẻ kinh ngạc khẽ chớp mắt rồi từ từ đưa tay ra tiếp nhận món lễ vật của gã.

Đặng Tiểu Nhân thấy vậy thần sắc đột nhiên biến đổi, đôi mày kiếm chột nhú lại, trong lòng thầm nghĩ:

“Lẽ nào lại chính là hắn?”

Bởi vì gã lam y nhân đứng quay lưng lại phía chàng, Đặng Tiểu Nhân không cách nào nhìn rõ được diện mục của hắn, khoảng cách khá xa, tiếng người lại cực kỳ hỗn tạp nên cũng không nghe thấy họ nói chuyện những gì.

Đặng Tiểu Nhân sợ gã lam y nhân có điều thất thố với Cung Thân Vương đang định bước lên trước, không ngờ gã lam y nhân đã quay người trở lại, nhẹ nhàng cười với chàng, rồi sải bước nhanh tới.

Đặng Tiểu Nhân lúc này mới nhìn rõ, niên kỷ của hắn chưa quá hai mươi tuổi, trên mình mặc một chiếc áo sắc lam cực kỳ tao nhã, một sợi dây da rắn rộng bản thắt ngang lưng chiếc quần rộng màu lam nhạt, dưới chân là đôi giày vải nhung đen, sau lưng đeo một bao da dài, phía trong tựa như có một thứ binh khí đặc biệt.

Da hắn trắng như tuyết, mặt ngọc sáng láng, mắt phụng, mũi lân, đôi môi đỏ mọng như lửa, đẹp như một xử nữ. Hắn đẹp đến cực điểm, tiếc rằng trong vẻ đẹp ấy lại thiếu đi vẻ cứng rắn, khí chất mạnh mẽ của một nam nhân phải có, đôi mắt cực kỳ linh hoạt nhưng có vẻ gian xảo, thâm hiểm. Toàn thân hắn lộ ra vẻ tà khí.

Thanh âm hỗn tạp của đám quan khách đột nhiên im lặng, nhãn quan của mọi người đều dồn về phía hai người mỹ nam tử đẹp như kim đồng, so sánh kẻ mới đến và Đặng Tiểu Nhân một người anh tuấn phiêu dật, người kia phong lưu tuấn tú.

Gã lam y nhân tiến đến gần Đặng Tiểu Nhân, ánh mắt hắn đảo quanh một vòng không ngớt dò xét khắp thân hình chàng rồi chấp hai tay lại, mỉm cười nói :

- Các hạ chính là Đặng Tiểu Nhân, Đặng huynh phải không?

Đặng Tiểu Nhân cúi mình đáp lễ, đoạn mỉm cười khiêm tốn nói :

- Không dám. Tại hạ chính là Đặng Tiểu Nhân. Xin hỏi huynh đài xưng hô ra sao?

Gã lam y nhân nói tiếp :

- Tại hạ họ Giang tên là Thủy Hàn. Chúc mừng huynh đài đẹp duyên giai ngẫu, giờ xin bái biệt, ngày sau sẽ xin được lãnh giáo...

Đặng Tiểu Nhân vội vã nói :

- Tiệc rượu đã bày xong, Giang huynh sao không ở lại uống vài chén rượu vui mà lại đi sớm vậy?

Giang Thủy Hàn thản nhiên đáp :

- Tại hạ có việc phải đi, không thể lưu lại lâu được. Ngày sau tương phùng sẽ cùng uống với nhau đến say mới thôi.

Giang Thủy Hàn nói xong nhẹ nhàng chấp tay xoay người nhanh chóng bước ra.

Đặng Tiểu Nhân cất tiếng gọi lớn :

- Xin Giang huynh đừng bước.

Đặng Tiểu Nhân đang muốn chạy theo tiễn biệt, thì Cung Thân Vương đã giơ tay kéo chàng lại, ghé sát vào tai chàng nói nhỏ :

- Để cho hắn đi đi.

Yến tiệc đã bày xong các món ăn đã dọn lên đầy đủ, không sót thứ gì. Tân khách lũ lượt ngồi vào bàn ăn, uống cười nói vô cùng vui vẻ náo nhiệt.

* * * * *

Trời đã về khuya, màn sương đêm giăng phủ khắp nơi. Vầng trăng sáng treo lơ lửng giữa trời.

Trong Cung Thân Vương phủ ánh đèn đã tắt hết, một bầu khí tĩnh lặng bao trùm.

Chỉ có phía trong một tiểu hoa sảnh còn có ánh nến lung linh tỏa sáng, hai cái bóng người in lên trên tờ giấy dán cửa sổ lay động theo ánh nến đung đưa.

Hóa ra là Cung Thân Vương và Đặng Tiểu Nhân đang ngồi đàm luận suốt đêm.

Đặng Tiểu Nhân trầm tư hồi lâu rồi chậm rãi nói :

- Đã như thế đợi đến sáng tiểu tể sẽ đi đến Hồi Bộ thám sát hiện tình.

Cung Thân Vương lắc đầu quày quạy, giọng bất an bảo :

- Mục Lạc Trác Mộc thần dũng hơn người, ít ai địch nổi. Nếu quả bị người ta ám toán, hiền tể vừa xuất hiện há chẳng phải là ngu dại tự đâm đầu vào lưới, xông thẳng vào bẫy sao? Còn tính kế lâu dài sao được?

Đặng Tiểu Nhân tuy có hào khí ngất trời, lòng không chịu phục, nhưng vẫn uyển chuyển nói :

- Tục ngữ nói “cứu binh như cứu hỏa”, nếu như tiểu tể chậm đi một bước để cho cha con Mục Lạc Trác Mộc gặp phải họa sát thân. Nhạc phụ và con há chẳng phải ân hận suốt đời hay sao?

Cung Thân Vương buông tiếng thở dài lặng im không nói.

Đặng Tiểu Nhân nói tiếp :

- Người hiền tất sẽ có thiên tướng phù trợ, lại nữa ở Bắc Kinh này tiểu tể còn có một vài bằng hữu trong mình mang võ công tuyệt thế cùng đi theo tiểu tể đến Hồi Bộ. Tuy ngay lập tức không thể giải cứu cho cha con Mục Lạc Trác Mộc, nhưng cũng có thể rút lui an toàn không đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng.

Trên mặt Cung Thân Vương thoáng lộ vẻ kinh ngạc mắt nhìn chàng đắm đắm rồi trầm giọng hỏi :

- Mấy vị bằng hữu mang võ công tuyệt thế à? Ai vậy?

Đặng Tiểu Nhân không tiện nhắc đến Thiên Kiều bát quái và Lãnh Nguyệt My, bèn nói lướt qua :

- Thần đạo Trịnh Chính Nhân và Quỷ Ảnh tử Sở Bưu.

Cung Thân Vương mỉm cười nói tiếp :

- Thần Đạo Trịnh Chính Nhân và Quỷ Ảnh tử Sở Bưu tuy là nhân vật thành danh trong giới võ lâm, thậm xưng đệ nhất cao thủ nhưng so với cha con Mục Lạc Trác Mộc e rằng còn kém hơn một bậc.

Thình lình vọng lại tiếng tay áo phát phơ trong gió nhanh như điện xẹt, trong chớp mắt đã đến bên ngoài cửa sổ.

Thần sắc Cung Thân Vương đột ngột biến đổi, trầm giọng quát lớn :

- Kẻ nào dám to gan đêm khuya xông vào vương phủ?

Bóng người lướt nhanh qua, rồi chợt nghe một thanh âm lạnh lùng vang tới :

- Xem phi tiêu đây.

Nói chưa dứt lời, liền thấy một đạo bạch quang lẹ hơn tia chớp đã bay qua cửa sổ vào trong, nhằm vào giữa ngực Cung Thân Vương phóng tới.

Đặng Tiểu Nhân thấy vậy trong lòng không khỏi sợ hãi, vội vàng chuyển mình hấp tấp phóng ra lẹ như sao băng, đứng án ngữ ngay trước mặt Cung Thân Vương, đồng thời chàng cũng lạnh lẹ giơ cánh tay phải ra đạo bạch quang nọ đã nằm gọn trong tay.

Đặng Tiểu Nhân thốt lên một tiếng kinh ngạc, vội cúi đầu xem thử, trong tay chàng đâu có phi tiêu ám khí gì, thì ra chỉ là một mẩu giấy nhỏ.

Đặng Tiểu Nhân ngạc nhiên đứng ngăn người nhìn mẫu giấy vo tròn thì Cung Thân Vương đã nhanh nhẹn bước tới, giơ tay đón lấy tờ giấy mở ra, đưa lên trước đèn coi thư, một hàng chữ viết trên giấy:

“Mau đến Bích Đông thư viện cứu giá”.

Cung Thân Vương xem xong lời cảnh báo trên giấy, trong lòng chợt run lên, đưa mắt ra hiệu cho Đặng Tiểu Nhân, miệng gấp gáp nói không kịp thở :

- Chúng ta đi mau lên.

Lời nói chưa dứt liền thấy tả thủ của Cung Thân Vương vung lên đánh “soạt” một tiếng, hai miếng giấy dán trên khung cửa sổ đã bị rách toạc ra một lỗ hổng lớn, bóng người lướt tới như điện chớp, xuyên qua cửa sổ ra ngoài.

Đặng Tiểu Nhân thuận tay với lấy thanh Mặc kiếm trên bàn, nhẹ nhàng tung mình bay vút ra ngoài đi theo Cung Thân Vương.

Đêm khuya vắng lặng.

Trăng sao trên cao cùng tỏa ánh sáng bàng bạc mờ ảo xuống dưới nhân gian.

Cung Thân Vương lao đi vun vút, không cần thủ thế người đã nhẹ nhàng bay qua bức tường vương phủ cao độ hơn hai trượng.

Đặng Tiểu Nhân nhìn thấy liền trở mắt kinh ngạc, trong lòng thầm khen ngợi, đồng thời chàng cũng nghĩ:

“Cái thuật khinh công tuyệt thế Phù Quang Lược Ảnh này của người cũng đã chứng minh vương gia chẳng những biết võ công hơn nữa võ công đã đạt tới mức cực cao, nhập vào cảnh giới lữ hỏa thuần thanh rồi”.

Đặng Tiểu Nhân bình sinh vốn tính cao ngạo, há lại chịu thua, bèn tăng thêm tốc lực, đuổi kịp Cung Thân Vương, hai người sánh vai phóng nhanh trong phút chốc đã vượt qua khỏi Thần Vũ môn lao thẳng về hướng nội viện của hoàng cung.

Đừng nói là không có người xem thấy, cho dù họ có xem thấy chẳng nữa cũng chỉ cho rằng đó là một làn khói nhẹ mà thôi. Trong chớp mắt, đã không còn thấy tông tích đâu nữa.

* * * * *

Bích Đông thư viện là nơi Hoàng đế Càn Long sau khi thoái triều, lui về phê duyệt sổ văn biểu tấu từ các nơi đưa về do cận thần dâng lên.

Sau khi Hoàng đế đăng quang bởi vì cảm thấy ở trong cung quá ư câu thúc, mà người lại thường thay đổi triều phục, xuất cung ra ngoài quan sát dân tình nên để cho thuận tiện Hoàng đế đã dời chỗ ở đến Bích Đông thư viện.

Phía sau cửa Đại cung môn có thiết lập Tôn nhân phủ, Nội các, Sử bộ, Lễ bộ, Binh bộ, Đô Sát viện, Lý Phiên viện, Hàn Lâm viện, Chiêm sự phủ, Giám Nghị viện, Quốc tử giám và phòng trực của Đông tây kỳ các vệ môn.

Ở mặt tây của đại cung môn thiết lập Hộ bộ, Hình bộ, Công bộ, Khâm thiên giám, Nội Vụ phủ, Quang Lộc tự, Thông Chính ty, Ngự Sử thư, Thượng Tư viện, Võ Bị viện và phòng trực của Tây tứ kỳ các vệ môn.

Sau khi dùng cơm tối xong, thái giám thấp cung dâng hầu hạ Hoàng đế Càn Long đang phê duyệt sổ tấu dưới đèn.

Trưởng toán Đại nội cận vệ Đa Phi Hồng suất lĩnh các Đại nội cận vệ như Bát Tỷ Na Tra Thắng Nhất Thanh, Càn Khôn Nhất Kiếm Nhậm Ngã Hàng, Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tùng đứng trong sân hộ vệ thánh giá.

Lúc này bốn bề tĩnh mịch, tiếng trống điểm canh vang lên từng hồi, thời khắc đã là canh ba.

Trong nội viện của hoàng cung một bầu khí tĩnh lặng vắng vẻ, trên góc mái hiên chính đại Quang Minh điện chợt vang lên một tiếng hú dài thanh âm như cạp găm beo rỗng, phá tan không gian tịch mịch, xuyên thấu tới mây, tiếng vọng vang vang hồi lâu chưa dứt.

Tiếng hú chưa dứt một dạ hành nhân mình mặc y phục dạ hành bó sát người, bịt vuông vải đen che kín mặt, chỉ chừa lại đôi mắt như thần long ẩn hiện đã đáp nhẹ nhàng trên nóc chính đại Quang Minh điện.

Tên dạ hành nhân này cứ đứng sừng sững trên đó, thần thái vô cùng tự nhiên, cơ hồ như quên rằng nơi đây là nội viện của hoàng cung, một khi bị bắt giữ không những bản thân bị xử tội lăng trì đến chết mà còn bị tội liên lụy đến cửu tộc, chết thảm vô cùng.

Chỉ thấy, bóng người lướt tới, gã dạ hành nhân đã bay bổng thân hình trong không trung, chuyển mình vài cái đã đến ngay Bích Đồng thư viện.

Từ chính đại Quang Minh điện đến Bích Đồng thư viện cách xa nhau ít nhất cũng chừng ngoài năm trượng, thuật khinh công như vậy chẳng những kinh thế hãi tục mà cũng vô cùng hiếm thấy trong võ lâm.

Hèn chi mà nó khiến cho trưởng toán Đại nội cận vệ Đồ Phi Hồng phải há hốc miệng kinh sợ, hồn phi phách tán, ngay cả Cung Thân Vương và Đặng Tiểu Nhân đang ẩn mình trong bóng tối cũng phải biến sắc mặt, đưa mắt nhìn nhau.

Song cước của dạ hành nhân vừa chạm xuống đất, bất ngờ một luồng hàn quang đã điểm tới, thanh kiếm Tam Xích Thanh Phong của Càn Khôn Nhất Kiếm Nhậm Ngã Hành đẩy ra, đồng thời trầm giọng quát lớn :

- Cuồng đồ vô tri, đêm khuya dám to gan xông vào đại nội còn không bó tay chịu chết hay sao?

Gã dạ hành nhân cất tiếng cười lạnh :

- Mi mà cũng đòi bắt ta nằm xuống được sao.

Nói chưa dứt lời, gã dạ hành nhân đã tung tả thủ ra song chỉ kẹp lại búng nhẹ vào thân kiếm, hữu thủ nhanh như điện xẹt trở tay xuất chưởng đánh vào giữa ngực Nhậm Ngã Hành.

Thế chưởng đánh ra thần tốc vô cùng cho dù Nhậm Ngã Hành kinh nghiệm giang hồ không ít, cũng bị hấn làm cho chân tay luống cuống, thậm chí một tiếng không xong, đang muốn tung mình thoái lui.

Keng.

Thanh kiếm của Nhậm Ngã Hành đang cầm đã bị cái búng của đối phương làm cho chấn động rời khỏi tay rơi xuống đất.

Tiếp đó...

Bình.

Càn Khôn Nhất Kiếm Nhậm Ngã Hành đã bị hữu chưởng của dạ hành nhân đánh trúng.

Lão kêu lên một tiếng trầm đục, thân hình bị bắn ra xa hơn một trượng, nằm bẹp dưới đất không gượng dậy được.

Càn Khôn Nhất Kiếm Nhậm Ngã Hành xuất thân từ phái Côn Lôn, Truy Hồn Thập Nhị Kiếm đã thập phần liễu đạt. Không ngờ hôm nay vừa mới dụng mật đã bị dạ hành nhân đánh ngã. Cung Thân Vương thấy cũng phải nhú mày trong lòng rung động.

Lúc này, Bát Tý Na Tra Thắng Nhất Thanh, Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung, Lạc Địa Vô Ngân Thời Thuần đã cùng liên kết tấn công dạ hành nhân nọ. Tam kiếm nhất tề xuất thủ, thanh thế kinh người, liền thấy kiếm ảnh loang loáng, kiếm khí bốc lên rợn người, trong thoáng chốc một bức màn kiếm khí dày đặc đã bao phủ khắp thân mình dạ hành nhân.

Dạ hành nhân thấy ba người cùng xuất thủ kiếm quang biến thành một bức màn dày đặc kín mít, cho dù một giọt nước cũng không thể lọt qua, trong lòng cũng cảm thấy kinh sợ, không dám khinh thường địch thủ, vội vàng nạp khí vào Đan Điền, vận sức ra hai cánh tay lớn tiếng nói :

- Được, các người hãy tiếp thử một kiếm của ta xem sao?

Nói vừa dứt lời, đã thấy hấn rút kiếm ra một lần ô quang bay vút lên không, thanh Mặc kiếm đen tuyền đã lấp lánh trong tay.

Đặng Tiểu Nhân chấn động tinh thần, bất giác chàng đưa tay ra sau sờ vào thanh Mặc kiếm đang đeo bên mình, rồi nhìn chăm chú vào thanh Mặc kiếm trên tay gã dạ hành nhân trong bụng nghĩ thầm:

“Quái lạ, thanh Mặc kiếm của y sao giống thanh Mặc kiếm của mình như đúc, chẳng lẽ...”

Bất ngờ...

Keng, keng.

Hai thanh âm chói tai vang lên, Đặng Tiểu Nhân và Cung Thân Vương định thần nhìn lại, thế kiếm liên công của ba Đại nội cận vệ đã bị thanh kiếm của dạ hành nhân nhẹ nhàng chặn lại.

Trưởng toán Đại nội cận vệ Đồ Phi Hồng đang đứng trấn giữ ngang cửa chính của Bích Động thư viện thấy vậy cũng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm:

“Kẻ này có công lực cao, thật là hiếm thấy, nếu không được mục kích, quá khó mà tin được, tại sao đang đêm y lại xông vào đại nội với ý định gì đây?”

Đồ Phi Hồng bối rối không hiểu vội vàng kêu Lạc Địa Vô Ngân Thời Thu Cần, Bát Tý Na Tra Thắng Nhất Thanh, Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung cùng hợp lực khắc chế địch thủ.

Bất ngờ gã dạ hành nhân lanh lẹ xoay mình nhanh như tia chớp, tả chưởng đẩy ra đánh vào cánh tay của Thời Thu Cần, hữu thủ lách nhẹ xuất kiếm đâm tới yếu huyệt Đan Điền của Thắng Nhất Thanh.

Hầu như tức thời, hữu cước của y nhanh như chớp, tung ra đá vào huyệt Phục Thổ bên chân trái của Cao Sơn Tung, chỉ trong một thế đá dùng cả chân lẫn tay cùng công kích ba vị cao thủ.

Dạ hành nhân tuy chặn được thế kiếm tiến công của ba người, nhưng cũng cảm thấy võ công của ba người này quả nhiên không phải tầm thường, nên không dám khinh suất, vừa rồi đánh ra một chưởng khiến cho Nhậm Ngã Hành bị dội ra ngoài xa chẳng qua là do đối phương sơ hở mà thôi.

Dạ hành nhân vừa nghĩ đến đây trong lòng không khỏi lo lắng, sợ rằng ba người lại liên thủ chiếm lấy tiên cơ, nên ra tay trước. Kiếm, chưởng đồng loạt đánh ra để chiếm lấy thế thượng phong.

Bát Tý Na Tra Thắng Nhất Thanh bước ngang qua mấy bước để tránh thế kiếm của dạ hành nhân đang đâm tới. Đồng thời trầm khí xuống Đan Điền vận hết nội công dồn vào thanh kiếm trong tay vung tới định chém vào thanh kiếm đối phương, liệu chết trong chiêu sát thủ.

Lão không thể ngờ rằng nội lực của dạ hành nhân thâm hậu, thần lực hơn người, thanh Mặc kiếm đâm ra kèm theo một lực đạo vô cùng mãnh liệt, khiến cho Thắng Nhất Thanh vừa vung kiếm chạm phải Mặc kiếm của đối phương, tuy lão đã khéo léo không dám đấu lực với y, nhưng vẫn cảm thấy cánh tay đâm kiếm của mình đột nhiên tê buốt đau đớn vô cùng, thanh trường kiếm cơ hồ như muốn vượt khỏi tay rơi xuống đất.

Lạc Địa Vô Ngân Thời Thu Cần mau chóng thoái lui sang một bên để tránh khỏi chưởng thế của dạ hành nhân, cho dù lão đã né tránh cực nhanh, nhưng vẫn bị chưởng phong của y quét trúng làm cho bước chân loạn choạng chỉ chực ngã nhào xuống đất.

Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung tính vốn vô cùng nóng nảy, đâu dễ chịu thua như vậy. Thấy dạ hành nhân co chân đá vào yếu huyệt của mình, liền vô cùng nhanh lẹ hạ cổ tay, thanh kiếm vụt bay xuống cuốn lấy hữu cước của gã dạ hành nhân nọ nhanh như tia chớp.

Gã dạ hành nhân cất tiếng cười lạnh, hữu cước đang bay đến, đột ngột chuyển thế biến thành thế đá quét ngang, lanh lẹ dị thường. Chỉ trong nháy mắt đã tránh được nhất kiếm lợi hại của Cao Sơn Tung.

Nói thì chậm nhưng sự việc diễn ra cực kỳ mau lẹ, hữu cước của y đã quét về phía Thắng Nhất Thanh, tả chưởng cũng cùng lúc thu về hóa chưởng thành chỉ lẹ như điện xẹt điểm vào đại huyệt Thần Phong ở trước ngực Thắng Nhất Thanh. Thế đá biến thành thế quét ngang, hồi kiếm thu chưởng, hóa chưởng thành chỉ hợp lại làm một nhanh như điện xẹt, ảo diệu tuyệt luân.

Thế công của gã dạ hành nhân đang phân làm ba, bất ngờ nhập lại làm một, nhằm vào đối thủ gần nhất là Thắng Nhất Thanh đánh tới thật là biến hóa thần quỷ vô lường, nguy dị hiểm độc ra ngoài ý nghĩ mọi người.

Thắng Nhất Thanh thần sắc đột nhiên biến đổi, cực kỳ hoảng sợ, cúi người tránh chiêu. Đồng thời thanh kiếm cũng vung ra quét ngang hông gã dạ hành nhân.

Lão nhanh nhưng dạ hành nhân còn lẹ hơn một bậc, cổ tay hạ xuống biến chiêu hóa chỉ thành chưởng ấn nhẹ vào khoảng không một luồng kinh lực theo tay y phát ra khiến cho thanh kiếm của lão chấn động, bước chân lão đảo không vững loạng choạng lui ra sau.

Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung giận dữ hét lên một tiếng, trường kiếm vung lên hóa thành muôn vạn điểm sáng lấp lánh kèm theo tiếng rít ghê hồn nhanh tự sao băng điện xẹt phóng tới sau lưng dạ hành nhân.

Dạ hành nhân hừ lạnh một tiếng, đột ngột lách mình tránh đường kiếm của Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung, Mặc kiếm trong tay y chệch lên trên, ô quang chớp lóe tựa như muôn ngàn lưỡi đao bay ra khắp tám phương bốn phía, kiếm khí bốc lên lạnh lẽo, kiếm phong rít lên veo veo bên tai.

Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung tuy liều chết quyết đấu với y, nhưng thấy kiếm pháp của gã dạ hành nhân vô cùng lợi hại nên không dám nghênh tiếp, vội xoay mình thu kiếm thét lên một tiếng, trường kiếm lại xuất chiêu Ngũ Phụng Triều Dương, nhanh hơn điện xẹt, một màn kiếm quang đã bao trùm thân hình của gã dạ hành nhân.

Gã dạ hành nhân hú lên một tràng dài, thanh Mặc kiếm trong tay y chệch lên xoay tròn chặn đứng lưỡi kiếm đối phương, rồi lẹ làng trở tay mũi kiếm đã điểm tới yết hầu của Cao Sơn Tung tựa như con độc xà xuất động nhanh như chớp khiến cho người ta không kịp nhìn rõ.

Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung chấn động tâm thần, vội vã nghiêng người né tránh, cánh tay phải nhanh lẹ giơ lên thân hình chuyển động đang định biến chiêu công kích...

Đột nhiên một tiếng thét dữ dội vang lên, Bát Tý Na Tra Thắng Nhất Thanh đã vung kiếm xuất chiêu Xuân Phong Hóa Vũ kiếm quang lưu chuyển kéo theo tiếng rít chói tai.

Đồng thời Lạc Địa Vô Ngân Thời Thu Cẩn sau khi tránh được một chưởng của đối phương cũng vội huy động trường kiếm công kích.

Gã dạ hành nhân tuy bị ba vị đại nội cao thủ liên công vây kín ba mặt, nhưng thần sắc vẫn không tỏ vẻ gì là lo sợ.

Chỉ thấy bốn thanh kiếm thoát ẩn thoát hiện cuốn chặt vào nhau, kiếm ảnh trùng trùng điệp điệp, kiếm khí bốc lên rợn người, kiếm quang tỏa ra mù mịt, lúc hợp lúc phân khó mà phân biệt được song phương một cách rõ ràng.

Gã dạ hành nhân một mình phải chống lại ba đại nội cao thủ dần dần đã có một chút yếu thế, nhưng không phải đã thất cơ hoàn toàn. Chưởng, chỉ, kiếm, cước vẫn còn sắc bén linh hoạt đáng gờm.

Ba vị đại nội cao thủ liều chết xả thân quyết đấu tới cùng, tuy tạm thời có thể áp chế nổi y, không để cho y tự tung tự tác nhưng nhất thời vẫn không thể chiếm nổi một chút tiên cơ.

Chưởng phong cuộn cuộn đẩy ra, kiếm phong rít lên xé tai, bốn người đã liều chết đấu mãi không thôi. Trong chớp mắt, đã trao đổi hơn ba chục chiêu vẫn ở vào thế cân bằng chưa phân thắng bại.

Đặng Tiểu Nhân đang mai phục trong bóng tối, nhãn quan sáng rực như điện, chăm chú nhìn không chớp mắt vào chưởng chỉ, quyền cước, kiếm pháp của gã dạ hành nhân. Chốc chốc lại hoa chân múa tay tựa như đã tìm ra cách phá giải những chiêu thức của gã dạ hành nhân nọ.

Cung Thân Vương cũng không rời mắt khỏi bóng dáng của gã dạ hành nhân, lúc này ông đột nhiên lấy khuỷu tay hích nhẹ vào hông Đặng Tiểu Nhân nói nhỏ với chàng :

- Ta thấy gã dạ hành nhân này xuất kiếm nhanh như gió cuốn, lạnh lợi hơn người. Nhưng chiêu thức trước sau không ăn khớp với nhau, thỉnh thoảng lại lẫn lộn thêm một số chiêu thuật của loại binh khí khác, xem ra dùng kiếm không phải là sở trường của gã.

Đặng Tiểu Nhân khẽ gật đầu, mắt vẫn dán chặt vào dạ hành nhân không rời, rồi đáp nhỏ :

- Nhãn quan của nhạc phụ thật là sáng suốt, cao minh vô cùng. Nếu như tiểu tể đoán không sai, vật đang đeo sau lưng chính là thứ binh khí thành danh của hắn.

Cung Thân Vương lộ vẻ nghi ngờ, pha lẫn chút ngạc nhiên ngơ ngác, cất tiếng hỏi nhỏ :

- Vậy thì gã...

Đặng Tiểu Nhân suy nghĩ một lát rồi nói tiếp :

- Gã dạ hành nhân này đang đem xông vào đại nội mục đích của hắn không phải là hành thích, đả thương...

Cung Thân Vương bất ngờ quay đầu lại nhìn xoáy vào Đặng Tiểu Nhân, giọng có vẻ không tin nổi :

- Lời hiền tể nói ta không dám gật bừa, đem khuya xông vào cung cấm mưu sát Thánh thượng, theo luật xử lăng trì tội liên lụy đến cửu tộc, mục đích của gã không phải là hành thích, đả thương thì tại sao lại cam tâm mạo hiểm?

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười nói tiếp :

- Người trong giới võ lâm, đầu đao thấy máu là khom cho dù đầu có phải mang sẹo, hắn đã dám đến đây thì còn kể gì chuyện sống chết sinh tử. Thêm nữa hắn tất phải có chỗ dựa mà chúng ta cũng chưa chắc có thể bắt nổi hắn. Tiểu tể bất tài, nhưng cũng dám chắc mục đích của hắn không phải là đến hành thích mà trong đó có ý đồ khác. Rất có khả năng có liên quan đến nhạc phụ và tiểu tể đây.

Cung Thân Vương đột nhiên chấn động trong lòng, hấp tấp hỏi chàng :

- Người nói sao?

Đặng Tiểu Nhân thấy ba vị đại nội cao thủ vẫn chưa bị bại, bèn nghiêm mặt nói nhỏ :

- Một tên thích khách thường hành động trong bóng tối, rất sợ hành tung của mình bị bại lộ, việc đã lộ thì làm sao đắc thủ được. Còn gã dạ hành nhân này lúc vừa mới hiện thân đã tung mình hú lên một tràng dài, điều này thật trái với lẽ thường. Chỉ có một cách giải thích là mục đích của hắn chính là gây ra sự chú ý cho mọi người.

Cung Thân Vương liên tục gật đầu khen phải rồi nói :

- Ủ, có lý đấy. Mau nói hết ra đi.

Đặng Tiểu Nhân đảo mắt một cái rồi mỉm cười nói tiếp :

- Gã dạ hành nhân này lấy khăn đen bịt mặt, trong tay cầm Mặc kiếm, mục đích của hắn là muốn làm cho đại nội cao thủ và Hoàng thượng ngộ nhận rằng kẻ hành thích Thánh giá chính là tiểu tể.

Cung Thân Vương nghe vậy toàn thân phát run, cảm hận khê mắng :

- Lòng dạ tên tặc tử này thật là thâm độc.

Đặng Tiểu Nhân hơi mỉm cười cất giọng nói tiếp :

- Trong thành Bắc Kinh này không ai không biết vương gia đã gả Tiểu quận chúa cho tại hạ, hơn nữa đã làm hôn lễ.

Nếu như Hoàng thượng nhận lầm tiểu tể chính là kẻ đang đem xông vào đại nội hành thích thánh giá, thử hỏi nhạc phụ sẽ lãnh hậu quả ra sao?

Thần sắc Cung Thân Vương đột nhiên biến đổi, suýt chút nữa đã nhảy dựng lên, há miệng chửi mắng :

- Đồ chết tiệt, dám bày kế hại ta, hiền tể đợi đấy ta sẽ đi bắt nó ngay tức khắc.

Cung Thân Vương cực kỳ tức giận, song chưởng chạm xuống đất thân hình vừa định phóng đi đã bị Đặng Tiểu Nhân giữ tay giữ lại rồi nói nhỏ :

- Nhạc phụ hãy khoan đã, bây giờ chưa phải lúc.

Cung Thân Vương bực tức trợn mắt nhìn Đặng Tiểu Nhân trầm giọng bảo :

- Người...

Thình lình tiếng người ồn ào, đèn lồng, đuốc nến thấp sáng khắp nơi, lũ lượt chạy về phía Bích Đồng thư viện.

Đặng Tiểu Nhân thấy vậy ghé sát bên tai Cung Thân Vương thì thầm :

- Nhạc phụ chịu khó ngồi yên đừng hấp tấp, vở kịch hay sắp diễn ra ngay đây.

Lúc này dạ hành nhân đột ngột hú lên một tiếng, thanh kiếm phóng ra một chiêu về phía trước mặt, bức bách Thắng Nhất Thanh, Thời Thu Cần phải thoái lui.

Cung Thân Vương và Đặng Tiểu Nhân vội vàng định thần, nhìn lại thấy dạ hành nhân đã bay vút lên không, thân hình tựa như con thiên mã bay lơ lửng trên không nhanh hơn điện xẹt, xông thẳng tới Bích Đồng thư viện.

Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung lo sợ hai người ngăn chặn không kịp để cho dạ hành nhân xông vào Bích Đồng thư viện làm kinh động thánh giá, liền lao tới huy động trường kiếm đâm vào sau gáy dạ hành nhân.

Gã dạ hành nhân này dường như có mắt mọc sau gáy, bèn hừ lạnh một tiếng nghiêng người né kiếm, tả thủ vung chỉ, xoay người điểm vào huyệt Kiên Tĩnh trên vai Cao Sơn Tung, thuận đà vung cước quét ngang một cái.

Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung mau lẹ trầm cánh tay phải vung kiếm chém vào vai trái của y, rồi vội vàng đề khí thân hình đã vọt bay lên không trung, tránh khỏi cú tạt ngang của dạ hành nhân. Cánh tay trái của gã vội thu về để tránh thế kiếm, không ngờ Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung đã thừa thế thi triển Lăng Hư Phi Độ thân pháp.

Vù, thân hình của Cao Sơn Tung đã bay qua đỉnh đầu hắn, khi song cước vừa chạm đất cũng vừa vịn cùng với Bát Tỷ Na Tra Thắng Nhất Thanh và Lạc Địa Vô Ngân Thời Thu Cần đã đứng thành hàng vung kiếm cản đường gã dạ hành nhân nọ.

Gã dạ hành nhân chợt nổi cơn thịnh nộ, cất tiếng cười lạnh lùng chỉ vào ba người ngăn trở trước mặt, trầm giọng thét lớn :

- Tam vị hãy đứng vững, tại hạ xin hiến trò vui đây.

Mượn lúc nói ra câu đó, gã dạ hành nhân đã âm thầm vận Huyền Âm chỉ thần công từ từ nhấc tả thủ lên, hai mắt tinh quang chớp lóe, mục quang sắc lạnh nhìn ba vị đại nội cao thủ lạnh lùng bảo :

- Mời chư vị thử xem uy lực Huyền Âm chỉ của tại hạ như thế nào?

Huyền Âm chỉ thần công này là một tuyệt học vô cùng độc đáo trong giới võ lâm. Chỉ phong phát ra có thể thủng vàng nát ngọc, dù cho võ công của ba vị đại nội cao thủ có cao hơn hiện nay một bậc chẳng nữa, e rằng cũng không chịu nổi một cái điểm nhẹ của Huyền Âm chỉ.

Xem tiếp hồi 20 Thu Phong Tảo Diệp

20. Hồi 20 Thu Phong Tảo Diệp

Một người mặc biện phục thêu rồng, đầu đội mũ ngọc đã đứng sừng sững như núi Thái Sơn trên bậc tam cấp ngay giữa chính môn của Bích Đồng thư viện.

Người này môi hồng răng trắng, mày rồng mắt phượng, mặt như dát ngọc, chí độ cao nhã hào hoa tư thái đường bệ, không nộ mà hàm uy khiến người ta kính sợ.

Đại nội cận vệ vừa thấy người này đã vội vàng quỳ mọp xuống đất, khấu đầu bái lạy đồng thanh cao giọng nói :

- Nô tài khấu đầu bái kiến Ngô Hoàng vạn vạn tuế.

Hóa ra người này là Càn Long hoàng đế Hoàng Lịch, chỉ thấy ông gật đầu, chậm rãi cất tiếng bảo :

- Đứng dậy đi.

Đại nội cận vệ đồng thanh hô lớn :

- Xin đa tạ vạn tuế gia.

Mấy tên Đại nội cận vệ lần lượt đứng dậy ôm kiếm đứng hộ vệ hai bên mình Càn Long hoàng đế.

Gã dạ hành nhân dường như bị oai phong của Càn Long hoàng đế trấn áp, tả thủ y đang giơ cao bỗng từ từ hạ xuống, mục quang bất định tựa hồ như cực kỳ bất an.

Càn Long hoàng đế nhìn hắn ta chăm chú, mắt không hề chớp. Hồi lâu mới chậm chạp mỉm cười hỏi :

- Tôn giá cao danh quý tánh là gì?

Gã dạ hành nhân nọ ưỡn ngực nói gần từng tiếng một :

- Đặng Tiểu Nhân.

Đôi lông mày của Càn Long hoàng đế hơi nhíu lại, tỏ vẻ kinh ngạc, đoạn trầm giọng hỏi :

- Người phải kêu Cung Thân Vương bằng gì?

Gã dạ hành nhân lạnh lùng đáp :

- Nhạc phụ.

Càn Long mặt lộ sắc giận, lớn tiếng hỏi :

- Đặng Tiểu Nhân, mi có biết lệnh tôn và trẫm có quan hệ ra sao không?

Gã dạ hành nhân ngang nhiên đáp :

- đương nhiên là biết.

Càn Long trầm giọng quát lớn :

- Đã biết như vậy, sao người còn dám...

Gã dạ hành nhân lớn tiếng đáp :

- Hoằng Lịch, người cũng phải biết thân phận của ta. Đặng mỗ đây đêm khuya xông vào đại nội là để lấy cái đầu của người đó.

Càn Long lúc này đã nộ khí công tâm cao giọng quát :

- Bắt lấy nó.

Đại nội cận vệ cao thủ nhất tề hô lớn :

- Tuân chỉ.

Gã dạ hành nhân thấy mục đích của mình đã đạt, liền tung ra một hư chiêu, mũi chân ấn nhẹ xuống đất, thân đã lẹ làng vọt ra ngoài mấy trượng.

Đại nội cao thủ có muốn truy đuổi cũng không còn kịp nữa, đành phải quay người phủ phục sát đất, liên tục đập đầu thỉnh cầu Thánh thượng khai ân tha tội.

Sắc diện Hoàng đế Càn Long chợt xám xanh đang định nổi cơn lôi đình thịnh nộ.

Bỗng nhiên, trong không trung đen đặc vọng đến một tràng cười lớn, tiếp đó là tiếng hét lạnh lùng cất lên :

- Quay lại.

Một tiếng động trầm đục vang lên, bóng người nhẹ nhàng lướt qua, mọi người vội vàng ngẩng đầu định thần nhìn xem chỉ thấy gã dạ hành nhân bịt mặt không biết tại sao lại bay trở về nguyên chỗ cũ.

Mọi người vô cùng nghi hoặc, không hiểu tại sao thì một thiếu niên mình mặc ngân sam đã từ trên không trung từ từ đáp xuống mặt đất.

Trưởng toán Đại nội cận vệ Đồ Phi Hồng và mấy Đại nội cận vệ cao thủ biết chàng, trong bụng vui mừng kìm không được niềm vui, đồng thanh reo lên :

- Đặng Tiểu Nhân.

Đặng Tiểu Nhân nhẹ nhàng vòng tay đáp lễ với mọi người xong, tiếp đó đưa mắt nhìn gã dạ hành nhân không chớp mắt, rồi từ từ bước về phía y.

Bốn bề trầm mặc lạ thường, không khí chung quanh dường như đông cứng lại.

Đặng Tiểu Nhân dừng bước, đưa mắt nhìn dạ hành nhân mỉm cười, rồi cất giọng chậm rãi bảo với y :

- Ba chữ “Đặng Tiểu Nhân” tuy vô cùng nhẹ nhàng không đáng giá một xu, nhưng nó tượng trưng cho nhân cách và sự tôn nghiêm của một người. Quyết không dễ dàng để cho kẻ khác lợi dụng, mạo danh để làm chuyện gian ác, tôn hại đến...

Gã dạ hành nhân cứ lui dần ra sau, lặng im không nói.

Đặng Tiểu Nhân bước tới, cao giọng nói tiếp :

- Các hạ đường đường là thân nam nhi, ngửa mặt không hổ với trời, cúi xuống không thẹn với đất, đại trượng phu hành sự dám làm dám chịu. Các hạ thân mang tuyệt kỹ võ học, không hổ danh với đời, có sao lại bịt đầu giấu đuôi không dám dùng chân diện mục của mình để nhìn thế nhân?

Gã dạ hành nhân không biết nói sao, chằm chằm cúi đầu xuống.

Đặng Tiểu Nhân được thể càng làm già hơn, chàng cất giọng châm chọc :

- Các hạ khinh thường người ta hay xấu hổ không dám nhìn mặt người ta.

Gã dạ hành nhân đang từ xấu hổ đã biến thành tức giận, trầm giọng hét lên :

- Đặng Tiểu Nhân, người dám cả gan mở miệng thóa mạ, ta sẽ cho người táng mạng lập tức dưới tay Huyền Âm chỉ.

Đặng Tiểu Nhân cất tiếng cười lớn nói :

- Các hạ nên bớt đi cái lối nói năng dọa người một chút. Kỳ thực, tại hạ đã biết rõ tôn giá là ai rồi, chẳng qua là ta muốn cho mọi người thấy cái kế mượn xác của người mà thôi. Các hạ tuy không dám cho người ta thấy bộ mặt thật của mình, nhưng tại hạ có cách khiến cho người phải lộ nguyên hình.

Ánh mắt của gã dạ hành chiếu lộ hung quang nộ khí thét lớn :

- Người thật là muốn chết...

Nói chưa dứt lời tả thủ hắn đã từ từ nhấc lên.

Thình lình một trận gió lướt qua thổi tới bên cạnh gã dạ hành nhân, tiếp đó bóng người lẹ hơn tia chớp lao đến lúc gã từ từ nhấc tả thủ lên khiến cho những người tại đó chợt ngạc nhiên ngừng thần chú mục nhìn xem...

Hự, một thanh âm trầm đục vang lên bóng người đột nhiên ngã khuỵu xuống không một tiếng động, trên mặt đất một thi thể nằm sóng soài không hề cử động.

Mấy vị cao thủ đứng quanh đó không ai nhìn rõ người đó chết như thế nào.

Đôi mắt của gã dạ hành nhân chợt ánh lên tia hung quang, sát cơ càng dữ dội hơn.

Mọi người định thần nhìn lại, thi thể nằm dưới đất chính là Đại nội cận vệ cao thủ Càn Khôn Nhất Kiếm Nhâm Ngã Hành. Người bị gã đả thương trước tiên, trong lòng không khỏi kinh hãi. Vị này được liệt vào hàng cao thủ đệ nhất trong số các Đại nội cận vệ, lại bị chết một cách im hơi lặng tiếng, hơn nữa toàn thân hầu như không có một chút thương tích nào cả.

Nguyên là Càn Khôn Nhất Kiếm Nhâm Ngã Hành sau khi vận công trị thương xong, lão hận gã dạ hành nhân tới tận xương tủy, liền ngấm ngấm vận hết công lực, đột ngột lướt tới định đánh ra một chiêu để báo thù, đồng thời cũng muốn lập công lãnh thưởng trước mặt Hoàng đế Càn Long.

Có ngờ đầu thanh kiếm trong tay lão chưa đụng tới địch nhân, đột nhiên cảm thấy một luồng kinh lực vô hình đã phát ra, bởi vì lão quá hấp tấp muốn gã kia phải táng mạng ngay dưới kiếm của mình, nên đã quên vận khí hộ thân, thế là một luồng kinh lực âm thầm mãnh liệt đẩy tới, xuyên qua lục phủ ngũ tạng làm cho đoạn mạch võ tim hự lên một tiếng chết ngay tại chỗ.

Trong lúc gã dạ hành nhân nhấc tay đã giết chết Càn Khôn Nhất Kiếm Nhâm Ngã Hành, nên hắn càng đắc ý, tả thủ tiếp tục đưa lên chỉ vào Đặng Tiểu Nhân trầm giọng quát lớn :

- Đến lượt ngươi đó.

Mục kích cái chết thê thảm của Càn Khôn Nhất Kiếm Nhâm Ngã Hành trước mắt không khỏi khiến cho những người đứng đó phần nộ, tất cả đang thu thế xông tới.

Đặng Tiểu Nhân không muốn các vị Đại nội cận vệ cao thủ phải hy sinh một cách vô ích, chàng vội nhẹ nhàng tung mình đứng chắn trước mặt bọn họ, rồi lớn tiếng nói :

- Xin mời chư vị lui ra sau lược trận, để tại hạ tiếp thủ vài chiêu của hắn.

Đại nội cận vệ cao thủ biết rõ sự lợi hại của chàng nên vội vàng nghe lời lui sang một bên.

Gã dạ hành nhân nhìn lướt qua khắp người chàng một cái, y quyết đánh thẳng nhanh, cánh tay phải lập tức giơ lên đoạn lạnh lùng quát lớn :

- Đặng Tiểu Nhân, giờ này năm sau là ngày giỗ đầu năm của mi đó.

Vừa nói hắn vừa vận chỉ như bay, đột ngột điểm về phía Đặng Tiểu Nhân.

Càn Long hoàng đế và Cung Thân Vương đều là những tay lịch duyệt giang hồ, thấy được sự lợi hại của nó thần sắc đột ngột biến đổi kinh hãi la lên thất thanh :

- Lui ngay, mau...

Nhưng đã trễ, một luồng chỉ phong lẹ như tia chớp đã xẹt tới trước ngực Đặng Tiểu Nhân, muốn tránh cũng không được, coi bộ chàng phải phụt máu phổi tại chỗ.

Cung Thân Vương than dài một tiếng, nước mắt ẩn hiện cúi đầu quay lưng ra sau tựa như không muốn chứng kiến cái chết thảm thương của chàng rể quý.

Càn Long hoàng đế và đại nội cao thủ muốn đến cứu viện cũng không được đành phải im lặng đứng nhìn, miệng không ngớt thở dài tỏ ý thương cảm.

Gã dạ hành nhân thấy mình sắp đắc thủ lòng sướng như điên, ung dung cất tiếng cười ngạo nghễ, thanh âm chấn động bốn phương, bay vút thấu tới mây xanh.

Nào ngờ, gã dạ hành nhân chỉ mới cười được một nửa rồi tắt lịm, tựa như bị lưỡi dao sắc cắt ngang, đột nhiên ngưng lại toàn thân phát run cứ mãi thoái lui ra sau kinh hoàng la lên :

- Mi...

Mọi người biết rằng có điều dị thường vội vàng định thần nhìn kỹ chỉ thấy Đặng Tiểu Nhân khí sắc vẫn ung dung nhàn nhã, miệng luôn mỉm cười tư thái vẫn bình thường tựa như không có việc gì xảy ra, người vẫn đứng nguyên chỗ cũ không hề động đậy.

Càn Long hoàng đế và Cung Thân Vương đưa mắt nhìn nhau nghi thầm:

“Xem ra niên kỷ nhỏ như vậy lẽ nào hắn đã được Kim Cương Bất Hoại chi thân?”

Đặng Tiểu Nhân trông thấy gã dạ hành nhân chân tay luống cuống ra vẻ cực kỳ bất an, liền cười ha ha sau đó mới nói với gã :

- Tại sao ta không chết ư? Các hạ cảm thấy kỳ dị phải không? Ta nói cho người biết linh miêu có chín vía còn tại hạ đây có đến mười vía lận trừ phi là ta tự tìm lấy cái chết. Nếu không khắp trong thiên hạ này hầu như không có ai có thể lấy được cái mạng nhỏ bé của ta đâu.

Đặng Tiểu Nhân nói liền một hơi, chợt chàng im lặng bước tới ba bước sắc mặt trầm hẳn lại, đoạn cất tiếng cười lạnh lùng nói tiếp :

- Đến đây mà tại hạ không có lễ vật thì quá ư thất lễ, vừa rồi các hạ tặng ta một chỉ bây giờ ta phải hồi kinh tôn giá một kiếm làm quà, người hãy tiếp chiêu đây.

Nói vừa dứt lời liền thấy tay phải nhẹ nhàng di động, một tiếng ngân sắc lạnh vang lên, thanh Mặc kiếm đã rút ra khỏi vỏ, luồng ô quang chợt lóe lên, ánh trắng chiếu xuống khiến cho hàn khí bốc lên lạnh người.

Gã dạ hành nhân dĩ nhiên đầu chịu ngồi yên lãnh đòn, vội chiếm lấy tiên cơ, mũi kiếm của gã đột ngột tuôn ra trăm ngàn đóa hoa, chuỗi kiếm rung nhẹ, nhanh như chớp uốn éo như con linh xà xỉa tới yết hầu của Đặng Tiểu Nhân.

Đặng Tiểu Nhân cười lạnh một tiếng, không lùi mà cứ tiến tới trước, thanh Mặc kiếm nhích động một cái lẹ như điện xẹt, đoạn cất tiếng nói lớn :

- Các hạ hãy yên tâm.

Trong chớp mắt vô cùng ngắn ngủi, chỉ thấy Mặc kiếm liên tục chuyển động, một màn lưới kiếm huyền ảo không những đã phong bế trường kiếm của gã dạ hành nhân mà kiếm khí tỏa ra còn điểm tới các huyệt đạo trước ngực y.

Lúc này thế kiếm của gã đã bị phong tỏa trước mắt dường như có trăm ngàn mũi kiếm điểm tới trước ngực, không biết đâu là thực đâu là hư, lòng không khỏi kinh sợ, toát mồ hôi lạnh. Lúc này hắn mới lãnh ngộ được sự ảo diệu trong kiếm thuật của Đặng Tiểu Nhân, y đang muốn thu thế biến chiêu, nhưng không kịp nữa rồi.

Gã dạ hành nhân không phụ là kẻ có mang tuyệt kỹ võ công, trong lúc lâm nguy vẫn không loạn, ngửa người ra sau xa hàng mấy trượng thoát khỏi bức màn kiếm ghê rợn kia.

Đặng Tiểu Nhân muốn gã phải xuất hiện nguyên hình, há có thể để cho hắn trốn thoát như vậy. Mặc kiếm liền giương tới rồi trầm giọng quát vang :

- Người còn định chạy hả?

Mặc kiếm lấp lánh, kiếm ảnh như núi, kiếm khí tỏa ra lạnh người, nhanh như sao xẹt chớp nhoáng, thoáng chốc đã chụp xuống đỉnh đầu của gã.

Gã dạ hành nhân kinh hồn bạt vía, thấy Mặc kiếm của Đặng Tiểu Nhân liên hoàn đẩy tới vội đề khí hóa chiêu Ngũ Phụng Triều Dương múa kiếm tạo thành một bức tường kiếm khí, hộ vệ trên đỉnh đầu.

Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp quả nhiên biến hóa vô cùng thần quỷ khó lường, thế kiếm của Đặng Tiểu Nhân bất ngờ biến đổi lúc chọc lúc chém, chợt trầm chợt thẳng, nhanh như lốc cuốn mưa sa, tựa như sấm sét giáng xuống đầu gã dạ hành nhân.

Cần Long hoàng đế thấy vậy gật đầu khen ngợi cười nói với Cung Thân Vương :

- Hồ phụ sinh hồ tử, hoàng huynh kén được giai tể, xin chúc mừng, cũng đáng thỏa chí bình sinh rồi.

Cung Thân Vương nét mặt hân hoan vui không kể xiết, vội vàng cúi mình thi lễ nói :

- Đó là nhờ hồng phúc của Thánh thượng...

Chính trong lúc này trong trường đấu thay đổi lớn lao, kiếm quang không ngừng lưu chuyển, kiếm khí vẫn tỏa ra rợn người.

Sự việc xảy ra vô cùng đột ngột, chỉ nghe những tiếng kim loại chạm vào nhau chát chúa, Cung Thân Vương vốn tinh mắt vô cùng, cũng chỉ thấy thanh trường kiếm trong tay gã dạ hành nhân chỉ còn là một tia ô quang mờ nhạt, tiếng vang của nó cũng trở nên trầm đục nhỏ dần một cách dị thường.

Những người tại đó vội vàng chú mục nhìn xem không khỏi rùng mình ớn lạnh. Chỉ thấy thanh trường kiếm trong tay gã cùng với mảnh khăn đen bịt mặt đã bị kiếm khí mãnh liệt của Đặng Tiểu Nhân cuốn nát thành nhiều mảnh vụn bay là là xuống đất, nhưng không hề làm đứt một sợi tóc nào của gã dạ hành nhân nọ thật là công phu khéo léo hiếm thấy khiến người ta phải vô cùng khâm phục.

Đặng Tiểu Nhân nhìn chăm chăm vào gã mắt không hề chớp, hồi lâu mới cất tiếng cười lớn nói :

- Tại hạ quả nhiên đoán không sai, Giang Thúc Hàn, thật chính là người.

Giang Thúc Hàn nhìn chàng với ánh mắt hiềm độc, đoạn lạnh lùng hét lớn :

- Không sai, chính là ta đây.

Khuôn mặt của Đặng Tiểu Nhân lộ vẻ ngờ vực, chàng hơi ngạc nhiên ngơ ngác hỏi hẳn :

- Ta với người bình sinh không hề quen biết, cũng không oán không thù, không biết tôn giá tại sao lại mạo nhận là tại hạ, đêm khuya xông vào đại nội âm mưu hành thích thánh giá...

Giang Thúc Hàn cất tiếng cười lạnh lùng cắt ngang lời Đặng Tiểu Nhân, lên giọng bảo :

- Các hạ bắt tất truy hỏi lời thôi ta với người lại giao đấu một phen nữa, chỉ cần người đánh ngã được ta, ta sẽ lập tức cáo lui. Xin mời.

Bất ngờ tiếng người ồn ào đèn đuốc sáng trưng, người ngựa vội vàng chạy đến cứu giá đã tụ tập phía ngoài Bích Động thư viện.

Càn Long hoàng đế nhìn hai bên so sánh, biết đêm nay Giang Thúc Hàn khó thoát khỏi tay Đặng Tiểu Nhân, vội dặn dò tiểu thái giám ở bên cạnh :

- Truyền chỉ bảo họ phải lui về ngay.

Tiểu thái giám lãnh chỉ phóng đi như bay.

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười bảo :

- Kiếm, bất quả chỉ là các hạ mạo danh Đặng mỗ bất đắc dĩ phải dùng đến, nay chân tướng đã rõ trắng đen, các hạ tự nhiên không cần phải bịt đầu giấu đuôi. Hãy lấy binh khí sở trường của người cầm tay đây một trận cho phải lẽ.

Giang Thủy Hàn cười lạnh, trầm giọng :

- Đặng Tiểu Nhân, mi chưa thấy quan tài nên chưa đổ lệ, tự mình chuốc khổ vào mình.

Giang Thủy Hàn nói xong, liền trở tay một cái tinh quang lóe lên trong tay gã đã cầm một thứ binh khí kỳ môn, đó là một cây Khuê Tinh bút bằng bạc, ngân quang lấp lánh tỏa ra.

Giang Thủy Hàn không nói tiếng nào vùng nhẹ cổ tay, ngân quang chớp lên lóa mắt, bút phong rít lên eo éo kinh phong phát ra bức người nhanh như tia chớp điểm tới yết hầu của Đặng Tiểu Nhân.

Đặng Tiểu Nhân lách mình tránh chiêu, vòng tay một cái, ô quang chớp lóe lên kèm theo một thanh âm chói tai, Mắc kiếm đã gác lên Khuê Tinh bút của Giang Thủy Hàn rồi thuận đà lạnh lẽo trầm xuống đối hướng chém sả vào vai trái của hắn. Hai người liều chết giao đấu đến tận lực thi triển tuyệt học thế bút vững như núi. Đường kiếm nhẹ nhàng linh hoạt, trong khoảnh khắc đã qua ba chiêu.

Càn Long hoàng đế nhìn Giang Thủy Hàn không chớp mắt, một lúc sau mới quay người lại mỉm cười nói với Cung Thân Vương :

- Nếu như ta nhìn không lầm, cái gã Giang Thủy Hàn nhất định là đệ tử đích truyền của Nam Bút Tả Tiêu Thiên.

Cung Thân Vương gật đầu đáp :

- Thánh thượng thật anh minh, nhân quang sáng suốt. Nam Bút tái hiện giang hồ, võ lâm từ nay sẽ xảy ra nhiều chuyện.

Đặng Tiểu Nhân giao đấu cùng Giang Thủy Hàn cực kỳ ác liệt không giống như lúc nãy.

Hai người không những dùng chiêu thuật để chiếm lấy tiên cơ, mà còn quyết với nhau bằng nội lực, kiếm bút mỗi khi xuất chiêu đều ẩn chứa một nội lực ngàn cân đè lên, chỉ cần bên nào có chút sơ hở sẽ bị đối phương dùng chân lực trong kiếm và bút phát ra sát thương vô cùng trầm trọng.

Nhưng mà xem bề ngoài thì cơ hội như vô cùng tầm thường, chỉ thấy hai người ngưng thần nhìn nhau hồi lâu mới giao công một chiêu nửa thức, chợt xáp vô rồi lại tách ra ngay, tạo thành thế trận cân bằng.

Kỳ thực đây là một trận đấu liều mạng về công lực, chiêu thuật cơ trí, kinh nghiệm, định lực và phản ứng lẽ. Bề ngoài tuy cực kỳ bình thường nhưng bên trong ẩn chứa vô số sát cơ sinh tử chỉ quyết định trong phút chốc.

Hai người cứ trì đấu như vậy hồi lâu vẫn chưa phân thắng bại.

Đột nhiên...

Choang... choang...

Tiếng binh khí va vào nhau vang lên chấn động, ngân quang lóe lên, ngọn Khuê Tinh bút của Giang Thủy Hàn đã xuất chiêu Diệu Bút Sinh Hoa bức lui Đặng Tiểu Nhân, đoạn cất tiếng cười lạnh lùng thốt lên :

- Kiểm pháp của các hạ bất quá chỉ là thế thôi sao? Thật khiến cho Giang mỗ đây thất vọng vô cùng.

Trưởng toán Đại nội cận vệ là Đồ Phi Hồng thấy kiểm pháp của Đặng Tiểu Nhân đã có ý loạn, trong lòng lo lắng nên vội cúi mình thi lễ với Càn Long hoàng đế :

- Kiểm pháp của Đặng Tiểu Nhân đã có ý loạn, nô tài phải ra tiếp ứng cho chàng...

Càn Long hoàng đế lắc đầu lia lịa, lạnh nhạt bảo :

- Bất tất...

Đồ Phi Hồng thoáng kinh ngạc, tỏ vẻ không an tâm nói tiếp :

- Nô tài sợ hấn bị thương...

Càn Long hoàng đế trầm giọng nói :

- Đồ Phi Hồng ngươi biết cái gì? Tiểu tử này cao minh vô cùng. Trí tuệ võ công đều hiếm có trên thiên hạ. Nếu như hấn không quan sát nghiên cứu Thất Thập Nhị Chiêu Khuê Tinh bút pháp thì cái đầu của Giang Thủy Hàn e rằng đã bay xuống đất từ lâu rồi.

Cung Thân Vương tuy cũng cực kỳ cao hứng, nhưng miệng vẫn nói :

- Thánh thượng, người nói vậy cũng hơi quá lời khen...

Càn Long hoàng đế đã lớn tiếng cười ha hả, giọng nói có vẻ tự phụ :

- Không tin các ngươi hãy nhìn kỹ rồi sẽ rõ.

Lúc này, bảy mươi hai chiêu Khuê Tinh bút pháp đã thi triển xong, kiếm chiêu của Đặng Tiểu Nhân đột nhiên biến đổi. Chỉ thấy đơn cước của chàng chợt nhấc lên, tả thủ bắt quyết trước ngực, chậm chậm chỉ về phía trước, hữu thủ cầm Mặc kiếm thuận thế điểm tới trước, đồng thời cất giọng cười lớn :

- Các hạ hãy thử xem uy lực Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp của ta ra sao?

Giang Thủy Hàn thấy Mặc kiếm đã lẻ làng điểm tới, xem ra chẳng có gì độc đáo kỳ dị, không khỏi cảm thấy khinh thường, vẫn ngạo nghễ cất tiếng cười lạnh lùng, giọng nói châm chọc :

- Ha ha ha... Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp chẳng qua chỉ có thế thôi sao, hư danh như vậy thật khiến cho người ta buồn cười...

Vừa nói hấn vừa hất xéo tay xuất chiêu Bút Tảo Thiên Quân, ngân quang lấp lánh tỏa ra tứ phía lưu chuyển khôn ngớt tựa như một đóa ngân hoa lẹ như sao xẹt chụp xuống đỉnh đầu của Đặng Tiểu Nhân.

Chàng mỉm cười, thanh Mặc kiếm vừa thu vào đã nhanh lẹ đẩy tới rồi thuận đà hất nhẹ lên trên rồi nói lớn :

- Các hạ hãy tiếp đệ nhất chiêu của Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp đây.

Chiêu này có tên là Thu Phong Vũ Sầu Sát Nhân trong chớp mắt ngấn ngủ ô quang liên tiếp chớp lóe, mũi kiếm rung lên liên hồi, tức khắc hóa thành một lưới kiếm dày đặc, không những bao trùm ngọn Khuê Tinh bút của Giang Thủy Hàn mà còn chuyển thủ thành công đâm thẳng tới yếu huyệt Cửu Vi trước ngực y.

Lúc này, ngọn Khuê Tinh bút của Giang Thủy Hàn đã đẩy ra, chợt thấy Mạc kiếm đâm gần tới trước ngực hóa thành trăm ngàn mũi kiếm, thật giả khó phân. Trong lòng y sợ hãi vô biên, sắc mặt nhợt nhạt, bây giờ gã mới biết sự lợi hại ảo diệu khôn cùng của Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp, vội vàng biến nhưng đã không còn kịp nữa.

“Hiểm nguy mới rõ mặt anh tài”, Giang Thủy Hàn quả nhiên không hổ danh là đệ tử đích truyền của Nam Bút Tả Tiêu Thiên, một cao nhân oai chấn võ lâm giang hồ, thấy nguy mà không loạn, ngực vội rút ra sau hóp bụng, chân đạp xuống đất nhanh như tai chớp, dấn người xuống sát mặt đất, hất ngược ra sau tránh khỏi sát chiêu trong đường tơ kẽ tóc.

Đặng Tiểu Nhân phần chấn tinh thần, Mạc kiếm vung ra thân hình chàng lao tới nhanh như điện xẹt, chớp lóe đuổi theo không rời bước, đoạn cất tiếng cười cuồng ngạo nói :

- Các hạ chớ chạy đi nghĩ, hãy đợi đệ nhị chiêu Thu Thủy Thiên Trường Nhất Sắc đến ngay đây.

Kiểm ảnh chụp chờn bao phủ kiếm khí bốc lên cùng với thanh âm của kiếm phong rít lên tựa hồ như sấm nổ bên tai cùng ập xuống đầu Giang Thủy Hàn.

Giang Thủy Hàn kinh hồn lạc phách, thân hình chưa đứng vững đã thấy đối phương xuất chiêu liên hoàn chụp tới trong bụng cực kỳ hoảng sợ, vội vàng xoay tay phóng bút xuất chiêu Vận Bút Phi Tinh, đây là chiêu ảo diệu nhất trong Thất Thập Nhị Chiêu Khuê Tinh bút pháp thi triển cực kỳ linh hoạt uy lực vô song, liền thấy một màn ngân quang điểm tới đã lấy thế kiếm hộ vệ thân mình.

Choang... Choang...

Tiếng binh khí chạm nhau nghe đĩnh tai nhức óc. Đặng Tiểu Nhân đã lợi dụng sức phản chấn tung mình bay lên không trung, đảo người trên không thanh kiếm xoay tít tạo nên một màn kiếm quang đen nhánh, chụp xuống đầu đối phương, khiến hắn vô phương nhận biết mũi kiếm xia xuống đầu.

Giang Thủy Hàn từ nhỏ đã theo chân Nam Bút Tả Tiêu Thiên bốn ba khắp chốn giang hồ, hắn đã hiểu biết rất nhiều về võ công của hầu hết các môn pháp trong chốn võ lâm. Thấy Đặng Tiểu Nhân sử dụng phép Lăng Không Dao Phiến xoay mình lơ lửng trên không đánh xuống vô cùng đặc dị, không biết dựa vào thân pháp kỳ diệu nào, lại thấy một màn kiếm quang dày đặc ngay cả một giọt mưa cũng không lọt nổi. Thanh thế kinh người, uy lực thật vô biên không sao lường hết.

Giang Thủy Hàn tuy còn trẻ tuổi, nhưng định lực hơn người nhiều bậc, trong lòng cảm thấy sợ hãi kinh hồn, nhưng thần trí chưa hề hoảng loạn, hí lên một tiếng dồn tận lực vào cánh tay múi tít cây Khuê Tinh bút tạo thành vầng ngân quang phong bế đỉnh đầu, đồng thời chặn đứng lưới kiếm lợi hại của địch thủ từ trên không giáng xuống.

Đặng Tiểu Nhân thấy cực kỳ yêu quý thanh Mạc kiếm, chàng coi nó như sinh mạng của mình, nên không dám chém mạnh xuống cây ngân bút của đối phương. Vội vàng đề khí xuống Đan Điền, thân hình nhẹ nhàng hạ lạc xuống đất, thu hồi Mạc kiếm, màn kiếm phủ khắp trời lập tức không thấy đâu nữa.

Một tiếng “hừ” lạnh vang lên, bóng người bay tới lẹ tựa phi tinh thì ra Đặng Tiểu Nhân đã lại lao tới cực kỳ lạnh lẹ. Mạc kiếm hóa thành một đạo hàn quang hợp nhất với thân ảnh của chàng, kiếm thế nhanh như bão táp, mũi kiếm xuyên thủng màn bút ảnh dày đặc của đối phương.

Giang Thủy Hàn vừa thấy thanh kiếm của Đặng Tiểu Nhân đâm tới nhanh như vậy, vội nắm chặt cán bút trong tay cấp tốc biến chiêu, định dùng bút quạt ngang thân kiếm, để cho Mạc kiếm chấn động bay khỏi tay đối phương, nhưng hăng đâu biết Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp chiêu thức kỳ dị biến ảo khôn lường.

Thế bút của gã tuy kín đáo vô song, một giọt mưa chưa chắc đã lọt qua, nhưng cũng đành chịu bất lực không ngăn nổi mũi kiếm của Đặng Tiểu Nhân.

Y chỉ cảm thấy một làn ô quang lấp lánh trước mắt, thanh Mạc kiếm đen tuyền của Đặng Tiểu Nhân đã lẹ như tia chớp phá vỡ bức màn bút phong vững như bàn thạch bao quanh mình y rồi thừa thế đâm sâu

xuống.

Rệt...

Tiếp đó Giang Thủy Hàn chợt cảm thấy lạnh ở da, một mảng y phục đã bị Mặc kiếm chém trúng, miếng vải rớt ra rơi xuống đất.

Giang Thủy Hàn cực kỳ hoảng sợ, sắc mặt biến đổi, đột ngột cất tiếng hú dài tung mình nhảy lẹ ra sau.

Đặng Tiểu Nhân bất ngờ xoay người hạ thấp thân hình xuống, bước chân vừa chạm đất lấy tay thủ thanh Mặc kiếm, đôi mắt hàm uy thần thái cực kỳ ung dung, chỉ tay vào mặt Giang Thủy Hàn cười to rồi bảo hắn :

- Các hạ bắt tất phải gọi quý hú ma tiếp viện, người còn phải chuẩn bị tinh thần tiếp đệ tam chiêu Thu Phong Tảo Diệp Vân Lộ của ta. Hãy xem kiếm...

Thanh âm chưa dứt, Mặc kiếm đã đẩy tới thoát nhìn có vẻ vô cùng chậm chạp, kỳ thực lại cực kỳ thần tốc.

Ô quang bay tới không một tiếng động, chẳng có gì là ghê gớm kinh người cả.

Các Đại nội cận vệ cao thủ đứng đó ai cũng đều nghi ngờ nét mặt kinh dị không thốt nên lời, hầu như cùng một lúc đưa mắt liếc nhìn Càn Long và Cung Thân Vương.

Chỉ thấy Cung Thân Vương và Càn Long hoàng đế đột ngột im lặng, nụ cười tắt hẳn trên môi, thần thái trầm trọng, chú mục nhìn kỹ cơ hồ như cực kỳ bất an.

Chính trong lúc này trong không gian tĩnh mịch của đêm khuya vang lên tiếng cười cuồng ngạo của Giang Thủy Hàn.

Mọi người định thần nhìn kỹ chỉ thấy ngân bút của Giang Thủy Hàn vung lên, đôi mày của y từ từ giãn ra chỉ vào Đặng Tiểu Nhân quát lớn :

- Các hạ lấy hư oai lừa người lại còn ngông cuồng dọa nạt thế nhân. Thu Phong Tảo Diệp Vân Lộ xem ra chỉ là trò đùa...

Thình lình, thần sắc của gã đột nhiên biến đổi, thanh âm tắt lịm giữa chừng như bị lưỡi đao sắc chém ngang.

Đồng thời mũi kiếm của Đặng Tiểu Nhân bất ngờ bắn ra ba đạo ô quang nhỏ như sợi tơ lẹ như điện xẹt, sao băng xếp thành hàng chữ “Phẩm” điểm tới trước ngực Giang Thủy Hàn, cho dù có nhãn quan tinh nhạy hơn người cũng không tài nào nhìn rõ.

Giang Thủy Hàn muốn tránh cũng không được, sắc mặt y xám ngắt như xác chết, thở dài một tiếng nhắm mắt chờ chết.

Ngay trong tích tắc cực kỳ ngắn ngủi này, một bóng người lướt tới lẹ như sao băng bay xuống đứng ngay trước mặt Giang Thủy Hàn.

Sự việc xảy ra quá ư đường đột, lại thêm thân pháp của người mới đến cực nhanh. Trước mắt Đặng Tiểu Nhân chợt hoa lên, còn chưa kịp hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra thì đã nghe:

“Á”.

Tiếng gào thảm thiết vang lên như muốn xé rách màng nhĩ. Thanh âm dội lại hồi lâu chưa dứt, khiến cho người ta phải kinh hoàng tóc gáy dựng đứng cả lên.

Đặng Tiểu Nhân kinh hãi tim đập dồn dập, chàng vội trấn tĩnh định thần nhìn lại chỉ thấy một lão già hình dung cổ quái, tuổi trạc thất tuần chân mang giày cỏ, mình bận áo vải thô, tóc mai bạc trắng phất phơ lay động, giữa ngực bị Mặc kiếm xuyên thủng té ngồi dưới đất, đang mở to đôi mắt sững sờ nhìn chàng, trong khóe mắt hiện lên vẻ kinh dị hoang mang cực độ.

Còn Giang Thủy Hàn tựa như con hoàng tước lạnh lợi không biết biến đi đường nào.

Sự tình biến hóa đột ngột như vậy cũng khiến cho những người hiện diện tại đó ngỡ ngàng mất hồn.

Một bầu không khí trầm mặc bao trùm. Không khí xung quanh dường như đặc cứng lại.

Hơi thở dồn dập cuồng loạn của lão già đã khiến cho Đặng Tiểu Nhân chợt tỉnh, mắt chàng rơm rớm lệ, nét mặt vô cùng bi thương, vội vàng dứt kiếm vào vỏ, bước nhanh lên trước lấy từ trong mình ra một viên Thái Ất Đại Hoàn đan bỏ vào miệng lão nhân nọ, đưa mắt nhìn lão với vẻ áy náy không yên, miệng lẩm bẩm thốt lên :

- Lão nhân gia, ta...

Lão nhân cổ quái nọ im lặng, đưa mắt nhìn chàng lắc đầu, không chịu uống thuốc, hồi lâu mới mỉm cười, ánh mắt chiếu ra những tia nhìn kỳ lạ, rồi chậm chạp hỏi chàng :

- Tiểu tử, Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp là...

Đặng Tiểu Nhân hơi ngạc nhiên nhưng cũng cất giọng đáp :

- Gia phụ.

Lão nhân cổ quái nọ khẽ gật đầu nói tiếp :

- Ừ xem ra người giống hệt Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp năm xưa.

Đặng Tiểu Nhân định nói điều gì, nhưng lão nhân cổ quái nọ đã cướp lời chàng nói tiếp :

- Năm xưa, lão hủ không chịu nghe lời giảng hồ truyền ngôn tự đi truy tìm khắp nơi, cường bức lệnh tôn tâu võ luận kiếm, khổ chiến suốt đêm vẫn chưa phân được thắng bại. Lúc đó lão hủ ngộ nhận cho rằng Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp của lệnh tôn danh chấn thiên hạ chỉ là hư danh mà thôi. Hôm nay được mục kích tận mắt, mới biết mình quá sai lầm. Hóa ra lệnh tôn không dụng tâm, đáng tiếc là...

Đặng Tiểu Nhân nhìn lão nhân cổ quái, nét mặt lộ vẻ nghi ngờ không hiểu hỏi lại :

- Ý của lão nhân gia là...

Lão nhân thở dài một tiếng rồi nói tiếp :

- Bây giờ thì ta đã minh bạch rồi, chỉ đáng tiếc là minh bạch quá trễ. Đến lúc lưỡi kiếm của người xuyên thấu vào tim, lão hủ ta mới chợt tỉnh ngộ thì ra lúc đó lệnh tôn xuất thủ, thủy chung vẫn chưa tận dụng toàn lực mà còn...

Hơi thở của lão nhân càng gấp gáp hơn, giọng trở nên nhỏ hẳn lại :

- Bởi vì lệnh tôn biết rõ cá tính của lão hủ, nếu bị thua dù chỉ một chiêu, lão đây sẽ tự tận trước mặt người. Lệnh tôn khí độ cao nhã bụng dạ nhân từ, xử sự với phong độ người quân tử, nhưng lại không ngờ rằng lòng nhân của người đã khiến ta phải rước cái họa sát thân như hôm nay. Ôi, lẽ nào đây là ý trời.

Đặng Tiểu Nhân càng không hiểu, giọng chàng có vẻ lo lắng :

- Lão nhân gia nói...

Lão nhân cổ quái ngửa mặt lên trời, nói tiếp giọng buồn rầu :

- Lão hủ đã khổ công tu luyện công lực đã tăng tiến rất nhiều so với năm xưa, giá như lúc đó lệnh tôn hạ thủ không lưu tình, khiến cho ta không có thái độ khinh thường đối với Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp. Nếu như vậy lão hủ sẽ tự nhận biết thì đâu có thể bị lưỡi kiếm xuyên tâm...

Hai dòng lệ từ trong khóe mắt chàng từ từ nhỏ xuống giọng nói cực kỳ đau khổ :

- Lão nhân gia, ta không phải...

Lão nhân cổ quái lau sạch nước mắt cho chàng, rồi lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt của chàng, một lúc sau mới thở dài một tiếng, đoạn từ từ bảo chàng :

- Ôi lão hủ bây giờ mới thấu triệt, tập vô trước tiên cần phải tu tâm dưỡng tính, một người tâm địa quang minh, lòng dạ nhân hậu võ công mới có thể làm kinh thiên động địa, khiếp sợ quỷ thần, nhân giả vô địch. Quả nhiên không sai, đem Giang Thủy Hàn mà so sánh với người thật là một trời một vực, hóa ra tâm tư bao nhiêu năm của chúng ta thật là uổng phí.

Lão nhân nói đến đây đã gần như kiệt sức, mồ hôi đổ ra như mưa, mắt gần như lạc thần, hơi thở thoi thóp tựa như ngọn đèn cạn dầu lụi dần lụi dần.

Đặng Tiểu Nhân cực kỳ lo lắng, vội vàng giơ tay lắc ông lão miệng lớn tiếng gọi :

- Lão nhân gia, người hãy mau tỉnh lại mau tỉnh lại...

Thời gian cạn một chén trà, lão nhân cổ quái đột nhiên hồi tỉnh lại, sắc mặt đột nhiên hồng hào trở lại, hai mắt sáng rực, hoàn toàn không giống như một kẻ thụ thương trầm trọng sắp chết.

Đặng Tiểu Nhân trong lòng càng bối rối hơn, bởi vì chàng biết đây là sự hồi tỉnh tạm thời để trở thành người thiên cổ trong chốc lát.

Lão nhân cổ quái khẽ mỉm cười yếu ớt nói tiếp :

- Người sắp chết, lời nói thường là điều thiện. Hài tử, lão hủ tuy táng mạng dưới lưỡi Mặc kiếm của ngươi, nhưng lão hủ không hề oán hận mà trái lại còn thích ngươi...

Đặng Tiểu Nhân nghe lão nhân nói vậy trong lòng càng đau khổ hơn, không biết nói gì để an ủi lão, bèn hạ giọng nức nở :

- Lão nhân gia...

Lão nhân gắng gượng mỉm cười, vội ngắt lời chàng :

- Nghe ta nói đây. Bất cứ loại võ công nào cũng đều có khuyết điểm và chỗ sơ hở của nó, nếu như người không tìm thấy khuyết điểm và sơ hở của nó, mà để cho đối phương lợi dụng vậy thì người sẽ nhất định bị thất bại.

Đặng Tiểu Nhân thoáng vẻ kinh ngạc, biết rằng lão nhân này sẽ có những kiến giải phi thường, nên không dám nói xen vào, vội vàng ngưng thần im lặng lắng nghe.

Lão nhân nói tiếp :

- Lão hủ nói ra có lẽ ngươi không được vui, ngay cả lệnh tôn cũng vậy. Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp vô địch thiên hạ, cũng có kẻ hở và khuyết điểm chẳng qua là không có người nào cao minh hơn nhận ra nó mà thôi.

Đặng Tiểu Nhân tỏ vẻ nghi ngờ đưa mắt nhìn lão nhân không dám tin đó là sự thật.

Liền nghe Càn Long hoàng đế cất tiếng cười lớn chỉ vào lão nhân rồi nói :

- Không sai, từ trước đến nay chưa có người nào cao minh hơn Chu đại hiệp để có thể nhìn ra khuyết điểm và sơ hở trong Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp của người, nhưng hiện tại đã có rồi. Song lão nhân gia lấy thân thử kiếm, nên phải trả giá hơi đắt đấy.

Lão nhân cổ quái đưa mắt nhìn Càn Long hoàng đế không chớp, trong mắt ánh lên những tia nhìn lạ lùng tiếp đó mỉm cười nói :

- Chân mệnh Thiên tử quả nhiên trí tuệ vô lường, đúng vậy trong phút chốc lão hủ bị mũi kiếm xuyên tâm, lão đã thấy được khuyết điểm và kẻ hở của Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp...

Nói đến đây, lão nhân chợt dừng lại nụ cười tắt lịm trên môi, buồn rầu thở dài sắc mặt cực kỳ sầu thảm nói tiếp :

- Ta đã nhìn ra nhưng mà nhìn ra quá muộn...

Hơi thở của lão nhân đã trở nên cuồng loạn hơn, biết mình không còn sống được bao nữa, vội nín tay phải của Đặng Tiểu Nhân nghiêm mặt bảo chàng :

- Hài tử, ta gặp người đây ắt là có duyên mau ghé sát tai lại đây để lão hủ chỉ điểm cho ngươi.

Đặng Tiểu Nhân đang lúc tâm hoảng ý loạn, chân tay luống cuống không biết làm sao cho phải.

Lão nhân nọ chợt trầm sắc mặt, lạnh lùng quát nhỏ :

- Hải tử, lẽ nào người để lão hủ ân hận suốt đời sao?

Đặng Tiểu Nhân còn đang lúng túng chưa quyết đã nghe Cung Thân Vương trầm giọng nạt lớn :

- Tiểu Nhân, lão nhân gia đã có lòng thành toàn cho người. Sao chưa mau mau kê tai lắng nghe, còn đợi đến khi nào nữa?

Đặng Tiểu Nhân nghe vậy trong lòng rung động, vội vàng kê sát tai lại nghe.

Liền thấy lão nhân nọ mở miệng thì thầm, còn Đặng Tiểu Nhân cung kính lắng nghe lời chỉ giáo.

Đặng Tiểu Nhân vốn được thiên phú dị bẩm căn cốt đặc dị, chỉ trong nháy mắt đã lĩnh hội được toàn tâm toàn ý.

Lão nhân cổ quái mỉm cười tỏ vẻ hài lòng, gật đầu bảo :

- Hải tử dễ dạy, Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp vô địch thiên hạ của người từ giờ về sau mới thật sự vô địch thiên hạ...

Đặng Tiểu Nhân quỳ mọp xuống đất, giọng cực kỳ cung kính :

- Đa tạ lão nhân gia đã thành toàn, xin nhận nơi tại hạ một lạy...

Đặng Tiểu Nhân nói xong, khi ngược mắt lên nhìn không nén nổi xót xa thương cảm, hóa ra lão nhân cổ quái nọ đã ngậm cười về nơi chín suối.

Cung Thân Vương bước tới trước đỡ Đặng Tiểu Nhân, nói nhỏ vào tai chàng :

- Người chết không thể sống lại được. Hiền tể bất tất phải bi thương như thế, việc tống táng cũng không phải lo.

Đặng Tiểu Nhân nhìn thi thể của lão nhân thương cảm không nói lên lời, ngẩng đầu nói với Cung Thân Vương :

- Cái này...

Cung Thân Vương an ủi chàng :

- Thi thể của lão nhân gia sẽ có người an bài thay cho người. Thôi đi mau, Hoàng thượng đang đợi gặp người trong Bích Đồng thư viện.

Đặng Tiểu Nhân khẽ gật đầu, đoạn cởi chiếc ngân sam đang mặc trên mình phủ lên thân hình lão nhân nọ.

Trong Bích Đồng thư viện ánh đèn chiếu sáng rõ như ban ngày.

Phía trong chỉ có ba người, Càn Long hoàng đế, Cung Thân Vương và Đặng Tiểu Nhân. Ngay cả tên tiểu thái giám thân cận luôn theo sát người cũng bị Càn Long hoàng đế đuổi ra ngoài.

Càn Long hoàng đế ngồi phía trên cao, Cung Thân Vương ngồi bên cạnh còn Đặng Tiểu Nhân đứng ở phía dưới.

Điều quái lạ là không ai nói với nhau một lời, một lúc lâu cũng chưa thấy ai mở miệng khai khẩu.

Cung Thân Vương không chịu được nữa, nhấp nhồm không yên thái độ cực kỳ lo lắng.

Đặng Tiểu Nhân vẫn bình chân như vại, thần thái ung dung tự tại đứng sừng sững tại chỗ không hề động đậy.

Càn Long hoàng đế chợt cau đôi mày sắc diện trầm hẳn lại, mặt đã lộ vẻ bức bối, đưa mắt nhìn Đặng Tiểu Nhân đoạn lạnh lùng cất tiếng :

- Người há không biết quan hệ giữa phụ thân người và trẫm sao?

Đặng Tiểu Nhân khẽ gật đầu nói lớn :

- Biết.

Càn Long hoàng đế càng tỏ vẻ không vui, trầm giọng bảo :

- Luận công, trăm là đương kim Hoàng đế. Luận tư, trăm là trưởng bối của ngươi. Lẽ nào không xứng để ngươi quỳ xuống khấu đầu bái tạ một lạy sao?

Cung Thân Vương sợ Đặng Tiểu Nhân làm cho Thánh thượng nổi cơn thịnh nộ, liền đưa mắt ra hiệu cho chàng.

Đặng Tiểu Nhân giả như không thấy, chàng vội thôi cười, nghiêm mặt đáp :

- Ngươi và gia phụ kết nghĩa kim bằng, tình đồng như thủ túc, đương nhiên không thể không biết thân phận của cha con ta. Người ngồi ở trước long án khiến cho tại hạ không tiện làm lễ bái kiến quân thân vua tôi.

Cung Thân Vương vô cùng kinh hãi, đột ngột đứng dậy chỉ vào Đặng Tiểu Nhân trầm giọng quát :

- Ngươi...

Càn Long hoàng đế cắt ngang lời ông, mắt đăm đăm nhìn Đặng Tiểu Nhân không chớp, thấy chàng thần thái vẫn tự nhiên, nét mặt không hề sợ sệt. Lòng vị Hoàng đế chợt nhói đau, nhưng mà hắn nói như vậy cũng hợp tình hợp lý, cơn thịnh nộ trong lòng ông đột nhiên tan biến, trở thành một cảm giác vui mừng nhưng vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng bảo :

- Ý ngươi muốn thế nào?

Đặng Tiểu Nhân hơi cúi người xuống mỉm cười đáp :

- Nếu như người có thể ngồi qua một bên tại hạ sẽ tự lấy gia lễ mà tương kiến.

Càn Long hoàng đế không nói một tiếng bước xuống ngồi qua một bên lặng thinh nhìn Đặng Tiểu Nhân.

Đặng Tiểu Nhân nhìn Càn Long hoàng đế, nét mặt chàng vô cùng hân hoan, liền quỳ ngay xuống cúi đầu cao giọng hô :

- Tiểu diệt Đặng Tiểu Nhân khấu đầu cung thỉnh thúc phụ kim an.

Càn Long hoàng đế đứng dậy bước tới trước giờ hai tay đỡ chàng dậy, lòng vui sướng cất tiếng cười ha hả nói :

- Quả là hổ phụ sinh hổ tử, phượng hoàng không kêu tiếng bao giờ, Hoàng huynh, xem ra hài tử này còn tiến xa hơn không có hạn lượng.

Đến đây Cung Thân Vương mới yên tâm đoạn cất giọng nói :

- Thánh thượng quá khen, đó là phúc khí của hắn thôi.

Càn Long hoàng đế khoát tay ra hiệu cho hai người ngồi xuống đoạn cười bảo :

- Ngồi ngồi ngồi đi không có ngoại nhân bắt tất phải câu nệ lễ vua tôi, chúng ta cứ nói chuyện thoải mái.

Ba người an vui xong Càn Long hoàng đế hỏi thăm Đặng Tiểu Nhân về thời niên thiếu, chàng luyện võ ra sao rồi đến tình hình gần đây của Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp thân phụ của chàng, với vẻ vô cùng thân thương như người một nhà. Đặng Tiểu Nhân cũng thực tình kể hết chuyện mình được Tây bắc Đổ Vương Nguyễn Đại Thành truyền thụ cho tuyệt kỹ đồ bác như thế nào chuyện tình cảm với Mai Đông Ni, Hàng Tố, Lãnh Nguyệt My luôn cả chuyện Thiên Kiêu bát quái truyền thụ võ công cho mình, thuật lại một lượt cho Càn Long hoàng đế nghe.

Càn Long nghe xong nhẹ thở dài một tiếng im lặng không nói, lúc sau mới từ từ cất tiếng :

- Chà, chẳng lẽ hiền chí cũng không biết lệnh tôn hạ lạc nơi nào ư?

Sắc mặt Đặng Tiểu Nhân âu sầu giọng chàng buồn buồn :

- Tiểu diệt đến thành Bắc Kinh chuyến này, mục đích cũng chính là muốn dò la xem gia phụ hiện nay lạc nơi nào? Không ngờ rằng đã hơn nửa năm trôi qua mà vẫn bật vô âm tín.

Càn Long chú mục nhìn Đặng Tiểu Nhân giọng cực kỳ thương cảm :

- Minh huynh của ta nghĩa bạc như mây trời, người sở dĩ quy ẩn tuyền lâm có thể là hoàn toàn vì ta, uống phí đi những ngày tháng oanh liệt của người.

Cần Long kích động đưa mắt nhìn chàng giọng đượm vẻ thất vọng nói với Đặng Tiểu Nhân :

- Hải tử, người đã tự biết thân thế vô cùng đặc biệt của mình không chịu lấy lễ vua tôi tương kiến cùng ta tự nhiên càng không thể làm quan tại triều, cùng hưởng vinh hoa phú quý khiến cho cái ân tình của thúc thúc đối với cha người, thúc thúc ta đây không cách nào báo ân hồi đáp...

Cung Thân Vương thấy tình hình xoay chuyển như vậy bèn thừa cơ nói xen vào :

- Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp võ công siêu quần trí rộng như biển mà rửa tay gác kiếm, không chịu hiện thân trong đó là có thâm ý, hiện nay giang hồ võ lâm đường như phẳng lặng yên ổn nhưng kỳ thực phong ba bão táp sắp nổi lên, điềm loạn đã xuất hiện. Chu đại hiệp vốn tính nhân từ luôn lo lắng cho thiên hạ bình yên tất nhiên không chịu ngồi nhìn, có lẽ ngày tương kiến giữa hai cha con đã không còn lâu nữa đâu, Thánh thượng hà tất phải tỏ ra bất an về chuyện này.

Cần Long đổi buồn thành vui liên tục gật đầu bảo :

- Hoàng huynh nói vậy chỉ phải, nhưng mà...

Đặng Tiểu Nhân thấy Cần Long thật tình cảm thương bèn buột miệng nói :

- Thúc phụ đại đức bao trùm thiên hạ, ân điển ban khắp muôn dân, tiểu diệt tuy mang thân thế đặc biệt không thể làm quan họ giả người nơi chốn kinh đô, nhưng vì thiên hạ muôn dân thúc phụ một khi gọi đến tiểu diệt cũng không dám chối từ.

Cần Long vui vẻ cười ha hả bảo :

- Hiền chí nói thực chứ?

Đặng Tiểu Nhân chau đôi mày kiếm không đáp mà hỏi lại :

- Thúc phụ chẳng lẽ lại không tin?

Cần Long thấy Đặng Tiểu Nhân đỏ mặt tức giận cang cổ ý chọc chàng nên mỉm cười mà không hề trả lời.

Đặng Tiểu Nhân quả nhiên bị trúng kế nghiêm giọng nói :

- Tiểu diệt được biết Giang Thủy Hàn đang đem xông vào đại nội ý muốn mưu thích thánh giá, tiểu diệt trong lòng lo lắng không yên liền cùng nhạc phụ học tốc chạy đến đây cứu giá, đây chẳng phải là...

Cần Long vui mừng khôn xiết nói với Đặng Tiểu Nhân :

- Tiểu Nhân xem cái bộ dạng của người hấp tấp thành thật, đừng luống cuống thế thúc thúc đùa với người một chút cho vui đó thôi! Ha ha ha...

Vừa nhắc tới Giang Thủy Hàn, chuyện của ba người liền chuyển sang bàn luận về sư đồ Nam Bút Tả Tiêu Thiên.

Xem tiếp hồi 21 Bắc Dao - Đông Dịch

21. Hồi 21 Bắc Dao - Đông Dịch

Nhưng họ vẫn không thể hiểu được Giang Thủy Hàn làm thế nào để có được phong thư do chính tay Lục Lạc Trắc Mộc thảo ra để đến Cung Thân Vương phủ cầu thân lại phải bức bách đòi tận mắt chứng kiến hôn lễ của Mai Đông Ni và Đặng Tiểu Nhân.

Ngay trong đêm hôn lễ của hai người, Giang Thủy Hàn lại dám mạo danh Đặng Tiểu Nhân xông vào trong đại nội giả họa cho chàng, mục đích của hắn là gì và tại sao hắn lại làm như vậy?

Lại thêm lão nhân cổ quái nọ cam tâm lấy thân thủ kiếm giải thoát cho Giang Thủy Hàn, lão là ai? Tên họ là gì? Tại sao lại đi cứu Giang Thủy Hàn? Lão có quan hệ gì với Nam Bút Tả Tiêu Thiên và Giang Thủy Hàn?

Võ công của lão nhân cổ quái nọ xem ra đã đạt tới hóa cảnh, trong thoáng chốc bị Mặc kiếm của Đặng Tiểu Nhân xuyên tâm đã nhìn thấy được khuyết điểm và sơ hở của Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp cùng cách phá giải và tu chỉnh nó. Xem chừng lão nhân cổ quái này là thù chứ không phải bằng hữu, điều lạ là lão không hề oán hận kẻ đã sát hại mình, mà trái lại còn chỉ điểm cho chàng khiến cho Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp vô địch thiên hạ từ nay về sau không còn sơ hở để trở thành kiếm pháp vô địch thiên hạ đích thực càng khó hiểu hơn bội phần.

Những nghi vấn này không ngừng làm cho bộ óc trí tuệ hơn người thông minh tuyệt đỉnh khổ tâm nghĩ ngợi. Nhưng càng nghĩ lại càng bấn loạn khôn cùng.

Một khắc im lặng trầm mặc trôi qua.

Hồi lâu sau...

Càn Long hoàng đế đột nhiên lấy tay vỗ lên án thư rồi cất tiếng cười sảng khoái :

- Cái gã Giang Thủy Hàn mạo danh người xông vào đại nội hành thích ta, nhìn bề ngoài, dường như muốn giết họa cho hoàng huynh và hiền chí, kỳ thực mục đích chúng không dừng ở đây...

Đôi mắt Cung Thân Vương hé lộ kỳ quang, vội buột miệng nói :

- Chẳng lẽ bọn họ muốn thừa dịp này để dẫn dụ Chu đại hiệp xuất đầu lộ diện...

Càn Long gật đầu đáp :

- Hoàng huynh nói rất đúng, nếu quả ta đoán không sai thì chuyện đêm nay nhất định có liên quan đến chuyến Nam tuần của ta.

Cung Thân Vương nghe vậy toàn thân chợt chấn động run lên, đôi mày nhíu lại sắc diện cực kỳ trầm trọng giọng có vẻ không yên :

- Nói như vậy Giang Thủy Hàn thật đáng sợ vô cùng, hẳn chẳng những có tâm tư cẩn mật, bố trí quá là hoàn hảo, chuyện bên mình Thánh thượng hẳn có thể nắm rõ như vậy huống chi là nhất cử nhất động của Đặng Tiểu Nhân, đối với kẻ này chẳng những không thể khinh thường mà phải đề phòng nghiêm ngặt mới được.

Nãy giờ Đặng Tiểu Nhân chưa nói tiếng nào đến bây giờ mới mở miệng bảo :

- Giang Thủy Hàn bất quá chỉ là một tên tiểu tốt nghe theo người khác sai khiến mà thôi, kẻ thật sự đáng sợ là người đứng sau thao túng điều khiển hắn.

Càn Long hoàng đế gật đầu lia lịa mỉm cười khen ngợi :

- Không sai, lời hiền chí nói thật trúng ý ta.

Cung Thân Vương thoáng vẻ kinh ngạc ngó Đặng Tiểu Nhân :

- Người nói là Nam Bút Tả Tiêu Thiên sao?

Đặng Tiểu Nhân thản nhiên mỉm cười nói tiếp :

- Có thể đúng cũng có thể sai nhưng mà tiểu tể sẽ lỗi hẳn ra ánh sáng cho coi.

Trong lòng Cung Thân Vương tuy cực kỳ cao hứng nhưng sợ rằng chàng nói hơi quá lời, vạn nhất có điều lầm lỗi sẽ bị Hoàng đế trách tội, chẳng hay ho gì do vậy ông cố ý trầm mặt lạnh lùng bảo chàng :

- Tiểu Nhân, người có bao nhiêu tài cán mà dám cả gan thốt nên những lời ngông cuồng như vậy?

Đặng Tiểu Nhân thông minh tuyệt đỉnh vừa nghe chợt hiểu thâm ý của Cung Thân Vương nên cúi đầu lặng im.

Hoàng đế càng thêm yêu mến Đặng Tiểu Nhân vội nói đỡ cho chàng :

- Giang Nam đất rộng người đông, hiền chí có muốn theo thúc thúc du hành một chuyến đến Tô Hàng nhị châu hay không?

Đặng Tiểu Nhân suy nghĩ một lát rồi nghiêm giọng trả lời :

- Tiểu diệt quyết định phải làm rõ việc của Giang Thủy Hàn trước đã, tìm ra manh mối rồi sau đó mới đi xuống Giang Nam, tuy vậy nhưng tiểu diệt luôn luôn âm trợ bên cạnh thúc phụ, hành sự như vậy tiện lợi hơn không biết ý của thúc phụ ra sao?

Hoàng đế biết trong lòng chàng còn chút nghi kỵ nên cũng không muốn ép chàng liền cười nói :

- Được, được, chúng ta cứ tạm ước định như vậy.

Vừa nói xong Càn Long hoàng đế đột nhiên nháy mắt một cái, tựa như bất ngờ nhớ ra một việc gì vội đưa mắt nhìn trân trân vào Đặng Tiểu Nhân hồi lâu mới từ từ cất tiếng hỏi :

- Tiểu Nhân nghe nói lúc ngươi ở Tế Nam phủ đã làm ra một chuyện kinh thiên động địa khiến cho mọi người thích thú?

Đặng Tiểu Nhân chợt đỏ mặt lên không biết trả lời thế nào cho phải.

Càn Long hoàng đế thúc chàng :

- Nói mau cho ta nghe để thúc thúc mừng cho ngươi chứ.

Đặng Tiểu Nhân không ngờ rằng Càn Long hoàng đế cũng biết chuyện này, nghĩ ngợi một lát bèn mang chuyện mình lạc đường đến Tế Nam phủ, bị bắt vào hình đường khảo đã như thế nào, rồi Sơn Đông tuần vũ Tiền Quyết phát hiện ra Vạn Tuế bài thế nào cho đến bản thân trừng trị Tiểu Bá Vương ra sao, từ đầu đến cuối kể lại cho Hoàng đế nghe không thiếu một chữ.

Càn Long hoàng đế và Cung Thân Vương cười ngắt ngưỡng, rồi gập cả thân hình lại mà cười. Đặng Tiểu Nhân không nhịn được bật cười theo.

Càn Long hoàng đế cực kỳ thích thú đưa mắt nhìn Đặng Tiểu Nhân và thích thú trước vẻ tài hoa, lanh tú của con người thiếu niên kỳ tài này lòng chợt nảy ra một ý nhưng không cất ngang mà chỉ mỉm cười đoạn hỏi chàng :

- Tiểu Nhân thúc thúc thử ngươi một chút nhé. Đạo làm quan, điều gì là tối quan trọng?

Đặng Tiểu Nhân không buồn nghĩ ngợi mở miệng đáp ngay :

- Võ quan không sợ chết, văn quan không ham tiền.

Thật là vượt ngoài dự liệu của Hoàng đế, ông vội gật đầu cười nói :

- Đúng, đúng, rất đúng nếu như quan chức đều như vậy thì thiên hạ thái bình, muôn dân hưởng phúc. Tiểu Nhân trong lòng ngươi nhân sự anh hùng tuyệt thế là vị tiền bối cổ nhân nào?

Đặng Tiểu Nhân đáp lớn :

- Võ là Nhạc Phi, văn là Bao Công.

Càn Long hoàng đế vui mừng ra mặt vội tiếp lời chàng :

- Nhạc Phi trung quân ái quốc là vị võ tướng mẫu mực, còn Bao Công là văn quan thanh liêm chính trực xét án như thần, hai vị tiền bối cổ nhân này khiến cho vạn thế khâm phục xứng đáng là anh hùng đích thực.

Cung Thân Vương thấy Hoàng đế không ngừng khen ngợi ái tể Đặng Tiểu Nhân mặt tươi cười lòng vui mừng vô hạn.

Đặng Tiểu Nhân cũng cực kỳ khoái chí khuôn mặt rạng rỡ vô cùng đặc ý mỉm cười luôn miệng.

Càn Long hoàng đế thấy cơ hội đã đến liền nghiêm giọng bảo :

- Tiểu Nhân không biết ngươi có muốn làm Bao Công hiện tại không?

Đặng Tiểu Nhân chợt ngậy người lưỡi như cứng lại đưa mắt ngó Càn Long hoàng đế liền hỏi không thốt nên lời.

Cung Thân Vương cũng cảm thấy sự tình quá là nghiêm trọng có vẻ bất an :

- Tiểu Nhân bắt quá chỉ là một tiểu hài nhi, Thánh thượng...

Càn Long hoàng đế ngậm cười không nói, lặng im nhìn Đặng Tiểu Nhân dường như đợi chàng trả lời.

Một khắc trôi qua.

Đặng Tiểu Nhân mới đưa mắt nhìn Càn Long hoàng đế giọng vô cùng bất an :

- Tiểu diệt ngu muội không hiểu ý của thúc phụ...

Hoàng đế nhìn Đặng Tiểu Nhân không chớp mắt rồi nghiêm mặt bảo :

- Ta muốn người thay ta âm thầm đi khắp nơi dò xét dân tình tra xét bọn tham quan ô lại trừ hại cho lương dân. Hả? Lẽ nào người lại không thích?

Đặng Tiểu Nhân nghe vậy thập phần kinh ngạc vội vã lắc đầu cự tuyệt :

- Thúc phụ hậu ái, tiểu diệt muôn phần cảm kích, không... Không phải là tiểu diệt không thích... Mà là tiểu diệt không có kinh nghiệm về cái này...

Cung Thân Vương nói theo :

- Dạ, bẩm Thánh thượng, trong triều đình ta hiện năng tài thần khá nhiều, thể thiên tuần thú có thể trị được quan lại vô yên dân chúng...

Càn Long khoát tay ra hiệu cho Cung Thân Vương đừng nói nữa nhẹ thở dài rồi chậm chạp nói :

- Hoàng huynh có điều còn chưa biết có một số quan lại địa phương ngoan cố bướng bỉnh thành tật khó sửa, dối trên lừa dưới ức hiếp dân đen, che giấu tội lỗi, làm điều bạo ngược các đại thần được nhà vua phái tới cũng vô phương tìm ra chứng cứ phân rõ trắng đen thế là bọn chúng cứ nhờn nhờ coi thường vương pháp tung hoành ngang dọc không nề một ai.

Cung Thân Vương ngượng ngập cúi đầu hổ thẹn lặng thinh không nói.

Càn Long trầm giọng nói với Đặng Tiểu Nhân :

- Tiểu Nhân, bởi vì người thông minh hơn người, trong mình lại có tuyệt thế võ công vượt trội thể nhân nhiều bậc cho nên ta mới bảo người âm thầm hành sự, chính bởi vì người không phải là đại thần của triều đình nên các quan lại địa phương không hề đề phòng, vậy là đã thành công được một nửa rồi, lại nữa người có thể tiếp xúc rộng rãi tra xét chứng cứ dễ dàng khiến cho bọn quan lại làm trái vương pháp không thể ẩn hình được nữa.

Đặng Tiểu Nhân cảm thấy trách nhiệm quả nặng nề lâu sức khó chu toàn đang lúc bối rối chợt nghe Hoàng đế hỏi tiếp :

- Sau lưng hiền chí là gì?

Đặng Tiểu Nhân lấy tay sờ vào thanh Mạc kiếm rồi lớn tiếng đáp :

- Kiếm.

Càn Long hoàng đế lại hỏi tiếp :

- Kiếm dùng làm gì?

Đặng Tiểu Nhân nghiêm mặt đáp :

- Trượng nghĩa hành hiệp.

Càn Long hoàng đế trầm giọng hỏi :

- Người kiến giải chữ “hiệp” ra sao

Đặng Tiểu Nhân đáp :

- Kiến nghĩa dũng vi, giúp yếu chống mạnh.

Càn Long hoàng đế bật cười ha hả nói tiếp :

- Hiến tế kiến giải chữ “hiệp” như vậy không cảm thấy quá hạn hẹp hay sao?

Đặng Tiểu Nhân chợt ngăn người ngơ ngác hỏi :

- Ý của thúc phụ là...

Cần Long hoàng đế cao giọng giải thích :

- Để mưu phúc cho muôn dân thiên hạ, tuy có phải tan xương nát thịt cũng không hề từ chối.

Đặng Tiểu Nhân liền cúi rạp mình xuống sát đất thành tâm bội phục cao kiến.

- Thúc phụ kiến giải cao minh không ai sánh kịp, tiểu đệ đây xin cung kính lĩnh giáo.

- Bọn giang dương đạo tặc, cướp của giết người ác bá hoành hành ngang dọc kỳ thực chúng gây hại cũng có hạn mà thôi, còn như một viên quan chức lớn tham lam vô độ, coi mạng người như cỏ rác làm hại lương dân nguy hại đến bậc nào, bây giờ người đã rõ sao thúc thúc muốn người trở thành Bao Công hiền tế không?

Cung Thân Vương thấy Đặng Tiểu Nhân vẫn không chịu nghe vội cất giọng ôn tồn nói với chàng :

- Vung kiếm hành hiệp trong giang hồ trừ kẻ bạo ngược, trị bọn tham quan ô lại để cứu lương dân ý nghĩa cũng như vậy. Tiểu Nhân, người còn phải suy nghĩ gì nữa chứ?

Đặng Tiểu Nhân còn ngẩn ngơ chưa kịp thốt lời nào đã nghe Cần Long hoàng đế trầm giọng nạt lớn :

- Lệnh tôn của người anh hùng xuất chúng, là một kỳ nam tử tại thế, đã vì muôn dân thiên hạ tự nguyện mai danh ẩn tích, quy ẩn nơi chốn tuyền lâm gác bỏ đại nghiệp Phấn Thanh Phục Minh, Tiểu Nhân chẳng lẽ người không chịu hạ mình một chút để mưu phúc cho muôn dân thiên hạ ư?

Đặng Tiểu Nhân chợt rung động tâm can thầm nghĩ:

“Bản thân mình hành hiệp giang hồ, thân đơn thể cô sức lực cũng có hạn, tại sao ta không tạm thời nghe lời lão lợi dụng quyền thế triều đình âm thầm làm một vài việc đại sự mưu phúc cho muôn dân trong thiên hạ...”

Chàng đã mưu tính như vậy liền quỳ gối xuống cung kính đáp :

- Mong thúc phụ hãy bớt cơn thịnh nộ, tiểu đệ xin tuân mệnh người.

Cần Long hoàng đế vui vẻ đứng dậy đưa hai tay ra trước đỡ chàng đứng lên, đoạn với tay lấy thanh kim kiếm dài chừng hai thước trao vào tay Đặng Tiểu Nhân, trịnh trọng dặn dò :

- Thanh kim kiếm này cộng thêm chiếc Vạn Tuế bài trong mình người, tin rằng có thể khiến cho văn võ trong triều, đại quan trấn giữ biên cương sẽ cúi đầu nghe lệnh của người, chỉ cần người ngẩng đầu không hổ thẹn với trời, cúi mặt không xấu hổ với đất. Người cứ tự tiện dùng nó, sự việc quý ở chỗ thần tốc, bắt tất phải hỏi ý ta, mong người nhớ lấy.

Đặng Tiểu Nhân thầm cảm ơn tri ngộ của Cần Long hoàng đế, hai mắt chàng đỏ hoe xúc động không nói nên lời.

Bất ngờ...

Tiếng chuông trống đồng loạt vang lên đã đến giờ Hoàng đế lâm triều.

Cần Long hoàng đế vỗ nhẹ lên vai Đặng Tiểu Nhân, mỉm cười bảo chàng :

- Bất tất phải nói nhiều, cứ dụng tâm chu toàn công việc là được rồi, ta phải lâm triều đây, các người về đi!

* * * * *

Thành Bắc Kinh phát sinh ra một sự việc kinh thiên động địa.

Ái nữ của Cung Thân Vương là Tiểu quận chúa Mai Đông Ni đột nhiên thất tung.

Thời gian chính vào buổi tối mà Cần Long hoàng đế cùng với Cung Thân Vương và Đặng Tiểu Nhân đàm luận suốt đêm dưới ánh nến trong Bích Động thư viện.

Nói đúng ra Tiểu quận chúa Mai Đông Ni hoàn toàn không thể coi là thất tung được bởi vì căn cứ vào dấu tích còn lại tại chỗ và những suy đoán thì có hai khả năng:

Một là Tiểu quận chúa Mai Đông Ni thấy có điều khả nghi bèn truy đuổi theo tung tích để làm rõ trắng đen, hai là bị địch nhân đột ngột hạ thủ bắt đi.

Cho dù Tiểu quận chúa Mai Đông Ni thất tung trong tình huống nào chẳng nữa cũng là một điều quái dị, chẳng lẽ ma quỷ ẩn hiện đi bắt theo một người mang theo bên mình thì mới không gây tiếng động? Bởi vì Cung Thân Vương phủ kín cổng cao tường, những thân vệ trong phủ cũng thuộc vào hàng đệ nhất cao thủ trong giới võ lâm.

Chuyện không thể ngờ tới nhưng vẫn cứ phát sinh.

Cung Thân Vương lại là hoàng huynh của đương kim Hoàng đế Càn Long, quyền lực khuynh đảo trong triều, nếu kẻ nào bắt Tiểu quận chúa mang đi tức là khiêu chiến với Thanh triều hoàng đế.

Hơn nữa...

Kể nào đụng đến Mai Đông Ni cũng có nghĩa là chạm tới Đặng Tiểu Nhân mà một khi đã chạm tới Đặng Tiểu Nhân chính là ra mặt thách thức Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp.

Trong giới giang hồ võ lâm ai lại dám to gan như vậy?

Thứ nữa...

Tiểu quận chúa Mai Đông Ni cũng là một tay cao thủ võ lâm võ công đã thập phần liễu đạt kẻ bình thường mấy ai dám đụng tới nàng.

Lấy lẽ thường tình mà xét chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra được, sự tình do vậy càng có vẻ nguy dị ly kỳ hơn khiến cho người ta khó lường.

Cung Thân Vương không ngớt thở ngắn than dài, đứng ngồi không yên. Cung vương phu nhân Phúc Tấn càng tỏ vẻ sầu khổ hơn lệ rơi như mưa, không thiết chi ăn uống khắp trong Cung Thân Vương phủ như có một mây đen ập xuống bao phủ không khí cực kỳ nặng nề.

Người thông minh tuyệt đỉnh không hề biết buồn rầu như Đặng Tiểu Nhân cũng phải nhăn mặt nhíu mày. Lòng rối như tơ vò ngổn ngang trăm trăm mối rối cực độ.

* * * * *

Mặt trời đã lặn, hoàng hôn buông xuống khắp nơi.

Đặng Tiểu Nhân cùng với Cung Thân Vương lách mình đi qua những ngõ hẻm tối om thây bốn phía không một bóng người, mới tung mình hạ lạc xuống một mảnh đất rộng trong hoa viên phía sau một tòa nhà vô cùng hoa lệ đẹp đẽ.

Cung Thân Vương nhìn lướt quanh bốn phía chỉ thấy đình đài lầu gác hoa cỏ, hồ cá kiểng, tạo cực kỳ tinh xảo xem ra nếu không phải là tư dinh của bậc vương hầu quý tộc thì cũng là phủ đệ của dòng dõi phú thế phiệt.

Cung Thân Vương tự biết rằng chỉ đơn phương dựa vào lực lượng của vương phủ sẽ rất nan giải để tìm ra tin tức của Tiểu quận chúa Mai Đông Ni cho nên mới phải nghe theo sự an bài của Đặng Tiểu Nhân đến Tổng đàn kinh sư của Cái bang tương kiến Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị, Bang chủ Cái bang Thạch Lệnh Nguyên và một số vị bằng hữu trong chốn giang hồ.

Quang cảnh trước mắt khiến cho Cung Thân Vương cực kỳ ngạc nhiên đứng ngẩn người ra tại chỗ trong bụng thâm nghĩ:

“Chỗ này cũng chẳng thua kém gì so với vương phủ của ta, không biết Đặng Tiểu Nhân vì sao lại dẫn ta đến nơi này, lẽ đâu đây chính là Tổng đàn kinh sư của Cái bang sao? Không, tuyệt đối không thể như vậy”.

Đặng Tiểu Nhân thấy Cung Thân Vương đứng lặng đi nét mặt đầy kinh dị, chàng biết trong lòng nhạc phụ đang nghĩ gì nhưng cũng không giải thích, chàng chợt lấy tay vỗ nhẹ một tiếng. Bên trong vườn đã có người ứng tiếng hỏi :

- Tôn giá phải chăng là Đặng công tử?

Đặng Tiểu Nhân vội vàng cúi mình thấp giọng đáp :

- Vãn bối chính là Đặng Tiểu Nhân.

Nói vừa dứt lời phút chốc đã thấy hai bóng người lướt tới nhanh như điện xẹt, trước mắt Đặng Tiểu Nhân và Cung Thân Vương bỗng hoa lên, cách đó không xa đã hiện lên bóng hai hóa tử.

Cung Thân Vương trong lòng chợt rung động thâm phục :

- Kinh công thật tuyệt hảo.

Định thần nhìn kỹ người đứng bên phải là một lão hóa tử đầu tóc rối bù mặt mũi dơ bẩn, y phục trên mình có không dưới trăm miếng vá, niên kỷ độ chừng bát tuần, nhưng tinh thần vẫn còn cực kỳ minh mẫn.

Người đứng bên trái là một lão nhân sắc diện hồng hào hai mắt sáng quắc như hai luồng điện, nội ngoại kiêm tu, võ công xem ra cũng đã đạt tới mức hỏa cảnh.

Người này niên kỷ độ chừng lục tuần tuy cũng mặc bộ y phục kết từ trăm mảnh khác nhau nhưng nó không giống với những bộ y phục khác.

Hóa ra bộ y phục của người này kết từ những mảnh gấm ngũ sắc đủ các loại, tay cầm gậy trúc, tóc bay phất phơ trong gió, phong thái tiêu dật nhưng vẫn tỏa ra vẻ uy lực phi thường.

Lão hóa tử đầu tóc rối bù mặt mày dơ bẩn hai tay ôm quyền cất giọng trước tiên :

- Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị hội kiến vương gia.

Lão hóa tử bên trái sắc mặt hồng hào mặc áo ngũ sắc tay cầm gậy cũng vòng tay ôm quyền nói :

- Bang chủ Cái bang Thạch Lệnh Nguyên đến nghênh tiếp vương gia.

Cung Thân Vương kinh ngạc hoàn toàn không ngờ rằng hai người đứng trước mặt mình, một người là Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị danh tiếng chế áp võ lâm, uy trấn giang hồ suốt mấy chục năm còn người kia là Thạch Lệnh Nguyên Bang chủ Cái bang, một đại bang lớn nhất trong thiên hạ.

Cung Thân Vương vội tiến lên trước chấp tay bảo :

- Nhị vị hiệp giá đến đây nghênh tiếp, thật hổ thẹn vì chưa kịp thông báo trước mà đã tự tiện đột nhập vào, xin lão nhân gia và Bang chủ thứ lỗi.

Người trong Cái bang tánh khí cao ngạo không hề giao du với người nơi quan phủ nhưng từ khi Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị, Tiểu Yêu Phạn Nhị Thạch Lệnh Nguyên kết thân với Phụng Quân chúa và Thiết Bối Lặc hai bên hợp ý trở thành tri kỷ cũng chia sẻ trong cơn hoạn nạn.

Hơn nữa...

Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị và Bang chủ Cái bang Thạch Lệnh Nguyên đối với Cung Thân Vương cực kỳ đa lễ như vậy, đương nhiên cũng vì mối quan hệ với Đặng Tiểu Nhân.

Bang chủ Cái bang Thạch Lệnh Nguyên thấy Cung Thân Vương lễ nghi chu đáo, ngôn từ khách khí, không hề tỏ vẻ hách dịch của bọn quan nhân phủ nên trong lòng cũng cảm thấy thích thú, vội vàng cười bảo :

- Vương gia hạ giá đến đây khiến cho tệt bang chúng tôi vô cùng vinh hạnh, Thạch Lệnh Nguyên này xin đi trước dẫn đường cho vương gia và Đặng công tử.

Cung Thân Vương và Đặng Tiểu Nhân luôn miệng cảm tạ đoạn theo gót Thạch Lệnh Nguyên đi trước dẫn đường, bên cạnh là Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị.

Cung Thân Vương vừa đi vừa ngắm nhìn xung quanh càng cảm thấy bồn chồn trong bụng thầm nghĩ:

“Không ngờ rằng Tổng đàn kinh sư của Cái bang lại khí thế như vậy, nếu như không được chính mắt trông thấy thực khiến người ta khó tin”.

Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị là người lặn lội trong chốn giang hồ lâu năm, kinh nghiệm nhìn người cực kỳ nhạy bén, chỉ cần liếc qua cũng biết được tâm tư của Cung Thân Vương đang nghĩ gì vội mỉm cười nói :

- Vương gia không phải là ngoại nhân nên chẳng giấu gì người, chủ nhân của tòa nhà này chính là Thích Đồng, một đệ tử của Cái bang chúng tôi.

Cung Thân Vương suýt chút nữa đã nhảy dựng lên cơ hồ không dám tin vào tai mình nên vội hỏi gấp :

- Người nói rằng Thích Đồng một trong Ngũ đại phú thương nơi kinh sư cũng là người trong Cái bang sao?

Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị gật đầu đáp :

- Chính phải.

Cung Thân Vương vừa đi vừa nghĩ thầm:

“Thật là chuyện lạ trong thiên hạ không lúc nào không có”.

Bang chủ Cái bang Thạch Lệnh Nguyên dẫn hai người đi qua một khóm hoa rồi dừng lại trước một tòa giả sơn, đưa tay ấn vào nút ngấm trên vách đá, tòa giả sơn đột nhiên nhích động lộ ra một cánh cửa ngấm bên trong để cho mọi người bước vào, xong lại đóng trở lại như cũ.

Phía trong tòa giả sơn này là một tòa thạch động thiên nhiên, ánh sáng đèn rực rỡ như ban ngày, những gian phòng nhỏ cùng với những khách sảnh nối liền nhau cực kỳ lộng lẫy tráng lệ thực không khác chi tư gia của bậc vương hầu.

Đặng Tiểu Nhân do đã đến đây nhiều lần nên chẳng có gì làm lạ còn Cung Thân Vương vô cùng kinh ngạc, vẻ thán phục hiện ra trên mặt.

Phía trong gian đại sảnh đã đông nghịt những người đang ngồi đợi ở đó.

Trong đám đông này trừ những nhân vật trọng yếu của Cái bang còn có Thiên Kiều bát quái, Thần Dao Trịnh Chính Nhân, Quỷ Ảnh Tư Sở Bưu, Kinh sư đệ nhất danh phổ Thắng Quan Bảo.

Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị và Bang chủ Cái bang Thạch Lệnh Nguyên ngồi vào chỗ, tiệc rượu bày ra sẵn sàng. Cung Thân Vương và Đặng Tiểu Nhân sau khi ngồi yên chỗ đã nâng chén mời mọi người cùng nhập tiệc.

Rượu được ba tuần, mọi người nâng chén rồi cùng thương lượng việc cứu Tiểu quận chúa Mai Đông Ni.

Bởi vì Lãnh Nguyệt My chưa đến khiến cho Đặng Tiểu Nhân cảm thấy trong lòng lo lắng không yên, ăn không thấy ngon.

* * * * *

Vàng trắng treo lơ lửng trên cao.

Làn gió khuya mát lạnh thổi tới.

Đêm khuya vắng lặng chỉ có tiếng gió thổi vi vu xen lẫn với tiếng ếch nhái vang vọng xung quanh, ngoài ra không còn một thanh âm nào khác.

Bất ngờ.

Một bóng người mờ nhạt chuyển động như sao xẹt, từ dưới chân Diệu Phong sơn bay thẳng lên trên đỉnh núi.

Đừng nói là không ai nhìn thấy, cho dù có nhìn thấy đi chăng nữa cũng tưởng là bóng chim ăn đêm trong chớp mắt đã biến mất tăm mất tích, trong đêm khuya yên tĩnh bốn bề vắng lặng, đằng sau một cây cổ thụ phía sau núi bỗng vọng tới một thanh âm cực kỳ hiền từ dịu dàng nghe thật dễ chịu :

- My nhi...

Bóng người nhạt nhòa bày vút trên không, tiếng chân chuyển động liên tục vang lên, thân hình lơ lửng đảo lộn trong không trung tiếp đó chân phải điểm nhẹ lên mặt chân trái thân hình hơi hạ xuống, rồi mượn đà

lại bay bổng lên, xoay người nhanh hơn điện xẹt, tựa như cánh chim bay lướt trên không trung lao thẳng về hướng cây cổ thụ.

Khi đã lướt trên không đã hết, thân hình nhẹ nhàng đáp xuống phía trước cây cổ thụ phía sau núi nọ.

Khoảng cách giữa hai nơi ít nhất cũng khoảng năm sáu chục trượng... thuật khinh công của người này thật là kinh người, ít có trong chốn võ lâm.

Chả trách nào mà người ẩn mình sau gốc cây vui mừng ra mặt lia lịa gật đầu không ngớt khen ngợi.

Dạ hành nhân nọ hai chân vừa chạm đất đã vội cúi mình thi lễ :

- Đệ tử Lãnh Nguyệt My xin bái kiến sư phụ.

Lúc này phía sau thân cây cổ thụ vang lên tiếng cười trong vắt như tiếng chuông ngân.

Tiếp đó...

Bóng người thoáng lướt qua một thiếu phụ áo trắng tả thủ cầm một chiếc đoản địch bằng bích ngọc, hữu thủ nhẹ nhàng nâng chiếc váy lụa trắng bước chân nhẹ nhàng, diễm sắc tuyệt đẹp từ sau thân cây bước ra.

Thiếu phụ áo trắng này phong tư tha thướt yếu điệu, trước đây có lẽ là một trang tuyệt sắc giai nhân lại thêm y phục trang nhã càng cho vẻ đẹp thêm thanh khiết thoát tục.

Ánh trăng bàng bạc tỏa xuống càng tôn vẻ đẹp lên bội phần, dung mạo tuyệt thể mà không mất đi vẻ kiêu sa quý phái khiến người ta không dám nhìn gần.

Không hiểu tại sao trên khuôn mặt tuyệt đẹp, khiến cho lòng người ngây ngất thỉnh thoảng lại thoáng lên nét u oán.

Lãnh Nguyệt My thấy ân sư, tính trẻ con của nàng chợt ập tới mắt đỏ hoe, thân hình bất giác ngào vào lòng sư phụ giọng cực kỳ nũng nịu :

- Sư phụ.

Thiếu phụ áo trắng này chính là Đông Dịch Thu Hàn Vân, người đưa tay vuốt nhẹ lên tóc ái đồ, trong khóe mắt tuyệt đẹp, giọt lệ long lanh ẩn hiện sự đau tình thân tựa như mẫu tử.

Hồi lâu sau.

Đông Dịch Thu Hàn Vân mới từ từ đẩy Lãnh Nguyệt My ra, mặt trừng trừng nhìn nàng đoạn nhẹ nhàng thở dài lắc đầu cười nói :

- My nhi muội tử ngươi bao lớn rồi? Sao cứ quấy rầy ta như vậy?

Lãnh Nguyệt My thoáng đỏ bừng mặt mỉm cười hờn dỗi :

- Sư phụ xấu lắm, hề cứ thấy mặt là giáo huấn đồ nhi à!

Đông Dịch Thu Hàn Vân bị vẻ đáng yêu nghịch ngợm của ái đồ Lãnh Nguyệt My là cho bật cười, trong lòng vui vẻ lắc đầu bảo :

- Hừ, sư phụ cũng quá khiến cho các ngươi hư đi.

Lãnh Nguyệt My quay người lại nhìn ân sư rồi chợt cất tiếng cười hi hi.

Đông Dịch Thu Hàn Vân bỗng kinh ngạc vì tiếng cười của ái đồ giọng bất an hỏi :

- Ngươi cười cái gì?

Lãnh Nguyệt My nghiêm giọng bảo :

- Đồ nhi cao hứng thay cho sư phụ, vì thấy người càng lúc càng trẻ ra, mỗi lúc mỗi xinh đẹp hơn không giống như sư phụ con mà giống như là...

Thu Hàn Vân tuy trong lòng cảm thấy sung sướng bội phần nhưng vẫn cố ý làm mặt nghiêm, trợn mắt liếc xéo Lãnh Nguyệt My một cái rồi trầm giọng lạnh lùng quát :

- Nói lão...

Lãnh Nguyệt My vội lè lưỡi rứt cổ nhăn mặt làm xấu.

Đông Dịch Thu Hàn Vân muốn cười nhưng gắng kìm lại được, cất giọng mắng yêu :

- Quý nha đầu, sư phụ già rồi, còn đẹp cái nỗi gì...

Thình lình...

Phía sau tiêu sơn phong vọng lại tiếng cười cuồng ngạo xuyên thấu mây xanh, hồi lâu không dứt thanh âm chấn động bên tai nội lực phát ra kinh người.

Lãnh Nguyệt My chợt biến sắc mặt hừ lạnh một tiếng đôi lông mày đen nhánh dựng lên, hai chân điểm nhẹ xuống đất thủ thế như muốn xông tới nơi phát ra tiếng cười nọ.

Nàng nhanh nhưng Đông Dịch Thu Hàn Vân còn lẹ hơn, tay phải vung ra nhanh như chớp, hai tay vươn tới ngăn Lãnh Nguyệt My trở về nguyên vị.

Trên mặt Lãnh Nguyệt My thoáng hiện nghi ngờ, ngơ ngác đưa mắt nhìn ân sư.

Chính lúc đó...

Thanh âm ngạo mạn nọ lại từ phía sau tiêu sơn phong vang đến chợt có tiếng nói :

- Thu Hàn Vân càng lúc càng xinh đẹp, tục ngữ thiệt đúng vô cùng, cái này chính là “lão hồi xuân”.

Tiếng nói chưa dứt bóng người đã lướt tới, một thân hình với bộ y phục màu xám, tay cầm một ống điều dài, dáng vẻ tựa như một lão nhà quê, cất tiếng cười ha hả đứng trước mặt Thu Hàn Vân và Lãnh Nguyệt My.

Lãnh Nguyệt My thật không ngờ rằng người vừa đến lại là Bắc Dao Từ Bán Nông, nàng không giấu vẻ vui mừng lớn tiếng gọi :

- Từ bá bá, hóa ra là người.

Lãnh Nguyệt My nói đoạn, co giò định chạy về phía Từ Bán Nông.

Một bóng trắng nhanh nhẹn lướt qua lẹ như điện xẹt.

Đông Dịch Thu Hàn Vân đã chắn ngang trước mặt nàng trầm giọng hét lớn :

- My nhi lui mau.

Nói chưa dứt lời đã thấy cánh tay phải của bà lạnh lẽo vung ra, ngọc chuông đuổi ra thu vô nhanh như chớp điện đánh tới, một trận cuồng phong khí thế như thiên hình vạn mã, kinh lực đánh ra khiến cho cát bay đá chạy, bụi đất bốc lên mù mịt, cuộn cuộn lao về phía Từ Bán Nông.

Đừng thấy dáng vẻ nhà quê của Từ Bán Nông, tướng mạo tuy tầm thường nhưng võ công đã thập phần liễu đắc, thân thủ lạnh lẽo khéo léo phi thường kỹ xảo độc bộ trong thiên hạ.

Chỉ thấy Từ Bán Nông không lùi mà tiến nhanh hơn sao xẹt, thân hình đã lạnh lợi lướt tới mé ngoài của luồng chuông phong, xoay mình như một con quay, chuông phong phát ra chẳng những không cách nào đả thương được ông ta, giống hệt như một tiểu ngoan đồng đùa nghịch lúc chìm lúc nổi trong dòng chuông phong, chân tay vung lên loạn xạ tự lấy đó làm trò vui.

Đông Dịch Thu Hàn Vân quả thật danh bất hư truyền, sắc mặt bà như có lớp sương lạnh giá bao phủ cây ngọc dịch trong tay chỉ tới, lạnh lùng cất tiếng cười đoạn trầm giọng quát :

- Muốn chết.

Ngọc dịch mau lẹ điểm tới, ánh sáng lấp loáng lóe lên xuất chiêu Ngọc Nữ Đầu Lẳng lẹ như tên bắn, phân thành ba hướng điểm vào ba yếu huyệt Huyền Cơ, Khí Môn, và Tương Đài của Bắc Dao Từ Bán Nông.

Một chiêu biến thành tam thức nhất loạt phóng ra, độc, chuẩn, thật là đáng sợ.

Bắc Đao Từ Bán Nông dường như biết sự lợi hại, muốn tránh không được, lại cũng không dám liều mạng nghênh chiến, bởi vì ngọn lửa tình đơn phương với Đông Dịch vẫn còn bùng cháy trong lòng ông suốt mấy chục năm, nên buộc lòng phải ngửa người hóp bụng đảo ngược ra phía sau lui tránh.

Đông Dịch Thu Hàn Vân mỉm cười cất giọng chế nhạo :

- Lão nhà quê kia cho dù ngươi có biến thành con lươn cũng không tránh khỏi ta đâu.

Lời nói chưa dứt chỉ thấy Từ Bán Nông hai chân bám chặt xuống đất, thân hình đã dán sát xuống đất lẹ như sao xẹt bay ngược ra xa khoảng chục trượng.

Chiêu này thực là vượt ra ngoài sơ liệu của người ta, người cao minh như Đông Dịch Thu Hàn Vân cũng không khỏi ngạc nhiên.

Bắc Đao Từ Bán Nông thấy mình thoát khỏi Thu Hàn Vân một cách dễ dàng như vậy trong lòng lão cực kỳ đắc ý cất lên tràng cười dài, thân hình như con lý ngư nhảy bật dậy.

Đột nhiên...

Tiếng cười của Từ Bán Nông bỗng tắt lịm, tựa như bị ai dùng lưỡi dao cứa đứt giữa chừng.

Thì ra Đông Dịch Thu Hàn Vân đã như bóng với hình đuổi tới sau lưng của Từ Bán Nông, lão ung dung cất lên hồi cười dài đột ngột cất đầu lên thì chiếc ngọc dịch đã lẹ làng điểm tới đúng lúc không hề chậm trễ. Bắc Đao Từ Bán Nông thấy vậy cũng không khỏi rùng mình ớn lạnh.

- Phịch.

Thân hình Từ Bán Nông vừa bật dậy đã té ngay dưới đất, khiến cho bụi đất bay tứ tung.

Cây ngọc dịch của Thu Hàn Vân chỉ vào Từ Bán Nông đang nằm dưới đất bất động, đôi mày cong đen nhánh chột giã ra, mặt ngọc tươi tỉnh cười hắc hắc nói :

- Lão nhà quê kia ta xem ngươi chạy đường nào cho thoát.

Bắc Đao Từ Bán Nông vẫn nằm dài trên mặt đất ngẩng mặt liếc về phía Thu Hàn Vân một ánh mắt tinh quái chột lóe lên tiếp đó cất tiếng cười lớn nói với bà :

- Chạy đi đâu hả? Nàng có dám đánh cuộc với ta không?

Nói xong, Bắc Đao Từ Bán Nông từ từ lồm cồm ngồi dậy.

Đông Dịch Thu Hàn Vân còn lạ gì những nguy kế của Bắc Đao quỷ dị khôn lường, há có thể để âm mưu lão có thể thành công, bà lẳng lặng không nói, cây ngọc dịch xuất thủ nhanh hơn tia chớp điểm lẹ xuống chỗ Bắc Đao đang ngồi.

Đông Dịch Thu Hàn Vân cùng Bắc Đao Từ Bán Nông cứ vừa đánh vừa chằm chọc lẫn nhau. Lân Nguyệt My từ nhỏ đã quen mắt với cái trò này nên cũng chẳng lấy gì làm ngạc nhiên chỉ đứng một bên nhìn rồi mỉm cười mà không hề ngăn trở hai người. Nàng biết rằng càng có người khác xen vào Từ Bán Nông càng đùa dai hơn còn nếu không có ai can ngăn, lão chẳng có gì để đùa nghịch được nữa.

Lân Nguyệt My biết rõ công lực của sư phụ mình đã đạt đến mức thông huyền, phút chốc cây ngọc dịch trong tay Thu Hàn Vân còn cách đầu của Từ Bán Nông độ chừng hai tấc khỏi cần đánh xuống mà chỉ cần chạm nhẹ cũng đủ làm đầu của lão biến thành trái dưa nát bét.

Lân Nguyệt My thấy sự thể qua nguy cấp vội vàng hét lớn :

- Sư...

Lân Nguyệt My chỉ la được tiếng “sư” tiếng “phụ” chưa kịp thốt ra miệng đã thấy thần sắc của Đông Dịch Thu Hàn Vân chợt biến đổi la lên một tiếng kinh ngạc :

- Ủa...

Lân Nguyệt My biết là có chuyện dị thường xảy ra liền cúi đầu xuống nhìn, dưới đất đã trống trơn không có vật gì, Bắc Đao Từ Bán Nông trong nháy mắt đã biến đi đâu mất.

Lẽ nào lão có thể biết được phép kỳ môn độn giáp, chẳng lẽ lão có thuật tàng hình, chẳng lẽ lão...

Không thể nào như vậy được.

Bất quá lão chỉ phản ứng được nhanh lẹ, công phu tiểu xảo chỉ cao hơn người một bậc mà thôi.

Hóa ra cái thế ngồi dầy chậm chạp của Từ Bán Nông là một kế dụ địch, chính vào lúc Đông Dịch Thu Hàn Vân trở tay xuất thủ, trong phút chốc vô cùng ngắn ngủi, thân hình lão đã thuận đà lăn nhanh về bên phải như một khúc gỗ để trốn thoát một cái đã ra xa mấy trượng.

Thế lăn này mới nhìn thì thật bất tiện vô cùng, nhưng trong lúc này thì cực kỳ hữu dụng, nếu không Bắc Đao khó có thể tránh thoát trận lôi đình của Thu Hàn Vân.

Đông Dịch Thu Hàn Vân đột ngột quay đầu lại liền thấy Từ Bán Nông đang dùng tay phủi đất cát dính khắp từ đầu đến chân lồm cồm bò dậy trông thật buồn cười.

Thu Hàn Vân nhin không được cười, vội lấy tay bịt miệng. Nhưng tiếng cười hi hi cũng vẫn thoát ra ngoài.

Da mặt Bắc Đao còn dày hơn cả da trâu nên chẳng biết ngứa ngáy là gì, hai tay đang bận phủi bụi đất bám trên người, đôi mắt trợn trừng liếc xéo thiếu phụ xinh đẹp một cái rồi giọng lão bực bội cất lên pha lẫn sự châm chọc :

- Cười... cười cái gì, coi chừng cười quá nứt bụng ra bây giờ. Người tưởng rằng người ghê gớm lắm hả? Hừ lão đầu tử đây chỉ đùa với người cho vui thôi. Thật... thật là không biết xấu mặt...

Lãnh Nguyệt My cũng bật cười rũ rượi, mặt đỏ tía tai.

Đông Dịch Thu Hàn Vân cũng cong lưng lại mà cười, rồi thở hổn hển bảo :

- Người nói cũng phải ta đâu dám khinh, lão ca đây thật là ghê gớm...

Bắc Đao Từ Bán Nông thừa biết đối phương sẽ nói những lời chẳng hay ho gì tiếp theo sau, trong lòng lo lắng vội cắt ngang lời Thu Hàn Vân :

- Phí lời, đương nhiên ta tài giỏi hơn người rồi.

Thu Hàn Vân chợt thôi cười, nét mặt giả bộ nghiêm trang cất giọng chọc lão :

- Các hạ vừa rồi mới xuất chiêu Lăn Trùng Lăn Quay có lẽ đã thụ giáo được nơi sư nương người chăng? Tuyệt ghê hả.

Thu Hàn Vân cực kỳ lúng túng mặt chợt đỏ bừng lên, lời nói vừa thốt ra đã cảm thấy ngứa ngáy bởi vì bà ta cũng là nữ nhân mà.

Lãnh Nguyệt My hết nhìn Từ Bán Nông lại quay qua ngó ân sư của mình muốn bật cười nhưng không dám trong lòng tự nhủ:

“Niên kỷ hai người cộng lại cũng xấp xỉ gần trăm rồi, mà nhất cử nhất động cứ hệt như những đứa trẻ thật là càng già lại càng nhỏ”.

Một thoáng im lặng trôi qua.

Lãnh Nguyệt My đưa mắt nhìn Bắc Đao đôi mắt nhấp nháy, đoạn mỉm cười cất tiếng :

- Từ bá bá, người cũng đến đây nữa à, mấy lần tiểu nữ đến thăm bá bá đều không ở nhà, hôm nay ngọn gió lành nào đã đưa bá bá tới đây.

Từ Bán Nông trợn tròn mắt, thần sắc bất an tiến lại gần Thu Hàn Vân đưa tay vỗ vào sau đầu mình giọng vẻ cấp bách :

- Chết thật, Nguyệt My không nói ta cũng quên mất, Hàn Vân, đại sự không may đã xảy ra...

Thu Hàn Vân liếc nhìn Từ Bán Nông giọng bà lạnh lùng :

- Cái thứ ăn no ngủ kỹ nhà người mà cũng có chuyện đại sự hay sao?

Từ Bán Nông đảo mắt, cơn giận bốc lên nhưng vội kìm lại được, nghiêm giọng nói nhỏ :

- Chưởng môn Thiếu Lâm là Huệ Quả đại sư đã thất tung.

Đông Dịch Thu Hàn Vân ngạc nhiên không dám tin vào tai mình vội hỏi :

- Có thể có chuyện này sao?

Từ Bán Nồng lại mở miệng thanh âm khàn khàn của ông lại tiếp tục vang lên :

- Không những chỉ có ông ta mà ngay cả Huyền Chân Tử Chưởng môn phái Nga My, Vũ Tu Quyền Chưởng môn Côn Lôn, Thiên Nhất đạo trưởng Chưởng môn phái Võ Đang, Sương Thái Hư Chưởng môn phái Hoa Sơn, Nhiếp Tiểu Thanh Chưởng môn phái Thanh Thành cũng...

Thu Hàn Vân nghe vậy chợt biến sắc mặt, lấy tay nắm lấy vai Từ Bán Nồng lắc hỏi không kịp thở :

- Chẳng lẽ họ đều thất tung cả sao?

Từ Bán Nồng nhún mày buồn bã gật đầu xác nhận :

- Đúng vậy, còn có Đường Nhân Phụng chủ nhân của Tứ Xuyên đường môn đại đương gia, Nam Cung Lý Siêu Phàm, rồi ngay đến Miêu Cương Ông Thúc Hoa, Mộc Lạc Trắc Mộc cũng không biết đi đâu.

Thu Hàn Vân thấy sự tình đã nghiêm trọng cực độ liền im lặng suy nghĩ một lát rồi trầm giọng nói :

- Chuyện... Chuyện này đã xảy ra cách đây bao lâu.

Từ Bán Nồng đáp :

- Gần nhất cũng khoảng một hai năm nay...

Thu Hàn Vân thiếu chút nữa là đã nhảy bổng lên nắm bắt hỏi :

- Gần nhất cũng một hai năm nay sao? Ta với người ẩn cư nơi đây nếu như không biết thì cũng còn có nguyên cớ, vậy thì đệ tử Cái bang rải khắp thiên hạ tại mất nhiều vô kể tin tức linh thông, sáng đưa tối đến mà trong chốn vô lâm giang hồ phát sinh chuyện lớn như vậy, Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị và Bang chủ Cái bang sao lại không biết...

Thu Hàn Vân nói đến đây chợt ngưng bật, đột nhiên liếc nhìn Từ Bán Nồng rồi truy hỏi ông ta :

- Còn... Còn người sao lại biết chuyện này?

Từ Bán Nồng thở dài một tiếng nói tiếp :

- Đại sư Huệ Quả Chưởng môn Thiếu Lâm là huynh đệ cô biểu với ta, hợp ý với nhau từ nhỏ thân nhau như thể tay chân, tuy người đã xuất gia nơi Thiếu Lâm tự nhưng không hề mất đi tình thân, mỗi năm ta đều đến Thiếu Thất phong ở lại chơi với người độ vài ngày, mấy tháng trước ta nhân dịp ghé qua Thiếu Lâm không ngờ rằng...

Lãnh Nguyệt My vội nói chen ngang :

- Người không gặp Huệ Quả đại sư Chưởng môn phái Thiếu Lâm phải không?

Từ Bán Nồng khẽ gật đầu nói tiếp :

- Không sai, giám tự đại sư Huệ Nhân nói với ta, Chưởng môn sư huynh đã vân du bốn biển nhưng thân sắc không được tự nhiên, khiến ta sinh nghi vội gắng hỏi kỹ càng cuối cùng đại sư đã nói thật ra cho ta nghe sự việc này.

Đông Dịch Thu Hàn Vân vội hỏi :

- Trước khi đại sư Huệ Quả Chưởng môn Thiếu Lâm mất tích, có điềm gì xảy ra để báo trước không?

Từ Bán Nồng chậm rãi tiếp tục cất tiếng :

- Sự tình là như vậy, buổi trưa một bữa nọ đại sư Huệ Quả Chưởng môn Thiếu Lâm gọi sư đệ là Huệ Nhân giám tự định vào trong phương trượng phò thác việc trong chùa lại cho sư đệ mình, nói rằng mình nhận được thiệp mời của Chu đại hiệp nên phải đi xa một chuyến. Bởi việc vô cùng cơ mật nên nhất thiết không được tiết lộ ra ngoài.

Từ Bán Nông lại lên tiếng thở dài nói tiếp :

- Chính lúc đại sư Huệ Quả vừa bước ra khỏi sơn môn thì gặp Thiên Nhất đạo trưởng không mời mà đến, hai người mật đàm một lúc rồi cùng xuống núi...

Lãnh Nguyệt My nghi ngờ cất tiếng hỏi :

- Thế rồi Huệ Quả đại sư và Thiên Nhất đạo trưởng đi luôn không quay về sao.

Thần sắc Từ Bán Nông trầm mặc giọng ông buồn rầu đáp :

- Đúng thế!

Thu Hàn Vân hấp tấp hỏi tiếp :

- Người có đi đến Võ Đang sơn không?

Bắc Đao Từ Bán Nông nhè nhẹ thở dài đáp :

- Giám tự Huệ Nhân chẳng những đã đến Nga My, Võ Đang, Thanh Thành, Hoa Sơn, Côn Lôn mà ngay cả vùng Miêu Cương xa xôi cũng đã đặt chân tới một bận...

Thu Hàn Vân liền truy hỏi tiếp :

- Sự thế ra sao?

Từ Bán Nông lẩm bẩm :

- Đại khái cũng giống như sự tình Thiếu Lâm...

Lãnh Nguyệt My vội tiếp lời :

- Họ đều nói theo lời mời của Chu đại hiệp rồi từ đó đi không trở về biệt vô âm tín chứ?

Từ Bán Nông lại khẽ gật đầu :

- Chính phải.

Thu Hàn Vân lẩm bẩm một mình :

- Điều kỳ quái là ngay cả Cái bang cũng không hề biết?

Lại một thoáng im lặng trầm mặc.

Thu Hàn Vân chớp mắt hỏi tiếp :

- Lẽ nào bọn họ đều không đề cập tới nơi hội kiến Chu đại hiệp? Lúc nào...

Lãnh Nguyệt My hấp tấp nói thêm :

- Còn... Còn người nào đã đến đưa cái tin thay cho Chu đại hiệp?

Bắc Đao Từ Bán Nông chậm chạp nói :

- Chưởng môn nhân của họ không nói đương nhiên cũng không ai dám hỏi.

Xem tiếp hồi 22 Quần hùng hiệp nghĩa

22. Hồi 22 Quần Hùng Hiệp Nghĩa

Bốn bề lặng im phăng phắc, bầu khí trầm mặc phủ kín mọi nơi.

Đồng Định Thu Hàn Vân, Bắc Đao Từ Bán Nông và Lãnh Nguyệt My ngồi trên tầng thạch sơn, đôi mày cau lại trầm tư không nói dường như đang cố gắng giải khai một điều cực kỳ khó hiểu.

Bất ngờ...

Lãnh Nguyệt My chợt nhảy lên vui vẻ cười nói :

- Chúng ta đi kiếm Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp thì sẽ rõ trắng đen ngay thôi mà.

Từ Bán Nông liếc nhìn nàng rồi lạnh lùng bảo :

- Làm như chỉ có ngươi thông minh chắc. Các đại môn phái tuy canh giữ bí mật, không nói việc Chưởng môn thất tung cho các môn nhân đệ tử nghe nhưng cũng đã huy động toàn lực âm thầm truy tìm nơi hạ lạc của Chu đại hiệp...

Thu Hàn Vân cực kỳ mừng rỡ vội hỏi :

- Có tin tức gì về ông ta không?

Trên mặt Từ Bán Nông hiện ra vẻ tinh quái giọng châm chọc :

- Hả, ngay cả người cũng không biết tông tích của lão đó, người... người khác làm sao mà biết được.

Thu Hàn Vân đỏ bừng mặt, bực tức liếc xéo Từ Bán Nông giọng không vui quát lớn :

- Người...

Giọng Từ Bán Nông lạnh giá :

- Ta đâu có ý đó, bất quá chỉ là nói người mà người hằng ngày nhớ đêm mong đó. Chu đại hiệp cũng đã thất tung rồi sao?

Thu Hàn Vân đột nhiên run rẩy tựa như bị sét đánh thân hình lão đảo muốn té.

Lãnh Nguyệt My vội giơ tay đỡ lấy ân sư giọng nàng lo lắng gọi :

- Sư phụ, người...

Thu Hàn Vân đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc ái đồ, lệ quang ẩn hiện, thở dài một tiếng rồi từ từ nói :

- My nhi, vì sư phụ mà con đã phải cam tâm ẩn mình nơi chốn thanh lâu, ôi thật là nhục nhã cho con biết bao.

Lãnh Nguyệt My thản nhiên mỉm cười an ủi ân sư :

- Sư phụ đối với con ơn trọng như núi. Đồ nhi có xả thân này cũng chưa báo đáp được ân tình của người.

Thu Hàn Vân cảm thấy cực kỳ thanh thản nói tiếp :

- Ta sở dĩ mệnh cho con đến nơi Trương Dịch xa xôi đó, là bởi vì Bạch Y Mặc Kiếm đã để lại giọt máu duy nhất của mình là Đặng Tiểu Nhân, con trai độc nhất cho Nạp Vũ Xuân nuôi dưỡng. Ta nghĩ... nhất định chàng sẽ đến thăm ái tử của mình, có con làm tai mắt cho ta, cũng... nào ngờ...

Từ Bán Nông khẽ liếc nhìn Thu Hàn Vân giọng lão buồn rầu :

- Không ngờ người tính không bằng trời tính, người muốn tìm ẩn nơi Diệu Phong sơn này để lúc Nhật Nguyệt Minh khởi sự người sẽ trợ giúp lão ta một tay, có ngờ đâu trời xanh trêu người khiến cho người phải đợi...

Thu Hàn Vân không buồn để ý tới lão, mà cứ đưa mắt nhìn chăm chú vào Lãnh Nguyệt My lòng tràn đầy hy vọng cất tiếng hỏi :

- My nhi, chẳng lẽ con thật sự không thấy Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp đến thăm hài tử sao?

Lãnh Nguyệt My nhè nhẹ lắc đầu đáp :

- Không có.

Thu Hàn Vân ngửa mặt nhìn trời lẩm bẫm một mình :

- Chu... người... người thật là kẻ vô tâm đệ nhất thiên hạ.

Nguyên là mấy chục năm về trước, trong võ lâm giang hồ quần hùng xưng tụng năm vị bá chủ chốn võ lâm đó là Đông Dịch Thu Hàn Vân, Nam Bút Tạ Tiểu Thiên, Tây Đổ Nguyên Đại Thành, Bắc Dao Từ Bán Nông, Trung Châu Nhất Kiếm Chu đại hiệp.

Mà Đông Dịch Thu Hàn Vân chẳng những có võ công cao tuyệt mà tư chất lại yêu kiều diễm lệ khác thường. Một tuyệt thế giai nhân như vậy nam nhân nào mà chẳng thích.

Thế là Đông Dịch Thu Hàn Vân trở thành đối tượng của bốn anh tài kiệt xuất trong võ lâm tranh chấp đó là Nam Bút, Tây Đổ, Bắc Dao và Trung Châu Nhất Kiếm.

Chẳng bao lâu Tây Đổ Nguyễn Đại Thành tự biết mình khó mà lọt vào mắt xanh của giai nhân nên tự động rút lui, trở về cố hương nghe theo lời mai mối của cha mẹ lấy vợ sinh con nối dõi tông đường.

Sau đó Bắc Dao Từ Bán Nong cũng tự mình âm thầm rút lui khỏi tình trường. Từ đó tuyệt nhiên không nhắc đến chuyện yêu đương thế không bao giờ lấy vợ, sống độc thân suốt đời, nhưng hình bóng của Thu Hàn Vân vẫn khắc sâu trong trái tim lão. Bắc Dao nguyện lấy niềm vui của nàng làm niềm vui của mình, nguyện cùng chịu khổ với nàng. Đây cũng là lý do duy nhất khiến cho lão cùng ẩn cư nơi Diệu Phong sơn làm hàng xóm của nàng.

Ôi, lẽ nào yêu đến mức không còn oán giận chi nữa sao.

Nam Bút Tạ Tiểu Thiên không những võ công tuyệt cao, trí tuệ hơn người dung mạo tuấn tú như Phan An tái thế, cứng rắn nhưng không mất đi vẻ văn nhã.

Theo lý mà nói thì Nam Bút Tạ Tiểu Thiên ắt đúng là một vị lang quân kiêu mầu mà thiếu nữ nào cũng đều mong ước nhưng tại sao vẫn không chiếm được trái tim của mỹ nhân, trái lại còn bị thất bại cực kỳ thảm hại.

Nguyên là Nam Bút Tạ Tiểu Thiên cơ mưu âm hiểm xảo quyết, tâm địa hẹp hòi không dung thứ cho kẻ khác, miệng cười mà lòng luôn tính kế hại người.

Tuy Nam Bút Tạ Tiểu Thiên đối với Đông Dịch Thu Hàn Vân vô cùng ân cần tìm đủ mọi phương kế chiều chuộng để vừa lòng đẹp ý mỹ nhân.

Nhưng Đông Dịch Thu Hàn Vân là một kỳ nữ trong giang hồ, nàng dùng huệ mắt nhìn thấu tận gan ruột người ta nên nàng không lạ gì thái độ chiều chuộng giả dối của Nam Bút.

Với cá tính cổ hủ của Nam Bút Tạ Tiểu Thiên đương nhiên gã không chịu rút lui một cách êm thấm bao giờ.

Gã không những hận Thu Hàn Vân tới tận xương tủy mà còn coi tình địch của mình là Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp như cây đinh trong mắt làm gã nhức nhối vô cùng, gã đã thề độc sẽ báo thù hai người.

Từ đó Tạ Tiểu Thiên ôm hận biệt tích trong giang hồ không còn thấy ngọn ngân bút xuất hiện tung hoành trong giới võ lâm.

Nhưng người trong giới võ lâm tin chắc rằng ngày mà Nam Bút Tạ Tiểu Thiên tái xuất giang hồ không những Đông Dịch Thu Hàn Vân và Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp khó mà ăn ngon ngủ yên ngay cả giới võ lâm đang lặng yên cũng phải dậy sóng, máu phun nhuộm đỏ chốn giang hồ.

Nam Bút, Tây Đổ, Bắc Dao đều thấy khó nên rút lui, vậy nên chỉ còn lại Đông Dịch Thu Hàn Vân và Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp tất sẽ vĩnh viễn trở nên một đôi trai tài gái sắc mới đúng.

Ngờ đâu tạo hóa trêu người, duyên may giữa đường đứt bóng, khiến cho đôi uyên ương sống tình trào dâng mãnh liệt phải ôm hận suốt đời.

Người xen vào ngăn trở mối lương duyên chính là đương kim Hoàng đế Càn Long, lúc đó đang là Bảo Thân Vương Hoàng Lịch, người em kết nghĩa của Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp.

Tâm tính Chu đại hiệp khoáng đạt vô cùng chỉ nghĩ tới điều tốt cho người khác, chàng sợ rằng vì thế sẽ làm tổn thương tới tình nghĩa đệ huynh nên ra sức thành toàn cho hai người. Chính vào đêm trước ngày cử hành hôn lễ. Chu đại hiệp đã âm thầm lặng lẽ ra đi không lời từ biệt.

Đông Dịch Thu Hàn Vân với Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp đã từng trao lời thệ hải minh sơn dưới ánh trăng há lại chịu thay đổi lời ước thệ, thanh cầm lỗi nhịp khiến nàng đau khổ không thiết sống nữa, chán nản muốn thí phát quy y ẩn mình nơi cửa thiền môn, cho đến hôm nay nỗi u sầu chất chứa trong lòng Thu

Hàn Vân. Vì việc ra đi lặng lẽ âm thầm của Chu đại hiệp vẫn còn canh cánh bên lòng không thể nguôi ngoai.

Đông Dịch Thu Hàn Vân đâu biết rằng trong lòng Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp cũng cực kỳ thống khổ.

Bảo thân vương Hoàng Lịch do bị Ung Chính hoàng đế buộc phải lên ngôi tôn bảo kế vị phụ hoàng nên phải nhớ lời di huấn của Tổ tiên không được kết hôn cùng nữ nhân Hán tộc thế mà nhân duyên cũng không thành toàn.

Những năm tháng hào hùng của Đông Dịch, Nam Bút, Bắc Dao và Trung Châu Nhất Kiếm vừa mới bắt đầu nhưng đã như ngôi huệ tinh chợt lóe sáng rực rỡ rồi nhanh chóng tắt ngấm không khỏi khiến cho người ta thở dài nuối tiếc.

Lãnh Nguyệt My thấy sư phụ mình và Bắc Dao Từ Bán Nông yên lặng quá lâu nàng thoáng nghĩ ngợi một lát rồi cất giọng nhỏ nhẹ thưa :

- Nhị vị trưởng bối sao lại không nói? Chuyện đại sự như vậy cần phải có người nói ra chủ ý của mình mới phải chứ.

Đông Dịch Thu Hàn Vân chợt như sực tỉnh, trong thâm tâm biết tình thế đã cực kỳ nghiêm trọng, bèn thôi bực bội với Từ Bán Nông nữa, vội chấp hai tay mỉm cười nói tiếp :

- Từ huynh lịch duyệt giang hồ đã lâu, kinh nghiệm, kiến giải rộng rãi cao minh, theo huynh thấy chúng ta phải làm thế nào cho được?

Bắc Dao Từ Bán Nông được Thu Hàn Vân cất tiếng khen ngợi lòng lão như mềm lại liền đáp ngay :

- Trên đường tới đây ta cũng đã nghĩ qua, phía sau của những sự việc này dường như ẩn tàng một âm mưu cực lớn, trong lúc cấp bách này chúng ta tất phải huy động toàn bộ lực lượng kiếm cho ra nơi hạ lạc của Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp, đồng thời chia làm hai nhóm quan sát ám phòng, ắt sẽ rõ kẻ nào núp bóng làm trò quỷ dị. Như vậy chúng ta mới tìm cách đối phó với hắn...

- Lời nói Từ huynh chính hợp với ý ta...

Thu Hàn Vân suy nghĩ một lát rồi nghiêm mặt nói tiếp :

- Những người bị thất tung dù không phải là Chưởng môn thì cũng là bậc thế gia trong chốn võ lâm, hào kiệt thời nay. Mỗi người đều mang trong mình võ công tuyệt thế, chỉ trong phút chốc đã bị đối phương kìm chế đủ biết kẻ chủ mưu trong vụ này quả là cực kỳ đáng sợ, ta và người thân mang trọng nhiệm, lực lượng thật quá ít ỏi đúng không?

Từ Bán Nông cười ha hả nói :

- Tây Đồ Nguyễn Đại Thành và lão Nạp Vũ Xuân dường già ở Trương Dịch buồn chán đang không có việc tiêu sấu há ta lại chịu để cho hai lão đó ngoài vòng sao? Lẽ nào không viết thư mời họ đến đây cùng bàn việc đại sự.

Thu Hàn Vân khẽ gật đầu đôi mày hơi cau lại trầm ngâm không đáp.

Lãnh Nguyệt My thấy vậy vội nói tiếp lời :

- Sư phụ người nên biết rằng Đặng Tiểu Nhân hiện đang ở Bắc Kinh.

Đông Dịch Thu Hàn Vân tức dưng ngược đôi mày đen nhánh đứng phắt dậy trầm giọng quát :

- Đừng nhắc tới tiểu tử đó.

Giọng Từ Bán Nông vẫn thản nhiên như thường :

- Những chuyện đúng sai ân oán giữa người và Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp là việc giữa các người, không nên để nó liên lụy đến hài tử. Hơn nữa, Chu đại hiệp là phụ thân của hắn. Hắn có quyền tham gia vào sự việc này chứ.

Thu Hàn Vân buông tiếng thở dài, lặng thinh không đáp.

Lãnh Nguyệt My nhẹ nhàng bước đến gần bên ân sư mỉm cười hỏi :

- Sư phụ lo lắng không đủ nhân lực phải không?

Thu Hàn Vân ngửa mặt nhìn trời không để ý tới nàng.

Lãnh Nguyệt My mỉm cười nói tiếp :

- Sư phụ yên tâm ngoài Đặng Tiểu Nhân còn có Thiên Long bát tướng trong Nhật Nguyệt Minh ngày trước, Thần Dao Trịnh Chính Nhân, Quỷ Ảnh Tư Sở Bưu, Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị, Bang chủ Cái bang Thạch Lệnh Nguyên và các cao thủ trong bang...

Từ Bán Nông gật đầu nói :

- Đúng vậy, chúng ta còn có thể tuyển chọn các hảo thủ trong các đại môn phái, ta tin có thể ứng phó được.

Thu Hàn Vân khẽ thở dài nói :

- “Cứu nhân như cứu hỏa” các đại môn phái rải rác khắp bốn phương. Hơn nữa đất đai xa xôi có khi nằm tận nơi thâm sơn cùng cốc cách xa ngàn dặm xe ngựa khó đi, ta lo rằng...

Thu Hàn Vân còn chưa nói hết câu trong bầu không khí tĩnh mịch của đêm khuya bỗng vọng lại tiếng cười ngạo nghễ, tiếp đó có tiếng lão nhân vang lên :

- Cái bang đệ tử đi khắp thiên hạ, tin tức truyền đi cấp thời, sáng đưa tối đến, khắp trong Cái bang ai cũng nghe theo lời sai khiến của Đông Địch Thu nữ hiệp mà.

Đông Địch Thu Hàn Vân, Bắc Dao Từ Bán Nông và Lãnh Nguyệt My đều vui mừng, nét mặt hoan hỉ ngẩng đầu nhìn lên...

Chỉ thấy bóng người lướt tới, một lão hóa tử đầu tóc rối bù mặt mày dơ bẩn, quần áo rách rưới, nhưng tinh thần vẫn khang kiện mắt sáng như điện tuổi đã xấp xỉ bách tuần đáp xuống trước mặt ba người.

Đứng bên cạnh lão hóa tử là một thiếu niên mình mặc một chiếc ngân bạch trường sam mặt mày rạng rỡ, mắt sáng như sao. Phong thái văn nhã nhưng không mất đi vẻ cứng cáp khang kiện đứng sừng sững như cây đại thụ.

Thu Hàn Vân, Từ Bán Nông và Lãnh Nguyệt My thấy Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị là một dị nhân trong giang hồ có danh phận cực cao trong giới võ lâm, ngay cả Bang chủ Cái bang Thạch Lệnh Nguyên cũng phải tôn kính gọi lão nhân này là “Sư Công”.

Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị thấy ba người định làm lễ tham bái, hai tay vội vươn ra ngăn cả ba người lại, mắt lão trợn trừng trầm giọng nạt lớn :

- Các ngươi tính đuổi lão hóa tử đi khỏi đây sao?

Thu Hàn Vân, Từ Bán Nông biết rõ tính tình của lão vội lui qua một bên đồng thanh cười nói :

- Không dám, vãn bối xin bái kiến Trình lão tiên bối.

Lãnh Nguyệt My cũng phải áo đứng tránh qua một bên Trình Lão Nhị, chân tay luống cuống muốn nói gì nhưng không thốt nên lời.

Thiếu niên đứng bên Trình Lão Nhị bước nhanh tới trước quỳ xuống bái lạy trước mặt Thu Hàn Vân và Từ Bán Nông tiếp đó lớn tiếng hô :

- Vãn bối Đặng Tiểu Nhân khấu đầu cung thỉnh nhị vị tiên bối kim an.

Thu Hàn Vân kích động tâm thần, thân hình nhẹ nhàng bước tránh qua một bên không chịu nhận lễ.

Đặng Tiểu Nhân thiếu tình mẫu tử từ nhỏ nên khi vừa thấy Thu Hàn Vân lòng chàng đã nảy sinh một thứ cảm giác vô cùng kỳ diệu tựa như tình mẫu tử thiêng liêng.

Chàng không ngờ rằng Thu Hàn Vân lại lạnh nhạt với chàng, né tránh không chịu nhận lễ, nguyên nhân nào vậy? Đặng Tiểu Nhân nghĩ ngợi hồi lâu cũng không tài nào hiểu được.

Đặng Tiểu Nhân từ nhỏ đến giờ chưa hề bị ai đối xử lạnh nhạt như thế, chàng bỗng biến sắc mặt, nghi ngờ nổi lên quỳ mãi dưới đất lúng túng khó xử cực độ.

Khuôn mặt Lãnh Nguyệt My cũng chợt biến sắc, muốn đến đỡ Đặng Tiểu Nhân dậy an ủi chàng mấy câu nhưng ở trước mặt sư phụ nàng không dám di động thực hiện hành động của mình, đành phải đứng một bên lòng cực kỳ lo lắng.

Từ Bán Nong sắc mặt không vui nhưng cũng không dám phát tác cơn giận dữ của mình, vội giơ tay đỡ Đặng Tiểu Nhân dậy, đoạn bước lẹ tới trước mặt Thu Hàn Vân nói nhỏ :

- Người... Người không thấy làm như vậy là quá đáng sao?

Thu Hàn Vân lúc này cũng đã bình tĩnh trở lại, cảm thấy thái độ của mình vừa rồi có phần quá đáng, lòng áy náy không yên bèn ngược đôi mắt phượng nhìn về phía Đặng Tiểu Nhân.

Thà rằng đừng nhìn thì tốt hơn, vừa nhìn thấy càng thêm buồn sầu.

Chỉ thấy Thu Hàn Vân run lên cầm cập, thân hình lão đảo muốn ngã, đôi mắt đỏ hoe không tìm được dòng lệ thánh thót tuôn rơi.

Diện mạo, thân hình, khí độ, thần thái đều giống y hệt, giống như được đúc từ một khuôn ra, cử chỉ đáng diệu ngay cả ánh mắt cũng hệt như cố nhân.

Đứng trước mặt bà bây giờ dường như không phải là Đặng Tiểu Nhân mà sống động như Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp uy chấn thiên hạ năm xưa.

Năm xưa chàng và nàng đã bao lần hẹn nhau dưới trăng, bao lần trao cho nhau câu thệ hải minh sơn, nói sao cho hết những tình ý đêm xuế những lời ân tình...

Cho dù vật đổi sao dời, đất trời biến chuyển tình yêu của họ vĩnh viễn không hề thay đổi.

Trời xanh khéo trêu người lẽ nào lại đúng là “Tự cổ đa tình thiên không dư hận” đa tình ôm hận thiên thu không nguôi.

Hôm nay...

Những lời thệ hải minh sơn dưới trăng đã trở thành mây khói tan biến trước mắt, nhưng trong lòng lửa hận vẫn thiêu đốt tâm can không lúc nào nguôi.

Nỗi buồn trong lòng cuộn cuộn như dòng nước không ngừng tuôn chảy về hướng đông.

Thu Hàn Vân quay đầu lại gắng nén tiếng nức nở, đôi mắt đăm đăm không chớp nhìn Đặng Tiểu Nhân, tự nhiên phát sinh một tình cảm yêu thương trong lòng, thỉnh thoảng lệ vẫn tuôn rơi rồi tìm không được cất giọng run run kêu lên :

- Hải tử...

Thế là Đặng Tiểu Nhân quên hết những điều buồn phiền, tình thương yêu mến kính phục lại nảy sinh chàng như thấy được hình bóng của tử mẫu, bất giác chàng lao vào lòng bà bật khóc nức nở vì sung sướng. Đây cũng chính là niềm mong mỏi của Lãnh Nguyệt My này. Mắt thấy mộng đã thành sự thật cũng không giấu nổi vui mừng lệ ẩn hiện trong khóe mắt.

Hai lão quái vật xú vị tương đầu là Trình Lão Nhị và Từ Bán Nong thấy thế cũng gật đầu liên hồi, cất tiếng cười sảng khoái.

Thu Hàn Vân và Đặng Tiểu Nhân ôm nhau cùng khóc hồi lâu, bà mới chậm chậm đẩy Đặng Tiểu Nhân ra, miệng lẩm bẩm nói :

- Hải tử, để ta nhìn lại người một chút coi.

Hai người ngưng thần nhìn nhau, Thu Hàn Vân đưa hai tay vuốt nhẹ lên má Đặng Tiểu Nhân, đoạn chậm chậm dùng tay gạt những giọt lệ trên mắt chàng, rồi hạ thấp giọng nói :

- Anh hùng sao dễ rơi lệ như vậy? Hải tử người đừng khóc nữa.

Đặng Tiểu Nhân gật đầu đáp :

- Vậy... Vậy thì người cũng đừng khóc.

Thu Hàn Vân gật đầu mỉm cười :

- Ủ, ta... Ta không khóc...

Miệng bà tuy nói không khóc nhưng những giọt lệ lấp lánh vẫn lăn dài rơi xuống.

Đặng Tiểu Nhân vội lấy tay lau nước mắt cho bà đoạn nghiêm giọng bảo :

- Xem kia! Người lại khóc nữa rồi. Tiểu nhi không... không muốn xưng hô người là lão tiền bối, gọi như vậy chẳng những tỏ ra quá xa lạ hơn nữa lại làm cho người già thêm.

Thu Hàn Vân bật cười phá lên khê liếc chàng rồi bảo :

- Hài tử, người xem ta thật là đã già rồi mà.

Đặng Tiểu Nhân vội vàng lắc đầu giọng chàng cương quyết :

- Người không già, không già chút nào. Tiểu nhi đã gặp nhiều nữ nhân chỉ có người là đẹp nhất mà thôi.

Thu Hàn Vân chợt đỏ bừng mặt vội vàng ngẩng đầu khê liếc nhìn Trình Lão Nhị và Từ Bán Nông đang mãi nói chuyện, chính lúc Đặng Tiểu Nhân nói ra điểm chính là Thu Hàn Vân còn trẻ đẹp thì hai người đang quay lưng lại nói chuyện huyên thuyên, hoa chân múa tay ra vẻ thích thú chẳng hề chú ý đến lời nói của Đặng Tiểu Nhân.

Lãnh Nguyệt My cũng không vừa, nàng ngồi dưới gốc cây hai tay chống cằm ngơ ngẩn xuất thần cơ hồ như đang nghĩ ngợi điều gì, kỳ thực không có gì lọt qua mắt của nàng được.

Tuy thế nhưng Thu Hàn Vân vẫn trầm nét mặt giọng có vẻ không vui khê cất tiếng nạt :

- Nói láo.

Thu Hàn Vân tuy làm mặt lạnh bên ngoài nhưng trong lòng bà cũng không giấu được niềm vui, trong thiên hạ không có một nữ nhân nào lại không thích người khác khen mình xinh đẹp. Thu Hàn Vân cũng là nữ nhân đương nhiên cũng thích như vậy.

Tính Đặng Tiểu Nhân lại dai hơn gân trâu, chàng không chút sợ sệt nói tiếp :

- Tiểu nhi nói thật đó, vì vậy mà tiểu nhi mới không muốn gọi người là lão tiền bối... tiểu nhi... muốn gọi người.

Đặng Tiểu Nhân trong lòng muốn gọi bằng “Mẫu thân”. Tuy nơi miệng chàng không muốn nói ra nhưng trong thâm tâm chàng muốn hô lớn trăm ngàn lần tiếng gọi thân thương đó.

Thu Hàn Vân đưa mắt nhìn Đặng Tiểu Nhân, ánh mắt lóe lên tia sáng lạ thường, đôi tay vỗ nhẹ lên vai chàng ánh mắt như kỳ vọng như chờ đợi rồi thì thầm bảo chàng :

- Tùy người muốn, hài tử cho dù người gọi ta là gì chẳng nữa ta cũng thích, thật đấy ta rất thích.

Đặng Tiểu Nhân vừa nghe thấy thế trong lòng mừng rỡ hai chân khụy xuống, quỳ trước mặt Thu Hàn Vân lớn tiếng gọi :

- Cô cô.

Thu Hàn Vân thoáng ngẩn người ra tựa hồ như có hơi thất vọng nhưng mà sự thay đổi vụt qua rất nhanh, khuôn mặt đã bị nụ cười che mất, bà giờ tay đỡ chàng đứng dậy giọng tràn ngập vui mừng.

- Được, được lắm.

Nói chưa dứt lời đã thấy tiếng cười sảng khoái của Trình Lão Nhị vang lên, bóng người vụt tới, lão hóa tử và Từ Bán Nông đã tung mình đáp xuống trước mặt hai người đồng thời cười ha hả nói :

- Đây mới thực là chuyện vui lớn nhất thiên hạ.

Lãnh Nguyệt My cũng tiến lên trước cười bảo :

- Xin chúc mừng sư phụ.

Thu Hàn Vân chưa kịp nói gì thì Từ Bán Nông đã trợn tròn mắt nói với Đặng Tiểu Nhân.

- Nè còn đồ đệ yêu quý của ta đâu?

Đặng Tiểu Nhân đột nhiên biến sắc giọng chàng lắp bắp :

- Nàng... nàng đã thất tung rồi...

Từ Bán Nông vừa nghe thấy vậy liền nhảy dựng lên giơ tay nắm chặt Đặng Tiểu Nhân Đoạn cất tiếng hỏi dồn dập :

- Nói, nói mau, đệ tử ta thất tung ra sao? Khi nào? Ở đâu? Có biết kẻ nào đã gây ra chuyện này không?

Bất ngờ có tiếng phạch phạch...

Có tiếng tay áo bay lồng lộng trong gió vọng tới liền đó mười mấy bóng người lẹ như điện xẹt từ bốn phương tám hướng bay tới dừng lại trước mặt năm người.

Bắc Đao Từ Bán Nông cực kỳ tức giận, nộ khí xung thiên, hữu thủ lanh lệ đưa ra sau lưng.

Soạt...

Một đạo tinh quang lóe lên, ánh trăng chiếu xuống lấp lánh một thanh nhuyễn đao mỏng như lá lúa rộng chưa đầy một tấc đã lăm lăm trong tay.

Thanh nhuyễn đao này dùng Thiên Niên Hàn Thiết Tinh Kim chế thành, có thể thổi đứt sợi tóc, chém sắt như chém bùn nó là thứ binh khí giúp cho Từ Bán Nông rạng danh trên chốn giang hồ, bình thường nó rất ít được sử dụng. Tiếp đó chợt vang lên tiếng lạnh lùng của lão :

- Cầu tạp chủng, lão phu nếu không phân thân mi thành trăm mảnh, thật khó tiêu hết nổi hận của ta.

Nói chưa dứt lời hai chân lão điểm nhẹ xuống đất thân hình đã bay ra ngoài một trượng.

Lão nhanh nhưng Trình Lão Nhị còn nhanh hơn.

Chỉ thấy bóng người lướt tới, cánh tay phải mau lẹ vươn ra nắm chặt tay phải của Từ Bán Nông giọng nói vừa giận vừa tức cười :

- Lão tiểu tử, bộ mắt ngươi lợt trông rồi hay sao?

Từ Bán Nông cấp nộ công tâm trầm giọng hét lớn :

- Lão tiền bối, nếu người không bỏ tay ra thì đừng trách ta là độc ác...

Từ Bán Nông chưa nói hết lời đã thấy một lão hóa tử mình khoác áo gấm ngũ sắc tay chống gậy trúc xanh, đầu gậy khắc hình đá hoa hạ xuống trước mặt mình.

Từ Bán Nông vừa thấy mặt người mới đến không khỏi rùng mình vội lui ra sau rụt cổ cười nói :

- Xin thứ lỗi hóa ra là người. Ta thật có mắt không trông.

Bang chủ Cái bang Thạch Lệnh Nguyên được nước bèn lần tới lớn tiếng cười, cây gậy trúc xanh trong tay chỉ thẳng vào Từ Bán Nông đoạn cất giọng mỉa mai châm chọc :

- Hừ! Thì ra các hạ cũng còn có mắt đấy chứ, nói cho người biết người khác thì có thể sợ cái tên Bắc Đao Từ Bán Nông, còn cái hoa đầu trượng của ta đây không ngăn người đâu. Các hạ thân cô thế yếu, đệ tử của Cái bang ta đây mỗi người chỉ cần xẹt ra một bãi cũng đủ dim người chết tươi ngay lập tức.

Lúc này...

Thần Đao Trịnh Chính Nhân, Quỷ Ảnh Tư Sở Bưu, Thiên Long bát tướng cùng Phong Cái Thường Thắng Quân một trong Tứ đại trưởng lão của Cái bang cũng đã lục tục lên đỉnh núi, mọi người đều đã biết nhau từ lâu, sau một hồi hàn huyên, câu chuyện đã nhập vào chính đề.

Đặng Tiểu Nhân vội vàng bước tới kéo tay Hứa Yến Sơn hỏi :

- Đại thúc, có tin tức gì chưa?

Hứa Yến Sơn xua tay buông tiếng thở dài lắc đầu bảo :

- Thật là cái đồ chết tiệt, tà khí. Trừ nội viện hoàng cung ra, ta hầu như đã lật tung cả cái thành Bắc Kinh lên mà chẳng thấy có một bóng ma nào cả.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân an ủi Đặng Tiểu Nhân :

- Người chó lên nóng vội, Cung Thân Vương đang tiếp tục tra xét nơi quan phủ có lẽ sẽ tìm...

Từ Bán Nông không chịu được nữa bèn lớn tiếng hét :

- Các người cứ mỗi người góp một câu chẳng ra thể thống gì khiến ta hồ đồ quá chừng, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, Tiểu Nhân mau nói rõ lại cho ta nghe coi.

Đặng Tiểu Nhân đang muốn trả lời chợt nghe Thu Hàn Vân nói :

- Chư vị là khách phương xa sao mà nóng nảy quá vậy, hãy vào uống chén trà suông, rượu nhạt cái đã rồi thấp nền cùng bàn đại sự.

Trình Lão Nhị vuốt tóc cười bảo :

- Bất tất phải khách khí làm chi, cái hang thổ bé xíu đó những bọn gian xảo âm hiểm không chỗ nào là không có bọn chúng. Còn nơi đây tầm nhìn khoáng đạt từ trên cao ngó xuống, gian tế đến đây cũng không cách chi mà ẩn hình được.

Quý Ảnh Từ Sở Bưu, Thần Dao Trịnh Chính Nhân cùng với Thiên Long bát tướng đều cảm thấy có lý liền đồng thanh đáp :

- Lời Trình lão tiên bối nói thật chí phải.

Đặng Tiểu Nhân sợ Bắc Dao Từ Bán Nông nổi giận, vội đem chuyện Giang Thủy Hàn mang phong thư do chính tay Hồi Bộ chi Vương Mục Lạc Trác Mộc viết, đến Cung Thân Vương phủ cầu thân rồi lời cảnh báo trong đêm của Lãnh Nguyệt My, rồi cuộc giao đấu dữ dội với Giang Thủy Hàn tại Bích Đồng Thư viện, chuyện lão nhân gia cổ quái lấy thân thử kiếm, Tiểu quận chúa mất tích trong đêm, Cung Thân Vương đến Cái bang cầu viện cho đến việc mình cùng Trình Lão Nhị đến Diệu Phong sơn, kể lại rõ ràng từng chi tiết cho Từ Bán Nông và Thu Hàn Vân nghe hết một lượt.

Bắc Dao Từ Bán Nông bấy giờ mới minh bạch hóa ra Đặng Tiểu Nhân và Trình Lão Nhị đến Diệu Phong sơn trước là để mưu tra xem Tiểu quận chúa có ở đây hay không nếu như Tiểu quận chúa không có ở đây, tiện dịp nói cho lão biết tin Tiểu quận chúa đã thất tung. Sau đó mời Thu Hàn Vân đến để cùng bàn bạc.

Cho nên...

Thần Dao Trịnh Chính Nhân, Quý ảnh Từ Sở Bưu, bang chúa Cái bang Thạch Lệnh Nguyên cùng với Thiên Long bát tướng sau khi tìm kiếm Tiểu quận chúa không có kết quả cũng đến tìm đây hội họp với mọi người.

Thật là đúng lúc Đặng Tiểu Nhân và Trình Lão Nhị không những gặp được Từ Bán Nông ở đây đồng thời lại gặp mặt với Thu Hàn Vân và Lãnh Nguyệt My nữa.

Từ Bán Nông tự nhiên cảm thấy việc đại sư Huệ Quả Chương môn phái Thiếu Lâm và các vị khác thất tung nhất định có liên quan đến việc mất tích của Tiểu quận chúa ái đồ của mình. Thế là Từ Bán Nông cũng đem việc các vị Chương môn nhân các môn phái bị thất tung kể lại cho mọi người nghe đồng thời lão cũng nói ra ý kiến của mình.

Quần hùng hiệp nghĩa vừa nghe tựa như tiếng sấm ngũ lôi nổ tung trên đỉnh đầu ai nấy trợn tròn mắt miệng há hốc không thốt lên lời về mặt kinh hoàng thất sắc.

Không khí trầm mặc nặng nề phủ xuống.

Vầng nguyệt bạch chênh chếch nghiêng về phía tây.

Thu Hàn Vân lên tiếng phá tan bầu không khí trầm mặc trước tiên :

- Theo ta nghĩ việc này tuyệt đối có liên quan đến Nam Bút Tả Tiểu Thiên. Không biết chư vị cảm thấy đúng không?

Quần hùng hiệp nghĩa gật đầu lia lịa đồng thanh hô lớn :

- Đúng vậy.

Thu Hàn Vân nói tiếp :

- Còn đối với việc chọn ra một số cao thủ trong các đại môn phái để tham gia việc này không biết ý của Trình lão tiên bối và chư vị thế nào?

Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị nghĩ ngợi một chút rồi cất tiếng nói với quần hùng.

- Chương môn nhân của họ thất tung. Nếu xét về lý lẫn tình đều phải mời họ tham gia nhưng số người không được quá nhiều, còn như mời những người nào, cũng phải cân nhắc kỹ càng một chút, hơn nữa phải nghiêm cấm bí mật, giữ kín không cho môn hạ đệ tử biết.

Thu Hàn Vân gật đầu nói tiếp :

- Không sai, chuyện này còn trắng đen lẫn lộn, nguy dị vô cùng đến nay chúng ta vẫn chưa biết gì về địch nhân, một khi để lộ phong thanh khiến cho địch nhân phòng bị trước càng gây khó khăn cho chúng ta hơn.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân bước lên trước đông dặc nói lớn :

- Mời người nào? Giữ kín bí mật tại hạ cho rằng đã không phải là chuyện khó bởi vì chúng ta hầu như đều quen biết và hiểu rõ các đại môn phái, điều khó là chỗ hội họp của chúng ta làm sao thoát qua tai mắt của địch nhân.

Vấn đề này quả nhiên cực kỳ hóc búa, quần hùng đưa mắt nhìn nhau không biết làm sao cho được.

Đặng Tiểu Nhân bản tính vốn cuồng ngạo nhưng chàng xử sự rất có chừng mực, tuy đầu óc minh mẫn không lường nhưng những người trước mặt, trừ Lãnh Nguyệt My ra họ đều là bậc trưởng bối của chàng. Vì vậy chàng đâu dám thất lễ tự ý xen vào chuyện này.

Do đó, những điều chàng muốn nói đều phải cố nén lại trong lòng, nếu không sẽ khó tránh khỏi bị mọi người cho là coi thường bậc tôn trưởng.

Nhưng mà Trình Lão Nhị tuy niên kỷ đã cao nhưng nhãn lực tinh anh vô cùng, nhất cử nhất động của Đặng Tiểu Nhân đều không thoát khỏi cặp mắt của lão.

Cho nên Trình Lão Nhị hắt hàm trợn mắt nói với chàng :

- Tiểu tử ngươi có điều gì cần nói hả?

Đặng Tiểu Nhân vội mỉm cười lắc đầu :

- Không... Không có...

Trình Lão Nhị lịch duyệt giang hồ không bao giờ nhìn lầm người, huống chi Đặng Tiểu Nhân là một tiểu tử còn ít kinh nghiệm làm sao có thể đánh lừa qua mắt lão được.

Liền đó sắc mặt lão chợt trầm hẳn lại, gơ tay túm lấy cổ áo của chàng đoạn cất tiếng cười lạnh lùng nói :

- Tiểu tử giỏi thật, ngươi dám cả gan giả bộ ngây thơ với ta hả, ta bảo cho ngươi biết, lão nhân gia đây nếm đủ mùi đời, tiếp xúc đủ mọi hạng người. Hừ! Đừng có hồng lây vải thừa che mắt thánh, lão đây không mắc lừa ngươi đâu. Tiểu tử, có gì mau nói hết ra đi, đừng để rượu thưởng biến thành rượu phạt, mất hết thú vị đấy nhé.

Quần hùng đang vất óc lộn ruột suy nghĩ để mong có sách lược tốt nhất để đối phó với địch nhân, nên chẳng ai rõ chuyện gì đã xảy ra. Mọi người biết rõ Trình Lão Nhị tính tình cổ quái vì vậy không một ai dám bước tới khuyên giải, đành phải đứng đó mà trong lòng lo lắng không yên.

Thái độ Đặng Tiểu Nhân vẫn ung dung cất tiếng cười thoải mái như không có chuyện gì xảy ra vội nói :

- Lão gia gia, người hiểu lắm rồi, không phải tiểu tử không nói mà là không tùy tiện nói ra đấy thôi, lão tiên bối hãy nhìn xem trước mặt trừ Lãnh tỷ tỷ ra, đều là trưởng bối của tại hạ làm sao tại hạ dám vô lễ?

Trình Lão Nhị lắc đầu quây quây rồi cất giọng thóa mạ :

- Xú tiểu tử, mi đừng có làm bộ, mi không nghe tục ngữ có câu có trí không vì tuổi cao đó sao, mau nói chủ kiến của mi ra cho mọi người nghe qua coi thử, nếu hay lão hóa tử ta sẽ thưởng cho, nếu không hay ta cũng không trách cứ mi đâu.

Thu Hàn Vân đưa mắt nhìn chàng đoạn mỉm cười bảo :

- Hải tử, có gì người hãy mau nói ra đi, trước mặt người tuy đều là bậc trưởng bối cả, song chúng ta đều có chỗ không chu toàn, ta nghĩ mọi người cũng không trách người đâu.

Đặng Tiểu Nhân nghĩ ngợi một lúc rồi chậm chậm cất tiếng nói với quần hùng hiệp nghĩa :

- Việc đã cấp bách lắm rồi, chúng ta cần phải tra xét minh bạch việc này có phải là do Nam Bút Tả Tiểu Thiên gây ra hay không. Mục đích của lão là gì? Dùng phương cách nào để bắt cóc các vị Chương môn nhân của các đại môn phái mang đi mất tích?

Đặng Tiểu Nhân ngừng lời ánh mắt chàng quét qua quần hùng hiệp nghĩa một lượt giọng chàng đột nhiên thấp xuống một chút, đoạn lớn tiếng nói tiếp :

- Có lẽ dùng thủ đoạn phi thường cưỡng bức các vị ấy không khó, nhưng mang những người sống sờ sờ đi lại trên chốn giang hồ mà mọi người không ai hay biết ngay cả đệ tử rải khắp thiên hạ tai mắt đông đảo như Cá Bang cũng bị bịt mắt che tai. Đây quả thực là điều cực khó.

Quần hùng gật đầu lia lịa cho rằng lời chàng cực kỳ có lý.

Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị và Bang chủ Cái bang Thạch Lệnh Nguyên trong lòng bứt rứt không yên, sắc mặt lúc thì xám ngắt lúc lại trắng bệch lẳng lặng không nói câu nào.

Đặng Tiểu Nhân thấy vậy trong lòng cực kỳ đắc ý lên tiếng nói tiếp :

- Cho nên vận bối để rằng chúng phải dùng phương cách đặc dị vô cùng mới có thể vận chuyển các nhân vật bị cưỡng bức này đến nơi đã định trước, nơi này cũng do Nam Bút Tả Tiểu Thiên phát lệnh thi hành.

Bang chủ Thạch Lệnh Nguyên nhú mày, giọng nói không được tự nhiên, run run bảo :

- Tiểu tử, có lẽ những nhân vật bị thất tung đã gặp đại họa, hồn lìa khỏi xác rồi ư?

Quần hùng xúm lại bàn tán xôn xao cho rằng có thể như vậy.

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười giọng chắc như đinh đóng cột :

- Tuyệt đối không thể xảy ra điều đó.

Trình Lão Nhị hỏi ngược lại chàng :

- Người dựa vào đâu mà vô đoán như thế?

Đặng Tiểu Nhân lại mỉm cười, giọng tự tin bảo :

- Sát nhân tất phải có lý do, nếu như nói là để thị uy với các đại môn phái thì việc sát hại các vị này chẳng qua chỉ là việc rung cây nhất khởi mà thôi nhưng tại hạ đoán rằng mục đích của hắn không phải ở đây hơn nữa đây là hạ sách, người thông minh không bao giờ...

Đặng Tiểu Nhân ngừng lại thở một chút rồi nói tiếp :

- Lại nữa thực lực của các đại môn phái cũng tuyệt đối không thể xem thường, một khi biết được Chương môn nhân của mình chết thảm, tất nhiên họ sẽ liên kết lại làm một, liều chết với đối phương, còn như lắm được các Chương môn nhân trong tay chẳng những có thể cứu mình mà sẽ khiến cho các môn nhân đệ tử không giám khinh thường vọng động, lẩn tránh như chuột, chẳng biết Bang chủ có đồng ý không?

Bang chủ Cái bang Thạch Lệnh Nguyên nét mặt lộ vẻ vui mừng vỗ vai Đặng Tiểu Nhân đoạn cười ha hả nói :

- Hảo tiểu tử không ngờ người cũng có đầu óc đó chứ tốt lắm, quả là hổ phụ sinh hổ tử.

Thu Hàn Vân và Lãnh Nguyệt My cùng đưa mắt nhìn nhau sắc mặt cũng vui mừng không kém.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân, Quỷ Ảnh Từ Sở Bưu, Thiên Long bát tướng thấy Bang chủ Cái bang khen chàng không ngớt trong lòng cũng vui thay cho chàng.

Bắc Dao Từ Bán Nông nhìn Đặng Tiểu Nhân đoạn buông tiếng thở dài lắm bầm nói :

- Ôi! Thật là lớp sóng sau bao phủ lớp trước, người mới đã thay thế kẻ cũ xem ra chúng ta đều đã già rồi.

Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị trợn mắt lấy tay dí vào chóp mũi của Từ Bán Nông nạt nộ :

- Giỏi a, người dám nói chuyện già trước mặt lão hóa tử đây sao? Thật là cái đồ không biết xấu hổ. Tiểu tử, người đừng để ý đến hắn, cứ nói tiếp đi.

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười nói tiếp :

- Do vậy tại hạ cho rằng truy tìm những vị thất tung là việc trước tiên. Sau khi tìm ra nơi hạ lạc của họ, Nam Bút Tả Tiểu Thiên tất không còn chỗ ẩn hình, còn như hành tung của gia phụ bất tất phải cấp bách như vậy.

Thiên Long bát tướng ai nấy đều lộ vẻ giận dữ đồng thanh hét lớn :

- Tiểu Nhân, người...

Chàng biết họ hiểu lầm ý mình nên vội vã mỉm cười giải thích :

- Đã là người, ai lại không lo lắng cho việc an nguy của gia phụ? Trước khi các vị Chương môn nhân thất tung, họ đã từng di ngôn nói là ứng theo lời mời của gia phụ. Giã tâm của kẻ giầu mặt ai lại không biết là giá họa cho gia phụ, nếu như gia phụ xuất đầu lộ diện, kể như âm mưu của chúng đã thành công, mà Giang Thủy Hàn thâm nhập vào cung hành thích rồi thêm việc Tiểu quận chúa mất tích đủ để chứng minh gia phụ Chu đại hiệp vẫn an nhiên mạnh khỏe chưa bị rơi vào vòng cương tỏa của Nam Bút Tả Tiểu Thiên.

Thạch Lệnh Nguyên nét mặt đầy vẻ nghi ngờ không hiểu hỏi lại :

- Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp nghĩa khí ngút trời há có thể ngồi yên để cho đại họa giáng xuống giang hồ, võ lâm lưu huyết...

Trình Lão Nhị đôi mắt trợn trắng, bực tức quát lớn :

- Câm mồm, Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp trí huệ rộng lớn như biển mưu cơ thiên biến vạn hóa, thần quỷ khó lường. Chu đại hiệp không chịu lộ diện, trong đó tất có thâm ý làm sao bọn ta có thể thấu hiểu.

Thạch Lệnh Nguyên luôn miệng khen phải vội cúi mình tránh qua một bên.

Thu Hàn Vân sợ Trình Lão Nhị lại gây rắc rối thêm nên vội nói với Đặng Tiểu Nhân :

- Hải tử, người chỉ mới nói lướt qua thôi, còn chưa đề cập tới nơi tụ họp của chúng ta ở đâu? Làm thế nào để kiếm ra nơi hạ lạc của các vị thất tung? Và nơi tàng thân ẩn mình của Nam Bút Tả Tiểu Thiên?

Chàng cúi mình thi lễ đoạn cười nói :

- Cô cô, họp ở đâu? Các vị thất tung nơi nào? Nam Bút Tả Tiểu Thiên ẩn mình ở đâu nhìn bề ngoài là ba vấn đề khác nhau, kỳ thực nó chỉ là một vấn đề...

Bắc Dao Từ Bán Nông không kìm được vội nói chen vào :

- Người chớ nói quanh co khó hiểu như vậy, lão phu đây sắp sửa bị cho nhà người làm cho hồ đồ rồi nè.

Đặng Tiểu Nhân đưa mắt liếc qua quần hùng một lượt rồi cao giọng nói :

- Trước khi gia phụ Chu đại hiệp còn chưa hiện thân, chư vị tiền bối có tin rằng Nam Bút Tả Tiểu Thiên còn tiếp tục hạ thủ đối với người trong võ lâm không?

Quần hùng không chút đắn đo nhất thời hô lớn :

- Nhất định có.

Đặng Tiểu Nhân cực kỳ hưng phấn nói tiếp :

- Đại sư Huệ Quả phái Thiếu Lâm, Huyền Chân Tử phái Nga My, Vũ Tu Quyền phái Côn Lôn, Thiên Nhất đạo trưởng phái Võ Đang, Lương Thái Hư phái Hoa Sơn, Nhiếp Tiểu Thanh phái Thanh Thành, Đường Nhân Phụng phái Đường môn, Nam Cung Lý Siêu Phàm, Miêu Cương Ông Thúc Hoa, Hồi Bộ Chi Vương Mục Lạc Trác Mộc đều đã rơi vào trong tay lão, nếu như chư vị tiền bối là Nam Bút Tả Tiểu Thiên thì chư vị sẽ tiếp tục hạ thủ người nào.

Quần hùng đưa mắt nhìn nhau không biết trả lời sao.

Không khí đột nhiên trầm xuống.

Hồi lâu Thần Dao Trịnh Chính Nhân quét ánh mắt lướt nhìn mọi người đoạn chấp tay nói :

- Nếu như tại hạ đoán không sai thì mục tiêu sắp tới của Nam Bút Tả Tiểu Thiên chính là Huyền Thiên Nhất Kiếm Tư Mã Trường Thanh bang chủ Phi Hổ bang hùng cứ hai tỉnh Vân Quý.

Thu Hàn Vân gật đầu nói :

- Không sai Huyền Thiên Nhất Kiếm Tư Mã Trường Thanh võ công lập thành một phái hùng cứ hai tỉnh Vân Quý, Phi Hổ bang thế mạnh người đông cao thủ nhiều vô kể, luận về thực lực e rằng không kém hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang.

Giọng Trịnh Chính Nhân cực kỳ bất an nói :

- Tư Mã Trường Thanh lão nhân tuy có lòng hào hiệp cương chính bất tà nhưng lại vô cùng tự phụ, chúng ta từ xa tới chi viện nhưng hảo ý của chúng ta phải cực kỳ khéo léo để khỏi làm lão phật lòng mới được.

Trình Lão Nhị cười ha hả nói :

- Tư Mã Trường Thanh và lão hóa tử đây rất hợp ý nhau, tình như thủ túc tương thân. Ta nghĩ lão nhân cũng không đến nỗi xua đuổi chúng ta ra ngoài đâu.

Thạch Lệnh Nguyên bước lên cất tiếng nói với Trình Lão Nhị :

- Sư công, lão nhân gia đã quên rồi sao? Đến ngày Trùng cửu sắp tới là ngày sinh nhật của Tư Mã bang chủ, chúng ta sắm ít lễ vật tiếng là đến chúc thọ nhưng thực sự là đến chi viện, tiện cơ hành sự há chẳng phải tốt đẹp hay sao?

Quần hùng hiệp nghĩa gật đầu tán đồng.

Đặng Tiểu Nhân thấy mọi việc đã an bài xong xuôi, lòng cũng cao hứng vô cùng, đôi mày kiếm giãn ra, tiếp tục lên tiếng :

- Chúng ta đến Tổng đàn của Phi Hổ bang chờ đợi phục sẵn, chỉ cần địch nhân xuất hiện cả gan xâm phạm, chúng ta không khó khăn gì để tra xét ra chỗ hạ lạc của các Chương môn nhân và sào huyệt nơi Tả Tiểu Thiên ẩn hình.

Đến đây quần hùng mới cảm thấy thiếu niên trẻ tuổi trước mặt mình quả thật liệu tính hơn người trong lòng càng thêm mến phục không hề dám khinh thường chàng nữa.

Trình Lão Nhị trù mến nhìn chàng không chớp mắt, lát sau mới khẽ thở dài hỏi :

- Tiểu Tử, lão hóa tử đây phục người vô cùng, nói đi chúng ta nên đi bằng cách nào.

Đặng Tiểu Nhân im lặng suy nghĩ một chút, rồi nói tiếp :

- Đi thành một đội lớn rất dễ bị lộ, chi bằng phân thành từng nhóm nhỏ đi theo nhiều đường khác nhau. Một mặt có thể âm thầm dò xét tông tích địch nhân, mặt khác có thể trao đổi tin tức với người trong võ lâm hoặc giả có thể biết được những tin tức không ngờ tới, còn những cái khác thì vẫn bối không hiểu biết.

Quần hùng nghe ý kiến của Đặng Tiểu Nhân, bèn quyết định chia nhỏ ra, phân tất cả thành bốn nhóm mỗi nhóm năm người.

Nhóm thứ nhất gồm có Đông Dịch Thu Hàn Vân, Lãnh Nguyệt My, Đặng Tiểu Nhân, Phong Cái Thường Thăng Quân.

Nhóm thứ hai có Bắc Dao Từ Bán Nông, Quỷ ảnh Tư Sở Bư, Thần Dao Trịnh Chính Nhân, Tửu Cái Ngụy Nhất Bình, Trì Cái Hoa Thập Lang.

Nhóm thứ ba là Cái bang Bang chủ Thạch Lệnh Nguyên, Phi Phi Phi, Khoái Thu Lưu, Hồ lão đạo, Bao Tam Nhi.

Nhóm thứ tư gồm Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị, Hứa Yến Sơn, Thẩm Nhị, lão Ngật Đáp, Tiểu biện nhị họ Trương.

Trong mỗi nhóm đều có người của Cái bang tham gia để có thể liên lạc với Phân đàn của Cái bang ở khắp nơi, đưa tin để kịp tiếp ứng. Đệ tử của Cái bang còn đưa thư tới Tây Đồ Nguyễn Đại Thành, Nạp Vũ Xuân và các cao thủ trong các đại môn phái hẹn giờ khởi hành. Đến ngày Trùng Cửu, cùng gặp nhau tại Tổng đàn Phi Hồ bang ở Côn Minh.

Hành trình của các nhóm sẽ đi như sau:

Nhóm thứ nhất do Đông Dịch Thu Hàn Vân soái lĩnh, từ Trác Lộc đến Trương Hoàn, rồi từ Đại Đồng đi theo hướng rừng vòng đến Lan Châu, vượt sông Hạ vào Tứ Xuyên, đi qua Thành Đô, Nội Giang, Tuyên Thành, trực chỉ xuống Côn Minh.

Nhóm thứ hai do Từ Bán Nông soái lĩnh, từ Thạch môn qua Hàm Đan, đến Hứa Xương, rồi lại theo đường Nam Dương đi đến Hồ Bắc, xuyên qua Hồ Nam vào Quý Châu, theo đường Quý Dương tới Côn Minh.

Nhóm thứ ba Bang chủ Cái bang Thạch Lệnh Nguyên thống lĩnh từ Thiên Tân qua Tế Nam đến Từ Châu, xuống Hợp Phì, đoạn trực chỉ vượt qua Cửu Giang, vào Hằng Sơn theo đường Chỉ Giang vào Quý Châu rồi thẳng đến Côn Minh.

Nhóm thứ tư do Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị thống lĩnh từ Đường Cô vòng qua Uy Hải Vệ đến Thanh Đảo, qua Thượng Hải đến Hàng Châu rồi từ Long Tuyền đến huyện Vĩnh An tỉnh Phúc Kiến, sau đó xuyên qua Quảng Đông đến huyện Nam Đơn tỉnh Quảng Tây, đoạn qua ngã Quý Châu tiến vào Côn Minh.

Mọi người sắp đặt xong, chỉ chờ ngày khởi hành mà thôi.

Đặng Tiểu Nhân chớp mắt đột nhiên như nhớ ra điều gì, vội bước tới trước mặt Trình Lão Nhị cúi gập mình thi lễ, đoạn cất giọng từ tốn nói :

- Lão gia gia, vãn bối muốn thỉnh lão gia gia một việc...

Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị vỗ vai chàng, giọng ông cực kỳ trìu mến, đoạn cất tiếng cười ha hả nói :

- Tiểu tử, ngươi đừng nói là một chuyện, cho dù là trăm ngàn chuyện cũng được. Ngươi cứ nói, lão hóa tử ta biết được cái gì sẽ nói hết cho ngươi nghe.

Đặng Tiểu Nhân nghe vậy vội mô tả hình dáng diện mạo, y phục của lão nhân cổ quái đã táng mạng dưới lưỡi kiếm của mình tại Bích Đồng thư viện. Tiếp đó chàng hỏi Trình Lão Nhị :

- Người có biết lai lịch của lão nhân cổ quái đó không?

Trình Lão Nhị nhíu mày, cúi đầu nghĩ ngợi hồi lâu không nói.

Trăng lặn sao thưa, bình minh đã từ từ ló dạng.

Trình Lão Nhị đột nhiên trợn mắt, toàn thân bỗng run lên miêng lẩm bẩm nói :

- Không sai, chính là lão...

Nét mặt Đặng Tiểu Nhân thoáng lộ vẻ nghi ngại lặng im đứng nhìn, không dám làm kinh động đến vị tiền bối.

Đông Dịch Thu Hàn Vân và Thần Dao Trịnh Chính Nhân không hẹn mà cùng bước về phía Trình Lão Nhị, hai người đưa mắt nhìn nhau, đoạn đồng thanh nói :

- Người mà lão tiền bối muốn nói đến phải chăng là Độc Cô kiếm khách Độc Cô Sinh?

Trình Lão Nhị buông tiếng thở dài, buồn rầu cất tiếng :

- Người này thường du hí phong trần rày đây mai đó, kiếm thuật đã đạt đến mức thâm ảo. Không chính không tà, vui buồn tùy tâm. Nào ngờ lại bị táng mạng bởi thanh Mặc kiếm, lẽ nào đây là ý trời!

Quần hùng hiệp nghĩa ai nấy tròn xoe đôi mắt, miệng há hốc lẳng lẳng ngó Đặng Tiểu Nhân, không ai còn dám tin vào tai mình, một vị danh gia kiếm thuật đương thời lại bị một nhát kiếm của chàng xuyên tâm, gục chết tại chỗ, ôm hận đi xuống suối vàng.

Đặng Tiểu Nhân ngạc nhiên, ngơ ngác :

- Lão... Lão liệu chết cứu Giang Thủy Hàn là nghĩa làm sao? Lão và Giang Thủy Hàn có quan hệ thế nào?

Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị chậm chạp bảo :

- Quan hệ giữa lão với Giang Thủy Hàn ra sao? Vì sao lại liệu chết cứu hân? Ta cũng không được rõ. Bất quá ta chỉ có thể nói cho người biết người ấy đứng vào hàng tôn sư, Nam Bút Tạ Tiểu Thiên phải gọi lão là sư thúc. Hóa ra Độc Cô kiếm khách Độc Cô Sinh có quan hệ mật thiết với Giang Thủy Hàn, hèn chi lão đã cam tâm đem thân thử kiếm cứu Giang Thủy Hàn thoát hiểm.

Lúc này, Đặng Tiểu Nhân lấy từ trong người ra một chiếc hồ lô bằng bích ngọc lớn độ chừng ngón tay cái, được chế tác cực kỳ tinh xảo, phát ra những tia sáng lấp lánh, đoạn dùng hai tay đưa cho Trình Lão Nhị rồi nói :

- Lão gia gia, người thử xem vật này.

Trình Lão Nhị không hiểu đưa mắt nhìn chàng rồi lấp bắp :

- Cái này...

Đặng Tiểu Nhân thở dài một tiếng mặt lộ vẻ bi thương đáp :

- Văn bối trong lúc thu liệm thi thể của Độc Cô kiếm khách thì phát hiện ra nó.

Trình Lão Nhị nghe vậy liền cầm lấy nó quan sát kỹ càng chỉ thấy phía trên có khắc một bức tranh sơn thủy, nét chạm khắc cực kỳ khéo léo, sắc sảo khiến cho người ta mê mẩn không rời tay, cái này nhất định có điều dị thường.

Trình Lão Nhị xem xét một lát, rồi tiện tay đưa qua cho Thu Hàn Vân xem thử.

Đông Định Thu Hàn Vân ngưng thần chăm chú nhìn chiếc hồ lô ngọc trong tay, hồi lâu rồi đột nhiên thất thanh la lên kinh ngạc :

- Các người xem, phía trên có chữ.

Đặng Tiểu Nhân và Trình Lão Nhị vội ngó nhìn thì thấy phía trên mặt của chiếc hồ lô ngọc có khắc bốn hàng chữ nhỏ li ti, tựa như những chiếc lá kim bé xíu khắc lên, nếu chẳng để ý nhìn kỹ và có nhãn lực hơn người thì không tài nào phát hiện ra.

Thủy hoàn sơn Sơn bao thủy Thủy tại sơn trung Sơn tại thủy trung Quần hùng hiệp nghĩa ai nấy đều trở mắt ngó hàng chữ trên chiếc hồ lô ngọc không thể nào đoán ra hàm ý trong bốn hàng chữ này.

Bầu trời sáng bạch đã được những tia nắng của vầng dương nhuộm hồng, làn khói bếp của mấy nhà dưới chân núi đã theo gió lượn bay tỏa khắp bốn phương.

Quần hùng đã lên đường, bọn họ không nhà không cửa nói đi là phải mông đống dầy đi liền không hề nười tiếc.

Đông Định Thu Hàn Vân và Lãnh Nguyệt My nói là cần quay về Hàn Vân tiểu trúc để sắp xếp một chút, tiện thể tiếp đón một người, đoạn hẹn vào lúc mặt trời lặn sẽ họp mặt với Đặng Tiểu Nhân và Phong Cái Thường Thắng Quân tại Vương Ký đại xa điểm ở Phương Thuận Kiều.

Đặng Tiểu Nhân tuy không vướng bận chuyện nhà cửa nhưng chàng cũng phải quay về Bắc Kinh gặp mặt Cung Thân Vương để nói rõ sự tình cho nhạc phụ nghe.

Đặng Tiểu Nhân đi chưa được bao xa, chợt phát hiện Lãnh Nguyệt My không ngừng quay đầu lại ngó chàng.

Chàng bối rối không biết họ còn phải chờ đón người nào?

Lúc này đông người chàng không tiện hỏi bây giờ Thu Hàn Vân cũng đã đi xa, thật là may mắn, chàng nhẹ nhàng tung mình đuổi theo Lãnh Nguyệt My đoạn hỏi nhỏ :

- Tỷ tỷ, thầy trò người phải đón người nào vậy.

Lãnh Nguyệt My cười hì hì, chớp đôi mắt long lanh đẹp mê hồn hỏi ngược lại chàng :

- Người này bộ quan trọng với người lắm sao?

Đặng Tiểu Nhân lúng túng mỉm cười :

- Ta... ta chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi.

Lãnh Nguyệt My lườm chàng một cái rồi mỉm cười bảo :

- Sớm muộn gì người cũng gặp mà, ta đi đây.

Nói dứt lời, song cước của Lãnh Nguyệt My điểm nhẹ xuống đất, thân hình liền bay vọt lên phút chốc đã cách xa nơi Đặng Tiểu Nhân đang đứng.

Đặng Tiểu Nhân ngơ ngẩn nhìn theo bóng nàng xa dần, xa dần. Trong lòng đột nhiên có một cảm giác bồi hồi khó tả.

Xem tiếp hồi 23 Tình nghĩa thâm sâu

23. Hồi 23 Tình Nghĩa Thâm Sâu

Nhưng khi đêm xuống khí trời trở nên dịu mát, có lúc còn nhuốm hơi lạnh, bởi vì nơi đây là vùng Mân Sơn giáp với hai tỉnh Cam Túc và Tứ Xuyên.

Ráng đỏ khắp trời.

Vàng dương dần dần ngả xuống phía tây.

Một chiếc xe ngựa có mui chậm chạp bò lên theo sơn lộ, người đánh xe kéo sụp chiếc mũ xuống ngồi dựa vào càng xe, lắc lư cái đầu như muốn ngủ gục.

Một hán tử trẻ tuổi cưỡi con Huyết Hãn Bảo Mã, đầu đội mũ tre. Lúc trước, lúc sau tựa như đi theo hộ vệ chiếc xe này.

Cả xe lẫn ngựa cùng với hai người đều bị đất cát bụi bặm phủ lên một lớp dày thêm, mồ hôi đổ ra như mưa đã biến họ trở thành những đồng bùn di động.

Nếu như không ra sức chạy mau thì người nọ đâu đến nổi như vậy.

Người ngồi dựa vào càng xe, đang định ngủ gật bất ngờ khẽ hất chiếc mũ lên, chỉ thấy trong ánh mắt tinh quang chiếu ra sáng ngời, khuôn mặt không chút mệt mỏi, ngửa đầu nhìn trời rồi hú lên một tiếng, con tuấn mã kéo xe tựa như linh thông liền ngẩng đầu hí lên một hồi dài, rồi tung bốn vó phóng như bay trên sơn lộ gập ghềnh.

Con Huyết Hãn Bảo Mã của hán tử trẻ tuổi kia cũng không chịu kém, hí lên một hồi đoạn cất bốn vó chạy như bay.

“Hấp” một tiếng đã phóng lên trước.

Một lát sau, cả hai đã tiến vào vùng núi, phóng mắt nhìn ra chỉ thấy những đỉnh núi cao liên tiếp trùng trùng điệp điệp, mây núi hòa lẫn vào nhau không biết bao xa dường như không có điểm cùng tận.

Đi được một đoạn, xe ngựa đột nhiên ngừng lại.

Bóng người nhẹ nhàng lướt qua, một thiếu nữ nhan sắc tuyệt trần đã từ trong xe đáp xuống mặt đất, nàng chẳng phải ai khác chính là Lãnh Nguyệt My thuộc nhóm thứ nhất.

Lãnh Nguyệt My đưa mắt nhìn Đặng Tiểu Nhân đang ngồi trên mình ngựa và Phong Cái Thường Thắng Quân đang ngất ngưỡng trên càn xe, vẻ mặt nghi ngờ ngơ ngác hỏi :

- Sao vậy?

Đặng Tiểu Nhân vẫn ngồi trên ngựa, đưa tay chỉ về phía trước, nét mặt giọng nói vô cùng buồn bã :

- Tỷ tỷ, người xem kia.

Lãnh Nguyệt My nhìn theo hướng tay chàng chỉ, chợt thấy thế núi mỗi lúc một hiểm trở, những vách đá dốc đứng, liên tục nhấp nhô, con đường ngoằn ngoèo hướng lên, xe ngựa cực kỳ khó đi, khuôn mặt xinh đẹp của Lãnh Nguyệt My bỗng biến sắc, giậm chân liên hồi giọng lo lắng.

- Vậy... vậy thì phải làm sao đây?

Thu Hàn Vân từ trong xe cất tiếng cười bảo :

- My nhi, đừng sốt ruột lo lắng như thế, từ nay tới ngày trùng cửu vẫn còn sớm, cùng lắm thì bỏ xe đi bộ cũng được. Trời không còn sớm nữa, chúng ta tạm nghỉ lại nơi đây một đêm. Ngày mai tiếp tục lên đường cũng không trễ đâu.

Lúc này trời đã sẩm tối màn đêm buông xuống bao phủ khắp nơi.

Ngựa đang nhẩn nha gặm cỏ, người cũng chuẩn bị bữa ăn.

Đặng Tiểu Nhân nhìn miếng lương khô cứng ngắc trên tay, nuốt mãi không trôi. Chàng đang nghĩ phía trong xe trừ hai người là Thu Hàn Vân và Lãnh Nguyệt My ra không biết còn có người nào ở trong đó?

Trên lộ trình đi, lúc dừng chân nghỉ lại, trú ngụ trong khách điểm, chàng hầu như không có cơ hội được gặp mặt con người bí mật này. Nếu như không có Thu Hàn Vân ngăn cản thì cũng bị Lãnh Nguyệt My kiếm cớ đuổi đi không cho gặp mặt.

Bởi vậy cho nên đến bây giờ chàng vẫn chưa gặp nhân vật này, càng không biết mặt mũi hình dáng người đó ra sao. Bất quá chỉ biết được một điều người này nhất định là nữ nhân.

Nếu không thì Thu Hàn Vân và Lãnh Nguyệt My đều là thân phận nữ nhi đâu thể suốt ngày trong xe với người này.

Nghĩ mãi chàng mới đột nhiên há miệng cắn một miếng lương khô cứng ngắc rồi cố gắng nhai nuốt. Sau đó, uống vài ngụm nước, trong lòng thầm nhủ:

“Mặc kệ nàng ta là ai chẳng nữa cũng chẳng quan hệ tới họ Đặng nhà mình, hơi đâu lo cho phí sức”.

Lòng chàng tuy nghĩ vậy, nhưng mắt vẫn không ngừng nhìn chằm chằm vào chiếc xe dừng bên gốc cổ thụ rậm rạp ở đằng xa, lòng nghĩ thầm:

“Có lẽ giờ này họ cũng đang ăn”.

Thình lình phía bên cạnh chàng vang lên giọng cười khàn khàn.

Đặng Tiểu Nhân vội quay đầu qua nhìn, chỉ thấy Phong Cái Thường Thắng Quân đang chăm chú trố mắt nhìn chàng không chớp, đôi mắt sáng rực sắc như lưỡi dao như muốn xuyên thấu lục phủ ngũ tạng của chàng.

Đặng Tiểu Nhân chợt rung mình, mặt đỏ ửng lên giọng chàng lắp bắp :

- Lão tiên bối, người...

Phong Cái Thường Thắng Quân lắc lắc cái bầu rượu trong tay, rồi cười ha hả bảo :

- Sướng quá có đậu xanh nướng nữa à? Nè hớp hai ngụm rượu đi. Nó... nó có thể làm người ta gan dạ thêm đó.

Đặng Tiểu Nhân thấy lời nói của lão tất phải có ẩn ý gì đây, nên chàng tiếp nhận bình rượu, ngửa cổ tu liền hai ngụm rồi từ từ cất tiếng :

- Người nói vậy nghĩa là...

Phong Cái Thường Thắng Quân chỉ vào tảng đá đối diện ra hiệu cho chàng ngồi xuống, đoạn nói với chàng :

- Địa giới này không giống như phương bắc của chúng ta. Đêm khuya không có việc gì thì chớ chạy lung tung, coi chừng phải chết vì sợ đó.

Đặng Tiểu Nhân miệng tuy không nói nhưng trong lòng không chịu phục.

Phong Cái Thường Thắng Quân biết trong lòng chàng đang nghĩ gì liền cười nói :

- Người đã thấy ma đi chơi chưa?

Đặng Tiểu Nhân kinh ngạc lắc đầu đáp :

- Chưa thấy.

Phong Cái vừa uống rượu vừa hỏi tiếp :

- Người có nghe ai nói ma bao giờ chưa?

Đặng Tiểu Nhân lắc đầu quày quạy trả lời :

- Cũng chưa từng nghe qua.

Thường Thắng Quân đưa tay lấy từ trong túi ra một cái giò heo hầm tương, rồi há miệng ngoạm một miếng lớn, dĩ nhiên chẳng thể nào mở miệng nói tiếp.

Lòng chàng động tính hiếu kỳ nhưng cũng không mấy tin tưởng nên cất tiếng hỏi lại :

- Lão thấy chưa?

Thường Thắng Quân miệng nhai nhóp nhép, đoạn lão nói tiếp :

- Thấy rồi, hơn nữa không chỉ có một lần mà thôi.

Nét mặt Đặng Tiểu Nhân đầy vẻ nghi ngờ nói :

- Hả! Có chuyện đó thật hay sao?

Phong Cái Thường Thắng Quân trợn mắt nhìn chàng, rồi trầm giọng nói :

- Người cho rằng ta lừa người đó hả? Các nơi như Tứ Xuyên, Vân Quý, Phúc Kiến đều có cái vụ dất thầy ma đi chơi.

Đặng Tiểu Nhân thấy Thường Thắng Quân nói chuyện đàng hoàng không có vẻ gì là đùa cợt, lòng chàng không khỏi sợ hãi, lẩm bẩm nói :

- Tại sao chỉ có ba nơi này là có việc “thầy ma đi chơi” thôi? Lẽ nào...

Phong Cái Thường Thắng Quân nghiêm giọng bảo :

- Bởi vì những địa phương này núi non hiểm trở, thuyền xe không tiện đi lại, người sống thì lá rụng về cội, kẻ chết thì gửi nắm xương tàn nơi cố hương. Do đó, mới có cái nghề dẫn thầy ma đi chơi.

Đặng Tiểu Nhân nghe đến đây há hốc miệng kinh ngạc, không thốt nên lời.

Thường Thắng Quân nói tiếp :

- Cho dù thầy ma nhiều hay ít đều cần có hai người dẫn đường, một người thổi đoản địch đi trước dẫn đường, một người ở sau gõ thanh la đuổi thầy ma đi.

Đoản địch làm bằng ống trúc to bằng ngón tay dài độ năm tấc, thanh âm phát ra cao vút, chói tai vô cùng khiến cho người ta ớn lạnh, không rét mà run cầm cập.

Chiếc thanh la bằng đồng to bằng miệng tô, giữa dày bìa mỏng thanh âm phát ra cực trầm, quái dị phi thường thuận theo chiều gió âm vang dội tai nghe táng đờm kinh tâm, cực kỳ ghê rợn. Thầy ma mình mặc áo thọ y, trên mặt dán một miếng giấy vàng khiến cho người ta không rõ diện mục ra sao, sau lưng dán một đạo bùa chân co chân duỗi, bước theo người dẫn đường ở phía trước.

Người dắt thầy ma đi chơi khởi hành trong đêm đi qua những nơi hoang sơn thẳm cốc, ít có dấu chân người lui tới, hoặc giả có gặp người đi trong đêm, nhưng chỉ cần nghe thấy tiếng thanh la, tiếng đoản địch của người dẫn đường họ đều hoảng hốt tránh qua một bên.

Bởi vì người ở vùng đó tin rằng một khi mà gặp mặt các thầy ma dạo chơi này, nhất định bản thân phải bị chết bất đắc kỳ tử.

Trước khi trời rạng sáng, lúc gà vừa cất tiếng gáy thì kẻ dẫn đường và thầy ma cùng vào quán trọ nghỉ chân, thầy ma đứng úp mặt vào tường, xếp thành hàng ngay ngắn.

Những quán trọ này đương nhiên không lấy tiền người chết mà chủ yếu dựng lên phục vụ cho kẻ dẫn đường.

Giờ giấc hành trình của thầy ma được tính toán chuẩn xác phi thường, trước khi thầy ma lên đường liền có người thông báo cho thân quyến thầy ma biết năm nào, tháng nào, ngày nào, giờ nào sẽ đưa thầy ma về nhà.

Thân quyến của thầy ma sau khi nhận được thông báo, lập tức mua sắm áo quan, đèn nhang nến giấy và các đồ dùng chuẩn bị để đón thầy ma trở về nhà.

Khi thầy ma bước về đến cửa, người thân thích phải quay mặt tránh đi, đợi cho đến khi nào thầy ma dừng lại xong xuôi người thân mới được lộ mặt ra.

Bởi vì nếu thấy mặt người thân quá sớm, thầy ma sẽ đổ ngực xuống đất không dậy được nữa. Cho dù người kia có pháp thuật cao minh đến đâu cũng không thể sai khiến nó hành động được.

Đến đây nhiệm vụ của người dẫn thầy ma đi chơi kể như hoàn tất, đương nhiên gia chủ phải đưa tiền cho kẻ đó. Tiểu tử, bây giờ người tin chưa?

Đặng Tiểu Nhân nghe xong, tóc chàng dựng đứng lên khắp người đột nhiên rùng mình nổi gai ốc ớn lạnh.

Một đám mây che khuất vầng trăng, màn sương đêm dày đặc tựa như một tấm lưới vĩ đại từ trên không trung thả xuống trải ra bao phủ khắp bốn phương.

Lá cây xào xạc những bóng đen di động tựa như trăm ngàn bóng ma đang thủ thế xông tới.

Ánh lân tinh lập lờ, nương theo làn gió lúc ẩn lúc hiện, tiếng chim kêu từng hồi trong đêm, thanh âm nghe thật thê lương, cơ hồ như tiếng quỷ khóc trong đêm, vang lên đây đó, như muốn hớp hồn bất vía người ta.

Đêm khuya nơi chốn hoang sơn lạnh lẽo khiến Đặng Tiểu Nhân trần trọc không sao ngủ được.

Bóng cây nhảy múa đột ngột hóa thành trăm ngàn bóng ma bay xuống, khiến chàng sợ hãi la lên nhưng không thành tiếng.

Bất ngờ, một ngôi sao trong giải ngân hà xẹt ngang bầu trời khuya đen đặc.

Đặng Tiểu Nhân chợt định thần nhìn lại chẳng có một hồn ma bóng quỷ nào cả, chẳng qua là do chàng tự tưởng tượng mà thôi.

Đã không cách nào ngủ được, tại sao lại không đi dạo một chút cho khuây khỏa?

Chàng vội sửa lại y phục, bước lên trước trong ánh sáng nhạt nhòa của những vì sao trước mắt chàng, hiện lên những con đường sâu hun hút, những đỉnh núi nhô ra chắn ngang cùng với những hòn sơn thạch hình thù kỳ dị nhấp nhô trong đêm tối mịt mù còn khó đi hơn bội phần.

Cho dù là Đặng Tiểu Nhân có công lực thâm hậu, khinh công thập phần liêu đặc, lúc này cũng phải mướt mồ hôi, chàng thất vọng định đi sang nơi khác.

Bỗng nhiên dưới gốc cây không từng vọng tới tiếng khóc nỉ non của một người.

Tiếp đó, một cái bóng lướt qua, chợt thấy một thiếu nữ trẻ tuổi phong tư yếu điệu thướt tha, bước chân nhẹ nhàng tóc xòa ngang vai, mình mặc bộ y phục trắng tinh, lác mình qua những tảng sơn thạch chạy tới dưới bóng không từng cất tiếng khóc thảm thương.

Thiếu nữ áo trắng nọ tuy đứng xoay lưng lại. Không thấy được mặt nàng, nhưng nhìn dáng vẻ thướt tha cũng có thể đoán được nàng cực kỳ xinh đẹp.

Động lòng trắc ẩn ai mà chẳng có, huống hồ Đặng Tiểu Nhân lại có lòng nghĩa hiệp giúp yếu thắng mạnh, há lại để cho một thiếu nữ khóc thảm nơi hoang sơn trong đêm khuya mà không đến cứu viện ư?

Đặng Tiểu Nhân vội xốc lại cổ áo bước tới hỏi rõ đầu đuôi, bỗng chàng chợt rung động tâm thần mặt biến sắc nhẹ nhàng tung mình trở về nguyên vị, lo lắng nghĩ thầm:

“Lâu nay ta thường nghe ở vùng hoang sơn lúc đêm khuya có yêu quỷ biến thành người, câu hồn đoạt vía mê hoặc người ta, lẽ nào Bạch Y nữ nhân...”

Đặng Tiểu Nhân ngó kỹ lại xem ra chẳng giống cô quỷ chút nào, chàng chớp mắt lần nữa, hào khí bốc lên, thâm nhủ trong lòng:

“Mình đường đường là thân nam nhi vác kiếm hành hiệp trong giang hồ, trừ ác ma há lạ sợ hồn ma bóng quỷ”.

Nghĩ đến đây, chàng liền gan dạ hấn lên, thận trọng dán mình trên vách đá tay lăm lăm nắm chặt chuôi kiếm, chậm chạp di động lên phía trước.

Thiếu nữ áo trắng càng ngày càng khóc thê thảm hơn, miệng nàng không ngớt lẩm bẩm :

- Ôi! Chắc ta chết mất, sống vậy cũng chẳng ích chi, tránh cho mẹ ta khỏi khổ. Ta khổ, chàng cũng...

Đặng Tiểu Nhân thoáng ngạc nhiên nghĩ thầm:

“Thì ra nàng khổ vì tình... Tự cổ đa tình luôn ôm hận, chỉ một chữ tình quả nhiên hại người vô chừng. Chà, đã làm người ai có thể vô tình được? Cho dù nàng là quỷ thì cũng là loại quỷ đa tình. Ta làm gì phải sợ nàng?”

Khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần, thanh âm thân hình tất cả sao lại quá thân quen với Đặng Tiểu Nhân, đứng rồi Bạch Y nữ nhân này chính là nàng, nhất định là nàng rồi.

Đặng Tiểu Nhân vui sướng như phát điên, đôi môi hồng thắm, ánh mắt long lanh, mái tóc mượt mà tỏa hương thơm dịu của nàng, còn thân hình mềm mại tuy là chuyện đã rồi nhưng chàng cứ ngỡ là mới hôm qua, khiến chàng suốt đời khó quên bởi vì đây là nữ nhân đầu tiên lọt vào đời chàng.

Giác mộng đêm hôm nào lại trở về, hình bóng của nàng lại hiện ra trước mắt làm sao không khiến cho chàng hưng phấn xúc động như vậy.

Chàng hấp tấp muốn gặp chàng để nói lên niềm nhớ nhung suốt bao lâu nay, đồng thời cũng cầu mong cho nàng tha thứ, chàng cần phải nói cho nàng biết hôn lễ giữa chàng và Tiểu quận chúa Mai Động Ni không phải do ý mình muốn, thật là tình thế bất đắc dĩ mà thôi.

Chàng cần phải nói cho nàng minh bạch, trong trái tim của mình trừ nàng ra chàng không thể dung nạp người nào khác được.

Trong lúc cấp bách, bước chân của chàng tự nhiên nhanh hơn. Một hòn đá nhỏ bị chàng đá văng đi, tuy nó chỉ là một hòn đá nhỏ bé nhưng khi rời khỏi chỗ cũ đã gây ra một thanh âm thập phần kinh người, huống chi đây lại là đêm khuya ở một vùng hoang sơn vô cùng tĩnh mịch như nơi đây.

Thiếu nữ áo trắng nghe vậy giật mình, chân tay luống cuống la lên kinh hãi, chân chạy như điên, nào ngờ mới chỉ được mấy bước khuôn mặt đột nhiên thất sắc, toàn thân run lên mất mớ to kinh ngạc, lùi mãi ra sau như vừa gặp quỷ, những cây khổng tùng phía sau đã chặn mất đường lui của nàng.

Thật là tiến thoái lưỡng nan, nàng kinh hoàng thất sắc, đăm đăm nhìn chàng hồi lâu mới gắng hết sức thốt ra được mấy lời :

- Là... là người, người... đấy... sao?

Đặng Tiểu Nhân chăm chú nhìn nàng không chớp mắt, vẻ mặt tiêu tụy của nàng khiến chàng đau xót, tiếng khóc ai oán làm chàng thêm hổ thẹn về lạnh lùng làm chàng cực kỳ khó xử.

Hai người ngày nhớ đêm thương, nhưng chợt gặp mặt chỉ biết đưa mắt nhìn, nhìn nhau mà chẳng biết nói sao.

Hồi lâu sau, Đặng Tiểu Nhân từ từ cất tiếng :

- Tổ Tổ...

Bạch Hàng Tổ giọng u buồn :

- Người... người đi đi...

Giọng Đặng Tiểu Nhân cực kỳ đau khổ :

- Ta đã đến thì không thể đi được. Người biết cá tính của ta mà. Tổ Tổ... lẽ nào nàng...

Bạch Hàng Tổ buồn rầu buông tiếng thở dài, khuôn mặt thất thần nói với chàng :

- Có thể gặp mặt người lần cuối cùng, ta đã mãn nguyện lắm rồi. Ta... ta chỉ muốn...

Bóng người lẹ làng bốc tới, một tiếng thét xé tai vang lên, Đặng Tiểu Nhân đã bay người tới trước ôm chặt lấy nàng, sợ hãi la lên thất thanh :

- Nàng... nàng muốn chết sao.

Đẩy không ra, giãy dụa cũng không thoát, Bạch Hàng Tổ vừa giận vừa lo vung tay đánh như mưa vào mặt vào người chàng, nhưng hai cánh tay của Đặng Tiểu Nhân như hai gọng kiềm xiết lại ghì chặt lấy nàng. Không biết cách nào hơn nàng đành gục đầu vào ngực chàng, thất thanh khóc lớn.

Đặng Tiểu Nhân đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc nàng rồi nói :

- Nàng đừng quên ta đã từng nói, trước đây ta không biết quá khứ nàng, nhưng tương lai nàng thuộc về ta. Vì ta, nàng không thể chết và ta cũng không cho phép nàng chết.

Bạch Hàng Tổ từ từ đẩy chàng ra, đôi mắt đỏ đẫm ngẩng đầu nhìn chàng, miệng lẩm bẩm :

- Người cũng đừng quên rằng, ta đã từng nói với người ta chỉ là một người có quá khứ mà không có tương lai. Người... người hãy để cho ta...

Đặng Tiểu Nhân chợt trầm sắc mặt, giọng lạnh lùng :

- Người muốn chết hả? Được rồi, vậy thì chúng mình cùng chết một thể, cùng xuống suối vàng cho có đôi.

Đặng Tiểu Nhân nói xong, liền buông Bạch Hàng Tổ ra ngẩng cao đầu bước tới phía vực sâu vạn trượng.

Bạch Hàng Tổ bỗng thất sắc, mặt trắng bệch sợ hãi, hồn phi phách tán, tuy nàng thực sự muốn tìm cái chết, nhưng nàng không thể đành lòng đứng nhìn chàng chết trước mặt mình. Bởi vì nàng yêu chàng vô cùng sâu đậm, ngày đêm nàng luôn cầu mong cho chàng may mắn sống lâu trăm tuổi, bình an suốt đời, thế là nàng đau khổ van xin chàng.

- Tiểu Nhân, người... người đừng làm vậy. Ta van người...

Bước chân của chàng dừng lại trước bờ vực sâu thăm thẳm, rồi quay lại ngó Bạch Hàng Tổ :

- Người không... không muốn ta chết thật sao?

Bạch Hàng Tổ gật đầu đáp :

- Ừ.

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười, trầm giọng bảo :

- Vậy thì ta nghe lời người, vì người ta sẽ không chết nữa.

Bạch Hàng Tổ nói chàng ghê gớm thật không sai chút nào.

Bạch Hàng Tổ liếc nhìn vực sâu thăm thẳm sát dưới chân Đặng Tiểu Nhân, nàng không khỏi rung mình ớn lạnh, nàng biết rõ tính khí của chàng nếu không ngăn cản chàng có thể nhảy xuống dưới đó thật sự, giọng nàng run run :

- Tiểu Nhân, mau... mau xích lại gần đây một chút.

Đặng Tiểu Nhân nói giọng cương quyết :

- Không, người phải trả lời ta trước đã.

Bạch Hàng Tổ khẽ buông tiếng thở dài đành phải miễn cưỡng đáp :

- Được rồi, ta cũng không muốn chết nữa.

Đặng Tiểu Nhân cất tiếng cười, giọng cười chan chứa tình cảm phát xuất từ đáy lòng chàng, đôi mắt chàng sáng rực, ánh mắt đắm đuối nhìn xoáy vào nàng tựa như muốn hòa tan nàng ra, rồi chàng chậm chậm đi tới, đầu hơi cúi xuống.

Bạch Hàng Tổ muốn trốn chạy nhưng ánh mắt của Đặng Tiểu Nhân, con tim chàng, toàn thân chàng phát ra sức hút tựa như miếng nam châm, một lực hút vô hình nhưng mãnh liệt vô cùng, hấp dẫn nàng làm cho nàng cũng từ từ bước tới.

Đôi môi họ nhanh chóng gần nhau, hai người nghe thấy con tim cùng đập dồn dập bởi vì chưa lúc nào tâm hồn họ gần nhau như lúc này.

Phía xa xa, trên một ngọn tiểu sơn có một đôi mắt đang lóe sáng nhìn chăm chăm không chớp vào Đặng Tiểu Nhân và Bạch Hàng Tổ.

Hắn tuy bịt một miếng vải đen che mặt, nhưng không giấu nổi ánh mắt đỏ kị, song mục như hai hòn lửa đỏ rực, lăm lăm một mình:

“Hừ, Đặng Tiểu Nhân, điểm này thì người mạnh hơn ta. Ta có gì thua kém người nào? Nhưng mà Mai Đông Ni, Lãnh Nguyệt My, Bạch Hàng Tổ ba thiếu nữ đều là trang quốc sắc thiên hương, nhan sắc diễm lệ tuyệt trần, đối với người tình yêu sâu đậm khôn lường, khiến ta ôm hận trong lòng, vạn kiếp không nguôi”.

Gã bịt mặt càng nhìn càng thêm giận dữ, miệng thầm thốt lên những lời thóa mạ cực kỳ cay độc :

- Đặng Tiểu Nhân, người cứ đợi đấy mà xem ta sẽ làm cho người phải khổ hận suốt đời, chết không nhắm mắt. Hừ, ta sẽ tặng cho người hai cái sừng...

Gã bịt mặt căm hận liếc nhìn Bạch Hàng Tổ và Đặng Tiểu Nhân một cái, rồi nhẹ nhàng tung mình lẹ như điện xẹt trong phút chốc đã mất hút vào màn đêm dày đặc.

Trên đỉnh núi đối diện, Đông Dịch Thu Hàn Vân sắc mặt tái xanh đưa mắt nhìn Đặng Tiểu Nhân và Bạch Hàng Tổ đang hôn nhau say đắm dưới gốc cây không tùng trong lòng lửa giận bốc lên bừng bừng, thân hình nhẹ nhàng di động thu thế như muốn lao ra.

Bất ngờ bóng người lẹ làng lướt qua, mau tựa sao băng sẹt xuống, giơ tay ôm lấy hữu cước của Thu Hàn Vân thân hình quỳ mọp dưới đất quyết không chịu buông ra.

Đông Dịch Thu Hàn Vân ánh mắt lạnh giá, liếc xéo Lãnh Nguyệt My giọng bà âm trầm thét lên :

- Bỏ tay ra! Nếu không... người sẽ bỏ mạng lập tức dưới chướng của ta.

Lãnh Nguyệt My ngẩng đầu vẻ mặt không hề tỏ ra sợ sệt ân sư.

Thu Hàn Vân nhìn Lãnh Nguyệt My trong lòng thương hại, không nỡ hạ thủ. Hồi lâu bà mới khẽ thở dài, thân sắc đã hồng hào trở lại, hữu chướng vừa đẩy ra đã từ từ thu lại, đứng lặng thinh không thốt lên lời.

Lãnh Nguyệt My cảm kích nhìn ân sư, khóe mắt lấp lánh như sắp khóc, giọng nhỏ nhẹ thưa :

- Sư phụ thấy hết rồi sao?

Thu Hàn Vân ngửa mặt nhìn trời, buồn rầu buông tiếng thở dài không buồn để ý đến nàng.

Lãnh Nguyệt My nói tiếp :

- Hai người thật sự yêu nhau bằng cả tấm lòng, sống chết vì nhau, người không có lý do nào để chia rẽ bọn họ được. Sư phụ, người làm như vậy làm sao họ sống nổi?

Đông Dịch Thu Hàn Vân lạnh lùng đáp :

- Nó nói với ta rằng suốt đời nó không lấy ai, ở một mình cùng ta...

Lãnh Nguyệt My vẫn bình thản nói :

- Không phải nàng đồng ý mà chẳng qua bị sư phụ bức bách đó thôi. Ôn sư phụ đối với nàng tựa như Thái Sơn, thử nghĩ xem làm sao nàng dám trái lời? Sư phụ không thể dựa vào chuyện ân oán năm xưa với Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp mà đành lòng ngăn trở hạnh phúc của Tổ muội.

Đông Dịch Thu Hàn Vân với Lãnh Nguyệt My tuy danh phận sư đồ, nhưng tình cảm thân thiết như mẫu tử, lời nói của Lãnh Nguyệt My tuy động chạm tới bà, khiến cho bà không được vui, nhưng bà chẳng hề phiền trách mà chỉ hơi trầm sắc mặt :

- Cho nên ta mới quyết định để cho nó tự đi tìm hạnh phúc. Nó yêu ai cũng được, nhưng cấm quan hệ với Đặng Tiểu Nhân.

Giọng Lãnh Nguyệt My buồn rầu pha chút phẫn nộ :

- Bởi vì Đặng Tiểu Nhân là con trai của Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp? Hay là...

Thu Hàn Vân đưa tay đỡ Lãnh Nguyệt My đang quỳ dưới đất dậy, nét mặt sầu muộn, giọng than thở :

- My nhi, con nên biết, Tổ nhi tuy không phải do ta sinh ra nhưng ta đã nuôi nấng nó từ nhỏ cho đến giờ. Mười mấy năm nay ta đã dành hết tình thương cho nó, yêu thương càng nhiều thì trách nhiệm càng nặng nề hơn. Ta không cho nó tiếp cận gần gũi với Đặng Tiểu Nhân vì ta sợ rằng nó sẽ đau khổ như ta. Tình sâu đậm thì nỗi hận càng thêm nhiều, tim nó suốt đời tan sẽ bị tan nát không sao hàn gắn lại được.

Lãnh Nguyệt My tuy rất đồng cảm với nỗi khổ tâm của sư phụ, nhưng nàng không tán đồng với cách làm của bà, nàng liền cất tiếng hỏi :

- Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp không để ý hay là đã bạc tình với sư phụ?

Thu Hàn Vân hai mắt ứa lệ, lắc đầu khẽ thở dài :

- Chuyện cũ đã qua rồi, không nên nhắc lại làm gì, vì lúc đó sư phụ...

Lãnh Nguyệt My thông minh hơn người, nàng đã nghe được chuyện tình của sư phụ mình với Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp nay nhìn nét mặt của ân sư biểu lộ tình cảm, chứng tỏ suy đoán của mình là đúng, nàng liền nói tiếp :

- Sư phụ muốn nói là lúc đó nếu như quyết đoán kịp thời, không hề do dự thì Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp cũng không sợ làm tổn thương tình huynh đệ kết nghĩa của mình với Hoàng Lịch, người sẽ không rời bỏ sư phụ đúng không?

Lời Lãnh Nguyệt My tựa như mũi dao nhọn chích vào vết thương trong tâm hồn Thu Hàn Vân, bà không thừa nhận mà cũng không phủ nhận, cất giọng nói :

- Cũng không thể nói là ta do dự bất định lúc đó nữ nhân tính tình kín đáo đâu có như các người bây giờ. Suốt ngày cứ yêu với thương trên cửa miệng, đại cô nương cũng chẳng biết thẹn thùng là gì?

Lãnh Nguyệt My thấy sư phụ đã dần dần bình tĩnh trở lại, sự tình đã có chiều chuyển hướng, nàng bèn tiến thêm một bước thử thăm dò ý của ân sư :

- Sư phụ, người còn hận Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp không.

Thu Hàn Vân ngửa mặt lên trời hồi lâu, giọng bà buồn rầu :

- Thời hoa niên đã trôi qua rồi, thời gian đã khiến con người tự già đi, thời gian có thể thay đổi tất cả. Yêu ư? Hận ư? Ngay cả ta cũng không rõ lắm, người đã già yêu và hận cũng không mãnh liệt như thời còn trẻ nữa.

Lãnh Nguyệt My thấy thời cơ đã đến, vội vàng chuyển câu chuyện vào chính đề nàng dựa vào mình sư phụ, giọng nhỏ nhẹ :

- Người cảm thấy Đặng Tiểu Nhân như thế nào?

- Ngài rồng mắt phượng thần thái y hệt như Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp, nhưng có phần ương bướng hơn thân phụ, dám... nếu như Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp năm xưa chỉ cần bằng một nửa... có lẽ mối tình của ta đã thành, không phải ôm hận suốt đời như vậy. Ôi, trời xanh trên người...

Lãnh Nguyệt My chớp mắt, nàng đã đoán ra tâm tư của sư phụ, thầm mỉm cười trong bụng, giọng nàng chậm chậm nói :

- Sư phụ nói rằng nếu Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp năm xưa giống như con trai mình bây giờ, dám yêu dám chịu có lẽ tình yêu của người và Chu đại hiệp đã không phải đứt đoạn giữa chừng phải không?

Thu Hàn Vân chợt đỏ bừng mặt, lặng thinh không nói câu nào.

Lãnh Nguyệt My thấy ân sư mình tỏ thái độ như vậy, bèn từ tốn lần dần lên, mỉm cười nói tiếp :

- Đặng Tiểu Nhân là ái tử của Chu đại hiệp, Tổ Tổ tuy không phải do người sinh ra nhưng luôn gọi người bằng mẫu thân. Tại sao người lại không thành toàn cho họ, khiến cho mối trường hận vì tình với Chu đại hiệp ngày nay được bù đắp phần nào, há chẳng phải là điều tốt đẹp hay sao?

Lời Lãnh Nguyệt My nói không phải là vô lý. Hơn nữa, nàng lại yêu thương Bạch Hàng Tổ vô cùng, coi Hàng Tổ như em ruột mình, lại thêm lòng nàng cũng cực kỳ yêu thích Đặng Tiểu Nhân, tuy chưa dám nói ra nhưng trong lòng đã thầm yêu trộm nhớ.

Lãnh Nguyệt My rất giỏi đoán ý người ta, nàng đã thấy rõ được tâm ý của sư phụ, bèn lắc nhẹ vai Thu Hàn Vân đoạn cười bảo :

- Sư phụ, người trả lời đi.

Thu Hàn Vân thở dài một tiếng, lắc đầu tròng mắt ngó Lãnh Nguyệt My một hồi, đoạn âu sầu bảo :

- Chao ôi, các người lớn cả rồi, lông cánh đều đã cứng cáp. Sư phụ đâu có quyền giữ các người lại, muốn làm gì thì tùy ý các người.

Lãnh Nguyệt My không thể ngờ được một chuyện lớn lại được giải quyết một cách dễ dàng như vậy, nàng không khỏi lộ vẻ vui mừng, vội quỳ sụp xuống đất khấu đầu lạy tạ :

- Đa tạ sư phụ, đa tạ sư phụ.

Thu Hàn Vân liếc nhìn Lãnh Nguyệt My, bỗng bà cất tiếng cười :

- Hì hì... hì hì...

Lãnh Nguyệt My vội đứng bật dậy, ngơ ngác nhìn ân sư rồi nàng nghi ngờ, giọng nói có vẻ bất an :

- Sư phụ...

Thu Hàn Vân cười bảo :

- Con a đầu quỷ quái kia, đây là chuyện của Tổ nhi và Đặng Tiểu Nhân, cần gì người phải phí sức tạ ơn. Hừ! Cái ma tâm quỷ kế của người bộ sư phụ đây không biết hay sao?

Lãnh Nguyệt My khẽ giậm chân giọng hờn giận :

- Sư phụ à, người định nói xấu con hả?

Thu Hàn Vân nhìn nàng trân trân không chớp mắt, Lãnh Nguyệt My thấy sư phụ nhìn mình như vậy, bất giác nàng lúng túng cúi đầu xuống.

Thu Hàn Vân mỉm cười hỏi nàng :

- My nhi, con cũng yêu hấn phải không?

Lãnh Nguyệt My đỏ mặt xấu hổ, giọng nàng ngượng nghịu :

- Sư phụ ác quá cứ chọc đồ nhi hoài à.

Thu Hàn Vân lên giọng nói chậm rãi :

- Người thích hấn có gì là không phải, một lang quân hai thiếp cũng được, để khỏi tránh ta không công bằng, hay thiên vị sư muội người. Khuôn mặt Lãnh Nguyệt My càng đỏ bừng hơn, nàng nũng nịu lao vào lòng sư phụ, ôm chầm lấy bà lắc lắc giọng hờn dỗi trách móc :

- Sư phụ xấu chết đi được, ghét sư phụ ghê.

Đông Dịch Thu Hàn Vân vừa lấy tay đẩy nàng ra vừa mắng :

- Đủ rồi, đủ rồi. Bộ người tính làm cho gân cốt của lão sư phụ gãy rời hay sao? Mau đi canh chừng hai đứa kéo nó lại buồn rầu đi tìm cái chết khiến ta thêm phiền bây giờ.

Lãnh Nguyệt My vui sướng mỉm cười luôn miệng, nàng nhẹ nhàng tung mình nhảy lên, thoảng chốc đã biến ra đằng xa.

Đông Dịch Thu Hàn Vân khẽ buông tiếng thở dài, lặng im đứng đó, gió núi thổi mơn man trên tóc bà lay động, tà áo bà phất phơ trông thật đẹp, khuôn mặt không hề biểu lộ một chút cảm xúc, không biết là vui hay buồn tựa như vừa rơi mất vật gì. Rồi lại tựa như vừa tìm thấy vật gì, có lẽ bà đang chìm đắm trong dòng hồi ức xa xưa.

* * * * *

Bạch Hàng Tổ và Đặng Tiểu Nhân đang áp mặt kề tâm ôm chặt lấy nhau, chìm đắm trong tình yêu. Tuy không hề nói với nhau lời nào, chỉ lặng im yêu đến tận cùng, lòng cùng chung ý nghĩ rằng im lặng còn nói nhiều điều kỳ diệu hơn là lên tiếng.

Lãnh Nguyệt My thấy vẻ mặt mê đắm của hai người, trong lòng tự nhiên cảm động không nói nên lời, không nỡ xen vào tách rời họ ra, cố gắng giữ cho thanh âm không bật ra khỏi miệng mình.

Đặng Tiểu Nhân đã tăng tiến rất nhiều về công lực, chàng không còn mê muội kém cỏi như ngày xưa, tuy ôm mỹ nhân trong tay say đắm như vậy, nhưng nhất cử nhất động của Lãnh Nguyệt My vẫn không thoát khỏi tai mắt của chàng, chợt thấy chàng đột nhiên biến sắc, thấp giọng quát :

- Ai đó?

Lãnh Nguyệt My nhướng đôi lông mày đen nhánh, cố ý đùa dai chọc tức hai người :

- Tổ muội, sư phụ đến kia.

Bạch Hàng Tổ run bắn người, mặt xám ngắt chân như muốn khụy xuống.

Đặng Tiểu Nhân vội đưa tay đỡ Bạch Hàng Tổ dìu nàng đứng vững lại, tuy trong lòng chàng cố trấn tĩnh, những cũng bị vẻ sợ hãi của nàng làm cho chàng toát mồ hôi lạnh. Hồi lâu vẫn không thấy Đông Dịch Thu Hàn Vân lộ diện, trong lòng không khỏi nghi hoặc đưa mắt nhìn Lãnh Nguyệt My đoạn thì thắm hỏi :

- Tỷ tỷ, cô cô đâu?

Lãnh Nguyệt My thấy Bạch Hàng Tổ sợ chết khiếp như vậy, nàng cũng thấy thương hại không nhịn được bèn cười hì hì rồi nói :

- Tổ muội ơi, người sợ thành tật rồi đấy. Ta... ta chỉ đùa người cho vui thôi mà.

Bạch Hàng Tổ vừa bực tức lại vừa buồn cười, nàng mím chặt môi định xông tới tát vào mặt Lãnh Nguyệt My một cái thật mạnh cho đã tức, nhưng chợt kìm lại, cất giọng dịu dàng pha lẫn giận hờn :

- Người... người làm ta sợ chết khiếp đi được. Sư tỷ, tỷ làm sao mà đến được đây, sư phụ đâu?

Lãnh Nguyệt My cố ý làm mặt lạnh, đoạn đáp :

- Làm sao à? Người đến được, bộ ta không được hay sao? May mà người còn nhớ tới sư phụ, người kêu ta đến đây để bắt người về vấn tội.

Bạch Hàng Tô ngây người đứng lặng im, đôi mắt đỏ hoe cơ hồ sắp khóc.

Đặng Tiểu Nhân thông minh tuyệt đỉnh, biết rằng Lãnh Nguyệt My đang cố ý chọc nàng, chàng vội bước lên trước, đến bên Lãnh Nguyệt My nói nhỏ :

- Tỷ tỷ, đừng chọc nàng nữa mà.

Lãnh Nguyệt My giơ tay ôm Bạch Hàng Tô vào lòng, chẳng thèm để ý tới Đặng Tiểu Nhân, hai tỷ muội thân mật ghé sát vào tai nói nhỏ với nhau điều gì.

Thoáng chốc, Bạch Hàng Tô sắc mặt tươi tỉnh, mỉm cười luôn miệng, giọng nàng ngạc nhiên hỏi lại :

- Tỷ nói thiệt đấy chứ?

Lãnh Nguyệt My tỏ vẻ không vui :

- Ta có khi nào lừa gạt người chưa?

Bạch Hàng Tô cảm kích đưa mắt nhìn Lãnh Nguyệt My, giọng nàng nhỏ nhẹ :

- Sư tỷ, tiểu muội biết rằng người đã ra tay giúp đỡ. Đại ân đức này không biết cảm tạ sao cho hết, suốt đời tiểu muội không dám quên hảo ý của người.

Lãnh Nguyệt My khẽ đưa tay vuốt tóc nàng, đoạn giọng nói cực kỳ thân tình :

- Chúng ta đều là nữ nhân, hơn nữa lại là đồng môn, sư tỷ phải có trách nhiệm lo lắng cho người, đâu cần người phải tạ ơn với tạ nghĩa làm chi.

Đặng Tiểu Nhân cứ đứng bên ngoài đưa tay gãi đầu bối rối, không biết bọn họ đang thì thầm điều gì, chàng không nhịn được liền nói chen vô :

- Hai người to nhỏ thì thầm cái gì vậy? Để ta đứng lẻ loi một mình mà không biết ngượng hay sao.

Bạch Hàng Tô liếc nhìn chàng, miệng đang muốn nói, đột nhiên đỏ bừng mặt vội vàng cúi đầu xuống.

Lãnh Nguyệt My nhìn Đặng Tiểu Nhân đoạn nghiêm giọng bảo :

- Chuyện riêng của nữ nhân nói với nhau, một đại nam nhân như người lại cứ kè kè một bên quấy rối, chúng ta lạc bước đến nơi hoang sơn này trong đêm khuya người cũng phải rào quanh bốn phía xem xét chung quanh, vạn nhất có xảy ra chuyện gì thì thật là mất mặt vô cùng.

Đặng Tiểu Nhân thầm cảm thấy xấu hổ trong lòng, mình và Bạch Hàng Tô cứ mãi chôn chân ở đây nói chuyện yêu đương hầu như quên mất nhiệm vụ của mình, nếu như lỡ xảy ra chuyện không hay, chẳng những chàng không biết ăn nói ra sao với các bậc trưởng bối mà e rằng sẽ làm tổn hại đến thanh danh của gia phụ là Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp.

Lãnh Nguyệt My thấy sắc mặt của Đặng Tiểu Nhân liên tục biến đổi lúc đỏ lúc xanh mét, ngây người lặng im không nói, nàng lại cho rằng lời nói của mình quá nặng khiến chàng tức giận vội bước đến vỗ nhẹ vào vai chàng, giọng an ủi :

- Tỷ tỷ vì thương người nên lời nói có hơi nặng nề mong người chớ trách ta mới phải.

Đặng Tiểu Nhân biết Lãnh Nguyệt My làm ý chàng, vội cười bảo :

- Tỷ tỷ, người nghĩ đến thế kia à, người xem tiểu đệ là người nào?

Bạch Hàng Tô ngược nhìn chàng đôi mắt chan chứa ân tình mỉm cười nhỏ nhẹ nói :

- Vây... vậy người còn chưa chịu đi ngay sao...

Đặng Tiểu Nhân luyến tiếc nhìn Bạch Hàng Tô, chàng lăm lăm :

- Cái này thì...

Lãnh Nguyệt My khẽ đẩy chàng ra mỉm cười nói :

- Đi đi, còn đứng đó lăm bắm cái gì? Tất cả đều đổ lên đầu ta hết, còn người cứ yên tâm đợi làm tân lang thôi.

Bạch Hàng Tổ nguyệt Lãnh Nguyệt My một cái, mặt ửng đỏ xấu hổ giọng bực tức mắng yêu :

- Sư tỷ, người thật là đáng ghét.

Đặng Tiểu Nhân nở nụ cười, trong lòng vui sướng, song cước điểm nhẹ xuống đất thân hình đã bay vút lên không lẹ như sao xẹt thoáng một cái đã biến mất tăm mất tích.

(Mất 20 trang)

Xem tiếp hồi 24

24. Hồi 24

Cho dù thân pháp và khinh công của bóng đen nọ cao minh và nhanh nhẹn đến đâu chăng nữa cũng không thể trong nháy mắt biến mất như vậy được, điều duy nhất có thể xảy ra là hắn đã ém thân trốn vào trong sơn động...

Đặng Tiểu Nhân suy nghĩ một lát tay nắm chặt chuôi kiếm cúi đầu chui vào sơn động cố tìm cho được bóng đen nọ.

Trong sơn động tối tăm dị thường, lên xuống nhấp nhô, thập phần khó đi.

May là gần đây chàng đã trải qua không ít biến cố nên đã có không ít kinh nghiệm giang hồ lại thêm tư chất hơn người, thông minh tuyệt đỉnh, võ công tiến bộ rất nhanh, trên giang hồ võ lâm thật hiếm có đối thủ ngang sức với chàng.

Đặng Tiểu Nhân nghĩ ngợi một hồi, suy đoán rằng trong nơi thâm sơn này nhất định phải có rất nhiều các thạch động tự nhiên có lẽ sâu đến mấy dặm xuyên suốt dãy núi, nhân đó sau khi xem xét xong một đoạn, chàng liền triển khai khinh công bộ cước chuyển động lẹ hơn.

Quả nhiên...

Ánh sáng bên ngoài chợt hiện ra, đúng là thạch động ăn xuyên trong núi, thông đến một sơn cốc khác khiến chàng điên lên vì sung sướng, bước chân nhanh hơn trong chớp mắt Đặng Tiểu Nhân đã ra khỏi cửa động.

Chàng thận trọng quan sát kỹ cảnh vật trước mắt, đôi mày kiếm không ngừng di động mắt liên tục đảo quanh lòng thầm khen ngợi đoạn chàng nghĩ thầm:

“Thật là một nơi cấm mật nếu như nguy trang khéo léo miệng hang che mắt thiên hạ thì cho dù ta có thiên binh vạn mã dò xét từng tấc đất cũng khó mà phát hiện ra nơi này”.

Nguyên là tòa thạch động này không giống như sơn cốc mà do bốn vách núi thẳng đứng bao quanh một khoảng bình địa rộng độ vài trượng, càng lên trên càng nhỏ dần, chỗ có ánh sáng chiếu xuống chỉ là một tiểu động to bằng miệng giếng.

Dường như cái thạch tinh này là do người ta tạo nên, hiện tại chính vào lúc vầng trăng treo lơ lửng giữa trời ánh sao bóng trăng vàng chiếu miệng thạch tinh cho nên nơi này vẫn sáng rực.

Đặng Tiểu Nhân nhẹ nhàng tung mình lên tiến vào thạch thất. Chỉ thấy vách đá xanh biếc ánh sáng lấp lánh phản chiếu tia sáng rọi lên người.

Khi nhìn kỹ gian thạch thất này lớn bằng hai căn phòng nhỏ ghép lại. Phía sau có một lối đi thông ra, dường như có thể dẫn đến một nơi nào khác.

Trong một góc thạch thất, để đầy đủ gối chăn mừng mền phía trên còn hằn dấu tựa như có người vừa mới ngủ dậy xong.

Trên mặt đất vô cùng sạch sẽ không có hạt bụi nào cả, nếu như không có người quét dọn thì làm sao sạch được như thế?

Phía hành lang bếp lửa vẫn chưa hoàn toàn tắt hẳn, vài miếng thịt quay còn sót lại trên xiên nướng.

Đặng Tiểu Nhân trong lòng cảm thấy lạnh lạnh không nén được sợ hãi nghĩ:

“Ta chỉ có một mình xông vào nơi hiểm địa, phải nên cẩn trọng mới được”.

Hốt nhiên...

Phía sau lưng chàng chợt có tiếng tay áo phát phơ nhẹ nhẹ. Đặng Tiểu Nhân tâm thần chấn động vội quay người lại.

Chỉ thấy một đại hán râu tóc rối bù, mắt mở trừng trừng, tay xách cương đao đang lựa thế xông tới.

Đặng Tiểu Nhân trở nhẹ cổ tay một tiếng động phát ra.

- Soạt...

Ô quang lóe lên thanh Mặc kiếm đã được rút ra khỏi vỏ cầm chặt trong tay chỉ vào mặt đại hán nọ, cất lên tiếng cười lạnh lùng trầm giọng quát lớn :

- Các hạ muốn thế nào đây?

Đại hán tóc rối nọ không nói một lời, đứng im như cũ không hề động đậy.

Đặng Tiểu Nhân cực kỳ phẫn nộ thấy gã đại hán không đáp cựa mảy kiếm dựng lên, mắt lộ sát cơ vùng kiếm hét lớn :

- Ngươi muốn chết?

Lời nói chưa dứt, ô quang chớp lóe kiếm ảnh như núi nhanh hơn điện xẹt cuộn cuộn lao tới trước ngực đại hán nọ.

Nói thì chậm nhưng sự việc diễn ra rất nhanh thanh Mặc kiếm đen tuyền đã điểm tới cực kỳ lạnh lẽo.

Quái lạ thay đại hán bị lưỡi kiếm xuyên thấu qua tim nhưng vẫn đứng sừng sững nguyên vị, không hề cử động cũng không hề thốt lên một tiếng rên rỉ.

Đặng Tiểu Nhân thảm la lên một tiếng vội vã thu kiếm về rồi cúi mặt lui ra sau sắc mặt tỏ ra ngượng ngùng nhìn đại hán nọ không chớp mắt, chợt nghe...

Rầm...

Thân hình của gã đại hán nọ đã đổ ụp xuống đất.

Đặng Tiểu Nhân trong lòng nghi hoặc bụng thầm nghĩ:

“Ai đã giết gã? Tại sao phải giết gã, chẳng lẽ là...”

Bất ngờ...

Từ phía hành lang thông qua nơi khác của gian thạch thất chàng đang đứng, truyền lại tiếng thét thê thảm của nữ nhân nghe như tiếng quỷ khóc ma rên trong đêm khiến cho người ta rợn tóc gáy không lạnh mà run.

Đặng Tiểu Nhân chợt ngẩng người đứng lặng rồi như chợt tỉnh tung mình phóng đi theo hành lang nơi thạch thất lao vào bên trong.

* * * * *

Đào quang loang loáng...

Máu phun như mưa.

Tiếng la thảm thiết hợp với tiếng cười cuồng ngạo tạo nên bức tranh cực kỳ bi thương.

Một thiếu nữ đầu tóc rối tung, mặt dính đầy máu, tay chân đều bị trói chặt, diện mạo của nàng không nhìn rõ lắm, cũng không phân biệt rõ niên kỷ của nàng là bao nhiêu, song chỉ cần thấy đôi mắt long lanh ngấn lệ, lóng lánh như hai viên ngọc và thanh âm thánh thót trong trẻo như tiếng chuông ngân cũng có thể đoán rằng nàng còn rất trẻ và vô cùng xinh đẹp. Một nam nhân y phục cực kỳ hoa lệ mặt bịt một miếng khăn đen, sau lưng đeo một chiếc túi da tay cầm một thanh đao dính đầy máu, đang trợn trừng nhìn nàng không chớp mắt, những tia nhìn của hắn lóe sáng kỳ dị tựa như mắt thú dữ vờn con mồi trước khi chết, tàn nhẫn đùà nghịch lằng nhục nàng.

Lúc này...

Thiếu nữ đầu tóc rối bù mặt dính bê bết máu, đôi mắt long lanh xinh đẹp đã không còn sáng trong nữa, nó đã đỏ ngầu như hai hòn than đầy vẻ thù hận và phẫn nộ.

Nàng không bật khóc, cũng không rơi lệ có lẽ những giọt lệ đã bị ngọn lửa hận thù phẫn nộ làm khô đi.

Nàng cũng không ngừng đưa mắt nhìn xoáy vào mặt hắn cơ hồ như muốn ăn tươi nuốt sống con người đang đứng trước mặt.

Gã bịt mặt nở nụ cười hiểm độc, giọng hắn lạnh lẽo cất lên :

- Nói, ngươi có chịu đáp ứng ta không?

Thiếu nữ nọ cương quyết không chịu nhục giọng cứng rắn nói lớn :

- Không, tuyệt nhiên không.

Gã bịt mặt toàn thân run lên bần bật, tức khí quá lớn :

- Vì hắn ư?

Thiếu nữ gật đầu đáp :

- Ừ, không sai.

Gã bịt mặt đau đớn như bị quất một roi vào mặt, lòng tự ái bị tổn thương nghiêm trọng khiến hắn giận dữ thét vang như sấm :

- Nói... ngươi phải nói cho ta biết! Ta... Ta có điểm gì không bằng hắn?

Thiếu nữ thấy đối phương tỏ vẻ tức giận như vậy, ánh mắt nàng lộ ra vẻ thích thú, tiếp đó nàng hừ lạnh một tiếng thanh âm hết sức nhỏ nhẹ nhưng cực kỳ tàn độc :

- Ngươi... ngươi đâu có điểm gì kém chàng...

Gã bịt mặt cảm thấy quá đột ngột, ánh mắt lộ vẻ nghi ngờ ngờ ngác đưa mắt nhìn nàng rồi từ từ cất tiếng :

- Ô! Vậy... vậy thì...

Tia nhìn của thiếu nữ sắc như dao trợn mắt nhìn đối phương chằm chằm không chớp, ánh mắt như xuyên thấu tâm can hắn.

Gã bịt mặt bị ánh mắt sắc nhọn làm cho chấn động tinh thần. Dường như cảm thấy xấu hổ cúi gầm mặt xuống.

Thiếu nữ lạnh lùng cất tiếng cười đoạn nói tiếp :

- Bởi vì... ngươi...

Gã bịt mặt háp tấp ngẩng đầu lên hỏi tiếp :

- Ta? Ta thế nào?...

Giọng thiếu nữ xa xôi chứa đầy ác ý :

- Bởi vì ngươi không có...

Gã bịt mặt vội vã lên tiếng giọng nóng vội :

- Ta... Ta không có cái gì, nàng nói đi, ta có thể...

Thần sắc thiếu nữ đột nhiên biến đổi, hai mắt rực lửa nghiêng răng rít lên :

- Bởi vì mi... mi không có tính người.

Gã bịt mắt nghe vậy tức giận run lên giọng phần nộ quát lớn :

- Câm mồm, ngươi dám...

Thiếu nữ bật cười cuồng dại cất giọng thóa mạ cực kỳ độc ác :

- Ta cứ phải nói, cái thứ cầm thú ma quỷ như mi ta hận... Ta hận ông Trời tại sao...

(Thiếu 24 trang từ 167 đến 190)

Chẳng phải là người mưu sát lang quân người sao...

- Á...

Một tiếng thét đau đớn vang lên dội vào vách đá hồi lâu chưa dứt. Gã bịt mắt giận điên người trợn tròn đôi mắt, ánh mắt rực lửa cánh tay phải của hắn đau buốt, thì ra thiếu nữ nọ thừa lúc hắn sơ ý đã há miệng cắn mất của hắn một miếng thịt nơi tay phải.

Bốp...

Nàng đã lãnh trọn một cái tát nảy lửa của gã bịt mắt, đoạn hắn nhẹ nhàng phóng mình lên thoáng chốc đã bay đi mất tăm mất tích vào màn đêm dày đặc.

Thiếu nữ cũng bị lôi đi, mỗi bước nàng mỗi quay đầu nhìn lại không biết đây là sinh ly hay là tử biệt.

Trên nét mặt thiếu nữ tuy bị thương như vậy nhưng trong mắt nàng ánh lên những tia nhìn bất khuất kiên nghị, lòng nàng thầm gào lên điên cuồng:

“Hắn tuy làm ô uế thân xác ta nhưng không thể làm nhiễm bẩn tâm hồn ta được. Tiểu Nhân hãy tha thứ cho ta, vì ta không thể chết bởi vì ta phải báo thù. Trời xanh ơi xin người che chở cho chàng”.

Bóng người đã đi khuất.

Lửa cũng đã tắt ngấm.

Khắp trong thạch động tối đen như mực bốn phía im ắng không một tiếng động một bầu tử khí bao phủ xung quanh.

* * * * *

Trời gần sáng.

Tiếng chim hót líu lo trên ngọn cây.

Phong Cái Thường Thắng Quân dường như do ăn quá nhiều bữa tối qua, bụng dạ không thể chịu nổi. Hoàng quá lão ôm quần chạy miết.

Lão vừa ngồi xuống chưa kịp đại tiện đã phải nhảy lên tựa như ngồi trên chảo lửa, ánh mắt bất an ngó quanh tứ phía, không thấy một bóng người lòng lão mới an tâm thở phào một tiếng bật cười hì hì lẩm nhẩm nói một mình :

- Ta thật đúng là... cái con bà nó, lão hồ đồ, còn ba cô nương trong xe mà ta làm như vậy, vạn nhất họ nhìn thấy thật là tố bà nó... tố bà đáng ghét! Thôi, tốt hơn là đi kiếm chỗ khác cho nó tiện.

Phong Cái Thường Thắng Quân kéo quần lên co giò chạy tiếp.

Thuật khinh công Phù Quang Lược Ảnh linh diệu vô cùng, hai chân chạm nhẹ xuống đất vút đi như làn khói mỏng chớp mắt đã ra ngoài mây chực trượng.

Vách đá trơn bóng, những nhánh tùng lòa xòa che ngang cổ cây mọc rậm rạp quả là một nơi cực kỳ kín đáo.

Thường Thắng Quân hờn hờ ra mặt vội ngồi thụp xuống tiếp đó là những tiếng kêu và mùi xú uế xông lên.

Mặt lão đỏ tía tai rên lên hừ hừ, trong lòng cảm thấy khoan khoái vô cùng, lát sau lão hứng chí hát lên nhỏ nhỏ.

Tiếng hát của lão chợt tắt nửa chừng, tựa như bị ai dùng dao chặn ngang giữa họng.

Thường Thắng Quân lấy tay sờ sau gáy rồi đưa lên mũi ngửi bỗng lão cau mày lắc đầu ngửa mặt ngó hai con quạ đen đang bay vút qua, đoạn ra miệng mắng lớn :

- Hừ! Tổ bà mi, bộ mi đuôi mắt hay sao, cái đồ thói tha của mi, cứ nhắm đầu của lão tổ nhà mi ị xuống.

Phong Cái Thường Thắng Quân còn đang há miệng ra chửi mắng, đột nhiên lão trở mắt ngậy người ngạc nhiên nhìn trừng trừng trước mặt.

Bất ngờ...

Bóng người lướt qua nhanh như điện xẹt từ trên vách đá phóng lên phía đỉnh núi đối diện.

Phong Cái Thường Thắng Quân dụi mắt đoạn như chợt hiểu ra lấy tay vỗ đầu lớn tiếng mắng :

- Con bà mi hóa ra là mi làm cho hai con chim ngu muội kia kinh sợ bay ra ị lên gáy của hóa tử gia gia đây. Tôn tử to gan kia, ông tổ mi đây không tha mi đâu.

Nói đoạn quần chưa kịp cột lại lão đã nhẹ nhàng lắc mình, người đã lao vút lên không trung nhằm hướng vách đá bay tới. Thân hình xẹt ngang như điện phút chốc người đã bay cao hơn mười trượng, khi khí lực sắp cạn, liền thấy thân hình di động chậm lại, chỉ thấy lão hít một hơi chân khí, tả cước bung ra một cái mụm đà người lại bay cao thêm mười trượng nữa.

Thân hình Thường Thắng Quân tuy cao to nặng nề nhưng thuật khinh công của lão cao hơn người một bậc thân pháp nhẹ nhàng linh hoạt lanh lẹ vô cùng, hiểm có trên đời chỉ trong chớp mắt lão đã đứng trên đỉnh vách đá cao vút nọ.

Thường Thắng Quân nhìn quanh tứ phía lão tuyệt nhiên không thấy bóng dáng một người nào cả, điều này khiến lão cực kỳ bối rối vô đầu bứt tai nói lảm bảm trong miệng :

- Quái lạ, cái gã chết bầm có nhanh thì cũng chẳng bằng lão hóa tử này đâu, có sao lại không thấy hần kia, hắc hắc, cái đồ chết tiệt này có chui vào Địa ngục chẳng nữa cũng không thoát khỏi lão tổ nhà mi đây đâu.

Thường Thắng Quân bước lên trước đưa mắt đảo dác kiếm, đi chưa được mấy bước thốt nhiên dừng ngay lại dụi mắt một hồi rồi bật cười thâm trong bụng.

- Thì ra ở dưới một bụi cây thấp cách đó không xa lắm phía bên phải có một chiếc dây lưng bằng vải xám bay phất phơ theo gió, nhìn không thấy đầu và chân, chỉ nhìn thấy một cặp mông trắng toát đang ngồi đại tiện.

Thường Thắng Quân vừa giận vừa tức cười, lão mắng thầm:

“Tiểu quỷ thói tha kia, mi đã không để cho lão hóa tử dễ chịu ta cũng chẳng để mi sung sướng đâu”.

Thường Thắng Quân vừa nói vừa nhặt một hòn đá nhỏ ở dưới đất lên đoạn ngậm vận nội lực ném mạnh vào cặp mông trắng toát kia.

- Á...

Tiếng la đau đớn kinh ngạc vọng tới gã kia vội nắm lấy quần chạy về phía trước.

Thường Thắng Quân bật cười khoái chí ngắt ngưỡng quay người toan bỏ đi.

- Đứng lại.

Thường Thắng Quân thoáng kinh ngạc, bộ cước cũng ngừng chuyển dịch sắc diện biến đổi đột ngột, lòng thầm nghĩ:

“Cái gã chết tiệt này không gào to, suýt nữa ta cũng quên mất nơi hoang sơn thâm cốc này, độc xà mãnh thú vô cùng bình thường không có gì lạ cả, còn hần đột ngột xuất hiện, nguy dị khả nghi vô cùng nhất định là có điều chi bất thường ta phải quay lại ngó hần mới được”.

Thường Thắng Quân vừa quay đầu lại một bóng người thấp bé lẹ như ánh chớp từ phía trên sơn đạo quanh co uốn lượn đã vút tới đứng sững trước mặt lão.

Người này tuổi khoảng ngoài tam tuần vẻ mặt bình hoạn, da vàng như nghệ, thân hình gầy đét hai vai nhô cao nhưng đôi mắt chuột ti hí của hắn cứ chớp liên hồi ánh mắt lạnh lẽo âm hiểm sắc như lưỡi dao.

Thường Thắng Quân vừa đưa mắt dò xét hắn ta vừa từ từ cất tiếng :

- Tiểu tử, mi gọi ta phải không?

Hắn tử mặt vàng lạnh lùng đáp :

- Không sai.

Thường Thắng Quân trợn mắt bức tức nhìn hắn ta giọng lão lạnh lẽo :

- Có cái quỷ ma chết bà gì thì nói ngay đi, lão nhân gia đây không có thì giờ để nói chuyện vô ích với mi đâu.

Hắn tử mặt vàng trợn ngược đôi lông mày trầm giọng nạt lớn :

- Lão tiểu tử hôi hám kia, ngươi chớ làm bộ giả điên giả khùng, để mong qua mắt được ta, ngươi phải trả lại cho ta một cái mối hợp với công đạo chứ, nếu không...

Thường Thắng Quân cười hì hì khoa chân múa tay bảo hắn :

- Trả cho ngươi cái công đạo à? Được lắm, hồi nãy ta đánh vào cái bàn tọa nhỏ xíu của mi, hà! Bây giờ ta để cái bàn tọa già lão ra cho mi đánh lại được chứ?

Thường Thắng Quân nói xong liền xoay người lại chìa cặp móng của mình về phía hắn tử mặt vàng đoạn cười hì hì gọi lớn :

- Tiểu tử, lại đây!

Hắn tử mặt vàng nộ khí xung thiên cánh tay phải chọt vung ra, ngân quang lóe sáng, trong tay hắn cầm một thanh Tam Tiên Lương Nhật đao cực kỳ sắc bén chỉ vào mặt Thường Thắng Quân tức giận quát lớn :

- Ngươi muốn chết!

Ngân quang lấp lánh vang lên nhanh lẹ vô cùng, tả chưởng của hắn cũng đồng thời đẩy ra, lưỡi dao nhắm vào đại huyệt Bộ Lang mãnh liệt chém tới, tả chưởng đánh vào yếu huyệt Dương Môn của đối phương. Đao ảnh loang loáng bao phủ chung quanh, chưởng phong cuốn tới uy lực phát ra thật là ghê gớm.

Sự việc xảy ra cực kỳ mau lẹ xem chừng lão phong trần dị nhân Thường Thắng Quân sắp phải phơi thây tại chỗ.

Song Thường Thắng Quân chẳng hề có chút phản ứng. Vẫn chìa cái bàn tọa của mình vào mặt hắn tử nộ tựa như không hề hay biết cái chết sắp đến nơi.

Hắn tử mặt vàng nộ không khỏi lộ vẻ vui mừng yên lặng hạ thủ, tin chắc đối phương phải táng mạng dưới tay mình, chọt gã trầm giọng quát lớn :

- Lão tiểu tử chịu khó nằm xuống cho dễ chịu nhé!

Trong tích tắc lúc lưỡi dao sắp chạm vào thân thể của Thường Thắng Quân bỗng nghe hắn tử nộ la lên một tiếng kinh ngạc, mắt chọt hoa lên cái bàn tọa của lão hóa tử nộ không biết đã biến đi đâu mất.

Hắn tử mặt vàng thấy đao chưởng của mình đánh vào khoảng không, trong lòng cực kỳ hoảng sợ, vội vã thu đao chưởng về đoạn phân thân đảo bộ thuận thế lao tới trước, ứng biến vô cùng lanh lẹ. Song vẫn chậm một bước.

Phía sau lưng hắn tử nộ đã vang lên tiếng cười ha hả, tiếp đó vọng tới thanh âm quái dị của Thường Thắng Quân :

- Tiểu quỷ kẻ nằm xuống dưới là mi đó.

Nói chưa dứt lời hán tử mặt vàng nọ đã bị lãnh trọn một cú đập thật mạnh vào hông, bước chân gã loạng choạng, thân hình gã đổ ụp té sấp mặt xuống đất.

Hán tử vừa té xuống đã mau chóng lồm cồm bò dậy, khuôn mặt gã dính đầy bùn đất, máu tươi ri rỉ chảy ra hai chiếc răng cửa đã bị gãy lìa miệng khạc ra một bụm máu.

Gã này thật là lì lợm, không thèm đưa tay chùi vết máu trên mặt, thanh Tam Tiên Lưỡng Nhật đao đã hoành ra phía sau đoạn quay đầu sa xuống.

- Ha! Cái lão quỷ già biến đâu rồi kìa?

Hán tử nọ trợn tròn mắt, nét mặt nghi hoặc đứng ngẩn người im lặng xuất thần tại chỗ.

Nguyên là trước mặt gã trống không, còn Thường Thắng Quân không biết đã biến đi đâu rồi.

Hán tử mặt vàng cấp nộ công tâm nhảy dựng người, giận dữ hét vang như sấm đoạn mở miệng thóa mạ :

- Lão quỷ hôi hám kia cái giống tạp chủng nhà mi chó chạy đứng ra đây để ta...

Gió sớm nhẹ thổi, sương phủ mờ mịt bóng dáng của lão hóa tử không thấy đâu nữa. Chỉ có tiếng thóa mạ gầm vang, đập vào vách đá rồi dội lại.

Hán tử nọ bực tức nhổ đất cát và máu còn dính trong miệng ra tiếp đó cất tiếng mắng chửi :

- Lão quỷ chết tiệt kia ngươi rụt cổ không chịu lộ diện ta sẽ lôi cái con bà ngươi...

- Cái đồ cầu tạp chủng nhà mi to gan!

Ặc... ặc...

Tiếng chửi của hán tử nọ đột ngột ngừng lại, không phải là hán tử không chửi nữa mà là miệng gã đã bị một cây tùng to bằng cổ tay ấn chặt vào khiến hán tử không thể nào lên tiếng chửi được nữa. Chân tay gã luống cuống bộ dạng trông thật tức cười.

Liền đó vọng lại tiếng cười ha ha thích thú của Thường Thắng Quân.

Hán tử mặt vàng vội ngược mắt nhìn về phía cây tùng nơi phát ra tiếng cười quái gở nọ.

Chợt thấy ở trên ngọn cây tùng có một lão hóa tử đang ngồi vắt vẻo trên đó dáng vẻ tựa như điên khùng mặt mày hớn hờ.

Cây tùng tuy bị gió thổi lắc lư không ngừng nhưng thân hình lão không hề di động cơ hồ như bị đóng chặt trên thân cây, miệng không ngớt phì phà nhả khói, sắc mặt tươi tỉnh thần thái cực kỳ an nhàn.

Chưa nói đến võ công nội lực của Thường Thắng Quân mà chỉ cần thấy cái ngón khinh công này của lão cũng đủ làm kinh thế hãi tục, giang hồ võ lâm phải kính nể.

Nếu như hán tử mặt vàng kia biết tự mình rút lui hoặc bỏ chạy từ trước thì còn có thể bảo toàn được tính mạng song nộ khí của gã bốc lên cao che mờ lý trí quên đi sự lợi hại của địch thủ, tay hán tử cầm thanh Tam Tiên Lưỡng Nhật đao chỉ vào mặt Thường Thắng Quân trầm giọng chửi mắng :

- Cái lão quỷ thối tha kia, có dám xuống đây...

Thường Thắng Quân cất tiếng cười lạnh, sắc mặt băng giá mắt chiếu ra sát cơ trùng trùng, lạnh lùng bảo hán tử :

- Được, mi hãy đợi đó.

Phong Cái Thường Thắng Quân không hề động dậy tư thế, vẫn ung dung thoải mái ngồi yên như cũ, nhưng thân hình đã từ từ rời khỏi ngọn cây bay là tà xuống trước mặt gã.

Hán tử mặt vàng bị Thường Thắng Quân đùa cợt mấy lần khiến cho hán tử hận lão tới tận xương tủy, nên hán tử không nói tiếng nào cánh tay phải vươn ra, ngân quang chớp lên lẹ hơn điện xẹt, đao lúc điểm lúc đâm nhằm thân hình của Thường Thắng Quân lia tới.

Thường Thắng Quân không ngờ rằng đao pháp của hán tử mặt vàng này lại sắc sảo như vậy kinh phong phát ra kinh người khí thể lạnh lẽo như chớp điện, trong nháy mắt mũi đao đã cắt ngay trước ngực.

Nhưng Phong Cái Thường Thắng Quân đứng đầu trong Tứ đại trưởng lão của Cái bang nổi danh giang hồ uy chấn võ lâm, suốt mấy chục năm nay ít có địch thủ võ công đã đạt tới hóa cảnh, không lẽ chỉ là hư danh thôi sao?

Quả nhiên cao nhân tất có gan hơn người, chỉ thấy lão đang ngồi dưới đất bất ngờ ngửa người ra sau một cái lẹ hơn sao xẹt, mũi đao bốc lên hàn khí ghê người đã lướt qua chéo áo của lão thiếu chút nữa là lão đã phải thọ thương rồi.

Tiếp đó...

Thường Thắng Quân bật người lao vút lên không rồi thuận đà xoay tròn một vòng đoạn nhanh hơn sao băng điện xẹt, trong tích tắc đã nhẹ nhàng đáp xuống sau lưng hán tử mặt vàng.

Hán tử kinh hãi tròn xoe đôi mắt, hán chưa kịp chớp mắt một lần nào vì thấy mình đã dốc ra toàn lực đánh tới chẳng những không thể đả thương được địch thủ, mà ngay cả đối phương tránh thoát như thế nào hán cũng mơ hồ không rõ, trong lòng cực kỳ hổ thẹn chỉ có nước đập đầu chết tươi cho khỏi nhục nhã.

Hán tử mặt vàng vô cùng kinh hãi xiêu hồn lạc phách, vội rùng mình lắc vai song cước điểm nhẹ xuống đất thân hình gã đã lao đi lẹ như tên bắn bay bổng lên không trung.

Hán nhanh song Thường Thắng Quân còn nhanh hơn hán một bậc, cánh tay phải vung ra lẹ như ánh chớp, chiếc ống điều dài đã gõ xuống sau gáy của hán tử nọ.

Chiếc ống điều dài gõ xuống không hề nặng nề, hơn nữa cũng không trúng vào những đại huyệt nhưng gã hán tử mặt vàng nọ dường như chịu không nổi, cứ vừa chạy vừa nhảy, miệng không ngớt la lên như quỷ khóc ma gào, tay không ngừng đập vào gáy tựa như bị trúng phải tà môn độc vật vậy.

Bộ dạng của Phong Cái Thường Thắng Quân hết như một tiểu ngoan đồng khoa chân múa tay liên hồi, vừa cười vừa vỗ tay reo lên thích thú nhìn theo hán tử vừa chạy vừa phải tay giống như khi ăn ớt trông cực kỳ buồn cười.

Thì ra là trong cái ống điều của Thường Thắng Quân nhét đầy lá thuốc đang nghi ngút tỏa khói lửa than bốc lên đỏ rực, nguyên một bụm than đỏ hồng trút hết vào gáy hán tử nọ khiến cho thịt cháy xèo xèo, mùi khét xông lên ngạt thở đương nhiên đau đớn không sao tả xiết.

Hán tử vừa chạy vừa nhảy đáng lẽ dừng lấy tay đập đập thì tốt hơn, đằng này gã vừa nhảy vừa chạy, vừa lấy tay đập thật là hỏng bét mọi chuyện, làm cho đốm lửa bay tứ tung, chỗ thịt lại mềm gặp lửa đốt nóng, rất quá bền rú lên, như ma gào quỷ khóc. Thân hình nhảy nhót cuồng loạn như trúng phải tà ma độc vật.

Một hồi lâu sau...

Hán tử mặt vàng mới từ từ bình tĩnh trở lại, mắt gã trợn ngược, cơn giận bùng bùng bốc lên nắm thanh đao xĩa vào mặt Thường Thắng Quân nộ khí thét vang :

- Lão quỷ ta không giết ngươi thì không làm người.

Thường Thắng Quân bật cười hì hì nheo đôi mắt, lắc đầu lia lịa đưa tay vuốt chóp mũi nói lớn :

- Cái miếng thịt phệ liệu của mi đó hả? Tiểu quỷ có lẽ mi lại phải đầu thai chui vào bụng mẹ lần nữa, may ra... Còn lão hóa tử ta đây đâu có quan hệ gì, bộ mi định ăn vạ với ta hay sao?

Hán tử bị lão liên tiếp thốt ra những lời đùa cợt tức mình hán giận điên người cắn răng tức giận xoay cánh tay phải vũ động thanh đao múa lên vun vút đao phong rít lên thanh âm sắc lạnh ngân quang chớp lên, mũi đao điểm tới giữa ngực đối phương.

Thế công lần này của hán uy lực hung mãnh vô cùng, đao pháp thần tốc tuyệt luân.

Phong Cái Thường Thắng Quân nhẹ nhàng tung mình, thân hình như cánh thông đổ rạp trước gió, ánh đao loang loáng điểm tới vừa đúng lúc lướt qua để giầy, người lão chột trảm xuống hữu cước lợi thể điểm nhẹ lên thân đao, rồi mượn sức phóng vút lên cao, đoạn đảo mình trên không nhanh hơn điện xẹt. Hấp một cái,

thân hình đã nhẹ nhàng lướt tới sau lưng hán tử mặt vàng, hữu thủ lão vươn tới cầm ống điều gõ vào sau lưng của hắn một cái.

Hán tử mặt vàng sợ đến vỡ mặt bất giác lại co giò chạy nhảy loạn xạ, vừa giơ tay ra sau đập đập vào gáy.

Xem tiếp hồi 25 Phong Cái lấy mạng

25. Hồi 25 Phong Cái Lấy Mạng

- Cái con bà mi đồ tiểu đầu quỷ, cái ống điều của lão hóa tử đây đâu phải là cái con bà chết tiết nhà mi, tai sao mi cứ chạy nhảy loạn xạ, đập đầu đập cổ như vậy? Bị sốt rét rồi phải không tiểu quỷ?

Hán tử mặt vàng nọ mặt đỏ gay hai mắt tròn tròn như muốn bốc lửa chợt quay người hoành đao trầm giọng thét :

- Mấy cái ngón tiểu xảo quỷ của ngươi đâu phải là bản lĩnh, xem chừng Phong Cái Thường Thắng Quân bất quá chỉ là hư danh.

Thường Thắng Quân đột nhiên biến sắc đôi mắt nheo lại lạnh lùng bảo hắn :

- Ái chà! Thì ra tiểu quỷ nhà mi theo sát bọn ta, mi đã sớm biết rõ tông tích của ta à. Được rồi này giờ lão nhân gia ta đây chỉ bất quá đùa với mi một chút cho vui thôi. Bây giờ mi có muốn chạy cũng không thoát được đâu.

- Lại đây, lại đây, tiểu quỷ mi sẽ có cái tuyệt nghệ kinh người gì cứ đem hết ra đây, hóa tử gia gia ta sẽ tận tình tiếp đãi cho mi hài lòng.

Hán tử này bản tính cực kỳ cuồng ngạo bị Thường Thắng Quân hí lộng đùa giỡn làm hắn tức tối không chịu được, hắn lách vai lao về phía Thường Thắng Quân, Tam Tiên Lưỡng Nhật đao trong tay hắn chớp lên lẹ tựa sao sa điện xẹt trong nháy mắt đã công ra ba chiêu điểm tới ba yếu huyệt Huyền Cơ, Khí Môn và Tương Đài của đối phương.

Đồng thời tả chưởng đang để bình ổn trước ngực cũng đẩy ra ấn tới huyệt Bộ Lang của địch nhân tiếp đó dùng thế Tạc Mã Hồi Thân co chân đá thốc lên cổ tay phải đang cầm ống điều của Thường Thắng Quân.

Đạo chưởng độc cước liên hoàn phát ra phút chốc đã xuất thủ liền năm chiêu.

Thế đánh cực kỳ mau lẹ mong chiếm lấy tiên cơ, chỉ thấy đao quang lấp lánh muốn hoa cả mắt chưởng phong đẩy tới ào ào nghe rộn người, kinh khí tuôn ra cuộn cuộn xa hơn một trượng.

Thường Thắng Quân trong lòng hơi chân động lão nghĩ thầm:

“Cái gã tiểu quỷ này cũng có chút tuyệt nghệ đấy chứ, tiếc rằng hắn bị hung tinh chiếu mạng xui xẻo gặp phải ông tổ đây”.

Thường Thắng Quân lạnh lùng cất tiếng cười không thèm thối lui cứ xông thẳng vào, tả chưởng nhanh nhẹn trầm xuống, ngũ chỉ nhúm lại chụp vào huyệt Thái Xung của hắn, ống điều bên tay phải điểm vào huyệt không.

- Keng...

Tam Tiên Lưỡng Nhật đao đã bị chặn lại, thuận đà Thường Thắng Quân xoay ngang ống điều đập vào khớp tay trái của hắn.

Phép dĩ công chế công tinh diệu vô cùng, thật không hổ thẹn là một danh gia tuyệt nghệ, trong thoáng chốc đã chuyển thủ thành công bức bách đối phương, nếu như trong mình không có võ công tuyệt thế quyết không thể làm như vậy.

Hán tử mặt vàng thầm la một tiếng không xong, vội ngửa người hóp bụng, song cước đạp mạnh xuống đất ngửa người lẹ ra sau, thân hình đã bay ra ngoài xa chừng một trượng.

Cho dù phản ứng nhanh như vậy nhưng cổ tay trái và mặt chân phải của hắn vẫn bị chiếc ống điều và chỉ phong của Thường Thắng Quân quét trúng.

Một cảm giác đau buốt, rát bỏng đã khiến hấn loạn choạng suýt đâm đầu ngã nhào xuống đất.

Phong Cái Thường Thắng Quân được thể lướt tới, lão cất tiếng cười mỉa mai châm chọc, đoạn lên tiếng bảo hấn :

- Hừ tiểu tử, mi bảo lão hóa tử ta chớ chạy. Hắc... Hắc... Mi liệu có chạy nhanh hơn ta không? Ủa sao vậy? Định vội vàng chụp khăn tang đội hay sao?

Hấn tử mặt vàng nọ mắt lộ hung quang, hấn không nói tiếng nào, tay phải hấn chọt sờ vào người lấy ra một vật gì đoạn vung tay ném ra.

Chỉ thấy một luồng hắc quang lẹ hơn sao xẹt bay thẳng tới chỗ Thường Thắng Quân đang đứng, chọt có một tiếng động nhỏ vang lên :

- Xẹt... xẹt...

Liên đó...

- Âm...

Một tiếng nổ lớn vang lên chấn động, đóm lửa bắn tung khắp nơi, đất rung núi lở, kinh thiên động địa.

Nơi Thường Thắng Quân đang đứng đã biến thành một hố sâu chu vi độ hơn một trượng.

Hai con thỏ rừng đang tránh lù ở đằng xa bị chết ngay tức khắc, từ trong xác nó bốc ra một mùi khó chịu bay khắp tứ phía, trong nháy mắt chỗ đó chỉ còn lại một đồng tro tàn xác thú đã bị hóa thành tro.

Hấn tử mặt vàng cười gằn một tiếng, đoạn trầm giọng bảo :

- Lão quỷ, ngày này năm sau là ngày giỗ của ngươi đó. Xin lỗi nhé, thiếu gia phải đi đây.

Hấn tử mặt vàng còn chưa nói dứt lời, đột nhiên cảm thấy lạnh lạnh sau gáy, hấn không khỏi rùng mình, giọng run run quát :

- Ai?

Hồi lâu không thấy có tiếng trả lời hấn tử mặt vàng đảo mắt, cánh tay phải nhanh lẹ vươn ra cầm thanh Tam Tiên Lương Nhật đao đột ngột quét lẹ một vòng ra phía sau gáy. Tiếp đó chuyển động thân hình quay đầu ra sau định thần nhìn kỹ, bốn bề vắng lặng không hề có một bóng người.

Hấn chọt lạnh mình da nổi gai ốc sắc mặt âm trầm bất định, lát sau mới cất giọng cười đoạn lẩm bẩm tự nói một mình :

- Càn khôn bao la rộng lớn, sáng sủa như vậy, làm sao mà có quỷ ma ẩn hiện được, ta thực là sợ hãi vô lối, hừ! Con bà nó...

Câu chữ của hấn tử mặt vàng chưa thốt ra khỏi miệng, sắc mặt đã xanh tái không một chút huyết sắc toàn thân run lẩy bẩy, mồ hôi lạnh đổ ra khắp người bởi vì hấn cảm thấy lạnh ngắt sau gáy.

Hấn ho khan một tiếng thu hết can đảm lấy tay sờ ra sau gáy, lẽ ra hấn không hề sờ thì tốt hơn, vừa sờ vào đó hấn đã suýt chết ngất đi vì sợ.

Bởi lẽ chiếc ống điều bằng sắt lạnh như băng của Thường Thắng Quân đã lại dí sát vào sau gáy hấn.

Hấn tử mặt vàng trong lòng cảm thấy rờn rợn, thâm nghĩ:

“Là phúc hay là họa đây, nếu là họa thì tránh sao khỏi”.

Nghĩ đến đó hấn liền co chân, chân trái đột ngột quét mạnh ra sau, thân hình đồng thời xoay tròn nhanh hơn điện xẹt bay vút ra ngoài xa hàng mấy trượng.

- Trả mạng lại cho ta...

Tiếng kêu đòi mạng của Thường Thắng Quân vang lên nghe cực kỳ thảm thiết, chiếc ống điều lạnh ngắt thủy chung vẫn không hề rời khỏi gáy hấn tử nọ, song bóng hình của lão không còn thấy đâu nữa, nếu như lão không biết thuật ẩn thân vậy thì thể gian quả thật có quỷ hiện hồn.

Hán tử mặt vàng cũng không phải tầm thường, thân hình gã thoát lên thoát xuống có lúc quay tròn như cơn lốc, tránh đông né tây nhanh như điện xẹt lệ tựa sao băng, trong phút chốc mồ hôi đã tuôn ra như mưa hơi thở cuồng loạn hồng hộc như trâu.

Nhưng mà chiếc ống điều lạnh ngắt trước sau vẫn dán chặt sau gáy gã không hề nhích động khỏi chỗ một ly. Giống như một miếng thịt thừa dính sau gáy gã lúc cha sinh mẹ đẻ đến nay.

Hán tử mặt vàng chẳng những không thấy được bóng dáng của Thường Thắng Quân, mà ngay cả đầu ống điều lạnh ngắt cứ dính chặt sau gáy cũng không cách nào dứt bỏ nó ra được.

Lúc này trong lòng gã mới cảm thấy thực sự kinh hãi, bởi vì gã không thể nào tin được kinh công của ai lại có thể đạt tới cảnh giới siêu phàm như vậy.

Một thoáng im lặng trôi qua.

Hán tử mặt xám ngắt như xác chết lẩm bẩm nói :

- Người... người là người, hay... hay là quỷ?

Thanh âm mơ hồ của Phong Cái Thường Thắng Quân từ phía sau lưng vọng tới :

- Mi... Mi hãy quay... quay đầu lại là thấy ta ngay mà...

Lại một thoáng trầm mặc.

Hán tử cắn răng thu hết can đảm quay đầu lại nhìn.

Chợt thấy Thường Thắng Quân đang bật cười lớn nháy mắt ngó vào mặt hắn ta.

Hán tử ngẩn người kinh ngạc mắt mở trừng trừng nhìn lão, mặt lộ vẻ nghi ngờ lát sau mới thấp giọng hỏi :

- Người... người là...

Thường Thắng Quân nhe răng nhả mặt làm trò quỷ đoạn ung dung cười lớn đáp :

- Người...

Hán tử nghe nói là người hấn bỗng vững tâm yên dạ đưa mắt dò xét cất tiếng hỏi mà không dám tin vào mắt mình :

- Người... người còn chưa chết sao?

Thường Thắng Quân đắc ý bật cười ha hả :

- Chết? Ha ha, người tốt không sống lâu, ác nhân luôn trường thọ. Lão hóa tử ta đây đầu nổi nhọt chân chảy nước, bại hoại đến tận cùng cho nên quỷ không bắt hồn, Diêm vương không lấy mạng. Ta xem chừng tiểu quỷ nhà mi sắp được diện kiến Diêm vương rồi đó.

Thình lình...

Ánh đao bỗng chớp lên lấp lánh.

Bóng người bay bỗng lên cao.

Hai thân hình vụt bay lơ lửng trên không nhập vào rồi chợt tách ra, âm thanh trầm đục vang lên.

Hán tử mặt vàng và Phong Cái Thường Thắng Quân đã đồng thời rơi xuống mặt đất.

Hán tử hoảng hốt vùng mạnh thanh đao múa tới, một vầng ngân quang dày đặc tạo thành một màn đao trùng điệp chụp xuống đầu của Thường Thắng Quân, tiếng rít xé tai vang lên cuồng phong ào ạt cuốn tới hơi lạnh phát ra kinh người.

Thường Thắng Quân vẫn đứng vững như ngọn núi không hề động đậy, lão cất giọng cười lạnh bước tới trước, hữu thủ mau lẹ vươn ra nhanh hơn chớp điện chụp ngay chính giữa màn đao trùng điệp.

Thanh âm trầm đục lại vang lên, đao quang đột ngột tắt lịm.

Khuôn mặt hán tử mặt vàng hiện ra vẻ kinh hoàng cách tay trái mau lẹ rút về như bị điện giật không ngớt run lên cầm cập đoạn buông thõng xuống không hề nhấc lên nổi nữa.

Mạch Môn bên tay trái đã bị Thường Thắng Quân bóp chặt, thanh đao đang nhấc lên không thể nào hạ xuống được.

Thường Thắng Quân nhìn gã không chớp mắt rồi trầm giọng thét :

- Nói, tính danh của mi là gì?

Hán tử mặt vàng hừ lạnh một tiếng, giọng gã ngang ngược :

- Ta không nói, mi có thể làm gì ta được nào?

Thường Thắng Quân bật cười ha hả :

- Được lắm! Để coi cái giống tạp chủng nhà mi...

- Bóp...

- Choang...

Một tiếng la thảm thiết vang lên, tiếp đó thanh Tam Tiên Lưỡng Nhật đao trong tay hán tử mặt vàng đã rơi xuống đất. Sắc mặt gã tái nhợt mồ hôi lạnh ướt đầm lưng áo, hữu thủ của hắn đã bị nát bấy trong năm ngón tay cứng như gọng kìm thép của Thường Thắng Quân.

Trong mắt Thường Thắng Quân lóe lên những tia hung quang :

- Tiểu quỷ, mi là môn hạ của Phích Lịch Thủ Âu Dương Quang phải không?

Hán tử gắng sức chịu đau lạnh lùng đáp :

- Tại hạ võ công không bằng ngươi, ta chết cũng không ân hận nuôi tiếc, nhưng mà... ngươi đừng mong ta há miệng thốt ra một lời nào.

Thường Thắng Quân nháy mắt đoạn nói tiếp :

- Lão hóa tử thấy ngươi cũng có vẻ là một hán tử nên ta cũng không ép ngươi phải tiết lộ sư môn danh tính, mà chỉ cần ngươi nói mục đích tại sao ngươi có mặt ở đây, thì lão tử sẽ tha mạng ngươi! Nói mau!

Hán tử ngửa mặt nhìn trời im lặng không đáp.

Thường Thắng Quân bị chọc giận đôi mày bạc dựng ngược lạnh lùng cất tiếng cười :

- Tiểu quỷ mi còn bướng bỉnh cứng đầu, lão hóa tử đây tất sẽ có cách trị ngươi, không tin ngươi có thể ném cái hương vị của Nghịch Huyết Đảo Lưu Vạn Châm Xuyên Tâm xem thử.

Hán tử mặt vàng dường như biết được sự lợi hại của Nghịch Huyết Đảo Lưu Vạn Châm Xuyên Tâm, sắc diện gã xám ngắt toàn thân run lẩy bẩy nhưng vẫn không chịu phục, gã lạnh lùng lên tiếng :

- Ta nói rồi, võ công ta kém ngươi, có chết cũng không tiếc nuôi, ngươi là bậc tiền bối thành danh trên giang hồ, nếu như muốn dùng thủ đoạn này để lăng nhục, thì chớ trách ta xuất khẩu đả thương ngươi nhục mạ đến phần mộ tổ tiên...

Phong Cái Thường Thắng Quân trợn mắt tức giận râu tóc dựng đứng gằm lên như sấm :

- Mi... Mi dám...

Hán tử mặt vàng ung dung cất tiếng cười cuồng ngạo đoạn không ngớt chửi mắng :

- Tổ bà mi, tổ tiên bát đại nhà mi cái lão hôi...

Thường Thắng Quân hai mắt đỏ ngầu năm ngón tay khum lại như cái móc câu lẹ như tên bắn chụp vào cổ hán tử nọ máu tươi phun ra tung tóe, mắt hắn trắng dã hầu như sắp bỏ mạng gục chết tại chỗ.

Đột nhiên có âm thanh từ xa vọng lại :

- Thường huynh bớt giận, hãy lưu lại cho hắn một đường sống.

Nói chưa hết câu một bóng trắng đã uyển chuyển thướt tha lướt tới nhanh như sao xẹt Đông Dịch Thu Hàn Vân đã nhẹ nhàng bay xuống đứng trước mặt Thường Thắng Quân.

Phong Cái Thường Thắng Quân vội buông tay đáp :

- Tiểu tử này không sợ chết lại còn cả gan mở miệng thóa mạ người ta, lão hóa tử giận quá mới động thủ đã thương hán, khiến cho Thu nữ hiệp thất tức cười...

Đông Dịch Thu Hàn Vân mỉm cười nói tiếp :

- Thường huynh thật quá khiêm tốn, để ta hỏi hán xem...

Đông Dịch Thu Hàn Vân chưa nói xong, chợt nghe...

- Bịch...

Hán tử mặt vàng đã ngã nhào xuống đất.

Thường Thắng Quân sa sầm nét mặt lạnh lùng mắng :

- Cái đồ chết bầm ngươi dám giả vờ chết sao.

Thường Thắng Quân nói xong xuất thủ nhanh như chớp chụp vào giữa ngực, muốn lôi hán tử mặt vàng đứng dậy.

Bất ngờ...

Một luồng sáng xanh lóe lên nhanh hơn ánh chớp, đúng lúc bàn tay của lão sắp chạm vào y phục hán tử nọ thì chiếc ngọc dịch trong tay Thu Hàn Vân đã ngăn bàn tay của lão lại.

Thường Thắng Quân hơi ngạc nhiên quay đầu nhìn Đông Dịch Thu Hàn Vân giọng lão ngơ ngác hỏi :

- Tại sao Thu nữ hiệp...

Thần sắc Thu Hàn Vân đột nhiên biến đổi, không kịp giải thích với Thường Thắng Quân, vội hất cánh tay phải của lão ra xa người hán tử, thân hình bà đã bay vút ra xa miệng hốt hoảng thét lên :

- Lui ngay.

Thân hình hai người bay vút ra xa, vừa chạm xuống đất thì...

- Xịt...

Một tiếng rít nhỏ vang lên, Thường Thắng Quân biết có sự lạ liền quay đầu lại xem.

Chỉ thấy hán tử mặt vàng nọ vẫn nằm bất động dưới đất nhưng từ trong người hán có một làn khói xanh từ từ bay lên, thân thể bị thu nhỏ lại cấp thời, nháy mắt chỉ còn bằng đứa bé mới sinh, Thường Thắng Quân chấn động tâm thần kinh ngạc la lên thất thanh :

- Cái này...

Thường Thắng Quân còn chưa thoát ra được một lời đã nghe.

- Bụp...

Huyết dịch bắn ra tứ phía, mùi tanh xông lên nồng nặc, thân hình của hán tử mặt vàng phút chốc đã bị tiêu hủy hoàn toàn không còn một đốt xương nào còn lại.

Huyết dịch văng tới chỗ nào, các loại cây cỏ thảo mộc ở đó lập tức bị chết khô, đất cát sơn thạch chỗ đó cũng trở nên nám đen như vừa bị lửa thiêu.

Mặc dù Thường Thắng Quân lịch duyệt giang hồ kiến thức sâu rộng nhưng cũng chưa từng thấy cảnh tượng ghê rợn như vậy, nhất thời kinh hồn lạc phách há hốc miệng nhìn hồi lâu mới định thần trở lại kinh sợ la lên thất thanh :

- Đáng sợ, quả thật là đáng sợ kinh hồn.

Khuôn mặt xinh đẹp của Thu Hàn Vân cũng thất sắc.

Giọt lệ ẩn hiện trong mắt, quay mặt đi đường như không chịu đựng nỗi khi thấy hán tử chết thảm như vậy.

Thường Thắng Quân buông tiếng thở dài :

- Ôi thật là chưa qua tử hoàn môn, chưa biết sợ, yêu mị đã xuất hiện trên giang hồ, võ lâm e rằng sắp trải một trận tai kiếp lớn lao, nếu như Thu nữ hiệp không nhanh trí ra tay ngăn trở kịp thời chắc là lão hóa tử ta đây cũng đã bị hủy xương cốt chết thảm không khác chi tiểu tử nọ, ôm hận...

Thường Thắng Quân chợt ngừng lời đưa mắt nhìn Thu Hàn Vân chăm chăm không chớp sắc mặt đầy vẻ nghi ngờ tiếp đó cất tiếng hỏi :

- Nhưng ta không rõ Thu nữ hiệp làm cách nào mà nhận ra điều khác lạ dị thường?

Thu Hàn Vân chậm chậm lên tiếng :

- Lúc đó ta cũng không thấy gì bất thường nhưng trong tích tắc lúc hán ngã xuống, mặt hán ta đầy vẻ bi thương và tuyệt vọng nhưng chỉ lướt qua cực kỳ nhanh chóng rồi tắt ngấm...

Thường Thắng Quân cực kỳ buồn bực lẩm bẩm nói :

- Điều... điều đó có gì chứng minh được?

Giọng Thu Hàn Vân vẫn còn sợ hãi :

- Điều quái lạ không thể tưởng là ánh mắt của hán nét mặt của hán lúc Thường huynh đưa tay định kéo hán dậy khiến ta suốt đời khó quên, sự khoái trá hiểm độc làm cho người lạnh mà phát run, ta có cảm giác rằng nhất định trong đây sẽ có điều dị thường.

Phong Cái Thường Thắng Quân nghe vậy lòng cực kỳ khâm phục lão thâm nghĩ:

“Đông Dịch Thu Hàn Vân quả nhiên danh bất hư truyền, cao minh hơn người, quan sát vô cùng kỹ lưỡng ngay cả tiểu tiết cực kỳ nhỏ nhất cũng không qua khỏi nhãn quan tinh tường của bà ta, chà xem ra thì Thường Thắng Quân này còn kém xa”.

Đông Dịch Thu Hàn Vân nói tiếp :

- Thế là ngọc dịch của ta vội vung ra một mặt ngăn trở Thường huynh động thủ, mặt khác chú ý nhìn phản ứng của hán, không sai hán chẳng những liếc nhìn ta một cách âm hiểm, mà thần sắc hán tỏ ra cực kỳ thất vọng. Lúc này ta biết rõ trong đó có âm mưu tuy không đoán nổi trong hồ lô là được vật gì nhưng để an toàn ta vội vàng bay ra kéo nhân huynh lùi lại đằng sau. Ôi thật không ngờ...

Đông Dịch Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân đưa mắt nhìn nhau cùng buông tiếng thở dài.

Lúc này vầng dương đã từ từ lên cao.

Thường Thắng Quân chợt đưa mắt nhìn Thu Hàn Vân, đoạn từ từ lên tiếng :

- Thu nữ hiệp có nhìn ra được lai lịch của gã này không? Có thể là...

Thu Hàn Vân nghĩ ngợi một lát rồi lắc đầu đáp :

- Nhất thời chưa thể nhìn ra được, chúng ta không thể dựa vào quả Phích Lịch Tử của hán ném ra để nói chắc rằng hán là môn hạ của Phích Lịch Thủ Âu Dương Quang đúng không? Theo ta biết trong tay Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp cũng có hai quả.

Thường Thắng Quân cảm thấy lời Thu Hàn Vân nói cực kỳ có lý lão chớp mắt nói tiếp :

- Gã này không biết có liên quan gì đến sự thất tung của các Chương môn nhân các đại môn phái không?

Thu Hàn Vân mỉm cười nói tiếp :

- Có thể có, cũng có thể không, là vì trước mắt chúng ta còn chưa đủ chứng cứ, giả như phán đoán sai thì hậu quả sẽ nguy hiểm khôn lường có thể khiến chúng ta phải trả giá đắt đấy.

Thường Thắng Quân lia lịa gật đầu, khen phải.

Thu Hàn Vân ngửa mặt nhìn trời rồi bảo :

- Trời cũng đã gần trưa rồi, đáng lẽ chúng ta phải lên đường không rõ Tiểu Nhân đã mất hút ở phương nào rồi.

Nguyệt My không yên tâm đã đi tìm hắc, phiên Thường huynh trông chừng chiếc xe và Tổ Tổ, ta phải đi kiếm chúng nó mới được.

Thường Thắng Quân khẽ chấp tay, đoạn quay người bước đi.

Thu Hàn Vân dõi mắt dò xét tứ phía, rồi nhẹ nhàng phóng mình bay vút lên lẹ như điện xẹt thoáng chốc đã mất tăm mất tích.

* * * * *

Không một bóng sao.

Không một ánh trăng chiếu xuống.

Ánh nến cùng ánh đèn cũng không thấy xuất hiện.

Bây giờ...

Tuy ngoài trời đã sáng, ánh dương từ từ lộ dạng, tia nắng sớm rực rỡ báo hiệu một ngày mới.

Nhưng trong gian thạch thất giữa lòng núi vẫn là một màu đen bao phủ.

Bỗng nhiên...

Có tiếng rên rỉ từ trong thạch thất vọng ra.

Lát sau...

Tiếng rên rỉ vang lên không ngớt rồi dần dần chuyển thành tiếng thở dốc có vẻ đau đớn mệt nhọc, nhịp thở mỗi lúc lại nhanh hơn thanh âm phát ra càng lúc càng lớn.

Trong hơi thở dồn dập này đột nhiên có xen lẫn tiếng “khò, khò” phát ra từ cổ họng thanh âm cực kỳ quái dị tiếp đó lại vang lên những tiếng gào nho nhỏ, nhưng vô cùng chói tai.

Thanh âm nghe thật náo nề thê lương, vắng vắng như tiếng quỷ khóc trong đêm khiến người ta không khỏi rùng mình lạnh gáy.

Trong bóng tối âm u hiện ra hai đốm sáng không ngớt chuyển động bước trên mặt đất.

Điểm sáng tựa như hai mắt con dã thú âm thầm mai phục trong đêm tối chờ đợi cơ hội để bắt mồi. Chợt có những âm thanh lạ lùng vang lên ngất ngưởng :

- Ta... ta... không thể... chết... ta... ta còn trẻ quá mà... ta... ta còn... có rất nhiều việc... việc phải làm... chỉ có sống... mới... mới có thể... báo... thù...

Xung quanh u ám tối đen không hề có ánh mặt trời.

Gió núi thổi tới lạnh buốt thấu đến tận xương.

Nhưng trên đầu Đặng Tiểu Nhân mồ hôi tuôn chạy thành dòng, bởi vì lửa hận đang bốc lên dữ dội trên đầu chàng, trong tim chàng.

Tứ chi chàng hầu như vô lực, bước chân loạng choạng xiêu vẹo đi ra khỏi gian thạch thất, phía bên ngoài cũng là một bóng đen âm u, bởi vì đường ra đã bị đá chèn mất lối không có một tia sáng nào có thể lọt vào được.

Chàng thử bước đến ra sức đẩy tảng đá lớn chặn ngoài miệng hang, không ngờ rằng tảng đá vẫn im lìm không hề nhúc nhích một tí nào.

Nhân sinh tự cô thù vô tư, làm người mà ai lại không chết một lần, chàng tuy không hề sợ chết nhưng đâu chịu cam tâm chết một cách uất ức nhục nhã nên cố gắng chịu đựng, dùng hết sức tàn đẩy mạnh tảng đá khiến cho bàn tay bặt máu khớp xương như muốn lìa ra.

Thốt nhiên...

Từ dưới bụng một luồng khí huyết ấm nóng bắt đầu xông lên ngực chàng, khí huyết cũng bắt đầu lưu chuyển nhanh chóng trong huyết mạch đoạn tỏa ra khắp châu thân.

Chàng biết rằng được tính của chất độc Hóa Cốt Tiêu Hồn tán đã bắt đầu phát tác trong cơ thể mình, nên càng liều mạng đẩy tảng đá chắn ngang lối thông ra bên ngoài.

Đột nhiên...

- Âm...

Một thanh âm chấn động vang lên tiếp đó có tiếng tảng đá lăn tròn, chàng vui mừng muốn khóc miệng lẩm bẩm :

- Trời xanh thương tình không để ta phải chết rục xương nơi chốn hoang sơn này.

Chàng vừa nói vừa cất bước nặng nề đi qua một địa đạo khác, bước chân tuy nặng nề nhưng có vẻ cấp bách vô cùng.

Thần sắc Đặng Tiểu Nhân đột ngột biến đổi, tựa như bị xét đánh thân hình run rẩy liên tục lùi ra sau đường như đụng phải ma quỷ hiện hình, thất thanh la lớn :

- Trời ơi, lẽ nào lại là nàng?

- Ai? Ai đang nói đó?

Đặng Tiểu Nhân vội ép sát mình vào vách thạch động lặng im không dám thở mạnh.

Ánh lửa chợt lóe sáng.

Một bóng người nhanh như sao xẹt bay lướt tới cách không xa nơi Đặng Tiểu Nhân đang đứng.

Đôi tròng mắt của Đặng Tiểu Nhân như muốn lọt ra ngoài.

Thân hình không ngừng run lên bần bật bởi vì đốm lửa trong tay người mới đến lóe sáng cho nên chàng nhìn thấy rõ khuôn mặt của nữ nhân nọ.

- Trời ơi, quả nhiên là nàng.

Bầu khí trầm mặc bao trùm xung quanh.

Thời gian như ngừng trôi.

Người mới đến dường như nghe được tiếng thở gấp gấp của chàng, vội đảo mắt nhìn quanh đoạn nàng hừ lạnh một tiếng song cước chạm nhẹ xuống đất, thân hình lao tới nhanh hơn điện xẹt, cánh tay vươn ra, cổ tay nhích động xuất chiêu lệ như chớp đập xuống Thiên Linh Cái của Đặng Tiểu Nhân đang ẩn thân nơi vách động u tối.

Đặng Tiểu Nhân chẳng những không tránh né mặt trái lại còn hiện vẻ vui mừng bình tĩnh nhắm mắt đợi chết.

- Tiểu Nhân... ngươi ngươi phải không?

Hữu chiêu của người mới đến sắp chạm vào đầu tóc bù xù của Đặng Tiểu Nhân. Lúc này, nàng mới nhìn rõ diện mục của Đặng Tiểu Nhân, kinh hãi la lên đoạn nhanh chóng thu hữu chiêu lại, rồi lắc vai nhún mình xoay tròn trên không, thân hình đã lui ra xa một trượng mắt nhìn chàng không chớp, giọng không vui hỏi :

- Ngươi... Ngươi làm sao vậy?

Đặng Tiểu Nhân khê buông tiếng thở dài, từ từ mở mắt ra, vừa thấy nàng lòng không khỏi xao động, tà niệm nảy sinh, may mà định lực chàng cực mạnh, thần trí chưa hoàn toàn bị mê muội, đột nhiên chàng quay người lại mặt úp vào vách đá lắc lư đầu tựa hồ cực kỳ đau khổ.

Nét mặt người mới đến vô cùng nghi hoặc chậm chậm lướt về phía chàng.

Đặng Tiểu Nhân cao giọng quát lớn :

- Đứng lại, người đi đi, đi ngay đi.

Người mới đến đứng ngăn người ra, ngơ ngác nhìn chàng :

- Thế nào? Ngay cả My tỷ mà người cũng không nhận ra hay sao?

Thì ra người mới đến là Lãnh Nguyệt My.

Đặng Tiểu Nhân lạnh lùng quay người lại, nộ khí quất lớn :

- Ta biết người là Lãnh Nguyệt My, ta cầu khẩn người, đi mau, đi mau đi.

Lãnh Nguyệt My trong lòng không vui chậm chạp lên tiếng :

- Huynh đệ, tỷ tỷ có điều gì đặc tội với người không?

Đặng Tiểu Nhân trong lòng đau xót, con tim rỉ máu, con người đối diện yêu thương chàng hết mực, chàng cũng cực kỳ cảm phục quý trọng nàng không hề dám tỏ vẻ khinh thường, do đó khi thấy mặt nàng chàng bèn giận dữ nhìn nàng mong nàng sẽ bực tức bỏ đi để tránh cho chàng khỏi gây ra tội ác xúc phạm đến nàng.

Sau đó...

Lửa dục bốc lên càng lúc càng mãnh liệt hơn, đã đến mức không thể kiềm chế, chàng cảm thấy không thể khắc chế bản thân được nữa, tức quá trợn mắt hầm hầm thét lạc cả giọng :

- Xéo, xéo đi ngay ta vĩnh viễn không muốn thấy mặt người nữa.

Lãnh Nguyệt My tuy thân thiết với Đặng Tiểu Nhân như chị em trong nhà, không việc gì mà không nói với nhau.

Khoảng cách giữa hai người vô cùng gần gũi nhưng đối với một tiểu đế cốt cách phi thường trong lòng lại không khỏi phát sinh một tình cảm quyến luyến khác thường gần giống như tình luyến ái nam nữ.

Song trời xanh lại không chiều lòng người, vì tình thế quá cấp bách. Đặng Tiểu Nhân phải làm lễ kết hôn với Mai Đông Ni, lại thêm việc tiểu sư muội Bạch Hàng Tổ khổ lụy vì tình không thiết sống nữa, nàng phải đứng ra dàn xếp an bày cho thật ổn thỏa, khiến cho mối tình của họ không bị tan vỡ.

Còn mối thâm tình của nàng đối với Đặng Tiên Nhân cũng phải tạm thời nén chặt trong đáy tim.

Thế nên...

Nàng cũng không vì những lời nói vội vàng, cử chỉ vô lễ mà trở mặt hóa ra thù hận bỏ đi.

Lại thêm nàng biết tính chàng tuy cổ quái khác người, tùy tiện hào phóng không câu nệ tiểu tiết, nhưng xử sự rất có chừng thức, trước mắt nàng những cử chỉ ngang ngược kỳ quái, lời nói dị thường của chàng tất phải có nguyên nhân, bèn không trách mắng trái lại còn mỉm cười gượng tay vỗ nhẹ vào vai chàng :

- Huynh đệ, giao tình giữa hai ta không chỉ mới một ngày hai ngày, tỷ tỷ có gì không phải với người, người cứ nói ra đi đừng để trong lòng sầu muộn như vậy, làm hại đến thân mình...

Thật là hỏng hết mọi chuyện.

Nàng đâu ngờ được rằng cái vỗ vai của nàng đã khiến cho huyết dịch trong cơ thể chàng lưu chuyển nhanh hơn, lửa dục đang bốc cao từ trước, bây giờ chuyển vận càng mãnh liệt bội phần.

Đặng Tiểu Nhân do được trời phú dị bẩm định lực hơn người, bởi thế thần trí của chàng chưa hoàn toàn mất đi, tuy vậy mặt chàng đỏ rực như lửa, mắt hiện ra những tia máu đỏ ngầu, thân người chàng như muốn nổ tung thành từng mảnh.

Chàng lách người tránh khỏi bàn tay của Lãnh Nguyệt My đang chạm vào vai mình, đoạn đột ngột há miệng gắng sức cắn mạnh vào đầu lưỡi mình cho máu tươi chảy ra.

Một cảm giác cực kỳ đau đớn khiến cho lửa dục đang hừng hực trong lòng tạm thời lắng xuống không hành hạ chàng nữa. Hiện tại, chàng đã biết sự lợi hại ghê gớm của Hóa Cốt Tiên Hồn Tán, hai mắt chàng tròn xoe bực tức hết lớn :

- Được, người không đi. Ta đi.

Vừa nói, chàng vừa giơ tay xô Lãnh Nguyệt My qua một bên không thèm quay đầu lại, bước chân xiêu vẹo, loạng choạng đi qua một lối thông khác.

Lãnh Nguyệt My sững người kinh ngạc, trong lòng biết có điều lạ lùng xảy ra, nàng liền cất giọng gọi lớn :

- Tiểu Nhân, hãy đợi một chút đã ta có điều muốn nói với người.

Lúc này Đặng Tiểu Nhân đã bị Hóa Cốt Tiêu Hồn tán làm cho lửa dục bốc lên đến đỉnh đầu, tâm trí hoảng loạn nửa mê nửa tỉnh. Lãnh Nguyệt My nói những gì chàng hầu như không nghe thấy gì, chàng chỉ nghĩ làm sao nhanh chóng rời xa khỏi chỗ này. Nói đúng hơn, là chàng muốn rời xa Lãnh Nguyệt My càng nhanh chàng bối rối vì nàng là nữ nhân, ngay lúc này chàng sợ hãi không muốn gặp bất cứ nữ nhân nào cho dù đó chỉ là một nữ hài nhi.

Lối thông đột ngột tối đen, cây lửa quý hóa trên tay Lãnh Nguyệt My đã cháy hết.

Đặng Tiểu Nhân thân hình nghiêng ngả, co chân chạy như điên cuồng, tay không ngừng sờ vào vách đá vừa đi vừa dựa vào đó để đỡ cho thân hình khỏi ngã gục xuống đất, bất ngờ thân hình chàng chúi về phía trước vào trong một thạch đạo tối tăm.

- Tiểu Nhân... My nhi.

- Sư phụ, đồ nhi ở đây.

Dứt lời, ánh lửa lại lóe sáng, Đông Dịch Hàn Thu Vân đã nhẹ nhàng lướt tới, thân hình hạ lạc xuống bên cạnh Lãnh Nguyệt My đoạn đưa mắt nhìn nàng rồi hấp tấp hỏi :

- My nhi, con có thấy Tiểu Nhân đâu không?

Lãnh Nguyệt My gật đầu rồi liền kể lại sự tình lúc nãy cho sư phụ nàng nghe.

Thu Hàn Vân nghĩ ngợi một lát, giọng vội vã :

- Theo lời con nói hẳn cũng chưa thể đi xa lắm đâu, mau lên, chúng ta chia làm hai hướng đi tìm hắn.

Hai người liền triển khai khinh thân lao vút đi như hai làn khói mỏng, tìm kiếm kỹ càng từng tấc đất trong lòng ngọn núi không sót một chỗ, nhưng Đặng Tiểu Nhân đã như cánh hạc bay, biến đi đâu mất tích.

Lát sau, Đông Dịch Hàn Thu Vân và Lãnh Nguyệt My quay lại chỗ cũ, hai người đưa mắt nhìn nhau lặng im không nói, lòng thập phần lo lắng, hồi lâu Lãnh Nguyệt My mới bắt đầu lẩm bẩm :

- Theo lẽ thường mà xét đoán, chàng tuyệt nhiên không thể rời khỏi lối thông trong đây nhanh như vậy được, nhưng mà tại sao thầy trò ta tìm vẫn không thấy?

Đông Dịch Hàn Thu Vân gật đầu tán đồng :

- Phải đó, có lẽ trong đây còn có những ám môn khác nữa, chúng ta thử tìm kỹ lại xem. Có thể là...

Thu Hàn Vân quả nhiên đoán không lầm, trong lòng địa đạo này còn có những ám môn khác dùng để ra vào một cách bí mật.

Nguyên là ở chỗ góc tường cong để rẽ qua lối khác có một cánh cửa ngấm do con người tạo nên, trên dưới có hai vòng xoay chuyển động, thạch môn lập tức mở ra, sau khi qua khỏi thì thạch môn đã liền lại như cũ.

Màu sắc và đường vân trên hai tấm thạch môn giống hệt như đường vân và màu sắc của vách đá, hơn nữa khếp lại rất chắc, đừng nói đứng xa nhìn ngay cả lại gần cũng khó có thể phát hiện ra được.

Lúc Đặng Tiểu Nhân đang còn mê loạn bước chân xiêu vẹo đi tới, thân hình vừa chạm vào vòng xoay đã xoay tròn hai tấm thạch môn lập tức tách ra, do chàng dùng sức quá mạnh nên đã chúi đầu vào một thạch đạo khác.

Đặng Tiểu Nhân sợ Lãnh Nguyệt My đuổi theo bèn vội vàng bỏ chạy tiếp, bị lửa dục bốc lên dữ dội huyết mạch toàn thân của chàng căng lên tuy bị té một cái đau điếng người như vậy, chàng vẫn không có cảm giác đau đớn.

Chạy được một lúc, hơi thở chàng phì phò dồn dập như trâu, mồ hôi lạnh xuất ra, lực bất tòng tâm, nhưng chàng vẫn cắn răng tiếp tục phóng lên trước, đột nhiên chàng cảm thấy bước chân của mình cất lên vô cùng khó khăn, định thần ngó lại, thì ra trước mặt là một sườn dốc cao cực kỳ khó đi.

Gian nan lắm chàng mới bò lên được đỉnh.

Xem tiếp hồi 26

26. Hồi 26

Thành linh, bóng người lệ làng lướt tới, Thu Hàn Vân và Lãnh Nguyệt My kẻ trước người sau bay vào trong thạch thất.

Nét mặt bốn người biểu lộ khác thường, nội tâm cũng nảy sinh tình cảm không giống nhau.

Bạch Hàng Tổ kinh ngạc, thét lên một tiếng, thân hình đang chậm chạp bước đến trước đột nhiên run lên như chạm phải độc xà, mặt mày xám ngắt, liên tục thoái lui ra sau.

Lãnh Nguyệt My đảo mắt nhìn thấy Bạch Hàng Tổ và Đặng Tiểu Nhân thân hình trần truồng không một tấc vải, mặt nàng bỗng đỏ bừng rú lên một tiếng hổ thẹn quay lưng chạy ra bên ngoài.

Họa đến nơi thật không sao tránh thoát, sự tình đã đến nước này, Đặng Tiểu Nhân tỏ vẻ cực kỳ trầm tĩnh, cúi đầu không thốt ra được một lời.

Đông Dịch Thu Hàn Vân sắc mặt tái xanh giận đến nổi phát run, đưa tay chỉ vào mặt Đặng Tiểu Nhân, nộ khí hét vang :

- Dâm tặc không biết nhục kia, mi sắp chết đến nơi còn dám trêu hoa ghẹo nguyệt buông lời ong bướm, loạn ngôn hồ đồ, ta không giết mi thì không làm người.

Nói chưa hết lời, cánh tay của Thu Hàn Vân đã chộp vung ra, cổ tay nhích động xuất chiêu lệ như ánh chớp, nhằm đỉnh đầu của Đặng Tiểu Nhân vỗ xuống.

Đặng Tiểu Nhân thần sắc vẫn an nhiên tự tại không thêm tránh né, cứ đứng sừng sững như cũ, cơ hồ không màng đến chuyện sinh tử của bản thân.

Bóng người vụt bay tới song thủ giơ ra đánh xuống, tiếp đó hai đầu gối người này đã khuỵu xuống quỳ mọp dưới đất. Bỗng chợt nghe tiếng van xin khẩn của Lãnh Nguyệt My vang lên :

- Sư phụ...

Đông Dịch Thu Hàn Vân liền trầm sắc mặt, bực tức thét lớn :

- My nhi, ngươi còn cầu xin cho tên dâm tặc này sao?

Lãnh Nguyệt My lia lia khẩu đầu, giọng hoảng sợ :

- Mong sư phụ bớt thịnh nộ, kính xin người tha thứ cho họ.

Thu Hàn Vân sắc mặt trở nên đáng sợ vô cùng, nhổ vào mặt Lãnh Nguyệt My một cái, nghiêng răng tức nộ quát vang :

- Dâm ô là tội ác tày trời, thiên địa bất dung, nếu không táng mạng dưới chuông của ta thật khó vơi đi nỗi hận. Buông ta ra, nếu không chó trách ta không niệm tình đó nhe.

Lãnh Nguyệt My lấy đầu rập xuống đất van xin thảm thiết, nhưng vẫn không chịu bỏ tay ra. Thu Hàn Vân bỗng cau đôi mày, mắt chiếu lộ hung quang, cánh tay phải xoay nhẹ thoát khỏi đôi tay của Lãnh Nguyệt My, đoạn bà co chân đá vào Lãnh Nguyệt My đồng thời lạnh lùng quát :

- Lăn đi.

Bịch...

Một thanh âm trầm đục phát ra. Lãnh Nguyệt My đã bị đá văng ra ngoài một trượng, thân hình nàng giật lên một hồi, hai chân duỗi dài nằm im như chết.

Đặng Tiểu Nhân vẫn đứng im bất động, trên mặt trơ ra chẳng hề biểu lộ điều gì, chỉ dựa ánh mắt lạnh giá nhìn Thu Hàn Vân, dường như chuyện vừa xảy ra không hề liên can đến chàng.

Thu Hàn Vân giận tím ruột, khẽ nhắc cánh tay hữu chưởng đá lại vung ra nhằm vào ngực của Đặng Tiểu Nhân đánh tới.

Đặng Tiểu Nhân tuy vẫn bình tĩnh như thường, tựa như không biết cái chết đã cận kề, nhưng Bạch Hàng Tổ ở bên cạnh chàng lại cực kỳ lo lắng, nàng quên cả ngưng ngưng mặc cho thân hình còn đang lơ lửng đã lệ làng xông tới trước hai tay dang ra, người đã chắn ngang trước mặt Đặng Tiểu Nhân, thất thanh khóc lớn :

- Sư phụ...

Thu Hàn Vân tuy nộ khí xung thiên nhưng tính tình chợt thay đổi, tình thâm sư đồ lâu năm đã khiến bà nghĩ lại, vừa rồi bà co chân đá Lãnh Nguyệt My ra xa trong lòng đang âm thầm hối hận, bây giờ thấy Bạch Hàng Tổ lại sắp phải táng mạng dưới chưởng của mình, trong lòng cũng không nỡ nên thế chưởng vừa xuất ra, nhân đó cũng từ dừng lại.

Bạch Hàng Tổ thông minh vô cùng, thấy sư phụ trong lòng do dự chưa nỡ xuống tay hạ thủ, liền lợi dụng dịp may vội quỳ mọp xuống đất, khấu đầu lia lịa, giọng tha thiết khẩn cầu :

- Sư phụ, đồ nhi bất hiếu nguyện lấy cái chết để bảo toàn sư môn. Đồ nhi từ nhỏ đã được ân sư dạy bảo, cũng biết thế nào là hành động ti tiện, hạ lưu quyết không dám gây tổn hại danh tiếng của sư môn. Việc này có một nguyên nhân khác không phải do đồ nhi cố tình gây ra, lại nữa tội này không phải ở nơi Tiểu Nhân, cầu xin sư phụ tha chết cho chàng lưu lại con đường sống, đồ nhi có chết cũng không ân hận. Kiếp sau xin kết cỏ ngậm vành báo đáp lại ân đức của sư phụ.

Thu Hàn Vân cảm hận Đặng Tiểu Nhân thấu tới xương tủy, thấy Bạch Hàng Tổ khẩn thiết van xin cho chàng, nguyện chịu chết thay lòng bà không nỡ được cơn giận. Lạnh lùng quát lớn :

- Ta không thể tha cho hắn được, cũng chẳng để người yên đâu. Các người không biết hổ thẹn làm việc mà nhân thần cùng căm phẫn, một khi truyền ra giang hồ thì cho dù có tát cạn Hoàng Hà, Trường Giang cũng không đủ nước để tẩy hết nỗi nhục này, người bảo ta còn mặt mũi nào để nhìn võ lâm đồng đạo nữa?

Thu Hàn Vân càng nói càng tức. Cất cao hữu chưởng lên mau lẹ trầm xuống nhanh cực kỳ nhằm Thiên Linh Cái của Bạch Hàng Tổ đập xuống.

Đặng Tiểu Nhân trợn mắt ngó Thu Hàn Vân, chàng gần lên từng tiếng :

- Khoan đã!

Thanh âm của Đặng Tiểu Nhân tuy không lớn, nhưng có một sức mạnh khủng khiếp khiến cho người ta vô phương kháng cự.

Thu Hàn Vân đột ngột ngẩn người, dừng lại, hữu chưởng vẫn chưa hạ xuống :

- Mi...

Đặng Tiểu Nhân chẳng buồn để ý nhìn bà, chàng chỉ đưa tay đỡ Bạch Hàng Tổ đang quỳ mọp dưới đất đứng dậy, nhẹ nhàng đẩy nàng ra sau, giọng nhỏ nhẹ :

- Nàng đứng qua một bên.

Bạch Hàng Tổ liếc nhìn sư phụ, thân hình nàng không động dậy chút nào.

Đặng Tiểu Nhân khẽ nhíu mày, trầm giọng bảo :

- Ta bảo nàng đứng qua một bên, nếu không ta chết cũng không tha thứ cho nàng.

Thâm tâm Bạch Hàng Tổ dường như nghe lời sai khiến của Đặng Tiểu Nhân, bất giác cúi đầu đứng tránh sang một bên.

Đồng Địch Thu Hàn Vân cũng chịu không nổi, trầm giọng hét lớn :

- Dâm tặc.

Đặng Tiểu Nhân nộ khí quát lớn :

- Câm mồm!

Thu Hàn Vân ngây người, bà không ngờ rằng Đặng Tiểu Nhân lại vô lễ với mình như vậy, nên há hốc miệng cứng lưỡi đứng sững tại chỗ.

Lãnh Nguyệt My cũng bị tiếng hét tức giận của chàng làm kinh động, vội trở mình ngồi dậy ngơ ngẩn đưa mắt ngó ba người không biết làm sao bây giờ.

Không gian trầm lắng.

Đặng Tiểu Nhân cười lạt một tiếng, giọng chàng bình tĩnh :

- Đặng Tiểu Nhân đây kính người như sư phụ, mến người như từ mẫu. Người muốn lấy cái mạng này tại hạ nguyện dâng lên cho người mà không hề oán thán tiếc rẻ. Người là bậc trưởng bối, lời nào thốt ra cũng nói dâm tặc, chẳng lẽ người không thấy quá đáng hay sao?

Đặng Tiểu Nhân ngừng lời đưa mắt nhìn Thu Hàn Vân một thoáng, đoạn lớn tiếng nói tiếp :

- Quân tử thà chết chứ không chịu nhục. Tại hạ mong người thu hồi ngay hai chữ dâm tặc lại.

Thu Hàn Vân nổi giận gần như phát điên, lạnh lùng nhếch môi trầm giọng quát vang :

- Mi đã làm lẽ nào lại còn sợ người ta nói.

Đặng Tiểu Nhân giữ giọng bình tĩnh từ từ cất tiếng :

- Người đã nói, việc tại hạ đã làm nhân thần đều phần nộ, tại hạ không muốn giải thích nhiều lời, nhưng tâm Đặng Tiểu Nhân này trên không thẹn với trời, dưới chẳng hổ với đất, sinh tử đều giữ tấm lòng băng trong ngọc khiết của một kỳ nam tử.

Thu Hàn Vân cất giọng mũi hừ lên một tiếng :

- Hừm, nói vậy là người cho rằng mình hành động đúng sao?

Đặng Tiểu Nhân im lặng nhắm mắt đợi chết, không nói một lời.

Thu Hàn Vân thấy Đặng Tiểu Nhân không thêm đáp lại, lòng càng giận dữ lạnh lùng hừ lên một tiếng, chậm chậm nhấc hữu chưởng lên.

Đột nhiên, Lãnh Nguyệt My chợt đứng phắt dậy, vội vã nói với Thu Hàn Vân :

- Sư phụ, Đặng Tiểu Nhân bị người ta ám toán trúng nhằm một loại độc dược mãnh liệt, khiến cho lửa dục bộc phát, thiêu đốt toàn thân làm mê man bản tính, cho nên mới...

Hữu chưởng của Thu Hàn Vân vội thu lại, dăm dăm ngó Lãnh Nguyệt My :

- Tại... Tại sao người biết được.

Lãnh Nguyệt My liền thuật lại thái độ, cử chỉ, lời nói khác thường của Đặng Tiểu Nhân, bức bách nàng phải tránh xa chàng. Chàng đã phải khổ tâm kềm chế dục vọng đang bốc lên ra sao, chàng đã cắn chặt máu lưỡi để không xâm phạm đến thân thể nàng như thế nào, nói cho Thu Hàn Vân sư phụ mình nghe.

Đông Định Thu Hàn Vân nghĩ ngợi lát, đoạn nói tiếp :

- Người... người sao không nói cho ta nghe sớm việc này.

Lãnh Nguyệt My hấp tấp đáp :

- Lúc đó đồ nhi cảm thấy cử chỉ, hành động của chàng có điều quái dị, nhưng con không chắc lắm.

Bây giờ có ấn chứng rõ ràng, đồ nhi sớm chợt hiểu ra tất cả.

Đông Định Thu Hàn Vân còn chưa kịp cất tiếng thì Bạch Hàng Tổ đã bật khóc nức nở, đoạn đem việc xảy ra với mình kể lại rõ ràng từng câu, từng chữ cho Thu Hàn Vân nghe rõ một lượt.

Thu Hàn Vân nghe xong, khẽ cau đôi mày liễu nghĩ thầm trong bụng:

“Hài tử này tính tình tinh ranh cổ quái, cuồng phong bất phục, hành sự tùy tiện. Nhưng tâm tính nhân hậu đối nhân xử thế rất có chừng mực, mình lại cho nó là đồ dâm loạn hay giở trò ong bướm. Ai ngờ rằng trong sự việc này lại có uẩn khúc...”

Không khí im lặng bao phủ trong gian thạch thất.

Mặt trời đã lên đến lưng trời, ánh dương quang chiếu xuống, phía trong gian thạch thất phát ánh sáng rực rỡ.

Đông Dịch Thu Hàn Vân chợt khẽ thở dài đưa mắt nhìn Đặng Tiểu Nhân có vẻ ân hận, đoạn nhẹ nhàng vỗ vai chàng hỏi :

- Hài tử nói mau cho cô cô nghe, người bị ai ám toán? Trúng phải chất kịch độc gì?

Đặng Tiểu Nhân từ từ mở mắt ra, trong mắt ánh lên những giọt lệ đau khổ, nhưng chàng cố kìm lại không cho nước mắt chạy xuống, miệng nụ cười khô, bình tĩnh đáp :

- Hóa Cốt Tiêu Hồn tán.

- Cái gì? Hóa Cốt Tiêu Hồn tán ư?

Thu Hàn Vân dường như không dám tin vào tai mình, ngẩn người nhìn Đặng Tiểu Nhân hồi lâu mới buông tiếng thở dài, thân hình hơi run lên nhẹ nhẹ, khuôn mặt như già hẳn đi, đau xót nhìn Bạch Hàng Tổ rồi lẩm bẩm nói :

- Trời ơi, thật là Hóa Cốt Tiêu Hồn tán sao?

Bạch Hàng Tổ thấy sự tình nghiêm trọng, mặt nàng không khỏi thất sắc, mắt long lanh ngấn lệ.

Lãnh Nguyệt My từ ấu thơ đã theo gót sư phụ tập nghệ, chưa từng thấy bà thất thần kinh hoàng như vậy, nét mặt nàng hiện lên vẻ nghi hoặc, giọng nàng sợ hãi :

- Chẳng lẽ Hóa Cốt Tiêu Hồn tán này không có thuốc giải hay sao?

Thu Hàn Vân lòng đau như cắt, cúi đầu thở dài im lặng không đáp.

Bạch Hàng Tổ òa lên một tiếng, bật khóc nức nở, hai đầu gối lết tới ôm lấy chân của Thu Hàn Vân khóc lóc thảm thiết, nghẹn ngào nói trong nước mắt :

- Sư phụ tinh thông y thuật, tài như Hoa Đà, Biển Thước tái sinh, đồ nhi tuy tội vạn phần đáng chết vì đã làm nhục sư môn, nhưng xin người nể tình Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp mà ra tay cứu chàng.

Đặng Tiểu Nhân khẽ thở dài thấp giọng nói :

- Thế nhân có ai thoát khỏi cái chết, có lẽ mạng số của Đặng Tiểu Nhân này phải như thế, ân tình của ba vị đối với ta, kiếp sau xin nguyện làm thân trâu ngựa báo đáp. Bất tất phải khó xử vì ta như vậy. Thỉnh tam vị mau mau trở về để mặc một mình ta ở lại đây sống những giây phút cuối sau cùng...

Lúc này Bạch Hàng Tổ lẫn lộn khóc như mưa như gió, hầu như chết đi sống lại mấy lần.

Đặng Tiểu Nhân còn chưa nói dứt lời liền thấy sắc diện của Lãnh Nguyệt My trầm hẳn xuống, trợn mắt lườm chàng giọng nàng không vui :

- Thật là một đại trượng phu coi nhẹ cái chết ghê. Hừ, sao người không nghĩ tới Tổ Tổ, lẽ nào người lại cam tâm để nàng cô độc một mình hả?

Đặng Tiểu Nhân rúng động tâm can, cúi đầu nhìn Bạch Hàng Tổ đang quỳ sấp dưới đất gào khóc thất thanh, lòng chàng hoảng loạn, ruột đau như cắt, sinh tử hai đường đều khó nghĩ, chàng đành thúc thủ bó tay. Bật thở dài một tiếng, đoạn quay người lại đầu úp vào vách đá, thanh âm phát ra nghe thật bi thảm :

- Ta... ta phải làm sao bây giờ? Trời ơi... ta phải làm sao bây giờ?

Bạch Hàng Tổ chậm chạp đứng dậy ngược nhìn sư phụ, giọng nàng đột nhiên trở nên lạnh giá :

- Chàng chết, con cũng không thể sống được. Thỉnh sư phụ cùng sư tỷ mau trở về...

- Tổ nhi...

Thu Hàn Vân đôi mắt nhòa lệ, không chịu đựng nổi cảnh trước mặt, gơ tay ôm chặt Bạch Hàng Tổ vào lòng mình, hai sư đồ ôm lấy nhau khóc nức nở, lát sau Thu Hàn Vân mới đẩy Bạch Hàng Tổ ra đoạn nói tiếp :

- Tổ nhi, My nhi, không phải là sư phụ không chịu chữa trị cho Tiểu Nhân đâu. Nhưng kỳ thực Hóa Cốt Tiêu Hồn tán này cực kỳ tàn độc, người trúng phải nó vô phương cứu chữa, không những lửa dục bốc lên, huyết mạch căng ra, tâm mạch đứt đoạn chết ngay tức khắc mà cho dù kịp thời cùng nữ nhân điều hòa âm dương cũng sẽ...

Thu Hàn Vân đột nhiên ngưng nói thần sắc chuyển biến nhẹ nhàng phóng tới trước mặt Đặng Tiểu Nhân lệ hơn điện xẹt, hai mắt tròn tròn như muốn nẩy lửa, cười gằn một tiếng, nghiêng răng rít lên :

- Cái đồ xảo quyệt, miệng lưỡi thật man trá suýt chút nữa ta bị mi đánh lừa rồi.

Đặng Tiểu Nhân đột ngột quay đầu lại, vẻ mặt vô cùng ngơ ngác đứng ngẩn người nhìn Thu Hàn Vân, đưa tay xoa đầu bộ dạng trông thật buồn cười.

Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My đưa mắt nhìn nhau, mơ hồ không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Một thoáng im lặng trôi qua.

Đặng Tiểu Nhân nhìn Thu Hàn Vân điềm tĩnh chậm chậm lên tiếng :

- Tiểu diệt không hiểu ý của cô cô muốn nói gì.

Thu Hàn Vân mỉm cười lạnh lùng :

- Trong mình ngươi thật sự đã trúng phải chất độc Hóa Cốt Tiêu Hồn tán chứ?

Đặng Tiểu Nhân gật đầu đáp :

- Không sai.

Đông Dịch Thu Hàn Vân hừ lạnh một tiếng :

- Mi thông minh hơn người, xảo quyệt cùng khiến người ta run sợ, đáng tiếc là gặp phải ta.

Đặng Tiểu Nhân dựng ngược đôi mày, lạnh lùng bảo :

- Ta đã nói, ta kính người như sư phụ, yêu người như hiền mẫu. Trước lúc lâm chung già biệt cõi trần, ta không muốn xuất ngôn xúc phạm đến người, nếu như người còn bức bách ta, đừng trách Tiểu Nhân này vô lễ mạo phạm đến tôn danh.

Thu Hàn Vân mặt lộ sắc giận hỏi tiếp :

- Mi có biết chỗ lợi hại của Hóa Cốt Tiêu Hồn tán không?

Đặng Tiểu Nhân muốn nói hết với bà về chỗ lợi hại của chất độc này, mà lúc trước chàng đã nghe gã bịt mắt nói với mình, đoạn chàng nghĩ lại, một khi đã bị người ta hiểu lầm có nói cũng vô ích, không nói thì đã sao thế là chàng lạnh nhạt đáp :

- Không biết.

Đông Dịch Thu Hàn Vân càng hiểu lầm, cất tiếng cười lạnh lùng bảo chàng :

- Ta nói cho mi biết, thân thể sau khi trúng phải chất kịch độc Hóa Cốt Tiêu Hồn tán này dù mi có thể gần gũi nữ nhân kịp thời điều hòa âm dương, tuy không bị lửa dục hại thân, huyết mạch không bị đứt đoạn mà chết, thì tinh quan cũng liên tục phóng ra không hề ngưng nghỉ, dương khí thoát ra cạn kiệt rồi chết... Mà mi thì vẫn sống đang hoàng ở đây... Nói mau cái này là nghĩa làm sao?

Đặng Tiểu Nhân im lặng không muốn giải thích nhiều lời, đúng ra chàng cũng không biết giải thích thế nào, lát sau chàng mới thản nhiên cất tiếng :

- Ta... ta cũng không biết nữa.

Thu Hàn Vân không thể chịu đựng được, bèn lạnh lẽo vươn hữu thủ ra nhanh tựa sao băng chụp vào mạch môn của chàng.

Đặng Tiểu Nhân cười lạt, im lặng không nói.

Bạch Hàng Tổ chợt thấy sư phụ vươn tay chụp vào mạch môn của Đặng Tiểu Nhân, nàng cực kỳ kinh hãi, hồn phi phách tán.

Nàng muốn lao vào giữa hai người ngay lập tức.

Bất ngờ, Bạch Hàng Tổ cảm thấy nửa người tê dại, song cước không tài nào nhích động lấy một bước, trong lòng chấn động vội quay đầu lại nhìn.

Lãnh Nguyệt My đang đưa mắt ra hiệu cho nàng, đoạn ghé sát vào vai Bạch Hàng Tổ thì thầm:

“Tổ muội đừng nóng vội, sư phụ tuyệt nhiên không có ý đả thương chàng đâu, chỉ là bắt mạch mà thôi”.

Bạch Hàng Tổ không tin vội quay đầu lại nhìn, quả nhiên không sai. Thu Hàn Vân đang tụ thần hội khí xem xét tâm mạch của Đặng Tiểu Nhân, mặt nàng đỏ bừng âm thầm cảm thấy xấu hổ.

Lãnh Nguyệt My thấy sắc mặt Bạch Hàng Tổ đầy hổ thẹn như vậy, lòng nàng cũng thấy thương xót, nhỏ nhẹ cất tiếng an ủi :

- Sư phụ tinh thông y lý một khi bắt mạch sẽ rõ mọi chuyện. Giả như Đặng Tiểu Nhân lừa gạt chúng ta thì có chết cũng không tiếc. Còn như chàng thật sự trúng phải kịch độc Hóa Cốt Tiêu Hồn tán vô ý xúc phạm đến sư muội thì sư phụ tự có cách giải quyết để cho đôi bên vẹn toàn.

Bạch Hàng Tổ cảm kích ngược nhìn Lãnh Nguyệt My, nước mắt từ từ nhỏ xuống.

Một thoáng tĩnh lặng, không khí chung quanh như đông cứng lại.

Trong tim mỗi người dường như có một tảng đá đè lên, khiến cho mọi người thở không ra hơi, ai nấy cũng đều hồi hộp lo lắng không yên.

Bỗng nhiên.

Ồ...

Thu Hàn Vân thốt lên kinh ngạc, tiếp đó đôi mày liễu đen nhánh chợt cau lại, tựa hồ đang phải suy nghĩ một điều gì vô cùng khó hiểu.

Đặng Tiểu Nhân tuy trấn tĩnh, nhưng vẫn không tránh khỏi cảm giác kỳ quái lạ lùng trước những hành động, cử chỉ thất thường của Thu Hàn Vân bất giác chàng liếc mắt nhìn bà một cái.

Tim Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My suýt nhảy ra khỏi lồng ngực, cùng đưa mắt nhìn nhau ép hơi không dám thở mạnh.

Thu Hàn Vân nhìn Đặng Tiểu Nhân không chớp mắt, hình như muốn tìm ra điều kỳ lạ trên mặt chàng, một hồi sau mới chậm rãi lên tiếng hỏi :

- Trước... trước đây ngươi... ngươi đã uống qua dược vật gì chưa?

Đặng Tiểu Nhân nghĩ ngợi một lát rồi lắc đầu đáp :

- Không có.

Thu Hàn Vân càng cảm thấy kỳ dị hơn, miệng lẩm bẩm :

- Cái điều này... thật là... thật là quái lạ...

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ nhìn Thu Hàn Vân rồi đồng thanh lên tiếng hỏi :

- Sư phụ nói là...

Thu Hàn Vân nét mặt nghi ngờ chầm chậm nói tiếp :

- Chất kịch độc Hóa Cốt Tiêu Hồn tán hình như đã bị một loại dược vật trong thể nội của Tiểu Nhân tạm thời áp chế, nếu không có lẽ lúc này...

Bạch Hàng Tổ lộ vẻ vui mừng học tốc hỏi :

- Sư phụ, người nói là có thể cứu được chàng phải không?

Sắc diện Thu Hàn Vân cực kỳ trầm trọng :

- Hẳn tuy có thể tạm thời được bảo toàn tính mạng. Song nếu như không cấp thời tìm được thuốc giải, e rằng võ công sẽ bị tàn phế, mà cũng không sống nổi qua được ba năm đâu.

Không khí lại trở nên trầm lặng khác thường.

Bạch Hàng Tổ nghe vậy nét mặt đang buồn rầu chợt biến đổi, khóe môi thoáng hiện nụ cười, trong đôi mắt long lanh chiếu ra tia nhìn lạ thường, nàng nhủ thầm:

“Cảm tạ trời đất, cho dù chàng chỉ còn sống có một năm cũng đủ làm ta hài lòng mãn nguyện, nói chi đến ba năm, ta cùng chàng tìm một nơi ẩn mật ta sẽ chăm sóc chàng tận tình, đem lại niềm vui cho chàng, đi với chàng đến cuối đoạn đường, sau đó ta cũng...”

Bạch Hàng Tổ suy nghĩ miên man, tình ý thâm sâu, đưa mắt liếc nhìn Tiểu Nhân, thật là hợp lý lúc đó Đặng Tiểu Nhân cũng nhìn nàng không chớp, ánh mắt hai người gặp nhau bất giác khuôn mặt đỏ bừng xấu hổ cúi đầu xuống.

Đặng Tiểu Nhân đang từ từ cúi xuống đầu, bỗng phát giác ra chàng không hề có một mảnh vải che thân, liền cảm thấy ngượng chín người, vội cúi mình với tay nhặt bộ y phục rách nát tã trên đất quần vào ngang hông.

Bạch Hàng Tổ thấy vậy cũng thẹn đỏ cả mặt, nghĩ tới thân thể lỏa lồ của mình, khẽ rú lên một tiếng, lẹ như bay phóng tới ẩn mình sau lưng Lãnh Nguyệt My.

Thu Hàn Vân cũng tiện tay rút tấm lụa mỏng che mặt tránh gió của mình, cuốn quanh thân hình Bạch Hàng Tổ, đoạn nói tiếp :

- Đi mau, đứng ở đây phí thời gian vô ích. Phong Cái Thường Thắng Quân e rằng sắp phát điên lên mất.

Đặng Tiểu Nhân tự cảm thấy không còn mắt mũi nào để nhìn thấy thế nhân, sau khi chàng biết võ công sẽ bị tàn phế, chàng chỉ muốn chết, do thế chàng cứ đứng sừng sững tại chỗ không hề nhích động.

Thu Hàn Vân thấy Đặng Tiểu Nhân hồi lâu không động tĩnh, lòng bà cực kỳ bối rối, liền quay đầu lại. Thấy chàng vẫn đứng bất động tại chỗ, không khỏi kinh ngạc giọng vô cùng ngờ ngạc hỏi :

- Hài tử, người...

Đặng Tiểu Nhân điểm nụ cười khổ từ từ lên tiếng :

- Tiểu diệt... Tiểu diệt muốn ở lại đây yên tĩnh một mình, xin cô cô lui gót đừng vì kẻ này mà làm hỏng đại sự.

Thu Hàn Vân chớp mắt, bà nghĩ rằng vừa rồi đã hiểu lầm chàng khiến chàng không vui, vội bước lên trước, giọng có vẻ hối hận :

- Hài tử, người còn giận ta sao?

Đặng Tiểu Nhân khẽ lắc đầu mỉm cười, chân thành đáp :

- Tiểu nhi nói rồi, tiểu nhi kính người như sư phụ, yêu người như hiền mẫu. Cho dù người có mắng, có đánh tiểu nhi cũng không hề giận, người lại quá tốt với tiểu nhi này đúng không?

Chàng nói vậy, Thu Hàn Vân càng cảm thấy lúng túng, bà cất giọng nói tiếp :

- Đã thế thì tại sao người không...

Đặng Tiểu Nhân nghiêng, nét mặt nói :

- Người thử nghĩ xem một người võ công bị tàn phế, co như là phế vật không hơn không kém, đi theo người sẽ gây hậu quả như thế nào? Cho dù mọi người tận tâm tận lực lo liệu cho tiểu nhi, nhưng mà tiểu nhi làm sao có thể làm liên lụy đến mọi người, lại nữa còn có trọng nhiệm đang chờ đợi các vị, xin mọi người đi mau đi.

Thu Hàn Vân lòng đau như cắt an ủi chàng :

- Hải tử, nghe cô nói đây, ta sẽ cố liều cái thân già này kiếm mọi cách để tẩy trừ hết chất độc trong thể nội của người, bảo toàn võ công cho người. Nếu không ta làm sao thấy mặt lệnh tôn là Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp.

Đặng Tiểu Nhân cực kỳ cảm động, nhưng chàng vẫn không thay đổi lớn tiếng nói :

- Cô cô bắt tất phải nói nhiều lời, tâm ý tiểu diệt đã quyết lẽ đâu người chỉ vì mình tiểu diệt mà bỏ qua đại sự của thiên hạ vô lâm.

Thu Hàn Vân trầm mặc, đoạn lạnh lùng thét lớn :

- Hải tử, chẳng lẽ ngươi muốn dồn cô cô đây vào thế bất nhân bất nghĩa sao?

Hốt nhiên, bóng người xẹt tới, Bạch Hàng Tổ đã bay vút lên trước nắm chặt lấy vai chàng, mặt hoa ảm đạm thất thanh khóc lớn :

- Tiểu Nhân, ngươi không chịu đi sao?

Đặng Tiểu Nhân chân tay luống cuống run giọng nói :

- Tổ Tổ, nàng hãy nghe ta nói...

Bạch Hàng Tổ cất tiếng cười thảm nào :

- Được, vậy... vậy ta sẽ chết trước mặt ngươi cho vừa lòng hả dạ.

Nói chưa hết lời, bóng người đã phóng tới. Bạch Hàng Tổ thân hình như tia chớp, đỉnh đầu nhắm vào vách đá hoa cương lao tới.

Đặng Tiểu Nhân phản ứng cực kỳ lanh lẹ, đã sớm phòng bị từ trước, trong nháy mắt lúc đỉnh đầu Bạch Hàng Tổ sắp chạm vào vách thạch thất, chàng đã ôm chặt lấy nàng, giọng nói lộ vẻ hốt hoảng không yên :

- Tổ Tổ, đừng làm như vậy. Ta...

Bạch Hàng Tổ vừa giãy giụa vừa lớn tiếng la khóc :

- Ngươi buông ta ra. Hu hu... buông ta ra...

Đặng Tiểu Nhân mặc cho nàng kêu khóc giãy giụa, thế nào chàng cũng không chịu bỏ tay ra.

Bất thần, một tia sáng lóe lên.

Tiếp đó...

Cạch...

Một chiếc bình ngọc nhỏ trong lúc Bạch Hàng Tổ giãy giụa trong vòng tay chàng, đã rớt ra từ trong bộ y phục rách tởm của Đặng Tiểu Nhân, rơi xuống đất đoạn lăn tròn đến ngay dưới chân Đông Dịch Thu Hàn Vân.

Thu Hàn Vân bất giác liếc nhìn chiếc bình ngọc nhỏ rơi trên đất, hốt nhiên mắt lộ kỳ quang, xòe bàn tay ra chiếc bình ngọc sáng lấp lánh đã bị hấp lực của Tiên Thiên Vô Hình Cương Khí oai chấn vô lâm hút vào trong tay.

Đông Dịch Thu Hàn Vân đưa lại gần nhìn kỹ lòng không giấu nổi niềm vui, nước mắt lăn dài trên má, lẩm bẩm một mình :

- Thái Ất Đại Hoàn đan, thật là trời xanh thương tình khiến cho vạn gia sinh Phật Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp không phải tuyệt tự.

Phút chốc, trong gian thạch thất vang lên tiếng nức nở vui mừng.

Xem tiếp hồi 27 Báo đáp ân sư

27. Hồi 27 Báo Đáp Ân Sư

Ánh dương quang chiếu xuyên qua kẽ lá vào trong rừng cây.

Phong Cái Thường Thắng Quân, Lãnh Nguyệt My, Bạch Hàng Tổ chọn địa hình thuận lợi đứng thành hình tam giác tay lăm lăm binh khí, nghiêm cẩn giới bị sắc mặt ai nấy đều trầm trọng tựa như gặp phải cường địch sắp sửa tấn công.

Lúc này Đặng Tiểu Nhân đã tỉnh lại, thấy khuôn mặt Thu Hàn Vân trắng bệch, mồ hôi đổ ra như mưa, hơi thở dồn dập khác thường, chàng hiểu rằng vì bà đã vận công gắng sức giải trừ chất độc trong cơ thể chàng, nên mới bị tổn hao nguyên khí ghé gớm đến mức như vậy.

Đặng Tiểu Nhân cảm động, hai mắt ứa lệ, chợt quên đi chất độc trong cơ thể, làm cho chàng không có cách nào vận khí được, nên vừa định vươn mình đứng dậy, nửa thân người chàng cảm thấy nhức nhối ngay cả ngồi dậy cũng hết sức khó khăn.

Chàng nhìn Thu Hàn Vân không chớp mắt, giọt lệ từ từ chảy xuống, giọng chàng kích động :

- Cô cô...

Đông Dịch Thu Hàn Vân mỉm cười an ủi :

- Người tỉnh rồi hả? Mau nạp khí vào Đan Điền để ta vận công trục chất độc trong cơ thể người ra.

Đặng Tiểu Nhân không chịu đựng được nữa, giọng chàng run run :

- Cô cô, người hãy nghỉ mệt một chút đã.

Thu Hàn Vân chợt nghiêm sắc mặt, nói nhỏ :

- Mau! Nếu không công phu từ trước tới giờ của ta uống phí, ngoan nào, nghe lời ta nằm xuống đi.

Nói đoạn, bà ấn Đặng Tiểu Nhân nằm xuống, vận khởi công lực dụng thủ pháp Thôi Cung Quá Huyệt xoa bóp mười tám huyệt đạo phía chính diện. Sau đó lại tiếp tục xoa khắp mười tám đại huyệt phía sau lưng.

Ba mươi sáu đại huyệt này nằm trong hệ thống ba trăm sáu mươi lăm huyệt vị trên khắp cơ thể, đều là những huyệt đạo tối quan trọng, là bốn loại huyệt đạo Tử huyệt, Mê huyệt, Á huyệt, Hôn huyệt.

Bốn loại huyệt đạo này có cái dựa theo bộ vị của tạng phủ, có cái dính liền với huyết mạch, có cái thuộc về hệ thống thần kinh, chỉ là một cái vô nhẹ, không những đã trục xuất chất độc ra khỏi cơ thể theo đường huyết khí, mà đồng thời những đau đớn đột nhiên dứt hẳn, trong lòng chàng cảm thấy khoan khoái dễ chịu, dần dần chìm vào giấc ngủ, lát sau tiếng ngáy vang như sấm động đã vang lên.

Đặng Tiểu Nhân ngủ một giấc dài hơn mười tiếng đồng hồ.

Lúc chàng tỉnh dậy đã qua sáng ngày hôm sau, Đông Dịch Thu Hàn Vân đang ngồi xếp bằng, song chưởng áp chặt vào say lưng chàng, ngưng tụ công lực toàn thân dồn vào tâm chưởng rồi từ từ phát ra.

Đặng Tiểu Nhân lập tức cảm thấy một luồng nhiệt lưu từ huyệt Mệnh Môn tràn vào, thế mạnh như thác lũ ào ạt tuôn vô không ngớt, dần dần lưu chuyển khắp châu thân.

Đặng Tiểu Nhân đột nhiên chấn động tâm thần, cảm thấy luồng chân khí tản mát trong thân thể mình bị luồng nhiệt lưu gom tụ lại một chỗ, đang từ dưới Đan Điền di động lên trên.

Chàng vốn có huệ căn lại thêm thông minh hơn người, lập tức biết rằng điều gì đang xảy ra, vội vàng trừ bỏ tạp niệm thử vận khí, quả nhiên huyết mạch thông suốt, chân khí đã tụ lại ở Đan Điền, sức lực đã hoàn toàn hồi phục.

Đông Định Thu Hàn Vân thấy Đặng Tiểu Nhân đã bình phục hoàn toàn, bà mới bắt đầu ngừng tay. Hơi thở yếu ớt như sợi tơ, tim đập cuồng loạn, thân hình lảo đảo ngồi không vững, mỉm cười nhìn Đặng Tiểu Nhân, thanh âm ngập ngừng ngắt quãng :

- Hài tử, có đói không? Người có thể ăn một chút gì... Ta... ta vì trị thương trực độc cho người mà hao tổn chân khí không ít. Ta cần phải điều tức một hai ngày mới có thể lên đường.

Bất ngờ, một chấm đỏ chói bay vút tới lạ hơn điện xẹt, bắn thẳng vào miệng của Thu Hàn Vân.

A...

Một tiếng kêu nhỏ kinh ngạc vang lên.

Đông Định Thu Hàn Vân chợt ánh lên tia nhìn kỳ lạ, khe liếc nhìn Đặng Tiểu Nhân miệng ngậm lại lặng thinh không nói, đoạn nhắm nghiền mắt lại, song chưởng để bình ổn trước ngực, ngưng thần vận công điều tức.

Thời gian cạn một tuần trà trôi qua.

Vàng sương trắng đã tỏa ra quanh người Thu Hàn Vân, luồng khí bốc ra nhiều hơn tụ lại nơi đỉnh đầu chợt một đạo quang lóe lên, đôi mắt phượng chậm chậm mở ra, ánh mắt sáng ngời, tinh quang hiển hiện, bà cất tiếng cười lớn, đứng bật dậy nắm lấy hai tay Đặng Tiểu Nhân, đoạn bảo với chàng :

- Hài tử, tâm ý của người thật hiếm có trên đời, chỉ tiếc rằng đã phí mất một viên Thái Ất Đại Hoàn đan.

Đặng Tiểu Nhân nghiêm giọng bảo :

- Cô cô đối với Tiểu Nhân đây ơn trọng như núi, đừng nói chỉ một viên Thái Ất Đại Hoàn đan, ngay cả cái mạng này của Tiểu Nhân cũng xin liều chết vì người...

Đặng Tiểu Nhân còn chưa nói xong, đã nghe sau lưng vọng tới một tràng cười âm thanh trầm đục, tiếng cười vừa vang lên thì bàn tay thô ráp to bè đã vỗ lên vai của chàng, thì ra đó là Thường Thắng Quân, lão cất tiếng bảo chàng :

- Hài tử, cái miệng của người thật là ngọt ghê. Lão hóa tử đây nghe trong lòng cũng cao hứng, hèn chi mà Thu nữ hiệp quên của sinh tử để cứu người...

Đặng Tiểu Nhân liền cúi mình thi lễ lớn tiếng nói :

- Đa tạ lão tiên bối.

Phong Cái Thường Thắng Quân lách mình tránh qua một bên, nhấp nháy đôi mắt chuột ti hí, trầm giọng hét :

- Hừ, lão hóa tử ta đâu đáng nhận mấy thứ này, người cứu mi là Thu nữ hiệp, mi tạ ơn ta làm cái quái gì?

Thu Hàn Vân và Lãnh Nguyệt My bị cái bộ dạng kỳ quái của Thường Thắng Quân làm cho tức cười, hai người cùng gập người lại cười chảy nước mắt hồi lâu mới thôi.

Đặng Tiểu Nhân vô duyên vô cớ bị Thường Thắng Quân thóa mạ một hồi, trong lòng cảm thấy hơi bức, liền quay đầu lại đưa mắt nhìn xem, chàng không thấy Bạch Hàng Tổ đâu cả, vội nắm lấy tay áo Lãnh Nguyệt My thấp giọng hỏi nhỏ :

- Tỷ tỷ, Tổ Tổ đâu rồi?

Lãnh Nguyệt My chưa kịp mở miệng, chợt nghe Thường Thắng Quân lạnh lùng cười bảo :

- Người ta đâu có mặt dày mày dạn như mi.

Lãnh Nguyệt My thừa biết tính khí của Đặng Tiểu Nhân, sợ chàng không nhẫn nhịn được sẽ đụng chạm tới Thường Thắng Quân, nên bèn nói xen vào :

- Tổ Tổ hãy còn mệt, đang nằm nghỉ trong xe.

Đặng Tiểu Nhân tin đó là thật, lòng lo lắng co giò chạy tới bên xe.

Bóng người cấp tốc vút qua cực kỳ lạnh lẽ, Thường Thắng Quân đã chặn ngang cản đường Đặng Tiểu Nhân. Chàng tuy không vui, nhưng vẫn kính phục lão đệ nhân tiên bối, không tiện thất lễ, vội khom lưng hỏi :

- Không biết lão tiên bối có điều chi chỉ giáo?

Thường Thắng Quân hừ lạnh một tiếng đoạn hỏi chàng :

- Mi đi đâu?

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười đáp :

- Đi xem...

Chàng vừa mới thốt ra được nửa câu Thường Thắng Quân đã nhảy dựng lên, dí tay vào mũi chàng đoạn mắng lớn :

- Xú tiểu tử, bộ mi không biết xấu mặt hay sao, người ta là khuê nữ trong trắng há lại để ngươi có thể tùy tiện thấy được dung nhan hay sao?

Đặng Tiểu Nhân bị Thường Thắng Quân chửi mắng một trận nào là xú tiểu tử xấu xa này nọ, không khỏi khiến cho chàng nổi giận đang muốn phát tác ra ngoài, nhưng chàng chợt nghĩ tới lúc Thu Hàn Vân vận công trị thương trừ độc cho mình, ông đã đứng một bên suốt ngày đêm canh phòng cẩn mật, giới bị nghiêm ngặt như vậy, lòng chàng cực kỳ cảm kích, lại thấy đầu tóc của ông bạc phơ, bay lất phất trong gió, bất thần nảy sinh tình cảm trọng lão kính già, liền đổi giận thành vui, vội cúi mình mỉm cười :

- Lão tiên bối giáo huấn vậy thì văn bối không đến gặp nàng cũng được.

Thường Thắng Quân không thể nào ngờ được Đặng Tiểu Nhân lại xử sự như vậy, lão hóa tử nay chớp chớp đôi mắt chuột ti hí nói tiếp với chàng :

- Ngươi không nói lão đấy chứ, ngươi thật sự không muốn đi gặp nàng sao?

Đặng Tiểu Nhân ngạc nhiên, mỉm cười nói lớn :

- Muốn, rất muốn... cực kỳ muốn...

Thường Thắng Quân đột nhiên thở dài một tiếng, miệng lẩm nhẩm nói :

- Sợ rằng ngươi sẽ không thể gặp nàng được nữa.

Đặng Tiểu Nhân thoáng vẻ kinh ngạc, rồi chợt nhếch miệng cười đáp :

- Nếu như lão nhân gia không ngăn trở văn bối thì hiện giờ văn bối đã gặp được nàng rồi.

Thường Thắng Quân ung dung cất tiếng cười ngạo nghễ :

- Tiểu tử, mi cho rằng mi là ai hả? Được vậy thì mi cứ thử xem.

Đặng Tiểu Nhân chợt động tâm buột miệng nói :

- Lão tiên bối ý muốn nói là...

Thường Thắng Quân hết sức đặc ý, giọng nói hàm chứa ẩn ý :

- Ha ha, mi có thể gặp nàng nhưng nàng lại không thể gặp mi thì tính sao?

Đặng Tiểu Nhân vừa nghe lập tức thức ngộ được thâm ý, chàng trầm nghĩ:

“Người này thoát nhìn tựa như điên dại, kỳ thực cơ trí hơn người, mưu cao khôn lường, đúng là một đệ nhân du hí nơi chốn nhân gia. Nếu như không có ông kịp thời chỉ điểm ta hầu như suýt làm hỏng việc rồi”.

Đặng Tiểu Nhân vui vẻ ra mặt, đoạn cất tiếng nói lớn :

- Xin lão tiên bối xuất ngôn chỉ giáo...

Thường Thắng Quân mắt ánh lên tia nhìn kỳ lạ, gật gù khen ngợi, mắt tròn cười lên ha ha :

- Hài tử dễ dạy, hài nhi dễ bảo, vậy thì người gọi ta một tiếng nghe lọt tai, nếu không há chẳng phải lão hóa tử này là sư phụ vô danh sao?

Thu Hàn Vân và Lãnh Nguyệt My trở mắt ngạc nhiên, không hiểu hai người một già một trẻ này sắp giở trò quỷ dị chi đây.

Chỉ thấy Đặng Tiểu Nhân đang đứng bồng khuyu gói quỳ mọp dưới đất, vừa rập đầu lạy vừa hô lớn :

- Kính xin nghĩa phụ nhận của hài nhi một lạy.

Thường Thắng Quân há miệng cười vang khoái chí nhảy tới giơ tay đỡ Đặng Tiểu Nhân dậy, chỉnh lại sắc mặt nghiêm nghị hỏi chàng :

- Hài nhi, người thực lòng muốn gặp tiểu cô nương đó hả?

Đặng Tiểu Nhân liền gật đầu đáp :

- Đúng vậy.

Thường Thắng Quân cười ha hả bảo :

- Được rồi. Chuyện này để cho nghĩa phụ người lo cho. Chúng ta đi thôi.

Thường Thắng Quân vừa quay người lại chợt thấy Thu Hàn Vân và Lãnh Nguyệt My lao tới gần định chúc mừng.

Thường Thắng Quân không đợi cho hai người mở miệng, đã vội cướp lời nói trước :

- Nhị vị đến đây định chúc mừng lão hóa tử chứ gì?

Thu Hàn Vân và Lãnh Nguyệt My vội vàng mỉm cười đáp :

- Chính phải.

Thường Thắng Quân chấp hai tay lại cười ha ha bảo :

- Lão hán tử xin chúc mừng Thu nữ hiệp, chúc mừng Thu nữ hiệp.

Thu Hàn Vân thoáng ngạc nhiên, ngỡ ngàng cất tiếng :

- Ta... ta không như lão đầu, tự xưng lại có một hài nhi ngang xương, lão nói xem thử cái thân già ta đây vui mừng ở chỗ nào mới được chứ?

Thường Thắng Quân rút từ trong ngực áo ra một thanh đoản kiếm dài không quá một tấc rộng chừng một ngón tay, tinh quang chiếu ra lấp lánh, dùng hai tay đưa lên cho Thu Hàn Vân.

Ánh mắt Thu Hàn Vân lộ ra vẻ kinh dị, bà thất thanh la lên :

- Ngư Tàng kiếm.

Thường Thắng Quân gật đầu mỉm cười :

- Nhân lực Thu nữ hiệp tinh anh thật. Không sai, vật này chính là Ngư Tàng kiếm mà năm xưa dùng để hành thích Vương Liêu, đoản kiếm này cực kỳ sắc bén có thể thổi đứt sợi tóc, chém tan vàng nát ngọc. Tuy không phải là Can Tương Mạc Gia Kiếm nhưng cũng thuộc hạng gia bảo tiên kiếm, vô cùng quý báu. Mong Thu nữ hiệp thu nhận nó.

Thu Hàn Vân hết sức ngỡ ngàng, lắc đầu lia lịa bảo :

- Thường huynh, Ngư Tàng kiếm này quá ư trân quý, quả là hiếm có trên đời. Thân này không dám nhận đâu.

Thường Thắng Quân không thèm phân giải cứ ấn đại thanh Ngư Tàng kiếm vào tay Thu Hàn Vân, đoạn nghiêm mặt nói :

- Thu nữ hiệp, Ngư Tàng kiếm này người không nhận cũng không được, bởi vì đây là lễ vật cưới xin của Đặng Tiểu Nhân, nghĩa tử của lão hóa tử này đây.

Thu Hàn Vân chớp mắt, trong lòng thầm nghĩ:

“Lão hóa tử này thật là khả ố, lão rõ ràng có thể nói thẳng với mình, có sao lại còn bày trò vòng vo khiến người ta nôn ruột. Hừ, xem ta trừng trị người nè”.

Thu Hàn Vân cố ý xịu mặt xuống, lạnh lùng cất tiếng :

- Thường huynh, giả sử ta không đáp ứng thì sao?

Thường Thắng Quân há hốc miệng, sững sờ đứng đó, đoạn lấp bắp :

- Thu nữ hiệp, người...

Thu Hàn Vân liền cướp lời :

- Ta làm sao nào? Chẳng lẽ ta nói không đáp ứng là không được hay sao? Bộ phải nghe lời các hạ bày chuyện mới được à? Lão nghe rõ nè, Thu Hàn Vân này không có ngán sợ ai đâu.

Thu Hàn Vân vừa nói vừa quay lưng lại không hề để ý gì đến Thường Thắng Quân.

Phong Cái Thường Thắng Quân mặt đỏ rực, hổ thẹn muốn đâm đầu chết ngay, từ khi xuất thế đến giờ, lão chưa từng bị nhục nhã như thế, lòng tức giận muốn đánh nhau một trận mặc cho sự thể ra sao cũng được.

Nhưng chợt nghĩ tới Đặng Tiểu Nhân đã rập đầu cúi lạy, gọi mình là nghĩa phụ. Mà sự việc này làm không xong sau này há chẳng phải hết sức mất mặt với nghĩa tử sao, không biết mặt mình để đâu cho được.

Đặng Tiểu Nhân hốt hoảng như kiến bò trong chảo nóng, còn Lãnh Nguyệt My đứng đó cùng Bạch Hàng Tổ đang từ trong xe nhìn trộm ra cũng kinh hoàng thất sắc, mồ hôi lạnh toát ra ướt áo. Hết nhìn người này lại ngó người kia hồi hộp như muốn nín thở chỉ biết trở mắt ngó ra.

Bầu khí im lặng nặng nề trùm xuống xung quanh.

Phong Cái Thường Thắng Quân giận run người, tay chân luống cuống đứng im tại chỗ. Khuôn mặt Thu Hàn Vân khê nở một nụ cười trong lòng hả hê, âm thầm đắc ý một mình.

Thường Thắng Quân vẫn ngang bướng không chịu thua, lão chậm chậm bước tới vòng hai tay, mỉm cười cố nén hận cất tiếng nói lớn :

- Thu nữ hiệp, người hãy... hãy nể mặt lão hóa tử này một tí, ta thấy rằng Bạch Hàng Tổ và Đặng Tiểu Nhân thật xứng đôi vừa lứa. Tuy chưa có danh nghĩa phu thê nhưng đã là vợ chồng thực rồi, nhưng mà da mặt bọn chúng còn mỏng quá, không dám nói thẳng với Thu nữ hiệp. Tiểu Nhân là nam nhân nên chẳng việc gì cả. Còn Tổ a đầu mới thật khó, thấy mặt thì nghe người ta đàm tiếu, còn không gặp thì khó chịu vô cùng, lại nữa đường đi còn dài hành trình còn xa, cứ trốn tránh mãi không dám lộ mặt ra nhìn ai nữa thì thật là bất tiện, đúng không? Thật là khó xử, vạn nhất... vạn nhất có tiệc mừng, họ cũng vui còn Thu nữ hiệp cũng được mát mặt...

Sắc mặt Thu Hàn Vân đột ngột đổi sắc, trong bụng nghĩ thầm:

“Quả là xấu hổ, mình thật là hồ đồ, không ngờ lão hóa tử quả chu đáo, vừa rồi mình nói cứng bây giờ làm sao cho được”.

Thường Thắng Quân lại tiếp :

- Do đó mà lão hóa tử đây nảy ra một ý, đem cái thân này đứng ra nói giùm hai trẻ với Thu nữ hiệp về chuyện này tuy có hơi đường đột hấp tấp. Nhưng có danh phận phu thê, nghĩa vợ chồng để hai bên thấy mặt nhau được tự nhiên, tránh khỏi việc phải ôm hận suốt đời cho nên lão hóa tử đây muốn...

Thu Hàn Vân chậm rãi quay đầu lại đưa mắt nhìn Thường Thắng Quân, vạn phần cảm kích đáp :

- Thường huynh, này giờ chỉ bất quá là những lời nói đùa mà thôi. Tạ ơn người đã ra sức thành toàn cho hài nhi Hàng Tổ và Tiểu Nhân.

Thường Thắng Quân nghe vậy đột nhiên đứng ngây người, hồi lâu mới định thần lại hét lên vui sướng điên cuồng :

- Thu nữ hiệp. Người bằng lòng đáp ứng...

Thu Hàn Vân bật cười hì hì :

- Tục ngữ nói song quyền sao địch nổi tứ thủ, đệ tử Cái bang rải khắp thiên hạ, làm sao ta dám khước từ lời nói của lão?

Thường Thắng Quân thực sự mừng rỡ cười ha hả bảo :

- Cho dù là thật hay giả, dấu sao lão hóa tử đây cũng đã là nghĩa phụ của Tiểu Nhân, Thu nữ hiệp sau này người phải chăm sóc kỹ móng ngựa của lão hóa tử đây nhé. Coi chừng đó, đồ đệ bảo bối của người đã là con ta rồi, có đúng không nè.

Bộ dạng quái dị buồn cười của Thường Thắng Quân làm cho ai nấy cũng đều bật cười lớn tiếng.

Thế là Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân đứng ra chủ trì hôn lễ, Đặng Tiểu Nhân và Bạch Hàng Tổ bái tạ trời đất kết thành phu phụ. Thu Hàn Vân cầm bàn tay mềm mại của Bạch Hàng Tổ đặt nhẹ vào tay Đặng Tiểu Nhân, giọng nói trang trọng :

- Tiểu Nhân, Tổ nhi với ta tuy danh phận là sư đồ nhưng tình thật không khác chi mẫu tử. Bây giờ ta trao Tổ nhi cho người, chúc hai người bách niên giai lão, mong người đối xử tốt với Tổ nhi.

Bạch Hàng Tổ cảm động nhìn Thu Hàn Vân, nàng lao vào lòng sư phụ, miệng không ngớt lẩm bẩm :

- Đồ nhi có tan nát thân này cũng chưa báo đáp hết được ân đức của sư phụ.

Thường Thắng Quân cũng lấy uy phong của người cha chỉ tay vào Đặng Tiểu Nhân lớn giọng bảo :

- Hải nhi, sau này nếu người đối xử bạc với Tổ a đầu, nghĩa phụ đây sẽ chẳng tha cho người đâu.

Bỗng nhiên ô quang lóe lên nhanh như điện chớp.

Chợt nghe...

Ầm...

Một tiếng động khủng khiếp vang lên, cát đá bay lên mù mịt, một cây cổ thụ lâu năm đã bị chàng chém ngang, đổ nhào xuống đất.

Đặng Tiểu Nhân dứt kiếm vào vỏ, đứng vững như bàn thạch, giọng nghiêm nghị :

- Biển cạn đá mòn tình này không phai. Đặng Tiểu Nhân này nếu nói hai lời sẽ như cái cây trước mặt.

* * * * *

Gió núi thổi về lạnh buốt, cái lạnh như châm thấu tới xương.

Sau một ngày vội vàng rong ruổi, lúc vàng thái dương sắp khuất sau núi. Thu Hàn Vân, Thường Thắng Quân, Đặng Tiểu Nhân, Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ đã tiến sâu vào trong lòng ngọn Mân Sơn.

Ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy đỉnh núi khuất vào trong mây trùng trùng điệp điệp. Núi cao nhấp nhô che phủ tầm mắt, trước mặt đỉnh núi càng lúc càng cao, đường đi càng lúc càng hiểm trở, không biết đâu mà tận cùng.

Ánh tịch dương yếu ớt dần dần tắt lịm.

Sương khuya phủ khắp trời.

Trên đỉnh núi tuyết phủ hóa thành một cảnh đẹp mê hồn, chỉ đáng tiếc là những tia sáng quá ngắn ngủi.

Trong thoáng chốc vàng dương đã lặn xuống chân trời, hoàng hôn mênh mông bao phủ trên khắp dãy núi trập trùng, những đỉnh núi dần dà chìm ngập trong màn đêm dày đặc.

Chậm chạp tiến lên trước chỉ thấy vách đá cao muôn trượng, sườn núi dốc đứng dựng lên tua tủa hai bên, liên miên kéo dài ngút mắt, hình thế cực kỳ hiểm trở những vách đá trơn bóng lạnh lẽo càng lúc càng bao la mọc lên khắp nơi không có biên giới.

Thường Thắng Quân đưa mắt quan sát khắp tứ phía một lát, lòng không khỏi chấn động, rùng mình quay lại nói với Thu Hàn Vân :

- Sắc trời mỗi lúc một u ám, xem địa thế sơn cốc này cực kỳ hung hiểm, giả như hai bên có kẻ bố trí mai phục, vô luận là đánh trực diện hay tập hậu. Ta nghĩ rằng biết được đường thoát, e rằng còn khó hơn tìm đường lên trời.

Thu Hàn Vân gật đầu tán đồng :

- Cao kiến của Thường huynh thật chính hợp với ý ta. Chúng ta hãy nghỉ chân trong sơn cốc này một đêm, trời sáng khởi hành cũng chưa muộn.

Thế là mọi người quyết định tìm một nơi ẩn mật kín gió để nghỉ qua đêm.

Lát sau, Đặng Tiểu Nhân đã kiếm được một ôm cành cây khô về làm củi. Ánh lửa bùng lên, một mặt để xua tan giá lạnh, một mặt để phòng rắn rít mãnh thú xâm phạm.

Nơi hoang sơn thâm cốc chim bay thú chạy rất nhiều, một loáng sau Thường Thắng Quân đã săn được mấy con sơn trĩ, một con hoẵng nhỏ rồi nướng trên đồng lửa.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ lấy lương khô, nước uống ra, mọi người quây quần bên đồng lửa vừa ăn uống, mùi thịt nướng tỏa ra thơm nồng, ánh lửa bập bùng chiếu sáng phong vị thật là tuyệt vời.

Thường Thắng Quân hớp cạn chén tinh thần trở nên hào hứng, cười nói huyền thuyên, chợt thấy lão võ vai Đặng Tiểu Nhân, đôi mắt chuột ti hí mở to hết cỡ, đột ngột cất tiếng hỏi :

- Tiểu tử, ngươi không nói ta cũng quên không hỏi. Lúc ở trong địa đạo, ngươi đã gặp những người nào? Chuyện gì đã xảy ra? Ngươi bị kẻ nào ám toán mà trúng phải cái đồ độc vật Hóa Cốt Tiêu Hồn tán?

Đặng Tiểu Nhân chợt đỏ bừng mặt, lặng im cúi thấp đầu xuống không đáp.

Thường Thắng Quân thấy chàng không để ý đến lão, lửa giận bốc lên, nhấp nháy đôi mắt, trầm giọng quát :

- Nói mau, bằng không ta bẻ nát xương ngươi ra bây giờ.

Thu Hàn Vân cũng mỉm cười hỏi :

- Hải tử, ta cũng muốn hỏi ngươi nhưng mà ta cũng không nhớ nữa, bây giờ ngươi hãy thuật lại cho ta nghe.

Đặng Tiểu Nhân càng đỏ mặt hơn, bất giác khẽ đưa mắt liếc Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My, miệng ngập ngừng muốn nói nhưng lại thôi. Bộ dạng vô cùng ngượng ngập xấu hổ, thốt không nên lời.

Lãnh Nguyệt My lan tâm huệ chất, thông minh hơn người, thoáng nhìn nàng đã biết tâm sự của chàng, liền bật dậy ghé tai thì thầm :

- Sư muội, hai ta nên đi dạo một chút nhé.

Bạch Hàng Tổ đương nhiên hiểu được dụng ý của Lãnh Nguyệt My, bèn gật nhẹ đầu, hai người nắm tay rời xa ra nơi khác.

Đặng Tiểu Nhân như trút được gánh nặng, chàng thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó chàng đem sự tình phát sinh trong địa đạo thuật lại tường tận cho Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân nghe một lượt, còn chuyện của chàng và Bạch Hàng Tổ thì không nói đến một chữ nào.

Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân tuy tuổi đời đã cao tâm hồn đã bình lặng như mặt nước hồ, nhưng mặt cũng phải đỏ ửng vì ngượng, tim đập cuồng loạn.

Bầu khí trầm mặc trùm xuống.

Thu Hàn Vân khai khẩu trước tiên :

- Thường huynh lịch duyệt giang hồ, hiểu nhiều biết rộng đã tìm ra được manh mối gì từ câu chuyện của hải nhi nói không?

Thường Thắng Quân bấm trán nghĩ một chập, đoạn từ từ đáp :

- Thu nữ hiệp còn nhớ chuyện hai mươi năm trước đây vô lâm quần hùng cùng hợp sức bao vây tiêu diệt sào huyệt của Thiên Hương giáo ở Lạc Hà không?

Thu Hàn Vân nghĩ ngợi một chút, rồi hỏi tiếp :

- Trận chiến năm xưa ở Lạc Hà, Thiên Hương giáo đã bị diệt trừ tận gốc, Giáo chủ Lam Hy Mị cùng hơn bốn trăm môn hạ đều bị tận diệt, từ đó Thiên Hương giáo tuyệt tích trên giang hồ. Không biết Thường huynh còn nhắc đến nó làm gì?

Thường Thắng Quân nghiêm giọng đáp :

- Lúc đó quần hùng vô lâm ai cũng tin rằng Thiên Hương giáo đã bị trừ diệt tận gốc, không một kẻ nào còn sống sót. Song sau đó Cái bang ta tra xét kỹ lưỡng trường chiến mới phát hiện ra hai đứa con gái song sinh của Thiên Hương giáo chủ Lam Hy Mị âm thầm biến mất không biết tẩu thoát bằng đường nào.

Thu Hàn Vân vội vàng hỏi tiếp :

- Thường huynh hoài nghi Hy Thái Liên và Thủy Oanh Oanh chính là cặp song sinh ái nữ của Thiên Hương giáo chủ Lam Hy Mị phải không?

Thường Thắng Quân gật đầu :

- Không sai.

Thu Hàn Vân mỉm cười giọng từ tốn :

- Hai mươi năm trước, cặp ái nữ song sinh của Thiên Hương giáo chủ Lam Hy Mị đã trạc tuổi tứ tuần, nếu như hai chị em ả còn sống đến hôm nay e rằng trở thành hai lão bà da nhăn tóc bạc, còn Hy Thái Liên và Thủy Oanh Oanh mà Tiểu Nhàn thấy bất quá chỉ là một thiếu phụ tuổi chừng ba mươi không hơn không kém.

Phong Cái Thường Thắng Quân cười ha ha :

- Không lẽ Thu nữ hiệp lại quên sao? Người trong Thiên Hương giáo có tà môn dị thuật dưỡng da lưu thần, cải sửa nhan sắc, hai mươi năm trước Thiên Hương giáo chủ Lam Hy Mị đã gần tuổi thất tuần, song nhìn bề ngoài lại giống như một thiếu phụ tuyệt sắc cỡ ngoài tam tuần bước đi nhẹ nhàng phong tư yếu điệu, vẫn có thể làm điên đảo nam nhân đúng không?

Thu Hàn Vân nghe vậy khẽ gật đầu :

- Ủ! Cứ theo như Tiểu Nhàn nói hành sự của những người này chẳng những nguy hiểm mà còn được tổ chức cực kỳ nghiêm mật, nếu không, khó có thể thoát đi mà không lưu lại vết tích. Nhưng không rõ nhân vật đứng đầu là ai? Mục đích của bọn họ đến Mân Sơn này để làm gì?

Đặng Tiểu Nhàn còn chưa kịp đáp thì Lãnh Nguyệt My đã chạy ào tới cướp lời chàng :

- Cứ theo lý mà xét gã bịt mặt phải là thủ lĩnh của đám người này mới đúng.

Đặng Tiểu Nhàn thoáng nở nụ cười nói tiếp :

- Tiểu nhi cảm thấy chuyện Hy Thái Liên và Thủy Oanh Oanh có phải là con song sinh của Thiên Hương giáo chủ Lam Hy Mị không, gã bịt mặt có phải là thủ lĩnh của đám người này không, điều đó không hề quan trọng.

Thường Thắng Quân trợn mắt ngó chàng đoạn trầm giọng bảo :

- Vậy thì cái gì mới quan trọng? Nói mau, nếu đúng thì ta tha cho, còn nếu không thì coi chừng ta cắt tai người đó.

Đặng Tiểu Nhàn nghĩ một thoáng, đoạn chàng cất tiếng nói tiếp :

- Lão tăng mập, lão đạo sĩ gầy, và hai hán tử họ Hình, họ Hương. Nghe khẩu âm, nhìn vẻ mặt bọn họ dường như không phải là bằng hữu. Hơn nữa, còn có vẻ đồ kỵ, bọn họ có lẽ được người ta mời đến làm khách, còn những nữ nhân nhìn bề ngoài có vẻ phục tùng hiền dân thân xác, nhưng cũng có thể đoán được rằng bọn chúng tất có một mục đích. Hình như đang tiến hành một âm mưu nào đó.

Thường Thắng Quân gật đầu :

- Được, nói tiếp đi.

Đặng Tiểu Nhân cầm một cành khô thả vào đồng lửa, mắt nhìn vào ngọn lửa đang tỏa sáng bập bùng, rồi nói tiếp :

- Trước tiên chúng ta cần phải biết thân thế, lai lịch, tính danh, võ công của lão tăng và lão đạo này đã. Có thể chúng ta mới có thể đoán được mục đích của kẻ mời họ đến đây, sau khi biết được mục đích của họ rồi thì chuyện ai mời họ sẽ tự nhiên có lời giải thôi.

Thường Thắng Quân đưa tay vỗ trán, mỉm cười đồng tình rồi gật gù bảo :

- Hảo tiểu tử, không ngờ đầu óc người lại linh thông sáng sủa như vậy. Được, người cứ nói thử xem, hình dung diện mạo của lão tăng, lão đạo và hai hán tử đó ra sao? Để cho Thu nữ hiệp và lão hóa tử đây suy đoán xem có đúng không?

Đặng Tiểu Nhân vội mô tả dung mạo, khẩu âm, cử chỉ của lão tăng mập, lão đạo sĩ gầy cùng với hai hán tử cho bốn người nghe qua thật kỹ càng.

Thu Hàn Vân, Thường Thắng Quân, Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ cùng vắt óc đàm chiêu nghĩ ngợi.

Một khắc trôi qua...

Về mặt Thu Hàn Vân thoáng mỉm cười, rồi nhỏ nhẹ :

- Ta... Ta nghĩ ra rồi...

Thường Thắng Quân cũng cười ha ha :

- Lão hóa tử cũng nghĩ ra rồi.

Thu Hàn Vân cười nói :

- Người nói trước đi.

Thường Thắng Quân lắc đầu bảo :

- Không, người nói trước đi.

Thu Hàn Vân chớp mắt, nghĩ ra một cách liền bảo :

- Thường huynh bắt tất phải tranh chấp làm chi. Ta và lão cùng viết những chữ mình đoán vào lòng bàn tay, sau đó đem ra đối chứng xem thử ai đúng ai sai. Không biết ý Thường huynh thế nào?

Thường Thắng Quân cũng không chịu kém, cười ha ha đoạn lên tiếng :

- Được lắm, cứ làm như vậy là công bằng.

Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân cùng xoay người ra sau, nhặt hai cành cây đã cháy thành than viết vào lòng bàn tay những nhân vật mà mình vừa nghĩ tới sau đó quay mặt lại cùng lúc giơ bàn tay phải đồng thanh nói :

- Nhìn đây.

Đặng Tiểu Nhân, Lãnh Nguyệt My, Bạch Hàng Tổ nhờ ánh lửa rọi sáng để nhìn vào giữa bàn tay phải rồi lại quay qua nhìn giữa tay phải của Thường Thắng Quân, cả ba không khỏi kinh ngạc, đoạn đồng thanh la lên, giọng không giấu nổi vẻ bàng hoàng :

- Đệ nhất cao thủ Ban Ngộ Thiên.

Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân lúc này đã cùng nhau xòe bàn tay trái ra, ba tiểu bối cùng nhau đưa mắt nhìn cái tên viết trong tay hai người, trong lòng càng thất kinh, lớn tiếng hô :

- Bạch Cốt Thần Quân Đào Nhất Vĩ.

Đặng Tiểu Nhân cực kỳ kính phục hai vị cao nhân tiền bối này, đồng thời cũng vô cùng buồn cười vì cái tính háo thắng trẻ con của họ, sợ rằng họ lại tranh chấp nữa, nên chàng mỉm cười nói với Thường Thắng Quân :

- Hồi thứ nhất này, kẻ tám lạng, người nửa cân. Không ai đoán sai cả, hồi sau tất sẽ khó phân thắng bại. Vậy thì hán tử họ Hình là nhân vật ra sao, người nói mau lên chớ để tiểu tử này sốt ruột như vậy.

Thường Thắng Quân cười lớn giọng ề ề kéo dài :

- Nếu như lão hóa tử này đoán không lầm, người này nhất định là Bảo chủ Hình gia bảo. Biệt hiệu là Thất Bộ Đoạn Hồn Chưởng Vô Ảnh Hình Bộ Cao.

Thu Hàn Vân cũng vội vàng nói tiếp :

- Hán tử được xưng là Hưởng gia nếu như ta đoán không sai, rất có thể là Thái Hồ thất thập nhị thủy trại Tổng phiêu bạt Hưởng Bằng Cư.

Đặng Tiểu Nhân nháy mắt mỉm cười :

- Võ công bốn người này thế nào?

Thường Thắng Quân suy nghĩ một lát, rồi nghiêm giọng :

- Bốn người này võ công đứng riêng một mình lập thành một chi phái, so với đại sư Huệ Quả Chưởng môn Thiếu Lâm và Thiên Nhất đạo trưởng Chưởng môn Võ Đang không hề sút kém chút nào.

Đặng Tiểu Nhân chợt biến sắc, lầm bầm một tiếng :

- Hồng rồi.

Thường Thắng Quân neho đôi mắt chuột liếc nhìn chàng :

- Tiểu tử, ngươi mắc phải tật gì đó? Sao không nói lớn một chút? Làm sao mà tỏ vẻ lúng túng vậy?

Thu Hàn Vân cũng vội nói theo :

- Hàn tử, chuyện gì đã xảy ra vậy? Ngươi nói ngay đi.

Đặng Tiểu Nhân khẽ thở dài, lo lắng không yên :

- Bốn người này e rằng cũng giống như Chưởng môn nhân các đại môn phái, sẽ bị thất tung trong giang hồ.

Lãnh Nguyệt My thất thanh kinh ngạc :

- Làm sao ngươi có thể biết được?

Đặng Tiểu Nhân cười lạt nói tiếp :

- Bởi vì bốn người này đều mang trong mình võ công tuyệt thế, mỗi người hùng bá một phương. Hơn nữa cũng như Chưởng môn các đại môn phái sau lưng họ còn có một lực lượng to lớn hùng hậu.

Thu Hàn Vân chợt rung mình cất giọng run run :

- Xem việc thất tung của Chưởng môn nhân các đại môn phái có thể nói là muốn bức bách lệnh tôn Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp tái hiện chốn giang hồ. Lẽ đâu...

Chàng quét ánh mắt qua khắp mọi người, giọng nói cực kỳ chắc chắn, khẳng định :

- Bức bách gia phụ tái xuất trên giang hồ võ lâm bất quá chỉ là một mục đích của chúng, mà chủ yếu là kẻ này muốn xưng bá trên giang hồ, lãnh tụ võ lâm cho nên...

Thu Hàn Vân hấp tấp nói :

- Ngươi nói rằng Chưởng môn nhân các đại môn phái đã bị bọn chúng khống chế?

Đặng Tiểu Nhân gật đầu :

- Bị bọn chúng không chế sợ rằng không chỉ các Chưởng môn nhân các đại môn phái mà thôi, có lẽ còn nhiều nhân vật cao thủ võ lâm mà chúng ta không biết.

Chàng ngửa cổ nốc cạn chén rượu rồi tiếp tục :

- Nếu như những vị này chỉ bị chúng không chế không thôi thì chẳng có gì đáng sợ, điều tai hại nhất là một khi họ bị chúng thu phục để sử dụng, thiên hạ võ lâm e rằng sẽ... Thường Thắng Quân chợt cất tiếng hừ lạnh :

- Tiểu tử, ngươi phát sốt rồi ư? Nếu như nói Ban Ngộ Thiên Hoạt Phật, Bạch Cốt Thần Quân Đào Nhất Vĩ, Hình Bộ Cao và Hướng Bằng Cư, tất cả này bị bọn chúng thu phục thì rất có thể xảy ra. Bởi vì những kẻ này vốn chẳng tốt lành gì, còn Chưởng môn nhân các đại môn phái đều là những bậc đạo cao đức trọng trong giới võ lâm. Có đánh chết ta cũng không tin là họ có thể trợ giúp cho kẻ ác làm nguy hại đến giang hồ.

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười tiếp tục :

- Tiểu nhi không muốn tranh luận với lão nhân gia. Nhưng mà những gì tiểu nhi đã nói ở đây đúng hay không, ngày sau sẽ rõ.

Thu Hàn Vân buông tiếng thở dài, lẩm bẩm :

- Ôi! Nói ra thật hổ thẹn, việc đã đến nước này mà chúng ta cũng không rõ kẻ đứng sau sai khiến bọn này là ai.

Đặng Tiểu Nhân giọng chắc như đinh đóng cột :

- Nam Bút Tả Tiêu Thiên.

Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân ngậy người kinh ngạc, họ biết Đặng Tiểu Nhân tuyệt nhiên không phải là kẻ ba hoa lảm miệng, dám tùy tiện ăn nói loạn xạ vu cáo người khác. Song mỗi câu nói của chàng phát ra đều vượt quá sở liệu, khiến người ta nghi ngại khó tin, đang định giáo huấn chàng vài câu chợt nghe Lãnh Nguyệt My hỏi :

- Nam Bút Tả Tiêu Thiên sao? Ngươi làm sao biết được chính là lão?

Đặng Tiểu Nhân cười lớn :

- Bởi vì gã bị mặt trong địa đạo bữa trước chính là Giang Thủy Hàn.

Lãnh Nguyệt My tỏ vẻ ngờ vực không dám tin vào tai mình :

- Tại sao ngươi dám chắc gã bị mặt là Giang Thủy Hàn?

Đặng Tiểu Nhân ôn tồn đáp :

- Lúc đó ta hoàn toàn không biết là hắn, sau đó nghĩ lại, đến giờ ta mới dám chắc chính là hắn chứ không phải ai khác.

Bạch Hàng Tổ thấy sự phụ mình và Thường Thắng Quân thần sắc có vẻ không được vui liền lấy tay thúc nhẹ vào hông chàng, đoạn thấp giọng hỏi :

- Chuyện trọng yếu như vậy, tại sao chàng cứ tùy tiện suy tưởng... cần... cần phải có chứng cứ mới được.

Đặng Tiểu Nhân đưa mắt liếc nhìn nàng mỉm cười giọng chan chứa ân tình, nói :

- Trước khi ta xâm nhập vào địa đạo, mấy lần đã có kẻ âm thầm cảnh cáo ta, đâu có ngờ rằng Giang Thủy Hàn sớm phát hiện ra hành tung của ta, nên cố ý bày trò huyền hoặc dụ ta vào bẫy.

- Nếu như không phải là Giang Thủy Hàn, chỉ cần việc ta tự tiện xông vào cấm địa cũng đủ rước họa sát nhân vào người rồi, làm gì mà phải cần dùng Hóa Cốt Tiêu Hồn tán để đối phó với ta. Bởi vì chúng ta không có hận thù. Vả lại Hóa Cốt Tiêu Hồn tán luyện chế được không phải dễ, một loại độc vật hiếm có như thể tuyệt đối không thể dùng nó một cách bừa bãi vô lối. Hơn nữa tuy ta không thấy rõ mặt hắn, nhưng trong đôi mắt hắn chiếu ra những tia nhìn thù hận rực lửa, mà trừ Giang Thủy Hàn ra, Đặng mỗ chẳng hề gây thù kết oán với bất cứ một ai. Lại thêm thanh âm phát ra cùng với ánh mắt của hắn khiến ta có cảm giác

rất quen thuộc, đáng tiếc là lúc đó ta bị Hóa Cốt Tiêu Hồn tán làm mất hết bản tính nên không kịp thời nhận ra chân diện mục của hắn. Lần thứ nhất, ta gặp hắn ở Cung Thân Vương phủ, lần thứ hai ta gặp hắn có mối thâm thù huyết hận đối với ta cho dù hắn có bị cháy thành than, ta cũng còn nhận ra được huông chỉ chỉ là một miếng vải che mặt mà thôi, mấy điều ta vừa nói chẳng lẽ không phải là chứng cứ sao?

Đặng Tiểu Nhân tuy nói với Bạch Hàng Tổ nhưng mắt chàng thỉnh thoảng lại ngó xéo qua phía Thường Thắng Quân.

Thường Thắng Quân trợn mắt nhìn chàng, nghiêng răng rồi bật cười :

- Tiểu tử giỏi thật thì ra mi đã đợi ta ở đây đó hả?

Đông Dịch Thu Hàn Vân nhẹ nhàng đặt tay lên vai chàng từ tốn mỉm cười :

- Hải tử, ngươi thật là đáng phục. Mọi nghi vấn ngươi đã giải khai hết rồi. Ôi, lớp sóng Trường Giang che mờ tất cả, người mới thay thế kẻ cũ. Thường huynh xem ra chúng ta đã già thật rồi.

Thường Thắng Quân cất tiếng cười sảng khoái :

- Người thì đều phải già cả mà. Thôi chúng ta hãy đi nghỉ sớm, ngày mai chúng ta còn phải gấp rút lên đường.

* * * * *

Đêm khuya nơi hoang sơn vắng vẻ thê lương.

Gió lạnh thổi buốt thấu tim gan.

Lửa đã tắt từ lâu.

Màn đêm tối đen như mực.

Bóng cây cổ thụ tán lá dày đặc đan kín vào nhau âm u lạ thường.

Bầu trời không một ánh sao, vầng trăng cũng không còn tỏa sáng. Bốn bề vắng lặng như chết.

Ngoại trừ tiếng gió rít trong đêm cùng tiếng những giọt nước nhỏ xuống tí tách trong thạch động, thì chẳng còn một thanh âm nào khác.

Sương đêm mờ mịt bay theo chiều gió.

Những đốm lân hỏa lơ lửng lúc ẩn lúc hiện tựa như hai con mắt ma quái cứ muốn hấp hồn người ta.

Thình lình...

Xa xa vọng tới tiếng đoản địch nghe hết sức chói tai.

Tiếp đó tiếng thanh la âm trầm vang lên... Những thanh âm nương theo cơn gió dội lại tứ phía, thanh âm cực kỳ rùng rợn, xé tai tức ngực khiến cho ai nấy kinh hồn mất vía không lạnh mà run.

Đặng Tiểu Nhân đang vận công điều tức, đột nhiên mở choàng mắt tuy đã cố trấn tĩnh nhưng cũng khó giấu nổi vẻ kinh sợ hiện ra trên khuôn mặt, bất giác ngoảnh đầu lại liếc nhìn Thường Thắng Quân đang ở bên cạnh mình.

Giá như không quay lại thì tốt hơn, vừa chột ngoảnh đầu lại, suýt chút nữa là chết vì sợ, đang định la lên thì bàn tay to lớn dơ bần đã bịt chặt miệng chàng.

Số là Thường Thắng Quân đang ngáy vang bên cạnh chàng hiện giờ đã cố mở to đôi mắt chuột ti hí, mím môi nghiêng răng nhăm nhăm làm trò quỷ nhất chàng.

Đặng Tiểu Nhân thất kinh đoạn từ từ đẩy tay lão ra, thì thâm bên tai lão hóa tử :

- Người... người chưa ngủ sao?

Thường Thắng Quân nheo mắt mỉm cười :

- Tiểu tử, có sợ không hả?

Đặng Tiểu Nhân đỏ mặt, giọng ấp úng :

- Lão nghe coi, đó là...

Thường Thắng Quân vòng hai tay như thủ thế, gần giọng nói từng chữ :

- Cương thi.

Tim Đặng Tiểu Nhân như muốn rút ra khỏi lồng ngực, chàng dứt khoát không dám tin vào tai mình, vừa nghe được sự thật, nhưng nhìn dáng vẻ cực kỳ nghiêm chỉnh của Thường Thắng Quân, nhất định lão không đùa mình. Chàng thoáng kinh ngạc nói tiếp :

- Tiểu nhi không tin người chết... Thây ma lại có thể đi chơi được...

Thường Thắng Quân nghiêm giọng sửa lại :

- Không phải đi mà là nhảy nhót, người tin hay không tùy ý. Song lát nữa sẽ thấy ngay đây.

- Trời cao đất rộng, thế gian thanh bình, lẽ nào lại có quỷ thực?

Thu Hàn Vân, Lãnh Nguyệt My, Bạch Hàng Tổ cũng bị tiếng đoản địch và thanh la làm kinh động, vội thức giấc cùng nhau chạy tới.

Thu Hàn Vân đưa mắt nhìn Thường Thắng Quân nét mặt đầy vẻ nghi ngờ, cất giọng hỏi tiếp :

- Thường huynh, huynh đã thấy cương thi thật sao, huynh tin có quỷ à?

Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My tuy cũng mang trong mình võ công cao cường, nhưng vừa nghe nói đến quỷ cũng không nén được sợ hãi toàn thân run rẩy, mặt hoa thất sắc vội vàng chui vào trong giũ, co người lại.

Thường Thắng Quân lườm thầy trò Thu Hàn Vân một cái, giọng nghiêm nghị :

- Lão hóa tử tuy chưa gặp quỷ nhưng đã được tận mắt trông thấy cương thi, chắc mọi người đều đã nghe nói tới Quỷ thành Địa phủ Phong Đô rồi chứ?

Thu Hàn Vân khẽ gật đầu, chậm rãi đáp :

- Năm xưa ta đã từng theo tiên sư đến Nga Mi chơi, trên đường qua Trùng Khánh, bởi vì có việc bận rộn bên mình nên không thể ghé qua Phong Đô một chuyến, thật là đáng tiếc. Nói ra thì thật là kỳ quái, kẻ sợ quỷ nhất thì lại khoái nghe người ta kể chuyện quỷ nhất.

Bạch Hàng Tổ dựa sát vào người Lãnh Nguyệt My run giọng hỏi Thường Thắng Quân :

- Lão tiên bối, người đã đến Quỷ thành Địa phủ Phong Đô rồi phải không? Hình dáng nó ra sao, lão nhân gia hãy nói cho tiểu nữ nghe thử, có được không ạ?

Thường Thắng Quân gật đầu :

- Lão hóa tử đây không những đã đến Quỷ thành Địa phủ Phong Đô, mà không chỉ có một lần đâu, trong dân chúng mấy ngàn năm nay đều truyền miệng với nhau, người trong thiên hạ sau khi chết đi, linh hồn đều đến Quỷ thành Địa phủ Phong Đô ở phía đông Tứ Xuyên để báo danh, bị Diêm vương phán xử, người tốt sẽ được bay lên trời làm thần hoặc đầu thai trở lại làm người, còn ác nhân sẽ bị đày đọa dưới chín tầng Địa ngục hoặc kiếp sau sẽ đầu thai thành loài súc sinh.

Quỷ thành Địa phủ Phong Đô cách Trùng Khánh hai dặm về hướng Đông bắc, nằm ở bắc ngạn sông Trường Giang. Đây là một cô thành có lai lịch lâu đời, đầu đời Minh được đổi tên thành Phong Đô.

Dân thành Phong Đô vừa chập tối đã đóng chặt cửa, tắt đèn đi ngủ không ai dám đi ra ngoài vì sợ những hồn quỷ lai vãng bên ngoài.

Lãnh Nguyệt My nghe vậy rùng mình ớn lạnh, giọng nói run run :

- Lão tiên bối, lão đã chính mắt thấy quỷ chưa?

Thường Thắng Quân mỉm cười đáp :

- Ta không là quỷ dĩ nhiên làm sao mà thấy được quỷ. Bất quá lúc đêm khuya, người có thể nghe thấy tiếng hồn quỷ gào thét la khóc thảm thiết.

Đặng Tiểu Nhân không nhin được, bèn hỏi :

- Người ta thường nói có “Quỷ Môn quan” và “Chiêu Hồn kiều” ghê rợn khôn lường. Sự thật thì hình dạng nó ra sao?

Thường Thắng Quân nói tiếp :

- Kỳ thực Chiêu Hồn kiều chỉ là một cây cầu đá bình thường, hai bên cỏ mọc um tùm, dưới cầu nước chảy lững lờ. Còn Địa ngục chi môn, Quỷ Môn quan, cảnh sắc cực kỳ u tịch, do quá lạnh lẽo âm ám, trầm mặc thê lương nên khiến cho kẻ sống cảm thấy huyền hoặc bí hiểm lại thêm vẻ thần mật bao phủ làm mất hồn người ta, mê mẩn không biết đường đi tiếp nữa. Cho nên kẻ nào sinh thời đi qua Âm tào Địa phủ Phong Đô thành, càng thấy mơ hồ sau khi chết đi vậy, nên...

Thu Hàn Vân nói xen vào :

- Bởi vậy mà nghe nói có không ít người vượt đường xa vạn dặm đến Phong Đô để mua lộ dẫn tử, Thường huynh hân có biết chuyện này.

Thường Thắng Quân gật đầu đáp :

- Lộ dẫn tử này chính là một loại thông hành của Diêm vương chỉ đường cho người chết đi vào “quỷ quốc”. Người sau khi chết rồi cần phải có lộ dẫn tử mới có thể đặt chân vào thế giới u minh, nếu như lúc sinh thời đã có đủ lộ dẫn tử, thì sau khi chết sẽ có người chỉ dẫn để thoát khỏi cảnh khổ cực của Địa ngục. Trên tấm “lộ dẫn tử” có in hình Thập Diện Diêm vương cùng với dấu quan ấn đỏ chói, phía trên có khắc hàng chữ, người trong thiên hạ tất phải có dẫn tiễn này mới có thể từ Âm phủ Phong Đô bay lên cõi trên đầu thai chuyển kiếp.

Đặng Tiểu Nhân nghe xong khẽ mỉm cười :

- Giả như ta có cơ hội, cũng nên đến Phong Đô mua mấy tấm lộ dẫn tử đeo theo bên người.

Bạch Hàng Tổ vội nguyệt chàng một cái, giọng nhỏ nhẹ :

- Nhà ngươi không làm chuyện bại hoại thì sợ cái gì?

Chàng còn chưa kịp đáp lại.

Đột nhiên...

Thanh âm của đoàn địch dẫn đường cho cương thi đang dịu dàng trầm bổng theo âm luật, bất ngờ trở nên dồn dập kích động vút bổng lên tận mây xanh.

Tiếp đó, gió đêm đưa tới bên tai mọi người tiếng thanh la, những thanh âm trầm đục dội đến hòa lẫn với tiếng đoàn địch cao vút.

Tiếng thanh la vọng tới cực kỳ âm trầm thanh âm phát cực kỳ nhỏ bé, nhưng cũng không qua được tai mắt của Thu Hàn Vân, Thường Thắng Quân, Đặng Tiểu Nhân, Lãnh Nguyệt Mỹ và Bạch Hàng Tổ đang ngồi ở đây.

Bóng người lanh lẹ lướt tới nhanh hơn điện xẹt. Trong nháy mắt, năm người kẻ trước người sau nhảy vút lên vách đá cao muôn trượng.

Ánh trăng bàng bạc tỏa xuống, sao khuya lấp lánh đầy trời.

Phóng tầm mắt ngó ra xung quanh chỉ thấy núi cao chập chùng, tiếp nối nhau liên miên bất tuyệt trải dài ngút mắt, không biết đâu là cùng tận.

Hốt nhiên phía trong thâm cốc xa xa, dưới ánh trăng bỗng một đạo ngân quang chớp lên lóa mắt rồi chợt tắt, mà tiếng đoàn địch cao vút và tiếng thanh la trầm đục phát ra dẫn đường cho cương thi cùng đột ngột biến mất không còn nghe thấy nữa.

Đông Định Thu Hàn Vân kinh nghiệm giang hồ lâu năm kiến thức sâu rộng vừa nhìn vậy đã biết có người đang giao chiến, bất giác tinh thần trở nên can đảm, song cước điểm nhẹ xuống đất, đang muốn thi triển khinh công lao tới trước xem việc gì xảy ra.

Chợt vang lên tiếng ngăn trở của Thường Thắng Quân :

- Thu nữ hiệp hãy chậm bước, để cho lão hóa tử có đôi lời phân giải.

Thu Hàn Vân có chút ngạc nhiên thân hình vội dừng lại, ánh mắt ngơ ngác nhìn Thường Thắng Quân :

- Ý của Thường huynh là...

Thường Thắng Quân nghiêm giọng bảo :

- Tông tích địch nhân đã hiện ra, mỗi bước đi của chúng ta phải phòng bị cẩn thận, thận trọng là hay nhất, hơn nữa ở nơi đao quang kiếm ảnh trập trùng như vậy cách xa đây có đến mấy chục dặm lại thêm núi cao hiểm trở khó lường, vạn nhất lạc đường, lẫn vào chỗ mai phục của địch nhân há chẳng phải...

Thu Hàn Vân nghe xong trong lòng run sợ vội vàng đáp :

- Lời Thường huynh nói chí phải, cao kiến như vậy ta xin nghe theo.

Thường Thắng Quân mỉm cười vội vòng tay đáp :

- Cao kiến à? Đó chẳng qua là Thu nữ hiệp quá khen ta đấy thôi, lão hóa tử ta cảm thấy quái dị vô cùng, cứ theo lẽ thường nơi nào có cương thi đi qua, không kẻ nào là không tránh đi để nhường đường. Tại sao lại có kẻ dám cả gan cản đường giao đấu cùng với người dẫn đường và những thầy ma nọ? Mục đích của hắn là gì? Thật là nguỵ dị khôn lường. Trừ phi đó là kế dụ địch để lừa chúng ta vào cạm bẫy.

Thu Hàn Vân nghĩ một lát mới từ tốn cất tiếng :

- Cho dù chân tướng như thế nào chẳng nữa, chúng ta quyết định phải án binh bất động nơi đây, mọi người hãy nhớ kỹ phương vị đội khi trời sáng sẽ đi tới đó coi chuyện gì đã xảy ra, không biết ý Thường huynh ra sao?

Xem tiếp hồi 28 Lưu tinh xạ nguyệt

28. Hồi 28 Lưu Tinh Xạ Nguyệt

Thường Thắng Quân phòng bị nghiêm mật, song chưởng để trước ngực sẵn sàng xuất thủ để hộ thân. Song cước điểm nhẹ xuống đất, thân hình đã bay vút lên hơn điện xẹt, đảo mình trên không mấy vòng đã vượt qua đầu ngựa xông thẳng về phía hiệp cốc nhỏ hẹp phía đỉnh núi trước mặt. Đặng Tiểu Nhân và Lãnh Nguyệt My một người ở bên tả một người bên hữu hộ vệ cho Bạch Hàng Tổ theo sát Thường Thắng Quân bay vào trong cốc khẩu.

Thu Hàn Vân tay thủ cây ngọc địch ánh lên tia sáng xanh biếc đi phía sau đoàn hậu.

Khi thấy mọi người đã đi vào cốc khẩu bình an không bị trở ngại mới thở phào một tiếng nhẹ nhõm, dùng thể Không Yên Xuyên Vân nhẹ nhàng xoay người lao vút lên không tựa như cành liễu phất phơ trước gió, linh hoạt ảo diệu vô tưởng, trong thoáng chốc đã lặng lẽ đáp xuống trước mặt bốn người.

Bạch Hàng Tổ đưa mắt liếc sư phụ, giọng nài nỉ cực kỳ mừng vui :

- Thật là nhờ trời ban phúc chúng ta mới không gặp địch nhân mai phục đánh úp.

Nhìn rõ phương vị xong, mọi người lại tiếp tục tiến lên trước.

Thời khắc trôi qua khoảng cạn chén trà.

Cơn gió đã khiến làn sương dần dần tan đi, phía trước mặt không bao xa lơ mờ hiện ra một cổng vòm cao lớn bằng sơn thạch thiên nhiên xây lên.

Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân cùng nhau bàn bạc thương lượng một hồi, bước chân cũng dừng hẳn lại.

Bất ngờ, từ trên vách đá cao hơn trăm trượng phía sau đột ngột vang lên tiếng ống tay áo lỏng lẻo trong gió.

Thanh âm của tiếng tay áo vang lên không lớn, hơn nữa lại kèm theo tiếng gió thổi lá cây lay động lẫn cùng với tiếng rơi tí tách của nước trong sơn động, nếu như công lực chưa đạt tới mức thông huyền luyện được thánh giác nhạy bén thì tuyệt nhiên không cách nào phát hiện ra được.

Thường Thắng Quân và Thu Hàn Vân bỗng biến sắc đưa mắt nhìn nhau, hầu như đồng thời quay đầu lại xem thử.

Chỉ thấy bóng người xẹt tới tựa như ánh chớp đã từ trên vách đá cao vút lướt tới, lao thẳng về phía vòm lá làm cổng cao to trước mặt.

Bóng người này chẳng những phóng nhanh cấp kỳ, song cước hầu như không hề chạm tới mặt đất, mũi chân chỉ chạm nhẹ trên những cọng cỏ để trợ lực mượn đà lao tới, thân mình chớp nhoáng đã bay xa hơn trăm trượng, trong nháy mắt đã mất hút vào phía trong chiếc cổng vòm cao to bằng sơn thạch thiên nhiên kỳ lạ.

Đặng Tiểu Nhân ngẩn người nhìn theo cái bóng nọ mất hút xa xa hồi lâu chàng mới hồi tỉnh định thần lại thở hắt ra một hơi, miệng lẩm bẩm :

- Ôi thật là cao nhân tất có cao nhân để trị, không ngờ rằng thế gian lại có người nắm được môn kinh công tuyệt diệu Thảo Thượng Phi lướt đi trên cỏ đến mức siêu phàm nhập thánh, đạt được cảnh giới tối cao như vậy.

Sắc mặt Thu Hàn Vân tuy cực kỳ trầm trọng nhưng vẫn bình tĩnh lên tiếng :

- Hải tử, thân pháp người này tuyệt nhiên không giống như thân pháp Thảo Thượng Phi đâu, nếu như ta đoán không sai đây rất có thể là một loại võ học tuyệt thế có tên là Lăng Hư Phi Độ trong nội gia Vô Tướng thần công.

Đặng Tiểu Nhân, Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ vốn tính kiêu ngạo, trong lòng thầm không phục cũng phải đưa mắt nhìn nhau không dám nói gì.

Thường Thắng Quân cười ha hả :

- Thu nữ hiệp có nhãn lực tinh tường vô biên, kiến thức lại uyên bác, quả nhiên đây chính là tuyệt học võ công là Lăng Hư Phi Độ trong nội gia Vô Tướng thần công. Môn thần công này có thể nói là thiên hạ vô địch. Nó không chỉ có khả năng dùng cành hoa, ngọn cỏ để đả thương người ta vô hình đồng thời có thể dùng lực của cành cây ngọn cỏ để bay quá quan sơn, vượt qua sông rộng hơn trăm trượng, khi xưa Đạt Ma sư tổ mượn chiếc lá vượt biển đi về hướng đông cũng dùng thân pháp là Lăng Hư Phi Độ một tuyệt học trong nội gia Vô Tướng thần công.

Thu Hàn Vân ôn tồn cất tiếng :

- Tương truyền môn Lăng Hư Phi Độ trong nội gia Vô Tướng thần công đã tuyệt tích giang hồ mấy trăm năm nay, thật chẳng ngờ nó lại tái hiện giang hồ tại đây, song không biết đây là bạn hay thù, gặp phúc hay là họa?

Thường Thắng Quân nhếch đôi lông mày bạc ung dung cất tiếng cười cuồng ngạo giọng toát ra hào khí ngút trời :

- Là phúc chớ đâu phải họa, họa thì sao mà tránh khỏi. Trừ ma diệt ác vùng kiếm hành hiệp là sở nguyện của đời ta, cho dù kẻ này là bằng hữu hay thù địch, chúng ta cũng phải mau mau lên đường.

Nói chưa dứt lời song cước của lão đã điểm nhẹ xuống đất người đã bắn vọt đi như tia điện xẹt tới chiếc cổng vòm bằng đá cao to trước mặt.

Thu Hàn Vân áp chế quần hùng, uy chấn vô lâm hiện thế, từ lúc xuất đạo đến giờ đã kinh qua trăm trận bách chiến bách thắng, nhưng do hận tình không dứt nên không thiết tha đến việc giang hồ nữa, cõi lòng bà đã lạnh nhạt với đời lui về ẩn cư gần Diệu Phong sơn, nay bị Thường Thắng Quân dùng lời nói khích làm cho hào khí nổi lên, bà huy động cây ngọc địch trong tay trầm giọng bảo :

- Mau lên, chúng ta đi đi.

Đặng Tiểu Nhân trẻ tuổi khí lực dồi dào sung mãn chẳng hề biết sợ là gì, háo hức muốn thử sức, chỉ vì ở trước mặt chàng là Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân, hai vị tiền bối thành danh chốn giang hồ nên không dám vô lễ vượt qua, bây giờ chợt nghe Thu Hàn Vân hạ lệnh không khỏi vui mừng khôn xiết, vội gia tăng cước lực phóng đi như gió.

Ba thầy trò Thu Hàn Vân, Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ cũng tăng tốc lực bám sát theo sau Đặng Tiểu Nhân.

Năm người tụ tập trước cổng vòm định thần nhìn kỹ phía trong là một thung lũng thấp bằng phẳng, sương phù mờ mịt cảnh vật huyền ảo mông lung không hề có một mái nhà hay một bóng người.

Trên mé cửa có khắc ba chữ đại tự SINH TỬ MÔN nét bút múa lượn thanh thoát phi thường.

Hai bên trụ đá chống vòm có khắc hai dòng chữ đối nhau, trụ bên hữu có sáu chữ:

Đến có đường, đi có cửa.

Phía trụ đá bên tả cũng khắc sáu chữ:

Phúc hay họa, tự lượng lấy.

Phía chính giữa cửa có một tấm bia bằng đá. Trên mặt bia cũng được tạo bốn chữ lớn đập vào mắt khiến cho người ta kinh sợ, Nhập Môn Tắt Tử, hàng chữ đỏ như máu khiến người nào thấy nó bất giác cũng rùng mình lạnh buốt.

Chung quanh không khí như ngưng tụ đọng lại thành băng làm cho ai nấy đều như muốn ngạt thở.

Đột nhiên, từ phía trong cổng vòm vọng lại những thanh âm già nua thâm trầm tựa như tiếng của một lão nhân tuy chỉ nhỏ như tiếng mũi kêu vo ve, nhưng vẫn lọt vào tai mọi người cực kỳ rõ ràng từng chữ, thanh âm phát ra cực kỳ âm trầm quái dị :

- Họa phúc không cửa, quay đầu trở về là hơn.

Thanh âm già nua âm trầm nọ truyền đến càng lúc càng nhanh, âm vực càng lúc càng cao, đập vào chấn động màng nhĩ, lỗ tai đau nhức vô cùng, tiếng dội vang vang hồi âm tỏa ra khắp phía làm não động sơn cốc tĩnh lặng.

Thu Hàn Vân rung động tinh thần, thâm tự nhủ:

“Nội lực người này tinh tấn thâm hậu khôn lường, đạt tới cảnh giới siêu phàm nhập thánh, đem công phu Sư Tử Hồng của Phật môn chuyển thành phép truyền âm nhập mật. Bọn ta chắc không thể nào chọi nổi, hay là chúng mình tạm thời rút lui tìm kế khác thay đổi hành trình mới xong”.

Thu Hàn Vân còn chưa nói xong đã nghe Thường Thắng Quân cất tiếng cười ngạo nghễ, ung dung cất ngang :

- Phúc họa không cửa quay về là hơn. Hừ!, tổ bà nó chứ dám giả thần giả quỷ cố ý bày trò huyền hoặc, lão hóa tử ta đây không sợ tà ma quỷ mị, để ta xông vào cái động rùa đen của ngươi xem thử. Cái đầu của lão hóa tử này đâu có dễ dàng để cho cái đồ rùa đen xấu xa thối tha nhà mi đụng tới.

Nói xong bóng người xẹt tới nhanh hơn điện chớp, Thường Thắng Quân đã phi thân vào trong Sinh Tử môn.

Đặng Tiểu Nhân lo lắng cho Thường Thắng Quân cho nên chàng luôn chú ý nhất cử nhất động của lão, nên khi Thường Thắng Quân vừa tung mình phóng lên thì chàng đã phản ứng cấp thời lao sát theo phía sau lão. Thu Hàn Vân, Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My cũng bám theo. Khi mọi người vừa tiến vào Sinh Tử môn ngay sau lưng họ đột ngột vọng lại chuỗi cười lạnh lùng, nhưng dường như họ không hề nghe thấy.

Vầng thái dương đã lên cao.

Màn sương sớm đã tan hết.

Tiến vào cổng vòm không bao lâu, cảnh vật trước mắt bất ngờ biến đổi chỉ thấy một bức bình phong bằng đá đứng uy nghi sừng sững dưới ánh dương quang.

Phía trước tấm bình phong thiên nhiên bằng đá là một quảng trường rộng lớn cây cỏ mọc xanh tốt trăm hoa đua nở bốn bề là những cây cổ thụ tán lá rậm rạp bao quanh, cảnh sắc mê hồn đẹp không sao tả xiết.

Xuyên qua quảng trường lúc đến gần tấm bình phong thì...

Bạch Hàng Tổ kinh hãi kêu la thất thanh, lao đầu vào lòng Thu Hàn Vân hai tay ôm chặt người bà, thân hình run lên từng hồi mặt hoa thất sắc :

- Sư phụ... mọi người xem... xem kìa... Quá... quá nhiều quan tài để ở... kia.

Lúc này mọi người mới nhìn kỹ lại, chợt thấy hai bên dọc theo tấm bình phong, mỗi bên có để mười hai cái quan tài cực kỳ to lớn khác thường.

Những chiếc quan tài này muôn phần quái dị, dùng những cây cổ thụ lâu năm to bằng mấy người ôm, được cắt ra thành từng đoạn rồi moi rỗng ruột vừa vặn để một thi thể bỏ vào nằm gọn trong đó.

Điều khiến cho mọi người không tài nào hiểu nổi là nơi những cỗ quan tài bốn phía đều được khoét những lỗ tròn to bằng đầu ngón tay trong như những lỗ thông hơi vậy.

Thật kỳ quái, lẽ nào thầy ma còn cần phải thở nữa?

Trong mười hai cỗ quan tài ở phía tả dường như đã có người nằm trong đó, bởi vì nắp quan tài đã bị đóng chặt.

Còn mười hai cỗ quan tài bên phía hữu vẫn còn trống không, nắp quan tài để qua một bên không phải vì người chưa chết mà chính vì các thi thể chưa được chuyển đến.

Bốn bề tịch mịch, lặng im như chết.

Đôi mắt Thu Hàn Vân chợt lóe lên tia nhìn kỳ dị, nhìn chăm chăm vào mười hai cái quan tài bên phía tả hồi lâu mới nhỏ nhẹ cất tiếng :

- Những người nằm trong quan tài không phải là người chết.

Bạch Hàng Tổ ngẩng đầu nhìn sư phụ nét mặt đầy vẻ nghi ngờ lăm lăm một mình :

- Không phải xác chết! Vậy là...

Thường Thắng Quân cười ha hả nói :

- Vậy thì là kẻ sống!

Đặng Tiểu Nhân, Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ không dám tin đây là sự thực, vội ngưng thần lắng nghe kỹ, quả nhiên không sai, trong mười hai cỗ quan tài đồng loạt phát ra hơi thở yếu ớt, nhẹ như làn sương.

Đặng Tiểu Nhân không nén được phần nộ tức giận, di động cánh tay phải, một luồng ô quan chớp lên, thanh Mặc kiếm đã lâm lâm trong tay, đôi vai chàng lắc nhẹ một cái, thân hình như tia chớp vung tay xuất kiếm, đang định nhắm chính giữa quan tài bổ xuống.

Thình lình...

Rầm...

Từ phía sau bức bình phong truyền tới một tiếng nổ chấn động cát đá bốc lên mù mịt, cuồng phong cuộn lên khắp tứ phía hồi lâu chưa dứt.

Đặng Tiểu Nhân không nghĩ đến việc cây quan tài để cứu người nữa, thân hình đã mau lẹ xẹt tới như điện chớp nhắm vào phía sau bức bình phong nơi vừa phát ra tiếng động.

Mặt sau của bức bình phong có một ngọn tiểu sơn, một cây cổ thụ khổng lồ đã nằm rạp trên đất.

Cách cây cổ thụ khoảng hơn chục trượng, có một quái nhân đang ngồi tĩnh tọa, người này phục sức theo lối vua thời trước để lại.

Tóc của quái nhân nọ phủ dài sát đất nên không cách nào nhìn rõ được diện mạo của quái nhân ra sao, càng không tài nào biết được tuổi tác, rõ ràng là nam hay nữ.

Thốt nhiên, một tia hàn quang mỏng như sợi tơ từ trong bụng quái nhân nọ chiếu ra tiếp đó hữu thủ lẹ làng vươn ra, một tia sáng bạc lóe lên, tiếng cắt ngọt liệm vang lên. Cây cổ thụ khổng lồ bằng mấy người ôm đã bị quái nhân phân ra làm năm đoạn đều nhau.

Quái nhân nọ chậm rãi liếc nhìn năm đoạn cây được phân ra trước mặt, tỏ vẻ hài lòng, hữu thủ đột ngột vung ra, chưởng biến thành trảo phát nhẹ vào không trung tự nhiên năm đoạn cây có sức nặng ngàn cân đã từ từ bị dừng đứng tựa như vừa mọc thêm chân, chậm chạp chuyển động tới trước mặt quái nhân kỳ bí nọ.

Quái nhân liền giơ hữu thủ thu lấy, năm đoạn cây đã sắp thành hàng trước mặt cách đó chừng năm thước.

Quái nhân vẫn ngồi im như cũ, cơ hồ không biết có năm người đang đứng trước mặt.

Quái nhân đột nhiên quát lên một tiếng trầm đục, chưởng chỉ nhất tề vung ra, những âm thanh kỳ dị rít lên trong chớp mắt, năm đoạn cây đã bị quái nhân chế thành năm cỗ quan tài.

Thu Hàn Vân thấy quái nhân vận chỉ xuất chưởng phóng ra hư không một cách linh hoạt dễ dàng tùy theo ý muốn, hạ đổ những cây thiết mộc ngàn năm như ta hái rau dưa vậy, tự nhìn lại trong vô lâm không ai có thể sánh bằng người này được, trong lòng run sợ, nơi nhai đầu chân mảy mồ hôi rịn ra ướt đầm.

Thường Thắng Quân thấy vậy biết là không xong, nhưng đã đến đây khó có thể lui được, đành phải bắt đắc dĩ tiến lên trước thu hết can đảm cất tiếng hỏi :

- Xin hỏi tôn giá danh xưng là gì?

Quái nhân thoáng vẻ kinh ngạc trầm giọng nói :

- Lão phu đã tái thế vì người, danh tính ngày xưa lão không còn nhớ nữa. Nếu như người nhất định xưng hô vậy thì cứ gọi lão phu là Tái Thế Nhân cũng được.

Một cơn gió nhẹ thổi tới làm tóc tai lão bất thần bị rối tung để lộ ra khuôn mặt thật của lão.

Đôi mày bạc gần phủ kín mắt, sắc mặt hồng hào, da dẻ mịn màng tựa như trẻ nít, mắt chiếu những tia tinh quang thập phần lợi hại sắc như lưỡi dao.

Thường Thắng Quân thầm giật mình kinh hãi lo lắng không yên, nghĩ thầm:

“Một người có nội công thượng thừa, đạt tới hóa cảnh cũng khó mà có được sắc diện hồng hào như vậy. Rõ ràng là lão Tái Thế Nhân đã tụ tập tới mức tuyệt đỉnh, cao siêu khôn lường mới có thể đạt tới cảnh giới tối cao đủ sức cải lão hoàn đồng”.

Một thoáng im lặng trầm mặc.

Thường Thắng Quân bỗng chấp hai tay cao giọng cười ha ha, đoạn lên tiếng :

- Lão hóa tử đây tiện đường qua quý bản địa, chẳng hay tôn giá làm những chiếc quan tài này để làm chi?

Tái Thế Nhân cất lên một tràng cười dài vang dội khắp tứ phương, khiến cây cối lay động, lá rụng liên miên, thanh âm chấn động bên tai. Hồi sau mới nghe giọng nói lạnh lùng của lão :

- Một cái quan tài bên ta là chuẩn bị cho người đó.

Sắc diện Thường Thắng Quân vẫn bình thường không đổi khê mỉm cười nói :

- Vậy hử? Còn cái bên phải thì sao?

Tái Thế Nhân chỉ vào Thu Hàn Vân đoạn nói tiếp :

- Để dành cho mi đó.

Đôi mày Thu Hàn Vân dựng ngược, mặt lạnh như băng, đang định phát tác, liền nghe Thường Thắng Quân hỏi tiếp :

- Nói vậy thì năm cỗ quan tài của tôn giá đây là để chuẩn bị cho năm người bọn ta sao?

Thanh âm của Tái Thế Nhân càng lạnh lẽo hơn :

- Không sai.

Thường Thắng Quân cười hỏi :

- Bọn ta có thù oán với nhau?

Tái Thế Nhân không nhận được vội đáp :

- Không có.

Thường Thắng Quân cười ha hả, giọng châm chọc :

- Chúng ta đã không thù oán chi, lại cũng chẳng phải thân thích cố cựu. Tôn giá nay niên kỷ đã cao, đầu bạc đi phí công lo ho đầu đen ư? Ta đâu có phúc hưởng cái đồ dễ chịu đó lại càng không dám thất lễ với bậc trưởng bối hay là tôn giá hãy giữ lại để dùng một mình cho sướng.

Tái Thế Nhân tức đến run người, dùng tay hất mớ tóc dài ra sau, ánh mắt chiếu ra tia nhìn lạnh lẽo bén hơn lưỡi dao, trợn mắt trừng trừng ngó Thường Thắng Quân vẻ mặt giận dữ lạnh lùng thét vang :

- Lão phu đã từng cảnh báo trước, mi vẫn cứng đầu cứng cổ lao vô Sinh Tử môn, coi như cầm chắc cái chết. Bây giờ còn dám cả gan ăn nói bậy bạ xuất ngôn bừa bãi, phải tát vào miệng mi mới hả cơn giận, cái đồ hóa tử hôi thối kia, đồ xú uế! Mi hãy coi chừng đấy.

Tái Thế Nhân vẫn ngồi xếp bằng như cũ không hề động đậy.

Hốt nhiên, bóng người chợt lướt tới, Tái Thế Nhân vẫn giữ thế ngồi nhưng thân hình đã bốc lên cao, lao thẳng về hướng Thường Thắng Quân, cơ thể bay bổng xoay tròn trên không, thoạt nhìn tưởng chậm, song kỳ thực lạnh lẽo phi thường, trong nháy mắt đã đến sát bên Thường Thắng Quân.

Thường Thắng Quân định thần chú mục nhìn theo, thân hình lão cũng không ngừng chuyển động theo Tái Thế Nhân, song chưởng để bình ổn trước ngực đợi lúc xuất thủ, lão hừ lạnh một tiếng thầm nghĩ:

“Cái lão già chết tiệt kia, con bà mi chứ. Lão hóa tử thử coi sức mi tới đâu, xem mi hạ thủ ra sao?”

Thân hình Tái Thế Nhân xoay tròn bao quanh người Thường Thắng Quân, không hề hấp tấp, vòng quay lúc chậm lúc nhanh, đoạn nghe thấy tiếng cười lạnh lùng của lão phát ra :

- Tiểu hóa tử coi chừng, lão phu sẽ tát vào má phải của ngươi.

Bóng người lướt nhanh, Tái Thế Nhân đã đến sát bên Thường Thắng Quân lúc nào không hay.

Thường Thắng Quân trợn trừng đôi mắt chuột ti hí, không hề chớp mắt nhưng vẫn không thể nào nhìn rõ thân pháp của đối phương, lão chỉ cảm giác trước mắt chợt hoa lên, đã thấy Tái Thế Nhân đứng trước mặt lão cách nhau chưa đầy gang tấc.

Thường Thắng Quân cực kỳ kinh sợ trong lúc nguy cấp song chưởng phóng ra nhanh hơn điện xẹt, vũ động thân oai biến thành một màn chưởng ảnh kín mít hộ vệ toàn thân.

Tái Thế Nhân cười lạnh, cánh tay phải chợt giương lên, hữu chưởng vươn ra như tia chớp xuyên thẳng vào màn chưởng ảnh dày đặc của đối phương, một luồng kinh lực vô hình mãnh liệt tràn đến phá tan chưởng thế, hữu chưởng đồng thời thuận thế quạt ngang má phải Thường Thắng Quân.

Bốp...

Má phải của Thường Thắng Quân đã lãnh trọn một tát tai nẩy lửa của Tái Thế Nhân, năm dấu ngón tay đỏ tươi như máu in đậm lưu lại trên đó.

Cái tát của Tái Thế Nhân kỳ nguy khôn lường, thủ pháp quái dị tuyệt luân. Thường Thắng Quân dù thấy bàn tay của đối phương đưa tới song không cách nào tránh được mà còn bị luồng kinh lực vô hình của đối phương hút tới trước đưa nguyên bản mặt chịu đòn.

Thường Thắng Quân cực kỳ hoảng sợ, hồn phi phách tán vội ngửa mặt ra sau uốn cong thân hình, song cước búng mạnh xuống đất bật mình ra sau thối lui lập tức.

Lão nhanh nhưng Tái Thế Nhân còn lẹ hơn.

Tái Thế Nhân vẫn ngồi xếp bằng như cũ nhưng thân hình đã nhẹ nhàng uốn cong như cành liễu, mau hơn lưu tinh xạ nguyệt tựa như bóng ma, theo sát Thường Thắng Quân như bóng với hình không rời nửa bước.

Đợi cho Thường Thắng Quân hạ mình xuống đất vừa trụ vững lại thì bàn tay của Tái Thế Nhân đã đưa tới lại. Lại một tiếng động vang lên.

Bốp!

Phía mặt bên trái của Thường Thắng Quân tiếp tục hứng thêm một cái tát nặng nề nữa.

Hai cái tát này có sức mạnh ngàn cân. Thường Thắng Quân tuy có cương khí hộ thân nhưng cũng bị đánh tới hoa mắt ù tai. Máu tươi rỉ ra hai bên khóe miệng.

Sự việc xảy ra trong nháy mắt khiến cho Đặng Tiểu Nhân, Lãnh Nguyệt My, Bạch Hàng Tổ đứng đó cũng không kịp vung đao tương trợ.

Thu Hàn Vân thấy Tái Thế Nhân nói trước đánh sau, lần nào cũng hạ thủ trúng, thực là cực kỳ hiếm có trong võ lâm. Chuyện quái lạ như vậy không khỏi khiến cho bà cả kinh thất sắc nhịp tim đã trở nên cuồn cuộn.

Trong năm người ở đây, luận về niên kỷ đương nhiên Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân là bậc tiền bối, lão hóa tử vừa bị đánh thì người lãnh đòn tiếp theo chính là Thu Hàn Vân chứ không sai.

Nên biết rằng Thu Hàn Vân vẫn là Thái Sơn Bắc Đẩu trong võ lâm hiện nay, giờ bị một quái vật vô danh tiểu tốt đánh cho mấy bạt tai thì há chẳng phải là một món đại nhục suốt đời không tẩy rửa được thà đâm đầu chết ngay đi còn hơn.

Nhưng trước mắt thấy Thường Thắng Quân bị đánh nhưng cũng không khác gì đánh vào mặt bốn người đứng trước mặt nhất là vị thiếu phụ xinh đẹp võ công cái thế như Thu Hàn Vân, bây giờ muốn lui cũng không được, muốn tiến lại càng khó khăn bội phần làm cho bốn người còn lại cảm thấy lúng túng vô cùng không biết xử sự ra sao.

Đặng Tiểu Nhân tiến lên trước quyết đấu một trận sinh tử với Tái Thế Nhân, liếc mắt thấy Thu Hàn Vân đang cau mày nét mặt sầu muộn, chàng biết lòng vị tiền bối đang nghĩ gì, chàng thầm tự nhủ:

“Cô cô tuy là bậc tôn nghiêm danh trọng trong võ lâm nhưng dù sao cũng là hạng nữ lưu, vạn nhất bị lão quỷ kia đánh cho bạt tai thì chỉ có nước tuyệt vọng rơi vào tử lộ mà thôi, Tiểu Nhân này quyết không để cho cô cô phải chịu nỗi nhục này đâu”.

Vừa nghĩ đến đó Đặng Tiểu Nhân tay chống kiếm vọt lên đứng trước mặt cản đường Thu Hàn Vân.

Bỗng nhiên nghe thấy Thường Thắng Quân ngửa mặt lên trời cười một hơi dài, thanh âm cực kỳ thê lương tựa như tiếng quỷ khóc trong đêm, hai mắt đỏ ngầu, râu tóc dựng đứng, cây Đả Cầu bổng trong tay đã xuất chiêu Hổ Lạc Bình Dương bất ngờ đập xuống mặt Tái Thế Nhân.

Tái Thế Nhân cất tiếng cười lạnh lắc nhẹ hai vai, thân hình di động cực kỳ mau lẹ, nháy mắt đã ra sau lưng của Thường Thắng Quân Thường Thắng Quân bình sinh tính tình hết sức cuồn cuộn ngạo từ lúc xuất đạo đến giờ chưa từng bị ai làm nhục nặng nề như vậy, lập tức tính cuồn cuộn ngạo nổi lên, hoàn toàn không nghĩ đến an toàn cho bản thân, điên cuồng xuất thủ cho dù không thể đả thương Tái Thế Nhân dưới thanh Đả Cầu bổng, song cũng liều mạng đồng ư quy tận với lão quái vật một trận.

Chỉ thấy thân hình của Thường Thắng Quân chuyển động mỗi lúc một nhanh, Đả Cầu bổng xẹt nhanh như điện chớp mắt đã công liền ba chiêu điểm tới ba đại huyết Tương Đài, Huyền Cơ, Khí Môn của Tái Thế Nhân.

Tái Thế Nhân chỉ mỉm cười lạnh lùng, lắc vai nhanh chóng thoái lui, ngửa người hóp bụng tránh khỏi, thanh Đả Cầu bổng lướt qua trước ngực, đoạn lão xoay tròn một vòng, xông tới trước cánh tay phải hạ thấp xuống, song thủ đột ngột phóng ra điểm tới yếu huyệt Đan Điền của Thường Thắng Quân.

Phong Cái Thường Thắng Quân thẳm la một tiếng “Không xong”, nương theo thế quét của Đả Cầu bổng thân hình phóng sang bên trái xa hơn một trượng, mặc cho thế tránh đã vô cùng vi diệu nhưng vẫn bị chỉ phong của Tái Thế Nhân quét trúng cánh tay phải.

Rệt...

Nửa ống tay áo trái đã bị xé rách, nguyên cả cánh tay rất như lửa đốt đau nhức không tả xiết, suýt nữa nó đã trở thành phế vật.

Đôi lông mày bạc của Thường Thắng Quân cau lại, sắc mặt giận dữ hú lên một tiếng thi triển ba mươi sáu đường Đả Cầu bổng pháp, một tuyệt học của Cái bang nổi tiếng trong giang hồ, tấn công tới tấp hình như muốn liều mạng với Tái Thế Nhân.

Bóng trượng bổng trầm phủ kín, cuồng phong cuốn lên ào ạt, cát đá bốc lên mù mịt, khắp chốn thanh thế phát ra kinh hồn thoát chốc đã bao trùm kín thân hình Tái Thế Nhân.

Lúc này Thu Hàn Vân đang thủ sẵn cây ngọc địch trong tay đứng qua một bên quan sát trận chiến mặt lộ vẻ vui mừng, thấy uy lực của ba mươi sáu đường Đả Cầu bổng pháp cực kỳ to lớn, bóng trượng biến thành bức màn dày đặc chụp lấy thân hình Tái Thế Nhân, xem có vẻ gần thắng đến nơi, liền âm thầm khen ngợi :

- Đả Cầu bổng pháp của Cái bang quả thật không hổ vô lâm tuyệt học độc bộ, so với Truy Hồn Thập Nhị Chiêu của mình không hề thua kém một chút nào.

Thu Hàn Vân đang tâm niệm như vậy chợt nghe một tiếng thét vang rung trời chuyển đất, Tái Thế Nhân đã nhanh lẹ xoay người phóng vút lên không thoát khỏi thế công của đối phương, thỉnh linh từ trên cao hạ thấp xuống giơ tay xuất thủ những tuyệt chiêu không ngớt chuyển động lúc tả khi hữu, đoạn bóng người đột ngột biến sắc, chỉ thấy một vầng bạch quang chụp thẳng xuống đầu Thường Thắng Quân mà thôi.

Thường Thắng Quân thấy vậy trong lòng chấn động tim đập cuồng loạn, Đả Cầu bổng lập tức quét ngang chệch lên phía trên biến chiêu Thiên Vương Thác Tháp, hóa thành muôn ngàn bóng trượng che kín đỉnh đầu.

Tái Thế Nhân lạnh lùng hừ lên một tiếng, tả thủ mau lẹ vươn tới như lưu tinh xạ nguyệt xuyên qua bóng trượng đang dày đặc phóng ra trên đà phát nhẹ một cái, lập tức một luồng kinh lực mãnh liệt âm thầm đẩy ra bức lui thế công đối phương, hữu thủ đồng thời xòe ra, năm ngón tay phóng tới chụp vào đầu cây Đả Cầu bổng của Thường Thắng Quân, miệng hét lớn :

- Buông tay!

Thường Thắng Quân đột nhiên cảm thấy thế Đả Cầu bổng của mình từ từ chậm lại trong lòng đã biết có điều nguy hiểm hữu thủ vội lui ra sau, đang muốn thu Đả Cầu bổng về nhưng chợt thấy chưởng ảnh lóe đến, Đả Cầu bổng đã bị Tái Thế Nhân nắm chặt, đồng thời cánh tay phải cảm thấy tê buốt dữ dội, một luồng kinh lực tiềm ẩn đã theo Đả Cầu bổng đẩy tới.

“Hự!...”

Một tiếng động trầm đục vang lên, Thường Thắng Quân vội buông tay ra, thân hình lập tức bị chấn động bay ra xa ngoài hơn chục trượng, Đả Cầu bổng cũng lọt vào tay Tái Thế Nhân.

Tái Thế Nhân liếc nhìn Thường Thắng Quân đang lồm cồm bò dậy, đoạn giơ tay chỉ vào mặt lão, lạnh lùng quát lớn :

- Kẻ nào bước vào Sinh Tử môn tất phải chết, giờ này năm sau là ngày giỗ đầu của mi đó, xú hóa tử sao còn chưa chịu nạp mạng.

Nói chưa dứt lời đôi vai của Tái Thế Nhân đã lắc nhẹ thân hình lão đã vọt lên trên không đoạn lạnh lẽo đảo bộ, đầu hơi chúc xuống phóng thẳng về phía Thường Thắng Quân.

Bất ngờ một tiếng lanh lảnh vang lên, Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ một tả một hữu đồng thời phát nhẹ tay áo bay tới song chưởng nhất tề vung ra chặn ngang đường Tái Thế Nhân.

Tiếng cười lạnh lạnh vang lên, Tái Thế Nhân đã nhẹ nhàng quay người một vòng lách qua khe hở của song chưởng hai người, cùng lúc song thủ của lão âm thầm huy động ra sau vỗ trúng vai của hai người.

Hự!... Bịch...

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ hự lên một tiếng ngã nhào xuống đất.

Lợi dụng lúc này Thường Thắng Quân đứng dậy song thủ đồng thời vung tới trước, búng ra hai viên Tử Mẫu cương đan uy chấn vô lâm đương thời.

Tử Mẫu cương đan xé gió lao tới rít lên một tiếng xông thẳng về phía đối phương, Thường Thắng Quân đã dồn hết công phu tu tập mấy chục năm, cấp truy công địch, đánh ra một đòn sinh tử cuối cùng.

Bỗng nhiên thấy Thường Thắng Quân cấp tốc lao tới nhanh hơn sấm sét, để khi hai viên Tử Mẫu cương đan vừa đánh tới thì hữu chưởng của lão đồng thời ấn ngay vào ngực Tái Thế Nhân.

Thu Hàn Vân là dòng dõi danh gia chính phái không muốn dùng số đông để áp đảo đối phương, liên thủ bức bách người ta nhưng tình thế quá nguy cấp, tự biết một mình Thường Thắng Quân khó mà cự nổi với Tái Thế Nhân, rồi đưa mắt ra hiệu cho Đặng Tiểu Nhân, ngọc dịch, Mặc kiếm cùng lúc xuất động, thần tốc tuyệt luân nhằm hướng Tái Thế Nhân phóng tới.

Tiếng cười cuồng ngạo nổi lên, Tái Thế Nhân nhích động cổ tay chiếc trường bào to rộng lão đang mặc trên người bất giác cũng phình to cơ hồ cực kỳ tức giận, hai viên Tử Mẫu cương đan đang bay tới liền đột ngột đổi hướng bay, ngược lại chia làm hai đường xẹt tới bên Thu Hàn Vân và Đặng Tiểu Nhân, tốc độ nhanh gấp đôi lúc đầu.

Thường Thắng Quân thấy hữu chưởng của mình ấn đến sát ngực Tái Thế Nhân trong lòng vui sướng như điên, hét lớn :

- Lão quỷ, người chịu khó nằm xuống nghỉ một chút nhé!

Thường Thắng Quân mới thốt ra được nửa câu lập tức im bất, thanh âm đột ngột tắt ngấm bởi vì hữu chưởng lão ấn xuống lập tức cảm thấy chỗ đó mềm nhũn không có điểm khí lực hay phản chấn dội lại.

Lão không khỏi kinh hoàng biến sắc la lên :

- Hồng rồi!

Đang muốn cúi mình nhanh chóng thoái lui, đột nhiên lão cảm thấy khắp người tê buốt thì ra lão đã bị Tái Thế Nhân điểm vào huyệt đạo tiếp đó bỗng thấy trước mặt tối đen liền nghe :

- Bình...

Một tiếng động lớn vang lên, Thường Thắng Quân đã bị chôn sống vào chiếc quan tài nọ.

Hai viên Tử Mẫu cương đan dường như biết nghe lời cứ không ngừng xoay tròn khắp tiền hậu, tả hữu, thượng hạ xung quanh Đặng Tiểu Nhân và Thu Hàn Vân, dường như trêu chọc hai người, né đông tránh tây cho vui họ không tài nào bắt nổi hai viên đan quái quỷ này ngược lại còn bị nó làm cho tay chân bấn loạn suýt bị đả thương thật vô cùng nguy hiểm.

Thu Hàn Vân biết rõ sự lợi hại của hai viên Tử Mẫu cương đan này nên luôn miệng dẫn dò Đặng Tiểu Nhân không được dùng kiếm chạm đến nó, Mẫu đan một khi bị chém nát thì Tử đan cũng bị thiêu hủy không thu hồi lại được.

Thu Hàn Vân và Đặng Tiểu Nhân thừa sức phá hủy nó mà không sao cả nhưng họ lại lo sợ cho Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My đang nằm dưới đất sẽ không thoát khỏi cái chết.

Ném chuột sợ bể đồ cho nên Thu Hàn Vân, Đặng Tiểu Nhân đành phải ngó mắt thấy Tái Thế Nhân sau Thường Thắng Quân nhất định sẽ đến Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ bị chôn sống trong quan tài.

Tiếng đinh đóng vào quan tài như những nhát đinh không ngừng đâm vào tim gan Đặng Tiểu Nhân và Thu Hàn Vân.

Đôi mắt Đặng Tiểu Nhân tóe lửa căm hận nhìn Tái Thế Nhân.

Thình lình ánh ô quang chớp chùng chớp lên.

Chợt nghe “keng!... keng!...”

Tử Mẫu cương đan đã bị Mặc kiếm chém nát, ngân quang bắn ra như mưa, những đốm lửa văng khắp tứ phía.

Bóng người dội ngược trở lại.

Tiếng quát tháo giận dữ vang lên từng chập.

Tay áo của Tái Thế Nhân mau lẹ vung lên vẩy đập liên hồi sắc mặt xám ngắt như xác chết, tay chân bắn loạn không ngờ sự việc đột ngột xảy ra như vậy.

- Lão quỷ già kia, ta không giết ngươi thế không làm người, hãy xem kiếm đây.

Đặng Tiểu Nhân không hề run sợ, chàng nhích động cổ tay, ô quang chém lên khắp chốn Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp đã được thi triển ngay tức khắc.

Tái Thế Nhân cực kỳ ngạc nhiên nét mặt lộ vẻ kinh dị.

Ô quang che kín vầng dương, kiếm khí tỏa ra khắp nơi, Mặc kiếm vũ động không ngừng, xuất chiêu Thu Thủy Thiên Trường Nhất Sắc, hóa thành một đạo ô quang lấp lánh lẹ hơn gió cuốn cuộn lao tới vây quanh thân hình Tái Thế Nhân.

Tái Thế Nhân mục kích thế kiếm kỳ ảo của Đặng Tiểu Nhân, trong lòng cũng không dám khinh thường, lập tức huy động Đả Cầu bổng vừa lấy được của Thường Thắng Quân phóng ra một chiêu Tiểu Khẩu Thiên Môn nghênh đầu điểm tới.

Hữu thủ của Đặng Tiểu Nhân vội trảm xuống, Mặc kiếm dán sát vào Đả Cầu bổng rồi đột ngột trượt xuống, thân hình đồng thời xoay tròn một vòng thuận theo thế kiếm nhập nội tiến sát bên người Tái Thế Nhân.

Chiêu này hung hiểm kinh người vượt ngoài sở liệu của Tái Thế Nhân, mũi kiếm đen bóng lạnh ngắt nương theo Đả Cầu bổng đâm tới bức bách lão phải lập tức thối lui ra sau.

Tái Thế Nhân suýt nữa đã hét lên thất thanh, mắt lão đột ngột hé lộ kỳ quang nhìn Đặng Tiểu Nhân đâm đâm không chớp hầu như không dám tin đây là sự thật.

Thu Hàn Vân cũng kinh ngạc đứng ngây người chết lặng.

Bà hoàn toàn không ngờ rằng công lực Đặng Tiểu Nhân lại có thể sung mãn đến vậy, bà tự biết mình không phải là đối thủ của Tái Thế Nhân mà Đặng Tiểu Nhân lại có thể bức bách lão thối lui thật là không thể tưởng được, quái lạ đến phi thường.

Đừng nói đến Thu Hàn Vân và Tái Thế Nhân kinh hoàng thất sắc mà ngay chính bản thân Đặng Tiểu Nhân cũng không tài nào hiểu nổi mình lại có công lực ghê gớm đến vậy.

Do đó sau khi bức Tái Thế Nhân thoái lui chàng không hề thừa thắng xông lên, trái lại cứ đứng sững tại chỗ trợn mắt không hề nhích động.

Bọn họ đâu biết rằng Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp vô địch thiên hạ, sau khi được Độc Cô kiếm khách Độc Cô Sinh lấy thân thử kiếm nhìn ra khuyết điểm của nó, trước lúc lâm chung đã ra tay chỉ điểm cho Đặng Tiểu Nhân, khiến cho Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp thực sự trở thành một môn kiếm pháp thiên hạ vô địch.

Lão đầu tử Nạo Vũ Xuân từ nhỏ đã khai thông kỳ kinh bát mạch cho chàng, đã thông sinh tử huyền quan lại thêm được lực của Thái Ất Đại Hoàn đan một loại linh dược hiếm thấy trên đời, khiến cho công lực của chàng tinh tiến bội phần.

Vô công của Đặng Tiểu Nhân lúc này nếu đem so sánh thực e rằng Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân liên thủ cũng không thể nào chiếm thế thượng phong nếu không muốn nói là thua.

Hồi lâu sau Đặng Tiểu Nhân chợt tỉnh lại thấy sắc mặt Tái Thế Nhân đầy vẻ kinh dị trong lòng chợt mừng không sao tả xiết, cất tiếng cười lớn thập phần can đảm, thanh Mặc kiếm trong tay chỉ vào mặt Tái Thế Nhân trầm giọng nạt lớn :

- Lão quỷ chó chạy, hãy tiếp thêm một kiếm của ta xem thử.

Tái Thế Nhân bàng hoàng nghe tiếng thét của chàng bây giờ mới như sự tỉnh, tuy không nghe rõ lời chàng nói nhưng cũng tiện đà nói tiếp :

- Tiểu huynh đệ thật là kỳ tài trong võ lâm, niên kỷ tuy còn quá bé mà đã đạt được thành tựu kiếm pháp như thế thật là làm cho người ta đại khai nhãn giới.

Tái Thế Nhân cố gắng trấn tĩnh lát sau lại tiếp :

- Lão phu đây vô cùng khâm phục.

Đặng Tiểu Nhân thấy Thái Thế Nhân đối với mình cực kỳ khách khí, tâm bốc tán tưng như vậy chàng cũng mỉm cười cung kính đáp :

- Lão nhân gia thần công cái thế, võ công kinh người. Tại hạ dù bất tài cũng xin lãnh giáo vài chiêu.

Ánh mắt Thái Thế Nhân sáng rực đăm đăm nhìn Đặng Tiểu Nhân tựa như muốn dùng kiến thức sâu rộng của mình để đoán ra chiêu số võ công của chàng.

Đặng Tiểu Nhân không chịu được nữa cao giọng hét lớn :

- Lão nhân gia cứ nhìn tại hạ chằm chằm như vậy, không biết có dụng ý gì? Xin người hãy xuất chiêu cho vãn bối được mở mắt. Nói chưa dứt lời Đặng Tiểu Nhân bất ngờ vùng kiếm cấp kỳ đâm tới, hoa kiếm liên tục chớp lên kiếm khí tỏa ra bức người, biến ảo khôn lường hóa thành một bức màn đen kịt bắn ra khắp trời.

Tái Thế Nhân cười lạnh, Đả Cầu bổng xuất chiêu Thôi Song Vọng Nguyệt phong tỏa thế kiếm của Đặng Tiểu Nhân, rồi thuận thế biến chiêu Tróc Vân Nã Nguyệt, Đả Cầu bổng phát ra một luồng kinh lực cực kỳ mãnh liệt đâm tới. Đả Cầu bổng phóng ra thân thể tuyệt luân hơn nữa công lực toàn thân phát ra tập trung thành một điểm lực đạo tuôn ra hung mãnh không tưởng được.

Đặng Tiểu Nhân cảm thấy Đả Cầu bổng đâm tới kinh lực uy mãnh kinh khiếp như vậy bất giác trong lòng hoảng sợ không dám nghênh tiếp chiêu thức đối phương vội để một hơi chân khí, phóng mình bay vút lên không tránh thoát thế công lợi hại của đối phương.

Tái Thế Nhân đánh hụt một chiêu, đột nhiên thấy Đặng Tiểu Nhân xoay tròn một vòng trên không trung thanh Mặc kiếm trong tay cũng chuyển động theo như hình với bóng bất ngờ hóa thành một màn ô quang đen kịt nhảm ngay đỉnh đầu lão chụp xuống.

Chiêu này chính là chiêu mà Độc Cô kiếm khách Độc Cô Sinh chỉ điểm cho Đặng Tiểu Nhân trước lúc lâm chung, chỉ thấy một màn kiếm quang không ngừng xoay chuyển rồi bất ngờ phình ra hóa thành muôn vạn lưỡi kiếm có nhìn như mắt cũng không thể phân biệt đâu là lưỡi kiếm thật giáng xuống đầu mình.

Tái Thế Nhân kinh nghiệm giang hồ đã lâu, biết qua tất cả các loại võ công của các đại môn phái trong võ lâm thiên hạ song thấy cách xoay người đảo bộ trên không nhích động trường kiếm phát chiêu đánh xuống hết sức nguy dị, không tài nào nhìn ra chàng thuộc môn phái nào.

Chỉ thấy một màn ô quang đen kịt trùm xuống kín mít ngay một giọt mưa cũng không qua được.

Tái Thế Nhân cố định lực cực kỳ thâm hậu, trong lòng tuy lo lắng khiếp sợ nhưng thần sắc vô cùng trấn tĩnh hú lên một hồi dài, dồn sức ra hai cánh tay dùng chiêu Liệt Hỏa Thiên Nhiên múa tít Đả Cầu bổng phong bế đỉnh đầu, ngăn mũi kiếm của đối phương từ trên cao giáng xuống. Chiêu thức của Thái Thế Nhân quả là hữu hiệu vô cùng.

Chợt thấy Đặng Tiểu Nhân hít một hơi chân khí ép xuống Đan Điền, thân hình từ từ hạ xuống màn lưới kiếm đột ngột biến mất không còn thấy đâu nữa.

Tái Thế Nhân bật cười một tràng dài hết sức đắc ý.

Thốt nhiên, tiếng cười lạnh vang lên bóng người lẹ làng lướt tới, thân hình của Đặng Tiểu Nhân đã hợp với kiếm làm một, bỗng thấy một đạo ô quang lạnh ngắt khí thế hung mãnh xẹt đến lẹ hơn sao băng, Lập tức Đả Cầu bổng liền bám chặt theo đường như Thái Thế Nhân muốn dùng nội lực thâm hậu làm cho thanh Mặc kiếm phải chấn động rời khỏi tay Đặng Tiểu Nhân.

Nào ngờ chiêu kiếm của Đặng Tiểu Nhân cực kỳ nguy dị khôn lường, cho dù Đả Cầu bổng của lão phòng bị thập phần nghiêm ngặt cũng không cách chi cản được thế công của chàng.

Trước mắt lão đột ngột lóe lên một luồng ô quang đen kịt, thanh Mặc kiếm của Đặng Tiểu Nhân đã xuyên thủng bức màn Đả Cầu bổng dày đặc, cấp tốc đâm xuống.

Chợt nghe “Soạt!”

Tiếp đó lại một tiếng rít vang lên :

- Rẹt...

Tái Thế Nhân cảm thấy da thịt lạnh buốt nơi ống tay áo đã bị Mặc kiếm xuyên thủng một lỗ.

Đặng Tiểu Nhân vội lui ra sau ưỡn ngực dừng thẳng người, gót chân nhẹ nhàng chạm xuống đất hai mắt sáng rực ánh lên tia nhìn đầy uy lực, miệng khẽ nở nụ cười.

Thật kỳ quái tại sao Đặng Tiểu Nhân không thừa thế công kích địch nhân thêm vài chiêu nữa?

Hóa ra lúc hai binh khí chạm vào nhau tuy chỉ là tiếp xúc nhẹ, nhưng thanh Mặc kiếm trong tay Đặng Tiểu Nhân bị chấn động mạnh như muốn vượt khỏi tay chàng đến lúc này hổ khẩu của chàng vẫn còn đau buốt run lên bần bật.

Đặng Tiểu Nhân thông minh tuyệt đỉnh, khéo léo giữ vẻ bình thản không để lộ một chút đau đớn hiện ra trên nét mặt, chàng càng bình thản trong lòng Tái Thế Nhân càng khiếp sợ bội phần.

Hai bên tạm thời ngưng đấu nhưng hai mắt vẫn ngó nhau chăm chăm không ngớt dò xét lẫn nhau hy vọng có thể thấy được động tác hay ánh mắt sơ hở của đối phương.

Không khí trầm mặc nặng nề bao phủ xung quanh. Tái Thế Nhân quét ánh mắt nhìn chỗ tay áo bị thủng.

Đả Cầu bổng chợt dừng lại, hữu thủ rung rung giữa mặt than dài một tiếng giọng chậm chạp nói :

- Lão phu tung hoành trên giang hồ gần trăm năm nay chưa hề có đối thủ, không ngờ hôm nay được ngộ biến cao nhân khiến cho lão phu một phen mở mắt. Tiểu huynh có võ công quán tuyệt, lão phu khâm phục bội phần, nhưng mà lão phu còn muốn lãnh giáo một hai chiêu nữa, tiểu huynh đệ hãy cẩn thận coi chừng.

Tái Thế Nhân mặt vẫn không đổi sắc, chăm chú ngưng thần vận khí, râu tóc dựng đứng thân hình đột nhiên trở nên to lớn dị thường.

Đặng Tiểu Nhân thấy vậy cũng chống kiếm định thần tập trung toàn lực đứng im bất động lấy bất biến ứng vạn biến.

Thu Hàn Vân cũng biết đây là trận quyết đấu sinh tử, kinh thiên động địa vội hoành ngang cây ngọc địch trước ngực chú mục quan sát chuẩn bị xuất chiêu ngay tức khắc để tiếp ứng cho Đặng Tiểu Nhân.

Ánh dương quang chiếu xuyên vào rừng cây. Muôn vạn điểm kim quang phản chiếu lấp lánh.

Tứ phía lặng thình như chết.

Không khí cũng như dồn lại thành một khối đặc cứng khiến cho người ta cảm giác như bị nghẹt thở.

Họ đều biết rằng sự im lặng nghẹt thở chết chóc này báo hiệu một trận kịch chiến sắp sửa nổ ra.

Một tiếng hú dài vang lên như xé nát mang tai.

Bóng người vụt bốc lên cao.

Kiểm quang lưu chuyển không ngừng.

Đả Cầu bổng múa tít khí thế vững như Thái Sơn.

- Tiểu huynh đệ nằm xuống đi chứ.

- Chưa chắc.

Nói chưa dứt câu Đả Cầu bổng trong tay của Tái Thế Nhân cuốn tới điểm vào giữa ngực đối phương.

Kinh phong ào ào xô tới nhanh hơn lưu tinh xạ nguyệt.

Lão nhanh nhưng Đặng Tiểu Nhân không hề chậm hơn nữa bước.

Chỉ thấy Đặng Tiểu Nhân thu cước hóp bụng người đã bật lên không, cây Đả Cầu bổng hàm chứa nội lực siêu phàm đã mau lẹ quét tới chạm vào dưới đế giày chàng.

Sinh tử chỉ trong nháy mắt, hung hiểm đến cực điểm gót chân Đặng Tiểu Nhân mau chóng điểm trên Đả Cầu bổng mượn sức nhanh chóng tung mình lẹ hơn điện xẹt bay bổng lên không trung.

Ngờ đâu Tái Thế Nhân còn nhanh hơn chàng bóng người chợt lao tới, thân hình vọt lên chiêu thức biến thành Tử Yển Xuyên Vân, Đả Cầu bổng đã vung ngược lên chụp vào đầu Đặng Tiểu Nhân như ánh chớp.

Chiêu này đánh ra nhanh không tưởng nổi cho dù Đặng Tiểu Nhân thông minh tuyệt đỉnh, kiếm pháp thần diệu khôn cùng, chân tay cũng phải luống cuống vội lật người vọt ngang chiêu kiếm đột nhiên biến đổi, lẹ hơn điện xẹt chớp giáng cả người lẫn kiếm lao nhanh về phía Tái Thế Nhân.

Chợt nghe tiếng binh khí chạm nhau chát chúa Đặng Tiểu Nhân mượn sức phản chấn của Đả Cầu bổng vọt lên cao hơn một trượng, làn ô quang chớp lên liên tục lẹ như điện xẹt đồng thời mượn thế rơi xuống xoay mình một vòng, vung kiếm tấn công Tái Thế Nhân tới tấp.

Tái Thế Nhân thấy Đặng Tiểu Nhân vút lên không trung tránh chiêu rồi biến thế xuất kiếm công kích ung dung dễ dàng như trở bàn tay, thế kiếm lạnh lợi biến hóa thần quỷ khó lường. Trong lòng cảm thấy nể phục, vội nhích cổ tay, quét Đả Cầu bổng chéch lên phía trên.

Công lực Tái Thế Nhân thâm hậu vô cùng có thể đập tan đá nát ngọc, thế quét của Đả Cầu bổng tất nhiên phải hàm chứa một lực đạo có sức mạnh ngàn cân.

Đặng Tiểu Nhân lanh lợi cơ trí hơn người biết Tái Thế Nhân mượn lực quét này để cho thanh Mặc kiếm bị chấn động mạnh rơi khỏi tay chàng nên chàng không dám dùng kiếm trực diện đấu lực nghênh tiếp đối phương.

Chàng cất tiếng cười lớn thân hình lách nhẹ nhàng qua, mũi kiếm chéch sang một bên, cánh tay phải đột ngột thu vào rồi nhanh chóng đẩy ra.

Một tiếng động nhẹ vang lên mũi kiếm nhẹ nhàng điểm lên đỉnh chóp của Đả Cầu bổng.

Bóng người lao tới, Đặng Tiểu Nhân lại mượn sức phản chấn khi hai binh khí chạm nhau để bay vọt lên không trung.

Hai người càng đánh càng lanh lẹ hơn.

Chiêu thức phát ra mỗi lúc lại thập phần ảo diệu.

Thời gian cạn một tuần trà trôi qua.

Đặng Tiểu Nhân và Tái Thế Nhân đã giao đấu gần trăm chiêu.

Một bên nội lực kinh người thế công cực kỳ mãnh liệt kinh phong ào ào xô tới, gió lốc cuộn cuộn nổi lên tứ phía. Một người tinh ranh có quái kiếm lượn như du long có lúc đánh ra hư chiêu rồi chạy, có lúc công liên mấy chiêu rồi lui, khi bên tả lúc bên hữu, lúc tiền, lúc hậu, phiêu hốt bất định khó mà lường trước được.

Thu Hàn Vân hình như say như tỉnh hầu như quên mất thân hình đang ở trong nơi hiểm địa.

Đây thật là trận đấu dữ dội trăm năm mới có một, không những tỷ thí về công lực, chiêu thức, kinh nghiệm, mà còn là cuộc so tài về cơ trí, phản ứng gan lì và cả về định lực nữa.

Nguy vong chỉ trong đường tơ kẽ tóc sinh tử quyết định trong nháy mắt mà thôi.

Hai người giao đấu như vậy hồi lâu vẫn chưa phân thắng bại.

Bất ngờ, kiếm quang đột ngột chớp lên, tiếng hú vang vọng không trung tỏa ra khắp chốn, thân hình Đặng Tiểu Nhân hợp nhất với kiếm bay vút lên không.

Tái Thế Nhân thấy lương cơ đã vượt khỏi tay, há chịu mất không dễ dàng như vậy, liền cất tiếng cười ngạo nghễ song cước điểm xuống đất thân hình đột ngột nhấc bổng lên nhích động cổ tay xuất chiêu Hậu Nghệ Xạ Nguyệt truy đuổi theo Đặng Tiểu Nhân.

Xem tiếp hồi 29 Khắc chế địch nhân

29. Hồi 29 Khắc Chế Địch Nhân

Thu Hàn Vân thét lên thất kinh đang định xông vào tiếp ứng nhưng đã không kịp nữa rồi.

Đặng Tiểu Nhân chợt cười lớn, song cước thốt nhiên cuộn lại đảo mình trên không lộn nhào một cái, không những tránh được thế công của đối phương tiếp đó rung mình lắc nhẹ đôi vai, cánh tay phải bất ngờ vươn tới, một vầng ô quang đen kịt xẹt tới nhanh như chớp kiếm phong rít vèo vèo nhằm lưng Tái Thế Nhân lia tới.

Tái Thế Nhân đánh không trúng đối phương, người lão khó mà dừng lại lâu trên không trung chợt thấy một vầng ô quang lóe lên kiếm phong đã đến sát bên mình, cơ hồ như sắp sửa bị lưỡi kiếm sắc bén chém ngang lưng.

Lão già này dường như có khả năng thông thiên thấu địa cơ mưu quỷ thần khôn lường quả nhiên không hổ danh đệ nhất tôn sư trong giới võ lâm thiên hạ.

Chính trong nháy mắt lúc Mặc kiếm sắp chạm vào mình, lão vội đề khí lắc mình rung vai, hữu cước điểm nhẹ vào mặt trên tả cước, lẹ như chớp nường lực quay thân hình bay cao lên độ chừng một trượng. Lão vừa tránh được lưỡi kiếm xuyên tâm cực kỳ nguy hiểm liền vươn hữu thủ ra. Đả Cầu bổng đẩy tới chặn lưỡi kiếm lại đồng thời nhanh chóng biến chiêu Bát Phương Phong Vũ, Đả Cầu bổng không ngừng lưu chuyển bất ngờ ập xuống bao phủ đỉnh đầu Đặng Tiểu Nhân.

Liền đó nghe thấy Đặng Tiểu Nhân cất giọng cười vang, song cước duỗi ra ung dung xoay người, thân hình đã bay ra ngoài một trượng.

Tái Thế Nhân không khỏi chấn động tâm thần, nghĩ thầm trong bụng:

“Tiểu tử này không những có kiếm thuật thần thông biến hóa, khinh công cũng cao minh khôn lường, hơn nữa thông minh hơn người, tự biết không thể dùng nội lực đấu ngang sức với ta, nên phải dùng xảo môn du đấu, song vẫn không để mất đi khí độ của một danh gia, nếu như được lão phu đây chỉ điểm nhất định sẽ trở thành thiên hạ vô địch”.

Tái Thế Nhân đánh ra hai chiêu không trúng đối phương, thân hình lão cũng khó bề lơ lửng trên không được nữa vội nhanh chóng trầm mình hạ lạc xuống đất.

Đặng Tiểu Nhân đôi mắt mở to không chớp nhìn Tái Thế Nhân, ngoài mặt tuy cực kỳ trấn tĩnh chống kiếm mỉm cười đứng vững như núi, nhưng trong lòng run sợ kinh hãi nghĩ thầm:

“Lão quỷ này quả thật lợi hại, Đả Cầu bổng chưa phát ra mà kinh lực đã ào tới trước, lại thêm một luồng hấp lực vô hình lưu chuyển theo thể bổng phát ra như nam châm hút sắt làm cho mũi kiếm bị trượt đi như muốn rời khỏi tay mình, khiến Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp bị giảm uy lực không thể liên thông tiếp ứng cho nhau, nếu như mình không biết sớm chắc giờ này đã bị táng mạng dưới cây Đả Cầu bổng chết tiệt kia rồi. Thiệt là con bà nó!”

Hai người thần sắc nghiêm trọng đưa mắt nhìn nhau.

Bầu không khí im lặng nặng nề bao phủ.

Mặt trời đã lên giữa đỉnh đầu.

Thời khắc đã quá trưa.

Một lúc lâu sau.

Tái Thế Nhân đột nhiên cười ha hả :

- Tiểu huynh đệ ngó xem. Bây giờ trời sắp về chiều bọn ta cứ giao đấu mãi như vậy không biết đến lúc nào...

Đặng Tiểu Nhân cười lạt nói tiếp :

- Ý của lão nhân gia là...

Tái Thế Nhân liếc nhìn Đặng Tiểu Nhân :

- Tiểu huynh đệ kiếm pháp như thần, không biết các hạ có dám cùng lão phu đấu liền ba chiêu để phân thắng bại không?

Đặng Tiểu Nhân cất tiếng cười lớn gật đầu đáp :

- Người trong võ lâm mũi dao thích máu, đầu bị chém nát cũng không sờn, làm gì mà dám với không dám, xin mời lão nhân gia cứ việc xuất chiêu.

Hào khí ngút trời khiến cho người ta thảm sợ.

Thu Hàn Vân định can chàng, nhưng Đặng Tiểu Nhân đã nói vậy, bà đành phải giậm chân thở dài không biết làm sao hơn.

Ánh mắt Tái Thế Nhân chiếu ra tia nhìn quỷ quyệt ung dung cười vang.

- Khẩu khí khá đó, thanh thế khác người, tiểu huynh đệ hào khí khuynh đảo lão phu thật sự đáng kính phục, các hạ từ xa đến là khách, ta nhường cho các hạ xuất chiêu trước đó.

Tái Thế Nhân mưu mô tâm kế hơn người nhưng Đặng Tiểu Nhân cũng không ngốc nghếch, chàng tự biết lực còn kém xa Tái Thế Nhân nếu như không đánh nhanh thắng nhanh cho dù không táng mạng dưới Đả Cầu bổng của Tái Thế Nhân cũng sẽ bị hao tổn chân khí mà chết tươi vì mệt.

Do đó khi giao đấu với Tái Thế Nhân chàng không bao giờ tung hết sức ra mà chỉ lo kiếm đường lui bước.

Cho dù giao đấu kịch liệt ra sao chẳng nữa, Đặng Tiểu Nhân thủy chung vẫn chỉ dùng hai chiêu Thu Thủy Thiên Trường và Thu Phong Vũ Sầu trong Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp để đối phó với Tái Thế Nhân mà thôi, còn chiêu cuối cùng và cũng hàm chứa uy lực hung hiểm nhất là Thu Phong Lạc Diệp vẫn chưa được chàng dùng tới.

Vì thế Tái Thế Nhân ngộ nhận cho rằng Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp chỉ có hai chiêu, sau khi thi triển xong hai chiêu đó tất nhiên lão sẽ hoàn toàn đắc thắng dễ dàng khắc chế được địch thủ.

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười lớn tiếng nói :

- Đã như vậy, vãn bối xin cung kính không nghe theo lệnh lão tiền bối được.

Nói xong chàng lập tức rút tay thu thế kiếm về.

Tái Thế Nhân biến sắc mặt, mắt lộ hung quang, tức khí quá lớn :

- Tiểu tử to gan, ngươi dám khinh thường lão phu hả?

Đặng Tiểu Nhân chấp hai tay, nhếch mép mỉm cười :

- Tại hạ không dám, người ta nói Cường Long chớ nên áp chế Nhược Xà. Lão tiền bối đạo cao đức trọng, tại hạ dù có gan lớn bằng trời cũng không dám vượt qua lễ nghi, xin mời lão tiền bối ra tay trước.

Tái Thế Nhân nghe vậy lòng cực kỳ khoan khoái cười ha hả rồi hỏi :

- Được lắm tiểu huynh đệ, vậy thì chúng ta đồng thời động thủ nhé!

Hai người chăm chú nhìn nhau cùng vận công chờ đợi, không ai khinh suất mà hạ thủ xuất chiêu cả.

Hồi lâu, Đặng Tiểu Nhân bất ngờ xuất thủ, thanh Mạc kiếm đâm tới trước ngực Tái Thế Nhân.

Tái Thế Nhân trở tay xoáy mạnh một luồng kinh lực phát ra đánh bật lưỡi kiếm của đối phương rồi thừa thế xông tới, Đả Cầu bổng chuyển hướng đập xuống đầu Đặng Tiểu Nhân.

Đặng Tiểu Nhân không dám xem thường, thân hình né sang một bên, đã thấy Đả Cầu bổng lướt ngang qua sát người, Mặc kiếm khẽ nhích động đẩy tới, mũi kiếm liên tục nhằm vào ba huyệt Kỳ Môn, Kiên Tĩnh, Đường Môn của Tái Thế Nhân điểm tới.

Đả Cầu bổng của Tái Thế Nhân quét thành một hình bán nguyệt, một luồng kinh lực lợi hại phát ra lẹ hơn sao xẹt phong tỏa đại huyệt Huyền Cơ của đối phương. Đồng thời tả chưởng nhẹ nhàng đẩy tới một luồng kinh phong mãnh liệt cuộn tới như cơn gió lốc lao tới trấn áp lấy ba luồng kinh lực Đặng Tiểu Nhân vừa phóng ra. Đặng Tiểu Nhân và Tái Thế Nhân đồng thời cảm thấy chân động, hai thứ binh khí đột ngột dừng lại, cả hai người nhanh chóng thối lui xa ngoài một trượng.

Đặng Tiểu Nhân hơi thở hồng hộc rú lên một tiếng rồi lại cấp tốc tung mình xông tới, cánh tay phải vươn ra cổ tay xoay động đánh tới.

Một đạo ô quang đen kịt lóe lên, kiếm phong rít veo veo bên tai tỏa ra hơi lạnh kinh người, đâm thẳng vào cánh tay Tái Thế Nhân.

Tái Thế Nhân vừa phong tỏa xong ba luồng ám kinh của đối phương, lão đang thu Đả Cầu bổng về định lao lên trước chuẩn bị xuất chiêu phản kích.

Đặng Tiểu Nhân không đợi Tái Thế Nhân xuất chiêu phản kích. Chàng đột nhiên biến thế không xông đến nữa mà cứ xoay người chuyển động theo vòng tròn quanh thân hình Tái Thế Nhân sử dụng lối cách không xuất chiêu kiếm phong rít lên nghe lạnh gáy.

- Véo... véo...

Mỗi lần xuất thủ những tia kiếm phong xé gió phóng vào những yếu huyệt trên cơ thể Tái Thế Nhân.

Tái Thế Nhân cứ ngưng thần đứng im tại chỗ dồn hết chân lực vào Đả Cầu bổng tùy theo chuyển động của Đặng Tiểu Nhân, đả cầu bổng chốc chốc lại cách không quét ra một ngọn cuồng phong khiến cho cát đá tung lên mù mịt, cuốn sạch những tia kiếm phong của đối phương phóng tới.

Khoảng không gian giữa hai người đang đứng kinh phong bốc lên rợn người cát bụi bay lên mù mịt nhưng hai thứ binh khí vẫn còn cách nhau mấy thước chưa hề chạm vào nhau.

Song thần sắc hai người mỗi lúc một trở nên nghiêm trọng.

Hai bên đều rất minh bạch rằng trận quyết đấu này đã gần đến phân định thắng bại, sắp đi đến chỗ một mất một còn.

Mặt trời đã nghiêng dần về phía tây.

Những áng mây chiều phủ kín khắp trời.

Hai người mãi mê giao đấu không còn thiết gì đến việc ăn uống, thoáng chốc họ đã liều đấu hơn hai chục chiêu.

Đặng Tiểu Nhân mệt mỏi thở hồng hộc mắt trợn trừng mồ hôi đổ xuống như mưa, nặng nhọc dịch chuyển thân hình thể kiếm phát ra dần dần trở nên chậm chạp.

Tái Thế Nhân tuy khá hơn một chút nhưng mồ hôi cũng tuôn ra như suối ướt đầm chiếc trường bào đang mặc trên người.

Thu Hàn Vân để ngang cây ngọc địch trước ngực lưỡng lự không biết có nên xuất thủ tiếp ứng cho Đặng Tiểu Nhân hay không.

Bất ngờ, Tái Thế Nhân điên cuồng cất tiếng cười chỉ Đả Cầu bổng vào trước mặt Đặng Tiểu Nhân lớn tiếng nói :

- Tiểu huynh đệ ngươi chịu nhận mệnh chưa?

Bước chân Đặng Tiểu Nhân loạng choạng, thân hình lão đảo muốn té ngổ, đứt quãng :

- Ngươi... ngươi thật là... Là âm hiểm.

Tái Thế Nhân hết sức đắc ý, cầm Đả Cầu bổng chỉ Đặng Tiểu Nhân đoạn nói tiếp :

- Đánh nhau không nên thật thà như vậy, tiếc rằng trong đầu các hạ thiếu một sợi gân đó thôi.

Nói chưa hết lời đã thấy một luồng kinh lực bắn ra khắp tứ phía lẹ hơn chớp xẹt nhằm đỉnh đầu Đặng Tiểu Nhân chụp xuống.

- Cái đầu thiếu gân chính là lão đó.

Tiếng hú xé tai vang lên.

Bóng người nhanh lẹ lướt tới.

Một đạo ô quang xẹt thẳng lên trời tiếp đó vọng lại tiếng cười sảng khoái của chàng.

- Lão nhân gia, lão hãy ném thử hương vị của Thu Phong Lạc Diệp văn lộ coi nó có ngon không?

Bóng người đan lẫn vào nhau.

Keng... keng...

Hai thứ binh khí chạm nhau nghe thật chói tai.

Tiếng la kinh ngạc đồng thời vang lên.

Hai bóng người lẹ hơn sao xẹt hợp vào nhau rồi lại phân khai.

Trong nháy mắt chung quanh lại trở lại yên tĩnh như cũ.

Bầu không khí trầm mặc thê lương.

Đặng Tiểu Nhân và Tái Thế Nhân đứng đối mặt nhau đôi mắt người nào cũng trợn tròn giận dữ nhìn nhau chằm chằm như chưa có chuyện gì xảy ra.

Lát sau...

Gió nhẹ hiu hiu thổi tới râu tóc lông mày của Tái Thế Nhân đều bay sạch theo làn gió, chỉ còn lại một cái đầu trọc lóc nhẵn thín không một sợi tóc, mặt cũng nhẵn nhụi như một hòa thường xuất gia. Còn Đặng Tiểu Nhân thân mình trần trụi chiếc áo choàng mặc đã bị luồng kinh lực của Đả Cầu bổng xé nát tơi tả, hai bên khoe miệng máu tươi ri rỉ chảy xuống.

Tái Thế Nhân trợn mắt nhìn Đặng Tiểu Nhân nghiêng răng rít lên giọng căm hận.

- Tên tiểu tử xảo quyệt kia.

- Không phải xảo quyệt mà là thông minh.

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười nói tiếp :

- Nếu không như vậy tại hạ há chẳng phải đã mất mạng dưới Đả Cầu bổng của lão nhân gia rồi còn gì.

Tái Thế Nhân đỏ mặt không nói câu nào.

Đặng Tiểu Nhân vòng tay mỉm cười diềm tĩnh lên tiếng nói :

- Hòa hay giao đấu tiếp tùy lão nhân gia định liệu.

Tái Thế Nhân sắc mặt giận dữ trầm giọng đáp :

- Trận chiến hôm nay đến chết mới ngưng.

Đặng Tiểu Nhân ung dung cười lớn :

- Tại hạ cung kính lãnh giáo, mong lão nhân gia tặng cho vài chiêu.

Tái Thế Nhân cười lạnh một tiếng trầm giọng quát :

- Lão phu là người thế nào hả? Người lẽ nào lại để cho ta mang tiếng xử ép tiểu bối, ngươi động thủ trước đi.

Đặng Tiểu Nhân đành vòng tay thi lễ đáp :

- Đã như vậy vẫn bối xin cung kính vâng mệnh.

Nói vừa dứt lời. Đặng Tiểu Nhân nhắc kiếm ngang mày cước bộ di chuyển, xông thẳng tới trước hữu thủ lệ làng vùng ra đang định huy động Mặc kiếm xuất chiêu.

Thốt nhiên, ánh tinh quang lóe sáng.

Tiếng kêu lanh canh nghe thật vui tai.

Tia mắt Tái Thế Nhân hết sức nguy dị nhìn xuống mặt đất không chớp mắt.

Thì ra những hột súc sắc bằng kim cương từ trong lưng quần Đặng Tiểu Nhân rơi xuống đất.

Chàng thấy Tái Thế Nhân nhìn không chớp mắt vào những hột súc sắc rơi trên mặt đất, ánh mắt như ngây như dại chờ đợi mất hồn khiến chàng nghi ngờ không hiểu sự thể ra sao.

Tái Thế Nhân đưa mắt khê liếc nhìn Đặng Tiểu Nhân như muốn nói gì lại thôi.

Đặng Tiểu Nhân với tay lượm những hột súc sắc trên mặt đất mỉm cười nói với Tái Thế Nhân :

- Nếu lão nhân gia thích, vẫn bối xin tặng cho người làm kỷ niệm.

Tái Thế Nhân ngó không chớp mắt hồi lâu mới từ từ cất tiếng hỏi :

- Những con súc sắc này là của người sao?

Đặng Tiểu Nhân gật đầu đáp :

- Đúng vậy.

Tái Thế Nhân lộ vẻ kinh ngạc nét mặt ngờ vực hỏi tiếp :

- Người biết trò đồ bạc.

Đặng Tiểu Nhân thấy Tái Thế Nhân đột nhiên ngừng giao đấu bắt ngờ hỏi chàng có biết đánh bạc không trong lòng tức cười nhưng lại không dám cười, lòng thầm nghĩ:

“Lạ thiệt, lão quỷ này chẳng lẽ mê đồ bạc thành bệnh hay sao?”

Tái Thế Nhân thấy Đặng Tiểu Nhân không thèm để ý lời lão, giọng lão cực kỳ không vui :

- Ta hỏi mi có biết đồ bạc không?

Đặng Tiểu Nhân khẽ gật đầu đoạn cười lớn đáp :

- Biết!

Tái Thế Nhân thoáng vẻ ngạc nhiên sắc mặt trầm xuống, giọng lạnh lùng :

- Nói láo!

Đặng Tiểu Nhân lơ mơ không hiểu nhưng vẫn cứng cỏi đáp :

- Tại hạ nói mình biết đồ bạc có lẽ đâu lại có điều gì không đúng?

Tái Thế Nhân hần học liếc xéo Đặng Tiểu Nhân nói với vẻ không hài lòng :

- Đương nhiên không đúng rồi, lão phu thích võ mê đồ bạc, ngâm mình trong nó đã gần trăm năm nay cũng chỉ có thể nói được là mới hiểu sơ sơ một hai cái thôi, mi vất mũi còn chưa sạch, lớn lối không biết xấu hổ dám nói là biết chơi đồ bạc thật khiến người ta buồn cười chết đi được.

Đặng Tiểu Nhân lúc này mới chợt hiểu lão này là một đồ quỷ.

Chàng không giấu được vẻ vui sướng vội chớp mắt nghĩ ra một kế vòng hai tay mỉm cười đáp :

- Tại hạ biết đồ bạc thật mà, nếu lão nhân gia không tin thì có dám chơi với tại hạ mấy ván không?

Tái Thế Nhân nghe nói đến đánh bạc tinh thần lập tức phấn chấn hẳn lên, liền ném cây Đả Cầu bóng trong tay ra xa hơn chục trượng quên mất trận quyết chiến sinh tử quyết liệt vừa mới xảy ra ung dung cất tiếng cười bảo :

- Được, được lắm, chúng ta cùng chơi với nhau vài ván, tiểu huynh đệ, người muốn chơi loại nào? Bài cừ, đồ súc sắc hay là mật chược...?

Đặng Tiểu Nhân tra kiểm vào vỏ lớn tiếng cười đáp :

- Không có loại nào mà không biết chỉ cần đồ bác là tinh thông tất cả, tùy lão nhân gia ra quyết định.

Tái Thế Nhân vô cùng kinh ngạc nhìn chàng đăm đăm, thần sắc âm trầm bất định hồi lâu mới âm thầm tự nhủ:

“Khẩu khí cuồng vọng không ngờ, song cuồng vọng đến độ làm người ta cảm thấy thích thú, giống hệt ta lúc còn trẻ. Chẳng lẽ đồ kỹ của tiểu tử này cao minh như kiếm pháp của hắn hay sao? Không tuyệt nhiên không thể như vậy cho dù lọt lòng mẹ hắn đã tập luyện cũng chẳng thể nào cao minh hơn ta được, ha ha hắn sẽ thua thôi”.

Tái Thế Nhân cất tiếng cười vô cùng sảng khoái.

Đặng Tiểu Nhân cũng cười cực kỳ thích chí.

Thu Hàn Vân gần như sắp khóc bởi vì bà không biết Đặng Tiểu Nhân biết đồ bác hơn nữa cuộc đồ bác không phải ăn thua bằng tiền bạc mà đem sinh mạng ra đặt cuộc, mà chẳng phải là sinh mạng của một người.

Bởi vì thắng hay thua đều có liên quan đến tính mạng của năm người là Thu Hàn Vân, Thường Thắng Quân, Lãnh Nguyệt My, Bạch Hàng Tổ và Đặng Tiểu Nhân.

Tái Thế Nhân có thể được coi là thiên hạ đệ nhất đồ đồ, một tay cờ bạc khét tiếng có một không hai trên thế gian.

Tay lão run run, cẩn thận mở cái túi bằng vải màu vàng đeo theo bên mình, trong đó có đầy đủ các dụng cụ đồ bác như bài cừ, mật chược, súc sắc... không hề thiếu một thứ gì, song có một cái khiến cho người ta chú ý nhất là một chiếc bát sứ thanh hoa làm từ thời nhà Minh.

Đôi mắt Đặng Tiểu Nhân lóe lên tia nhìn lạ lùng, trở mắt nhìn hồi lâu không chớp vào những dụng cụ đánh bạc đang bày trước mặt.

Tái Thế Nhân liếc nhìn Đặng Tiểu Nhân khe mỉm cười rồi nói :

- Người thật sự muốn chơi mấy ván với lão phu chứ?

Đặng Tiểu Nhân nhẹ nhàng gật đầu đoạn lớn tiếng cười :

- Tiền bối chớ nên tranh luận với tiểu bối phí công cứ nhập cuộc hạ thủ là biết ai hơn ai kém mà.

Tái Thế Nhân cười ha hả :

- Tiểu huynh đệ cũng nhanh miệng đấy chứ biết rõ tâm địa lão phu, nói mau, chúng ta nên chơi bài gì?

Đôi mắt của Đặng Tiểu Nhân vẫn cứ bám chặt vào những dụng cụ đánh bạc, mỉm cười đáp :

- Tùy tôn giá định liệu.

Tái Thế Nhân không nói lảng lạng thu lại tất cả các món đồ vào túi chỉ chừa lại mười hai hột súc sắc cực kỳ tinh xảo làm bằng ngà voi và một cái bát sứ lớn.

Mắt Đặng Tiểu Nhân chiếu ra ánh nhìn quái dị, mặt thoáng lộ vẻ thích thú.

Tái Thế Nhân đưa mắt ngó chàng khe nhếch môi cười hỏi :

- Cái món này... có... có được không?

Đặng Tiểu Nhân gật đầu :

- Được.

Tái Thế Nhân hỏi tiếp :

- Cách chơi ra sao?

Đặng Tiểu Nhân thản nhiên đáp :

- Văn bối nói rồi, tùy ý tôn giá mà.

Tái Thế Nhân hơi bị bất ngờ, nhưng vẫn nói tiếp :

- Được, chúng ta dùng mười hai con súc sắc này gieo ra, ai có điểm cao nhất kẻ đó thắng, tiểu huynh đệ người thấy thế nào?

Đặng Tiểu Nhân bất giác đưa tay sờ vào cái túi đeo ở thắt lưng mỉm cười đáp :

- Được lắm!

Tái Thế Nhân lại nói :

- Ba ván phân định thắng thua, ai được hai ván thì thắng.

Đặng Tiểu Nhân lắc đầu lia lịa :

- Bất tất, một ván là được rồi, nếu như lão nhân gia đổ ra nước bài tổ tông hạo tử, mười hai con súc sắc đều là sáu điểm thì tại hạ sẽ phủ phục cúi đầu nhận thua ngay tức khắc.

Tái Thế Nhân giật nảy mình, ngơ ngẩn nhìn Đặng Tiểu Nhân im lặng không thốt nên lời.

Đặng Tiểu Nhân nhẹ nhàng mỉm cười nói tiếp :

- Nếu như lão nhân gia chỉ đổ ra mười một hột sáu điểm và một hột năm điểm thì tại hạ có cơ may đuổi kịp, vạn nhất mà trời thương giáng phúc, văn bối đổ ra nước bài tổ tông hạo tử thì đương nhiên lão nhân gia phải thua rồi, đúng không?

Tái Thế Nhân gật đầu bảo :

- Tốt lắm, vậy ai đổ trước đây?

Đặng Tiểu Nhân nghiêm giọng đáp :

- Lão nhân gia đạo cao đức trọng dĩ nhiên là phải được đổ trước chứ.

Tái Thế Nhân sững người lão như không dám tin vào tai mình im lặng không nói, vẻ mặt nghi hoặc trở mắt nhìn Đặng Tiểu Nhân.

Không khí trầm mặc nặng nề.

Thu Hàn Vân đứng bên giậm chân tức tối không ngừng đưa mắt ra hiệu cho Đặng Tiểu Nhân.

Chàng ngược mặt nhìn trời giả bộ làm ngơ tựa như không hề ngó thấy. Lát sau, Tái Thế Nhân mới định thần lại mặt thoáng vẻ nghi ngờ lẩm bẩm nói :

- Tiểu huynh đệ, lão phu nếu như may mắn đổ ra ngay nước bài Tổ Tông hạo tử tiểu huynh đệ tự nhiên chưa đánh đã đầu hàng, như vậy há chẳng phải không công bằng hay sao?

Đặng Tiểu Nhân đưa mắt nhìn Tái Thế Nhân như không có chuyện xảy ra điềm nhiên cười nói :

- Lão nhân gia tuy có đồ kỹ cao minh song vận khí của tại hạ lúc nào cũng rất tốt, số đỏ vô cùng.

Tái Thế Nhân bật cười hì hì rồi nói tiếp :

- Ha ha ha, thì ra tiểu huynh đệ tin tưởng vào vận khí, số phận may rủi ư.

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười giọng đầy tự tin :

- Từ lúc tại hạ sinh ra đến giờ bao nhiêu gian nan hiểm trở đều gặp qua, phàm chuyện dữ hóa lành, sự hung hóa cát, văn bối tin rằng vận may bảo đảm không thể bỏ rơi mình đâu.

Tái Thế Nhân nhìn thấy thiếu niên này thần khí ung dung tĩnh tại, mặt mày vui tươi cho dù Thái Sơn sắp đổ xuống đầu sắc diện vẫn không thay đổi quả khiến cho người ta nể phục.

Lại thêm phẩm hạnh, võ công, khí độ, can đảm cơ trí đều hiếm có trong nhân gian.

Tái Thế Nhân lẳng lặng ngắm nhìn Đặng Tiểu Nhân, trong lòng dần dần cảm thấy yêu mến chàng thiếu niên đang đứng trước mặt mình.

Đặng Tiểu Nhân vẫn vui cười ngửa mặt nhìn trời, thần thái cực kỳ nhàn nhã.

Thu Hàn Vân thấy Đặng Tiểu Nhân cứ lẩn tránh ánh mắt của mình, bà giận đến phát run mím chặt môi chỉ hận là không chạy đến tát cho chàng một cái.

Chợt nghe Tái Thế Nhân cười lớn, giọng lão oang oang :

- Đã như vậy, lão phu đây sẽ đổ trước.

Tái Thế Nhân vừa nói vừa đưa tay cầm lấy những hột súc sắc.

- Khoan đã!

Đặng Tiểu Nhân vội giơ tay phải ngăn không cho Tái Thế Nhân cầm mấy hột súc sắc đoạn chàng nói tiếp :

- Lão nhân gia còn quên một điều.

Tái Thế Nhân ngạc nhiên hỏi :

- Ta quên điều gì?

Đặng Tiểu Nhân cất tiếng nói tiếp :

- Tiền đặt cược ra sao?

Tái Thế Nhân giật mình hỏi lại :

- Đặt cược...

Đặng Tiểu Nhân cười to bảo :

- Đúng vậy, đánh bạc mà không có gì để đặt cược há chẳng phải mất hứng lắm sao.

Thu Hàn Vân giận Đặng Tiểu Nhân tím mặt.

Chàng như nhẩn mặt quay qua phía Thu Hàn Vân làm trò quỷ chọc tức bà.

Tái Thế Nhân cũng phải bật cười vì bộ dạng tinh nghịch lạ kỳ của chàng, vội gật gật đầu đáp :

- Được lắm lấy cái gì để đặt cược tùy ý tiểu huynh đệ lựa chọn quyết định.

Đặng Tiểu Nhân vỗ nhẹ vào đầu, nghiêm mặt cất tiếng :

- Lão nhân gia, chúng ta có thể lấy những cái đầu này để làm lễ vật đặt cược không?

Tái Thế Nhân trợn mắt kinh hoàng hồi lâu không nói nên lời.

Thu Hàn Vân cũng hoảng hốt cao giọng quát lớn :

- Mi... mi điên rồi.

Đặng Tiểu Nhân chỉ mỉm cười không đáp.

Im lặng nặng nề phủ xuống.

Chim chóc bay về tổ ấm.

Sắc trời từ từ chuyển sang màu tối.

Tái Thế Nhân trầm tư suy nghĩ một lúc đoạn chậm chạp lên tiếng :

- Tiểu huynh đệ, vật đặt cược này có lẽ hơi lớn quá chăng?

Thực ra Tái Thế Nhân tuyệt nhiên không hề có ý muốn lấy mạng Đặng Tiểu Nhân, bởi vì lão cho rằng mình đã nắm chắc phần thắng trong tay. Lão làm như vậy chỉ là vì chàng mà thôi.

Đặng Tiểu Nhân bức bách Tái Thế Nhân lấy mạng đặt cuộc đương nhiên cũng không phải muốn hãm lão vào tử địa, mà muốn rằng sau khi mình thắng Tái Thế Nhân sẽ dùng mạng lão để đổi lấy tính mạng của năm người trong đó có chàng.

Đương nhiên chàng nghĩ mình sẽ thắng nên mới dám liều mình như thế.

Hai người đều có tâm sự riêng chỉ khổ cho Thu Hàn Vân đứng bên cạnh thấp thỏm lo âu.

Đặng Tiểu Nhân vòng tay cười lớn hỏi :

- Ý của lão nhân gia là...

Tái Thế Nhân chớp mắt thâm nghĩ trong bụng:

“Nếu vật đặt cuộc quá nhẹ nhàng, hắn sẽ cho là mình nhát gan sợ hãi, hắn nào biết rằng lão phu đây không hề muốn lấy cái mạng của hắn...”

Nghĩ đến đây, Tái Thế Nhân liền nói tiếp :

- Lão phu có cách rồi, nếu như tiểu huynh đệ thua thì suốt đời phải làm nô bộc cho lão...

Đặng Tiểu Nhân vội cướp lời :

- Nếu như tại hạ may mắn thắng cuộc thì sao?

Tái Thế Nhân nghiêm mặt đáp :

- Lão phu đương nhiên suốt đời làm nô lệ cho người sai khiến.

Đặng Tiểu Nhân vui sướng vô hạn trong lòng âm thầm tự nhủ:

“Vậy là trời giúp ta rồi nếu như ta thắng lão, chuyến này đến Côn Minh, chẳng những có thêm một cánh tay đắc lực mà Thường Thắng Quân, Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ cũng dễ dàng thoát hiểm, như vậy quá tốt, ha... ha..., có một nô lệ như vậy để cho chủ nhân phân phó ha ha, thật là hết ý”.

Vừa nghĩ đến đây chàng vội lên tiếng :

- Quân tử nhất ngôn.

Tái Thế Nhân cũng tiếp lời :

- Tứ mã nan truy.

Đặng Tiểu Nhân cười bảo :

- Lão nhân gia, hột súc sắc cùng với bát này đều là của người, tại hạ có thể thử tay một cái được không?

Tái Thế Nhân khẽ chớp mắt giọng có vẻ bức bối :

- Thế nào, mi tưởng rằng mấy hột súc sắc này của lão có điều chi gian dối phải không?

Đặng Tiểu Nhân cười ha hả :

- Không phải lão nhân gia quá đa tâm, tại hạ chỉ muốn ước lượng sức nặng và sức phản chấn của hột súc sắc với cái bát để luyện cho quen tay một cái, nếu không chẳng hóa ra tại hạ bị thiệt thòi sao.

Tái Thế Nhân hoàn toàn bất ngờ trước tính cẩn thận của chàng thiếu niên này, lâm nguy vẫn không bấn loạn, công phu trấn tĩnh như vậy thật đáng kể.

Lão đỏ mặt xấu hổ vội vàng gạt đầu.

Đặng Tiểu Nhân dùng tay trái từ từ cầm những hột súc sắc ném vào trong chiếc bát.

Tiếng kêu lanh canh vang lên.

Những hột súc sắc không ngừng chuyển động.

Đặng Tiểu Nhân cùng Tái Thế Nhân nhìn không chớp mắt vào những hạt súc sắc đang xoay tròn trong bát.
Bầu khí cực kỳ khẩn trương hai người đều hồi hộp không dám thở mạnh.

Chẳng bao lâu.

Mười hai hạt súc sắc đã dần dần quay chậm lại.

Đặng Tiểu Nhân cau mày buông tiếng thở dài rồi chậm chạp cúi đầu xuống.

Tái Thế Nhân vui mừng đắc ý lớn tiếng cười ha hả một hồi.

Hai người một buồn một vui trong cực kỳ tương phản.

Trong bát có một điểm sáu hai điểm năm một điểm bốn, ba điểm hai, năm điểm một, điểm cộng lại chỉ có hai mươi chín điểm, nước bài thật quá nhỏ.

Thu Hàn Vân buồn rầu thở dài vội vàng quay mặt đi, cổ giấu dòng lệ đang ẩn hiện trong khóe mắt.

Đặng Tiểu Nhân cũng buồn bã thở dài một tiếng nét mặt sầu muộn cất tiếng nói :

- Xin thỉnh lão nhân gia.

Tái Thế Nhân chớp lấy những hạt súc sắc, cúi đầu nhắm mắt trầm tư hồi lâu đoạn xòe bàn tay ra ném những hạt súc sắc vào trong bát sứ thanh hoa...

- Coong...

Một tiếng động vang lên.

Những hạt súc sắc quay nhanh trong bát.

Thanh âm nghe thánh thót vui tai lạ thường.

Nhưng Thu Hàn Vân nghe như đó là tiếng chuông báo tử dường như có trăm ngàn mũi kim đâm thấu tim bà.

Thời gian vẫn không ngừng trôi qua.

Hạt súc sắc cũng theo đó quay chậm lại dần dần.

Tái Thế Nhân cười lớn quái lạ vô cùng. Đặng Tiểu Nhân cũng thích thú cất tiếng cười theo.

Hốt nhiên.

Mười hai hạt súc sắc đã dừng hẳn lại.

Tiếp đó.

Tiếng la kinh ngạc thét lên.

Rồi sau đó.

Một giọng cười lớn bất ngờ vang lên.

Chỉ thấy.

Đặng Tiểu Nhân nhe răng cười vẻ mặt cực kỳ khoái trá. Mặt Tái Thế Nhân xám ngắt như xác chết, nghiêng rằng tức giận căm hận như muốn cắn nát những hạt súc sắc ra làm vụn mảnh.

Hóa ra mười một hạt súc sắc trong bát là sáu điểm còn lại một hạt là năm điểm, số điểm tuy lớn nhưng không phải là Tổ Tông họa tử.

Trong mắt Đặng Tiểu Nhân chợt lóe lên một tia nhìn giảo hoạt nhưng khó có ai thấy được, chàng cười lớn nói :

- Lão nhân gia điểm quá lớn rồi còn gì Tái Thế Nhân đang xấu hổ đã biến thành tức giận, lạnh lùng quát lớn :

- Phí lời vô ích, đến lượt mi đó.

Đặng Tiểu Nhân cười lạt, giọng ôn tồn :

- Lão nhân gia chú ý tại hạ sắp làm trò cười đây.

Nói chưa hết lời, mười hai hột súc sắc đang nắm chặt trong tay Đặng Tiểu Nhân cũng theo lời nói đột ngột bay ra rơi vào trong bát.

Cách...

Mười hai hột súc sắc đồng loạt xoay tròn trong bát phát ra thanh âm lảnh lót lọt vào trong tai.

Những hột súc sắc không ngừng chuyển động.

Tim Tái Thế Nhân cũng đập dồn dập theo nhịp quay của hột súc sắc trong bát.

Đặng Tiểu Nhân vẫn mỉm cười thần thái vẫn điềm tĩnh như không có gì xảy ra.

Bỗng nhiên, những hột súc sắc dừng lại mười hột sáu điểm, một hột năm điểm chỉ còn một hột vẫn không ngừng chuyển động trong bát.

Tái Thế Nhân nghĩ:

“Cho dù hột súc sắc đang chuyển động có là sáu điểm đi nữa thì số điểm hai người ngang bằng nhau không hơn không kém, tất nhiên bắt phân thắng bại, còn nếu như hột súc sắc kia là năm điểm hoặc bốn điểm thì hẳn thua là cái chắc rồi”.

Suy đoán như vậy thì Tái Thế Nhân hầu như đã nắm chắc phần thắng rồi.

Tái Thế Nhân mỉm cười lòng lại vui sướng vô hạn.

Trời không lường được mưa nắng khi nào, người cũng chẳng biết phúc họa giáng xuống nơi đâu.

Khuôn mặt đang tươi cười rạng rỡ của Tái Thế Nhân đột ngột biến đi đâu mất.

Hột súc sắc đang tiếp tục xoay tròn bỗng ngừng lại nhưng trong tích tắc trước khi ngừng hẳn nó như bị ma quỷ xui khiến đụng nhẹ vào hột súc sắc năm điểm trong bát thế là hai hột súc sắc đồng thời trở mặt, đều biến thành sáu điểm, thật là quỷ dị! Con bà nó!

Mười hai hột sáu điểm, nước bài Tổ Tông hạo tử xuất hiện.

Tái Thế Nhân đang từ kẻ thắng đã biến thành kẻ thua. Thật xui xẻo hết sức.

Đặng Tiểu Nhân đang từ kẻ thua đột ngột thành người thắng cuộc, cực kỳ may mắn, số đỏ không ngờ.

Tái Thế Nhân mặt như xác chết, mồ hôi lạnh ngất tuôn ra, toàn thân run rẩy miệng buông tiếng thở dài thân hình lảo đảo như muốn té.

Thu Hàn Vân mừng rỡ sắc mặt đột nhiên như trẻ ra hàng chục tuổi, quay về phía Đặng Tiểu Nhân vuốt mũi nheo mắt làm xấu.

Đặng Tiểu Nhân không biết làm sao hơn cứ đứng đó há miệng cười như điên dại.

Choang...

Cái bát sứ thanh hoa quý giá đã bị vỡ tan thành từng mảnh. Tái Thế Nhân sau khi hủy xong cái bát đang muốn cầm mấy hột súc sắc ném ra xa, đột nhiên giật mình kinh ngạc mắt chiếu ra những tia nhìn vô cùng kinh dị.

Bởi vì Tái Thế Nhân đưa mắt ngó một hột súc sắc trên tay, mặt đột ngột nhả lại, mắt chiếu ra những tia nhìn hung quang, lão cất tiếng cười lạnh lùng trầm giọng nạt lớn :

- Tiểu tử giỏi thật, mi dám bày trò ma thuật qua mắt lão phu hả?

Đặng Tiểu Nhân cười lạt :

- Ma thuật ở chỗ nào?

Tái Thế Nhân giơ hột súc sắc trong tay lên lạnh lùng hỏi :

- Đây có phải là hột súc sắc của người không?

Chàng gật đầu cười lớn :

- Không sai!

Tái Thế Nhân nộ hỏa bừng bừng lớn tiếng quát :

- Chẳng lẽ đây không phải là ma thuật hay sao?

Đặng Tiểu Nhân lạnh lùng mỉm cười trầm giọng đáp :

- Hừ, lão nói như vậy ta cũng lấy làm hổ thẹn thay cho cái danh vị đại hành gia của lão. Lão nhân gia ơi, may mà ở đây không có ngoại nhân nếu không người ta cười vỡ bụng ra rồi.

Tái Thế Nhân thoáng giật mình, gằm vang như sấm :

- Tiểu tử to gan lớn mật, người nói cái lý của nó cho ta nghe thử nếu không thì sẽ mất mạng dưới tay ta ngay lập tức.

Đặng Tiểu Nhân bật cười cuồng dại hồi lâu mới lạnh lùng lên tiếng :

- Bát và súc sắc đây đều là của lão đúng không? Ta chỉ bắt quá đổi một hột trong đó mà thôi, ta chỉ thử tay nghề một chút để biết rõ tính năng và phân lượng của mười một hột còn lại để có thể linh hoạt ra tay không chế nó tùy tiện.

Đặng Tiểu Nhân chợt ngừng lời, lát sau chàng lại nói tiếp :

- Lại thêm tôn giá tự cho mình là đại hành gia về súc sắc, bị người ta tráo đổi như vậy mà như không biết, hơn nữa nếu tôn giá đến trường đồ bác cùng đánh bạc với người ta lẽ nào lại không chú ý đến việc “đổ cụ” (đồ nghề) có gì giả mạo hay không? Tính năng nó ra sao? Phân lượng nặng hay nhẹ, góc chuyển động nó nhỏ hay lớn, tuy những cái này không có gì thâm ảo nhưng một người thích trò đồ bác không thể không biết.

Tái Thế Nhân ngó Đặng Tiểu Nhân sắc mặt lúc đỏ lúc tái xanh câm lặng không thốt nên lời.

Chàng được thể nói tiếp không hề nhân nhượng :

- Tại hạ bắt quá chỉ đánh tráo có một hột súc sắc mà thôi, cũng được làm bằng ngà voi trọng lượng cũng gần bằng như vậy, mà tôn giá không thể khống chế được nó để đổ ra điểm như ý mình muốn, sao dám xưng là đại hành gia, biết rành về trò đồ bác, không lẽ mỗi lần đồ bác đều phải dùng đồ cụ của mình sao còn của kẻ khác thì không được à.

Chàng nói một hơi không có lưu tình với lão chút nào, Tái Thế Nhân đỏ mặt hổ thẹn vô cùng muốn đào lỗ chui xuống đất cho đỡ thẹn mà thôi.

Đặng Tiểu Nhân điểm nụ cười nhạt đa đoan nói tiếp :

- Tại hạ nói đến thế là đủ rồi, Tôn giá nhận thua cũng được, không nhận thua cũng được. Muốn lấy mạng tại hạ ngay lập tức cũng không hề gì, tại hạ nói hết lời rồi. Người trong võ lâm đầu đao khoái máu, cái đầu của Đặng mỗ đây nếu cần người cứ lấy đi. Những lời của chàng sắc như lưỡi dao làm cho người ta tức nghẹn họng.

Tái Thế Nhân đứng lặng không đáp vẻ mặt trầm ngâm mắt nhìn vào chốn vô định.

Một thoáng tỉnh mạch lạnh người.

Cảm giác khó thở trào dâng nghẹn cứng lồng ngực.

Đột nhiên.

Cộp...

Tái Thế Nhân đã sụm gối quỳ sụp xuống đất.

Bóng người thấp thoáng, Đặng Tiểu Nhân đã đứng tránh qua một bên không chịu nhận lễ.

Tái Thế Nhân nghiêm giọng đáp :

- Người trong võ lâm coi trọng lời nói, tiểu chủ nhân nếu như không nhận lễ lão nô sẽ quỳ đến chết ở đây.

Chàng không biết làm sao liền tung mình lên trước song thủ đồng thời giơ ra định đỡ Thái Thế Nhân đứng dậy.

Tái Thế Nhân dù chết vẫn không chịu đứng dậy.

Cộc...

Đặng Tiểu Nhân cũng quỳ xuống, giọng chàng run run lo lắng :

- Lão nhân gia, chẳng lẽ người muốn văn bối khó xử sao.

Hai bên quỳ đối mặt nhau cúi lạy liên hồi không muốn đứng dậy.

Hồi lâu.

Đặng Tiểu Nhân đột nhiên đứng phắt dậy, trầm giọng hét lớn :

- Đứng lên!

Tái Thế Nhân kinh ngạc nhưng vẫn quỳ dưới đất.

Đặng Tiểu Nhân mặt lộ sắc giận lạnh lùng nạt nộ :

- To gan! Mi dám chống lại lệnh ta sao?

Tái Thế Nhân vừa cúi đầu vừa đáp :

- Lão nô không dám.

Lão chậm chạp đứng dậy, cúi đầu cung kính đứng qua một bên.

Đặng Tiểu Nhân bước lên trước ôm chặt Thái Thế Nhân giọng chàng chân thành bảo :

- Lão nhân gia không nên làm như vậy, nếu quả là người cao hãn thì gọi tại hạ là tiểu huynh đệ, còn tại hạ sẽ gọi người là lão ca ca, như vậy nó mới thân mật hơn một chút.

Tái Thế Nhân một mực lắc đầu :

- Lão nô...

Sắc mặt chàng bỗng lạnh giá trầm giọng bảo :

- Đừng quên đây là lệnh của ta.

Tái Thế Nhân giật mình hoảng sợ kêu lên :

- Tiểu huynh đệ...

Đặng Tiểu Nhân cười vui vẻ lớn tiếng đáp :

- Lão ca ca...

Tái Thế Nhân cảm động đưa mắt nhìn Đặng Tiểu Nhân, miệng cảm thấy mằn mặn, thì ra nước mắt đã tuôn xuống từ lúc nào, khóe môi mấp máy như muốn nói điều gì mà không thốt nên lời.

Đặng Tiểu Nhân lắc vai Thái Thế Nhân, cười hỏi :

- Lão ca ca muốn nói gì vậy?

Tái Thế Nhân đỏ mặt, giọng nói lý nhí :

- Tiểu huynh đệ, lão ca ca muốn học cái tuyệt kỹ đồ súc sắc, mười hai hột sáu điểm, Tổ Tông bạo tử.

Đặng Tiểu Nhân bật cười, giọng vui mừng bảo :

- Được rồi, tiểu đệ sẽ trao hết tất cả, tận tâm chi hết bí quyết thực hành... Song tiểu đệ có một điều kiện.

Tái Thế Nhân cười ha hả nói :

- Tiểu huynh đệ, cho dù người lấy cái đầu của lão ca ca đây làm đồ đựng cái gì chẳng nữa cũng được. Người nói đi, điều kiện gì?

Đặng Tiểu Nhân đưa mắt liếc nhìn về phía ba cái quan tài trước mặt mà không nói gì.

Tái Thế Nhân chớp mắt, cuối cùng đã hiểu ý chàng liền cười ha hả nói :

- Cái này thì quá dễ.

Lão nhẹ nhàng tung mình đã đến trước quan tài, nhích động cánh tay một cái, song chương lệ như điện xẹt, liền hoàn đầy ra.

Bùng bùng...

Nắp quan tài đã bị hấp lực hút bay ra ngoài.

Bóng người lướt tới.

Thường Thắng Quân, Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ đã nhẹ nhàng hạ lạc xuống trước mặt Đặng Tiểu Nhân.

Xem tiếp hồi 30 Tái Thế Nhân

30. Hồi 30 Tái Thế Nhân

Trên đỉnh cốc có một đất bằng phẳng, mùi cây cỏ thanh thoát mê hồn, hương rượu tỏa khắp tứ phía.

Thường Thắng Quân lặng thinh không nói cứ âm thầm rót hết chén này đến chén khác, dường như ban này bị đánh một trận nên thân đến bây giờ trong lòng vẫn còn uất ức chưa nguôi.

Tái Thế Nhân lấy khuỷu tay hích nhẹ vào người Thường Thắng Quân, cười ha hả nói :

- Tiểu hóa tử, rượu là của ta, cái mạng là của người đó, vạn nhất uống đến mất mạng sẽ không ai dọn xác người đâu, chỉ có nước quăng ra đường cho chó ăn mà thôi, Thường Thắng Quân nhìn lão, chỉ ngửa cổ ừng ực uống cạn chén rượu, đánh không thắng, chửi cũng thua chỉ còn mỗi cách uống rượu tiêu sầu chứ đâu còn độc chiêu nào khác.

Bạch Hàng Tổ liếc nhìn Tái Thế Nhân nhỏ nhẹ cất tiếng :

- Lão nhân gia...

Tái Thế Nhân trợn mắt, giọng có vẻ bức bối :

- A đầu, mi gọi ta bằng gì? Tục ngữ nói gà gà theo gà, lấy chó đi với chó, đúng không hả? Người được gả cho tiểu huynh đệ của ta, thử nghĩ coi người phải gọi ta bằng gì?

Bạch Hàng Tổ đỏ bừng mặt, xấu hổ thẹn thùng cúi đầu xuống.

Tái Thế Nhân đưa mắt nhìn đôi Kim Đồng Ngọc Nữ Đặng Tiểu Nhân và Bạch Hàng Tổ, vui vẻ hài lòng khẽ gật gù, chột hứng chí khoan khoái bật cười ha hả :

- A đầu, có chuyện gì cứ nói, lão ca ca đây biết được gì sẽ nói hết cho người nghe.

Bạch Hàng Tổ từ từ ngẩng đầu lên nét mặt hãy còn vẻ e thẹn cất tiếng hỏi :

- Lão ca ca, những người nằm trong quan tài để trước tấm bình phong bằng đá là những ai vậy?

Tái Thế Nhân ngửa cổ uống cạn chén rượu, rồi nói nhỏ :

- Không phải người!

Bạch Hàng Tổ ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Không là người, vậy... vậy là cái gì?

Tái Thế Nhân mặt trở như đá, lạnh lùng đáp :

- Quỷ.

Bạch Hàng Tổ run bắn người, sợ hãi không nói được gì.

Lãnh Nguyệt My mỉm cười giọng dịu dàng :

- Lão ca ca, người nói thật hay nói đùa?

Tái Thế Nhân trừng mắt, nghiêm giọng bảo :

- Ai lại nói đùa với người, không tin các người lại thử xem.

Một thoáng trầm mặc đi qua.

Bạch Hàng Tổ sợ sệt đưa mắt nhìn Tái Thế Nhân, đoạn nài hỏi tiếp :

- Lão ca ca, vậy thì mấy cái quan tài trống không dùng để làm gì?

Tái Thế Nhân vừa uống rượu vừa đáp :

- Đương nhiên là cũng để dành cho quỷ nằm.

Lãnh Nguyệt My cực kỳ kinh ngạc vội cướp lời :

- Cũng để cho quỷ dùng à? Quỷ ở đâu? Ai có thể bắt quỷ?

Tái Thế Nhân hướng mắt ngoảnh về sơn đạo phía dưới nơi vách đá mà họ đang ngồi :

- Quỷ từ dưới vách đá này leo lên. Lão ca ca đây biết bắt quỷ.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ đưa mắt nhìn nhau, mặt mày thất sắc thân hình khẽ run lên, ánh mắt toát ra vẻ kinh sợ vội di động thân hình, hai người ngồi sát lại bên nhau.

Thu Hàn Vân và Đặng Tiểu Nhân tuy không tin có quỷ nhưng thấy Tái Thế Nhân nét mặt nghiêm chỉnh nói năng chắc chắn như vậy, cũng không khỏi rùng mình lạnh gáy, trong lòng kinh hãi, bất giác hướng mắt nhìn xuống phía dưới vách đá.

Thường Thắng Quân ngồi một bên này giờ không nói tiếng nào, cứ uống rượu một mình cuối cùng không nhịn được nữa, bèn hấp háy đôi mắt chuột, lạnh lùng lên tiếng :

- Trời đất sáng sủa, thế giới thanh bình như vậy làm sao mà có ma quỷ xuất hiện được?

Tái Thế Nhân cười lớn :

- Lão phu đây bình sinh không hề nói điều ngoa xảo trá. Mời chư vị lên trên vách đá này cùng ăn uống, mục đích là để cho chư vị thấy được quỷ sống, khoảng canh ba quỷ sẽ đến. Tiểu hóa tử nếu người có gan thì cùng liên thủ với lão phu đi bắt quỷ, nếu nhát gan bây giờ người hãy co đuôi rút cổ trốn đi chỗ khác cho ta.

Thường Thắng Quân tức giận trợn mắt ngoảnh Tái Thế Nhân, uất ức muốn nhổ vào mặt lão già mấy cái cho hả giận, mặt đỏ bừng như lửa hai mắt đục ngầu.

Tái Thế Nhân thấy vậy không khỏi bật cười khoái trá :

- Tiểu hóa tử đừng có tức mãi như thế, muốn đánh nhau hả, dễ thôi, lúc nào lão phu cũng đợi người đó.

Thu Hàn Vân sợ Thường Thắng Quân nổi nóng xung đột với Tái Thế Nhân vội nói xen vào :

- Lão nhân gia, lẽ nào trên thế gian có quỷ thật sao?

Tái Thế Nhân buông tiếng thở dài, lầm bầm nói :

- Thu nữ hiệp, yêu ma quỷ quái nhan nhản trong chốn giang hồ nơi chốn vô lâm, hoành hành khắp chốn không lúc nào không có, nếu nghi ngờ không tin người cứ đợi đó sẽ thấy.

Lời Tái Thế Nhân chất chứa bao huyền cơ ảo diệu.

Thu Hàn Vân chớp mắt, âm thầm nghĩ ngợi:

“Ngữ khí của lão này không rõ ràng, lẽ nào trong đây lại có thâm ý nào khác?”

Đặng Tiểu Nhân hiểu ngay hàm ý trong lời nói của Tái Thế Nhân, liền gật đầu mỉm cười :

- Lão ca ca, trong biển mê mông, chúng sinh muôn vạn này đâu có thiếu quý vật, đâu chỉ trong giang hồ võ lâm mới xuất hiện được?

Tái Thế Nhân giơ tay vỗ vai Đặng Tiểu Nhân, mặt mày hoan hỉ cười lên ha hả :

- Tiểu huynh đệ hiểu được tâm ý ta rồi. Nào hai ta cùng cạn chén.

Đặng Tiểu Nhân nâng chén rượu lên giữa cổ uống một hơi cạn sạch.

Tái Thế Nhân đặt chén rượu xuống quay qua nhìn Thu Hàn Vân, hỏi :

- Lão phu có việc này không biết Thu nữ hiệp có cho phép hay không?

Lúc này Thu Hàn Vân chẳng những bội phục võ công tuyệt thế của Tái Thế Nhân, mà thấy ông phóng khoáng thoải mái lòng dạ rộng rãi, lời nói như có kim châm khiến người ta mới nghe cảm thấy bức bối nhưng chợt nghĩ đến lão nhân này chỉ cô độc một mình, tiềm ẩn nơi hoang sơn tất phải có uẩn khúc thương tâm mà người ngoài không hay biết, nghĩ đến đây bà bỗng sinh lòng thương cảm xót xa vội chấp hai tay hạ giọng đáp :

- Xin lão nhân gia cứ nói. Thu Hàn Vân này có thể làm gì trong khả năng của mình quyết không để lão nhân gia phải thất vọng đâu.

Tái Thế Nhân gật đầu cười nói :

- Thu nữ hiệp cũng nhanh miệng đấy chứ, chẳng hổ danh là bậc anh kiệt trong giới nữ lưu.

Tái Thế Nhân chợt im lặng, hữu thủ tuy vỗ nhẹ vào vai Đặng Tiểu Nhân, nhưng mắt lại liếc nhìn Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ, cười ha hả nói tiếp :

- Tiểu huynh đệ đây có kỳ duyên với lão phu, lão muốn đem cái công phu Thái Âm Huyền Tiên Cương Khí tâm thương và vài chiêu thức dùng đùa nghịch cho vui như những kỹ xảo, truyền thụ lại cho lệnh đồ để chút nữa khi bất quý có lẽ phải dùng tới nó, không biết Thu nữ hiệp có thuận tình bằng lòng không?

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ vui mừng hiện ra trên mặt, nhưng trước mặt ân sư không dám tự tiện biểu lộ chủ ý của mình, bèn lẳng lặng đưa mắt nhìn ân sư, ánh mắt chan chứa tràn đầy niềm hy vọng.

Thu Hàn Vân cũng hoan hỉ ra mặt, cảm kích đáp ngay :

- Lão nhân gia là kỳ nhân xuất thế, võ công quán tuyệt trong thiên hạ. Lão nhân gia chịu vui lòng chỉ điểm cho tiểu đồ đó là phúc phần của nó. Thu Hàn Vân vô cùng cảm kích, lẽ nào lại dám chối từ thịnh tình của người.

Thu Hàn Vân ngừng lời quay sang Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ dặn dò :

- Các người ngộ được kỳ duyên ơn như tái tạo, thoát thai chuyển cốt hóa đá thành vàng. Đây là phúc đức của các người từ kiếp trước để lại. My nhi, Tổ Nhi sao không mau đến khấu đầu bái kiến lão nhân gia.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ vội quỳ xuống cúi lạy.

Tái Thế Nhân cười lớn, hữu thủ nhẹ nhàng nhấc lên, cầm chén rượu kê lên miệng.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ sắp sửa gập gối quỳ xuống đất, đột nhiên hai người cảm thấy một luồng kinh lực vô hình từ từ phát nhẹ nhàng ngăn họ lại, cả hai dù cố gắng cách nào cũng chẳng thể quỳ xuống bái lạy được.

Thường Thắng Quân lộ vẻ kinh dị trên nét mặt, muốn nói cái gì nhưng không mở miệng ra được.

Đặng Tiểu Nhân há hốc miệng, trợn mắt ngó trân trân vào cảnh tượng đang diễn ra trước mắt.

Bạch Hàng Tổ cũng Lãnh Nguyệt My đỏ bừng mặt không biết làm sao cho phải.

Thu Hàn Vân thấy trong lòng không khỏi chấn động, vội mỉm cười báo với hai đồ đệ và Tái Thế Nhân :

- Không ngờ lão nhân gia đã luyện được Phật môn Giáng Ma đại pháp Vô Tướng thần công đến mức vi diệu, công ý sông thành, đạt tới cảnh giới tối cao, thu phát tùy ý tại tâm khiến cho tiểu nữ một phen mở mắt. Thật đáng khâm phục vô cùng, lão nhân gia đây là cao nhân thế ngoại thế không thích những lễ tiết nơi phàm nhân tục tử hai người hãy tránh ra đi, lão nhân gia miễn lễ đó.

Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My vừa đứng dậy thì luồng kinh lực vô hình cũng biến mất.

Đặng Tiểu Nhân lúc này mới biết hóa ra là Tái Thế Nhân bày trò lộng quỷ trên ghẹo ngăn cản hai người.

Tái Thế Nhân đưa mắt ngó Thu Hàn Vân cười ha hả nói :

- Nhân quan như thần, kiến thức hơn người. Lão phu múa rìu qua mắt thợ làm trò cười cho Thu nữ hiệp.

Thu Hàn Vân thấy Tái Thế Nhân khen mình, vội từ chối luôn miệng không hề dám nhận lời khen.

Tái Thế Nhân vẫy tay cười lớn, gọi Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My :

- Các người mau lại đây.

Hai người vội bước lên trước cung kính đứng qua một bên.

Tái Thế Nhân nói tiếp :

- Quay lưng lại ngồi xếp bằng tĩnh tọa đi.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ vội y theo lời, quay lưng ngồi xuống tĩnh tọa.

Tái Thế Nhân lạnh lẽo vung hai cánh tay ra, song chưởng lẹ như xẹt áp chặt vào giữa lưng của hai người.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ chợt rung mình, một luồng nhiệt lưu đã tràn vào cơ thể.

Bỗng nghe tiếng Tái Thế Nhân trầm bổng vang lên :

- Lão phu đang đả thông kỳ kinh bát mạch, khai thông sinh tử huyền quan cho hai người, sao còn không ngưng thần vận khí dứt trừ tạp niệm để cho chân khí của lão phu có thể hợp...

Thanh âm của Tái Thế Nhân tuy không lớn lắm, song Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ nghe như tiếng sấm ầm ầm nổ vang trên đầu, vội nhắm mắt ngưng thần vận khí hành công.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ lan tâm huệ cốt tư chất thông minh hơn người, từ ấu thơ đã theo chân Thu Hàn Vân được bà chỉ giáo tận tình nên đã có cơ sở nội công tương đối vững vàng.

Thoáng chốc linh đài của hai người đã linh thông, thần quang từ bên trong chiếu ra, một luồng chân khí tràn vào trong cơ thể hai người, luồng nhiệt lưu mãnh liệt ào ạt tràn vào đã dung hòa với nội lực có sẵn trong thể trạng của họ làm một.

Luồng hơi nóng xuyên qua kỳ kinh bát mạch tỏa ra khắp châu thân.

Thu Hàn Vân thấy ái đồ Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ thần quang hiển khí tụ lại trên đỉnh đầu, hai mạch Nhâm đốc đã được Tái Thế Nhân dùng Phật môn Giáng Ma đại pháp Vô Tướng thần công đả thông, trong lòng cực kỳ sung sướng tựa như sắp khóc.

Vô công có thể đạt được thành tựu hay không liên quan cực kỳ to lớn đến việc có đả thông hai mạch Nhâm đốc hay chưa?

Đả thông hai mạch nhâm đốc là cảnh giới tối cao mà bất cứ nhân vật nào trong võ lâm cũng hằng mơ tưởng tới, có không ít người đã khổ luyện suốt đời cũng không cách nào đạt được mục đích mà nay Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My lại bất ngờ gặp được kỳ duyên, từ họa biến thành phúc, đây chẳng phải là thiên cơ định sẵn hay sao?

Thời gian cần một tuần trà.

Tái Thế Nhân thành linh thu song chưởng về thản nhiên nâng chén rượu uống một hơi cạn sạch.

Bạch Hàng Tổ, Lãnh Nguyệt My từ từ mở mắt quay đầu nhìn lại Tái Thế Nhân, còn chưa kịp nói gì đã nghe Tái Thế Nhân cười ha hả :

- Hai người thử xem có thể bay lên vách đá cao đối diện kia không?

Lãnh Nguyệt My cùng Bạch Hàng Tổ vội ngược mặt nhìn lên bất giác mặt hiện vẻ lúng túng.

Liền nghe Tái Thế Nhân Thế Nhân trầm giọng thúc giục :

- Mau lên!

Toàn thân Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My chợt run lên, nhè nhẹ đưa mắt nhìn về phía Thu Hàn Vân và Đặng Tiểu Nhân cầu cứu.

Nào ngờ Đặng Tiểu Nhân và Thu Hàn Vân cứ ngửa mặt ngó lên trời làm như không biết gì.

Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My buông tiếng thở dài, lặng im không nói.

Tái Thế Nhân lạnh lùng quát :

- Mau lên!

Bạch Hàng Tổ, Lãnh Nguyệt My liếc nhìn về phía Thường Thắng Quân, lòng thầm nhủ:

“Sự phụ nổi danh trong võ lâm, tiếng tăm vang khắp giang hồ. Hai chị em ta cho dù tài nghệ còn non kém nhưng quyết không thể làm tổn hại đến uy danh của người. Thân này dù có nát ra làm trăm mảnh cũng được”.

Hai người nghĩ đến đó liền đưa mắt nhìn nhau đồng thời đứng bật dậy, hít một hơi chân khí song cước điểm mạnh xuống đất vọt lên vách đá đối diện.

Bóng người tựa như sao băng nhanh hơn điện xẹt, đà phóng nhanh trước mắt Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My bỗng nhiên tối sầm lại, hai người vội thu thế, nhưng đã không còn kịp.

Một tiếng động lớn vang lên thân hình đã đụng vào vách đá.

Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My đầu văng mắt hoa, té phịch xuống đất, vội định thân quay đầu lại nhìn bỗng giật mình ngạc nhiên la lên một tiếng rồi ngậm miệng lại ngay.

Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My không hề ngờ được cái nhún chân của mình vừa rồi đã khiến thân hình vọt ra khỏi hiệp cốc bay ra xa mấy chục trượng, Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ lúc này mới cảm thấy công lực của mình đã tiến gấp bội phần như vậy. Hai người thử vận khí, chỉ cảm giác được nội lực cực kỳ sung mãn tựa như sóng biển cuộn cuộn dâng dâng lên liên miên bất tận, đang muốn trào ra khỏi cơ thể, xuyên qua kỳ kinh bát mạch không hề ngưng trệ, hai mạch Nhâm Đốc đều được thông suốt dễ chịu vô cùng.

Nhân vật trong võ lâm dày công khổ luyện suốt cả đời cũng chưa chắc đã được cảnh giới tối cao như ý.

Nhưng mà chỉ trong thời gian cực kỳ ngắn ngủi Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My đã được như ý nguyện, đạt tới cảnh giới tối cao mà bao người hằng mơ ước, thế là họ không nén được, hai dòng lệ tuôn chảy nơi khóe mắt, cảm kích nhìn Tái Thế Nhân không biết tạ ơn sao cho hết.

Chợt nghe tiếng vỗ tay vang lên dồn dập.

Tiếp đó là tiếng Tái Thế Nhân cười lên ha hả :

- Tiểu a đầu đừng khóc mãi như thế, lại đây mau. Lão phu sẽ truyền dạy cho hai người Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí để lát nữa các người cùng ta đi bắt quỷ.

Bóng người lướt tới, thanh thoát linh diệu cô cùng nhìn như tử yểm lướt xuyên mây.

Trong nháy mắt, Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My đã bay vào lòng Thu Hàn Vân, hai người cùng đưa mắt nhìn ân sư, nước mắt từ từ tuôn xuống, trên mặt hai người lộ ra niềm vui khôn xiết.

Đặng Tiểu Nhân thấy vậy trong lòng cực kỳ sung sướng, vội chấp hai tay, quay về phía Tái Thế Nhân cười lớn :

- Đa tạ lão ca ca, đa tạ...

Tái Thế Nhân nhấp nháy mắt lên giọng trách mắng :

- Hừ, cái gì? Có liên quan gì đến người đâu. Người... người tạ ơn ta làm quái quỷ chi vậy? Thật là cái đồ mặt dày không biết xấu hổ.

Đặng Tiểu Nhân lấy tay vuốt chót mũi, mặt đỏ bừng ngượng ngập cúi đầu xuống, đưa mắt liếc trộm Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My.

Hai người thấy bộ dạng của Đặng Tiểu Nhân như vậy, bèn không nhịn được nữa, bật cười hì hì nhưng chợt nghĩ tới ẩn ý trong lời nói của Tái Thế Nhân, hai người bất giác cũng thẹn đỏ cả mặt, lại lao vào lòng Thu Hàn Vân.

Tái Thế Nhân nhìn Đặng Tiểu Nhân rồi nhìn lại Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My thấy thái độ của Kim Đồng Ngọc Nữ ngây thơ khả ái như vậy, liền cất tiếng cười thích thú.

Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My giậm chân lườm Tái Thế Nhân một cái giọng giận dỗi nũng nịu :

- Lão ca ca hư quá, xấu chết đi thôi!

Tái Thế Nhân nghe vậy chẳng những không im lặng mà còn cất tiếng cười lớn hơn, hồi lâu không dứt.

Thu Hàn Vân nhẹ vuốt tóc Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ, đoạn cười mắng :

- Hai người không được vô lễ, sao còn chưa chịu đến cảm tạ đại ơn đại đức của lão nhân gia.

Tái Thế Nhân vừa nghe vội xua tay lắc đầu bảo :

- Đừng, lão phu không thích những thứ phàm tục này đâu...

Tái Thế Nhân chợt ngừng lời đưa tay chỉ vào một nơi xa xa phía trước rồi nói tiếp :

- Trong gian thạch thật sâu thẳm kia quanh năm không có ánh sáng dương quang chiếu vào, trong đó cực kỳ âm u lạnh giá mỗi lúc đêm đến khí âm hàn từ dưới đất bốc lên, hết sức thích hợp cho việc luyện Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí. Song nếu không hấp thu viên mãn thì khó tránh khỏi nguy cơ sẽ bị tẩu hỏa nhập ma. Trời chẳng còn sớm nữa, chúng ta đi thôi.

Đặng Tiểu Nhân muốn đi theo, nhưng sợ bị Tái Thế Nhân trêu chọc nên vẫn đứng im bất động.

Tái Thế Nhân không để yên cho chàng, lại chớp mắt trầm giọng nói lớn :

- Tiểu tử, ngươi bị trời trồng rồi hay sao mà cứ đứng ngây ra đó còn không đi mau hộ pháp cho thê tử ngươi luyện công hả? Nếu như yêu ma quỷ quái đến bắt hai a đầu này đi, lão ca ca đây không có lỗi lầm gì đâu nhé. Lúc đó để coi tiểu tử ngươi sẽ tính sao?

Vừa nói xong, bóng người lao vút đi thoáng chốc đã không còn thấy Tái Thế Nhân đâu nữa.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ cũng nóng mặt khê liếc Đặng Tiểu Nhân một cái, đoạn đề khí song cước điểm xuống đất phóng tới nhanh hơn sao xẹt theo sau Tái Thế Nhân.

Đặng Tiểu Nhân mặt đỏ như lửa, không biết nên đi hay không dùng dằng hồi lâu không quyết.

Thu Hàn Vân muốn cười lại e Đặng Tiểu Nhân không nén được cơn giận, vội bước lên trước thì thầm nói :

- Hải tử! Đi mau đi.

Đặng Tiểu Nhân thẹn đỏ mặt, nhẹ nhàng tung mình vọt đi sau đuổi theo ba người.

Thu Hàn Vân thấy Thường Thắng Quân vẫn ngồi phiến muội uống rượu một mình, vội cười nói với lão :

- Thường huynh lịch duyệt giang hồ, kiến thức sâu rộng đoán người không sai. Chẳng biết huynh có thể nhìn ra võ công lai lịch xuất thân của Tái Thế Nhân cùng với sư môn, môn phái của lão không?

Tính khí của Thường Thắng Quân lạ vô cùng, cơn giận mau đến rồi cũng mau đi, bỗng thấy Thu Hàn Vân cất giọng nể phục thỉnh cầu lão chỉ giáo, trong lòng chợt cao hứng, bao nhiêu bực tức dồn nén trong lòng từ nãy đến giờ thốt nhiên bay biến đi hết.

Chỉ thấy lão nhấp nháy đôi mắt nhỏ xíu suy nghĩ hồi lâu mới chậm rãi nói :

- Lăng Hư Phi Độ và Vô Tướng thần công đều nằm trong Phật môn Giáng Ma Vô Tướng tâm pháp. Nếu như mà nói lão xuất thân từ Thiếu Lâm, chắc rằng quá ư là khiên cưỡng, gượng ép bởi vì Lăng Hư Phi Độ và Vô Tướng thần công đã thất truyền trong giang hồ mấy trăm năm nay. Từ lúc Đạt Ma sư tổ tu thành chính quả đến nay, nghe nói trong Thiếu Lâm chưa có ai luyện được hai môn công phu đặc dị này của Phật môn Giáng Ma Vô Tướng tâm pháp cả.

Thu Hàn Vân mỉm cười đáp :

- Song Thường huynh cũng đừng quên rằng Lăng Hư Phi Độ và Vô Tướng thần công xuất ra từ trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm đúng không? Điều này phải được giải thích ra sao?

Thường Thắng Quân lặng thinh không biết trả lời thế nào cho phải.

Một thoáng trầm mặt.

Mắt Thường Thắng Quân hé lộ kỳ quang võ đầu đánh bóp một cái, đột nhiên cất tiếng hỏi :

- Thu nữ hiệp có biết lai lịch Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí hay chăng.

Thu Hàn Vân cười nhạt nói tiếp :

- Nếu như thân già này đoán không sai, Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí là một tuyệt nghệ trấn sơn Thái Âm giáo đã thất truyền trong võ lâm gần trăm năm nay rồi.

Thường Thắng Quân gật đầu cười bảo :

- Thu nữ hiệp quả nhiên cao minh, nhưng Thu nữ hiệp chớ quên rằng Thái Âm giáo chủ thu nhận nữ nhân, còn lão quỷ này trong người lại mang tuyệt kỹ của Thái Âm giáo chủ, không biết phải giải thích điều này sao mới đúng?

Thu Hàn Vân bất giờ cứng họng không biết đối đáp thế nào.

Thường Thắng Quân sợ lời nói của mình quá nặng nề làm cho Thu Hàn Vân không vui, vội dừng lời không nói nữa.

Thu Hàn Vân vẫn điềm tĩnh mỉm cười nói tiếp :

- Thái Âm giáo tuy không phải danh môn chính phái, song trong giang hồ cũng lừng lẫy tiếng tăm. Cho dù Tái Thế Nhân xuất thân từ Thiếu Lâm hoặc từ Thái Âm giáo nguồn gốc chính phái hay tà môn, cũng chẳng nên tranh luận sự thật làm gì, không biết Thường huynh có thuận ý hay không?

Thường Thắng Quân dù cực kỳ tán thành chủ ý của Thu Hàn Vân, nhưng lão hận Tái Thế Nhân đến xương tủy chỉ khẽ nhếch mép mỉm cười, mặt không hề biểu lộ điều gì.

Lúc này Tái Thế Nhân, Bạch Hàng Tổ, Lãnh Nguyệt My đã ngồi xếp bằng ngay ngắn trong thạch động tạo thế thành một hình tam giác.

Đặng Tiểu Nhân chống kiếm đứng cách đó không xa để hộ pháp, bảo vệ ba người trong lúc luyện công.

Trong gian thạch động sâu hun hút này cả năm không hề thấy bóng mặt trời nên không khí cực kỳ âm hàn lạnh lẽo.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ sau khi bước vào thạch động, lập tức cảm thấy khí lạnh bốc lên, khó chịu khôn cùng, chân tay tê buốt cơ hồ như không còn cử động được nữa, vội điều hòa chân khí ngồi xuống xếp bằng cứ theo khẩu quyết và tâm pháp của Tái Thế Nhân truyền thụ mà luyện tập.

Khí âm hàn trong thạch động từ từ được hít vào trong bụng rồi dùng chân khí của bản thân thúc đẩy nó xuyên qua kỳ kinh bát mạch rồi tỏa ra khắp châu thân.

Đây là bước đầu nhập môn công phu Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí khiến cho người luyện công sợ khí âm hàn xâm nhập vào mình, rồi sau đó mới thu khí âm hàn qui tụ về một chỗ để sử dụng.

Sau khi xong bước nhập môn cơ bản, mới bắt đầu hấp thu khí âm hàn từ bên ngoài vào, lấy nội công khổng chế lưu giữ nó trong thân thể, lúc đối địch mới dùng nội lực bức bách khí âm hàn thoát ra để khắc chế địch thủ đã thương đối phương một cách vô hình.

Luyện công phu Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí này không những phải có tâm pháp, khẩu quyết mà còn phải lựa một nơi quanh năm không có ánh sáng chiếu vào, khí âm hàn tụ lại một chỗ mới có thể có thành tựu.

Hơn nữa khí âm hàn xuyên qua kỳ kinh bát mạch tràn vào khắp các yếu huyết trong châu thân song không được lưu giữ lâu trong thể nội, nếu không cẩn thận nó sẽ ngưng kết thành thương tổn, nhẹ thì tàn phế suốt đời, nặng thì tẩu hỏa nhập ma mất mạng ngay tức khắc.

Lúc đầu Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My cực kỳ lo lắng, cứ nhất chiếu theo tâm pháp khẩu quyết mà luyện tập không dám lơ là chút nào, vừa hấp thu vài hơi khí âm hàn đã thấy trong người lạnh buốt khó chịu, vội ngừng ngay lập tức, vận công điều tức đợi cho cái lạnh trong thân mình tiêu tan mới bắt đầu luyện lại.

Tái Thế Nhân ngồi bên cạnh chỉ điểm lại có Đặng Tiểu Nhân đứng một bên hộ pháp. Hơn nữa Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My căn cốt dị bẩm thông minh hơn người phút chốc hai người đã không còn sợ khí âm hàn nữa mà đã từ từ thu khí về một chỗ để sử dụng.

Thời khắc khoảng ăn xong bữa cơm.

Thân hình Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ dần dần tỏa ra một làn sương mỏng, bay lượn quanh người vô cùng huyền ảo, cho dù gió núi thổi rất mạnh cũng không tài nào thổi bay làn sương đang tỏa ra uốn lượn quanh thân thể hai người.

Tái Thế Nhân thấy vậy, ánh mắt hé lộ kỳ quang tỏa ra một tiếng khoan khoái.

Đặng Tiểu Nhân thấy nét mặt Thái Thế Nhân vui mừng biết rằng Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My luyện công đã viên mãn xong xuôi, lòng vui sướng cực độ mừng thầm cho hai người.

Màn sương đột ngột biến mất, Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My chậm chạp đứng dậy, vội vàng quay về phía Thái Thế Nhân thi lễ, đoạn đồng thanh hô lớn :

- Đa tạ lão ca ca truyền nghệ chi đức.

Tái Thế Nhân chỉ Đặng Tiểu Nhân cười lên ha hả :

- Đừng có tạ ơn lão ca ca đây làm chi, muốn hả? Các ngươi phải cảm ơn hần kia.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ thẹn đỏ mặt từ từ cúi đầu xuống.

Đặng Tiểu Nhân chớp mắt, giọng cố ý giả bộ tức giận :

- Lão ca ca làm như vậy không được đâu nhé, ta đâu có chọc ghẹo hay làm phiền gì lão đâu mà lão kêu ta vào đây bắt ta đứng không suốt buổi chẳng nói gì đến ta. Vậy ta vô đây làm quỷ gì vậy?

Tái Thế Nhân nhảy dựng lên, dí tay vào chóp mũi của chàng, đoạn bực mình thét lớn :

- Nghe nói ngươi thông minh sao bây giờ còn ngu quá hả? Ngươi thật sự không hiểu hay cố ý bày trò chọc tức lão ca ca đây?

Chuyện này khiến chàng cảm thấy hồ đồ.

Tái Thế Nhân liếc nhìn Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My đoạn nói tiếp :

- Nói ra thì sợ hãi tiểu nha đầu này giận chứ, thực tâm lão ca ca đây không muốn dạy võ công cho họ đâu...

Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My Hàng Tổ muốn nói gì nhưng bị Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ Nguyệt My nhảy mắt ra hiệu cho nàng đừng nên mở miệng.

Sắc mặt Đặng Tiểu Nhân không vui, chàng trầm giọng hỏi :

- Lão ca ca, ta tin rằng không có ai bức bách lão ca ca.

Tái Thế Nhân gật đầu đáp :

- Không sai, chẳng ai bức bách ta cả.

Đặng Tiểu Nhân càng hồ đồ hơn, mặt lộ vẻ nghi hoặc :

- Ta không hiểu ý của lão?

- Người phải hiểu.

Tái Thế Nhân thở dài hồi lâu mới tiếp tục lên tiếng :

- Người nào cũng vì người mình yêu mến mà đi làm những chuyện mà bản thân không hề thích thú chút nào...

Đặng Tiểu Nhân cảm động nắm chặt hai tay Tái Thế Nhân, giọng chàng trầm trầm :

- Lão ca ca, ta...

Tái Thế Nhân cười trong lòng hả hê vui sướng.

Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My cùng cười theo, bao nhiêu điều bức bối Tái Thế Nhân từ nãy giờ đều bay đi hết cả. Họ cao hứng vì Đặng Tiểu Nhân có được người bằng hữu vong niên đáng trọng này như vậy.

Hai người cảm thấy hành vi cử chỉ của Tái Thế Nhân hết sức cổ quái không phù hợp thời, nhưng lại là một chính nhân quân tử, đích thực là một người mặt lạnh tim nóng đáng phục vô cùng.

Một thoáng tĩnh lặng.

Bạch Hàng Tổ phá tan bầu khí tĩnh lặng trước tiên, nàng dịu dàng cất tiếng :

- Lão ca ca lẽ nào tiểu nữ có gì làm cho lão ca ghét đến như vậy sao?

Tái Thế Nhân buông một tiếng thở dài nhìn vào những giọt nước trong thạch động, miệng lẩm bẩm :

- Thông thường phiền phức luôn theo chân nữ nhân, nữ nhân càng đẹp, phiền phức càng đến nhiều hơn...

Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My đưa mắt nhìn nhau im lặng không nói.

Đặng Tiểu Nhân thấy đã trễ rồi đồng thời chàng cũng sợ Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My tranh cãi với Tái Thế Nhân, nên vội cười nói :

- Lão ca ca chúng ta đi thôi...

Đặng Tiểu Nhân chưa kịp nói hết câu, Tái Thế Nhân đã biến sắc mặt, hừ lạnh một tiếng nói :

- Chúng ta đi đi, quỷ đến rồi đó.

Vừa dứt lời Tái Thế Nhân đã vọt thẳng lên không lao đi trước tiên.

Đặng Tiểu Nhân, Bạch Hàng Tổ, Lãnh Nguyệt My cùng phóng theo sau lẹ hơn sao xẹt.

Trời đêm lạnh buốt, vầng trăng lơ lửng giữa trời. Bốn phía tĩnh lặng như chết.

Ngoài tiếng gió vi vút đến tai, hầu như không còn nghe thấy một âm thanh nào khác.

Mọi người im lặng chờ đợi không một ai dám thở mạnh.

Hồi lâu vẫn không thấy động tĩnh gì hết.

Thu Hàn Vân, Lãnh Nguyệt My, Bạch Hàng Tổ và Đặng Tiểu Nhân nghi ngờ đưa mắt nhìn nhau chợt bốn người cùng quay về phía Tái Thế Nhân. Tái Thế Nhân vẫn chăm chú ngó về phía xa xa, thân hình vẫn im lìm bất động.

Thường Thắng Quân bức tức liếc xéo Tái Thế Nhân, đoạn lạnh lùng bảo :

- Hừ, ta xem mấy con quỷ sống...

Tái Thế Nhân gần như nhảy dựng lên, thấp giọng nạt.

- Tiểu hóa tử, ngươi hãy ngậm miệng quạ đen của mi lại ngay. Lão phu đã luyện được Thính Địa Thị thần công, nếu như ta nghe sai thì ngươi cứ cắt đầu của ta, nếu như ngươi sai coi chừng lão phu sẽ lấy đầu ngươi làm đồ đựng phân. Nói mau ngươi có dám đánh cuộc với lão phu không.

Thường Thắng Quân vội rụt cổ lại, sợ hãi không dám nói nữa, mọi người ngoảnh mặt nhìn nhau không ai còn dám mở miệng thốt ra một lời nào cả.

Thình lình tiếng sáo vút lên nghe cực kỳ chói tai.

Tiếp đó tiếng thanh la âm trầm vọng tới...

Thanh âm sáo trúc hòa lẫn vào nhau theo gió chuyển tới tai mọi người, lúc như gần lúc như xa phá tan không khí tĩnh lặng của đêm khuya.

Những thanh âm như xé tai, chấn động tâm can khiến người ta rùng mình ớn lạnh.

Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân đưa mắt nhìn nhau khẽ mỉm cười cực kỳ điềm tĩnh.

Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My Hàng là nữ nhân, tuy được đả thông hai mạch Nhậm Đốc khai thông Sinh Tử Huyền Quan, lại vừa được tuyệt học võ công Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí, nhưng vì chưa từng trông thấy cảnh tượng âm u như vậy, nghe nói đến quỷ đã sợ thất kinh hồ vía, thân hình cứ run lên từng chập.

Đặng Tiểu Nhân mới gạt đầu giật mình, chớp mắt một cái ngó Tái Thế Nhân mỉm cười thấp giọng nói :

- Lão thật bá đạo ngang ngược không cùng. Đây rõ là cương thi mà lão cứ cố nói là ma quỷ.

Tái Thế Nhân hạ giọng quát :

- Quỷ ở đâu ra? Ta hỏi ngươi đó?

Đặng Tiểu Nhân buột miệng đáp :

- Ta hỏi ngươi. Người chết mà biết đi trên đường không là quỷ thì là cái quái gì.

Đặng Tiểu Nhân ngẩn ra không biết đối đáp ra sao.

Bầu không khí trở nên nặng nề.

Tiếng sáo cùng tiếng thanh la mỗi lúc một gần hơn.

Tái Thế Nhân ngưng thần lắng nghe, đầu gạt gù rồi lảo nhảm một mình :

- Không sai, lại mười hai mạng.

Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân chợt sững sờ.

Đặng Tiểu Nhân, Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ cũng ngây người đứng lặng.

Bởi vì trừ tiếng thanh la và sáo ra, năm người bọn họ không còn nghe thấy một thanh âm nào khác.

Tái Thế Nhân chẳng những nghe được tiếng bước chân mà còn biết rõ đoàn cương thi có tất cả mười hai người nữa.

Thường Thắng Quân hết lòng khâm phục tuyệt nghệ của Tái Thế Nhân, trên mặt đồng thời hiện ra vẻ hổ thẹn, khoe môi lão khẽ động đập như muốn nói gì mà không thể thốt nên lời.

Tái Thế Nhân bất ngờ quay đầu lại nghiêng răng ngó về phía Thường Thắng Quân.

Thường Thắng Quân đỏ mặt, chậm chạp cúi đầu xuống...

Tái Thế Nhân vỗ vai Thường Thắng Quân, mỉm cười nói nhỏ :

- Tiểu hóa tử đừng bắn loạn như vậy, thời gian đã cấp bách lắm rồi, chúng ta còn phải tìm đối sách lẹ lên mới được, Tính của Thường Thắng Quân tựa như một đứa trẻ, người ta càng coi thường lão, lão càng không thèm chú ý đến người ta.

Ai xem trọng kính nể lão, lão có thể moi hết ruột gan cho mọi người đó cũng được.

Tái Thế Nhân đã coi trọng lão như vậy, thế là bao nhiêu buồn bực hồ thẹn đều bị tiêu tan đi hết, khoe miệng lão nở nụ cười hấp tấp nói :

- Bất tất phải kiếm đối sách làm chi, lão nhân gia nói sao thì chúng ta làm như vậy.

Thu Hàn Vân cũng bật cười đáp :

- Lão nhân gia thần cơ diệu toán, võ công cao tuyệt. Tiểu nữ muốn nghe lệnh của người để hành sự.

Đặng Tiểu Nhân, Bạch Hàng Tổ, Lãnh Nguyệt My cũng không ngừng gật đầu khen phải.

Tái Thế Nhân không hề khách khí, vội nói tiếp :

- Như vậy thì lão phu chẳng tiện chối từ, những kẻ sắp đến đều võ công cao cường, vượt ra ngoài dự liệu của lão phu...

Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My Hàng Tổ thoáng vẻ ngạc nhiên, vội chen vào hỏi :

- Cái gì người chết mà cũng biết võ công nữa sao.

Tái Thế Nhân gật đầu :

- Chẳng những biết mà còn cao đến độ kinh người.

Đặng Tiểu Nhân trẻ tuổi khí độ đang lúc cực thịnh, trong lòng không chịu phục, khẽ nhíu đôi lông mày cười nhạt bảo :

- Ta không tin, mấy người trong chúng ta chẳng lẽ không đối phó nổi mấy cái cục thịt biết đi đó sao?

Tái Thế Nhân trừng mắt ngó chàng rồi trầm giọng đáp :

- Nếu như nói hạ tay sát thủ kiếm đến nhân vong thì cho dù có mấy chục cái cương thi cũng chẳng hề làm khó chúng ta được. Nhưng hiểm ở chỗ chỉ có thể bắt sống, không chế chúng mà thôi tuyệt nhiên không được dùng đao kiếm để sát hại hoặc đả thương bọn chúng.

Đặng Tiểu Nhân lúng túng đưa tay gỡ đầu, mặt lộ vẻ nghi hoặc, ngạc nhiên ngó Tái Thế Nhân không biết lão này lại đang bày trò quỷ quái chi đây.

Lãnh Nguyệt My liếc nhìn Tái Thế Nhân rồi thì thầm hỏi nhỏ :

- Lão ca ca có thể nói minh bạch hơn một tí được không?

Tái Thế Nhân vô cùng khó chịu trầm giọng đáp :

- Bây giờ bất tất phải hỏi nhiều, không lâu nữa các người sẽ tự biết rõ thôi mà. Các người phải nhớ chỉ được bắt sống chế ngự chúng thôi, không được đả thương là đủ rồi.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau khẽ gật đầu.

Tái Thế Nhân liếc nhìn về phía Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My rồi nói với hai người :

- Hai tiểu a đầu này sợ quỷ vậy thì ta giao cho hai người bắt kẻ thối sáo và tên gõ thanh la. Nếu như hai đứa nó mà chạy thoát được, coi chừng lão ca ca đây đánh nát đít hai người ra đó.

Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My thẹn đỏ cả mặt gật đầu chấp nhận.

Tái Thế Nhân quay qua nói tiếp với Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân :

- Tiểu hóa tử, hai chúng ta cùng với Thu Hàn Vân sẽ lo đảm trách mười hai cái thầy ma biết đi còn lại, xuất thủ phải nhanh, hạ thủ phải mạnh nhưng không được đả thương bọn chúng. Ai đắc thủ trước kẻ đó kể như thắng. Tiểu hóa tử thắng thì lão phu sẽ mời người uống rượu chịu không?

Thường Thắng Quân mỉm cười gật đầu đồng ý.

Đặng Tiểu Nhân chợt trầm sắc mặt, giọng không vui :

- Lão ca ca xem thường ta hả?

Tái Thế Nhân vội đáp :

- Đâu có, Lão ca ca chẳng những không xem thường ngươi mà còn đề cao ngươi vô hạn nữa, sao vậy có gì nói mau, đừng để ca ca đây rối ruột như vậy.

Đặng Tiểu Nhân lạnh lùng đáp :

- Lão ca ca an bài như thế, Đặng Tiểu Nhân này chẳng hóa ra kẻ nhàn hạ nhất sao?

Tái Thế Nhân cười hì hì nói tiếp :

- Hà hà, hóa ra chỉ vậy thôi hả? Tiểu tử ngươi gấp gấp dữ thế bộ ngươi muốn đi đâu thai chuyển kiếp hả? Lão ca ca cho ngươi ra đánh trận đầu làm tiên phong, thật là chó cắn lăm khách, không biết xấu hổ à?

Đặng Tiểu Nhân vừa nghe vậy vội cúi mình xin lỗi :

- Ta thật có lỗi đã trách lăm lão ca ca, lão nói ta đánh trận đầu à?

Làm tiên phong hả?

Tái Thế Nhân cười lớn, đoạn bảo chàng :

- Thành hay bại đều do ngươi hết đó, bất luận ngươi dùng phương cách nào chỉ cần trong một chiêu dùng thủ pháp xuất thần thiêu hủy ngay lập tức cái thanh la và sáo trúc trong hai tay kẻ dẫn đường...

Đặng Tiểu Nhân hơi kinh ngạc, tiếp tục hỏi :

- Lão ca ca, cái này quan trọng lắm ư.

Tái Thế Nhân trợn mắt lạnh lùng đáp :

- Đồ ngu muội, nhất cử nhất động của cương thi có thể nói là đều tuân theo tiếng thanh la và sáo trúc một khi thanh la và sáo trúc bị tiêu hủy thì những cục thịt sống biết đi đó cũng không còn đáng sợ nữa. Tiểu tử ngu muội ngươi hiểu chưa?

Thu Hàn Vân hé nở nụ cười hỏi Tái Thế Nhân :

- Nếu như ta đoán không lầm trong mười hai chiếc quan tài để trước tấm bình phong bằng đá kia cũng là những thầy người biết đi và kẻ dẫn đường cho cương thi đúng không?

Tái Thế Nhân gật đầu :

- Đúng vậy.

Bạch Hàng Tổ vội vàng hỏi tiếp, những khối thịt biết đi đó còn sống hay đã chết.

Tái Thế Nhân hỏi ngược lại nàng :

- Ngươi thử nói xem?

Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My Hàng Tổ nghĩ một lát rồi đáp :

- Còn sống.

Tái Thế Nhân cười ha ha :

- Cứ cho là người đáp đúng đi.

Thường Thắng Quân chợt xen vào :

- Nhưng không biết bọn họ là ai?

Tái Thế Nhân thở dài một tiếng, hồi lâu mới chậm rãi đáp lại.

- Ôi lão phu gần trăm năm nay chưa trở về giang hồ. Cổ nhân trong võ lâm đã là người thiên cổ. Bọn họ là ai? Lão phu cũng không rõ được.

Thoảng im lặng trôi qua.

Thường Thắng Quân nheo mắt lộ ra tia nhìn kỳ lạ liếc khẽ về phía Thu Hàn Vân, môi lão mấp máy như muốn nói gì nhưng không thốt nên lời.

Thu Hàn Vân cực kỳ tinh ý, thoáng nhìn đã biết trong lòng Thường Thắng Quân đang nghĩ gì, nên bà trầm tư một lát, rồi hỏi Tái Thế Nhân :

- Lão nhân gia chuyện này thì giá như bọn vân bối thấy những cục thịt biết đi, có lẽ...

Tái Thế Nhân gật đầu đáp :

- Được rồi. Lão phu cũng đang muốn mời các vị giúp ta giải tỏa những điều bí ẩn về lai lịch của bọn họ.

Đặng Tiểu Nhân không nhịn được nữa bèn cất tiếng hỏi :

- Lão ca ca, ta thật không hiểu nổi tại sao phải cho những cục thịt biết đi này vào trong quan tài chi vậy?

Tái Thế Nhân lừ mắt ngó chàng, đoạn trầm giọng bảo :

- Tiểu tử nhà ngươi thông minh nhất đời, sao hồ đồ ngu ngốc quá, những cục thịt biết đi đó vô công cao cường. Nếu để chúng đi mất há chẳng phải là hại người hay sao?

Lãnh Nguyệt My nãy giờ lặng thinh bây giờ thấy cơ hội đã đến liền mỉm cười hỏi :

- Lão ca ca nói những khối thịt biết đi này vô công cao như vậy, chẳng lẽ người không sợ họ phá nát quan tài hay sao?

Tái Thế Nhân cười ha hả :

- Tiểu a đầu, người xem thường lão ca ca này quá đấy, những quan tài này được chế từ những cây thiết mộc ngàn năm, cứng hơn sắt thép đao kiếm chém không vô, không tin ngươi cứ coi cho biết.

Lãnh Nguyệt My đỏ mặt cúi đầu không nói năng chi.

Xem tiếp hồi 31 Hiệp cốt cương thi

31. Hồi 31 Hiệp Cốt Cương Thi

Thanh la vang lên trầm đục.

Hai chiếc lồng đèn giấy từ xa tiến lại gần.

Nhìn xa xa giống như đốm lửa mà lúc ẩn lúc hiện, chập chờn dao động trong màn đêm đen đặc.

Một người dẫn đường đi trước thổi đoàn địch dạn đường.

Mười thi thể trên mặt dán giấy vàng đi theo sát phía sau hần, nên không thể nào biết được diện mục thực sự của họ càng không đoán được tuổi tác, đương nhiên cũng không tài nào thấy được họ là nam hay nữ.

Một kẻ đi đoạn hậu phía sau niệm chú làm phép trông có vẻ thập phần ma quái quỷ dị.

Thoạt nhìn thì chậm nhưng thực sự đoàn cương thi ma quái chuyển động nhanh lẹ cực kỳ trong chớp mắt đã tiến vào cốc.

Bạch Hàng Tổ vẻ khấn trương ngó những thi thể đang tiếp tục tiến lên trước, mắt nàng chợt sáng lên, miệng nở nụ cười mê hồn làm say đắm lòng người, nguýt Tái Thế Nhân đang ở bên cạnh một cái, đoạn giậm hờn nói với lão :

- Lão ca ca bại hoại chết đi được, chuyện môn gạt người ta không hà!

Tái Thế Nhân mỉm cười trở mắt ngó Bạch Hàng Tổ :

- Lão ca ca không hiểu ý người.

Bạch Hàng Tổ chỉ vào những thi thể ở phía trước đang tiến tới mỉm cười thấp giọng :

- Bọn họ là người, không phải quỷ.

Tái Thế Nhân cười ha hả hỏi :

- Làm sao người biết được?

Bạch Hàng Tổ khẽ lườm lão giọng nghiêm chỉnh đáp :

- Quỷ ma đâu có biết đi như vậy, hai chân quỷ phải cách xa mặt đất chứ, còn lão xem bọn họ kia, chân đi từng bước từng bước tới trước, lão ca ca xấu lắm, suýt nữa Tổ nhi và My tỷ bị xí gạt rồi, sợ chết khiếp được.

Tái Thế Nhân cười không nói chi.

Lúc này kẻ dẫn đường đã tiến vào cốc.

Mọi người nín thở chăm chú chờ đợi thời cơ động thủ.

Thu Hàn Vân ngằm đưa tay giắt nhẹ chiếc áo của Đặng Tiểu Nhân xong khẽ thì thầm bên tai chàng :

- Hải tử cẩn thận hành sự chớ để người ta khinh người đó.

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười gật đầu.

Thanh âm đoản địch vang lên cực kỳ chói tai khó chịu.

Tiếng thanh la trầm đục dội vào tức ngực vô cùng.

Mười cái khối thịt biết đi, bám sát theo sau kẻ dẫn đường, bước chân đều đặn, hàng ngũ ngay ngắn chỉnh tề từ từ đi vào trong hiệp cốc.

Đứng trên cao ngó xuống chỉ thấy những miếng giấy vàng che mặt cương thi phát phơ trong gió, tiếng thọ y kêu lên sột soạt âm khí bốc ra rờn rợn, hai đốm lửa trong chiếc đèn lồng lúc ẩn lúc hiện như bóng quỷ chấp chờn hiện khắp nơi, khí lạnh tỏa ra ghê người tựa như dưới âm ti Địa phủ.

Tuy biết đó là giả tạo nhưng vẫn khiến cho người ta rùng mình sởn tóc lòng hồi hộp kinh sợ.

Nói tuy chậm, nhưng sự việc diễn ra cực kỳ nhanh lẹ.

Tiếng đoản địch dẫn đường cho đám cương thi đã vang lên dưới chân mọi người.

Đột nhiên...

Choang...

Bụp...

Tiếng vang chấn động màng nhĩ vang lên hồi lâu vẫn chưa dứt.

Úy...

Á...

Tiếng hai kẻ dẫn đường la lên kinh hoàng, thanh âm đoản địch và thanh la đột ngột tắt ngang giữa chừng.

Tiếng thanh la đoản địch vừa tắt mười hai khối thịt đang đi cũng dừng lại ngay lập tức.

Tên thổ đoản địch đi trước dẫn đường cau mày lại ngó quanh dò xét bốn phía một lát, giọng âm trầm lên tiếng :

- Huynh đệ, cương thi tiện đường qua quý bảo địa, thỉnh bằng hữu cấp tốc tránh qua một bên. Nếu không oan hồn sẽ đi theo quấy phá, vạn nhất trúng phải tà môn độc khí táng mạng thì đừng trách huynh đệ ta đây không báo trước

- Toàn là lời hù ma nhát quỷ.

- Mi...

Tiếng cười lớn vang lên, bóng người đã bay vút tới.

Vầng ô quang đen kịt lóe lên, lấp loáng che mờ ánh nguyệt.

Ui da...

Vàng ô quang hóa thành một chiếc cầu vòng đen bóng, lia ngang tới trước nhanh nện dệ thường cây đoản địch bằng trúc và thanh la bằng đồng trong tay gã dẫn đường đã bị Mặc kiếm chém đứt ra làm chục mảnh rơi lả tả xuống đất.

Chợt nghe tiếng Đặng Tiểu Nhân cười lớn :

- My tỷ, Tổ muội đến phiên hai người đó.

Hai kẻ dẫn đường cho cương thi là những nhân vật có danh tiếng trong giang hồ, trong mình đều có võ công tuyệt thế vừa nghe có động đã ứng biến nhanh lẹ, cảnh giới phòng bị nghiêm ngặt, nhưng bọn họ không ngờ rằng kiếm của Đặng Tiểu Nhân đã xệt tới lẹ hơn tia chớp nhanh không thể tưởng, vàng ô quang vừa chợt lóe lên trước mắt đã tối sầm lại, người và kiếm đã lướt tới chém nát đoản địch cùng chiếc thanh la rơi lả tả xuống đất.

Tái Thế Nhân trước đó nếu không dặn dò chẳng nhiều lần không được dả thương bọn họ, thì sợ rằng giờ này hai cái đầu của bọn họ đã rời khỏi cổ máu huyết phun ra chung quanh, gục chết tại chỗ rồi.

Lúc Đặng Tiểu Nhân hô to gọi Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My, hai gã mới chợt tỉnh lại, về mặt đẳng đẳng sát khí, tức giận chửi mắng ầm ĩ :

- Đồ cầu tạp chủng to gan...

Hai gã chỉ mới nói được phân nửa câu, đột nhiên một làn khí âm hàn đã chạm vào da thịt chúng toàn thân hân lạnh buốt run lên từng chập, hai hàm răng suýt tí nữa đã cắn đứt lưỡi của chính mình nên hoảng sợ không cách nào nói thêm nữa.

Hai gã này kinh nghiệm giang hồ lâu năm kiến văn rộng rãi biết rằng đêm nay đã gặp phải kinh địch mỗi lúc một lợi hại hơn, trong lòng cực kỳ sợ hãi hồn xiêu phách lạc, vội tung mình bay ra xa chừng mấy trượng.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ đang muốn hai gã làm như vậy, thân hình mềm mại chợt phóng vút lên không, đuổi theo không rời một bước bám sát hai gã như bóng với hình.

Tả chưởng hai người để bình ổn trước ngực, nhanh lên xoay người phát ra Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí bức bách đối phương.

Hai kẻ dẫn đường cho cương thi đã biết sự lợi hại của Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí, vội bỏ mặc không chú ý đến mười cái khối thịt di động kia nữa, rướn người chia làm hai hoảng sợ men theo hai bên hiệp cốc chạy trốn.

Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My thét lên một tiếng, thân hình như hai luồng điện xệt lên phía trước song chưởng cùng nhất lên liên hoàn đẩy ra vây lấy hai gã vào giữa hai luồng chưởng phong.

Sự việc xảy ra chỉ trong nháy mắt.

Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân thấy Đặng Tiểu Nhân, Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ đã đắc thủ, sợ rằng những khối thịt di động kia trốn thoát sẽ gây hại cho nhân gian, cũng vội hú lên một tiếng, thân hình nhanh chóng lao đi lẹ như sao băng xệt xuống, người ta kể hữu vây lấy những cục thịt di động vào trong hiệp cốc.

Cũng vào lúc đó...

Tái Thế Nhân từ trên đỉnh vách đá bay xuống tả chưởng hữu chỉ từ trên không đánh xuống.

Hự... Hự...

Hai tiếng động trầm trầm vang lên, hai khối thịt biết đi đã bị điểm trúng huyết đạo, kêu lên một tiếng ngã nhào trên đất không dậy được nữa.

Đặng Tiểu Nhân chống kiếm đứng ở trên cao chuẩn bị tiếp ứng kịp thời.

Chưởng phong tuôn ra ào ạt lan đi khắp tứ phía, những tiếng la âm trầm vọng lại đó đây không ngớt bên tai.

Trăng lặn sao thưa, trời đã sắp đến lúc bình minh.

Đánh một hồi lâu không thắng, bất giác Lãnh Nguyệt My nổi giận đùng đùng, hét lên một tiếng, xuất chiêu Ngọc Nữ Nghênh Dịch cả người lẫn sáo đột ngột lao tới đập xuống người kẻ dẫn đường.

Thế công này phát ra nhanh không tưởng nổi, thân hình của gã kia chưa kịp đứng vững, ngọc dịch đã kèm với một luồng kinh lực mau lẹ điểm tới.

Gã dẫn đường thào la lên một tiếng, vội vàng theo thế Đăng Lý Tàng Thân vội hạ thấp người xuống tránh cây ngọc dịch, thuận thế nghiêng người tả cước nhấc lên nhanh như điện xẹt, hất lên miệng lạnh lùng thét lớn.

- Buông tay.

Thanh thế của cước pháp cực kỳ mãnh liệt nhằm vào cổ tay đang cầm vũ khí của Lãnh Nguyệt My đá tới.

Liền nghe Lãnh Nguyệt My cười lạt một tiếng, cau đôi mày trầm giọng đáp.

- Chưa chắc.

Nói dứt lời, không thèm tránh thế công của đối phương, tả chưởng mau chóng trầm xuống, những ngón tay ngà ngọc chụp vào huyết thái xung bên chân phải đối phương, hữu thủ vung ngọc dịch xuất chiêu Ngọc Nữ Đầu Lăng nhích tay điểm tới huyết Khí Môn của hắn.

Gã dẫn đường không ngờ Lãnh Nguyệt My có thể dùng thủ pháp dĩ công chế công, cách đánh tựa như liều mạng bức bách hẳn phải ngửa người thoái lui, bay ngược ra ngoài một trượng.

Cho dù ứng biến lẹ như vậy, song mặt bàn chân phải của hắn vẫn bị chỉ phong của Lãnh Nguyệt My quét trúng, chỗ đó bỏng rát như dính lửa đau buốt vô cùng, thân hình gã lão đảo gần như muốn té nhào xuống đất.

Lãnh Nguyệt My dứt thủ một chiêu, đang định tung mình đuổi theo đánh tiếp.

Bỗng nhiên ánh kim quang lóe lên, gã dẫn đường bước chân vừa trầm xuống thân hình vừa vững trên đất, cánh tay phải đã vung ra, hữu thủ lăm lăm nắm chặt một cây Long Đầu bổng, ánh kim quang loang loáng dưới ánh trăng mờ ảo bỗng phong toát ra kinh người, một tiếng xẹt tới như sao sa chớp điện, cả người lẫn bổng nhất tề phóng tới xuất chiêu công kích.

Gã dẫn đường lần này thịnh nộ xuất chiêu uy thế quả nhiên mãnh liệt kinh hồn, chỉ thấy bóng ảnh chập chùng uốn lượn, kinh phong rú lên ào ào cuốn tung cát bụi bay lên tứ phía nhanh hơn điện xẹt chụp xuống Lãnh Nguyệt My.

Đăng Tiểu Nhân đang đứng trên cao chống kiếm chuẩn bị tiếp ứng thấy vậy cũng phải chấn động tâm thần, âm thầm tự nhủ:

“Không ngờ rằng gã dẫn đường tầm thường này lại có tuyệt nghệ kinh hồn như vậy. My tỷ nếu như không có Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí hộ thân, có lẽ lúc này đã bị đại bại dưới tay gã rồi, ta phải tìm cách âm thầm giúp tỷ tỷ một tay mới được”.

Nghĩ tới đó, Đăng Tiểu Nhân đang chờ thời cơ xuất động, chợt thấy Lãnh Nguyệt My lắc nhẹ đôi vai, hét lên lanh lảnh, thân hình đột nhiên xẹt ngang vài bước khiến cho cây Long Đầu bổng đánh vào khoảng không trước mắt nàng, thân hình nàng thuận thế xoay tròn một vòng, cây ngọc dịch trong tay xẹt tới xuất thủ lẹ như chớp, nháy mắt công ra bốn chiêu điểm vào bốn huyết: Đan Điền, Khí Môn, Huyền Cơ và Tương Đài của gã dẫn đường cho cương thi. Bốn chiêu nhất tề phát ra công tới hầu như cùng lúc, gã dẫn đường cho cương thi. Bốn chiêu nhất tề phát ra công tới hầu như cùng lúc, gã dẫn đường kinh hồn bạt vía trong lòng cực kỳ hoảng sợ rú lên một tiếng, tung mình nhanh chóng thoái lui, hoành ngang cây Long Đầu bổng trong tay xuất chiêu Lực Tảo Hoa Sơn cuốn theo một luồng gió lốc mau lẹ quét vào ngang lưng đối phương.

Lãnh Nguyệt My cất tiếng cười lạnh, tả cước thoái lui nửa bước ngửa người bóp bụng tránh qua một bên vừa lúc đó Long Đầu bổng đã lướt qua chéo áo của nàng.

Thế tránh nguy hiểm đến cực điểm, bởi vì bộ vị chỉ cần sai đi một chút đứt ruột chết ngay tại chỗ.

Đặng Tiểu Nhân trợn mắt há hốc miệng đứng ngây người chết lặng.

Gã kia cũng không khỏi thán phục công phu ứng biến nhanh lẹ, trong bụng thầm sợ hãi.

Lãnh Nguyệt My chẳng những dễ dàng hóa giải chiêu thức của đối phương, mà đợi lúc Long Đầu bổng vừa lướt qua chưa kịp thu về nàng đã bật mình đứng dậy phóng thẳng tới trước, hữu thủ lẹ làng vung ra nhích động một cái, dùng chiêu Ngọc Nữ Chế Miên, ngọc dịch trong tay biến thành muôn vạn điểm sáng xanh lấp lánh không ngừng lưu chuyển, lúc điểm lúc đâm nhằm vào đầu gã kia chụp xuống.

Gã kia dường như cũng biết được lợi hại trong thế công của nàng, liền vội vàng thu long đầu trượng, gằm lên một tiếng lướt mình ra xa gần chục trượng.

Cho dù gã đã biết sớm, lướt mình lẹ làng né tránh, song vẫn bị ngọc dịch quét trúng chiếc trường sam đang mặc trên mình gã.

Rệt...

Một thanh âm vang lên, mảnh thân trước của chiếc trường sam đã bị ngọc dịch xé rách miếng lớn.

Gã đâu biết rằng Ngọc Nữ Chế Miên là chiêu uy lực nhất trong Thất Thập Nhị Dịch chiêu thành danh trên chốn giang hồ của Đông Dịch Thu Hàn Văn truyền lại.

Nếu trong người gã không có võ công cao cường, nhãn lực tinh vi đoán trước để rút lui sớm e rằng lúc này đã gục chết tại đây, hồn bay về Âm phủ rồi.

Từ lúc ngang dọc tung hoành khắp giang hồ đến giờ, gã chưa hề bị nhục nhã như vậy bao giờ, nay bị một thiếu nữ đánh cho thất diện bát đảo nên vô cùng bức tức, hai mắt trợn tròn, gằm lên dữ dội, thi triển Long Đầu Áp Sương Quỷ Kiến Sầu, bổng pháp mãnh liệt đánh tới.

Lúc này Đặng Tiểu Nhân, đang hoành ngang Mặc kiếm đứng một bên theo dõi trận chiến, thấy uy lực Quỷ Kiến Sầu bổng pháp ghê gớm vô cùng đã biến thành bức màn dày đặc chụp xuống khắp người Lãnh Nguyệt My.

Cuồng phong cuốn dậy đất, kinh phong tỏa ra điên cuồng, Long Đầu bổng rít lên vèo vèo phủ kín khắp nơi thanh thế toát ra kinh người. Xem chừng gã đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Đặng Tiểu Nhân lo lắng không yên, bụng thầm nhủ:

“Cái gã dẫn đường chết tiệt này mới nhìn tầm thường quá sức, ai ngờ lại có võ công cao diệu, nhất định là có lai lịch ghê gớm lắm đây, hành sự nguy dị như vậy, lẽ nào...”

Trong lúc đó, bóng Long Đầu bổng phủ kín xung quanh chiêu thức phát ra lạnh lẽo khôn lường, bóng người xẹt tới binh khí chạm nhau vang lên đinh tai nhức óc, thân hình Lãnh Nguyệt My cứ xoay tròn xung quanh Long Đầu bổng của đối phương xem ra chỉ có thể ngăn cản thế công chứ không có sức hoàn thủ.

Gã dẫn đường cất tiếng cười cuồng ngạo, trầm giọng quát lớn :

- Con tiện tỳ kia, còn chưa chịu nạp mạng hả?

Nói chưa dứt lời, Long Đầu bổng trong tay gã đột ngột chộp lên tựa như sao xẹt, như con mãng xà xuất động, bất ngờ phóng tới điểm vào ngực Lãnh Nguyệt My miệng đồng thời vào ngực Lãnh Nguyệt My miệng đồng thời quát vang như sấm :

- Chết nè!

Đặng Tiểu Nhân chấn động tâm can, mồ hôi lạnh đột ngột tuôn ra, lớn tiếng gọi :

- My tỷ, hãy cẩn thận. Tiểu đệ sẽ đến tiếp ứng.

Ô quang chộp lên, bóng người lẹ làng lao tới, thân kiếm hợp lại làm một nhằm ngay đỉnh đầu gã dẫn đường chém sả xuống.

- Đệ đệ lui mau, xem ta thu phục hắn đây.

Tiếng hét lạnh lóe vang lên, thân ảnh mềm mại uyển chuyển xoay tròn tựa như luồng gió lốc, bốc thẳng lên không vọt mình thoát ra khỏi màn lưới dày đặc của Long Đầu bổng phát ra.

Lãnh Nguyệt My mỉm cười, đôi mắt chứa chan tình ý, liếc nhìn Đặng Tiểu Nhân đoạn lên tiếng :

- Đệ đệ cứ an tâm. Hắn tuy hung dữ như vậy, nhưng không cách nào vượt qua ngu tử được đâu. Mau lui ra, coi ta bắt nó.

Đặng Tiểu Nhân thấy nàng vẫn bình yên vô sự, nụ cười tươi như hoa, phong tư diễm lệ không khỏi xao động trong lòng, lớn tiếng cười nói :

- Tiểu đệ xin tuân lệnh!

Nói xong, chàng mau chóng thu Mặc kiếm lại, màn ô quang biến mất, đoạn đảo mình trên không dùng thế Nhũ Yến Lược Ba bay ngược trở về chỗ cũ, chống kiếm mỉm cười tiếp tục quan sát trận chiến.

Gã kia thấy Lãnh Nguyệt My và Đặng Tiểu Nhân tình ý dạt dào đưa mắt nhìn nhau không buồn để mắt tới gã, thế là gã gầm vang như sấm Long Đầu bổng trong tay đang huy động định thi triển tuyệt chiêu.

Bất ngờ, tiếng thét lạnh lóe vang lên, bóng người lướt nhẹ vung tay xuất thủ, thân hình còn đang lơ lửng trên không, chợt thi triển tuyệt kỹ, ngọc dịch uốn lượn lúc bên tả lúc bên hữu trong nháy mắt hóa thành một vầng sáng xanh tựa như muốn ánh sao sa trước mắt, tên dẫn đường chợt hoa mắt lên, kinh phong ập tới trước mặt sắc như lưỡi dao xẹt xuống chụp ngay đỉnh đầu của hắn.

Gã dẫn đường thất kinh hồn vía Long Đầu bổng trong tay cấp tốc múa lên thi triển chiêu Dả Hỏa Thiêu Thiên, bóng bổng vũ lộng hóa thành bức màn che kín đầu.

Lãnh Nguyệt My lạnh lùng cất tiếng cười, thân hình như con hoàng tước bay bổng lên không.

Vút...

Lãnh Nguyệt My lướt qua đỉnh đầu của gã, đoạn ngọt lắc vai xoay ngược người của gã, đoạn đột ngột lắc vai xoay ngược người, hữu thủ lạnh lẽo vươn ra, cây ngọc dịch trong tay xẹt tới điểm vào sau gáy của đối phương.

Gã dẫn đường thốt nhiên thấy hơi gió thổi tới sau gáy, trong lòng cực kỳ kinh hãi, lại thấy đối phương lộn người bay vút lên không tránh chiêu, huy động ngọc dịch tùy tiện xuất thủ, ung dung phi thường nếu như thứ binh khí kỳ món đặc dị này điểm trúng các yếu huyệt không táng mạng thì cũng bị trọng thương, thoát nhìn nhẹ nhàng tâm thường, kỳ thực mỗi chiêu phát ra đều chứa một nội lực có sức nặng ngàn cân.

Nhưng gã cũng không chịu kém vội nhảy vọt tới trước, vung Long Đầu bổng xuất chiêu Đả Đảo Kim Chung quét chéo lên trên một cái.

Keng...

Thanh âm chói tai vang lên, tiếng binh khí chạm vào nhau.

Lãnh Nguyệt My cùng gã dẫn đường liều mạng đấu với nhau một chiêu kẻ tám lạng người nửa cân, không ai chiếm được tiên cơ.

Tia sáng xanh chớp lên lóa mắt, kim quang ánh lên khắp trời.

Hai thứ binh khí lại cuộn vào nhau.

Keng...

Tiếng vang chấn động bên tai.

Lãnh Nguyệt My lợi dụng sức phản chấn thân hình vọt thẳng lên không trung.

Gã kia đứng ngẩn người tại chỗ, nét mặt hiện vẻ kinh dị.

Đặng Tiểu Nhân đứng gần đó cũng tròn mắt kinh ngạc, trong lòng thầm phục tài nghệ của Lãnh Nguyệt My.

Thình lình, Lãnh Nguyệt My đảo người lộn nhào trên không hai vòng, xoay ngược thân hình, đầu hơi chúc xuống dưới, hét lên một tiếng xẹt tới sau lưng gã dẫn đường, ánh sáng xanh biếc chớp lên, ngọc địch đã nhằm huyết “Mệnh Môn” của địch điểm tới.

Nhanh như gió cuốn mau hơn điện xẹt, nhẹ nhàng vì diệu làm cho người ra thán phục không thôi.

Nhanh như gió cuốn mau hơn điện xẹt, nhẹ nhàng vì diệu làm cho người ta thán phục không thôi.

Chiêu này chẳng những nguy dị tuyệt luân mà còn ngược hẳn với các môn võ công thông thường, tuy vậy uy lực phát ra vẫn cực kỳ lợi hại.

Cho dù gã kia có công phu cao tuyệt, đã từng giao chiến với không ít cường địch cũng phải lúng túng chân tay rối loạn, muốn né cũng không kịp, đành phải lặn tròn dưới đất mới tránh được sát chiêu quái dị của đối phương.

Lãnh Nguyệt My thấy gã lặn tròn dưới đất, mặt mũi dính đầy bùn đất, bộ dạng cực kỳ thê thảm không nhìn được, nàng liền bật cười hì hì, đưa cây ngọc địch chỉ vào mặt gã, cười lớn cất giọng chọc tức :

- Hắc hắc, các hạ cũng khôn đấy chứ. Cái tuyệt chiêu vừa rồi tuy hơi khó coi một tí, nhưng cực kỳ hữu dụng. Nếu như bản cô nương đoán không lầm, nhất định là sư nương ngươi dạy cho. Nếu không làm sao có thể...

Lãnh Nguyệt My cười rũ rượi hồi lâu chưa dứt.

Gã kia tức giận cực độ, trầm giọng thét vang :

- Con tiện tỳ giáo hoạt lẻo mép kia, ta không giết mi thì không làm người.

Lãnh Nguyệt My cười lạnh rồi nói tiếp :

- Hừ, coi chừng ta cắt lưỡi ngươi đó. Ta thấy ngươi sắp thành quỷ đến nơi còn dám to gan lớn lối, ba hoa trước mặt bản cô nương, sư tổ của ngươi đây sao? Nếu như không phải là ta muốn lấy ngươi làm bia thử tay một chút thì giờ đây sợ rằng mi đã thấy mặt Diêm vương rồi đó.

Lãnh Nguyệt My thật không nói ngoa chút nào, nếu như lấy công lực trước mắt mà tỷ thí, chỉ trong vòng không quá mười chiêu, thì gã dẫn đường đã phải mất mạng rồi.

Song khi gã nghe nói vậy, trong lòng cực kỳ hổ thẹn, bèn nổi cơn thịnh nộ, râu tóc dựng ngược cả lên, hai mắt đỏ ngầu giậm chân hét lớn :

- Câm mồm. Ta không phân thân mi làm vạn mảnh thực khó tan đi nỗi hận trong lòng. Con tiện tỳ kia, hãy tiếp chiêu của ta đây.

Nói xong, cả người lặn bóng nhất tề lao tới trước mặt Lãnh Nguyệt My. Chiêu thức của hắn đánh ra tràn ngập sát cơ, tàn độc hung hiểm vô biên.

Hốt nhiên bóng người bay tới hai thứ binh khí chạm vào nhau vọng lại đinh tai nhức óc.

Lãnh Nguyệt My lại mượn sức phản chấn dội lại từ cây Long Đầu bổng của đối phương, lao vọt lên không trung.

Cây long đầu trường vọt đánh vào khoảng không còn Lãnh Nguyệt My đã tung mình đảo bộ bay vút ra xa hơn chục trượng.

Gã dẫn đường đuổi theo không kịp, cảm hận nghiêng rằng một hồi, đoạn giậm chân mở miệng lớn tiếng chửi mắng :

- Tổ bà cái con tiện tỳ thối tha kia, cái giống tạp chủng nhà mi chó có chạy.

- Nhà ngươi muốn chết.

Lãnh Nguyệt My vừa nói xong, thân hình đang hạ xuống đã lắc vai chuyển mình, nương theo đã rơi lại phóng lên cao hơn một trượng lao về phía địch nhân lẹ hơn tia chớp.

Gã dẫn đường thấy vậy, trong lòng vui mừng như điên vội vàng nạp khí vào Đan Điền, song thủ công hành, Long Đầu bổng nắm chặt nơi hữu thủ cùng với tả chưởng liên hoàn đẩy ra.

Bóng trượng ập tới như núi đổ, chưởng phong cũng ào ạt đẩy tới.

Đặng Tiểu Nhân lo sợ, hét lên thất thanh :

- My tỷ, hãy coi chừng.

Bóng Long Đầu bổng cùng với chưởng phong đã sát tới bên mình, nhưng Lãnh Nguyệt My dường như vẫn chưa cảm thấy gì.

Gã dẫn đường vui mừng ra mặt, cất tiếng cười cuồng ngạo :

- Con tiện tỳ kia, giờ này năm sau chính là ngày của mi đó. Ha ha ha, người nằm xuống cho ta nhờ nhé.

- Mất người đui rồi, kẻ nằm xuống chính là các hạ đó.

Nói vừa dứt lời Lãnh Nguyệt My vận Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí mà Tái Thế Nhân vừa truyền dạy phút chốc quanh thân hình nàng một làn sương mỏng toát ra tỏa khắp tứ phía, hữu thủ lệ làng vươn tới, một tiếng động ngọt vang lên.

Keng...

Cây ngọc địch trong tay đã vươn ra chặn đứng Long Đầu bổng của đối phương rồi cất tiếng cười lạnh thét lớn :

- Nằm xuống.

Long Đầu bổng nơi hữu thủ phát ra thế công lạnh lợi mãnh liệt vô cùng kỳ thực đó chỉ là hư chiêu yểm hộ cho tả chưởng đã thương đối phương mà thôi.

Do đó lúc ngọc địch của Lãnh Nguyệt My vừa điểm nhẹ tới cây Long Đầu bổng đã trượt qua một bên, nhưng gã vẫn khoa chân bước tới xông đột ngột vào giữa ngực Lãnh Nguyệt My.

Nhưng gã không ngờ được rằng chính trong chớp mắt lúc ngọc địch chạm vào Long Đầu bổng thì bỗng nhiên một luồng khí lạnh ghê hồn đã nương theo binh khí của hắn truyền tới.

Luồng khí lạnh nhập vào cực kỳ ghê gớm. Làm cho thân hình gã lạnh run bần bật nguyên cánh tay phải tựa như bị đông cứng lại tê buốt không còn cảm giác.

Choang...

Cây Long Đầu bổng trong tay hắn đã bị rơi xuống đất.

Thần sắc hắn đột ngột biến đổi thảm la lên kinh hãi đang muốn tung mình nhanh lẹ thoái lui ra sau nhưng đã trễ.

Tả chưởng đang sắp sửa ấn vào giữa ngực Lãnh Nguyệt My bỗng dừng lại nơi khoảng không trước thân hình nàng, không thể cử động được nữa đành đứng trân trân tại chỗ điệu bộ cực kỳ tức cười.

Lãnh Nguyệt My đứng cách gã không bao xa cũng đang trợn mắt há miệng đứng im bất động.

Bởi vì nàng không thể tưởng tượng được Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí lại kỳ diệu đến mức như vậy.

Lát sau...

Bóng người vọt tới, Đặng Tiểu Nhân đã từ từ hạ xuống bên cạnh Lãnh Nguyệt My chấp hai tay cất tiếng cười lớn :

- Tỷ tỷ thần công cái thế! Thật đáng mừng.

Lãnh Nguyệt My lúc đó mới như chợt tỉnh vội thu Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí lại, khẽ nhích động ngọc địch phóng tới xuất thủ nhẹ nhàng như làn gió nhảy mắt đã điểm vào năm huyệt đạo của gã dẫn đường.

Thoảng chốc, toàn thân gã lạnh run cầm, rãng và vào nhau giọng run run la lên đứt quãng :

- Lạnh... lạnh... đông chết... chết ta... ta mất...

Tiếp đó.

Phịch...

Gã đã té nhào, nằm dài dưới đất.

Lãnh Nguyệt liếc nhìn Đặng Tiểu Nhân đang đứng bên cạnh, mặt tươi như hoa vui vẻ bảo chàng :

- Chúng ta đi thôi, mau đi qua coi hiền thê người ra sao, coi chừng nàng phát ghen lên đó.

Lãnh Nguyệt My đột nhiên im bất mặt chợt đỏ bừng từ từ cúi đầu xuống quay lưng lại xấu hổ vì câu nói nàng vừa thốt ra.

Đặng Tiểu Nhân muốn bật cười nhưng chàng lại không dám, cố ý giả vờ như hồ đồ không biết :

- Tỷ tỷ nói phải lắm, chúng mình mau đến xem chừng nàng nhé!

Lãnh Nguyệt My không đáp câu nào, nhẹ nhàng tung mình bay vút lên không lao đi.

Đặng Tiểu Nhân cũng lo lắng cho Bạch Hàng Tổ, liền phóng mình theo sau Lãnh Nguyệt My.

Gã dẫn đường nằm dài dưới đất chốc chốc lại run lên từng chập, đôi mắt trắng dã, không ai biết được trong lòng hắn đang nghĩ gì.

Ánh đao lấp lánh sáng bạc.

Song ngọc địch loang loáng bao phủ khắp trời.

Chưởng lực đẩy ra kinh người.

Chỉ phong rít lên veo veo bên tai.

Bạch Hàng Tổ đã giao đấu với tên dẫn đường khác cả trăm chiêu mà vẫn chưa phân thắng bại.

Một kẻ múa đao như bay, chém, chặt, bổ, đâm cấp tốc mãnh liệt hung dữ vô cùng hình như liễu mạng.

Một người nhẹ nhàng linh hoạt vũ lộng ngọc địch, điểm, đâm, đập, đánh nhanh nhẹn lạ thường vì diệu tuyệt luân.

Một bên hấp tấp vội vã, đánh nhanh thắng mau.

Một phía ung dung tự tại đánh theo mưu kế.

Hai người tuy bất phân thắng bại nhưng khí thế chiêu thức phát ra, xem kỹ thì Bạch Hàng Tổ đã chiếm thế thượng phong.

Bởi vì tên dẫn đường nọ đã phạm phải điều tối kỵ trong lúc giao đấu.

Đặng Tiểu Nhân và Lãnh Nguyệt My định đến tiếp ứng cho Bạch Hàng Tổ cũng đang âm thầm vui mừng khen ngợi nàng.

Bất ngờ Bích quang xanh biếc lóe lên Tiếng binh khí chạm nhau vang lên.

Tên dẫn đường đã bị Bạch Hàng Tổ xuất chiêu Ngọc Nữ Đầu Lãng bức bách hắn thối lui mấy bước, nàng hoành ngang ngọc địch trước ngực cất tiếng cười nhạt :

- Các hạ, thấy tình thế trước mắt có chạy được nữa không? Chi bằng buông đao chịu trói để tránh khỏi phải xấu mặt, còn đứng đó chịu khổ làm gì?

Tên dẫn đường ngửa mặt lên trời giọng cười cuồng ngạo lạnh lùng thét vang.

- Con nha đầu to gan lớn lối kia, ngay trong rừng đao lưới kiếm dày đặc, tường đồng vách sắt bao phủ cũng chưa chắc cầm giữ nổi bước chân sư tổ người đây.

Ánh đao chớp lên một đạo ngân quang từ trên giáng xuống.

Thanh âm chấn động vang lên.

Bóng người bay ngược ra xa.

Bạch Hàng Tổ mượn sức chấn động của hai binh khí bay vút lên cao mấy trượng.

Thế đạo của hắn chém xuống chẳng qua chỉ là kế dụ địch mà thôi, thực ra hắn đang dồn sức vào bên cánh tay trái rồi lao mình xông thẳng tới trước tả chưởng xẹt tới nhanh như điện đột ngột đẩy ra.

Bạch Hàng Tổ trong lòng đang muốn nghênh tiếp trực diện một chưởng của đối phương để thử xem công lực mình tăng tiến tới trình độ nào.

Cho nên.

Khi vừa bay vút lên không nàng bỗng hạ lạc xuống đất thu hồi ngọc địch không công kích đối phương nữa, mà chỉ nạp khí vào Đan Điền ngầm vận công lực dồn vào tả chưởng thủ thế chờ đợi.

Khi thấy tả chưởng của hắn vừa đẩy tới nàng chợt hét lên một tiếng xung tả chưởng ra lẹ như sao xẹt nghênh tiếp chưởng thế của đối phương.

Ầm...

Hai luồng chưởng lực đụng vào nhau vang lên một tiếng chấn động.

Cuồng phong cuộn cuộn bốc lên. Cát bụi bốc lên mù mịt, hồi lâu không dứt.

Thật là quái lạ.

Tên dẫn đường lảo bảo trong miệng đoạn la lên kinh sợ mặt đột nhiên biến sắc.

Thì ra lúc hai luồng chưởng lực chạm vào nhau, tên dẫn đường cảm thấy cực kỳ kinh dị chưởng lực của hắn có sức mạnh khai sơn phá thạch vừa phát ra bỗng như đánh vào một vật mềm nhũn không hề có sức phản chấn dội lại hay một lực đạo nào kháng cự cả.

Hắn kinh hoảng hồn xiêu phách lạc mồ hôi lạnh chợt tuôn ra khắp người Hắn lảo lộn trên giang hồ đã lâu vừa cảm thấy kỳ quái lập tức hít một hơi chân khí dồn xuống Đan Điền đang muốn thu hồi luồng kinh lực vừa mới đánh ra.

Bạch Hàng Tổ đắc thủ được một chiêu lúc này mới biết hai mạch Nhậm đốc đã khai thông làm cho công lực tăng biến gấp bội phần, đồng thời nàng cũng biết được sự lợi hại ghê gớm của Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí.

Bạch Hàng Tổ cực kỳ phấn chấn, cười lên một hồi :

- Các hạ cũng phải tiếp một chưởng của bản cô nương chứ?

Nói chưa dứt lời thân hình mảnh mai của Bạch Hàng Tổ hơi ngã về phía trước, chưởng thế uy lực tăng thêm vài phần.

Một luồng khí âm hàn lạnh lẽo phát ra kèm theo một làn lực đạo âm nhu đẩy về phía tên dẫn đường.

Tên này trong lòng rung động vội vàng tung mình thu chưởng thối lui ra sau trong lòng nghĩ thầm.

- “Chiêu thức võ công của ả nha đầu này nguy dị khó lường, biến hóa kỳ dị khác thường càng đánh càng ảo diệu, càng đánh càng mạnh. Chưởng phong âm nhu, lại thêm hàn khí kỳ dị. Thật là hiếm thấy trong thiên hạ, ta phải thận trọng phòng bị để tránh rơi vào tay nó”.

Kỳ thực nội lực của hắn cũng khá thâm sâu lại võ công tương đối cao so với Bạch Hàng Tổ chẳng những không thua kém mà trái lại còn cao cường hơn nàng mấy lần, nhưng tại sao lại kinh sợ chưởng lực của nàng mà thối lui?

Điều này hoàn toàn có lý do của nó.

Bạch Hàng Tổ luyện được Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí kỳ kinh bát mạch thông suốt chẳng những có thành tựu cực nhanh chóng, môn công phu này đặc biệt khác hẳn với các môn võ công trong thiên hạ.

Mới nhìn chưởng thế phát ra nhẹ nhàng tầm thường kỳ thực trong thế chưởng đánh ra tiềm ẩn một luồng kinh lực âm nhu sau khi đánh trúng đối phương lập tức đàn hồi trở lại.

Nếu như kẻ nào có công lực tương đương với nàng kịp thời vận khí hành công cũng bị lừa vào thế bất lợi, giả như có công lực thua kém nàng thì càng xui xẻo hơn nhẹ thì bị thương, nặng thì bị mất mạng ngay lập tức.

Bởi vì khi địch nhân vận công xuất chiêu chống lại luồng chưởng lực âm nhu của nàng hẳn sẽ không tài nào cảm giác được sự thắng bại mà chỉ có bản thân nàng biết rõ mà thôi.

Đây là điểm lợi hại ghê gớm của Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí.

Tiếc rằng Bạch Hàng Tổ chỉ mới luyện được chưa bao lâu nên chưa lĩnh ngộ được sự thâm ảo kỳ diệu của môn công phu Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí này, vì vậy không thể lợi dụng hết uy lực của nó.

Giả như Bạch Hàng Tổ trong lúc phát chưởng đồng thời dùng chân khí của bản thân bức bách khí âm hàn đã được khổng chế trong cơ thể tuôn ra thì sợ rằng tên kia đã bị đông thành cục nước đá chết lạnh ngay tại chỗ.

Bầu không khí tĩnh lặng trầm mặc.

Lát sau...

Ánh sao lóe lên bóng người bay bổng Tên dẫn đường đột ngột bay vút lên không nhích động khuỷu tay miệng la lớn :

- Xú a đầu, mi hãy tiếp thử một chiêu của lão gia.

Đao quang lấp lánh trắng xóa như tuyết từ trên sà xuống nhanh hơn điện xẹt.

Chợt vang lên tiếng cười của Bạch Hàng Tổ, nàng khẽ cau mày huy động ngọc địch mau chóng điểm tới.

Tên dẫn đường cất tiếng cười lạnh tiếp đó trầm giọng quát :

- Xú nha đầu cuồng ngạo kia mi muốn chết sớm rồi đó.

Đạo quang xẹt tới chém vào ngọc địch của Bạch Hàng Tổ.

Choang...

Tiếng binh khí chạm nhau vang lên.

Bóng người vội bay vọt lên không.

Bạch Hàng Tổ lợi dụng dư lực của hai thứ binh khí dội lại “bốp” một tiếng nhanh chóng lao vút qua đỉnh đầu của đối phương, xoay mình chuyển động trên không cánh tay phải lẹ làng vươn ra vung cây ngọc địch điểm vào đại huyệt “Mệnh Môn” ở sau lưng hắn.

Chiêu thức phát ra lạnh lẽo phi thường.

Nàng đâu biết rằng chiêu thức hắn vừa đánh ra chỉ để dụ địch mà thôi.

Chính lúc Bạch Hàng Tổ vừa lướt qua trên đầu, hắn đột ngột khoa chân bước tới song cước Xoạc ra đối diện với nàng, thân pháp chuyển động ngửa người sát đất hai tay nắm chặt đao thủ thế đợi sẵn.

Bạch Hàng Tổ không ngờ đến việc địch thủ lại có thể xuất ra một chiêu thức kỳ dị đến như vậy.

Nàng đánh hụt đối phương nên thân hình khó có thể lơ lửng trên không đành phải trầm khí xuống Đan Điền hạ mình xuống đất.

Hắn cực kỳ vui mừng thấy Bạch Hàng Tổ đã trúng kế của hắn bay ra.

Khi chân Bạch Hàng Tổ còn cách mặt đất chừng một thước, tên dẫn đường đột nhiên bật mình lên khỏi mặt đất vung đao lao tới nhanh như điện xẹt nhằm ngay giữa âm hộ nàng, chỗ hiểm nhất dưới phần hạ thân của nữ nhân chém tới.

Bạch Hàng Tổ đang thuận đà hạ mình xuống đất mau lẹ như vậy lại thêm lưỡi đao của tên dẫn đường phóng tới mau như gió cuốn thế hung hiểm khôn cùng.

Mũi đao lấp lánh sáng lóa mắt hầu như sắp sửa đâm vào âm hộ của Bạch Hàng Tổ.

Đặng Tiểu Nhân và Lãnh Nguyệt My đang đứng một bên quan sát thấy sự việc xảy ra quá đột ngột, có muốn lao ra tiếp cứu cũng không kịp nữa, bèn đồng thanh buồn rầu thở dài quay mặt đi như không muốn chính mắt chứng kiến cái chết thê thảm của Bạch Hàng Tổ.

Ngay lúc thanh đao sắp chạm hạ thân của Bạch Hàng Tổ đột nhiên có một cây tùng to bằng cánh tay cầm đao của tên dẫn đường, khiến cho đầu đao phải hạ xuống dưới.

Thật là quái dị, cành cây khô sau khi đập vào cánh tay của hắn vẫn chưa chịu rơi xuống đất, đột nhiên quét ngang một cái lực đạo phát ra mãnh liệt vô cùng, chẳng những đảo qua bên trái thân hình Bạch Hàng Tổ hơn một trượng mà còn quét sang bên phải người tên dẫn đường xa hơn một trượng rồi mới chịu rút xuống đất gây ra một thanh âm chấn động...

Rầm...

Bầu không khí trầm mặc lạ lùng bao phủ.

Bạch Hàng Tổ kinh hoàng thất sắc, nhớ lại cảnh tượng vừa rồi bất giác mũi đỏ bừng không biết chui đâu cho hết xấu hổ.

Tên dẫn đường cũng bàng hoàng đứng qua một bên bởi vì cành cây bay tới quá đường đột, ly kỳ, gã đưa mắt dò xét đảo quanh bốn phía song chẳng thấy ai âm thầm hạ thủ trong bóng tối không lẽ có quỷ thật hay sao?

Đặng Tiểu Nhân thấy Bạch Hàng Tổ đã thoát khỏi nguy hiểm trong lòng hân hoan sung sướng nhưng chợt nghĩ tới thủ đoạn hạ thủ của tên kia trong lòng chàng sôi lửa giận tóc tai dựng đứng trong tay nắm chặt thanh Mực kiếm cảm hận hết lớn :

- Ta không giết mi thì không làm người.

Nói chưa dứt lời song cước đã điểm xuống đất đang định phóng mình lao tới trước mặt tên kia.

Thân hình chàng vừa đứng lên chợt thấy có ai đang nắm chặt cánh tay của mình, vội quay đầu lại coi, thấy Lãnh Nguyệt My giơ tay chặn đứng lại.

Nét mặt Đặng Tiểu Nhân lộ vẻ ngờ vực giọng chàng ngơ ngác.

- Tỷ tỷ, người...

Lãnh Nguyệt My ghé sát bên tai chàng thì thầm :

- Người chớ nhúng tay vào, hãy để cho nàng tự ứng phó.

Đặng Tiểu Nhân tỏ vẻ cực kỳ không vui nói tiếp :

- Cái này thì...

Lãnh Nguyệt My vội cắt ngang lời nàng :

- Người làm như vậy chẳng phải yêu nàng mà chính là hại nàng đó.

Đặng Tiểu Nhân hơi ngạc nhiên không hiểu hỏi lại :

- Ta thật không hiểu nội ý của tỷ tỷ.

Lãnh Nguyệt My khẽ buông tiếng thở dài :

- Tổ muội bản tính hiền lành, tâm địa cực kỳ thật thà xưa nay chưa hề tranh luận với bất cứ ai nói chi tới việc đánh nhau để phân thắng bại, ngay cả việc ra tay hạ sát một con gà nàng cũng không nỡ, song chốn giang hồ hiểm ác vô lường, ngày sau còn dài lê thê nào cứ phải theo sát nhờ người che chở hay sao? Cứ để cho nàng có dịp luyện tay thử chân một trận nếu không vĩnh viễn không thể lớn nổi, làm cho người ta phải lo lắng suốt đời hả?

Đặng Tiểu Nhân lúc này mới hiểu được thâm ý của Lãnh Nguyệt My, chàng nhìn nàng với vẻ biết lỗi đoạn mỉm cười :

- Xin thứ lỗi, ta ta... ta trách lầm tỷ tỷ.

Lãnh Nguyệt My liếc chàng một cái đoạn cũng mỉm cười nói :

- Được rồi, ta... ta không có nhỏ mọn như người đâu.

Ngay lúc đó.

Bạch Hàng Tổ đang âm thầm rơi lệ, muốn đánh tiếp những thủ đoạn hạ lưu tàn độc, muốn dừng tay nhưng không biết sẽ ăn nói với sư phụ ra sao. Nhất thời hai đường đều khó xử, nàng không biết làm sao.

Tên dẫn đường này không những lắm kẻ xảo quyệt mà còn nghi ngờ thành bịnh, đợi một hồi lâu không thấy động tịnh lòng mới tạm yên đôi mắt gian xảo không ngớt đảo qua ngó lại đang nghĩ cách để hại Bạch Hàng Tổ.

Bạch Hàng Tổ càng khóc nức nở nghe vô cùng thương tâm.

Thình lình.

Bên tai nàng vọng đến những âm thanh cực kỳ nhỏ bé nhưng nghe rõ ràng mạch lạc vô cùng, xen lẫn tiếng cười :

- Tiểu nha đầu xấu hổ ngượng ngùng hả? Sắp làm tân nương rồi mà, còn nhỏ nước mắt làm gì thực hổ thẹn cho người đó.

Bạch Hàng Tổ thoáng giật mình lúc này mới biết đó là thanh âm của Tái Thế Nhân, đang dùng thuật Nghị Ngữ Truyền Âm trên nàng, khỏi phải hỏi người vừa dùng cành cây cứu nàng ban nãy chính là lão chứ không ai khác.

Bạch Hàng Tổ trong bụng vui mừng đang định lên tiếng thì âm thanh ấm của Tái Thế Nhân lại truyền đến bên tai nàng :

- Tiểu a đầu, người đừng nói gì nữa, lão ca ca hỏi người có muốn tát cho hấn hai cái bạt tai để hết căm không?

Bạch Hàng Tổ không giấu được nét vui mừng liền gật đầu nghe theo.

Thanh âm của Tái Thế Nhân lại tiếp tục truyền đến bên tai Bạch Hàng Tổ :

- Được lắm, vậy thì ca ca dạy cho người hô hấp Tử Phủ Mê Tung bộ, chỉ cần người nhớ kỹ trong lòng bảo đảm hấn không còn một cái răng ăn cháo.

Bạch Hàng Tổ liền quên hết nhọc nhã mà tên kia vừa gây ra cho mình nàng vui sướng hóa chân múa tay khóc miệng nở nụ cười đẹp mê hồn.

Thanh âm của Tái Thế Nhân lại vang lên bên tai :

- Tả ba hữu... tiến hai lui bốn...

Bạch Hàng Tổ vội gơ song chỉ bên tay phải thay cho hai chân chú ý nghe theo Tái Thế Nhân chỉ điểm, chăm chỉ luyện tập.

Tên dẫn đường muốn vung dao đánh lén Bạch Hàng Tổ song thấy nàng lúc khóc lúc cười, thỉnh thoảng lại gật đầu miệng cứ lẩm bẩm như bị ma nhập y sợ hãi trong lòng thầm nhủ:

“Chẳng lẽ con nha đầu này điên rồi sao. Không đúng, có lẽ nó đang làm trò mê hoặc lừa gạt mình vào”.

Y vẫn cứ đứng lưỡng lự nét mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Đừng nói chỉ hấn, ngay cả Lãnh Nguyệt My cũng hồ đồ vì bộ đang cứ chỉ lạ lùng của vị sư muội khả ái đang đứng kia vội đưa mắt liếc nhìn Đặng Tiểu Nhân đang đứng bên cạnh thấp giọng :

- Người xem Tổ muội...

Đặng Tiểu Nhân quay người lại khẽ mỉm cười :

- Nếu như ta đoán không sai Tổ muội đang diễn luyện một thứ võ công tuyệt thế kỳ dị đặc biệt vô cùng.

Lãnh Nguyệt My trở mắt không dám tin vào tai mình.

- Người càng nói càng hồ đồ, ai dạy nàng luyện thứ võ công tuyệt thế cực kỳ đặc biệt đó chứ? Sao ta không thấy hả?

Đặng Tiểu Nhân nghiêm giọng đáp :

- Ngoài trừ lão ca ca Tái Thế Nhân ra, đương nhiên chẳng còn một kẻ nào khác làm được cả.

Lãnh Nguyệt My đưa mắt liếc xéo chàng, hữu thu chợt đưa tới sờ nhẹ lên trán Đặng Tiểu Nhân.

- Đệ đệ người... người không nóng đầu chứ?

Đặng Tiểu Nhân cười hì hì đưa mắt ngó nàng :

- Quái lạ, ta làm sao mà nóng đầu được ha?

Lãnh Nguyệt My cũng bật cười theo, đoạn nói tiếp :

- Có lẽ trong tim người phát hỏa cho nên mới nóng đầu mà ăn nói hồ đồ như vậy đúng không?

Đặng Tiểu Nhân nhìn Lãnh Nguyệt My mặt chàng nghiêm nghị đáp :

- Tin hay không là tùy người, lão ca ca Tái Thế Nhân luyện được Thần công Thiên Thính Địa Tại. Tình hình chúng ta ở đây, tự nhiên lão sẽ như lòng bàn tay, tỷ như lão ca ca dùng thuật Truyền âm nhập mật hay là Nghĩ Ngữ Truyền Âm để chỉ điểm truyền thụ cho Tổ muội võ công tuyệt thế cực kỳ đặc biệt, cứ theo dõi mà luận xét hoàn toàn không phải là chuyện không thể xảy ra.

Lãnh Nguyệt My lắc đầu :

- Cho dù người nói sao chẳng nữa ta cũng không thể tin được.

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười nheo mắt ngó Lãnh Nguyệt My :

- Người có dám đánh cuộc với ta không?

Lãnh Nguyệt My hơi cau mày nghiêm giọng đáp :

- Được, chẳng lẽ ta lại sợ người sao?

Đặng Tiểu Nhân nói tiếp :

- Lấy gì bảo đảm chắc chắn?

Đặng Tiểu Nhân chớp mắt ngó Lãnh Nguyệt My :

- Nếu như ta thua ta sẽ để cho người hôn ta một cái.

Lãnh Nguyệt My liếc nhìn chàng rồi bảo :

- Còn nếu như ta thua thì sao?

Đặng Tiểu Nhân nghiêm giọng đáp :

- Vậy thì nàng phải để cho ta hôn nàng một cái.

Lãnh Nguyệt My đưa ngón tay phải dí chót mũi chàng giọng nàng mắng yêu :

- Tiểu quỷ mi dám đùa với lão tỷ à? Hừ, mi tưởng dưới gầm trời này chỉ có mỗi mình mi thông minh sao? Chuyên môn lợi dụng người ta hả, cái đồ mặt dày thật không biết xấu hổ.

Bất giờ.

Bóng người xẹt tới ánh đao chói mắt, tên dẫn đường đã tung mình lao về phía Bạch Hàng Tổ.

Xem tiếp hồi 32 Liều chết quyết đấu

32. Hồi 32 Liều Chết Quyết Đấu

Bóng người xẹt qua.

Tiếng la kinh ngạc vọng tới.

Thanh âm chợt vang lên phút chốc đã tắt lịm.

Liều điệp dao trong tay tên dẫn đường lấp lánh những tia hàn quang lạnh ngắt đang lơ lửng cao lên bất động trong không trung hồi lâu không chịu hạ xuống tựa như được tạc bằng gỗ cứng.

Nếu như không vì kinh sợ cực độ thì tại sao thứ thịt cơ bắp của hắn trở nên cứng đờ y như xác chết vậy? Còn Bạch Hàng Tổ tay hoành ngang ngọc địch đứng cách xa một trượng ở sau lưng hắn thái độ ung dung mỉm cười vui vẻ dường như không coi đối phương ra gì cả.

Ánh trăng vẫn lung linh tỏa sáng trên cao.

Gió núi không ngừng thổi lạnh buốt da.

Cơ hồ như chưa có sự gì xảy ra.

Đôi mắt Lãnh Nguyệt My tròn tròn đôi nhãn châu như muốn nhảy ra ngoài. Tuy nàng chăm chú nhìn Bạch Hàng Tổ và tên dẫn đường không hề chớp mắt nhưng cũng không rõ sự muội mình dùng cách nào để thoát khỏi màn đao trùng điệp bao phủ quanh người, nàng chỉ cảm thấy hai cái bóng đen xẹt nhanh như điện, vừa hợp lại đã vội phân khai, sau đó mọi vật trở lại yên tĩnh như cũ tựa hồ như chưa hề có việc gì xảy ra.

Đặng Tiểu Nhân lấy khuỷu tay kích nhẹ vào người Lãnh Nguyệt My đang ở bên cạnh rồi mỉm cười thì thầm bên tai nàng :

- My tỷ, người thua rồi.

Lãnh Nguyệt My như chợt tỉnh lại khẽ nguyền Đặng Tiểu Nhân một cái, đỏ mặt thẹn thùng chậm chạp cúi đầu xuống.

Lúc này, tên dẫn đường dần dần bình tĩnh lại, hắn đột ngột chuyển động thân hình, thanh liễu điệp dao trong tay chỉ vào mặt Bạch Hàng Tổ chửi mắng :

- Xú nha đầu chết bầm kia, lão tử liều mạng với mi.

Bạch Hàng Tổ giận đến phát run mặt nàng lúc trắng lúc xanh lúc đỏ rực, giọng bực tức :

- Mi... Mi thóa mạ ta sao?

- Nha đầu ngu muội kia, mi còn phải hỏi à?

Y lạnh lùng cười rồi nói tiếp :

- Thóa mạ mi đó.

Bạch Hàng Tổ nổi cơn thịnh nộ lạnh lùng quát :

- Mi thử thóa mạ ta một câu nữa coi.

Y ung dung cất tiếng cười cuồng ngạo :

- Xú nha đầu chết tiệt kia...

- Được lắm, mi dám thóa mạ ta.

Sắc mặt Bạch Hàng Tổ đột nhiên lạnh ngắt, nàng giắt cây ngọc địch nơi thắt lưng, bàn tay nhẹ nhàng cất lên tiếp tục nói với y :

- Mi dám xuất ngôn bậy bạ chửi mắng ta, bốn cô nương đây không để mi yên đâu, cẩn thận nè, ta sắp đánh mi đó.

Lời nói vừa thốt ra...

Thình lình, bóng người xẹt tới mau hơn tia chớp, Bạch Hàng Tổ đã lướt tới bên cạnh y.

Tên này từ nãy giờ không hề chớp mắt cứ đăm đăm ngó nàng, cũng không nhìn rõ đối phương dùng thân pháp gì mà chỉ trong một bước đã tiến sát tới bên cạnh mình. Y sợ hãi hoảng kinh thất vía, trong lúc cấp bách nhìn động thanh liễu điệp đao một vầng ngân quang chớp lên hóa thành lưới đao dày đặc hộ vệ khắp mình.

Bạch Hàng Tổ cất tiếng cười lạnh vươn ngọc thủ ra lẹ làng hơn điện xẹt sao băng, xuyên qua lưới đao trùng điệp trở ngược bàn tay bức bách thế đao.

Y kinh hoàng cực độ thân hình bật ngửa ra sau, trong nháy mắt chớp vai sắp chạm xuống đất song cước nhấn mạnh xuống bay ngược ra xa hơn một trượng.

Y nhanh nhưng Bạch Hàng Tổ còn nhanh hơn y một bậc. Thân hình mềm mại nhanh chóng lao theo như hình với bóng lẹ hơn lưu tinh xạ nguyệt, nhẹ như cành liễu vờn bay trong gió cấp tốc đuổi theo sát đối phương không rời một bước.

Lúc thân hình y vừa bật đứng dậy thì ngọc chuông của Bạch Hàng Tổ đã đưa tới chính xác không sai một giây, bộ vị thời gian cực kỳ đúng lúc.

Bốp...

Phía mặt bên trái của y đã lãnh trọn một cái tát nảy lửa.

Bạch Hàng Tổ vừa đánh xong chợt lạnh lùng hét lên :

- Còn bên phải nữa.

Nói vừa dứt lời bàn tay đã chuyển động.

Y chỉ cảm thấy cái trở tay của Bạch Hàng Tổ quái dị tuyệt luân khác hẳn với võ công thông thường, không nhanh không chậm phiêu hốt bất định.

Lại một tiếng động vang lên.

Bốp...

Năm đầu ngón tay đỏ chói in trên má phải của y.

Tên dẫn đường này rõ ràng vẫn còn tỉnh táo không hề mê sảng mà tại sao không tránh né được?

Hai cái tát tai nặng nề vô cùng, y chỉ cảm thấy ù tai hoa mắt, đầu óc quay cuồng bước chân loạn choạng gần như muốn té nhào xuống đất.

Hai mắt y đỏ ngầu như lửa, râu tóc dựng ngược, toàn thân run lên cảm cập, tức giận nhô ra một búng máu tươi, đột ngột rống lên một tiếng lao tới phía trước, thanh liễu điệp đao phóng ra hóa thành một màn ngân quang trùm kín khắp trời chụp xuống đầu Bạch Hàng Tổ, đồng thời tả thủ xòe ra năm ngón tay vươn tới chụp vào ngực nàng. Trong lúc cực kỳ nguy cấp hẳn hoàn toàn không hề phòng bị để hở toàn thân, chỉ mong vung đao múa trảo lấy mạng Bạch Hàng Tổ ngay tức khắc.

Thế trảo hung mãnh phóng tới nhẹ như gió cuốn.

Đao pháp vũ lộng hóa thành muôn vạn điểm hàn quang ập tới như sóng trào từ trên cao đổ xuống.

Bạch Hàng Tổ thấy râu tóc y dựng ngược, da mặt nhẵn nhúm, hai mắt đỏ ngầu trông như một huyết nhân máu phủ đầy người, bất giác kinh sợ thối lui mấy bước.

Lại thấy trảo thế đao phong cuộn tới cực kỳ uy mãnh, nên nàng cũng không dám liều mạng nghênh tiếp vội vàng lách vai, song cước chuyển động lúc trái lúc phải thân hình xoay tròn một cái lòn ra sau lưng y. Tự nhủ Mê Tung bộ quả nhiên ảo diệu vô cùng không hổ danh là môn bộ pháp tuyệt thế võ lâm.

Đao, trảo đánh vào hư không làm cho y không khỏi run sợ vội trầm khí xuống Đan Điền, cước bộ vừa chạm đất đã quay lại ngó Bạch Hàng Tổ, hoành đao trợn mắt hét lớn :

- Mi có bản lĩnh thì hãy đứng lại giao đấu, mi có dám nghênh tiếp vài chiêu của ta không?

Bạch Hàng Tổ càng đánh càng tự tin, bây giờ nghe lời nói khích khiến cho hào khí bốc lên ngàn ngút lòng háo thắng nổi lên, hoành ngang ngọc địch, nhúu mày điểm nụ cười lạnh :

- Mi không cần dùng lời khích ta, bất luận ngươi xuất chiêu nào, cô nương đây cũng sẵn sàng tiếp hết, xin mời.

Hắn ôm đao thi lễ, trầm giọng bảo :

- Cô nương lạnh miệng leo mép đây, chúng ta hãy xuống tay thử sức tất sẽ biết rõ ai hơn ai kém...

Bạch Hàng Tổ thấy y đã thủ thế chờ đợi, vừa rồi hai người giao thủ với nhau mấy chiêu nàng đã biết y có tuyệt nghệ kinh người, công lực phi phàm nên vội ngưng thần chú mục tiêu trừ tạp niệm chuẩn bị đốc toàn lực đấu với y một trận.

Không khí trầm mặc nặng nề.

Hai người vận công đợi sẵn, hồi lâu không thấy động tĩnh.

Đột nhiên...

Ánh đao chớp lên, tên dẫn đường hạ thủ trước tiên, hắn nhích động cổ tay vung Liễu diệp đao chém ngang một cái.

Bạch Hàng Tổ trở tay, ngọc địch tạo nên một vầng bích quang xanh biếc chặn đứng lưỡi đao đang quét tới Keng.

Binh khí chạm nhau.

Bạch Hàng Tổ thuận đà lệ làng trầm ngọc địch xuống điểm vào Đan Điền của đối phương nhanh như chớp.

Tên dẫn đường này giờ đã mấy lần suýt mang họa vào thân nên không dám hoàn thủ phản kích, thấy thế công của ngọc địch hung hiểm nguy dị vội dừng chân bay người sang bên trái tránh chiêu.

Lãnh Nguyệt My và Đặng Tiểu Nhân đứng một bên quan sát trận chiến, thấy công lực của Bạch Hàng Tổ lúc này chỉ nội trong vòng ba chiêu là có thể bắt sống tên kia dễ dàng, nhưng bởi tính nàng từ bi nhân hậu lại thêm chưa hề có kinh nghiệm giao đấu, để nàng hao phí sức như vậy hồi lâu sợ sẽ sinh ra chuyện phiền phức, nên hai người đồng thanh la lên :

- Tổ muội, đã trễ lắm rồi, đừng phí sức giao đấu vô ích, hãy mau thi triển tuyệt học nội trong vòng ba hiệp phải bắt sống lấy hắn, trễ e sinh biến, nhớ kỹ lấy...

Bạch Hàng Tổ thấy Lãnh Nguyệt My và Đặng Tiểu Nhân đứng một bên quan sát tiếp ứng cho mình bất giác tinh thần phấn chấn hẳn lên, cũng muốn tỏ ra cho Tiểu Nhân biết tuyệt nghệ của mình, nên vội đưa mắt liếc nhìn hai người cất tiếng cười trong trẻo.

- My tỷ, Nhân ca bắt tất phải cần đến ba hiệp, tiểu muội nhất định chỉ trong vòng một hiệp sẽ bắt sống hắn dâng lên trước mặt nhị vị.

Y thấy ba người đối đáp với nhau cười nói vui vẻ không buồn để mắt tới hắn, bèn tức giận gầm lên như sấm, miệng thở phì phò lớn tiếng thóa mạ chửi mắng :

- Con tiện tì hôi thối kia dám to gan lớn lối, đối gạt người ta, để coi ngươi có tuyệt nghệ kinh hồn gì mà có thể khuất phục được gia gia đây trong vòng một hiệp.

Bạch Hàng Tổ cười tươi như hoa, không nói tiếng nào, đi từng bước, từng bước đến trước mặt y.

Tên dẫn đường trong lòng rung động, ngạc nhiên đứng lặng cầm tại chỗ.

Bạch Hàng Tổ điểm nụ cười nhẹ rồi nói tiếp :

- Cần thận, hãy xem cô nương động thủ đây.

Lời nói vừa thốt ra, nàng đột ngột nhắc chân bước sang phải ba bước, dịch sang trái năm bước chột lui chột tiến tuy chậm mà nhanh, làm người ta cảm thấy cái bóng lướt tới hoa mắt nhức đầu, thoáng chốc nàng đã lao tới bên cạnh y lúc nào không biết.

Y đã thủ thế đề phòng từ trước, khi thấy Bạch Hàng Tổ lao tới lẹ hơn sao xẹt, thanh liễu điệp đao trong tay đã chớp lên đột ngột thì triển chiêu Bát Phương Phong Vũ thành một màn ngân quang lưu chuyển không ngừng, đao phong rít lên veo veo phủ kín quanh người.

Bạch Hàng Tổ thấy đối phương vũ động binh khí múa lên vèo vèo ánh đao phủ kín khắp nơi trùng trùng điệp điệp không có lấy một kẽ hở, ngay cả một giọt nước cũng khó lọt qua, kinh phong rú rít phát ra kinh lực ghê người, trong lòng không khỏi lo lắng.

Vừa nghĩ đến lời nói khoa trương trước mặt Lãnh Nguyệt My và Đặng Tiểu Nhân, chỉ trong vòng một hiệp là có thể bắt sống đối phương, không ngờ y lại cực kỳ liều mạng, đao pháp vun vút tung hoành ngang dọc lợi hại vô cùng, bất giác nàng cau mày lưỡng lự không biết tính sao.

Tên dẫn đường kinh nghiệm giang hồ đã lâu, thấy Bạch Hàng Tổ cau mày khó chịu, lưỡng lự không quyết hẳn đã đoán ra tâm trạng nàng đang nghĩ gì.

Cơ hội ngàn năm có một lẽ nào y lại chịu bỏ qua.

Chợt thấy người đao hợp lại làm một tinh quang chớp lên nhanh hơn điện chớp lẹ hơn sao sa.

Một đạo ngân quang bay vút lên không mau hơn gió cuốn vây lấy quanh mình Bạch Hàng Tổ đang đứng do dự.

Lúc này Bạch Hàng Tổ không cách nào hơn, liền hít một hơi chân khí xông thẳng vào màn đao dày đặc của đối phương.

Bạch Hàng Tổ hoàn toàn không tưởng được thế lao mình của nàng đã khiến cho công lực toàn thân bộc phát ra dữ dội khiến cho khí âm hàn bị khống chế trong thân thể, cũng theo luồng chân lực ào ào tuôn ra như thác đổ.

Lập tức...

Sương trắng mờ mịt, trong khoảng chu vị độ vài thước tựa như không khí đã kết thành một bức tường bằng giá khí lạnh toát ra rợn người, thanh liễu điệp đao đã bị Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí, một tuyệt học hiếm có trong võ lâm chặn lại ngay tức khắc.

Y chợt cảm thấy một luồng hàn khí cực kỳ lạnh lẽo truyền vào trong cơ thể. Thân hình y dần dần bị sức lạnh làm tê buốt, cánh tay cứng đờ không tài nào cử động được, công lực không thể thi triển ra bên ngoài để tấn công đối phương, bảo vệ châu thân của mình.

Bạch Hàng Tổ thấy y cứng đờ như tượng gỗ, thanh liễu điệp đao không hạ xuống được bộ dạng trông cực kỳ buồn cười, nàng cũng cảm thấy lạ lùng quái dị, vội vươn cánh tay xẹt thẳng tới trước lẹ hơn chớp điện điểm vào ba đại huyệt Khái Môn, Tương Đài, Huyền Cơ trong nháy mắt.

Bịch.

Thân hình cao lớn của gã đồ ập xuống nằm dài dưới đất.

* * * * *

Ánh trăng đã lặn, bóng sao thưa dần...

Sương núi mịt mù che phủ.

Phía trong hiệp cốc bóng quỷ trùng trùng.

Người cùng quỷ kịch chiến vô cùng ác liệt.

Bất chợt.

Chưởng lực ào ào cuộn tới.

Chỉ phong réo lên bên tai.

Quyền cước vang lên không thôi.

Trong số mười thi thể đã có bốn đã bị điểm trúng huyệt nằm sòng soài dưới đất không dậy được nữa.

Bốn thi thể đang vây đánh Tái Thế Nhân, tuy lão có võ công tuyệt thế nhưng cũng cảm thấy bản loạn, mồ hôi đổ ra như mưa dầm về cực kỳ thảm hại.

Thu Hàn Vân cũng đang bị một thi thể có thân hình gầy đét trông như một cây trúc khô quấy rối, cũng chẳng thoải mái chút nào dù thấy bà thủ nhiều hơn công.

Tình hình của Thường Thắng Quân càng tệ hại hơn, thi thể đang giao thủ với lão dầm về tiêu tụy cao to mập mạp song động tác cực kỳ linh hoạt, thủ pháp lạ như gió, bức bách Thường Thắng Quân phải chuyển động loạn xạ, hơi thở hồng hộc như trâu.

Lạ lùng thay những thi thể này đều biết võ, chẳng những biết mà còn cực kỳ cao cường có thể coi là những cao thủ đệ nhất trong giang hồ, võ công tuy cực kỳ khác nhau nhưng uy lực thanh thế có một không hai trong võ lâm.

Nếu như...

Phân định võ công của sáu cái thi thể cao thấp hơn thua thì chỉ có một thi thể thân hình gầy ốm đang vây đánh Tái Thế Nhân là có công lực kém nhất mà thôi.

Đông Dịch, Tây Đổ, Nam Bút, Bắc Dao, Trung Châu Nhất Kiếm được coi là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm giang hồ hiện tại, võ công cực cao không ai sánh kịp.

Thường Thắng Quân là trưởng lão hộ pháp của Cái bang, một bang lớn đệ nhất thiên hạ, võ công cũng cao vô cùng, không chịu thua kém Chưởng môn nhân các đại môn phái nữa chiêu.

Vị tiền bối hiệp ẩn Tái Thế Nhân, coi thường thiên hạ, trong mình mang nhiều võ công, công phu kỳ lạ ít thấy trong thiên hạ, ngoài Trung Châu Nhất Kiếm tức Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp ra sợ rằng trên thế gian không ai có thể xứng đáng là địch thủ của lão.

Võ công ba người cao như vậy tại sao lại bị các cục thịt biết đi này bức bách thế thảm sắp phải nguy hiểm tới nơi?

Là bởi vì.

Những cục thịt biết đi này chẳng hề sợ chết, liều mạng đánh bừa chỉ công không thủ.

Tái Thế Nhân, Thu Hàn Vân, Thường Thắng Quân đã giao ước với nhau chỉ tìm cách khống chế các cục thịt biết đi này, mà không được sát hại chúng.

Cho nên ba người không rơi vào nguy hiểm làm sao được? Giả như Tái Thế Nhân, Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân không có kinh nghiệm giang hồ, không có võ công tuyệt thế thì lúc này chắc đã mục xác tại đây hồn về Âm phủ từ lâu rồi.

Bỗng nhiên...

Bịch!

Một tiếng động lớn vọng lên, bàn tay khổng lồ của cái thi thể to mập cao lớn đã ấn trên ngực Thường Thắng Quân.

Thường Thắng Quân tuy có cương khí hộ thân, cũng bị chấn động đến lục phủ ngũ tạng, bước chân không vững thân hình loạn xạ té phịch ra ngoài một trượng.

Thường Thắng Quân tính nóng như lửa, hoàn toàn không thèm để ý tới thương thế của mình, vội vàng bật dậy cánh tay phải nhanh lẹ vung ra chiếc ống điều dài nắm chặt trong tay mở miệng chửi lớn :

- Tổ bà mi, cái đồ bụng bự đầu to, lão hóa tử liều mạng với mi...

Nói xong phóng người vút tới, cái ống điều cuốn theo một làn kinh phong lẹ hơn điện xẹt, nhắm ngay thiên linh cái của thi thể gõ xuống.

Tái Thế Nhân thấy vậy chợt biến sắc mặt, đánh ra một chưởng bức bách thi thể đang đứng trước mặt phải thối lui rồi trầm giọng quát :

- Tiểu hóa tử nếu như ngươi đã thương y, coi chừng ta vịn gậy cổ ngươi đó.

Thường Thắng Quân vừa nghe trong lòng kinh động âm thầm tự nhủ:

“Xấu hổ chết được, vừa mới ước định không được đả thương cái của nợ này sao bây giờ lại quên...”

Thường Thắng Quân nheo mắt rồi lại nghĩ tiếp:

“Mình tuy không được đả thương hấn nhưng cũng phải cho hấn nếm mùi khổ một chút chứ, nếu không làm sao mà nguôi được nỗi hận lớn lao này, ta phải kiếm cách lột mảnh giấy vàng che mặt của hấn coi hấn là thần quái phương nào mà có công lực ghê gớm đến vậy?”

Nghĩ sao làm vậy, Thường Thắng Quân chợt thu ống điều lại, trở tay quất nhẹ lên trên lệ hơn điện xẹt.

- Cốp...

Một tiếng động nhẹ vang lên.

Cái ống điều đã gõ vào xương sườn phải của thi thể mập ú cao to nọ.

Cái thi thể này bị trúng một đòn nặng, la lên một tiếng trầm đục, thể lao tới trước bỗng chậm hẳn lại.

Trong lúc thể công của thi thể cao mập này vừa chậm lại, trong chớp mắt Thường Thắng Quân đã lao người xông thẳng tới trước, cánh tay trái lệ làng vươn ra mau hơn sao vọt.

Phụt...

Miếng giấy vàng che mặt đã rơi vào tay Thường Thắng Quân.

Thi thể cao to cử động nhanh nhẹn, khí thế hung hãn vô song, xương sườn tuy bị ống điều của Thường Thắng Quân gõ trúng muốn gãy ra làm mấy khúc nhưng vẫn không ngăn trở được thể công, thân hình chỉ có chậm đi đôi chút mà thôi.

Hự!...

Song trào của thi thể đã nhất tề chộp tới lệ như gió cuốn chớp điện nhằm ngay thất lưng Thường Thắng Quân.

Dù là Thường Thắng Quân đã phòng bị từ trước, lách mình né tránh mau hơn điện xẹt, nhưng chiếc áo kết từ trăm mảnh vải trên mình lão cũng đã bị rách một miếng lớn rơi xuống đất.

Thường Thắng Quân kinh hồn thất vía, định thần nhìn kỹ không khỏi la lên thất kinh :

- Phật môn đệ nhất cao thủ Ngộ Thiền, làm sao lại có thể là hấn...

Cũng trong lúc đó.

Đông Dịch Thu Hàn Vân giao đấu với thi thể có thân hình gầy đét trông như một cây trúc khô đã qua mấy chục chiêu nhưng vẫn chưa phân thắng bại cũng không cách nào chế ngự được nó.

Thi thể gầy đét này dần dần tựa như không chịu nổi, y đột nhiên vận người lắc vai lao người bay vút lên không.

Thu Hàn Vân hân hoan ra mặt, đầu chịu bỏ qua cơ hội vội nhích động cổ tay vung ngọc dịch xuất chiêu Ngọc Nữ Đầu Đăng đuổi theo truy kích đối phương.

Chỉ thấy một đạo kích quang xanh biếc xông thẳng lên trời lệ như chớp xẹt điểm vào hạ thân của thi thể khô gầy nọ.

Chợt thấy hai chân y co lại, lộn người hai vòng trên không thoát khỏi thể công mãnh liệt của Thu Hàn Vân tiếp đó thuận đà xuất chiêu đánh tới.

Thu Hàn Vân đánh hụt một chiêu vội đề khí chân phải điểm vào mặt chân trái mượn lực bay cao lên hơn một trượng, ngọc dịch hướng chéo lên trên, nhanh chóng vung ra ngăn cản chiêu thể đang phóng tới, miệng thét lên một tiếng lạnh lạnh, ngọc dịch đột nhiên thi triển chiêu Ngọc Nữ Chế Miên, bóng ngọc dịch lấp lánh lưu chuyển khắp trời chụp xuống đỉnh đầu của thi thể cao gầy như cành trúc khô kinh phong rít lên vèo vèo bên tai, khí thế như phong ba bão táp trông thật kinh hồn.

Tuyệt kỹ võ công thành danh trên giang hồ quả thật lợi hại phi thường.

Thi thể cao gầy như cành trúc khô nọ đột ngột co vội hai chân lại, đảo mình thêm hai vòng nữa đoạn bay ngược ra xa gần chục trượng nhanh chóng xảo diệu vô cùng, tránh khỏi chiêu thức lợi hại của đối phương.

Trong lòng Thu Hàn Vân thoáng bị chấn động, thầm nghĩ:

“Tên này khinh công cao minh cực độ, thân pháp đánh chiêu hoàn thủ trên không trung của y e rằng trong giang hồ võ lâm hiện nay không ai sánh kịp, chuyển vận chân tay cực kỳ lạnh lẽ chỉ tiếc một điều nhất thời không thể đoán ra y là ai?”

Trên mặt Thu Hàn Vân lộ ra vẻ ngờ vực, bà thoáng chớp mắt tiếp tục nghĩ thầm:

“Sao ta không kiểm cách gỡ bỏ tờ giấy vàng trên mặt y xem thử chân diện của y ra sao? Y là ai mới được chứ?”

Thu Hàn Vân đánh ra hai chiêu không trúng, liệu bề khó mà tiếp tục lơ lửng trên không vội trầm khí xuống Đan Điền, cấp tốc hạ mình đáp nhẹ xuống đất.

Hai chân của Thu Hàn Vân vừa chạm xuống đất đột nhiên cảm thấy một luồng kinh phong đánh xuống nơi đỉnh đầu mình, bà vội vã lao người tới trước, trở tay múa binh khí trong tay, một luồng sáng xanh lóa mắt.

Hốt nhiên.

Cắc...

Một tiếng động nhỏ vang lên.

Bóng người bay ngược ra xa.

Chưởng và ngọc dịch chạm vào nhau, thi thể gầy đét của cây trúc khô đã nương theo sức phản chấn bay cao lên hơn hai trượng, lật người mấy cái trên không trung đầu hơi chúc xuống vung quyền đánh tới.

Bóng chưởng, quyền ập xuống tựa như núi lở đất sập, trên không như có muôn vạn bàn tay to lớn nhất tề chụp xuống.

Thu Hàn Vân trong bụng kinh sợ, vội chăm chú nhìn xem đồng thời vận hết công lực tập trung vào ngọc dịch đang cầm trên tay, nhẹ nhàng nhích động cổ tay múa chiêu Ngọc Nữ Bồng Nguyệt, ngọc dịch đột nhiên hóa thành một vầng bích quang dày đặc, chẳng những hộ vệ đỉnh đầu của mình mà còn thừa quét chếch lên trên công kích đối phương.

Chưởng phong như làn gió lạnh từ trên ào xuống.

Chưởng, dịch ập tới cuốn chặt vào nhau như nam châm hút sắt.

Đông Dịch Thu Hàn Vân hú lên một tiếng, huy động toàn bộ công lực đánh ra một thể, cổ tay bà đột nhiên bị dội lại, còn thi thể gầy đét khô như cây trúc kia lại bay vút lên không, thân hình y đột ngột xoay tròn, đảo mình một cái đã bay tới trên đỉnh đầu của Thu Hàn Vân, vung tay vận chưởng từ trên không trung đánh xuống khiến cho gió lốc điên cuồng nổi lên, kinh phong tỏa ra tứ phía.

Giao đấu một hồi lâu như vậy vẫn chưa phân được thắng bại.

Song Thu Hàn Vân đã lần lần tìm ra cách đối phó, là lấy tĩnh chế động. Do vậy bà không cấp tốc cầu thắng, cũng không muốn cùng đối phương tranh đoạt tiên cơ.

Thu Hàn Vân ngưng thần tụ khí, ngằm vận công dồn vào chiếc ngọc dịch yên lặng thủ thế, chờ đến khi đối phương vận chưởng từ trên cao đánh xuống thì mới nhích động cổ tay, vung ngọc dịch đánh lên một chiêu.

Đánh như vậy tuy nhất thời không cách chi chế ngự được đối phương, nhưng có thể phong bế chặt chẽ các huyết đạo hiểm yếu hộ vệ được thân mình không rơi vào chỗ thất bại thảm hại.

Chiêu này của Thu Hàn Vân quả nhiên thập phần công hiệu.

Cái thi thể gầy đét như trúc khô dường như thấy đánh lâu cũng vô ích, lửa giận trong lòng y bốc lên kịch liệt, vội hạ người xuống đất, song chưởng để bình ổn trước ngực từ từ tiến gần về phía Thu Hàn Vân.

Thu Hàn Vân cũng đang muốn y làm như vậy, liền hoành ngang ngọc địch trước ngực, nghiêm thủ chờ đợi. Một thoáng trầm mặc.

Khoảng cách giữa hai bên cực kỳ gần nhau, chỉ còn độ chừng hai thước.

Thình lình, một tiếng thét lạnh lạnh vang tới, bích quang xanh biếc chợt lóe lên.

Bốp...

Tiếp đó lại một tiếng trầm đục vang lên.

Hự...

Ngọc địch đã gõ mạnh vào gân khuỷu tay bên phải của thi thể gãy đứt như cây trúc khô kia.

Thi thể này chợt buông thông cánh tay phải, không tài nào nhấc lên được nữa, trông tựa như là một phế vật vậy.

Cánh tay phải tuy đã bị điểm trúng không còn sử dụng được, nhưng cánh tay trái vẫn sử dụng được không hề bị bỏ phế, cứ tiếp tục vận chuyển phóng ra như bay nhanh không tưởng nổi, nhằm vào trước ngực Thu Hàn Vân đầy tới.

Thu Hàn Vân điểm nụ cười lạnh lùng, cây ngọc địch trong tay vút tới chặn đứng tả chưởng của y lại, hữu thủ lẹ làng vươn ra giật lấy miếng giấy vàng phủ trên mặt y mau hơn chớp điện.

Cùng lúc đó, bà chợt ngửa người hóp bụng nhẹ nhàng tung mình bay ngược ra sau hơn một trượng, vừa thấy mặt thật của y, bà không khỏi rùng mình ớn lạnh miệng lẩm bẩm :

- Hèn chi mà tên này khó chịu khuất phục như vậy. Hóa ra y chính là kẻ mà hai đạo hắc bạch trong võ lâm nghe danh đều phải táng đờm kinh tâm, khét tiếng trên giang hồ với biệt hiệu Bạch Cốt Thần Quân Đào Nhất Vị.

Bỗng nhiên có bóng người bay tới...

Đặng Tiểu Nhân, Lãnh Nguyệt My, Bạch Hàng Tổ đồng thời bay vào trong hiệp cốc, thấy bốn thi thể vây đánh Tái Thế Nhân, trong bụng không nén được giận đồng thanh nói lớn :

- Tại hạ phục mệnh đã xong, hai tên đưa đường dẫn lối đã bị khống chế nằm ở ngoài kia. Xin lão ca ca hãy tránh qua một bên nghỉ mệt, để tại hạ bắt luôn mấy cái cục thịt biết đi này được không?

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ tuy nói lớn lối như vậy, nhưng khi chợt thấy bốn thi thể phiêu du bất định, toàn thân dường như toát ra mùi quỷ dị, liền rung động tâm thần, lùi ra sau, nét mặt hiện ra vẻ kinh sợ.

Tái Thế Nhân thấy vậy, bật cười ha hả nói :

- Tiểu a đầu đường sợ, họ đều là người chứ không phải quỷ đâu. Ở đây có tiểu huynh đệ giúp ta là đủ rồi, các người hãy đi trợ lực giúp sư phụ người và tiểu hóa tử một tay. Nếu để cho bọn chúng chạy mất thì hậu hoạn cho thế nhân vô cùng ghê gớm đó.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ đang lo lắng đến sự an toàn của sư phụ mình và Thường Thắng Quân, vừa nghe như vậy chính hợp ý mình, nên không nói tiếng nào cúi đầu đi ngay.

Đặng Tiểu Nhân vừa nhảy vào lập tức tình thế thay đổi.

Thoáng chốc, hai thi thể đã bị điểm trúng huyết đạo nằm sòng soài dưới đất.

Đặng Tiểu Nhân vừa đắc thủ được một chiêu đang muốn gỡ miếng giấy vàng phủ trên mặt đất coi họ là quái nhân phương nào, chợt cảm thấy sau gáy có luồng gió ập tới.

Thi thể có dáng người gãy ốm, chiêu thức độc địa, động tác cực kỳ tinh nhanh đã xuất chiêu nhằm sau gáy chàng đánh tới, chiêu thế nguy dị. Nếu như trúng phải là vô phương cứu chữa.

Đặng Tiểu Nhân hú lên một tiếng, song cước điểm xuống đất, thuận thế lao mình tới trước, bay ra xa hơn một trượng.

Thi thể gầy ốm nọ nghe thấy tiếng hú thân hình bất ngờ đứng lại, thoáng ngáy dại rồi bỗng tung người bay vút lên không nhằm hướng cốc khẩu phóng như điên cuồng.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, Đặng Tiểu Nhân đứng như trời trồng không biết phải phản ứng ra sao.

Tái Thế Nhân thấy vậy giậm chân tức tối quát lớn :

- Tiểu tử, sao không đuổi theo. Nếu để y chạy thoát coi chừng lão ca ca cắt đầu người đó.

Đặng Tiểu Nhân vội hấp tấp lao vọt đi, đuổi theo sau thi thể gầy ốm nọ.

Ánh bình minh đã ló dạng, phía đông đã hiện ta khoảng không trắng bạch.

Hai tên dẫn đường cùng với chín cái thi thể đã bị khống chế, bỏ vào trong những quan tài đặc biệt.

Thu Hàn Vân, Thường Thắng Quân cùng với Bạch Hàng Tổ, Lãnh Nguyệt My trước mặt như có lớp sương bao phủ không biết có chuyện gì vừa xảy ra.

Nếu như Tái Thế Nhân không nói, đương nhiên họ cũng không dám hỏi.

Vầng thái dương vừa ló dạng, ánh dương quang chiếu xuống mặt đất sáng rực, nhưng Đặng Tiểu Nhân vẫn biệt vô âm tín chưa thấy trở về.

Thường Thắng Quân và Thu Hàn Vân còn cố gắng trầm tĩnh, song Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My cau mày buồn bã buông tiếng thở dài, sốt ruột như con kiến bò trong chảo nóng, đứng ngồi không yên.

Thời gian không ngừng trôi qua như bay, Đặng Tiểu Nhân vẫn mất tung mất tích.

Tái Thế Nhân từ từ cũng cảm thấy bất an, vội đưa mắt nhìn bốn người, bảo :

- Đi, chúng ta đi xem thử hắn biến đâu?

Vượt qua khe sâu, mọi người phóng lên đỉnh núi.

Lúc này, dưới đỉnh núi, trong một góc rừng sâu, có những tia ngân quang lấp lánh dưới ánh nắng.

Thường Thắng Quân kinh nghiệm giang hồ lâu năm, vừa thoáng thấy đã biết có người đang giao đấu, bất giác tinh thần phấn chấn hẳn lên, chỉ về phía bên tay phải lớn tiếng gọi :

- Các người xem hắn ở đó kìa.

Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My như vừa trút khỏi tảng đá đè nặng trong lòng, vội thi triển khinh công trước tiên nhằm hướng góc rừng sâu dưới đỉnh núi lướt tới.

Năm người vừa lao đến góc rừng ngược mắt nhìn lên quả nhiên Đặng Tiểu Nhân và thi thể gầy ốm đang giao đấu với nhau không nghỉ.

Thi thể hình dáng gầy ốm trong tay không biết từ lúc nào đã cầm một ngọn chủy thủ cực kỳ sắc bén, tinh quang chiếu lên, xuất thủ lẹ như gió, chiêu thức độc địa vô cùng. Mỗi khi xuất chiêu đều nhằm vào những đại huyệt của Đặng Tiểu Nhân. Điều kỳ lạ là Đặng Tiểu Nhân chỉ di động quanh thân hình y, đã không hề ra tay xuất chiêu đánh lại, cũng chẳng có ý muốn tìm cách chế ngự y.

Đồng thời mắt chàng rớm lệ buồn rầu nhú mày, những thớ thịt trên mặt không ngừng giựt giựt, tựa hồ như đau khổ đến cùng cực.

Năm người vừa đến đưa mắt nhìn nhau, lòng cực kỳ bối rối.

Chợt nghe...

Ret...

Máu tươi chảy ra, bên cánh tay trái của chàng đã bị ngọn chủy thủ sắc bén trong tay thi thể gầy ốm rạch một đường dài rướm máu.

Hốt nhiên, tiếng thét lạnh lạnh chói tai vọng tới. Bóng người bay tới, một đạo bích quang xanh biếc xẹt thẳng lên không, tiếng kinh phong rú lên ào ào, bóng ngọc địch chập chờn như núi, lệ tợ sao sa, bỗng nhiên nhằm vào đỉnh đầu của thi thể gầy ốm phủ xuống.

Sự việc xảy ra ngẫu nhiên ly kỳ.

Đặng Tiểu Nhân muốn ra tay ngăn trở nhưng không đủ sức, có lẽ thi thể gầy ốm này sắp phải thọ thương bởi ngọc địch của Bạch Hàng Tổ rồi.

Đặng Tiểu Nhân vừa thấy, trong lòng vạn phần thống khổ, tức giận tròn xoe đôi mắt, toàn thân không ngừng run lên bần bật, gầm lên một tiếng :

- Dừng tay!

Tiếng gầm vang dội như sấm nổ giữa trời xanh, chẳng những Bạch Hàng Tổ giật mình đứng ngậy người mà ngay cả những người còn lại ở đó cũng phải kinh sợ vì tiếng gầm của chàng.

Bạch Hàng Tổ cũng biết nghe lời, vội thu hồi ngọc địch, đảo người trên không, nhẹ nhàng đáp xuống tránh qua một bên, nét mặt đầy vẻ nghi ngờ, đôi mắt mở to kinh ngạc nhìn sững vào Đặng Tiểu Nhân đang bùng bùng giận dữ.

Không ngờ lúc bọn họ còn đang nhìn nhau chết lặng thì cái thi thể gầy ốm nọ đã thừa cơ vung dao đánh tới, ánh ngân quang lóa lên đâm vào trước ngực Đặng Tiểu Nhân.

Bạch Hàng Tổ thấy vậy không khỏi hồn phi phách tán, liền nhích động cổ tay, vận cây ngọc địch đánh tới phía sau gáy của thi thể nọ lẹ như sao sa điện xẹt.

- Người lui ra mau, nếu không... ta vĩnh viễn không tha thứ cho người đâu.

Đặng Tiểu Nhân do bị phân tâm vì câu nói vừa rồi, nên trước ngực chàng lại bị chủy thủ trong tay thi thể rạch một đường dài rướm máu.

Bạch Hàng Tổ nâng cây ngọc địch lên mắt nhắm nhắm nố vào những vết máu tươi trên ngực chàng, lòng không khỏi đau như dao cắt, khóe mắt ngấn lệ, uất ức tủi thân lao vào lòng sư phụ, đau khổ khóc lên thất thanh :

- Sư phụ, con...

Thu Hàn Vân thấy tâm tính Đặng Tiểu Nhân biến đổi lạ lùng như vậy, hình như phát điên xuất ngôn vô lối, cử chỉ kỳ quái, hai mắt đỏ rực như lửa, toàn thân không ngớt run lên tựa như đang cực kỳ đau khổ, bà biết rằng trong đây tất có nguyên nhân của nó, nhưng không nghĩ nổi tại sao đành ôm chặt đồ đệ vào lòng an ủi :

- Tiểu Nhân không phải là người tệ bạc như vậy đâu. Trong đây nhất định phải có uẩn khúc gì đây. Đồ nhi, con chớ nên âu sầu như thế, sư phụ đã có chủ trương.

Không khí trầm mặc bao trùm.

Lãnh Nguyệt My tròn mắt ngạc nhiên la lên thất thanh :

- Sư phụ, nhìn kia...

Thu Hàn Vân trong lòng đang bức tức, khe cau mày liếc xéo nàng, giọng có vẻ không vui :

- Xem cái gì? Ăn nói không đầu không đuôi vậy hả?

Lãnh Nguyệt My nhướn mày cười chỉ vào thi thể đang di động trước mặt, đoạn ghé sát tai Thu Hàn Vân thì thầm :

- Sư phụ nhìn tay của y kia...

Mọi người nghe vậy chợt ngược mắt nhìn kỹ.

Hai bàn tay của thi thể nọ trắng tinh như ngọc, mười ngón thon dài như búp măng, mềm mại đáng yêu vô cùng.

Bạch Hàng Tổ nước mắt như mưa, hai tay ôm mặt quay người bỏ chạy.

Thu Hàn Vân vội vươn tay ra nắm chặt lấy nàng, đoạn trầm giọng quát :

- Người chạy đi đâu?

Bạch Hàng Tổ tan nát con tim, đưa mắt nhìn sư phụ, giọng nàng run run :

- Sư phụ lẽ nào không thấy? Y... y là một nữ nhân.

Thu Hàn Vân khê buông tiếng thở dài nhẹ vuốt tóc nàng nói :

- Sư phụ thấy rồi. Không sai, y là nữ nhân. Tổ nhi, người hãy thử nghĩ xem nữ nhân này là ai?

Bạch Hàng Tổ ngăn người đứng lặng há hốc miệng không biết đáp sao cho phải.

Hồi lâu, Bạch Hàng Tổ chớp mắt, đoạn la lên kinh ngạc :

- Lẽ nào là nàng... Sư phụ có thể là nàng ta.

Thu Hàn Vân nhìn chằm chằm vào thi thể có dáng người gầy ốm không chớp mắt, đoạn lên tiếng nói tiếp :

- Nếu như sư phụ người đoán không sai, nàng rất có thể là Tiểu quận chúa Mai Đông Ni, người đã bị thất tung đã lâu.

Bạch Hàng Tổ, Lãnh Nguyệt My, Thường Thắng Quân đều cực kỳ bất ngờ khoe miệng họ mấp máy muốn nói gì, song không thốt được nên lời.

Lại một thoáng im lặng trầm mặc.

Không khí đột nhiên như đông cứng lại.

Bầu khí nặng nề u ám đè xuống ngực mọi người.

Tái Thế Nhân không chịu nổi nữa, vội bước lên trước cất tiếng hỏi Thu Hàn Vân :

- Thu nữ hiệp. Cái này là chuyện gì vậy? Nói mau cho lão phu nghe, nếu không lão phu tức chết đi được.

Thu Hàn Vân vội nói thân thể của Đặng Tiểu Nhân và quan hệ giữa chàng với Tiểu quận chúa rồi hành trình của năm người tới đây, ái đồ Bạch Hàng Tổ đã kết làm phu thê với chàng cho Thái Thế Nhân nghe hết một lượt.

Tái Thế Nhân lúc này mới chợt hiểu ra tất cả, thấy Bạch Hàng Tổ lệ tuôn như mưa, đau khổ không thiết sống, lại thấy Đặng Tiểu Nhân cam tâm để cho lưỡi dao sắc cứa vào da thịt mà không chịu hạ thủ đối với thi thể gầy ốm nọ, lòng lão rối như tơ vò, thì ra trong đó có những sự việc cực kỳ phức tạp, liên hệ vô cùng đặc biệt, lão vội liếc nhìn ba người điểm nọ cười nói với Bạch Hàng Tổ :

- Tiểu a đầu, bộ ăn phải dấm chua hả? Xấu hổ chưa? Ha ha, các người xem tiểu a đầu đang ngượng kìa!

Bạch Hàng Tổ đỏ bừng mặt, giận dữ liếc xéo Thái Thế Nhân giọng hờn mát :

- Lão ca ca bại hoại quá, bực chết đi được!

Nói xong, nàng lao đầu vào lòng sư phụ cúi đầu úp mặt không dám ngược nhìn mọi người.

Bất ngờ, dao quang chớp lên lóa mắt lấp lánh dưới ánh dương quang. Dao phong hú lên vèo vèo, một làn ngân quang mau như điện chớp xẹt tới giữa ngực Đặng Tiểu Nhân.

Bạch Hàng Tổ, Lãnh Nguyệt My đều kinh hoàng thất sắc, còn Thái Thế Nhân, Thường Thắng Quân và Thu Hàn Vân tuy có định lực hơn người cũng chấn động tâm can, thậm chí toát mồ hôi lo lắng cho Đặng Tiểu Nhân.

Nhưng Đặng Tiểu Nhân vẫn đứng nguyên chỗ cũ, sừng sững bất động, mặt vẫn cố gắng điểm nọ cười, nhìn không chớp mắt vào thi thể đang đứng đối diện, giọng chàng vô cùng nhỏ nhẹ triu mến thương yêu :

- Đông Đông. Ta là Tiểu Nhân đây, chẳng lẽ nàng quên rồi sao?

Thân hình nhỏ bé của thi thể đột nhiên đứng khựng lại, chủy thủ trong tay giờ cao cũng chưa hạ xuống.

Mắt chàng đột nhiên ánh lên tia nhìn lạ lùng đang định bước lên trước.

Thình lình, ánh đao lóe lên, ngân quang xẹt tới.

Chủy thủ trong tay thì thể đã ấn sát ngay tim của Đặng Tiểu Nhân.

Mọi người trông thấy đều phát run, mồ hôi lạnh đổ ra như mưa.

Đặng Tiểu Nhân lại dường như không có cảm giác, vẫn nhìn nàng không chớp mắt, mỉm cười giọng chan chứa ân tình :

- Đông Đông, lẽ nào nàng không còn nhớ gì nữa thật sao? Ta là Tiểu Nhân đây. Nàng... nàng thử nghĩ lại xem...

Chủy thủ đột nhiên dừng lại không đưa tới trước nữa.

Ai nấy đều khấn trương như muốn ngừng thở, cảm giác nặng nề như có đá đè trên ngực.

Trong khoảng thời gian cực kỳ tĩnh lặng tạm thời này khiến mọi người càng thêm kinh sợ.

Bởi vì ngọn chủy thủ sắc bén đang lấp lánh sáng đã bất động, lại từ từ chạm vào da thịt Đặng Tiểu Nhân.

Bốn phía tịnh không có một âm thanh nào khác, một sự tĩnh lặng khủng khiếp rợn người.

Mọi người không thốt một lời cũng chẳng dám cử động.

Vì bọn họ đều biết rõ lưỡi chủy thủ chỉ cần xê dịch lên trước một tích tắc nữa thôi, thì máu huyết của Đặng Tiểu Nhân sẽ tuôn ra như suối gục xuống chết ngay tại chỗ.

Lúc này cho dù thân pháp có tinh nhanh tuyệt đỉnh đi chăng nữa cũng không cách nào kéo chàng thoát khỏi tay tử thần.

Chủy thủ chậm chạp đẩy tới.

Tiếng khóc xen lẫn với tiếng thở dài vang lên.

Thần sắc ai cũng cực kỳ trầm trọng, im lặng cầu mong điều thần kỳ xảy ra.

Đặng Tiểu Nhân cực kỳ điềm tĩnh hầu như không hề biết sắp chết đến nơi.

Chủy thủ di động càng chậm hơn, y phục bị rách toạc ra, máu tươi không ngừng rỉ ra chảy xuống.

Bạch Hàng Tổ không chịu nổi thảm cảnh, chợt òa lên một tiếng nức nở, quỳ gối xuống đất dập đầu lia lịa, gào lên vô cùng thảm thiết :

- Ông trời ơi, xin đừng giày vò chàng, con nguyện chết thay cho chàng. Mọi điều bất hạnh xin trời hãy giáng xuống đầu con. Con cầu khẩn người...

Nàng vừa khóc vừa khấn vái, thanh âm nghe cực kỳ thê lương thống thiết.

Tái Thế Nhân cũng ứa lệ không nhận được trầm giọng hét lớn :

- Tiểu huynh đệ, nàng đã bị dục vật làm mê man bản tính, trí nhớ đã tiêu vong, không thể nào nhận ra người đâu, sao còn không hạ thủ chế ngự đi chứ?

Đặng Tiểu Nhân vẫn như không nghe thấy, cứ bất động nhìn nàng không chớp mắt.

Thu Hàn Vân thở dài một tiếng, nghiêm giọng bảo :

- Hải tử, người thử nghĩ coi. Người có đáng chết như vậy không? Cô cô hiểu tâm tình của người lúc này, nhưng người đừng quên rằng người là con trai độc nhất, lệnh tôn, lệnh đường người sau này lấy ai mà hương khói cúng lễ cho hả?

Đặng Tiểu Nhân nghe vậy, thân hình chợt rung động, muốn ra tay áp chế nàng nhưng đã quá trễ, vội cười nói :

- Đông Đông, huynh là Tiểu Nhân đây, muội hãy nghĩ lại xem, chúng mình tuy chưa lễ bái tiên tổ nhưng đã có danh phận phu thê. Lẽ nào muội lại quên hết rồi ư?

Giọng nói chân tình như vậy ngay cả đá cũng phải cúi đầu cảm động.

Quả nhiên không sai một chút nào.

Chủy thủ đột nhiên dừng hẳn lại.

Đặng Tiểu Nhân mắt lộ kỳ quang, mặt mày hớn hở nói tiếp :

- Đông Đông, nghĩ lại rồi phải không? Ta biết nàng đâu nỡ giết ta, thử hỏi trên thế gian này đâu có lẽ nào vợ lại đi giết hại chồng mình, ném dao đi mau Đông Đông.

Thi thể gầy ốm đột ngột phản ứng, thân hình run lên nhè nhẹ, chủy thủ quả nhiên không hạ thủ với Đặng Tiểu Nhân nữa.

Đặng Tiểu Nhân hoan hỉ ra mặt, giọng cực kỳ kích động :

- Đông Đông, mau bỏ dao xuống. Nghe lời ta, hãy bỏ dao xuống ngay đi.

Chủy thủ tuy chưa ném đi, nhưng lưỡi dao cứ run lên tựa như sắp có ý niệm bỏ xuống.

Đặng Tiểu Nhân cực kỳ vui sướng, nhưng không dám khinh thường, vội nói tiếp :

- Đông Đông, muội nghĩ lại xem tình nghĩa chúng ta như vậy làm sao muội có thể cầm dao đối phó với ta? Mau bỏ dao xuống, bằng không ta giận muội bây giờ.

Chủy thủ run lên bần bật rồi từ từ di động ra sau.

Tái Thế Nhân, Bạch Hàng Tổ, Lãnh Nguyệt My, Thường Thắng Quân, Thu Hàn Vân không khỏi mừng đến phát khóc, lặng yên chờ đợi điều kỳ diệu xảy ra.

Bỗng nghe...

Coong...

Một tiếng động nhẹ vang lên, chủy thủ đã rơi xuống đất.

Xem tiếp hồi 33 Quét sạch quần ma

33. Hồi 33 Quét Sạch Quần Ma

Việc xảy ra trước mắt chẳng phải là điều tối tốt đẹp đó hay sao?

Đặng Tiểu Nhân hoan hỉ cực độ, hai dòng suối lệ tuôn chảy, chàng nhẹ nhàng gỡ hữu thủ định gỡ miếng giấy vàng che mặt nàng.

Chẳng ngờ nàng tung mình lạnh lẽo thoái lui, tựa như không muốn Đặng Tiểu Nhân đụng vào nàng.

Đặng Tiểu Nhân thoáng vẻ kinh ngạc, ôn tồn mỉm cười :

- Đông Đông, nàng ngưng ngưng xấu hổ phải không? Đừng sợ, chúng mình tuy chưa là vợ chồng thực sự, nhưng danh phận đã là vợ chồng rồi, ai dám chê cười chúng mình? Nàng nhớ lại bao nhiêu lời hải thệ mình sơn dưới ánh trăng của hai ta, lòng này đã hứa dù trời đất thay đổi, sông cạn biển khô, tình hai ta vẫn không biến đổi. Lại đây để ta gỡ nó cho, mau lên để ta được thấy lại khuôn mặt ngọc ngà đẹp như hoa của nàng cho thỏa bao ngày nhớ nhung sầu khổ. Đông Đông lại đây...

Nàng dường như hiểu được lời nói của chàng liền chậm chậm bước tới.

Đặng Tiểu Nhân đưa hai tay từ từ gỡ miếng giấy vàng che mặt nàng xuống.

Mảnh giấy vàng được gỡ ra.

Khuôn mặt Mai Đông Ni chợt hiện ra.

Nhưng mà...

Khuôn mặt hiện ra không phải là Mai Đông Ni xinh đẹp diễm lệ như tiên nga giáng thế ngày xưa, mà là một bộ mặt bị vết đao rạch dọc ngang chằng chịt, vết đỏ còn lốm đốm, xấu xí như quỷ dạ xoa hiện hình.

Tuy vậy mọi người không thể phủ nhận thiếu nữ xấu xí đứng trước mặt chính là Tiểu quận chúa Mai Đông Ni.

Tim Đặng Tiểu Nhân như bị ai bóp nghẹt, cảnh tượng trong thạch thất nơi hang núi lại hiện ra rõ ràng ngay trước mắt chàng, trong lòng chàng như có muôn ngàn mũi dao không ngừng đâm xuyên qua, đau đớn vô cùng.

Sắc mặt Đặng Tiểu Nhân trắng nhợt, toàn thân run lên, trái tim không ngớt rỉ máu, những thớ thịt trên mặt co giật liên hồi, thân hình lão đảo như muốn ngã vật xuống đất.

Chàng không dám kêu cũng chẳng dám thốt lên một tiếng, bởi vì chàng biết làm như vậy sẽ kinh động đến Mai Đông Ni, sợ nàng tủi thân không chịu nổi sẽ tự hủy thân.

Chàng cũng không để ý đến dung mạo xấu hay đẹp của Mai Đông Ni bởi vì chàng yêu nàng thiết tha.

Chàng biết rằng đây chẳng phải lỗi của Mai Đông Ni, dĩ nhiên cũng chẳng phải sai lầm của chàng gây ra, nhưng hậu quả bị thảm thì hai người phải gánh chịu, lẽ nào trời lại bắt tội hai người như vậy?

Thu Hàn Vân trước đây đã được Đặng Tiểu Nhân thuật lại tình cảnh trong địa đạo nơi hang núi nên đã đoán biết được đại khái việc gì đã xảy ra.

Vừa thấy thần sắc của chàng biến đổi lạ lùng, loạng choạng gần té vội bước tới ôm chàng vào lòng, giọng cực kỳ lo lắng :

- Hải tử, người...

Đặng Tiểu Nhân thản nhiên cười khổ :

- Cô cô cứ yên tâm, hải tử... hải tử rất tốt mà.

Thu Hàn Vân buông tiếng thở dài, an ủi chàng :

- Hải tử, cô cô biết lòng người lúc này nghĩ gì, bất quá chuyện gì cũng có cái tận cùng giới hạn mà thôi, nhân sinh vốn phức tạp khó lường. Ôi cũng may là nàng còn...

Đặng Tiểu Nhân đứng phắt dậy, giọng chàng có phần quyết liệt :

- Cô cô, đây không phải là lỗi của Đông Đông, trong lòng nàng còn đau khổ gấp vạn lần nỗi đau của chúng ta, cảnh tượng thê thảm mà nàng phải chịu vượt xa chúng ta bội phần, nếu như Tiểu Nhân này còn bỏ rơi nàng, đó chẳng phải là đã đẩy nàng vào chỗ chết rồi sao?

Thu Hàn Vân đỏ mặt, lòng thâm xấu hổ vì lời nói vừa rồi của bà.

Vẻ giận dữ lạnh lùng tàn nhẫn trên mặt Mai Đông Ni đột nhiên biến mất, dòng lệ nóng tuôn rơi thánh thót, thân hình mềm mại nép sát vào người Đặng Tiểu Nhân, đôi mắt cảm kích ngó chàng.

Thu Hàn Vân nhẹ thở dài, giọng ôn tồn chậm chạp nói :

- Hải tử! Thật khó có người được lòng dạ như người. Đông Đông, ta thực sự mừng cho con, nhưng mà thời gian còn dài, hy vọng rằng...

Đặng Tiểu Nhân nghiêm giọng lên tiếng ngắt lời Thu Hàn Vân :

- Xin cô cô yên lòng, Giang Thủy Hàn chỉ làm ô uế thân xác Đông Đông mà thôi, nhưng y không cách nào làm nhiễm bẩn tâm hồn trong trắng của Đông Đông. Trong mắt Tiểu Nhân, nàng vĩnh viễn trắng như băng tuyết trong như ngọc. Tiểu Nhân thề với trời cao, Mai Đông Ni sống là người họ Đặng, chết làm quỷ họ Đặng, nếu như ta nói sai lời sẽ như cây này.

Soạt...

Một đạo ô quang đen kịt chớp lên.

Người và kiếm hợp lại làm một phóng vút lên không trung, xoay người một vòng rồi đột nhiên kiếm quang tắt lịm.

Đặng Tiểu Nhân ung dung tra kiếm vào vỏ đáp xuống nhẹ nhàng ngay chỗ cũ.

Hốt nhiên...

Rầm!

Một cây cổ thụ ngàn năm đã bị lưỡi kiếm của chàng chém đứt đổ nhào xuống đất, gây nên một tiếng động kinh hồn long trời lở đất.

Mai Đông Ni dường như chợt tỉnh, òa lên một tiếng gục đầu vào ngực Đặng Tiểu Nhân bật khóc nức nở.

Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My thấy Mai Đông Ni gặp phải điều bất hạnh trong lòng cảm thấy buồn bã, khóe mắt hai người đỏ hoe như muốn khóc.

Bạch Hàng Tổ nhìn Đặng Tiểu Nhân với vẻ áy náy không yên, nàng vừa định mở miệng thì Đặng Tiểu Nhân đã vội cướp lời :

- Tổ muội, lúc này ta đối xử không tốt với nàng, mong nàng thứ lỗi.
- Ha ha ha... Tiểu huynh đệ, người thực là có số đào hoa đệ nhất, thảo nào mà mấy nữ nhân xinh đẹp này đều yêu người hết mực. Lão ca ca phục người vô cùng.

Nói xong bóng người chợt lướt tới.

Tái Thế Nhân đã đáp xuống trước mặt Đặng Tiểu Nhân rồi lão liếc nhìn Thu Hàn Vân :

- Thu nữ hiệp, tiểu tử này có tâm hồn nhân hậu làm cảm động lòng người. Trong giang hồ vô lâm không ai sánh kịp y đâu. Lão phu muốn thi triển diệu thủ hồi xuân, khôi phục lại dung nhan xinh đẹp của Mai a đầu nhưng Thu nữ hiệp phải đáp ứng một điều kiện của lão phu.

Tái Thế Nhân vừa nói xong, liền đưa mắt nhìn về phía Lãnh Nguyệt My.

Lãnh Nguyệt My lan tâm huệ chất, thông minh hơn người, thấy trong lời nói của Thái Thế Nhân có ẩn ý, khuôn mặt nàng bỗng đỏ hồng, vội vàng chạy qua một bên.

Thu Hàn Vân đã biết tâm ý của Thái Thế Nhân từ trước. Bà tuy cực kỳ cao hứng vui lòng, nhưng bề ngoài cố ý tỏ vẻ không hiểu, mỉm cười bảo :

- Lão nhân gia cứ việc phân phó, còn nói đến điều kiện chi nữa, chỉ cần Thu Hàn Vân này có thể làm được thì cho dù phải nhảy vào lửa Thu mỗ cũng chẳng chối từ.

Tái Thế Nhân cười ha hả :

- Thu nữ hiệp ngôn trọng quá vậy.

Tái Thế Nhân chỉ nói được một câu, tiếp đó lại ghé sát tai Thu Hàn Vân thì thầm một hồi.

Thu Hàn Vân gật đầu lia lịa, đoạn cười nói :

- Chỉ cần đương sự gật đầu đồng ý là Thu Hàn Vân này tuân mệnh ngay lập tức.

Lãnh Nguyệt My nghe vậy trong lòng mừng vui khôn xiết. Tâm sự bao lâu nay canh cánh trong lòng bây giờ đã được giải tỏa.

Tái Thế Nhân thấy Thu Hàn Vân xem trọng mình, mặt lão hoan hỉ vội quay người lại vỗ vai Đặng Tiểu Nhân rồi cười nói :

- Tiểu huynh đệ đừng sầu muộn lo phiền làm chi, nội trong ba ngày lão ca ca sẽ khôi phục dung nhan của Mai a đầu, như vậy người... người vừa ý chưa?

Đặng Tiểu Nhân buông tiếng thở dài đoạn lên tiếng đáp :

- Đa tạ lão ca ca thành toàn. Nói thực ra, Tiểu Nhân này không hề coi trọng dung mạo đẹp xấu, nhưng xin lão ca ca hãy thi triển diệu thủ hồi xuân khôi phục lại thần trí cho Đông Đông, Tiểu Nhân này xin cảm kích suốt đời.

Tái Thế Nhân cau mày buồn rầu lặng im không nói.

Đặng Tiểu Nhân bản tính cuồng ngạo không hề cầu xin một ai, song vì Mai Đông Ni đành phải khuất tất quỳ mọp xuống đất khấu đầu liên tục khẩn cầu Thái Thế Nhân :

- Lão ca ca, ta van xin người...

Tái Thế Nhân chợt nhảy dựng lên, vươn tay lôi Đặng Tiểu Nhân đứng dậy, bực tức thở không ra hơi, đưa tay chỉ vào chót mũi của chàng rồi mở miệng mắng lớn :

- Xin cái quái quỷ gì hả? Cái đồ trứng thối nhà mi, mi coi lão ca ca là hạng người nào? Nếu như ta có thể cứu nàng, khôi phục lại thần trí cho nàng thì ta đã sớm ra tay rồi, cần chi mi phải cầu khẩn nữa.

Tái Thế Nhân thở dài một tiếng rồi nói tiếp :

- Các người xem những cỗ quan tài được lão phu dùng thiết mộc ngàn năm chế thành thì sẽ minh bạch. Những người này đều có võ công cao tuyệt, song bị được vật làm cho mê mất bản tính, trở nên hung dữ cực kỳ, không hề sợ chết, một khi để bọn họ thoát ra được tất sẽ gây hại cho nhân gian. Khổ một điều là không biết dùng loại được vật gì mới có thể khôi phục lại bản tính cho họ, còn phải bảo toàn võ công không dễ luyện được của họ nữa chứ. Vả lại đâu có thể chế ngự huyết đạo của họ trong thời gian dài được, cho nên lão phu mới tạm thời bỏ họ vào trong quan tài rồi sau đó mới tìm cách giải cứu.

Đến đây mọi người mới hiểu ra những cỗ quan tài để trước bức bình phong bằng đá là để cho người dùng, quả là một chuyện kỳ lạ chưa từng nghe thấy trong thiên hạ.

Đặng Tiểu Nhân thấy Thái Thế Nhân sắc mặt lúc tái xanh rồi chợt đỏ ửng, tay chân luống cuống không biết làm sao cho phải, đột nhiên linh cơ máy động, chàng vội móc từ trong người ra một lọ Thái Ất Đại Hoàn đan, dùng hai tay đưa tới trước mặt Thái Thế Nhân, mỉm cười nói :

- Lão ca ca xem thử cái này có thể dùng được không?

Tái Thế Nhân vội giục lấy lọ Thái Ất Đại Hoàn đan xem xét hồi lâu, lại mở nắp lọ đưa lên mũi ngửi, đoạn cười cuồng ngạo :

- Thiên tài địa bảo, tiên đơn diệu dược có thể cứu sống người, làm thay da đổi thịt, hoá cốt tủy xương làm sao mà không dùng được hả? Lão ca ca chỉ cần một viên để làm thuốc dẫn là đủ việc khôi phục bản tính cho mấy kẻ này, thật dễ như trở bàn tay, ha ha ha...

Miếng giấy vàng che mặt cũng bị lột bỏ, lộ ra chân diện mục của bọn người nằm trong đó.

Người nằm trong quan tài thứ nhất là Trường Bạch Dã Tẩu Hải Trường Thanh.

Người nằm trong quan tài thứ hai là Đông Hải Câu Khách Lôi Vũ Diên.

Người nằm trong quan tài thứ ba là Nam Sơn Tiểu Ẩn Công Tôn Sách.

Người nằm trong quan tài thứ tư là Trích Tinh Thủ Đông Phương Giới Bạch.

Người nằm trong quan tài thứ năm là Hận Địa Vô Hoàn Kiều Thái Hư.

Trong quan tài thứ sáu là Đạp Lôi Vô Ngân Đơn Phi Hùng.

Kẻ nằm trong quan tài thứ bảy là Ma Y Quán Đạo Ngư Đoan Đình.

Kẻ nằm trong quan tài thứ tám là Bình Thái Cực Âu Dương Thiên Tá.

Kẻ nằm trong quan tài thứ chín là Đại Mạc Phi Ưng Thâm Tiêu Phụng.

Người nằm trong quan tài thứ mười là Thiên Sơn Hiệp Ẩn Ban Cô Đức.

Người nằm trong quan tài thứ mười một là Thần Hành Thái Bảo Nguyễn Tiểu Tử.

Kẻ nằm trong quan tài thứ mười hai là Náo Hải Long Vương Hồ Đại Hải.

Kẻ nằm trong quan tài thứ mười ba là Phật môn đệ nhất cao thủ Ngô Thiên.

Kẻ nằm trong quan tài thứ mười bốn là Bạch Cốt Thần Quân Đào Nhất Vi.

Kẻ nằm trong quan tài thứ mười lăm là Thái Hồ thất thập nhị thủy trại Tổng Tiêu Bạt Tử Hưởng Bằng Cử.

Kẻ nằm trong quan tài thứ mười sáu là Bảo chủ Hình gia bảo, biệt hiệu là Thất Bộ Đoạn Hồn Chưởng Vô Ảnh Hình Bộ Cao.

Kẻ nằm trong quan tài thứ mười bảy là Ngọc Diện Diêm La Uất Trì Hiếu.

Người nằm trong quan tài thứ mười tám là Kim Hoàn Nhị Lang Đào Xương Nghĩa.

Kẻ nằm trong quan tài thứ mười chín là Lục Chỉ Thần Ma Phí Đại Cương.

Kẻ nằm trong quan tài thứ hai mươi là Tiểu hòa thượng Không Không Không.

Người nằm trong quan tài thứ hai mươi một là Thần Đà Ất Cự.

Người nằm trong quan tài thứ hai mươi hai là Tỳ Bất Quá Ngộ Thượng Quan Lượng.

Kẻ nằm trong quan tài thứ hai mươi ba là Độc Tỳ Dao Vương Hoàng Thịnh Lâm.

Nhân vật trong hai đạo hắc bạch, hai phái chính tà gồm có hai mươi ba nhân vật này, bọn họ nếu không hùng bá một phương thì cũng là những kẻ võ công tuyệt cao trong thiên hạ. Đặc biệt là Lục Chỉ Thần Ma Phí Đại Cương, Tiểu hòa thượng Không Không Không, Thần Đà Ất Hữu và Tỳ Bất Quá Ngộ Thượng Quan Lượng, bốn kẻ dẫn đường này võ công cao diệu, mỗi người tự lập thành một phái.

Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân nhìn thấy mấy kẻ này chột cau mày khó chịu, tim đập liên hồi chỉ muốn vọt khỏi lồng ngực, đứng lặng một hồi lâu không nói.

Đặng Tiểu Nhân từ trước đến giờ chẳng sợ bất cứ việc gì nên cũng thấy cực kỳ bình thường, chàng lạnh lùng trầm tư suy nghĩ, lát sau mới cất tiếng hỏi Tái Thế Nhân :

- Mấy người này đều có võ công tuyệt thế, có thể xưng danh bá chủ một phương, kẻ nào lại dám to gan vuốt râu cạo âm thầm hạ độc làm mất hết bản tính của họ, nhằm âm mưu mục đích gì? Những người này có liên quan gì đến việc thất tung của Chưởng môn nhân các đại môn phái không? Tại sao phải cho các nhân vật này giả làm thi thể? Bọn chúng dùng phương cách gì mà có thể bức bách bốn vị tôn sư trong võ lâm đương thời khuất phục chịu sự sai khiến của chúng, dẫn đường cho đám thi thể này trong hoang sơn giữa đêm khuya như vậy? Sau khi hồi phục bản tính cho mấy người này thì làm gì để xử trí họ?

Tái Thế Nhân trợn mắt ngó Đặng Tiểu Nhân đoạn ngựa mặt lên trời cất tiếng cười dài, tiếng cười phóng túng cuồng ngạo của lão nhân này ẩn chứa niềm bi thảm thê lương vô tận khiến cho Đặng Tiểu Nhân phải giật mình kinh ngạc, giọng chàng lo lắng :

- Lão ca ca...

Tái Thế Nhân nhẹ buông tiếng thở dài, chậm chạp đáp :

- Kẻ âm thầm hạ thủ trong bóng tối chính là Nam Bút Tà Tiểu Thiên.

Lời nói ra khiến mọi người kinh sợ đứng chết lặng.

Năm người đưa mắt nhìn nhau đồng thời la lên thất thanh :

- Quả nhiên là y.

Tái Thế Nhân đột nhiên già đi hàng chục tuổi, chột nghe tiếng lão tiếp :

- Nhìn bề ngoài, bất cứ ai cũng đều cho rằng hần muốn dẫn dụ Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp, kỳ thực mục đích chính của hần là muốn làm bá chủ võ lâm, hơn nữa hần muốn do thám thử xem kẻ khiến hần ăn ngủ không yên như cái gai đâm sau lưng hần còn sống ở nhân gian này không?

- Kẻ đó là ai?

Mọi người nghi ngờ song im lặng không dám hỏi.

Bạch Hàng Tổ chớp mắt vội cướp lời :

- Lão ca ca, việc Chưởng môn nhân các đại môn phái thất tung có phải đều do Nam Bút Tà Tiểu Thiên gây ra không?

Tái Thế Nhân trở mắt ngó nàng rồi hỏi ngược lại :

- Tiểu a đầu, còn người nghĩ sao?

Bạch Hàng Tổ bữu môi, giọng giận dữ đáp :

- Trừ y ra, còn ai có thể làm được chuyện đó chứ?

Tái Thế Nhân gật đầu :

- Nói đúng rồi đó.

Tái Thế Nhân liếc mắt ngó vào trong các quan tài rồi nói tiếp :

- Bọn họ đều là những nhân vật thành danh trong giang hồ, cho dù dùng cách nào mà mang họ đi nhất định sẽ gây ra sự chú ý cho thiên hạ, có thể gây ra lăm điều bất tiện. Nếu như bắt họ giả chết bỏ vào quan tài giả làm tang ma đưa thân nhân về lại cố hương thì mọi người nào có ngờ được, hiểu chưa tiểu huynh đệ?

Thật là một lời làm cho mọi người tỉnh mộng, hèn chi mà Chương môn nhân các đại phái thất tung cho đến nay vẫn không điều tra ra tung tích của họ. Hóa ra là vì vậy.

Một thoáng tĩnh lặng.

Bạch Hàng Tổ thấy Thái Thế Nhân trầm tư hồi lâu không nói, vội lên tiếng thúc giục :

- Lão ca ca nói mau đi mà. Vậy còn bốn người dẫn đường kia thì...

Tái Thế Nhân định thần lại nhìn Bạch Hàng Tổ cười bảo :

- Tiểu a đầu, hãy nghĩ nhiều hỏi ít giống như phu quân người đi.

Nàng đỏ mặt xấu hổ đưa mắt lườm Thái Thế Nhân.

Tái Thế Nhân thấy tư thái của Bạch Hàng Tổ như vậy, lão thích chí bật cười ha hả, vội nói tiếp :

- Nam Bút Tạ Tiểu Thiên đã có thể hạ độc mấy người kia thì đương nhiên cũng có thể hạ độc với bốn kẻ dẫn đường này chứ, đúng không? Bất quá chỉ là cách hạ độc và được tính không giống nhau mà thôi. Nếu như những kẻ này có lòng mưu phản thì Tạ Tiểu Thiên sẽ không cho họ uống thuốc giải kịp thời, hậu quả ra sao ta nghĩ các người đều biết rồi đó.

Đặng Tiểu Nhân nghe vậy lòng cực kỳ phẫn nộ, chàng trầm giọng bảo :

- Đồ âm hiểm tàn độc gian ma xảo quyệt này ta không giết mi thề không làm người.

Ánh mắt Thái Thế Nhân chợt lóe lên tia nhìn kỳ lạ, song lướt qua rất nhanh không ai có thể nhận ra nổi.

Tái Thế Nhân quét ánh mắt nhìn mọi người rồi ôn tồn cất tiếng :

- Còn như việc sau khi phục hồi bản tính của bọn họ rồi xử trí ra sao, lão phu muốn nghe xem chủ ý của Thu nữ hiệp, tiểu hóa tử và ba người kia như thế nào.

Thường Thắng Quân này giờ không nói tiếng nào, nay vừa nghe Thái Thế Nhân nhắc đến mình, thấy cơ hội đã đến vội ưỡn ngực lớn tiếng đáp :

- Dễ quá mà, người tốt thì để lại, kẻ xấu thì giết đi.

Thu Hàn Vân gật đầu mỉm cười nói :

- Lời Thường huynh nói không phải là không có lý của nó. Tuy nói rằng trời cao có đức hiếu sinh nhưng những kẻ như Bạch Cốt Thân Quân Đào Nhất Vi, đệ nhất cao thủ Ngộ Thiên, Ma Y Quán Đạo Ngưu Đaoan Đình gian ác vô tướng, nếu như thả hổ về rừng e rằng U Minh Địa phủ lại có không biết bao nhiêu oan hồn nữa.

Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My cũng đồng thanh phụ họa theo.

Tái Thế Nhân thấy Đặng Tiểu Nhân không hề biểu lộ chủ ý của mình vội vàng hỏi chàng :

- Tiểu huynh đệ, ý của người là...

Đặng Tiểu Nhân điểm nụ cười, đoạn nghiêm giọng đáp :

- Trời cao có đức hiếu sinh. Thế gian chẳng lẽ không có đức thương người sao? Tiểu đệ tin rằng họ bị trừng phạt như vậy cũng đủ rồi, chúng ta nên thể theo lòng trời, từ bi thương xót cho họ một con đường sống, chắc rằng họ sẽ ngộ được việc sai trái của họ trước đây.

Tái Thế Nhân với thái độ tôn kính cúi gập người bái lạy Đặng Tiểu Nhân.

Chàng hấp tấp giơ tay đỡ Tái Thế Nhân dậy, giọng không vui :

- Lão ca ca lẽ nào lại muốn làm cho tại hạ khó xử.

Tái Thế Nhân mắt chiếu ra ánh nhìn lạ lùng đoạn vui vẻ thốt lên :

- Trời cao quả có mắt, võ lâm gặp được kỳ nhân. Tiểu huynh đệ nghĩa khí ngút trời, lòng dạ rộng như biển. Tương lai võ lâm thuộc về người đó, mấy lời nói của người khiến cho lão ca ca đây yên tâm. Đi thôi kéo trễ việc, chúng ta phải cấp tốc cứu họ.

* * * * *

Mặt trời đã lên đỉnh đầu.

Trời vào ngay chính Ngọ.

Tái Thế Nhân, Đặng Tiểu Nhân, Thu Hàn Vân cùng Thường Thắng Quân đang bận rộn chế thuốc cứu người.

Bạch Hàng Tổ, Lãnh Nguyệt My đang rửa tay làm cơm.

Sơn hào hải vị, mùi rau rừng, thịt nướng bốc lên thơm phức.

Hương rượu nồng nàn lan tỏa khiến người ta thêm thuồng.

Rượu được ba tuần.

Năm món thức ăn đã đi qua.

Tái Thế Nhân đã có hơi rượu, cười hỏi Đặng Tiểu Nhân :

- Tiểu huynh đệ đi chuyến này có thể mấy phần chắc thắng?

Đặng Tiểu Nhân ngửa cổ nốc cạn chén rượu, hào khí bốc lên nói lớn :

- Chỉ được một phần thắng mà thôi. Tiểu đệ tự biết chuyến này khó tựa châu chấu đá xe, nhưng phàm là người sinh ra nơi dương thế đâu được thoái thác mọi việc, còn như việc nghĩa lại càng không thể chối từ. Nếu như lão ca ca vui lòng vung dao tiếp trợ, hay là...

Tái Thế Nhân cười ha hả, nói lớn :

- Người thiên hạ lo chuyện thiên hạ. Lão ca ca đương nhiên cũng phải có một phần chứ.

Đặng Tiểu Nhân vui mừng hiện ra mặt liền nói tiếp :

- Đa tạ lão ca ca, như vậy... quá... quá tốt rồi.

Tái Thế Nhân buông tiếng thở dài, ngửa mặt nhìn trời, đoạn lẩm bẩm nói :

- Ôi, ta... ta phải chuộc tội.

Đặng Tiểu Nhân giật mình ngơ ngác hỏi :

- Chuộc tội? Tiểu đệ không hiểu ý của lão ca ca.

Tái Thế Nhân điểm nụ cười, ôn tồn đáp :

- Từ từ rồi người sẽ hiểu.

Đặng Tiểu Nhân nghĩ ngợi hồi lâu, đoạn chậm chậm lên tiếng nói với Tái Thế Nhân :

- Nam Bút tuyệt nhiên không đáng sợ, kẻ đáng sợ chính là Chưởng môn nhân các đại môn phái đã bị mê mất bản tính. Nếu như Tạ Tiểu Thiên sai khiến bọn họ xung trận đầu tiên, e rằng khắp trong thiên hạ không ai có thể địch nổi.

Tái Thế Nhân lắc đầu từ tốn bảo chàng :

- Vô công trong thiên hạ đều là hữu hình, người mà vô danh, vô tư, không ưu không nộ, khiêm hạ bất tranh, sinh như không có, làm như không làm, bỏ đạo chấp mê, lấy không đối có, vi diệu huyền thông, cao thâm vô tướng, hữu tướng vô công làm sao thắng nổi công phu vô tướng.

Đặng Tiểu Nhân quỳ mọp xuống đất khấu đầu bái tạ :

- Đa tạ lão ca ca chỉ điểm.

Tái Thế Nhân gật đầu khen ngợi :

- Hải tử dễ dạy, những kẻ này vào lúc chính ngộ ngày mai mới bắt đầu khôi phục thần trí, người có thể lợi dụng khoảng thời gian này tham ngộ đạo lý trong đó, quét sạch quần ma, cứu thoát Chưởng môn nhân các đại môn phái bất quá chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Mai Đông Ni bắt đầu tĩnh trí.

Khuôn mặt xinh đẹp như hoa cũng đã khôi phục lại như xưa.

Nhưng cõi lòng tan nát thì không tài nào vá lại như cũ.

Vĩnh viễn có những vết sẹo không sao xóa được.

Trời còn chưa sáng, Mai Đông Ni đã tỉnh lại bởi vì Đặng Tiểu Nhân đã lên cho nàng uống thêm một viên Thái Ất Đại Hoàn đan.

Nàng càng tỉnh táo thì càng không muốn thấy mặt một ai, bởi vì nàng tự cho rằng bản thân mình bị ô uế, không xứng đáng gặp bất cứ ai nữa.

Mai Đông Ni vùng vẫy la hét muốn chạy trốn.

Không một ai để cho nàng chạy thoát cả, bởi vì lát nữa bọn họ sẽ ăn nói ra sao với Đặng Tiểu Nhân.

Do vậy nàng không nói một lời nào với Bạch Hàng Tổ, Thường Thắng Quân, Lãnh Nguyệt My mà nhảy vào động thủ với ba người.

Thu Hàn Vân đang đứng một bên hộ pháp cho Đặng Tiểu Nhân luyện môn công phu tuyệt đỉnh, bà cực kỳ lo sợ sự biến xảy ra sẽ làm chàng bị tẩu hỏa nhập ma nên trong lòng tuy vô cùng lo ngại nhưng lại không dám làm kinh động đến chàng.

Vừa lúc đó, Đặng Tiểu Nhân luyện công đã thành tựu viên mãn, chàng đã từ từ mở mắt ra, luồng bạch quang ẩn hiện trên đỉnh đầu, gương mặt rạng rỡ, ánh mắt rực sáng như hai ngọn đèn, tinh quang chiếu ra lấp lánh, thân hình như vừa được thoát thai đổi cốt, chàng vội chấp hai tay quay mặt về hướng Thu Hàn Vân cảm kích tươi cười nói :

- Đa tạ cô cô hộ pháp cho tiểu nhi.

Thu Hàn Vân lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hấp tấp nói với chàng :

- Người hành công nhập định đã gần nửa ngày trôi qua rồi đó. Đông Đông tỉnh lại rồi cứ một mực la hét đòi đi. Tổ nhi, My nhi ngăn trở giữ nàng lại thế mà hai bên đang giao đấu dữ dội, người mau tới đó xem xem.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ thấy Đặng Tiểu Nhân đã đến liền đưa mắt ra hiệu cho nhau, đoạn đánh ra một chưởng bức bách Mai Đông Ni phải thối lui rồi hai người liền tránh qua một bên.

Mai Đông Ni không nói tiếng nào vội cầm đầu bỏ chạy.

Đặng Tiểu Nhân nhẹ nhàng tung mình tới trước chặn ngay trước mặt nàng.

Nào ngờ sắc mặt Mai Đông Ni lạnh như băng giá, dựng đứng đôi mày liễu, mắt trợn trừng, lạnh lùng quát lớn :

- Đừng đụng vào ta!

Đặng Tiểu Nhân thoáng kinh ngạc hỏi dồn :

- Tại sao vậy?

Thanh âm của Mai Đông Ni càng lạnh lẽo hơn, mặt không hề lộ ra cảm xúc :

- Bởi vì ta đã bị dơ bẩn.

Đặng Tiểu Nhân trong lòng chấn động cố làm bộ ngỡ ngác :

- Ta không...

Mai Đông Ni cất tiếng cười khan :

- Nhưng mà kẻ khác lại quan tâm, người ta sẽ nói thê tử người là đồ hạ tiện để cho trăm kẻ cười ngàn kẻ sờ.

Thần sắc Đặng Tiểu Nhân chợt biến đổi, con tim rỉ máu, chàng hét lớn :

- Đừng nói nữa!

Mai Đông Ni cất tiếng cười cuồng loạn, hồi lâu mới lạnh lùng nói :

- Chịu không nổi rồi hả? Sao còn chưa chịu để cho ta đi.

Mai Đông Ni không hề lưu luyến cúi đầu bước đi.

Đặng Tiểu Nhân vội bước tới cản đường, giọng chàng cực kỳ sầu khổ :

- Đông Đông, ta không có ý như vậy. Ta van xin nàng đừng tự làm khổ mình được không?

Khóe mắt Mai Đông Ni lộ quang ẩn hiện, cúi đầu lặng im không đáp.

Đặng Tiểu Nhân bước tới trước nhẹ vuốt tóc nàng, giọng chan chứa ân tình :

- Đông Đông, thời gian sẽ xóa nhòa tất cả, lại nữa đó không phải là lỗi của nàng. Bất luận nàng làm gì chẳng nữa nàng vẫn là Mai Đông Ni trong trắng như băng tuyết, vĩnh viễn là Đông Đông của lòng ta. Từ nay về sau ta sẽ đối xử với nàng tuyệt hảo, tìm mọi cách cho nàng vui, không để cho nàng phải uất ức tủi thân nữa. Đông Đông hãy tin tưởng ta.

Mai Đông Ni hai mắt rớm lệ khóc không thành tiếng.

Đặng Tiểu Nhân nhẹ lau những giọt lệ trên mặt nàng, đoạn chàng an ủi :

- Lo chuyện này xong ta sẽ đưa nàng về nơi ta sinh ra để nàng ngắm hoa đào bên sông, nhìn rặng liễu rũ bên hàng đê, ta làm ruộng, nàng dệt lụa, con cháu quần quýt bên chân, sống cuộc đời bình lặng đến khi đầu bạc. Đông Đông mau đáp ứng lời khẩn này của ta.

Mai Đông Ni bật khóc to hơn, lắc đầu không chịu :

- Không, ta không xứng với chàng, hãy để cho ta đi, ta van xin chàng hãy để cho ta đi.

Đặng Tiểu Nhân vẫn nhìn nàng không chớp mắt, đoạn nghiêm sắc mặt bảo chàng :

- Đông Đông, nàng nói vậy ta thật không có đất dung thân. Nàng là thê tử của ta, bởi vì ta không bảo vệ nàng tận tình nên mới để nàng bị người ta lăng nhục. Lễ nào nào nhất định muốn ta phải chết cho nàng vừa lòng hay sao?

Mai Đông Ni luống cuống nói không kịp thở :

- Tiểu nhân... Ta... ta không hề có ý đó. Chàng... chàng hãy nghe ta nói...

Đặng Tiểu Nhân giả bộ cương quyết nói tiếp :

- Ta không muốn nghe bất cứ lời nào nữa, ta chỉ cần nàng đáp ứng lời nói của ta. Đông Đông, nàng phải biết rằng không có nàng ta... ta làm sao sống nổi.

Mai Đông Ni càng la khóc thất thanh hơn, miệng không ngớt lẩm bẩm :

- Trời ơi! Ta... ta phải làm sao đây? Phải làm sao đây?

Thu Hàn Vân biết xuất hiện thật đúng lúc, vội bước lên trước ôm lấy Mai Đông Ni thủ thủ bảo nàng :

- Đông Đông, hắn là trâu mà gân trâu dai lắm, việc chi ngu ngốc hắn cũng dám làm hết đó, vạn nhất xảy ra điều gì không may, có phải người sẽ ân hận suốt đời không? Người mau đáp ứng lời hắn đi, còn những chuyện khác cô cô sẽ chu tất thay người.

Kỳ thực Mai Đông Ni yêu Đặng Tiểu Nhân vô cùng, trong lòng cực kỳ mong muốn được sống bên chàng, chỉ vì nàng không muốn chàng phải chịu nhục mà thôi, nhưng sự thế đã đến nước này nàng đành phải miễn cưỡng gật đầu chấp nhận.

Đặng Tiểu Nhân sung sướng như điên, vội nắm chặt bàn tay ngà ngọc của Mai Đông Ni :

- Đông Đông, nàng đáp ứng lời ta rồi phải không?

Mai Đông Ni khẽ lườm chàng, đoạn nhỏ nhẹ đáp :

- Không có.

Đặng Tiểu Nhân trở mặt kinh ngạc.

Mai Đông Ni quay đầu trốn vào lòng Thu Hàn Vân, mặt đỏ bừng e thẹn không sao tả xiết :

- Ta chỉ đáp ứng việc giặt áo nấu cơm cho chàng thôi.

Đặng Tiểu Nhân cảm động đưa mắt nhìn nàng miệng lắp bắp :

- Đông Đông, nàng...

Mai Đông Ni ngó Đặng Tiểu Nhân hồi lâu rồi nghiêm giọng bảo :

- Ta biết... ta không xứng đáng với chàng, nhưng chàng đối xử với ta quá tốt, ta không thể nào cự tuyệt chàng được. Nếu như ngày nào chàng không thích ta nữa, chỉ cần chàng nói nhỏ một tiếng, ta sẽ rời xa chàng mà không hề oán trách một lời.

Mắt chàng chợt cảm thấy cay cay, trong lòng chua xót, nếu như trước mặt không có nhiều người như vậy thì chàng sẽ ôm ghì Mai Đông Ni và bật khóc một trận. Chàng cố gắng nín cười gượng nhỏ nhẹ nói :

- Đông Đông, nàng lại nói nhảm nữa rồi.

Thu Hàn Vân vỗ nhẹ tay một cái, Bạch Hàng Tổ và Lãnh Nguyệt My đã đến trước mặt nàng, bà liền mỉm cười bảo :

- Tổ nhi, con và Mai Đông Ni vóc dáng cũng giống nhau, con mau lựa ra hai bộ y phục rồi giúp nàng trang điểm một chút, một đại mỹ nhân như vậy mà phải khoác trên mình thứ y phục quái đản như vậy, ngay cả ta cũng thấy đau lòng.

Mai Đông Ni bỗng đỏ mặt, không đợi Thu Hàn Vân nói hết câu, liền nắm tay Bạch Hàng Tổ chạy mất.

Lãnh Nguyệt My quay qua làm mặt xấu trên Đặng Tiểu Nhân, đoạn cười bảo :

- Người diễn kịch hay thật. Ngay cả ta cũng phải cảm động nữa đó.

Đặng Tiểu Nhân vội trầm sắc mặt, lạnh lùng quát lên :

- Tỷ tỷ có im miệng lại cho ta nhờ không!

Lãnh Nguyệt My cau mày nguýt xéo Đặng Tiểu Nhân một cái rồi trầm giọng bảo :

- Hừ, cái đồ mặt dày không biết xấu cứ đứng đó làm trò cười cho người ta, thật là...

Thường Thắng Quân cực kỳ hả hê cất tiếng cười lớn nói :

- Tục ngữ hay thật, họa vô đơn chí. Tiểu tử, bộ không chịu nổi rồi hay sao? Ngán hử, sợ không?

Đặng Tiểu Nhân sợ Lãnh Nguyệt My nổi giận liền hấp tấp quay đầu lại ngược nhìn nàng. Ngay lúc đó ánh mắt của Lãnh Nguyệt My cũng đang nhìn về hướng chàng. Ánh mắt hai người vừa chạm nhau, nhin không được cùng bật cười hì hì.

Bầu trời không một gợn mây.

Vàng thái dương trên đỉnh đầu.

Đặng Tiểu Nhân ngồi chính giữa, Tái Thế Nhân, Bạch Hàng Tổ, Mai Đông Ni, ngồi bên mé tả, Thu Hàn Vân, Thường Thắng Quân, Lãnh Nguyệt My ngồi bên mé hữu bày thành hàng chữ nhất, mắt mở to nhìn đắm đắm vào những quan tài ở trước bức bình phong bằng đá, vận khí hành công phòng thủ nghiêm ngặt.

Thình lình...

Những tiếng động từ trong quan tài vang lên.

Tiếp đó.

Phía trong quan tài, từng người một bắt đầu ngồi dậy, đảo mắt nhìn tả ngó hữu, nét mặt ngỡ ngàng.

Bỗng nhiên, bóng người loạn xạ lướt tới nhanh hơn điện xẹt.

Từng người một đã bay ra khỏi quan tài, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc dò xét không ngừng nhìn vào bảy người đang ngồi trước mặt.

Bầu không khí trầm lặng hẳn xuống.

Bất ngờ...

Một tiếng rú kinh hồn vang lên, bốn bóng người nhanh hơn sao sa điện xẹt lao vọt lên không phóng ra phía ngoài Sinh Tử Môn hoảng sợ chạy trốn.

- Quay về!

Lời nói vừa dứt chợt thấy một đạo ô quang đen kịt vắt ngang lưng trời, những thanh âm trầm đục vọng tới, hầu như tức thời bốn bóng người lập tức bị thổi lui về lại nguyên chỗ cũ.

Đặng Tiểu Nhân cho kiếm vào vỏ từ tốn hạ mình xuống đất, điểm nụ cười nhạt rồi bảo :

- Bốn vị nói đi là đi, ngay cả một lời chào cũng không có. Tại hạ nguyên là muốn giải trừ chất độc trong nội thể của chư vị, nên đã tìm đủ mọi cách để các vị khỏi bị Nam Bút Tạ Tiểu Thiên khống chế, thêm cánh cho hổ ác, thêm vây cho cá dữ. Tại hạ giờ đã nói rõ rồi, còn đi hay ở đó là tùy ý chư vị.

Bốn kẻ dẫn đường cho cương thi là Lục Chỉ Thần Ma Phí Đại Cương, Tiểu hòa thượng Không Không Không, Thần Đà Ất Hữu, Tý Bất Quá Ngộ Thượng Quan Lượng, nét mặt hổ thẹn, cúi đầu đứng lặng không thốt ra lời.

Đột nhiên một thoáng dao động, có tiếng nói thất thanh :

- Các người xem!

- Trời ơi! Cái này... cái này là thể nào?

Thần năng tuyệt kỹ khiến người ta không ngớt thán phục.

Võ lâm may mắn có chủ, thiên hạ thật hiếm có hai.

Trong lúc mọi người đang xôn xao bàn luận, chợt thấy chính giữa hai đường lông mày của bốn người đang đứng lặng im đã chảy xuống một giọt máu tươi, một chữ thập đỏ đã hiện lên tựa như được đúc từ một khuôn in lên trên mặt bốn người.

Tranh tài thắng thua, đầu rơi máu chảy, thịt nát xương tan, chưởng chỉ quyền cước phóng ra, phơi thây tại chỗ, hồn xiêu phách lạc có thể nói dễ như lật bàn tay không có gì là khó thấy lắm.

Nhưng mà để cho đối phương rạch hình chữ thập lên mặt mà mình không hay biết thì quả thật chưa từng nghe thấy trên thế gian.

Huống hồ chi bốn người trước mặt đều là những cao thủ có võ công tuyệt thế trong giang hồ, muốn đồng thời vạch một hình chữ thập trên mặt họ họa chăng chỉ có kẻ điên mới dám mộng tưởng đến điều đó.

Nên biết rằng, bốn chữ thập này cần phải huy động đến tám đường kiếm, hơn nữa trong một chớp mắt ngắn ngủi có thể phát ra một hơi như vậy mà thời gian, bộ vị hạ thủ chẳng những không sai một li mà còn nhanh, chuẩn, mạnh, độc, hiểm có trên giang hồ.

Đồng thời càng phải nghiêm cẩn phòng bị đối phương xuất thủ đối phó, nếu không hạ thủ xuất chiêu chẳng những không chế ngự được đối phương mà còn lại họa lây vào người, không bị đổ máu chết tươi thì hai bên cũng phải mang trọng thương.

Chiêu kiếm của Đặng Tiểu Nhân đã làm mọi người ở đó phải chấn động trong lòng, vẻ khiếp sợ hiện ra ngoài mặt.

Bốn phía lặng im phăng phắc.

Ai nấy đều há hốc miệng, trợn mắt kinh hoàng sững người như pho thạch tượng.

Tái Thế Nhân như say như tỉnh đưa mắt ngó Đặng Tiểu Nhân hồi lâu, đoạn gật gù cười bảo :

- Tiểu huynh đệ quả là kỳ tài trong thiên hạ, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã nhận ra chân lý, bí quyết quan yếu của võ lâm, lấy vô hình thắng hữu hình. Thật đáng khâm phục, lão ca ca xin chúc mừng.

Đặng Tiểu Nhân cúi mình thi lễ, cười bảo với Tái Thế Nhân :

- Lão ca ca đối với Tiểu Nhân này ân tình trọng hậu, ơn như tái tạo, đời này tiểu đệ không hề dám quên. Xin nhận nơi tiểu đệ một bái để tỏ tấm lòng.

Đặng Tiểu Nhân vừa nói xong liền quỳ xuống bái.

Tái Thế Nhân vội đỡ chàng đứng dậy, cất tiếng cười ha hả rồi cao giọng thốt :

- Tiểu huynh đệ người không cảm thấy làm như vậy quá nhuốm mùi tục khí hay sao? Bằng hữu quý tại tấm lòng, lão ca ca không thích cái đồ tục lụy đó đâu.

Thu Hàn Vân, Thường Thắng Quân, Lãnh Nguyệt My, Bạch Hàng Tổ và Mai Đông Ni cũng muôn phần cao hứng, lũ lượt bước tới chúc mừng Đặng Tiểu Nhân.

Lúc này hai mươi ba người phân thành hai phái chính tà đứng tách riêng ra thành hai phía, cực kỳ rõ ràng không hề lẫn lộn.

Người trong chính phái vội vàng cử Trường Bạch Dã Tẩu Hải Trường Thanh làm đại diện bước lên phía trước cung kính vòng tay thi lễ, lớn tiếng nói :

- Ôn đức cứu viện của chư vị, chúng tôi suốt đời không dám quên, xin nhận lay này làm lễ tạ.

Đặng Tiểu Nhân cúi mình đáp lễ rồi cười lớn đáp :

- Người thiên hạ phải lo chuyện thiên hạ, các vị chớ nên trọng ngôn như thế.

Hải Trường Thanh nét mặt có vẻ hổ thẹn, nhẹ buông tiếng thở dài, đoạn nói tiếp :

- Tuy nói là Nam Bút Tạ Tiểu Thiên âm hiểm cay độc, thủ đoạn thâm độc, song do ý chí ta không cứng rắn, nhân quan hạn hẹp mới bị y dẫn dụ vào bẫy, sai lầm lạc vào ma giới. Nếu chư vị không kịp thời giải cứu, bọn ta vĩnh viễn sẽ bị rơi vào tay ác ma vạn kiếp không thoát được. Nay nhờ người được tái sinh mong được đoái công chuộc lại lỗi lầm xưa, không biết ý chư vị thế nào?

Đặng Tiểu Nhân bồng chớp mắt, minh bạch được tâm ý của quần hùng nghĩa hiệp.

Chàng chợt nghĩ đến mấy người thân cô thế yếu, đi chuyến này có lẽ khó xong, phải cần thêm người trợ thủ, khi nghe vậy lòng chợt vui mừng vô hạn, chấp hai tay cười lớn đáp :

- Nam Bút Tạ Tiểu Thiên thâm độc khôn lường, đối gạt thế nhân, lòng lang dạ sói, âm thầm tìm nguy kết cạm bẫy không chế Chương môn nhân các đại môn phái cùng vô lâm anh kiệt, vọng tưởng tôn xưng độc bá giang hồ, thống trị võ lâm, vẫn bối tuy bất tài nhưng cũng không thể ngồi yên để hấn tung hoành ngang dọc

thực hiện âm mưu. Văn bối chuyển này đi tới Côn Minh để tương ngộ cùng với Huyền Thiên Nhất Kiếm Tử Mã Trường Thanh, Bang chủ Phi Hổ bang hùng bá hai tỉnh Vân Quý, cùng thương lượng việc diệt trừ Nam Bút Tạ Tiểu Thiên.

Đặng Tiểu Nhân khẽ điểm nụ cười nói tiếp :

- Vì cứu chư vị đã làm chậm hành trình của chúng tôi, để kịp lên đường, xin từ biệt, hẹn ngày sau tái ngộ.

Thần sắc của Hải Trường Thanh đột nhiên biến đổi, nghiêm mặt nói :

- Ta tuy tuyệt kỹ không bằng người, nhưng diệt gian trừ ác thì tâm này không chịu thua hậu thế, chúng ta nguyện theo sau tùy thuộc các hạ, tận lực vì vô lâm thiên hạ xin hiến tận sức mình cho dù phải phanh thây đổ máu cũng không hề từ nan. Huống hồ ta lại bị hấn hạ độc hại thân, nay vì nghĩa tận thân, không biết thiếu hiệp có chấp nhận hay không?

Đặng Tiểu Nhân cất tiếng cười lớn nói :

- Điều này là sở nguyện của văn bối nhưng không biết ý chư vị tiền bối.

Tiếng hoan hô nổi lên như sấm động, thanh âm chấn động vang khắp tứ phía.

Trong số các vị phần nhiều là bằng hữu lâu năm của Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân, gặp nhau tay bắt mặt mừng hàn huyên chuyện cũ, chúng nhân mới biết rằng hiệp khách trẻ tuổi có tuyệt nghệ võ công kinh hồn đứng trước mặt họ chính là con trai độc nhất của Trung Châu Nhất Kiếm, Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp.

Mọi người động lòng hâm mộ lũ lượt kéo lên trước tranh nhau kết giao cùng Đặng Tiểu Nhân.

Lãnh Nguyệt My, Bạch Hàng Tổ, Mai Đông Ni trong lòng mừng không kể xiết, cảm thấy kiêu hãnh vì chàng.

Hốt nhiên...

Bóng người lướt tới.

Bạch Cốt Thần Quân Đào Nhất Vĩ, Phật môn đệ nhất cao thủ Ngộ Thiên, Ma Y Quán Đạo Ngưu Đao Đình, ba cao thủ mà hai đạo hắc bạch nghe danh đều phải kinh hồn tán đởm, là những hung thần ác sát không chuyện ác nào không nhúng tay vào đã đáp xuống trước mặt Đặng Tiểu Nhân.

Quần hùng nghĩa hiệp chợt biến sắc vội hành công vận khí thủ thế đợi sẵn.

Bầu không khí cực kỳ khẩn trương.

Bỗng nghe Ma Y Quán Đạo Ngưu Đao Đình nói với Đặng Tiểu Nhân :

- Tiểu tử mi cứu chúng ta phải không?

Đặng Tiểu Nhân cực kỳ điềm tĩnh, mỉm cười ôn tồn đáp :

- Không sai.

Ma Y Quán Đạo Ngưu Đao Đình lên tiếng hỏi tiếp :

- Oắt con mi biết rõ bọn ta không?

Chàng lắc đầu đáp :

- Không hề biết.

Ngưu Đao Đình cất lên một tràng cười dài rồi chỉ vào hai người bên tả hữu nói với chàng :

- Vị này là Phật môn đệ nhất cao thủ Ngộ Thiên, vị này là Bạch Cốt Thần Quân Đào Nhất Vĩ, còn ta là Ngưu Đao Đình, người đời đặt cho biệt hiệu Ma Y Quán Đạo, bằng hữu trong giang hồ gọi bọn ta là Vô Lâm tam đại yêu, xem bọn ta như độc xà mãnh thú, thấy mặt liền tránh xa. Các hạ giả như biết rõ thân thế bọn ta như vậy, các hạ có chịu cứu bọn ta không? Hãy nói cho bọn ta biết.

Đặng Tiểu Nhân không hề đắn đo suy nghĩ đáp :

- Đương nhiên sẽ xuất thủ giải cứu.

- Hả?

Ngưu Đaoan Đình, Ngộ Thiên, Đào Nhất Vĩ giật mình kinh ngạc, còn những nhân vật phía sau cũng đồng thời ngẩn người ngạc nhiên.

Hồi lâu sau.

Ngưu Đaoan Đình sắc mặt đầy vẻ nghi hoặc không dám tin đó là sự thực bèn hỏi lại :

- Oắt con, người nói thật đó chứ?

Đặng Tiểu Nhân điểm nụ cười nghiêm giọng đáp :

- Tâm khẩu bất nhất, trời tru đất diệt!

Ngưu Đaoan Đình hiện ra nét mặt cực kỳ phức tạp, đưa mắt nhìn mấy kẻ đứng sau, chợt lão cất tiếng cười cuồng dại, đoạn đổi giọng bảo :

- Tiểu huynh đệ, chúng ta tin lời người. Nhưng mà... chúng ta muốn biết tại sao người lại làm như vậy?

Đặng Tiểu Nhân cười lớn, giọng sáng khoái :

- Trời cao có đức hiếu sinh, thế gian chẳng lẽ không có lòng thương người sao? Họa phúc vô lối, thiện ác tại tâm, chỉ mong tiền bối từ nay về sau thể theo lòng trời, lấy dạ từ bi thi ân tạo phúc cho vô lâm thiên hạ thì Tiểu Nhân này thật là cảm phục. Bây giờ chúng ta khởi hành, nếu như chư vị tiền bối vô sự thì xin mời cấp tốc lên đường.

Ngưu Đaoan Đình, Đào Nhất Vĩ cùng với các nhân vật hắc đạo phía sau đều lộ ra vẻ hổ thẹn.

Lát sau...

Ngưu Đaoan Đình mới bật cười đáp :

- Tiểu huynh đệ tâm tính nhân hậu, lấy đức chế phục người ta. Từ nay về sau ta sẽ không để cho tiểu huynh đệ phải thất vọng đâu.

Đặng Tiểu Nhân không khỏi hân hoan, vội cười lớn rồi bảo :

- Như... như vậy là... quá tốt, quá hay rồi còn gì.

Ngưu Đaoan Đình lại tiếp tục lên tiếng :

- Nếu như chúng ta cũng muốn đi theo tiểu huynh đệ kiếm Tạ Tiểu Thiên để tính sổ món nợ này, không biết tiểu huynh đệ có vui lòng đáp ứng không?

Đặng Tiểu Nhân cực kỳ hoan hỉ vội đáp :

- Trừ ma diệt ác, bảo vệ chính đạo ai cũng phải có trách nhiệm, văn bối vô cùng cao hứng lẽ đâu lại có chuyện từ chối không đáp ứng thỉnh cầu của các vị.

Ngưu Đaoan Đình, Đào Nhất Vĩ, Ngộ Thiên cùng đưa mắt nhìn nhau đoạn đồng thanh cất tiếng :

- Như vậy thì ba người chúng ta muốn lãnh giáo tiểu huynh đệ mấy chiêu, không biết tiểu huynh đệ có cho chúng ta đại khai nhãn giới một phen?

Tái Thế Nhân mỉm cười lạnh lùng, trầm giọng nói :

- Thế nào? Các người muốn thử sức tiểu huynh đệ của ta hả?

Mấy đại ma đầu trước kia ai thấy cũng kinh sợ, lúc này chẳng những nét mặt không hề lộ vẻ hung dữ mà trái lại còn thoáng hiện vẻ hiền từ hiếm có từ trước đến giờ.

Thật là tướng tùy tâm mà lộ chẳng hề sai lầm.

Chợt nghe Ngưu Đaoan Đình cất tiếng cười ha hả rồi lắc đầu nói :

- Không phải, không phải. Bởi vì ta đã từng giao thủ với Nam Bút Tạ Tiểu Thiên mấy lần, biết rõ công lực của hắn, để so sánh công lực, chiêu thức của tiểu huynh đệ với hắn xem thử, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, không ngờ lão nhân gia lại đem lòng nghi ngờ như vậy thì thôi không nói nữa.

Tái Thế Nhân tuy vẫn còn ngờ vực nhưng nghe Ngưu Đao Đình nói vậy cũng không tiện tỏ ra chủ trương của mình.

Đặng Tiểu Nhân lo ngại việc này sẽ làm hỏng mọi việc vội cười đáp :

- Tiền bối đã có lòng yêu mến, khiến cho văn bối muôn phần cảm kích, song văn bối tuyệt nghệ còn kém, mong tiền bối hạ thủ lưu tình.

Đặng Tiểu Nhân nói xong nhẹ nhàng tung mình bay ra xa ngoài một trượng, hai tay chắp sau lưng, tư thái cực kỳ nhàn hạ, lẳng lặng đứng chờ Ngưu Đao Đình, Ngô Thiên, Đào Nhất Vĩ cùng liên thủ công kích.

Bóng người lẹ làng xẹt tới nhanh hơn chớp điện. Ngưu Đao Đình, Ngô Thiên, Đào Nhất Vĩ đứng thành thế chân vạc, chia làm ba hướng như một hình tam giác.

Bể cây làm kiếm, lấy ba đôi một nhưng ba người vẫn không dám xem thường đối phương.

Bốn người vận công chờ đợi thời cơ, không ai dám vội vàng mà khinh thường xuất thủ tùy tiện.

Bất ngờ.

Bóng người chuyển động.

Ba thanh trường kiếm nhất tề vung ra.

Gió rít lốc lên ào ào.

Kiếm khí bao phủ khắp trời.

Ngưu Đao Đình, Ngô Thiên, Đào Nhất Vĩ cùng nhích động cổ tay xuất chiêu trước tiên, kiếm ảnh chớp chồn từ bốn phương tám hướng chụp xuống đầu Đặng Tiểu Nhân.

Tuy chỉ là những thanh kiếm bằng cành cây, nhưng ở trong tay ba vị cao thủ có uy lực không kém gì binh khí kỳ môn trân quý. Những người đứng xem bên ngoài dù biết công lực của Đặng Tiểu Nhân đã đạt đến mức siêu việt, võ công đã đạt đến mức xuất quỷ nhập thần song vẫn âm thầm lo sợ cho chàng.

Đặng Tiểu Nhân trở tay quét qua một vòng, lập tức một luồng kinh phong cực kỳ mãnh liệt bức bách thế kiếm đang đến gần mình; song chưởng đang để bình ổn trước ngực đã lẹ làng đẩy ra mau hơn điện xẹt.

Luồng kinh phong ào ào cuộn tới bức bách ba đối thủ phải thối lui xa hơn một trượng.

Đặng Tiểu Nhân lại ngửa mặt nhìn trời, song thủ để sau lưng, thần thái cực kỳ an nhàn, tựa như chưa hề có việc gì xảy ra, sắc mặt vẫn bình thường như cũ.

Đột nhiên...

Phật môn đệ nhất cao thủ Ngô Thiên gầm lên một tiếng, hít một hơi chân khí xuống Đan Điền, dồn sức vào cánh tay phải, “vút” một tiếng đột ngột chém mạnh về phía Đặng Tiểu Nhân, tả chưởng cũng đồng thời phóng ra.

Chưởng thế đánh tới vận hết tám thành công lực đánh ra, uy lực cực kỳ ghê gớm, luồng kinh lực từ trên không đánh xuống, phát ra luồng cuồng phong ào ạt cuốn tới mạnh như thác lũ.

Nào ngờ khi luồng chưởng phong mãnh liệt vừa ào tới thì chàng đã bay vút lên không trung cao khoảng bảy tám trượng, ống tay áo bay phất phơ, vạt áo không ngớt lay động lất phất trong gió như hàng liễu vờn trong gió, như cánh hoa bay trong không trung.

Đặng Tiểu Nhân đảo người trên không, xoay tròn một vòng lẹ hơn sao xẹt.

Hấp...

Vút...

Chàng đã lao xẹt tới xuất chiêu đánh về phía Đào Nhất Vĩ.

Ngưu Đaoan Đình thấy cơ hội đã đến vội thét lên một tiếng chấn động, chiêu kiếm nhất tề vung tới bóng người lẹ như chớp điện, nhằm hướng Đặng Tiểu Nhân xông tới.

Đào Nhất Vĩ cũng lẹ làng dốc sức, huy động Bạch Cốt Thôi Tâm chiêu uy danh chấn động giang hồ đánh ra.

Phật môn đệ nhất cao thủ Ngộ Thiên không chậm trễ vội thi triển Huyết Thủ Ấn đánh tới.

Bỗng nghe Đặng Tiểu Nhân hú lên một tiếng, song chiêu đẩy ra lẹ như chớp nghênh tiếp hai luồng chiêu đang đánh tới.

Ầm...

Một thanh âm long trời lở đất vang lên.

Đặng Tiểu Nhân nhanh lẹ trong chớp mắt lợi dụng sức phản chấn của hai luồng chiêu phong dội lại vọt thẳng lên không trung.

Thật không may cho Ngưu Đaoan Đình, chiêu kiếm nhất tề phát chiêu đánh tới, thân hình đã lao theo đúng vào vị trí Đặng Tiểu Nhân vừa đứng lúc nãy. Đến khi lão phát giác ra nguy cơ thì đã trễ. Hai luồng chiêu phong một tả một hữu đã ập tới kẹp lão vào giữa.

Bạch Cốt Thôi Tâm chiêu của Đào Nhất Vĩ đánh tới, nội lực toàn thân dồn vào phát ra làm cho thanh thể ghê rợn kinh hồn khiến người thấy phải khiếp vía.

Huyết Thủ Ấn của Phật môn đệ nhất cao thủ Ngộ Thiên cũng không hề kém thế, chiêu phong cuộn cuộn tràn tới như những cơn sóng biển điên cuồng, cát bay đá chạy bốc lên mù mịt.

Trong phút sinh tử này, Ngưu Đaoan Đình có muốn la lên cũng không còn kịp nữa, đành phải huy động song chiêu cản rằng liều chết nghênh tiếp.

Chiêu lực đánh ra lúc này của ba người đều vận ra hơn tám thành công lực.

Một tiếng nổ ầm vang lên chấn động, cuồng phong bốc xoáy dữ dội, cát bay đá chạy, tiếng nổ kinh thiên động địa dội lại hồi lâu không dứt, thanh thể ghê rợn khôn lường, ai nấy đều hoảng sợ kinh khiếp.

Xem tiếp hồi 34 Xuân hùng hiệp nghĩa

34. Hồi 34 Xuân Hùng Hiệp Nghĩa

Phật môn đệ nhất cao thủ Ngộ Thiên bước chân không vững, khí huyết đảo lộn, liên tục thối lui ra ngoài mấy trượng, hồi lâu mới đứng trở lại được.

Bạch Cốt Thần Quân Đào Nhất Vĩ cũng liều mạng nghênh tiếp một chiêu, bây giờ bị sức chấn động dội lại khiến tai ù mắt hoa, thân hình không ngừng lắc lư, sắc mặt trắng nhợt như xác chết.

Ma Y Quán Đạo Ngưu Đaoan Đình càng thê thảm hơn, sắc mặt tái ngắt, hơi thở hồng hộc như trâu, thân hình run lên bần bật, máu tươi rỉ ra hai bên khóe miệng, loạng choạng ngồi phịch xuống đất.

Đặng Tiểu Nhân vội thu thế nhảy sang một bên đứng nhìn ba người hồi lâu không chớp.

Sự thể diễn ra quá đột ngột làm kinh động những nhân vật võ lâm đang có mặt ở đó. Quần hùng đưa mắt nhìn nhau lặng im không thốt nên lời.

Phật môn đệ nhất cao thủ Ngộ Thiên vội lấy từ trong mình ra một hoàn thuốc Tuyệt Liên Tử đặt vào tay Ma Y Quán Đạo Ngưu Đaoan Đình rồi thản nhiên nói :

- Ngưu huynh dùng thử xem Tuyệt Liên Tử của ta có công hiệu ra sao.

Ngưu Đaoan Đình tiếp lấy Tuyệt Liên Tử, đoạn lập tức nuốt ngay vào miệng.

Một làn hương thơm mát rượi theo đường miệng trôi xuống, trong người bỗng dễ chịu hẳn lên, thương thế bị áp chế ngay tức khắc, trong lòng lão không khỏi vui mừng, liền đứng bật dậy, giọng cảm kích nói với Ngộ Thiên :

- Tuyệt Liên Tử quả nhiên danh bất hư truyền, thần kỳ vô tưởng, bản đạo muôn phần cảm tạ.

Phật môn đệ nhất cao thủ Ngộ Thiên há miệng cười khà khà im lặng không đáp.

Đào Nhất Vĩ thấy Ngưu Đao Đình an nhiên vô sự, trong lòng lão mới yên tâm, vội nhìn Đặng Tiểu Nhân rồi cười ha hả bảo chàng :

- Tiểu huynh đệ quả thật là kỳ tài võ lâm, hảo tâm cơ, hảo khinh công, hảo cơ trí, hảo thân pháp. Bây giờ tiểu huynh đệ hãy tiếp một kiếm của ta xem thử.

Đặng Tiểu Nhân đang muốn đánh nhanh thắng mau liền đặt tay vào chuôi kiếm, đoạn cúi mình đáp lớn :

- Tam vị tiền bối xuất chiêu, vãn bối xin hầu tiếp tam vị.

Ba người vừa có kinh nghiệm lúc này nên càng thận trọng, không hề dám khinh xuất coi thường đối phương.

Chỉ thấy ba bóng người đột ngột vọt thẳng lên không.

Màn kiếm quang hòa lẫn với chướng ảnh liên miên bất tuyệt nhằm đỉnh đầu Đặng Tiểu Nhân ập xuống.

Liền thấy Đặng Tiểu Nhân xuất chiêu khổng chế đối phương, lấy công làm thủ. Chướng kiếm của ba người vừa công ra, chàng đã lập tức có thể khắc chế thủ pháp của đối phương, chiếm lấy tiên cơ, bức bách đối phương phải thối lui.

Ba người liên tiếp biến chiêu đổi thức, song vẫn bị Đặng Tiểu Nhân xuất thủ áp chế, bức họ phải vừa đánh ra nửa chừng đã vội phải thu thế biến chiêu.

Mới qua vài chiêu, Ngưu Đao Đình, Ngộ Thiên, Đào Nhất Vĩ đã bị Đặng Tiểu Nhân hoàn toàn áp chế, bức bách đến nỗi họ không còn cách nào có cơ hội xuất chiêu hoàn thủ.

Lúc này mọi người đứng ngoài thấy bốn người động thủ không quá mấy chiêu, trong lòng họ vừa cảm thấy kinh ngạc vừa kỳ lạ vô cùng.

Chiêu thức đánh ra với thủ pháp cực kỳ tầm thường song Đặng Tiểu Nhân sử dụng nó thập phần uy lực, khiến người ta trông thấy phải sợ hãi kinh hồn thất phách.

Lát sau, mọi người xung quanh mới chợt nhận ra, chiêu thức của Đặng Tiểu Nhân tuy cực kỳ tầm thường nhưng thời gian xuất thủ, bộ vị công kích lại cực kỳ chuẩn xác, đối phương vừa định biến chiêu, lập tức đã bị chàng áp chế rồi, nhân đó mà phản kích đánh bại, chiếm lấy phần thắng.

Ba người lại miễn cưỡng cố đánh thêm vài hiệp nữa nhưng càng đánh trong lòng họ càng cảm thấy kinh sợ. Bất luận họ dùng thủ pháp hay chiêu thức gì, chỉ cần mới ra tay liền bị chàng chặn đứng ngay lập tức. Họ đang đợi cơ hội nhảy ra khỏi vòng chiến ngừng tay chịu thua, chợt nghe Đặng Tiểu Nhân cất tiếng :

- Tam vị tiền bối đề phòng, tại hạ sắp xuất thủ đây.

Nói chưa hết lời, một vầng ô quang đen kịt đã bay vọt lên không.

Ô quang không ngừng lưu chuyển, lấp lánh nhức mắt vô cùng. Lẹ hơn điện xẹt vừa bùng lên đã vội tắt lịm.

Tiếp đó, những tiếng la kinh ngạc như muốn xé rách màng nhĩ.

Thanh âm trầm đục vang lên.

Bóng người bay ngược ra.

Bầu không khí đột nhiên tĩnh lặng lạ thường.

Ngưu Đao Đình, Ngộ Thiên, Đào Nhất Vĩ đứng chết lặng như tượng gỗ không hề động đậy.

Đặng Tiểu Nhân đã rút kiếm vào vỏ từ lúc nào, hai tay vẫn chấp sau lưng ngửa mặt nhìn trời, tư thái nhàn nhã ung dung tự tại, dường như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Những kẻ đứng ngoài quan sát trận chiến hết nhìn người này lại ngó người kia, nét mặt lộ vẻ nghi ngờ, bối rối, họ không biết tại sao trận đấu dừng lại nửa chừng.

Phút chốc, những người quan chiến đột nhiên la lên một tiếng kinh ngạc.

Trên chóp mũi của Ngưu Đaoan Đình, Ngô Thiên, Đào Nhất Vĩ đồng thời ứa ra một giọt máu tươi, dưới ánh mặt trời chiếu xuống trông vô cùng nhức mắt.

Những người đứng bên ngoài không tài nào thấy được chàng đã xuất thủ ra sao. Ngay cả ba người bị đánh cũng chỉ thấy bóng người lướt qua, trước mắt họ đột nhiên hoa lên, chóp mũi ba người bất ngờ như bị một mũi kim châm vào, sau đó tất cả lặng yên trở lại như cũ.

Không khí bốn phía dường như đặc cứng lại khiến cho mọi người cơ hồ như ngừng thở.

Ngưu Đaoan Đình giơ tay quạt giọt máu trên chóp mũi, đoạn cất lên một tràng cười dài, chấp tay nghiêm giọng bảo Đặng Tiểu Nhân :

- Tiểu huynh đệ võ công đã tới mức siêu phàm nhập thánh, Nam Bút Tạ Tiêu Thiên chẳng còn gì đáng sợ nữa. Mấy lão phế vật chúng ta tuy bất tài cũng nguyện đi theo hộ tá hai bên tả hữu. Mong tiểu huynh đệ chớ cự tuyệt lời thỉnh cầu của mấy lão già vô dụng này.

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười, lòng thập phần vui sướng nhưng chưa kịp mở miệng đáp.

Bỗng thấy Lục Chỉ Thần Ma Phí Đại Cương, Tiểu hòa thượng Không Không Không, Thần Đà Át Hưu, Tỷ Bất Quá Ngộ Thượng Quan Lượng đã bước tới trước đồng thanh lên tiếng :

- Thù này không trả thì không làm người. Nhất định phải tìm Nam Bút Tạ Tiêu Thiên để vấn tội, bốn chúng ta đây sẽ có một phần trong đó.

Đặng Tiểu Nhân còn chưa kịp nói thì Tái Thế Nhân vội cướp lời :

- Vạn tâm như một vậy thì chuyện tiêu diệt Nam Bút chỉ còn đợi ngày mà thôi. Lại có Tuyết Liên Tử của Ngô Thiên, chất độc trong nội thể bốn vị cũng không còn chi đáng sợ.

Phí Đại Cương, Không Không Không, Thần Đà Át Hưu, Thượng Quan Lượng trong lòng cực kỳ hân hoan, nhất tề nói lớn :

- Đa tạ lão nhân gia đã thành toàn.

Ngô Thiên vội đưa hai tay dâng lộ Tuyết Liên Tử đến trước mặt Tái Thế Nhân rồi cười ha hả lớn tiếng nói :

- Tuyết Liên Tử đây, lão nhân gia cứ tự tiện dùng vào việc đại sự. Tục ngữ nói Hoàng đế không để quân đội bao giờ, bọn văn bối hai ngày nay chưa hề có gì trong bụng, chúng ta hãy dùng bữa trước đi.

Lời nói vừa dứt, lập tức tiếng cười sảng khoái đồng loạt vang lên.

Trong sơn cốc tràn ngập không khí vui vẻ, mọi người hàn huyên chuyện cũ, tính chuyện tương lai.

Những hung thần chuyên môn làm ác phút chốc đã quay về đường thiện, chẳng những thay đổi số phận của mình mà còn biến đổi vận mệnh chốn võ lâm.

* * * * *

Nhiều người làm việc, kẻ nhóm lửa, người rửa đồ, kẻ dọn dẹp, trong sơn cốc bỗng nhộn nhịp ồn ào hẳn lên.

Những hào khách giang hồ, kỳ nhân trong võ lâm đã ngồi lại với nhau cùng ăn uống thập phần vui vẻ.

Rượu được ba tuần, thức ăn đã qua năm món.

Ngưu Đaoan Đình chợt đứng bật dậy, rạch nhẹ một đường vào cổ tay, mấy giọt máu tươi nhỏ xuống cái bát lớn đang để trước mặt, tia mắt quét qua quần hùng đang ngồi, rồi nghiêm trang nói :

- Vì tư thù cũng được, vì chính nghĩa võ lâm cũng được, chúng ta đã đồng tâm hiệp lực tảo trừ Nam Bút Tạ Tiêu Thiên, xin chư vị trích máu cùng nhau phát thệ để tỏ rõ quyết tâm của mình.

Tiếng vỗ tay tán thưởng vang lên.

Mọi người tranh nhau trích máu của mình vào trong bát.

Ma Y Quán Đạo Ngưu Đao Đình bê bát huyết tửu uống một ngụm, sau đó cứ chuyền đi theo thứ tự.

Mỗi người một ngụm tiếp nhau, huyết tửu đã cạn.

Ngưu Đao Đình giơ cao hữu thủ trịnh trọng nói tiếp :

- Huyết tửu đã cạn rồi, thỉnh chư vị cùng ta minh thệ. Ngưu Đao Đình nguyện theo Đặng Tiểu Nhân tảo trừ Tà Tiêu Thiên, nếu như trái lời xin trời tru đất diệt.

Mọi người cùng nhau minh thệ, thanh âm vang lên rung chuyển cả sơn cốc.

Đặng Tiểu Nhân vội chấp tay cúi sụp xuống đất, giọng tỏ vẻ cực kỳ hoảng sợ :

- Văn bối tài hèn đức mỏng, được chư vị tiền bối yêu mến như vậy văn bối vô cùng tạ ơn. Song trọng trách quá lớn, văn bối thà chết cũng không dám đáp ứng, mong chư vị tiền bối tiến cử cao nhân khác...

Đặng Tiểu Nhân còn chưa nói xong, đột nhiên một tiếng gầm dữ dội chấn động bên tai mọi người, tiếng ong ong ù tai hồi lâu chưa dứt.

Náo Hải Long Vương Hồ Đại Hải râu tóc dựng ngược, hai mắt trợn tròn chỉ vào mặt Đặng Tiểu Nhân giận dữ quát lớn :

- Con bà người! Náo Hải Long Vương ta đây là người... người có danh hiệu trong giang hồ, chỉ vì thích người nên mới chịu làm ngựa chạy theo người. Hắc hắc... nếu tiểu tử nhà người không chịu làm, lão Hồ này quyết suốt đời sẽ không hầu hạ một kẻ nào hết.

Quần hùng bỗng chốc náo động ồn ào không sao tả xiết.

Trường Bạch Dã Tẩu Hải Trường Thanh thấy tình hình như vậy, vội bước tới nói với Đặng Tiểu Nhân :

- Tiểu huynh đệ, tình thế trước mắt như vậy, người không đáp ứng cũng không dễ đâu. Lại nói quần long vô thủ làm sao đối phó được với Tà Tiêu Thiên. Tiểu huynh đệ là người thông minh tất phải nhận ra điều đó chứ.

Thái Hồ thất thập nhị thủy trại Tổng tiêu bạt tử Hưởng Bằng Cử, Hình gia bảo Bảo chủ Thất Bộ Đoàn Hồn Chương Hình Bộ Cao cũng vội bước tới ghé sát tai Đặng Tiểu Nhân thì thầm :

- Tiểu huynh đệ, những kẻ trước mắt người khó khăn lắm mới bỏ ác theo thiện. Nếu người cứ cố chấp chủ kiến của mình, giả như họ bỏ đi hậu quả sẽ như thế nào? Mong tiểu huynh đệ nghĩ lại.

Đặng Tiểu Nhân cực kỳ khó xử, lặng im không đáp.

Quần hùng càng lúc càng náo động hơn.

Thu Hàn Vân sợ sự tình xảy ra có điều không hay, vội đứng dậy cất giọng lớn tiếng nói :

- Chư vị có thể nghe ta nói một lời không?

Nét mặt mọi người lộ vẻ nghi hoặc cùng đưa mắt nhìn nhau, chợt lặng im phăng phắc.

Thu Hàn Vân đưa mắt ngó qua một lượt, rồi nói tiếp :

- Không biết chư vị có chịu tin lời nói của Đông Dịch Thu Hàn Vân này hay chẳng?

Mọi người chẳng hề đắn đo suy nghĩ, đồng thanh lên tiếng :

- Đông Dịch Thu nữ hiệp là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm, bọn ta đương nhiên là phải tin.

Đông Dịch Thu Hàn Vân mỉm cười chỉ vào Đặng Tiểu Nhân, đoạn nói tiếp :

- Ta là cô cô của Tiểu Nhân, chư vị xem trọng cất nhắc hần đó là phúc khí của hần, Thu Hàn Vân tôi đây cực kỳ cảm kích. Bây giờ ta đáp ứng thay hần, không biết chư vị có thuận ý không?

Mọi người vui vẻ ra mặt, nhất tề hô lớn :

- Thu nữ hiệp đã quyết định như thế chúng tôi cực kỳ mãn nguyện rồi.

Mọi người lại nâng chén ăn uống trò chuyện vui vẻ như cũ.

Đặng Tiểu Nhân nâng cao chén rượu hướng về mọi người, rồi ngửa cổ uống cạn, đoạn lên tiếng :

- Văn bối có chuyện này kính mong chư vị tiền bối chỉ giáo. Văn bối chưa hề có kinh nghiệm giang hồ, chuyện này đi hỏi tội Tạ Tiêu Thiên, giải cứu Chương môn các đại môn phái cùng với những tinh anh trong võ lâm chỉ được thành công, không cho phép thất bại, nên làm chuyện nào trước, chuyện nào sau mong chư vị tiền bối có lời chỉ giáo.

Một thoáng tĩnh lặng.

Thường Thắng Quân lên tiếng nói trước tiên :

- Lão hóa tử cho rằng chuyện cấp bách trước tiên là phải là cho rõ Nam Bút Tạ Tiêu Thiên tàng thân nơi đâu mới có thể tính chuyện tiếp theo.

Mọi người gật đầu khen phải, ánh mắt không hẹn mà cùng hướng về phía Lục Chỉ Thần Ma Phí Đại Cương, Tiểu hòa thượng Không Không Không, Thần Đà Ất Hưu và Tý Bất Quá Ngộ Thượng Quan Lượng.

Phí Đại Cương thở dài một tiếng lẩm bẩm nói :

- Nói ra thật là hổ thẹn. Bốn người chúng ta còn chưa thấy mặt của Nam Bút Tạ Tiêu Thiên, nói chi tới chuyện biết được chỗ tàng thân của y.

Trường Bạch Dã Tẩu Hải Trường Thanh bỗng hiện vẻ nghi ngờ, giọng nói có vẻ không tin :

- Xin hỏi Phí huynh, vậy thì huynh làm sao giao những người này đến tận tay Tạ Tiêu Thiên?

Tiểu hòa thượng Không Không Không vội cướp lời :

- Nói ra có lẽ chư vị không tin. Hẳn là ai, dùng công phu gì, dùng được vật gì làm mê mất bản tính của chư vị, thậm chí chư vị là ai, ta cũng không biết rõ. Bọn ta chỉ có nhiệm vụ đưa các vị đến bờ biển cực kỳ bí mật, sau đó đốt lửa làm hiệu, tự nhiên sẽ có một chiếc thuyền đến tiếp nhận. Khi trách nhiệm hoàn tất, tự có người đến đưa thuốc giải cùng với một đạo lệnh mới cho bọn ta, cứ theo những gì ghi trên đạo lệnh lại đi tới một địa điểm khác đợi lệnh tiếp theo.

Mọi người không ai ngờ Nam Bút Tạ Tiêu Thiên lại giả hoạt đến như vậy, ai nấy đều phiền muộn chỉ lẳng lặng thở dài không nói.

Bầu không khí u tịch nặng nề.

Thu Hàn Vân chớp mắt liếc nhìn bốn người rồi hỏi tiếp :

- Xin hỏi Chương môn các đại môn phái đều do bốn vị đưa đi phải không?

Thần Đà Ất Hưu điểm nụ cười đoạn ôn tồn đáp :

- Không biết.

Thu Hàn Vân giật mình, mắt ngơ ngác nhìn họ.

Tý Bất Quá Ngộ Thượng Quan Lượng sợ gây ra sự hiểu lầm, vội lên tiếng giải thích :

- Thu nữ hiệp còn chưa biết, khi giao những người này vào tay ta, họ đều vận thọ y, dán giấy vàng che kín mặt. Hơn nữa trong đạo lệnh nghiêm cấm không cho phép lên nhìn xem thân thể của họ, việc không liên quan tới mình không ai muốn tự chuốc lấy phiền muộn, cho nên chúng ta không sao trả lời cho Thu nữ hiệp rõ được.

Thu Hàn Vân gật gù đáp :

- Hóa ra là như vậy.

Đặng Tiểu Nhân đột nhiên ánh lên tia nhìn kỳ lạ, cất tiếng hỏi Thượng Quan Lượng :

- Thượng Quan tiền bối, xin hỏi ai đã giao những người này cho tiền bối vận chuyển?

Thượng Quan Lượng vội vàng đáp :

- Mỗi lần mỗi người khác nhau, ta không thể nhớ được.

Đặng Tiểu Nhân giật mình vội hỏi tiếp :

- Đã vậy làm sao để nhận ra đối phương?

Thượng Quan Lượng nói tiếp :

- Chỉ dựa vào tín vật mà thôi.

Nói xong Phí Đại Cương, Không Không Không, Thần Đà Ất Hưu, Thượng Quan Lượng lấy từ trong túi ra một chiếc hồ lô bằng xích ngọc chế tác cực kỳ khéo léo tinh xảo.

Đặng Tiểu Nhân mắt lộ kỳ quang, hấp tấp liền nói một hơi :

- Thủy hoàn sơn, sơn bao thủy, thủy tại sơn trung, sơn tại thủy trung.

Mọi người trở mắt ngạc nhiên ngó Đặng Tiểu Nhân, không hiểu chàng đang nói gì.

Bốn người nghe vậy liền nhảy dựng lên, miệng thốt lên kinh ngạc :

- Tiểu huynh đệ, người... người làm sao mà biết được?

Đặng Tiểu Nhân khẽ nhếch miệng như muốn cười, hữu thủ xòe ra, trong lòng bàn tay có một cái hồ lô nhỏ xíu, ánh ngọc chiếu ra xanh biếc, được chạm khắc cực kỳ tinh xảo, trông quý giá vô cùng.

Mọi người nhìn nhau thất sắc, trợn mắt há miệng hoảng kinh.

Tái Thế Nhân run lên bần bật, mặt đột nhiên biến sắc, nắm chặt Đặng Tiểu Nhân, giọng thập phần kích động :

- Nói mau! Cái này ở đâu ra?

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười rồi đem chuyện Giang Thủy Hàn mạo danh chàng xông vào đại nội hoàng cung giữa đêm khuya rồi hai người động thủ, đến chuyện lão nhân cổ quái nọ giải cứu cho Giang Thủy Hàn ra sao, tiếp đó lại bị thanh Mặc kiếm của chàng đâm một nhát xuyên thấu vào tim như thế nào, thuật lại cho mọi người nghe một cách minh bạch.

Mọi người nghe xong chợt hiểu ra, tất cả nỗi lo lắng trong lòng giờ đây hoàn toàn tan biến.

Tái Thế Nhân khước mắt rớm lệ, buông tiếng thở dài, lẩm bẫm một mình :

- Sinh nhi không còn, con đã đi trước ta...

Đặng Tiểu Nhân do đang mải suy nghĩ nên không hề chú ý đến cử chỉ, lời nói khác thường của Thái Thế Nhân.

Thanh âm Thái Thế Nhân quá nhỏ nên những người khác cũng không cách nào nghe rõ lão đang thì thầm những gì.

Đột nhiên Đặng Tiểu Nhân chợt đứng phắt dậy, mỉm cười khoa chân, múa tay lớn tiếng nói :

- Ha ha... Ta thật là thông minh đệ nhất không sai.

Lãnh Nguyệt My, Mai Đông Ni, Bạch Hàng Tổ đồng thanh cất tiếng hỏi :

- Người... người nói cái gì vậy?

Đặng Tiểu Nhân cười ha hả đáp :

- Ta đã biết Nam Bút Tạ Tiêu Thiên ở đâu.

Mọi người cực kỳ hoan hỉ, nhất tề lên tiếng hỏi :

- Y đang ở đâu?

Đặng Tiểu Nhân vội đáp :

- Ở nơi nào ta cũng không biết, nhưng chắc chắn là ở trên một hòn đảo không thể nào lặn được.

Mọi người nghe đều vô cùng thất vọng.

Bạch Hàng Tố, Mai Đông Ni, Lãnh Nguyệt My kể lườm người nguýt chàng, giọng ba người vang đến bên tai :

- Người... người làm trò quỷ gì vậy hả?

Đặng Tiểu Nhân trợn mắt, giọng chàng cực kỳ nghiêm chỉnh :

- Ai mà làm trò quỷ! Ta tuy không biết Tạ Tiêu Thiên trốn ở nơi nào, nhưng ta nhất định sẽ tìm thấy. Hơn nữa y còn sai người đến đón chúng ta mà, tin hay không là tùy các người.

Phong Cái Thường Thắng Quân vừa bực tức vừa buồn cười, lạnh lùng lên tiếng hỏi chàng :

- Xú tiểu tử, cái miệng hôi của người làm sao ta tin được. Bằng chứng ở đâu thử nói ta nghe!

Đặng Tiểu Nhân nháy mắt quay về phía lão, nhăn mặt làm xấu rồi đáp :

- Nghĩa phụ, bằng chứng hả? Không cần đâu. Nhưng chỉ cần lão nhân gia chuẩn bị sẵn cho tiểu tử sáu bộ thọ y, tiểu tử nhất định sẽ dắt người tới gặp Tạ Tiêu Thiên mà thôi.

Sắc mặt Thường Thắng Quân âm trầm bất định, hồi lâu mới thấp giọng đáp :

- Được, ta sẽ lo đủ cho mi sáu bộ thọ y, nếu như mi dám cả gan bày trò lừa gạt lão hóa tử đây thì coi chừng ta cắt bỏ cái chỗ đội nón của mi đó.

Đặng Tiểu Nhân lập tức so vai rứt cổ, ra vẻ sợ hãi, đoạn cười đáp :

- Kỳ thực mọi sự quá đơn giản. Tuy nhiên tất cả chúng ta đều phải mặc thọ y trên người, cố ý giả trang là đã bị được lực mê hoặc thần trí, xong xuôi bốn lão tiên bối Phí Đại Cương, Không Không Không, Thần Đà Ất Hưu, Thượng Quan Lượng dẫn chúng ta đến bãi biển bí mật nọ, nổi lửa làm hiệu, tự khắc sẽ có thuyền đến tiếp đón chúng ta. Khi mọi người đã đặt chân lên đảo mà vẫn không một ai hay biết, như vậy lẽ nào còn sợ không tìm được Nam Bút Tạ Tiêu Thiên ư?

Lúc này mọi người mới bật cười hể hả.

Trường Bạch Dã Tẩu Hải Trường Thanh vỗ vai Đặng Tiểu Nhân, không ngớt lời tán dương chàng :

- Tiểu huynh đệ quả là kỳ tài trong thiên hạ, tâm trí võ công đều vượt xa chúng ta một bậc. Hải Trường Thanh này bình sinh không coi ai ra gì, nay ta phải bội phục tiểu huynh đệ thực sự.

Đặng Tiểu Nhân khiêm tốn không dám nhận lời khen, đoạn quay sang nói với Tái Thế Nhân :

- Lão ca ca, hiện có Tuyết Liên Tử của Ngộ Thiên tiên bối, cùng Thái Ất Đại Hoàn đan của tiểu đệ, tin rằng lão ca ca nhất định có thể luyện thành thuốc giải. Khi lên đến đảo mọi người tạm thời án binh bất động, âm thầm dùng thuốc giải cứu Chưởng môn nhân các đại môn phái cùng tinh anh của võ lâm. Đợi sau khi họ khôi phục thần trí, lúc đó mới ra tay động thủ, không biết ý chư vị tiên bối thế nào?

Mọi người hết sức hân hoan, đồng thanh lên tiếng :

- Hảo ý, hảo ý! Nam Bút Tạ Tiêu Thiên nhất định cho rằng chúng ta đã bị được vật làm mê mất bản tính, tùy ý hấn sai khiến mà không thể ngờ được.

Sự việc đã quyết định xong, mọi người đều thư thái hân hoan dưỡng sức chờ đợi, chuẩn bị thân thủ lên đường.

Ba người bạn rợn nhất là Mai Đông Ni, Đặng Tiểu Nhân và Tái Thế Nhân.

Mai Đông Ni được Tái Thế Nhân đả thông hai mạch nhâm đốc, truyền cho nàng các loại võ công tuyệt thế như Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí, Lăng Hư Phi Độ, Tử Phủ Mê Tang rồi lại còn truyền thêm cho nàng tất cả bí quyết của Phật môn Giáng Ma đại pháp Vô Tướng thần công, một loại công phu quán tuyệt vô địch thiên hạ.

Quần hùng sau khi biết được quan hệ của Mai Đông Ni, Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My với Đặng Tiểu Nhân, họ liền đem sở đắc võ công của mình truyền hết cho ba người. Kể thì truyền tâm pháp nội công,

người thì dạy tuyệt kỹ sở trường, nên chỉ trong một thời gian rất ngắn, võ công của ba người đã tiến bộ vượt bậc.

Mai Đông Ni bên ngoài nhu mì hiền hậu, song nội tâm cứng rắn vô cùng, nàng quyết chí tự tay thanh toán mối nhục với Giang Thủy Hàn chứ không nhờ tay người khác, do thế nàng ngày đêm miệt mài luyện tập võ công, lại có căn cốt vững vàng từ trước nên chẳng mấy chốc đã trở nên một trong số các cao thủ đệ nhất võ lâm không mấy ai sánh kịp.

Đặng Tiểu Nhân nhân phẩm xuất chúng, võ công cao thâm vô tưởng, lòng dạ nhân hậu rộng như biển cả, cho nên được quần hùng cực kỳ mến phục, tranh nhau kết giao bằng hữu với chàng, cùng nhau đối ẩm đàm luận về tuyệt kỹ võ công.

Tái Thế Nhân ngoài việc truyền thụ võ công cho Mai Đông Ni, còn phải luyện thuốc cứu người, giải độc cho võ lâm thiên hạ nên càng bận bịu không sao tả xiết.

Mọi việc đã thành tựu, giờ khởi hành sắp sửa đến nơi.

Qua một hồi thương lượng bàn luận, mọi người quyết định đêm đi ngày nghỉ, lựa những tiểu lộ nơi hoang sơn u cốc để tránh lộ tông tích.

Đêm đã khuya, gió núi ào ào thổi tới.

Ba mươi con người giả chết ngang nhiên lên đường.

* * * * *

Bây giờ hãy nói một chút về Côn Minh.

Trước tiên phải nói sơ lược về thời tiết khí hậu của vùng này.

Mùa hạ không hề nóng bức, suốt ngày không có mấy giọt mồ hôi chảy xuống. Tiết đông chỉ hơi se lạnh, không cần dùng đến áo bông. Khí hậu quanh năm mát mẻ dễ chịu vô cùng, hoa tươi nở suốt bốn mùa trông đẹp mê người.

Côn Minh có ba thứ gọi là tam bảo: kẻ hầu, vân cước và đại đầu thái.

Vân cước và đại đầu thái không có gì đáng nói, chỉ có kẻ hầu là cực kỳ trân quý mà thôi. Bởi vì kẻ hầu không phải một thứ món ăn chế từ thịt gà mà là một côn trùng sinh sống trên nấm chỉ có ở Côn Minh mới mang một hương vị đặc biệt khó tả.

Đến Côn Minh thưởng thức các món ăn nhất định phải nghĩ đến Phổ Nhĩ trà, một loại danh trà nổi tiếng khắp thiên hạ của vùng Vân Nam.

Phổ Nhĩ trà trước đây chỉ dành riêng cho bậc đế vương thưởng thức, được đóng thành miếng hình tròn hoặc khối vuông, phía trên được ép nổi theo hình chữ “Phước Lộc Thọ”.

Nói Phổ Nhĩ trà là đặc sản của vùng Vân Nam, cố nhiên không có gì sai, song loại trà ngon xứng đáng được gọi là đệ nhất danh trà ở Vân Nam lại là Khô Đàng trà.

Tên nó tuy không tao nhã cho lắm, song đó mới cực kỳ là loại trà kỳ trân dị bảo.

Tương truyền mỗi năm vào mùa hái trà, các cô nương hái trà còn trinh nguyên, nước da trắng hồng, đi lựa những lá trà, mầm trà còn tươi non rồi lén bỏ vào trong đáy quần mang về nhà, dùng âm khí cực thịnh của thiếu nữ ấp ủ mầm trà, sau khi tích được nhiều mới đem ra chợ bán. Loại trà này cực kỳ thích hợp với những nam nhân dương hỏa cực thịnh để điều hòa chân khí. Cho nên người vùng này tự cho rằng Khô Đàng trà có hương vị vô cùng đặc sắc, quý giá bậc nhất trong thiên hạ.

Tổng đàn Phi Hổ bang uy trấn vùng Vân Nam Quý Châu, nằm trên đỉnh núi ngoại ô phía tây Côn Minh. Trừ con đường sơn lộ dành cho xe ngựa, khách bộ hành còn có một bến nước có thể đậu thuyền. Dòng nước từ trên chảy xuống, lúc trôi lên núi nhìn về thành Côn Minh xa xa, cảnh sắc hiện lên đẹp như bức tranh thủy mặc cực kỳ thơ mộng.

Ngày hội Vu Lan Bồn chính vào rằm tháng bảy, ánh đèn rực rỡ chiếu sáng Côn Minh trong bể người đông như kiến cổ, trong thanh hầu như không có đêm khuya đen đặc, khung cảnh cực kỳ náo nhiệt.

Nhà nhà đều mời sư tăng đến gia đình mình làm lễ Vu Lan Bồn, niệm kinh thí thực cho các cô hồn ngạ quỷ, những chiếc thủy đăng sáng lấp lánh trên mặt nước.

Bang chủ Phi Hổ bang là Huyền Thiên Nhất Kiếm Tư Mã Trường Thanh, chẳng những có võ công tuyệt thế cao thâm vô tưởng, tính tình cuồng phóng không câu nệ tiểu tiết nhỏ nhặt nào mà còn chuyên làm chuyện nghĩa hiệp.

Vì tính tình phóng khoáng hào sảng nên bằng hữu khắp thiên hạ đều nức tiếng khen ngợi, cùng kết giao cố tri. Tổng đà Phi Hổ bang lúc nào cũng có vô lâm hiệp khách ngồi kín sảnh đường.

* * * * *

Trống trên lầu canh đã vang lên từng hồi.

Lúc này trời đã chuyển sang canh ba.

Đêm khuya như vậy, nhưng tại Tổng đàn Phi Hổ bang ánh đèn vẫn chiếu sáng như ban ngày.

Bỗng nhiên, trên con đường sơn đạo phía sau núi đột nhiên xuất hiện mấy bóng người, họ đưa mắt dò xét hồi lâu rồi đột ngột bay vút ra xa mấy chục trượng.

Không một ai có thể nhìn thấy. Giả như có chột để ý cũng không tài nào biết được đó là thú chạy chim bay hay là người, bởi vì họ lướt quá nhanh, lẹ hơn sao xẹt, trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng của họ nữa.

Trước đây, trong vòng trăm dặm quanh Tổng đàn Phi Hổ bang được giới bị cực kỳ thâm nghiêm, cứ ba bước lại có người gác, năm bước lại có đội canh, đừng nói là người, ngay cả một con chim cũng khó mà bay qua lọt.

Tổng đàn Phi Hổ bang thường ngày vẫn ồn ào huyên náo, lúc này đáng lẽ phải càng nhiệt náo hơn nữa bởi vì hôm nay chính là ngày lễ giai kỳ mừng thọ của Phi Hổ bang Bang chủ Huyền Thiên Nhất Kiếm Tư Mã Trường Thanh.

Điều cực kỳ quái lạ là đêm nay Tổng đàn Phi Hổ bang vắng lặng dị thường, mấy chục ngôi đình đài lầu gác xung quanh tuy đều treo đèn kết hoa, ánh sáng chiếu ra rực rỡ như ban ngày, nhưng lại không thấy một bóng người.

Hồi lâu sau, Thường Thắng Quân đang ẩn mình trong bóng tối không còn chịu nổi nữa, bèn quay lại liếc nhìn ra phía sau nói nhỏ với mọi người theo sau :

- Theo lời giang hồ đồn đại, Phi Hổ bang có vô số cao thủ hùng bá hai tỉnh Vân Quý, Tổng đàn giới bị cực kỳ chặt chẽ, tựa như tường đồng vách sắt bao quanh. Song hôm nay chột thấy, xem ra cái lão Tư Mã Trường Thanh này hùng hổ xưng là Huyền Thiên Nhất Kiếm bất quá chỉ là hư danh mà thôi.

Thu Hàn Vân khẽ điểm nụ cười, nhỏ nhẹ lên tiếng :

- Không phải vậy đâu. Mấy chục năm trước ta đã từng ghé qua nơi đây. Bang chủ Tư Mã Trường Thanh hùng tài đảm lược, khí độ phong lưu cao nhã hơn người. Tình hình đêm nay quả là lạ lùng. Chẳng lẽ nào...

Mọi người đều rúng động, vẻ mặt cực kỳ lo lắng bất an.

Hải Trường Thanh ôn tồn cất tiếng bảo :

- Đội lão hủ thử xem một chút.

Chưa dứt lời đã nghe một tiếng “choang”.

Phút chốc mọi vật đều im lặng như cũ.

Lúc này mọi người bất ngờ biến sắc, vẻ mặt khẩn trương cảm thấy sự tình đã trở nên nghiêm trọng.

Hốt nhiên một tiếng hú dài vang lên, thanh âm tựa tiếng hổ gầm vút lên xé toang không gian tịch mịch trong đêm khuya, hồi âm dội lại vang vọng tứ phía nơi sơn cốc thanh âm kéo dài hồi lâu chưa dứt.

Tiếng gầm vang chưa kịp dứt, bóng người đã nhanh nhẹ lướt tới hơn điện xẹt.

Trên khung cửa chính của Tổng đàn Phi Hồ bang chợt hiện ra bóng một thiếu niên khôi ngô tuấn tú, đó chính là Đặng Tiểu Nhân.

Chàng đứng trước cánh cửa, hai tay ôm quyền thi lễ, tiếp đó lớn tiếng nói :

- Tại hạ Đặng Tiểu Nhân, đêm khuya đến đây bái kiến thật là vạ bất đắc dĩ, mong được tiếp kiến Huyền Thiên Nhất Kiếm Tư Mã lão tiên bối Bang chủ của quý bang.

Bầu không khí trầm mặc lạnh lẽo như chết, không hề có tiếng hồi âm đáp lại.

Một tiếng la kinh ngạc vang lên.

Đặng Tiểu Nhân bay vút lên nhẹ như một sợi lông hồng, thoáng chốc đã nhẹ đáp xuống đứng trước đại sảnh. Khoảng cách từ khung cửa nơi chàng đứng cách đại sảnh đường khoảng hơn trăm trượng, thuật khinh công của chàng cao tuyệt, thật là hiếm có trong võ lâm, chả trách nào những người đang ẩn thân trong bóng tối biến sắc mặt, miệng trầm trồ khen ngợi không ngớt.

Tái Thế Nhân, Thu Hàn Vân, Thường Thắng Quân, Lãnh Nguyệt My, Bạch Hàng Tổ, Mai Đông Ni, Hải Trường Thanh và các nhân vật khác sợ chàng rơi vào chỗ nguy hiểm, nên cũng vội thi triển khinh công bay theo sau.

Mọi người nghe thấy Đặng Tiểu Nhân “Úy!” một tiếng kinh ngạc, vội thủ thế đợi sự biến xảy ra, bóng người nối đuôi nhau bay tuốt vào trong khách sảnh.

Nến chúc thọ vẫn lung linh tỏa sáng.

Hai vé đối do chính nét bút của đại thư pháp gia Trịnh Bản Kiều tự họa hàng chữ:

“Phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn” đập ngay trước mắt mọi người.

Lễ vật mừng thọ chất cao như núi.

Nhưng chung quanh không hề có một bóng người, bởi vì tất cả mọi người đều đã tắt thở nằm ngổn ngang trên mặt đất, xung quanh bê bết những máu, có những vũng máu còn chưa kịp khô.

Mùi tử khí chết chóc bao trùm khắp đại sảnh.

Không khí u tịch ghê rợn cực kỳ khiến cho mọi người tựa như ngưng thở.

Quần hùng nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng này đều phải rùng mình lạnh gáy, toàn thân bất giác run lên, đầu tóc dựng đứng trong lòng như vừa bị ai bóp nghẹt.

Đặng Tiểu Nhân vội trầm giọng hô lớn :

- Lục soát mau lên!

Lệnh vừa thốt ra, quần hùng lập tức chia nhau ra đi lục soát khắp nơi.

Thi thể ngổn ngang trên nền đất, máu chảy lênh láng khắp nơi, tất cả các gia khách tại Phi Hồ bang tổng cộng không dưới một ngàn bảy trăm người đều bị chết một cách thê thảm. Một vụ thảm sát tập thể với thủ đoạn cực kỳ tàn ác chưa từng thấy trong giang hồ mấy chục năm nay. Đột nhiên Đặng Tiểu Nhân dựng đứng, mắt long lên đỏ ngầu giận dữ, toàn thân run cầm cập, nước mắt tuôn ra như mưa, hai chân chàng chợt mềm nhũn như sắp chết vậy.

Mai Đông Ni và Lãnh Nguyệt My vội bước tới đỡ chàng, tay chân hai người bắn loạn, khóc không thành tiếng.

Bạch Hàng Tổ vội nhào tới ôm chặt lấy chàng, rồi bật khóc nức nở.

Tái Thế Nhân thấy vậy vội trầm giọng bảo :

- Mau điu hẩn ngồi đây!

Nói xong, Tái Thế Nhân cũng vội ngồi xuống, song chường giò ra áp vào Mệnh Môn phía sau lưng Đặng Tiểu Nhân.

Thời gian cạn chén trà trôi qua.

Đặng Tiểu Nhân mới từ từ tỉnh lại rồi chợt òa lên một tiếng, bật khóc thảm thiết, miệng không ngớt rên rĩ :

- Lão quái ơi, người chết quá ư thảm thương như vậy! Tiểu tử cũng muốn chết theo, tại sao ta lại không đến sớm hơn một chút?

Lãnh Nguyệt My thấu hiểu tâm tình của chàng lúc này. Nàng biết rõ tình cảm gắn bó sâu đậm của Đặng Tiểu Nhân và lão quái Nạp Vũ Xuân, từ nhỏ hai người sống với nhau như cha con. Thấy chàng đau khổ không thiết sống nữa, nàng chỉ còn biết cúi đầu rơi lệ, không còn biết an ủi chàng ra sao cho được.

Mọi người nghe chàng nhắc tới lão quái, họ đưa mắt ngơ ngác ngó nhau chẳng biết chàng nói đến người nào.

Đông Dịch Thu Hàn Vân từ phía hậu viện chạy lại đẩy đám đông, hấp tấp tới trước mặt Đặng Tiểu Nhân rồi bảo :

- Hải tử, Nạp Vũ Xuân không hề bị chết...

Đặng Tiểu Nhân chồm tới nắm chặt cánh tay Thu Hàn Vân, vội vã hỏi :

- Cô cô không gạt Tiểu Nhân chứ?

Thu Hàn Vân nhẹ nhàng quệt những giọt lệ trên má chàng, đoạn hỏi ngược lại :

- Cô cô có bao giờ lừa gạt người chưa?

Đặng Tiểu Nhân còn chưa kịp trả lời, đã nghe tiếng Thường Thắng Quân vang lên :

- Chẳng những lão Nạp Vũ Xuân, Tây Đổ Nguyễn Đại Thành không có trong số một ngàn bảy trăm thi thể nằm đây, mà ngay cả Bắc Dao Từ Bản Mộng, Bang chủ Cái bang Thạch Lệnh Nguyên, Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị soái lĩnh ba toán kia cũng bất vô âm tín, không biết đi về phương nào.

Đặng Tiểu Nhân ngẩn người kinh ngạc.

Một thoáng trầm mặc trôi qua.

Hồi lâu, Đặng Tiểu Nhân lộ vẻ nghi hoặc, ôn tồn nói :

- Không rõ họ đến chưa hay là còn đang trên đường?

Thường Thắng Quân vội đáp :

- Tính theo lộ trình họ đã đến đây từ lâu rồi.

Thình lình từ xa vọng lại thanh âm kinh ngạc.

Mọi người đang lo lắng chợt nghe Ma Y Quán Đạo Ngưu Đao Đình lớn tiếng nói :

- Đó là tiếng kêu của Bạch Cốt Thần Quân Đào Nhất Vĩ và Phật môn đệ nhất cao thủ Ngô Thiên. Chúng ta đi ngay tới đó xem thử.

Ma Y Quán Đạo Ngưu Đao Đình vừa nói dứt lời, song cước điểm xuống đất, thân hình xẹt đi nhanh như điện lao vút ra ngoài sau.

Mọi người không dám chậm trễ, vội vàng phóng theo.

Ánh trăng lạnh lẽo từ trên cao chiếu xuống, làn gió đêm vi vu thổi nhẹ, vạn vật chìm đắm trong tĩnh lặng, những con đom đóm lập lòe trong đêm đen.

Phía trước vách đá sau núi, một lão nhân râu tóc trắng bạc đang ngồi xếp bằng, mặt quay vào phía vách đá, mình vận chiếc trường bào màu đỏ, dáng người cao lớn chống kiếm trước mặt, ngồi yên bất động trông như một lão tăng đang tham thiền nhập định.

Đào Nhất Vĩ và Ngô Thiên chạy như bay tới trước mặt quần hùng, đoạn chỉ vào lão nhân đang ngồi quay mặt vào vách đá, đồng thanh nói lớn :

- Các người xem...

Quần hùng ngược mắt nhìn lên. Bởi vì lão nhân đó ngồi úp mặt vào vách đá nên không tài nào thấy được mặt thật của lão, cũng chẳng rõ danh tính của lão là gì, tại sao lại ngồi một mình úp vào vách đá trong đêm khuya như vậy?

Lát sau, Đông Dịch Thu Hàn Vân đột nhiên tách ra khỏi đám đông, ôn tồn cất tiếng :

- Tư Mã huynh, từ lúc già biệt đến giờ vẫn được mạnh giỏi chứ? Không biết có còn nhớ đến cố nhân Thu Hàn Vân này không?

Quần hùng nhìn nhau thất sắc. Thì ra đó chính là Bang chủ Phi Hổ bang uy trấn hai tỉnh Vân Quý, Tư Mã Trường Thanh, biệt hiệu Huyền Thiên Nhất Kiếm.

Mọi người lơ mơ hiểu ra Phi Hổ bang đang gặp sự biến cố không may, một ngàn bảy trăm người không còn một ai may mắn sống sót, chẳng lẽ lão đường đường là Bang chủ Phi Hổ bang lại có thể ngồi một mình úp mặt vào vách đá ung dung như vậy được sao?

Đông Dịch Thu Hàn Vân nói tiếp :

- Tư Mã huynh, quý bang chẳng may gặp tai kiếp lớn lao, lẽ nào huynh có thể...

Huyền Thiên Nhất Kiếm Tư Mã Trường Thanh vẫn như chẳng nghe thấy gì, bất động tại chỗ không hề động đậy.

Đặng Tiểu Nhân đột nhiên hé lộ tia nhìn kỳ lạ, đưa tay chỉ vào vách đá nơi Tư Mã Trường Thanh đang ngồi bất động, rồi lớn tiếng nói :

- Xin chư vị nhìn kia.

Quần hùng vội ngược mắt nhìn kỹ, thấy trên vách đá cứng rắn có hàng chữ do người dụng nội lực thi triển Kim Cương chỉ khắc lên vách đá, nét chữ uốn lượn như rồng bay phượng múa.

Văn viết:

“Tư Mã Trường Thanh ta đây bảy tuổi luyện kiếm, mười năm sau thành tựu, sáng lập ra Phi Hổ bang, hành hiệp giang hồ, tung hoành chốn võ lâm suốt bốn mươi năm. Nào ngờ, một phút sai lầm đi vào đường gian, cùng cấu kết với Nam Bút Tạ Tiêu Thiên mưu đồ bá chủ giang hồ, lãnh tụ võ lâm, khổng chế Chương môn nhân các đại môn phái cùng với tinh anh trong võ lâm thiên hạ. Lúc sắp thành công, nào ngờ Tạ Tiêu Thiên lòng lang dạ sói, ngầm hạ độc thủ khiến cho bang phái tan nát, gia tộc tiêu vong. Hối hận thì đã trễ, muốn khóc không còn lệ, hổ thẹn không dám thấy mặt đồng đạo võ lâm, càng không có mặt mũi nhìn phụ lão hai tỉnh Vân Quý, bèn tự đoạn tâm tuyệt mạch. Trước khi chết lưu vài chữ lại để cảnh cáo hậu sinh không được theo vết xe đổ của ta”.

Lúc mới bắt đầu nét chữ cứng rắn, khắc sâu vào đá, nhưng đến hai dòng cuối cùng nét chữ xiêu vẹo, tâm lực đã tổn nên không cách nào khiến cho nét bút ngay ngắn thẳng hàng như trước.

Quần hùng xem xong không khỏi buông tiếng thở dài. Không ai ngờ rằng một nhân vật hào hùng tiếng tăm lẫy lừng trong thiên hạ, bá chủ hai tỉnh Vân Quý chỉ vì một thoáng sai lầm đã lạc vào đường mê.

Thật là một thoáng sai lầm ôm hận thiên thu, chết không nhắm mắt được.

Quần hùng thương tiếc đào huyết chôn cất tử tế, đoạn dựng mộ bia làm dấu.

Bất ngờ, tiếng đao vang lên chát chúa.

Những luồng ngân quang lóa lên trông thật nhức mắt, những tiếng hò hét lồng lộng bên tai hồi lâu không ngớt.

Đặng Tiểu Nhân nghe giọng đoán biết phương vị vội bay vút lên không, lao về hướng rừng thông bên trái phái sau ngọn núi lẹ hơn sao sa điện xẹt.

Bóng người vút tới, thân hình lao đi nhanh như luồng điện chớp.

Quần hùng vội vàng bay theo sau Đặng Tiểu Nhân.

Xem tiếp hồi 35 Phong Tỏa Lạc Diệp

35. Hồi 35 Phong Tỏa Lạc Diệp

Chưởng phong chỉ ảnh cuộn vào nhau. Dưới ánh trăng phía trong khu rừng thông, ba vị Phật môn nữ ni đang liều chết giao đấu cùng với ba gã đại hán, hai bên say máu quyết liệt xuất chiêu mong hạ gục đối phương.

Bỗng nhiên có tiếng chim vỗ cánh bay trong gió, một con chim câu trắng xám từ trong tay một hán tử vỗ cánh bay lên, nháy mắt đã vút lên không trung.

Vị lão ni thấy vậy hai mắt đỏ ngầu, tức tối đánh ra một chưởng bức bách hán tử phải thoái lui, song cước lão ni điểm mạnh xuống đất vọt mình lên không, cánh tay phải lẹ làng vươn ra định bắt lấy con chim câu nọ.

Tên hán tử này cất tiếng cười lạnh, lắc vai nhún mình, thân hình y như tia chớp, song chưởng lẹ như điện xẹt đột ngột xông lại phía lão ni.

Lão ni la lên thất kinh vội xoay ngược hữu thủ xuất chưởng nghênh đón thế chưởng của hán tử nọ, tả thủ vươn tới tiếp tục chụp lấy con chim câu.

Song chưởng chạm nhau.

Ầm...

Một tiếng nổ lớn vang lên, cuồng phong bốc lên từng đợt.

Hán tử và lão ni hầu như đồng thời rơi mình xuống đất.

Hán tử nọ ung dung cất tiếng cười cuồng ngạo vẻ mặt cực kỳ đắc ý.

Còn lão ni mặt mày xám ngắt, giậm chân thờ dài, miệng lẩm bẩm :

- Tội quá, tội quá. Chỉ vì bản ni nhất thời sơ suất mà không biết bao người sẽ mất mạng vô ích, oán thán trầm nơi đáy biển.

Chợt nghe một tiếng hú dài, thanh âm như muốn xé rách màn đêm. Tiếp đó một luồng ô quang đen kịt xẹt thẳng lên không lẹ hơn tên bắn.

Phụt...

Tiếng chim kêu lên thảm thiết, máu tươi bắn xuống như mưa.

Ô quang vừa tắt, tiếng vỗ cánh cũng không nghe thấy nữa.

Bịch...

Con chim câu trắng xám đã rơi xuống đất.

Sự việc xảy ra quá đột ngột khiến ba tên hán tử cùng với ba vị nữ ni đồng thời ngây người đứng lặng, vội vã ngược mắt ngó lên.

Chỉ thấy từ trên không trung một thiếu niên mặc bộ ngân sam trắng muốt từ từ đáp xuống mặt đất. Mặt ngọc trắng sáng, đôi môi đỏ hồng, răng trắng mịn, tư thái văn nhã đứng sừng sững giơ tay gỡ con chim câu đang vướng vào gậy trúc.

Lão ni cực kỳ phấn chấn, chắp hai tay lại miệng không ngớt niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật...

Hai nữ ni trẻ tuổi len lén liếc nhìn Đặng Tiểu Nhân, đôi gò má ửng đỏ xấu hổ cúi đầu xuống.

Đặng Tiểu Nhân cảm thấy kỳ quái, bất ngờ thấy ba tên hán tử cùng vung đao xông tới, nét mặt giận dữ, trầm giọng chửi mắng :

- Xú tiểu tử chết tiệt, mi thật cả gan uống mật gấu, ngang nhiên đến đây làm hỏng đại sự của gia gia mi. Nếu không phân thân mi làm vạn mảnh thật không thể nào hết được nỗi hận của bọn ta. Tiểu tử mi hãy nạp mạng...

- Tiểu thí chủ cẩn thận...

- Lão ni yên tâm, ba cái đồ phế vật này làm gì được tại hạ.

Lão ni và Đặng Tiểu Nhân đối đáp với nhau như vậy đã kích động hung tính của ba hán tử nọ, ba tên này gầm lên một tiếng, đoạn vung đao múa kiếm lẹ hơn điện xẹt xông về hướng Đặng Tiểu Nhân đang đứng.

Chàng cau mày trăm giọng quát lớn :

- Khoan đã! Tam vị phải chăng là thủ hạ của Nam Bút Tạ Tiêu Thiên?

Ba tên hán tử rúng động nhất tề hét vang :

- Con chó nhỏ kia, mi đã biết như vậy thì đừng mong tam gia tha mạng cho mi đâu.

Đặng Tiểu Nhân lóe lên tia nhìn dữ dội, hai mắt chiếu ra hai luồng điện trợn trừng nhìn ba tên hán tử hồi lâu không chớp.

Ba hán tử đung phẩy tia nhìn của Đặng Tiểu Nhân bất giác rùng mình kinh sợ thoái lui ra sau một bước.

Đặng Tiểu Nhân cười lạnh một tiếng rồi bảo :

- Các hạ có mắt như mù, sắc mặt hôn ám, chẳng lẽ không thấy Diêm vương sắp tiếp đón tam vị hay sao? Hãy xem ta động thủ đây.

Đao quang lấp lánh, kiếm ảnh trùng trùng bao phủ.

Tiếng cười lạnh lung cất lên, tiếng kêu gào thảm thiết vọng tới.

Chỉ trong chớp mắt lại trở lên yên lặng tĩnh mịch.

Đặng Tiểu Nhân ung dung tra kiếm vào vỏ, hai tay chấp sau lưng, thần thái cực kỳ nhàn nhã tựa hồ như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Ba tên hán tử đôi mắt trợn tròn, thân hình không ngừng dao động.

Lão ni đưa mắt ngó Đặng Tiểu Nhân giọng cực kỳ lo lắng :

- A di đà Phật, tiểu thí chủ trừ ác phải trừ tận gốc chớ nên dung tình thả hổ về rừng.

Đặng Tiểu Nhân chỉ mỉm cười không đáp.

Thốt nhiên, bịch... bịch... bịch...

Ba tên hán tử nhất loạt ngã nhào xuống đất, hồn bay về cõi u minh quỷ phủ.

Ba vị nữ ni ngây người lặng im.

Những nhân vật theo sau chàng cũng ngẩn người chết lặng.

Bởi vì họ không biết Đặng Tiểu Nhân xuất thủ thế nào, ngay cả ba tên hán tử nọ cũng không rõ mình chết cách nào, cứ mơ mơ hồ hồ phiêu diêu vào u minh quỷ phủ.

Thanh kiếm của Đặng Tiểu Nhân đâm vào giữa ngực của ba tên hán tử giống hệt nhau không sai một ly.

Bầu khí tĩnh mịch bao trùm.

Lão ni nhìn Đặng Tiểu Nhân không chớp mắt, đột nhiên mặt bà rạn rở bước lên, gập gối quỳ xuống trước mặt Đặng Tiểu Nhân cúi đầu xuống hô lớn :

- Lão nô khấu đầu bái kiến ấu chúa.

Hai nữ ni trẻ tuổi cũng quỳ mọp xuống đất bái lạy.

Đặng Tiểu Nhân giật mình kinh ngạc, chàng chợt nhớ đến cảnh tượng đêm mưa trong tòa miếu đồ nát, lập tức mặt chàng đỏ bừng xấu hổ không kìm được vội đưa mắt liếc Tịnh Quả và Tịnh Nhân đang quỳ phía sau lão ni, vừa lúc Tịnh Nhân và Tịnh Quả cũng len lén liếc về phía Đặng Tiểu Nhân. Ánh mắt ba người gặp nhau, khuôn mặt cả ba đều đỏ lên vì thẹn vội cúi đầu xuống.

Bạch Hàng Tổ thấy vậy trong lòng bực tức, giậm chân tức tối quay lưng bước đi.

Chàng cảm thấy thất lễ, vội định thần lại đưa tay đỡ lão ni đứng dậy đoạn lớn tiếng nói :

- Sư thái không nên làm vậy, lẽ nào người lại làm cho tại hạ khó xử?

Lão ni thở dài đoạn ôn tồn bảo :

- Lão nô từ ấu thơ đã theo chân chúa công, chúa mẫu. Ôn của nhị vị đối với ta trọng hơn núi, lão nô tuy đã ẩn mình nơi cửa thiền nhưng ơn sâu nặng của chủ cũ vẫn không lúc nào dám quên. Song không biết ấu chúa đang đêm khuya đến Tổng đàn Phi Hồ bang có chuyện gì? Những người sau lưng chắc phải có lai lịch thân thế lớn lắm, có thể dẫn kiến cho lão nô được biết không?

Đặng Tiểu Nhân vội dẫn tiến lai lịch của từng người một cho lão ni nghe qua một lượt.

Lão ni gật đầu mỉm cười nói :

- Xin ấu chúa an tâm, Tây Đỗ Nguyễn Đại Thành, Lão quái Nạp Vũ Xuân, Bắc Dao Từ Bán Nông, Cái bang Bang chủ Thạch Lệnh Nguyên, Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị, Trì Cái Hoa Thập Lang, Thần Dao Trịnh Chính Nhân, Quỷ Ảnh Tử Sở Bư, Thiên Long bát tướng, Hồi Bộ Chi Vương Mộc Lặc Trác Mộc cùng với đại diện các đại môn phái chẳng những an toàn mà lúc này có lẽ đã âm thầm xâm nhập vào nơi trọng yếu của Nam Bút Tả Tiêu Thiên.

Đặng Tiểu Nhân nghe vậy, nét mặt hân hoan, nói không kịp thở :

- Tại sao sư thái lại biết rõ như vậy?

Lão ni khẽ điểm nụ cười nói tiếp :

- Bởi vì tất cả đều do lão nô an bài sắp xếp cả.

Quần hùng nghe vậy không khỏi kính phục nhất tề hô :

- Sư thái thần cơ diệu toán khiến người ta cực kỳ bội phục.

Lão ni lắc đầu lên tiếng tiếp tục :

- Chư vị quá xem trọng bản ni, chúa công nhà ta đã biết Nam Bút Tả Tiêu Thiên âm thầm cấu kết với Huyền Thiên Nhất Kiếm Tử Mã Trường Thanh Bang chủ Phi Hồ bang từ lâu gây hại cho vô lâm nên đã ngầm bố trí người giám sát bọn chúng. Nhất cử nhất động của chúng chúa công nhà ta đều nắm rõ như lòng bàn tay, chỉ cần đợi thời cơ đến sẽ tung lưới bắt trọn bọn chúng. Bản ni bất quá chỉ là kẻ phụng mạng thi hành mà thôi.

Đặng Tiểu Nhân hoan hỉ ra mặt, hấp tấp hỏi :

- Nói như vậy gia phụ vẫn còn bình an phải không?

Lão ni nhìn chàng rồi cười ha hả đáp :

- Chúa công ta cơ trí siêu phàm, võ công cái thế. Tin rằng khắp trong thiên hạ không ai có thể đụng đến người, xin ấu chúa cứ yên tâm.

Thu Hàn Vân trầm tư hồi lâu cuối cùng nhịn không được bèn hỏi :

- Thỉnh vấn sư thái, không biết Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp hiện giờ ở đâu?

Lão ni điềm nhiên cười đáp :

- Bản ni tin rằng không quá năm ngày nữa Thu nữ hiệp nhất định sẽ trùng phùng với chúa công ta tại nơi dị địa.

Thu Hàn Vân then đỏ mặt, im lặng không nói nữa.

Đặng Tiểu Nhân chợt đưa ống trúc mà chàng gỡ ra từ dưới chân chim bồ câu, thái độ vô cùng cung kính đặt vào tay lão ni.

Lão ni tiếp lấy ống trúc đoạn bóp nhẹ một cái rồi tung ra, ống trúc nát tan thành nhiều mảnh bay phất phơ trong gió.

Đặng Tiểu Nhân hết sức kinh ngạc điểm nụ cười hỏi :

- Xin hỏi sư thái, vật... vật này... quan trọng lắm hay sao?

Lão ni khẽ thở dài ôn tồn đáp :

- Ấu chúa không biết rõ, Tây Đổ Nguyễn Đại Thành, Bắc Dao Từ Bán Nông, Bang chủ Cái bang Thạch Lệnh Nguyên, Mặc Lặc Trác Mộc lên thuyền âm thầm vào cô đảo nơi Tả Tiêu Thiên ẩn náu, không biết tại sao mà Thái Cực môn Nguyễn Thị tam huynh đệ, tay chân thân tín của Tả Tiêu Thiên lại phát giác ra được nên dùng chim câu đưa thư phi báo cho y. May nhờ ấu chúa đến đây kịp thời nếu không thì hậu quả thật không sao lường hết được.

Tiếp đó lão ni hỏi Đặng Tiểu Nhân về hành trình sắp tới. Đặng Tiểu Nhân vội đem kế hoạch của mình ra nói rõ cho lão ni nghe một lượt.

Lão ni nghe xong gật đầu khen ngợi diệu kế của chàng rồi nói với mọi người :

- Trời sắp sáng rồi, hành động của chư vị tất sẽ làm người ta nghi ngờ. Thái Hoa am là căn cứ địa của bản ni tại Côn Minh cách đây cũng không xa mấy, chư vị có thể theo bản ni về đó để nghỉ ngơi, dùng tạm cơm chay. Còn thọ y và giấy vàng che mặt bản ni sẽ lệnh cho tiểu đồ lo liệu. Khi màn đêm buông xuống chúng ta sẽ tiếp tục hành động cũng chưa muộn. Không rõ ý chư vị như thế nào?

Quần hùng vui vẻ ra mặt, gật đầu khen phải.

Tịnh Quả và Tịnh Nhân thừa lúc mọi người không chú ý bèn liếc xéo Đặng Tiểu Nhân rồi thấp giọng hỏi :

- Bộ người không có mắt hay là đui rồi?

Đặng Tiểu Nhân không dám ngó ngang đáp nhỏ :

- Đâu có.

Tịnh Nhân, Tịnh Quả khẽ mấp má môi giọng trở lên u oán :

- Vậy... vậy thì sao người không dám ngược nhìn hai ta?

Đặng Tiểu Nhân thoáng giật mình vội đáp :

- Sợ gây ra phiền phức...

Đặng Tiểu Nhân chưa kịp nói hết câu, cánh tay chàng đột nhiên đau nhói thấu buốt tới tim gan, chàng quay đầu lại đã thấy Bạch Hàng Tổ đứng bên cạnh néo chàng một cái.

Tịnh Nhân và Tịnh Quả bật cười hì hì nhả mặt làm xấu rồi lên tiếng trêu chọc :

- Mấy cái phiền phức đã đến thật rồi đó.

Lãnh Nguyệt My cùng Mai Đông Ni cũng đã đứng bên cạnh chàng không biết từ lúc nào.

Nói vừa dứt lời, hai người đã lẹ làng lướt đi phút chốc đã mất tăm tích.

Lãnh Nguyệt My, Mai Đông Ni, Bạch Hàng Tổ sắc mặt trở lên lạnh giá, ánh mắt bức bối lạnh lùng nhìn xoáy vào mặt chàng.

Đặng Tiểu Nhân hết nhìn người này lại ngó người kia trong lòng vô cùng lo ngại rồi chợt bảo ba người :

- Các... các người cứ trợn mắt ngó ta làm chi, mắt ta đâu có liếc ngang liếc dọc đâu. Người ra nói quả không sai chút nào, hễ gặp mấy cô nương xinh đẹp là xui tận mạng.

Lãnh Nguyệt My, Mai Đông Ni và Bạch Hàng Tổ cúi gập người cười đau bụng, lát sau ba người cùng đưa ngón tay dỉ vào trán chàng rồi đồng thanh mắng yêu :

- Người đó hả? Chỉ... chỉ được cái lẻo mép...

* * * * *

Những đợt sóng không ngừng vỗ vào bờ, thanh âm tựa như sấm động, gió đêm thổi mạnh, bầu trời tối đen không một bóng trăng ánh sao.

Tiếng sáo vút lên nghe chói tai, hòa lẫn với tiếng thanh la cực kỳ âm trầm.

Những bóng ma từ xa tiến lại gần.

Bỗng nghe, tách...

Một cột khói bốc thẳng lên trời, ánh lửa sáng rực chiếu sáng trong màn đêm dày đặc.

Một thoáng im lặng.

Ánh lửa đột ngột sáng lên liên tục, ba mũi tên lửa từ trên mặt biển phía xa xa đồng loạt vọt thẳng lên không trung Bùng...

Những tiếng nổ lớn vang lên trong khoảng không tối đen. Ánh lửa đột ngột lóe sáng soi trên mặt biển sáng rực như ban ngày.

Quần hùng thấy vậy trong lòng cũng thoáng kinh động thầm nghĩ:

“Xem ra Nam Bút Tả Tiêu Thiên cũng có chỗ hơn người chứ chẳng phải chỉ có hư danh. Tất cả mọi sự đều được y an bài tính toán hết rồi, chúng ta phải cẩn thận mới được”.

Sáu chiếc thuyền cùng căng buồm phăng phăng lướt tới càng lúc càng gần.

Trên đầu mũi thuyền đột nhiên chớp lên năm lượt.

Bùng...

Ầm...

Năm viên đại pháo từ trên thuyền bay vút qua đầu rớt xuống phía sau lưng quần hùng một khoảng xa.

Năm tiếng nổ lớn vang lên kinh thiên động địa, khói sương tỏa ra mù mịt che kín mọi vật.

Quần hùng vẫn đứng im bất động.

Thuyền chưa cập bến thanh âm đã theo gió truyền tới trước :

- Thủy hoàn sơn.

Lục Chỉ Cầm Ma Phí Đại Cương vội cao giọng đáp :

- Sơn bao thủy.

Thanh âm lại tiếp tục vọng tới :

- Thủy tại sơn trung.

Tý Bất Quá Ngộ Thượng Quan Lượng vội lớn tiếng đáp :

- Sơn tại thủy trung.

Bóng người lướt tới trên mũi thuyền lớn xuất hiện, một hán tử trung niên hai mắt sáng rực nhìn qua đám đông một cái rồi chỉ tay lên bờ lạnh lùng hạ lệnh :

- Báo danh rồi lên thuyền.

Lục Chỉ Cầm Ma Phí Đại Cương khom mình đáp :

- Thuộc hạ Phí Đại Cương.

Tiểu hòa thượng Không Không Không cũng khom mình nói :

- Thuộc hạ Không Không Không.

Thần Đà Ất Hưu cũng cúi rạp người xuống cung kính đáp :

- Thuộc hạ Ất Hưu.

Tý Bất Quá Ngộ Thượng Quan Lượng cúi đầu thi lễ đáp :

- Thuộc hạ Thượng Quan Lượng.

Hán tử trung niên quét mắt ngó bốn người khê gật đầu hài lòng lạnh lùng ra lệnh :

- Lên thuyền mau.

Nỗi lo lắng trong lòng quần hùng nãy giờ đến đây mới được giải tỏa.

Tiếng sáo cùng tiếng thanh la dẫn đường lại vang lên, đoàn người tuần tự bước lên thuyền.

Sóng vỗ ì ầm.

Cánh buồm lướt gió di động ra xa, xa dần.

Tất cả mọi vật chìm trong yên tĩnh như cũ.

* * * * *

Tiếng gà gáy sáng vang lên, phương đông dần dần chuyển sang màu trắng.

Thanh âm cao vút cất lên dẫn đường, tiếng thanh la đi sau đoạn hậu.

Quần hùng đi theo Phí Đại Cương, Không Không Không, Thần Đà Ất Hưu, Thượng Quan Lượng rời thuyền lên bờ.

Vượt qua bãi cát đi về phía trước mấy dặm, thấy một ngọn núi cao có những bậc thang dẫn lên trên, đi được chừng ngàn bậc có lẽ dựng tới trời xanh, sóng biển rì rào bên tai.

Phóng tầm mắt nhìn ra xa, toàn bộ đảo thu vào trong mắt, tâm thần đột nhiên cảm thấy cực kỳ sáng khoái. Cảnh đẹp mê ly, sơn thủy hữu tình khiến người ta cực kỳ thích thú.

Một dãy núi bao quanh cái hồ rộng khoảng trăm dặm, mặt nước trong suốt nhìn thấu tới đáy, bọt nước trắng xóa không ngừng vỗ vào bờ bắn tung tóe.

Chung quanh bờ hồ cây cỏ xanh tươi, kỳ hoa dị thảo tranh nhau đua nở khiến người ta mê mẩn tâm hồn.

Thuận thế đi xuống tốc độ càn lệ hơn, chớp mắt mọi người đã đến mảnh đất bằng phẳng cạnh bờ hồ.

Thình lình, bóng người lệ làng lướt tới, tiếng cười khoái trá vang lên. Nam Bút Tả Tiêu Thiên dẫn theo một đám đông, đưa mắt ngó Phí Đại Cương, Không Không Không, Thần Đà Ất Hưu, Thượng Quan Lượng cười lớn tiếng khen :

- Tốt, tốt lắm! Bốn vị đến vừa kịp lúc. Hãy tạm thời lùi qua một bên xem bản tòa xử tội cường địch.

Tiếp đó tiếng thanh la vang rền, tiếng sáo vút lên như muốn xé rách màng nhĩ. Hơn một trăm thi thể mình khoác thọ y mặt dán giấy vàng, xếp thành hàng đi ra bày theo hình chữ nhất đứng kín hai bên tả hữu.

Tiếng chuông, trống nhất tề vang lên.

Ba tiếng pháo hiệu rền vang.

Quần hùng nghĩa hiệp vội theo Mục Lạc Trác Mộc, Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị, Bắc Dao Từ Bán Nông, Bang chủ Thạch Lệnh Nguyên, Tây Đổ Nguyễn Đại Thành chậm chậm bước ra.

Tả Tiêu Thiên phẩy tay hú lên một tiếng dài, môn nhân đệ tử đã lũ lượt xuất hiện khắp tứ phía bao vây quần hùng vào chính giữa, đao kiếm tua tủa lấp lánh dưới ánh dương quang.

Nam Bút Tả Tiêu Thiên đưa mắt ngó quần hùng nghĩa hiệp rồi ung dung cất tiếng cười ngạo nghễ :

- Xin hỏi chư vị có thể nắm được mấy phần thắng?

Hồi Bộ Chi Vương Mục Lạc Trác Mộc cau mày cất tiếng cười lớn giọng sang sảng :

- Tả Tiêu Thiên, không phải mãnh long không quá giang, chúng ta đến đây đã có tâm quyết đấu sinh tử cần chi phải hỏi đến thắng bại.

Nam Bút lạnh lùng nhếch môi cười, đoạn nói tiếp :

- Vương gia hào khí ngút trời không khác năm xưa nhưng mà Tả Tiêu Thiên này đã có cách làm cho chư vị phải bó tay thúc thủ chịu trời, chư vị hãy nhìn đây.

Tả Tiêu Thiên vung tay ra hiệu lập tức môn nhân đệ tử đã gỡ bỏ miếng giấy vàng che mặt các thi thể, để lộ ra bộ mặt thật của họ. Quần hùng nghĩa hiệp ngược mắt nhìn lên, ai nấy đều rùng mình bởi vì trong số các Chưởng môn nhân các đại môn phái trong võ lâm này còn có Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp, người được coi là thái sơn bắc đẩu trong võ lâm lúc này cũng tựa như một xác chết đang đứng ở đó, ánh mắt đờ đẫn trì độn, sắc mặt trắng bệch đứng im lìm bất động hai tay buông thõng xuống.

Đại diện các môn phái thấy vậy trong lòng cực kỳ đau đớn, tức giận chỉ vào mặt Tả Tiêu Thiên nạt lớn :

- Tả Tiêu Thiên, mi thật là đề tiện bỉ ổi, chúng ta quyết liều mạng với người.

Nam Bút Tả Tiêu Thiên hết sức đắc ý cười ha hả lớn tiếng :

- Chư vị hãy nhìn đây, tinh anh võ lâm, hào kiệt giang hồ, tất cả đều nằm trong tay Tả Tiêu Thiên này. Các vị muốn liều mạng ư! Ha... ha... ha... Thật là châu chấu đá xe, diên rồ mộng ảo, họ đều đã bị ta dùng được vật làm mê mất bản tính nhưng võ công vẫn không bị phế bỏ. Ta muốn coi đồ tôn đồ tử các người sẽ giao đấu đối kháng với các Chưởng môn nhân ra sao, nếu như không may chư vị bị chết dưới tay các quý Chưởng môn nhân như vậy thì thời may cho các người, còn nếu như quý Chưởng môn nhân bị các người đả thương vậy thì các người phạm tội sát sư diệt thầy. Lúc đó cho dù ta tha cho các người song sợ rằng các huynh đệ đồng môn quét không dung tha cho các người. Ha... ha... ha!...

Nam Bút Tả Tiêu Thiên vung nhẹ hữu thủ làm hiệu tiếng đoản địch thanh la lại tiếp tục nổi lên, Chưởng môn nhân các đại môn phái sắc mặt trở trở vô cảm từ từ bước về phía quần hùng nghĩa hiệp.

Quần hùng nghĩa hiệp kinh sợ há hốc mồm, mắt tròn tròn, mồ hôi toát ra lạnh ngắt, chân tay luống cuống không biết làm sao cho được đành phải lui dần ra sau. Nam Bút Tả Tiêu Thiên thấy vậy vô cùng đắc ý soái lĩnh thuộc hạ từ từ đi theo phía sau lưng các Chưởng môn nhân.

Lúc này Đặng Tiểu Nhân tóc tai dựng đứng, máu huyết dồn lên tức ngực đang muốn ra tay hành động chợt nghe thanh âm lão ni vang lên bên tai :

- Ấu chúa cứ an tâm đừng nóng vội làm gì, tinh anh võ lâm, Chưởng môn nhân các đại môn phái đã được chúa công âm thầm giải cứu đã khôi phục bản tính nhưng vẫn cứ phải làm thỉnh giả cầm giả điếu để cho Tả Tiêu Thiên không phòng bị sẽ lập tức xông tới giết hắn, chúng ta hãy cứ bình tĩnh đợi xem màn kịch sắp đến lúc hay rồi đó.

Đặng Tiểu Nhân nghe đến đây trong lòng vô cùng sung sướng vội thầm thì với hai bên tả hữu :

- Mau lên, chúng ta hãy vòng ra sau lưng Tả Tiêu Thiên chặn đường lui của y để cho gậy ông đập lưng ông.

Bất ngờ...

Bóng người lao tới.

Một thiếu niên mình vận chiếc áo dài quá gối màu lam nhạt, tay cầm ngân bút lấp lánh ánh bạc bay tới trước mặt Lục Chỉ Thần Ma Phí Đại Cương đoạn trầm giọng nói :

- Đặng Tiểu Nhân đâu!

Lục Chỉ Thần Ma Phí Đại Cương dồn sức vào hai cánh tay thủ thế đợi sẵn, trầm sắc mặt đáp :

- Không biết!

Thiếu niên áo xanh trơn tròng hai mắt, nổi cơn thịnh nộ đang định xuất thủ đột nhiên sau lưng hắn vang lên một tràng cười lạnh lùng nghe rợn cả người, tiếp đó có tiếng hét lớn :

- Giang Thủy Hàn, hãy nằm xuống!

Một luồng chưởng phong lẹ như điện xẹt nhằm vào sao gáy Giang Thủy Hàn thốc tới.

Sự việc quá bất ngờ, Giang Thủy Hàn tuy đã nhanh lẹ tránh qua một bên song vẫn bị luồng chưởng phong quét trúng.

Thân hình y loạng choạng thiếu chút nữa đã ngã nhào xuống đất. Y vô cùng kinh hãi vội lao mình tới trước rồi lắc vai nhún mình bay vọt lên không.

- Quay lại!

Bùng...

Một âm thanh chấn động vang lên, Giang Thủy Hàn tựa như biết nghe lời, lặn tròn trở về chỗ cũ.

Trước mặt hắn là một thi thể gầy ốm mình mặc thọ y trên mặt gián mảnh giấy vàng phủ kín.

Giang Thủy Hàn đứng bật dậy, mắt lộ hung quang, cây ngân bút trên tay mau lẹ vung ra nhanh như sao xẹt đột ngột điểm vào yếu huyệt Kiên Tĩnh của đối phương.

Bóng hai người lao vào nhau, một tiếng rú thảm thiết vang lên, máu tươi văng tứ phía.

Một tiếng động trầm đục vọng tới. Thi thể gầy ốm nọ vẫn đứng sững tại chỗ im lìm bất động còn đối phương đã thay đổi chỗ.

Giang Thủy Hàn phun ra một ngụm máu tươi, hàm răng bị rụng gần hết, quai hàm sưng lên một cục đau nhức vô cùng.

Toàn thân hắn run lên bần bật, trong lòng chột trâm hẫ xuống, từ đầu đến chân hắn mồ hôi lạnh toát ra như mưa.

Thanh âm của thi thể gầy ốm vọng lên càng lạnh lùng hơn, từng chữ rõ ràng đập vào tai y :

- Mi tự xử hay phải đợi ta hạ thủ đây?

Giang Thủy Hàn lặng im không đáp, vừa mới thử sức đã bị lãnh trọn hai chưởng đối phương, thủ pháp của đối phương ra sao hắn cũng không biết, càng nghĩ hắn càng sợ hãi nên chớp mắt song cước điểm nhẹ xuống đất vút bay lên không trung mau như tên bắn lao về phía hồ nước bỏ chạy thực mạng.

Y thấy sau lưng mình không có động tĩnh vội liếc mắt ngó sang hai bên thấy cái thi thể gầy ốm kia không đuổi theo nữa, lúc đó hắn mới tạm yên tâm bình tĩnh trở lại.

Đang lúc vui mừng thoát nạn, trước mắt Giang Thủy Hàn đột nhiên tối sầm lại, vừa ngẩng đầu lên nhìn bất giác y lạnh người, sắc mặt tái ngắt như xác chết, suýt chút nữa đã đâm đầu xuống đất.

Thi thể gầy ốm đứng lặng im bất động cản đường chạy của y.

Bất ngờ Giang Thủy Hàn lẹ làng lao tới, một vầng ngân quang xẹt tới hóa thành muôn vạn điểm sáng nhằm ngay đầu thi thể chụp tới.

Thi thể gầy ốm nọ không lùi mà lại tiến tới, tả thủ mau lẹ vung ra, thân hình bay lơ lửng trên không rồi cấp tốc lao mình vào giữa vầng ngân quang dày đặc của đối phương.

Hai bóng người lẹ như sét đánh vừa nhập lại đã lập tức phân khai.

Tiếng gào thê thảm vọng tới. Hai bóng người đồng thời rơi xuống mặt đất.

Mặt Giang Thủy Hàn không còn một tia huyết sắc, hữu thủ co giật liên hồi như vừa đụng phải rắn độc. Ngân bút lấp lánh ánh bạc đã bị rơi vào tay đối phương.

Y đứng há hốc mồm, mắt trắng dã sững người chết lặng.

Keng... Cây ngân bút bị ném ra hơn mấy trượng.

Ánh ngân quang lóe lên, trong tay thi thể gầy ốm lăm lăm xuất hiện một cây chủy thủ sắc bén vô cùng, có thể chém tan vàng nát ngọc, chỉ vào mặt Giang Thủy Hàn lạnh lùng quát :

- Coi chừng, ta sắp động thủ đây.

Ánh đao chớp lóe, lấp lánh trong ánh dương, bóng người lại đan vào nhau.

Tiếng thét ghê rợn lại vang lên chấn động không gian.

Đao quang tắt lịm, mọi vật lại yên lặng như cũ.

Thi thể gầy ốm nọ nằm chặt chũy thủ hoành ngang trước ngực đứng bất động tại chỗ tựa như không hề có việc gì xảy ra.

Máu huyết chảy ròng ròng trên mặt Giang Thủy Hàn, hai bên má bị rạch hai đường thành hình chữ thập.

Hắn khiếp sợ đứng sững ngay tại chỗ, khuôn mặt đầy máu đỏ dẫn đường như hồn đã lìa khỏi xác.

Lát sau...

Y mới từ từ định thần lại, tóc tai dựng ngược, khuôn mặt tựa ma quỷ hiện hình, mở miệng mắng chửi :

- Con bà mi, tổ bà mi, Giang mỗ sống không ăn thịt mi thì chết cũng phải bắt hồn mi mới hả dạ.

Thanh âm phát ra rờn rợn tựa hồ tiếng quỷ gào khóc trong đêm :

- Chửi cũng được, mi sẽ càng chết thảm hơn.

Bóng người bay vọt lên không. Ngân quang diên cuồng chớp lóe.

Những tiếng gào thét thê thảm vọng tới nghe như đau thấu tâm can.

Máu huyết da thịt bắn ra tung tóe khắp nơi. Tứ chi Giang Thủy Hàn đã bị lưỡi chũy thủ sắc bén tiện đứt chỉ còn trơ lại thân hình lơ lửng trên không sắp sửa rớt xuống.

Năm ngón tay của thi thể xòe ra lẹ hơn chớp xẹt, không đợi cho thân hình rớt xuống đất đã nắm lấy cổ hắn.

Giang Thủy Hàn đôi mắt trợn ngược cổ họng khô khè nói từng tiếng ngắt quãng :

- Người... là... ai? Ta... và người... có thù... oán... chi?

Rệt...

Miếng giấy vàng che mặt thi thể chộp bị bóc ra để lộ khuôn mặt thật của thi thể gầy ốm nọ.

Hai mắt Giang Thủy Hàn trợn ngược kinh hoàng thốt lên :

- Mai... Đông... Ni...

Mai Đông Ni cắn răng, năm ngón tay xuyên thủng vào thân hình nhầy nhụa, máu tươi nhỏ xuống liên hồi. Tiếp đó nàng vận cổ tay một cái.

Rắc!... Đầu của Giang Thủy Hàn bị bẻ rời khỏi thân rơi xuống đất.

Chiếc đầu của Giang Thủy Hàn bị Mai Đông Ni co chân đá mạnh một cái bay xuống hồ nước.

Đừng nói đến Thu Hàn Vân, Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ cùng với ba nữ ni Phật môn mà ngay đến Lục Chỉ Thần Ma Phí Đại Cương đã từng giết người không gớm tay cũng phải hoảng kinh trước thủ đoạn giết người tàn khốc hiểm thấy trên giang hồ của Mai Đông Ni, ai nấy đều toát mồ hôi lạnh mắt trở mắt kinh hãi hồi lâu không thốt lên lời.

Nói thì dài kỳ thực sự việc chỉ xảy ra trong nháy mắt mà thôi. Sự việc xảy ra quá ư đột ngột.

Nam Bút Tả Tiêu Thiên muốn đến tiếp cứu song đã không còn kịp nữa rồi.

Thình lình một tiếng hét lạnh lạnh cất lên.

Một đạo bạch quang lẹ tợ sao sa chớp điện xẹt thẳng về phía Mai Đông Ni đang đứng bất động.

Mai Đông Ni sau khi giết Giang Thủy Hàn cứ đứng ngây người như tượng gỗ nhìn hai bàn tay dính đầy máu, hai dòng lệ bất giác từ từ chảy xuống nên nàng không hề biết có kẻ đột nhiên đánh lén ở sau lưng, xem ra nàng sắp sửa phải táng mạng phơi thây tại đây.

Mọi người cách nàng quá xa nên có muốn cứu việc cũng không còn kịp.

Đặng Tiểu Nhàn trong lòng cực kỳ sợ hãi, kinh hồn thất vía, giậm chân thở dài, đành phải đứng nhìn thăm cảnh sắp xảy ra mà không biết phải làm sao.

Hốt nhiên Mai Đông Ni la lên một tiếng kinh ngạc, thân hình mảnh mai của nàng đã bay ra xa hơn một trượng.

Đạo bạch quang xẹt đến tựa như bị một bức tường vô hình ngăn lại, cho dù người sử dụng có dùng sức đâm tới nhưng chẳng những không nhích được thêm chút nào mà còn bị sức phản chấn dội lại.

Một lão nhân cổ quái râu tóc trắng bạc như cước tính nóng hơn lửa trợn mắt giận dữ gầm lên một tiếng vang như sấm, trong tay cầm một thanh ngân kiếm lớn tiếng thét vang :

- Kẻ nào dám to gan hạ sát ái tử của Giang Thái Huyền, cái giống tạp chủng có dám đứng lại đây không?

Lão nhân vừa đến thông báo danh tính lập tức làm chấn động những người đang có mặt tại trường đấu. Hóa ra lão nhân này chính là sư phụ của Nam Bút Tả Tiêu Thiên được giang hồ đặt cho biệt hiệu là Ngọc Phiến Ngân Kiếm.

Bốn bề tĩnh lặng không một tiếng động vào vang lên.

Ngọc Phiến Ngân Kiếm Giang Thái Huyền tận mắt chứng kiến cái chết bi thảm của Giang Thủy Hàn, lão nộ khí xung thiên, hai mắt đỏ ngầu điên cuồng giậm chân chửi mắng :

- Cái đồ trướng thối chết tiệt...

- To gan...

Tiếng nói vừa dứt liền nghe :

- Bốp...

Trên khuôn mặt già nua của Ngọc Phiến Ngân Kiếm Giang Thái Huyền đã lãnh trọn một cái tát tai, câu chửi đang thốt ra giữa chừng tự nhiên im bật.

Giang Thái Huyền đứng sững sờ chết lặng, những người đứng quanh đó cũng ngẩn người ngạc nhiên bởi vì họ không bao giờ tưởng được trên đời này lại có người có thể lớn mặt tát tai lão nhân đó.

Giang Thái Huyền râu tóc dựng ngược nhìn chằm chằm vào thi thể đang đứng trước mặt đoạn trầm giọng quát :

- Người đánh ta phải không?

Việc xảy ra thật là quái lạ, ai đánh lão mà ngay cả bản thân lão cũng không biết nữa.

Thi thể đứng trước mặt lão gật đầu.

Giang Thái Huyền tức nghẹn đến cổ, nộ khí quất lớn :

- Người muốn chết!

Nói xong hai chân lão điểm nhẹ xuống đất bay vút lên không trung, ngân kiếm bên tay phải nhanh chóng trầm xuống đâm lẹ vào yết hầu đối phương, ngọc phiến bên tay trái đẩy tới đột ngột điểm đến gần như đồng thời vào huyệt kỳ môn của thi thể nọ.

Kiểm quang phiến ảnh lẹ hơn điện xẹt cùng nhau phóng tới uy thế cực kỳ mãnh liệt.

Mũi kiếm, ngọc phiến chỉ còn cách thân hình thi thể độ chừng mấy tấc mà thôi nhưng thi thể vẫn đứng yên bất động không hề có phản ứng.

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng như vậy đều thất kinh hồn vía đổ mồ hôi lạnh lo lắng cho thi thể kia.

Giang Thái Huyền vui sướng như điên tin chắc đối phương sẽ phải táng mạng dưới lưỡi kiếm của mình.

Khi mũi kiếm vừa chạm tới miếng giấy vàng khè che mặt mới chợt thấy tả thủ của thi thể vươn ra bóp chặt vào mạch môn bên cổ tay phải của Giang Thái Huyền, hữu thủ cũng đồng thời vạch ra, song chỉ búng nhẹ một cái, ngọc phiến lập tức bị gãy thành từng đoạn rơi lả tả.

Giang Thái Huyền vô cùng hoảng sợ giọng run run cất tiếng :

- Các hạ là...

Hữu thủ lập tức dịch chuyển, miếng giấy vàng trên mặt thi thể vừa rơi xuống, toàn thân Giang Thái Huyền run lên cầm cập, mồ hôi tuôn ra lạnh ngắt, hai gối quỳ sụp xuống đất khấu đầu lạy tạ mắt rơm lệ lã lã bám thốt lên :

- Sư phụ...

Đặng Tiểu Nhân không thể nào ngờ được Tái Thế Nhân chính là sư phụ của Ngọc Phiến Ngân Kiếm Giang Thái Huyền đồng thời là sư tổ của Nam Bút Tả Tiêu Thiên.

Hèn gì mà lão cứ một mực nói chuyện đi này là để chuộc tội thì ra trong này có uẩn khúc cực kỳ phức tạp hòa lẫn vào nhau.

Tái Thế Nhân nước mắt lưng tròng giọng nói chất chứa muôn phần đau khổ :

- Giang Thái Huyền, ta đã nuôi nấng ngươi từ thuở ấu thơ, xem ngươi chẳng khác chi con ruột nhưng không ngờ ngươi lòng lang dạ thú sinh lòng phản nghịch bức bách sư đệ ngươi là Độc Cô kiếm khách Độc Cô Sinh. Thừa lúc ta bế quan luyện công đã ngầm hạ độc thủ phế bỏ võ công của ta cướp lấy Bách Thảo Chân Kinh luyện chế mê dược làm hại giang hồ, vọng tưởng xưng bá võ lâm, sư đệ ngươi bị một nhất kiếm thâu tim chết thảm. Ấu cũng là điều báo ứng...

Tái Thế Nhân nói đến đây thần sắc đột nhiên biến đổi gần giọng quát lớn :

- Trời xanh còn thương khiến võ công ta khôi phục lại như xưa không phải chết nhục song ta không còn mặt mũi nào trông thấy thế nhân. Nói mau, ngươi tự đoạn mạch hay đợi ta phải hạ thủ?

Ngọc Phiến Ngân Kiếm Giang Thái Huyền gào khóc thảm thiết :

- Đồ nhi tự biết tội nghiệt quá nặng muốn lấy cái chết để đền tội, xin sư phụ nhận cho đồ nhi một lạy.

Tái Thế Nhân dường như không chịu nổi khi thấy đồ đệ mình sắp phải chết thảm vội buông tả thủ ra.

Keng...

Thanh ngân kiếm rơi xuống đất kêu lên một tiếng.

Tái Thế Nhân ngậm ngùi nuốt lệ quay lưng bước đi.

Giang Thái Huyền đôi mắt chột lóe lên tia hung quang, lập tức vận hết công lực dồn vào cánh tay rồi nhích động cổ tay xuất chiêu lẹ hơn sao băng đánh vào sau lưng Tái Thế Nhân.

Bình...

Thân hình Tái Thế Nhân xiêu vẹo lắc lư dường như sắp ngã xuống đất, lão vội quay đầu lại thấy Giang Thái Huyền đã cắm đầu phóng mình ra xa mấy chục trượng.

Tái Thế Nhân nộ khí xung thiên trầm giọng thét vang :

- Nghiệt súc, mi còn định chạy hay sao?

Nói vừa dứt lời, Tái Thế Nhân hất nhẹ mũi chân, thanh ngân kiếm rớt dưới đất đã bay lên rơi vào trong tay.

Lão vận hết nội lực phóng vút thanh kiếm về phía Giang Thái Huyền.

Thanh kiếm chớp lên hóa thành một đạo ngân quang xé gió lao vút tới nhanh như tên bắn, lẹ như chớp điện xẹt về hướng Giang Thái Huyền.

Á...

Phịch...

Một tiếng gào thảm thiết vang lên.

Máu tươi bắn ra tung tóe khắp nơi. Ngọc Phiến Ngân Kiếm Giang Thái Huyền đã bị lưỡi bảo kiếm xuyên thủng ngay tim, máu tươi tuôn ra xối xả, gục chết ngay tại chỗ.

Chợt nghe...

Rầm...

Cát bụi tung bay mù mịt.

Thanh ngân kiếm sai khi sát thương Giang Thái Huyền dư lực vẫn còn mãnh liệt bay tới chém đứt cây cổ thụ ngàn năm đổ rạp xuống đất rồi cắm lút vào vách đá. Chuôi kiếm vẫn không ngớt rung lên bần bật.

Tái Thế Nhân cất tiếng cười thâm nảo, miệng khạc ra một búng máu tươi, hai chân mềm nhũn té nhào xuống đất.

Đặng Tiểu Nhân đau xót vô cùng vội bay lên trước đỡ Tái Thế Nhân dậy rồi lấy từ trong người ra một viên Thái Ất Đại Hoàn đan lớn tiếng lay gọi :

- Lão ca ca mau tỉnh lại nuốt viên thuốc này vào...

Tái Thế Nhân từ từ mở mắt ra thất thần nhìn Đặng Tiểu Nhân, miệng khẽ điểm nụ cười lắc đầu bảo :

- Không cần đâu, dược vật đâu có cứu được người chết, tâm mạch của lão ca ca đã đứt đoạn, tạng phủ dịch chuyển, đây là báo ứng... cho việc... quân giáo đồ không nghiêm...

Nói chưa dứt lời hai mắt lão đã nhắm nghiền lại.

Đặng Tiểu Nhân khóc rống lên vừa la vừa gọi :

- Lão ca ca mau tỉnh lại... mau tỉnh lại đi...

Tái Thế Nhân thu hết sức tàn mở hai mắt nhìn chàng điểm nụ cười khổ gượng gạo lấp bắp :

- Lão ca ca thật không muốn chết... bởi... vì... còn... chưa... học được... cách đồ mười... hai mặt sáu điểm... tổ tông bạo tử...

Tái Thế Nhân duỗi hai chân gục đầu sang một bên ôm hận đi xuống suối vàng.

Đặng Tiểu Nhân càng bật khóc dữ dội hơn ôm chặt thi thể của Tái Thế Nhân.

Thu Hàn Vân tận mắt chứng kiến thảm trạng cũng đứng lặng một bên âm thầm rơi lệ, hồi lâu mới ôn tồn bảo :

- Hài tử, người chết không thể sống lại được, đại địch đang ở trước mắt, mau trấn tĩnh lại đừng vì thương tiếc mà làm hỏng đại sự.

Đặng Tiểu Nhân nhìn Tái Thế Nhân chết thảm như vậy, cấp thời nổi giận lôi đình, tính nết đột nhiên biến đổi, nhồm người dậy, tay nắm chặt chuôi kiếm, mắt lộ hung quang lao tới chỗ Tả Tiêu Thiên đang đứng.

Tả Tiêu Thiên tuy là kẻ kiêu hùng trong thiên hạ nhưng tình thế biến đổi quá bất ngờ, tâm trí hoảng loạn, tay chân luống cuống vội hạ lệnh cho thủ hạ thổi đoản địch gõ thanh la chỉ huy tinh anh võ lâm và các Chưởng môn nhân các đại môn phái quay người trở về.

Thanh âm cao vút trầm đục hòa quyện vào nhau cùng vang lên nhưng tinh anh của võ lâm cùng với các Chưởng môn nhân các đại môn phái vẫn đứng im bất động.

Nam Bút Tả Tiêu Thiên trong lòng biết tai họa sắp xảy ra đang định truyền lệnh mở huyết lộ tháo chạy.

Bất ngờ!

Một tiếng hú dài vang lên vọng vào vách đá dội lại hồi lâu chưa dứt. Tiếng hú vừa dứt một bóng trắng nhanh chóng lướt tới.

Trên sườn núi đột nhiên xuất hiện một nam nhân trung niên mình mặc trường bào trắng tinh, phong thái phiêu dật, mặt đẹp như ngọc, miệng điểm nụ cười hai tay chấp sau lưng dáng điệu ung dung tiêu sái tựa như tiên ông giáng trần.

Người này vừa mới hiện thân, quần hùng lập tức kích động hoan hỉ đồng thanh hô to :

- Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp...

Tiếng hô vang lên như sấm động, thanh âm vang dội xung quanh hồi lâu không dứt.

Đặng Tiểu Nhân rơm rớm nước mắt bất giác tình phụ tử bỗng dâng lên ào ạt trong lòng.

Đông Dịch Thu Hàn Vân khước mắt cũng lấp lánh những giọt lệ vội kè vào tai Đặng Tiểu Nhân đang đứng bên cạnh nói nhỏ với chàng :

- Hải tử, sao ngươi chưa chịu đến gặp phụ thân ngươi.

Đặng Tiểu Nhân vui mừng khôn xiết vội vàng trút bỏ thọ y ba chân bốn cẳng chạy tới cao giọng reo hò gọi lớn :

- Phụ thân...

Bóng người bay vút lên không, một cái bóng trắng lẹ như sao xẹt nhẹ nhàng như cánh liễu đung đưa trước gió trong nháy mắt đã đáp xuống phía trên sườn núi.

Khoảng cách từ chỗ chàng đứng tới sườn núi ít nhất cũng xa hơn trăm trượng, thuật khinh công của chàng thật hiếm thấy trong giang hồ khiến cho những người đứng đó trở mất há miệng không dám thở mạnh.

Hồi lâu mọi người dường như chợt tỉnh rồi tiếp đó tiếng vỗ tay hoan hô vang lên như sấm động.

Đặng Tiểu Nhân quỳ vội xuống đất khấu đầu lạy tạ miệng không ngừng thốt lên :

- Gia gia...

Quả là hổ phụ sanh hổ tử thật không sai chút nào.

Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp vui mừng không sao tả xiết đưa tay ra nâng ái tử của mình đứng dậy vừa nhìn vừa tươi cười đáp :

- Khá... Khá lắm...

Chu đại hiệp chỉ Nam Bút Tả Tiêu Thiên cười nhạt bảo y :

- Mi là kẻ thành danh trên giang hồ có sao lại dùng thủ đoạn hèn hạ âm thầm hại võ lâm giang hồ rồi giả họa cho ta để mi làm bá chủ võ lâm, thống trị giang hồ. May mà ta chiếm được tiên cơ, tương kế tựu kế âm thầm chế thuốc giải độc khôi phục thần trí cho các Chưởng môn nhân các đại phái và tinh anh của võ lâm thiên hạ. Không ngờ các hạ là kẻ thông minh nhất thế lại không hiểu được điều đó, đến giờ vẫn bị bưng tai bịt mắt, mê muội hoang tưởng thật là vừa tức cười vừa đáng thương cho các hạ...

Tả Tiêu Thiên nét mặt âm trầm bất định, lặng im không nói một lời.

Chu đại hiệp cười lạt tiếp tục lên tiếng :

- Tả Tiêu Thiên, bây giờ ta hỏi ngược lại mi một câu, ngươi có được mấy phần thắng?

Một thoáng trầm mặc.

Đột nhiên đám đông xao động.

Quần hùng trút bỏ thọ y để lộ khuôn mặt của mình lũ lượt cất tiếng mắng chửi :

- Tả Tiêu Thiên, ta không giết mi thề chẳng làm người.

- Ta không băm thây xẻ thịt mi thật khó hả dạ.

- Đồ lang sói ác độc kia, ta không giết mi thật không đáng làm người...

Quần hùng cực kỳ tức giận mắng chửi y liên hồi.

Cả một rừng người thủ thế chờ sẵn chỉ muốn xông tới ăn tươi nuốt sống y.

Chợt nghe...

Chu đại hiệp cất tiếng cười vang khoát tay ra hiệu cho mọi người chớ nên vọng động. Quần hùng lập tức im lặng ngơ ngác nhìn vị Minh chủ võ lâm.

Chu đại hiệp điểm nụ cười lớn tiếng nói :

- Tả Tiêu Thiên nếu như mi biết phải trái tự phế võ công, chúng ta sẽ thả theo lòng trời mở lối cho mi thoát chết lui về quy ẩn chốn tuyền lâm...

Tả Tiêu Thiên ung dung cất tiếng cười cuồng ngạo, đôi mắt gian xảo liếc nhìn Chu đại hiệp trầm giọng thét :

- Tả Tiêu Thiên dù phải rơi đầu máu huyết phun ra cũng không bao giờ chịu nhục như vậy, người đã thích chịu khổ bức bách ta thì chúng ta cùng tự tận vậy.

Nói vừa dứt lời hữu thủ của Tả Tiêu Thiên giơ lên phát mệnh lệnh, miệng hét vang :

- Ném xuống.

Bốn phía xung quanh trên đỉnh núi có nhiều bóng người di động, nhất tề vung tay ném xuống.

Vô số những viên thiết hắc lôi hoàn đen bóng rơi xuống như mưa.

Lúc này Nam Bút Tả Tiêu Thiên hình như phát điên vỗ tay bật cười cuồng dại :

- Ha ha ha, Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp luôn chiếm thượng phong, mấy mươi năm trước ta luôn thấp hơn mi, mi lúc nào cũng đối địch với ta, luôn làm hư đại sự của ta. Bây giờ ta cho người ném thử hương vị Phích Lịch Tử của Âu Dương Quang xem sao. Ha ha ha đường xuống suối vàng có tôn giá làm bằng hữu cùng đi, Tả Tiêu Thiên này cũng bớt phần cô đơn lạnh lẽo...

Quần hùng đứng đó đều biến sắc mặt.

Tai kiếp ghê gớm sắp giáng xuống võ lâm.

Tiếng sóng biển ầm ầm dội đến.

Tiếng gió rít lên tựa như than khóc nỉ non.

Chỉ có Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp vẫn điềm nhiên cười nói ung dung dường như không biết đến đại nạn sắp sửa giáng xuống đầu mình.

Thanh âm không ngớt vang lên tựa như từng mũi giùi đang đâm vào tim mỗi người.

Trong nháy mắt...

Những quả Phích Lịch Tử đã liên tục rơi trên đất.

Tiếng thổ dài vang lên.

Tiếng khóc nghẹn trong cổ.

Tiếng thóa mạ không ngớt nổi lên.

Lại thêm tiếng cười ngạo nghễ của Tả Tiêu Thiên.

Tất cả hòa lại thành điệu nhạc chết chóc.

Thời gian không ngừng trôi qua như bay.

Trong lòng mỗi người đều lo lắng bất an tim đập dồn dập.

Tử vong chết chóc rốt cuộc cũng là điều cực kỳ đáng sợ. Nhưng điều càng kinh hoàng đáng sợ hơn nữa chính là lúc chờ đợi cái chết đến.

Bốn phía đều cực kỳ tĩnh lặng. Bầu khí chết chóc bao trùm quanh đây, mùi tử khí dường như phảng phất quanh đây.

Hồi lâu sau vẫn không có động tĩnh.

Sắc mặt mọi người bỗng lộ vẻ nghi ngờ.

Tả Tiêu Thiên sắc mặt xám ngắt tái đi như xác chết không tài nào cất tiếng cười được nữa.

Quần hùng khẽ nở nụ cười nhẹ nhõm bởi vì phút nguy hiểm đã trôi qua. Nam Bút Tả Tiêu Thiên cảm hận trợn mắt nhìn Chu đại hiệp, y nghiêng răng gầm vang như sấm :

- Người...

Chu đại hiệp cười lạt một tiếng, vung mạnh cánh tay phải.

Một luồng ô quang đen kịt theo tay bay ra rớt xuống chân núi phía xa.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vọng tới.

Ầm...

Ánh lửa bắn ra tung tóe khắp trời.

Núi non rung chuyển, chấn động hồi lâu không dứt.

Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp thản nhiên mỉm cười lên tiếng nói tiếp :

- Cáo lỗi nhé, Phích Lịch Tử do các hạ lao tâm khổ chế ra đã bị tại hạ đánh tráo hết rồi.

Quần hùng chợt nghe nói vậy đồng thanh lớn tiếng reo vui hoan hỉ.

Thắng bại đã rõ, Tả Tiêu Thiên chỉ muốn đấu một trận, đôi mắt long lên như con mãnh thú bị thương, trầm giọng hô lớn :

- Mau mang binh khí của lão gia lại đây.

Tên đồng tử cầm bút vội cúi mình tiến lên hai tay cung kính đưa cây ngân bút lên trước mặt y.

Tả Tiêu Thiên giơ tay đón lấy ngọn ngân bút, vũ khí thành danh trên giang hồ của mình, đoạn vuốt nhẹ theo thân bút hồi lâu mới vung cây ngân bút lớn tiếng hô :

- Đi theo ta!

Chu đại hiệp cao giọng hét lớn :

- Chư vị hãy nghe ta nói một câu rồi đi hay ở là tùy các vị, phải trái trắng đen chư vị đã tận mắt chứng kiến, bắt tất Chu mỗ phải đa ngôn. Chư vị đi theo Tả Tiêu Thiên đã lâu, y đối xử với người ta ra sao chư vị nhất định biết rõ hơn ta. Thiên hạ đều vô tội, tội chỉ do một mình y gây ra, chim khôn chọn cành cao mà đậu, người tốt chọn lấy chủ mà thờ. Lúc này vẫn còn kịp, một khi binh đao nổ ra thì ngọc nát đá tan có hối cũng chẳng kịp. Ta nói đã hết lời, muốn đi hưởng nào, hưởng phúc hay thích họa tùy các người liệu định.

Chu đại hiệp chưa nói dứt lời, thủ hạ của Tả Tiêu Thiên đã hò nhau ra tản mác bỏ chạy ra tứ phía.

Tả Tiêu Thiên nhất thời chế ngự không được nổi cơn thịnh nộ lôi đình múa tít cây ngân bút phóng ra ngân quang chớp lên liên hồi phút chốc đã điểm trúng yếu huyệt của gần chục mạng.

Song lòng người đã quyết thì không cách nào ngăn trở được họ.

Thế là chỉ trong nháy mắt những thuộc hạ đã theo chân Nam Bút bao năm đều bỏ chạy hết cả chỉ còn lại bốn tên thuộc hạ thân cận hộ vệ hai bên tả hữu.

Xem tiếp hồi 36 Chính đạo công minh

36. Hồi 36 Chính Đạo Công Minh

Chu đại hiệp tính tình vốn nhân hậu trong lòng cũng hết sức buồn bã vội chấp hai tay lại nghiêm trang bảo :

- Phật dạy thiện hữu thiện báo, ác giả ác báo, bỏ giới đao xuống lập tức thành Phật, mong Tả huynh nghĩ lại.

Tả Tiêu Thiên chợt cất lên tiếng hú dài, bao nhiêu phiền muộn bực tức đều theo tiếng hú thoát ra ngoài trong lòng lão từ từ bình tĩnh trở lại cũng vội chấp hai tay, nét mặt nghiêm trang :

- Đa tạ hảo ý của Chu huynh nhưng tâm ta coi như đã chết rồi, ngày xưa hai ta tỷ võ luận kiếm đến nay đã hơn mấy chục năm rồi. Tả mỗ tuy bất tài cũng xin được lãnh giáo vài chiêu, nếu như tại hạ bất tài thua cuộc thì nguyện lấy cái chết để tạ tội với võ lâm thiên hạ, không biết ý Chu huynh ra sao?

Chu đại hiệp lớn tiếng đáp :

- Tại hạ phong kiếm quy ẩn ở tuyền lâm không muốn tỷ thí đã lâu. Tả huynh bất tất phải làm tại hạ khó xử như thế.

Tả Tiêu Thiên chợt cau đôi mày lạnh lùng cười bảo :

- Ha ha ha! Phong kiếm quy ẩn tuyền lâm, không muốn tỷ thí cao thấp đã lâu, vậy thì tại sao Chu huynh lại đặt chân đến hoang đảo cô tịch này của lão phu?

Chu đại hiệp bất giác đỏ mặt lạnh im không đáp.

Tả Tiêu Thiên hừ lạnh một tiếng, cất giọng mỉa mai châm chọc :

- Không biết Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp danh chấn thiên hạ lãnh tụ quần hùng võ lâm không chịu động kiếm với Tả mỗ mấy chiêu, hay là không dám tỷ võ luận kiếm với Tả mỗ vậy? Quần hùng nghĩa hiệp cực kỳ phần nộ chỉ muốn ào lên xuất thủ.

Chu đại hiệp cười nhạt một tiếng rồi vung tay can quần hùng nghĩa hiệp.

Đặng Tiểu Nhân thấy Nam Bút bức bách gia phụ mình, trong lòng nổi giận, cố gắng kìm nén bực tức vội chấp hai tay lại lớn tiếng đáp :

- Thỉnh vấn Tả lão tiên bối, Tiểu Nhân tuy bất tài cũng muốn thay mặt gia phụ giao đấu với người một trận, không biết ý lão tiên bối thế nào?

Chu đại hiệp đột nhiên trầm sắc mặt, thấp giọng nạt :

- Trước mặt Tả lão tiên bối mà ngươi dám lộng ngôn thế ư?

Đặng Tiểu Nhân đỏ mặt cúi đầu đứng qua một bên.

Đôi mắt của Tả Tiêu Thiên thoáng lộ tia nhìn kỳ dị, trong lòng mừng rỡ thầm nghĩ:

“Hừ! Ta phải cho mi biết thế nào là nổi khổ mắt con, như vậy mới với bớt nổi hận trong lòng ta, tiểu tử này võ công cao thâm, kiếm pháp ảo diệu xuất chúng, nhưng nội lực quyết chẳng thể nào có thể so sánh với ta được, ta chỉ cần lấy nội lực liều đấu với nó, chẳng khó gì mà không chế ngự được...”

Tả Tiêu Thiên vàng nghĩ càng cao hứng, cười ha ha lên tiếng :

- Hổ phụ sinh hổ tử, chúc mừng Chu huynh, mừng cho Chu huynh. Tiểu huynh đệ, trận giao đấu hôm nay không phải là cuộc tỷ thí vô tâm thường, mà phải đấu cho đến chết mới thôi, còn nếu như các hạ cũng khiếp nhược như lệnh tôn vậy thì thôi.

Quần hùng không thể nào nhịn được nữa, song trước mặt Chu đại hiệp họ không dám hàm hồ tùy tiện, vượt qua Minh chủ võ lâm.

Đặng Tiểu Nhân nội cương ngoại nhu, bên ngoài tuy gắng nhẫn nhịn nhưng trong lòng cực kỳ phẫn chấn, thiên tính cuồng ngạo vô cùng, đâu dễ chịu cho người khác lăng nhục, vội quỳ xuống đất cúi lạy gia phụ rồi nói :

- Hai nhi chết cũng không tiếc nhưng quyết không cho phép ai nhục mạ dòng họ Chu, mong gia gia cho hai nhi quyết đấu một trận.

Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp là bậc kỳ tài trong võ lâm, nhân quan sáng rực như thần, làm sao lại không biết võ công của hài nhi mình đã đến mức siêu tuyệt, tinh hoa ẩn hàm bên trong nội lực đã vào bậc thượng thừa, cơ trí có một không hai trên cõi thế. Nhưng vốn tính nhân hậu chỉ e sợ Tả Tiêu Thiên bị sát thương dưới tay hài tử, càng không muốn để hài tử khoe khoang tài nghệ trước mặt thiên hạ, nhưng do lão họ Tạ bức bách, hơn nữa quần hùng bị kích động nên không biết làm sao đành miễn cưỡng gật đầu.

- Đứng dậy đi!

Đặng Tiểu Nhân hết sức cao hứng vội đứng bật dậy cúi đầu đáp :

- Hài nhi xin đa tạ gia gia!

Tiểu Tiêu Thiên vô cùng mừng rỡ vội vận nội khí hành công thủ thế chờ đợi.

Chợt nghe Chu đại hiệp nghiêm giọng dặn dò.

- Nhớ lấy, tha thứ rộng lượng làm đầu, người có lòng nhân luôn luôn vô địch, người đi đi.

Tiểu Nhân cúi mình bái lạy nhỏ giọng đáp :

- Hài nhi vâng mệnh!

Một cái bóng trắng nhẹ nhàng lướt tới, nhanh như sao băng, chớp mắt đã đáp xuống trước mặt Tả Tiêu Thiên.

Chưởng môn nhân các đại môn phái thấy vậy không khỏi đưa mắt nhìn nhau mặt mày biến sắc.

Đại sư Huệ Qua Chưởng môn phái Thiếu Lâm vội chấp tay, miệng khê niệm Phật hiệu rồi nói :

- Đứa bé này tuy được chân truyền võ công của Chu đại hiệp, song niên kỷ còn quá nhỏ, hưởng chi dòng họ Chu chỉ còn một người độc nhất, vạn nhất có chuyện không hay xảy ra chúng ta há chẳng phải ôm hận thương tiếc suốt đời sao?

Thiên Nhất đạo trưởng, Chưởng môn phái Võ Đang thở dài nói tiếp :

- Chu đại hiệp nghĩa khí ngút trời, đã ra tay giải cứu chúng ta, lại còn cho hài nhi độc nhất đi vào chốn nguy hiểm, như vậy để báo đáp ơn này không chỉ phải liều mình mà còn bắt buộc phải vượt qua quy củ võ lâm, một khi thấy tình hình nguy cấp chúng ta phải vây lại cứu tính mạng hài tử này mới được.

Đường Nhân Phụng, Chưởng môn phái Tứ Xuyên Đường môn đại đương gia vội nói tiếp :

- Chư vị bất tất phải lo nghĩ, động thủ liều mạng có lẽ Đường Nhân Phụng ta đây không phải là đối thủ, nhưng ám khí của Đường gia ngăn chặn Tả Tiêu Thiên cũng chẳng phải là chuyện khó.

Mọi người nghe vậy mới tạm yên tâm.

Đặng Tiểu Nhân tuy cảm hận Tả Tiêu Thiên đến tận cốt tủy nhưng trước mặt quần hùng thiên hạ vẫn tỏ ra lễ độ, chàng cúi rạp mình xuống đất cười lớn nói :

- Văn bối Đặng Tiểu Nhân bái kiến Tạ lão tiên bối.

Tả Tiêu Thiên thấy âm mưu của mình đã thành công, không khỏi hả dạ mừng thầm, liền cười ha hả đáp :

- Tả mỗ không dám nhận đại lễ này đâu.

Tiểu Nhân vòng tay cất tiếng cười nói :

- Văn bối xin cung kính lãnh giáo, mong tiên bối xuất chiêu chỉ giáo.

Nói xong chàng lùi lại sau mấy bước, ngưng thần tụ khí, phong thái tiêu sái xuất thần.

Tả Tiêu Thiên bật cười cuồng ngạo lớn tiếng bảo chàng :

- Hai ta tuy là địch thủ song Tả mỗ là bậc trưởng bối há lại xuất chiêu trước người để mong chiếm lấy tiên cơ, tiểu tử ngươi hãy hạ thủ trước đi.

Tiểu Nhân hơi nhích động cánh tay phải, một đạo ô quang chớp lên, thanh Mặc kiếm uy chấn giang hồ năm xưa đã lăm lăm trong tay, rồi tiện tay vung lên một cái cúi mình cười đáp :

- Đa tạ tiền bối thương tình nhường chiêu, một chiêu đã qua, văn bối kính mong người chỉ giáo...

Khí độ, can đảm hơn người của chàng khiến cho quần hùng thiên hạ khâm phục.

Họ Tả thấy Tiểu Nhân tỏ vẻ khinh thường bất giác nổi giận cười lạnh một tiếng, trầm giọng bảo chàng :

- Trận giao hữu hôm nay, đấu đến chết mới thôi, các hạ đã không chịu xuất chiêu trước vậy thì Tả mỗ sắp động thủ đây.

Ngân bút xẹt tới.

Chưởng ảnh chớp lên.

Một chiêu Diệu bút sinh hoa điểm tới chặn ngang lưng Đặng Tiểu Nhân, ngân quang liên tục lóe lên mau như điện xẹt, thế công của họ Tả nhanh, mạnh, chuẩn xác vô cùng.

Đồng thời tả chưởng đẩy ra, cuồng phong nổi lên ào ạt, kinh khí toát ra rợn người, thế mạnh như sóng biển cuộn cuộn tràn tới liên mien bất tận phòng tỏa đường thoái lui của Đặng Tiểu Nhân.

- Ối cha!

Thiên hạ quần hùng la lên thất kinh, nhưng chỉ thấy một ngọn gió trắng tựa như cơn lốc xoáy giữa bình địa không ngừng quay tròn liên tục rồi chợt bốc thẳng lên cao lẹ hơn điện xẹt khiến cho ai nấy đều hoa mắt.

Ngân bút chưởng phong đã lướt qua phía dưới đế giày của Đặng Tiểu Nhân.

- Được lắm.

- Khá đó.

- Tốt, hảo thân pháp.

Tiếng la hét thất kinh lập tức biến thành tiếng reo vui hoan hỉ.

Nam Bút Tạ Tiêu Thiên lấy bút chương đồng thời đánh vào khoảng không, trong lòng chấn động, quá hổ thẹn, nên nổi cơn thịnh nộ, ngân bút trong tay thuận đà quét lên theo thế bút phán âm dương biến chiêu mãnh liệt quét về phía hạ thân của Đặng Tiểu Nhân đang lơ lửng trên không.

Tả chưởng để bình ổn trước ngực đợi chờ cơ hội đẩy tới.

Đặng Tiểu Nhân cất tiếng cười lạnh lùng song cước đột ngột co lại.

Ngân bút lại lơ đã quét vào khoảng không.

Tiếp đó...

Song cước của Đặng Tiểu Nhân đột nhiên duỗi ra nhanh hơn chớp điện điểm nhẹ vào đầu ngọn ngân bút rồi mượn sức xoáy người một vòng, thân hình đã lao vút lên không đồng thời khéo léo lách mình tránh khỏi tả chưởng của đối phương.

Chàng bay bổng lên không tránh chiêu ảo diệu tuyệt luân. Thân pháp có một không hai trong võ lâm, chẳng những tránh khỏi thế công của Tạ Tiêu Thiên mà còn cất tiếng cười lớn đồng thời vung tay xuất chiêu đánh xuống.

Chàng xoay mình cười lên lạnh lùng, đầu hơi chúc xuống cánh tay phải nhanh chóng vươn ra lẹ hơn sao băng ầm xuống huyệt Mệnh Môn phía sau Tạ Tiêu Thiên tựa như gió cuốn.

Tả Tiêu Thiên không hổ danh là hào kiệt võ lâm đương thời, trong lúc cấp bách vẫn đảo tay phóng ngược ngân bút ra đâm vào đại huyệt Kiên tinh của Đặng Tiểu Nhân. Y nhanh song Tiểu Nhân còn nhanh hơn y một bậc, song cước vừa chạm đất chàng đã lắc mình nhún vai bay vọt lên không.

Chỉ thấy Tiểu Nhân bay qua lộn lại đánh trước mặt khi thì đánh sau lưng Tả Tiêu Thiên.

Chàng mượn sức phản chấn của Tả Tiêu Thiên đánh ra lúc thì huy mình xông tới đánh tập kích lúc thì bay lên không tránh chiêu, thân pháp nguy dị phiêu hốt làm cho người ta kinh ngạc còn đối phương không tài nào phòng bị.

Tả Tiêu Thiên tuy là một trong ngũ bá võ lâm, song vẫn bị thân pháp phiêu hốt như cơn gió nhẹ thoát ắt thoát hiện làm cho chân tay bấn loạn, dù có võ công tuyệt thế cũng không cách nào hoàn thủ đành để cho chàng chiếm lấy tiên cơ.

Quần hùng trong thiên hạ thấy vậy cũng hoa mắt miệng không ngớt reo hò.

Đến lúc này Chương môn nhân các đại phái mới trút bỏ lo lắng đang đè nặng trong lòng.

Tả Tiêu Thiên bị Đặng Tiểu Nhân trêu người, lửa giận bốc lên ngùn ngụt gầm vang như sấm.

- Mi xảo quyết cứ chạy qua chạy lại sao gọi là bản lĩnh thật sự, mi có dám đứng lại đấu với lão phu mấy chiêu để quyết phân thắng bại không?

Bóng người nhẹ nhàng lướt tới, Đặng Tiểu Nhân nhẹ nhàng đáp xuống đất lạnh lùng cười đáp :

- Được lắm, cho dù tôn giá muốn thế nào vẫn bối cũng xin hầu tiếp cho tiền bối hài lòng mãn nguyện.

Hào khí ngất trời, khẩu khí cao ngạo hơn người.

Tả Tiêu Thiên giật ngọn ngân bút vào thắt lưng, đôi mắt tròn tròn ngưng thần vận khí chờ đợi.

Bầu khí trầm mặc ập xuống.

Hai người lượn quanh lựa thế, cước bộ không ngừng di động.

Tốc độ càng lúc càng nhanh tựa như lưu tinh xạ nguyệt, dần dần hai người như bị chìm vào trong làn sương, không ai nhìn rõ được mặt mũi đối phương.

Trong nháy mắt.

Bóng hai người hòa nhập làm một không tài nào phân biệt được nữa.

Đột nhiên.

Bùng...

Một tiếng nổ chấn động vang lên.

Kinh phong mãnh liệt ập tới.

Gió xoáy cuốn lên ào ạt, thanh thế toát ra kinh hồn.

Hai người vừa đấu với nhau một chương.

Bốn mắt giận dữ nhìn nhau, kẻ tám lạng người nửa cân, vẫn chưa phân thắng bại.

Thình lình...

Chương phong ào ạt ập tới.

Chỉ phong chập chờn xẹt ra.

Quyền cước mãnh liệt tới tấp tung ra.

Thế công lúc nhanh lúc chậm khôn lường. Thoáng chốc hai bên đã giao thủ qua gần chục chiêu.

Song nhìn bề ngoài xem ra chẳng có gì đáng nói. Kỳ thực lúc cận chiến như vậy tình thế cực kỳ hung hiểm, các yếu huyệt khắp châu thân đều lộ ra gần đối phương chỉ cần một chút sơ hở lập tức mất mạng.

Bùng...

Một âm thanh lại vang lên.

Song chương của Tả Tiêu Thiên và Đặng Tiểu Nhân hút chặt vào nhau, hai bên dồn hết nội lực toàn thân liều mạng đấu với nhau, không ai chịu nhường ai.

Phút chốc.

Cánh tay hai người chột run lên liên hồi, cước bộ lạnh lẽo di động, tuy thanh thản mà nhanh cực kỳ.

Chớp mắt hai người gần như dính sát vào nhau, kinh phong tỏa ra khắp tứ phía những cột gió xoáy cuốn tung cát bay lên mờ mịt bốc thẳng lên không trung.

Ầm...

Một thanh âm chấn động dội vào tai quần chúng, tiếng dội vang vào vách đá hồi lâu không ngớt.

Chột nghe Đặng Tiểu Nhân lạnh lùng quát lớn :

- Bay ra.

- Hự...

Một âm thanh trầm đục vang tới.

Thân hình Tả Tiêu Thiên đã bị chấn động dội ngược ra xa gần chục trượng.

Đặng Tiểu Nhân vội trầm khí xuống Đan Điền, nhẹ nhàng đáp xuống đất vòng tay thi lễ cười nói :

- Tiền bối nhường cho tại hạ thắng rồi.

Bước chân Tả Tiêu Thiên loạng choạng miệng khạc ra một búng máu tươi, qua một hồi lâu mới đứng vững lại được, vội vận chân khí điều tức đoạn lạnh lùng thốt lên :

- Không sai, ta thua, ta đã thua nhưng mà ta còn muốn được lãnh giáo Thu Phong Tảo Điệp kiếm pháp vô địch của các hạ.

Đến đây, quần hùng thiên hạ mới biết rằng thiếu niên trẻ tuổi đứng trước mặt mình, võ công đã đạt mức siêu phàm nhập thánh, tâm tùy ý động, tám động chế nhân, trình độ đã đạt tới cảnh giới tối cao mà bất cứ nhân vật võ lâm nào cũng ước vọng đạt tới.

Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp nhìn thấy cũng phải gật đầu khen ngợi.

Đặng Tiểu Nhân chấp tay thản nhiên cười nói :

- Tiền bối đã lệnh như vậy tại hạ không dám trái lời, chúng ta lấy ba chiêu để phân cao thấp, ý tiền bối thế nào?

Nam Bút Tả Tiêu Thiên gật đầu đáp :

- Được lắm! Xin mời!

Đặng Tiểu Nhân không hề khiêm nhượng liền nhích động cổ tay vung kiếm xuất chiêu đánh tới.

Ô quang đột ngột lóe lên hóa thành một màn kiếm quang đen kịt không những cuộn chặt ngọn ngân bút mà còn lấy thủ làm công, điểm vào huyết Cưu Vi trước ngực đối phương.

Nam Bút Tả Tiêu Thiên vội đẩy ngân bút khỏi vòng cương tỏa của đối phương bỗng thấy Mặc kiếm hóa ra muôn vạn điểm đen xẹt tới không biết mũi kiếm nào là thật mũi kiếm nào hư, lúc này lão mới lãnh giáo được sự huyền ảo vi diệu của Thu phong tảo điệp kiếm pháp, hấp tấp biến chiêu đối phó nhưng đã không còn kịp nữa.

Nam Bút quả không hổ danh là một trong những cao thủ của Thái Sơn Bắc Đẩu trong võ lâm thiên hạ, tuy gặp lâm nguy song chẳng hề bấn loạn, đột nhiên giữa người hóp bụng bật ngược ra sau hơn một trượng thoát khỏi mà kiếm quang dày đặc cực kỳ lợi hại của đối phương.

Kiếm khí tỏa ra lạnh người xẹt tới lệ hơn chớp điện.

Tả Tiêu Thiên còn đang hoảng kinh khiếp vía thì chiêu kiếm thứ hai của Đặng Tiểu Nhân đã liên hoàn đẩy tới, lão vội hít một hơi chân khí, ngân bút đưa chéo bên trên múa như điên cuồng.

Một màn bút ảnh kín mít trùng trùng điệp điệp phủ kín khắp trời hộ vệ đỉnh đầu.

Thu phong tảo điệp kiếm pháp quả nhiên biến ảo đến mức thần quỷ khôn lường thế kiếm của Đặng Tiểu Nhân chợt chuyển vị tránh thế bút có sức nặng ngàn cân rồi đâm xiên xuống dưới.

Tả Tiêu Thiên không ngờ nổi chàng thiếu niên có thể biến chiêu bất ngờ như vậy, không biết làm sao hơn vội vàng ngã người lăn tròn dưới đất mấy vòng mới tránh được mũi kiếm ác hiểm của đối phương.

Tả Tiêu Thiên bật người đứng dậy mặt mũi dính đầy đất cát, bộ dạng trông cực kỳ thảm hại.

Đặng Tiểu Nhân cười lớn nói tiếp :

- Tiền bối hãy chú ý, chiêu thứ ba của tại hạ đến đây.

Nói xong thân hình chàng hơi hạ xuống mũi kiếm hướng chéo lên trên, cổ tay chàng gạt nhẹ một cái ba bông hoa kiếm lẹ hơn chớp điện nhằm ngay yết hầu Tả Tiêu Thiên xẹt tới.

Liền đó...

Ô quang đen kịt cuộn cuộn ập tới.

Ngân quang chớp lên lóa mắt.

Keng...

Choang...

Tiếng binh khí chạm nhau nghe đĩnh tai nhức óc.

Tiếng kêu kinh hoàng vang lên hầu như đồng thời hòa lẫn vào với nhau tạo thành một thứ hợp âm cực kỳ quái dị.

Trong nháy mắt tất cả đều trở lại tĩnh lặng như cũ còn những thanh âm kinh dị đột ngột tắt lịm. Quần hùng ai nấy đều há miệng trợn mắt, vẻ mặt như mê như tỉnh.

Hồi lâu sau...

Tiếng vỗ tay reo hò bất ngờ vang lên như sấm nổ. Râu tóc của Tả Tiêu Thiên bị lưỡi kiếm gạt sạch bay lả tả trong gió, chỉ còn trơ lại chiếc đầu trọc lóc, bộ mặt nhẵn thín không còn một sợi lông tơ.

Thanh Mặc kiếm trong tay đã chỉ ngay giữa ngực Tả Tiêu Thiên.

Mặt lão tái xanh như xác chết không nói một lời, nhắm mắt đợi cái chết đến.

Chỉ cần Tiểu Nhân khẽ nhích động cánh tay đâm mũi kiếm xuống một chút nữa thôi thì dù không táng mạng đương trường cũng bị trọng thương.

Không khí chung quanh dường như sắp đông cứng lại.

Chàng bất ngờ thu kiếm lại, hai tay chấp lại lớn tiếng nói :

- Văn bối thu thế không kịp thật là đắc tội với lão tiền bối, mong người thứ lỗi...

Nam Bút Tả Tiêu Thiên từ từ mở mắt ra, nét mặt chưa hết kinh hoàng đưa mắt mỉm cười ngó Đặng Tiểu Nhân đoạn ôn tồn bảo chàng :

- Kiếm pháp của các hạ đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa ngay cả lệnh tôn cũng không phải là đối thủ của người, chỉ tiếc một điều là ta biết quá muộn, ta lại thua nhưng chẳng ngờ lại thua thảm hại như thế này. Ha ha ha lãnh tụ vô lâm bá chủ giang hồ xem ra bất quá chỉ là một giấc mộng ảo mà thôi. Ha ha ha...

Nói vừa dứt lời chợt thấy y giờ hữu thủ lên nhanh tựa sao băng vung chưởng đánh xuống đỉnh đầu của mình.

Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp sớm phát giác kỳ dị của y vội phóng như bay tới trước, miệng thét lớn ngăn cản :

- Tả huynh đừng làm như vậy!

Song Chu đại hiệp đã chậm một bước.

Đỉnh đầu của Tả Tiêu Thiên đã bị chưởng lực đánh nát máu tuôn ra xối xả, trước khi ngã vật xuống y còn đưa mắt nhìn Chu đại hiệp cất tiếng cười thê lương miệng thốt ra mấy tiếng đứt quãng :

- Tỉnh mộng... rồi... đến... lúc... ta... phải đi... thôi.

Nói đoạn máu huyết tuôn ra thân hình ngã vật xuống đất, tắt thở ngay lập tức.

Quần hùng trong thiên hạ đưa mắt ngó một cao thủ đã lừng danh quát tháo vô lâm, coi thường nhân vật trong khắp giang hồ nay nằm chết thê thảm ở đây, mọi người bất giác buông tiếng thở dài buồn rầu.

Đột nhiên...

Trên mặt biển vọng lại những tiếng pháo nổ dữ dội.

Từng đợt sóng tung lên hơi nước mù mịt khắp trời.

Tiếng pháo chấn động bên tai.

Tiếng gào thét kêu la thảm thiết vọng tới.

Quần hùng vội ngược mắt lên nhìn lên hóa ra là những chiếc thuyền lớn mang cờ hiệu quan phủ đang bao vây tiêu diệt dư đảng của Tả Tiêu Thiên.

Lát sau...

Những con thuyền của bọn dư đảng dưới trướng Tả Tiêu Thiên còn sót lại đều bị đánh chìm xuống đáy biển.

Thuyền của quan phủ thả neo trên biển, đột ngột dừng lại.

Một nam nhân trung niên uy phong lẫm liệt đứng trên một con thuyền nhỏ vừa thả xuống, phía sau có hai cận vệ mang đao đứng hầu hai bên tả hữu.

Con thuyền lao vút đi như tên bắn trong nháy mắt đã cập vào bờ.

Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp đột nhiên hé lộ kỳ quang nhẹ nhàng tung mình tới trước bước nhanh đến bên bờ biển.

Người trung niên vận áo bào gấm cũng nhảy phóc lên bờ vội vàng chạy lại ôm chặt lấy Chu đại hiệp hồi lâu mới ôn tồn nói :

- Chu huynh lâu nay vẫn bình yên chứ? Người muốn đoạn tình huynh đệ hay sao?

Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp nhẹ nhàng mỉm cười rồi hỏi :

- Vương gia làm sao mà biết được mà tìm đến đây?

Cung Thân Vương cười ha hả :

- Nói ra thì có lẽ người không thích nghe, tại mắt quan phủ có mặt khắp nơi cho dù hắc có trốn nơi chân trời góc bể nào đi nữa cũng có thể bắt hắc được mà.

Chu đại hiệp chỉ mỉm cười lặng im không nói gì.

Cung Thân Vương chợt hỏi tiếp :

- Nói thật, ta rất ngại các chuyện ân oán giang hồ của Chu huynh đệ, ta đến đây lần này là để kiếm con gái yêu và chàng rể quý của ta mà thôi.

Bóng người chợt lướt tới.

Mai Đông Ni đã lao vào lòng Cung Thân Vương.

Cung Thân Vương trêu mếu vuốt ve mái tóc của ái nữ, lát sau mới thì thầm mắng nàng :

- Người không có quy củ chi cả, sao còn chưa qua bái kiến công công của người?

Chu đại hiệp nghe vậy chợt giật mình kinh ngạc, quay lại liếc mắt nhìn ái tử của mình, chỉ thấy khuôn mặt anh tuấn của Đặng Tiểu Nhân thoáng đỏ ửng, chậm chậm cúi đầu xuống, lúc này ông đã vỡ lẽ chuyện gì đã xảy ra.

Mai Đông Ni khép nép cúi chào Chu đại hiệp, mặt đỏ bừng cúi đầu nói :

- Gia phụ...

Một trận gió xuân mát rượi thổi đến.

Hai cái bóng thướt tha bay tới.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tổ cũng vội tới nơi quỳ xuống đất bái kiến công công.

Chu đại hiệp đưa mắt nhìn ái tử rồi lại ngó ba thiếu nữ trước mặt, càng nhìn càng thêm phần chán, bất giác ông cất tiếng cười ha ha nói với Đặng Tiểu Nhân :

- Hài tử, mẫu thân ngươi đang ở trong động Huyền Vũ phía sau núi bện cứu trị thượng thể cho chúng nhân, mau cũng ba người đến thăm để cho thân mẫu ngươi vui mừng chứ.

* * * * *

Đặng Nghiên Thu là mẫu thân của Đặng Tiểu Nhân vừa xinh đẹp lại thông minh hơn người.

Bạch Hàng Tổ, Mai Đông Ni cùng Lãnh Nguyệt My cứ dăm dăm nhìn thiếu phụ diễm lệ trước mặt không chớp mắt hồi lâu vẫn chưa thốt nên một lời.

Đặng Nghiên Thu liếc nhìn ba người đoán cười hỏi :

- Tại sao các con không nói gì vậy.

Lãnh Nguyệt My đỏ mặt cúi đầu đáp :

- Mẫu thân đẹp quá chúng con mãi nhìn quên cả nói chuyện.

Đặng Nghiên Thu cười bảo :

- My nhi con thật là khéo miệng cho dù là thật hay giả mẫu thân cũng rất vui mừng.

Bạch Tổ Tổ nghiêm giọng nói :

- Mẫu thân ơi! Thật vậy đó mẫu thân rất đẹp, đẹp vô cùng.

Đặng Nghiên Thu nắm tay Mai Đông Ni rồi bảo nàng :

- Con sinh ra nơi vương phủ lại là Quận chúa sau này sợ rằng con sẽ khổ...

Mai Đông Ni tươi cười đáp :

- Chỉ cần được theo mẫu thân, khổ bao nhiêu con cũng không sợ.

Đặng Nghiên Thu nhẹ buông tiếng thở dài nói tiếp :

- Ôi hài tử, thời gian các con theo ta chỉ sợ không được bao lâu...

Bạch Hàng Tổ, Mai Đông Ni, Lãnh Nguyệt My cũng đưa mắt nhìn nhau nét mặt hiện ra vẻ nghi ngờ, ngạc nhiên cùng cất tiếng hỏi :

- Tại sao hả mẫu thân.

Đặng Nghiên Thu đưa mắt nhìn ba người không đáp mà lại hỏi tiếp :

- Các con thật sự yêu Tiểu Nhân chứ, Ba người chợt đỏ mặt khẽ gật đầu.

Đặng Nghiên Thu thở dài nhẹ rồi từ tốn hỏi :

- Các con đều biết rõ thân thế của Tiểu Nhân phải không?

Ba người đồng thanh đáp :

- Dạ biết!

Đặng Nghiên Thu lẩm bẩm :

- Vậy thì càng khổ hơn.

Ba người ngơ ngác hỏi tiếp :

- Mẫu thân ơi! Tại sao vậy?

Đặng Nghiên Thu nhỏ nhẹ đáp :

- Bởi vì Tiểu Nhân là một người phi thường.

Ba người thoáng giật mình kinh ngạc, lặng im không nói.

Một khoảng thời gian lặng lẽ trôi qua.

Đặng Nghiên Thu im lặng hồi lâu mới ôn tồn nói tiếp :

- Người phi thường tất nhiên phải làm những việc phi thường, hấn sẽ không còn thuộc về phụ mẫu cũng không thuộc về hiền thê...

Ba người cùng đưa mắt nhìn nhau lẩm bẩm :

- Vậy thì... chàng thuộc về ai.

Đặng Nghiên Thu nghiêm mặt đáp :

- Quốc gia.

Ba người lại lặng thinh.

Đặng Nghiên Thu lại nói tiếp :

- Người dân dã bình thường, nam cày ruộng nữ dệt vải sống chung với nhau đến lúc bạc đầu nhưng Tiểu Nhân thì không được. Bởi vì phải làm những chuyện phi thường, nên sẽ gần ít xa nhiều, các con cần phải chịu cảnh cô đơn trống trải, luôn phải lo lắng, sợ hãi cho hấn...

Lại một thoáng trầm lặng trôi qua.

Đặng Nghiên Thu buông tiếng thở dài :

- Vì đại sự quốc gia lúc nào hấn cũng sẵn sàng bỏ mình đem bầu nhiệt huyết lo đại sự, nếu các con yêu hấn thì phải chuẩn bị tinh thần, chịu thiệt thòi. Các con không sợ, không hối hận chứ?

Bạch Hàng Tổ, Mai Đông Ni, Lãnh Nguyệt My đồng thanh cương quyết đáp :

- Mẫu thân ơi chúng con không sợ cũng chẳng hối hận, chúng con có thể sống chết vì chàng cũng được...

Đặng Nghiên Thu cảm động sung sướng rơi lệ lẩm bẩm nói :

- Các con thật là con dâu tốt của ta.

* * * * *

Ánh trăng tỏa sáng trên cao.

Gió biển rì rào mát rượi.

Quần hùng nghĩa hiệp đang vui vẻ uống rượu trò chuyện dưới ánh trăng.

Hồi bộ chỉ huy Mực Lặc Trác Mộc, Cung Thân Vương, Mai Động Ni, Bạch Hàng Tổ, Lãnh Nguyệt My, Đặng Tiểu Nhân, Nạp Vũ Xuân, Trình Lão Nhị, Nguyễn Đại Thành, Từ Bán Nông... ngồi quây quần bên nhau hàn huyên về tình hình sau khi từ biệt ra đi.

Lúc này.

Trên bãi cát bên bờ biển có một nữ nhân tóc dài chấm vai đang đứng lặng, gió biển thổi tà áo bay phất phơ, mơn man trên mái tóc đen mượt, nước triều dâng thấm ướt đôi hài xinh xắn dưới chân.

Nhưng nàng vẫn đứng bất động hồi lâu mới phát ra tiếng thở dài nhẹ nhẹ.

Bỗng nhiên...

Sau lưng nàng bỗng vang lên tiếng bước chân lạo xạo trên nền cát.

Nàng vẫn không quay đầu lại, thân hình chợt run lên cắt tiếng hỏi :

- Ai?

Người mới đến khẽ đáp :

- Ta, Đặng Nghiên Thu đây.

Nữ nhân chợt giật mình giọng run run chua chát :

- Hừ! Thì ra là phu nhân!

- Thu nữ hiệp, chúng mình nói chuyện một chút được không?

Thì ra nữ nhân này chính là Thu Hàn Vân, bỗng nghe bà lạnh nhạt đáp :

- Nói chuyện hử! Nói cái gì?

Đặng Nghiên Thu đi đến trước mặt Thu Hàn Vân, đoạn nắm chặt lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn nói tiếp :

- Ta muốn mời nàng... cùng lưu lại với chúng ta.

Đông Định Thu Hàn Vân toàn thân run lên liên hồi mắt nhìn Đặng Nghiên Thu không chớp, lúc lâu sau mới lẩm nhẩm :

- Tại sao vậy?

Đặng Nghiên Thu nói giọng thành khẩn :

- Vì chàng, vì nàng lại càng vì ta nữa.

Thu Hàn Vân không hiểu ngơ ngác hỏi :

- Ta không hiểu ý của nàng.

Đặng Nghiên Thu buông tiếng thở dài đáp :

- Nàng phải hiểu bởi vì chàng đau khổ, nàng đau khổ, ta cũng chẳng sung sướng gì.

Hồi lâu sau Thu Hàn Vân mới chậm chạp lên tiếng :

- Ý của chàng như vậy sao?

Đặng Nghiên Thu đáp :

- Ý của chàng, cũng là ý muốn của ta hơn nữa ý của...

Thu Hàn Vân đỏ mặt thẹn thùng cúi đầu xuống.

Bất chợt...

Thu Hàn Vân bỗng ngược mắt ngó lên ôn tồn nói :

- Nhưng chàng đâu có nói gì với ta?

Đặng Nghiên Thu vội đáp :

- Trước đây thì không thể nói, sau đó chàng không dám nói, còn bây giờ thì...

Thu Hàn Vân đưa mắt nhìn Đặng Nghiên Thu :

- Chẳng lẽ nàng không hề phản đối?

Đặng Nghiên Thu nghiêm giọng đáp :

- Ta hoan hô còn không hết, lẽ đâu có thể phản đối.

Thu Hàn Vân hỏi ngược lại :

- Lý do gì vậy?

Đặng Nghiên Thu nghiêm sắc mặt :

- Bởi vì nàng yêu chàng, chàng yêu nàng đương nhiên ta cũng yêu nàng có gì là không đúng hả?

Thu Hàn Vân cười lạnh lùng lắc đầu bảo :

- Yêu ta, vậy thì tại sao chàng không đến nói với ta?

Đặng Nghiên Thu mỉm cười bí mật đáp :

- Ai nói là chàng không đến...

Đặng Nghiên Thu quay đầu vẫy tay ra hiệu thấp giọng gọi :

- Đến lượt chàng rồi đó.

Nàng nháy mắt ra hiệu cho Thu Hàn Vân rồi lướt đi như bay.

Thu Hàn Vân đỏ mặt xấu hổ co giò định chạy.

Thình lình...

Một cái bóng trắng lướt tới chắn ngang đường Thu Hàn Vân.

Thu Hàn Vân thủ thế không kịp liền lao đầu vào ngực Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp.

Chu đại hiệp thừa thế ôm chặt nàng vào lòng rồi khẽ đưa tay vuốt mái tóc mượt mà của nàng, không ai nói với nhau một lời, cùng im lặng nhớ lại chuyện cũ.

Bao nhiêu lời thề hải minh sơn, bao nhiêu cuộc hẹn hò dưới ánh trăng hai người thật tâm yêu nhau tại sao không thể kết hợp cùng nhau? Hai người đều không sao trả lời được.

Lát sau...

Thu Hàn Vân cất giọng e thẹn khẽ hỏi :

- Như vậy có... quá muộn không?

Chu đại hiệp mỉm cười đáp :

- Chỉ cần yêu nhau thực sự thì vĩnh viễn không muộn?

Hai dòng lệ nóng từ trong khóe mắt nàng chợt tuôn trào, nàng biết ngoài tình yêu ra còn có sự cảm thông sâu sắc.

* * * * *

Màn đêm dần dần lùi xa.

Vàng thái dương từ từ lên cao.

Ở bên phía mặt trời lặn, một tấm bia mộ vừa được dựng lên.

Khói hương nghi ngút bay lên lan tỏa khắp nơi.

Giấy vàng bay phất phơ theo gió.

Trên tấm bia mộ bằng đá cao lớn có khắc hàng chữ:

“Võ lâm nghĩa sĩ Tái Thế Nhân chi mộ”. Đặng Tiểu Nhân kính thượng.

Đặng Tiểu Nhân cùng với Bạch Hàng Tổ, Lãnh Nguyệt My, Mai Đông Ni mặc tang phục quỳ bên cạnh bia mộ khấu đầu bái lạy đáp tạ quần hùng hiệp nghĩa đến kính viếng.

Đặng Tiểu Nhân cực kỳ kính mến vị lão nhân, bởi vì Tái Thế Nhân đối với phu thê chàng ơn cao như núi nên sau khi được song thân đồng ý chàng mặc tang phục theo lối kính hiếu đối với phụ thân đáp lễ quần hùng.

Quần hùng hiệp nghĩa lục tục đi ra.

Thu Hàn Vân thấy mắt Đặng Tiểu Nhân đỏ hoe trong lòng đau xót, giục chàng :

- Hải tử, về đi con.

Chàng nghẹn ngào không nói ra tiếng :

- Cô cô đi đi, con muốn ở lại với lão nhân một chút...

* * * * *

Chẳng có bữa tiệc nào không đến lúc chấm dứt.

Quần hùng đã đi hết.

Phu thê Chu đại hiệp thích thú trước cảnh sắc tuyệt đẹp trên đảo tựa như Bồng Lai tiên đảo nên đã lưu lại đây.

Thu Hàn Vân cũng cùng ở lại trên đảo.

Đêm tân hôn.

Đặng Tiểu Nhân tuy là tân lang nhưng không tài nào vô động phòng được, chàng vừa đến khuê phòng Nguyệt My thì nàng đã đẩy chàng ra rồi nhỏ nhẹ nói :

- Đi qua bên phòng Tổ Tổ đi!

Chàng hào hứng vui vẻ đi đến phòng Bạch Hàng Tổ thì chàng lại được nghe nàng chỉ dẫn với một giọng nói rất kỳ dị :

- Đi qua phòng Đông Đông nhé!

Đặng Tiểu Nhân không biết tính sao đành phải ba chân bốn cẳng chạy tới phòng Mai Đông Ni. Chẳng ngờ Mai Đông Ni chưa đợi chàng ngồi xuống đã vội đẩy chàng ra, giọng yêu kiều nói với chàng :

- Chàng qua bên My tỷ đi.

Kể xô người đẩy, giày vò chàng đến quá nửa đêm.

Đặng Tiểu Nhân bực bội co chân phóng tuốt ra bờ biển.

Vàng trắng treo lơ lửng trên cao.

Những cơn sóng điên cuồng vỗ vào bờ.

Gió hiu hiu thổi tới.

Đặng Tiểu Nhân trong lòng bực bội chợt trở nên thanh thản lạ thường, chàng đi đi lại lại rồi bỗng nhớ lại câu chuyện vui.

Một hòa thượng gánh nước uống, hai hòa thượng xách nước uống, ba hòa thượng thì hết nước uống.

Đặng Tiểu Nhân ngẫm lại cuộc sống hiện tại của mình :

- Một thê tử thì có chỗ nằm, hai thê tử thì ngủ không xong, ba thê tử thì ngủ ngoài sân. Đang lúc vô cùng cao hứng chàng bất ngờ phát giác có một người đang đứng trước mặt, chàng không khỏi giật mình kinh ngạc.

- Phụ thân...

Hai cha con cùng đưa mắt nhìn nhau.

Lát sau...

Cả hai đều phá lên cười vui vẻ.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-ta-tuyet-dan>